

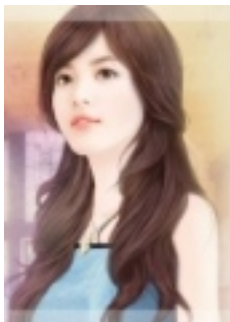
Gái Ế Vùng Lên: Khiêu Chiến Thiếu Gia Ác Ma

Contents

Gái Ế Vùng Lên: Khiêu Chiến Thiếu Gia Ác Ma	2
1. Chương 1: Còn Yêu Hay Không	3
2. Chương 2: Tín Kiên Nhân	6
3. Chương 3: Gây Sức Ép Mọi Nơi	9
4. Chương 4: Bạt Tay Nhau	13
5. Chương 5: Hơi Bị Thu Hút	16
6. Chương 6: Không Cần Cậ Quan Tâm	19
7. Chương 7: Ngày Mốt Xem Mắt	22
8. Chương 8: Hành Động Kỳ Quái	25
9. Chương 9: Theo Đuổi Lại	28
10. Chương 10: Hai Người Đàn Ông Cãi Nhau	30
11. Chương 11: Tiến Lên Phía Trước Hay Lui Về Sau.	34
12. Chương 12: Không Được Nghĩ.	36
13. Chương 13: Thay Đổi Diện Mạo	39
14. Chương 14: Thì Ra Là Cô	42
15. Chương 15: Đi Sai Một Bước	45
16. Chương 16: Chính Là Không Cho Phép	48
17. Chương 17: Là Say Hay Không Say	51
18. Chương 18: Tình Yêu Mẹ Con	54
19. Chương 19: Say Rượu Mất Lý Trí	57
20. Chương 20: Không Thể Đối Mặt	60
21. Chương 21: Kiên Trì Tới Cùng	63
22. Chương 22: Có Đáp Án	66
23. Chương 23: Tai Nghe Là Giả	69
24. Chương 24: Mắt Thấy Là Thật	71
25. Chương 25: Anh Rất Quan Tâm	74
26. Chương 26: Ai Ghen	77
27. Chương 27: Một Cơ Hội	80
28. Chương 28: Làm Chủ	83
29. Chương 29: Không Phải Cô Không Cười	86
30. Chương 30: Chinh Phục Trái Tim	89
31. Chương 31: Còn Có Thể Cần Anh	92
32. Chương 32: Lưu Luyến Không Rời	95
33. Chương 33: Sảng Khoái Rời Đi.	98
34. Chương 34: Thay Đổi Cách.	101
35. Chương 35: Làm Em Vui.	104
36. Chương 36: Hai Thư Ký.	107
37. Chương 37: Bố Trí Người Khác.	110
38. Chương 38: Một Cuộc Tranh Tài.	113
39. Chương 39: Đứng Đắn.	118
40. Chương 40: Nhân Tài Đáng Để Đào Tạo.	121
41. Chương 41: Thật Không Hứng Thú.	126

42. Chương 42: Tình Thế Khó Xử	129
43. Chương 43: Gắn Kết Với Nhau.	133
44. Chương 44: Còn Có Thể Cứu Được.	136
45. Chương 45: Không Được Sa Thải.	139
46. Chương 46: Cái Hiểu Cái Không.	142
47. Chương 47: Em Còn Lại Gì.	145
48. Chương 48: Nghiêm Chính Một Chút	148
49. Chương 49: Em Hứa Với Anh	151
50. Chương 50: Theo Ý Bà.	154
51. Chương 51: Tình Địch Gặp Nhau	157
52. Chương 52: Thật Lòng Tin Không Chút Nghi Ngờ	160
53. Chương 53: Việc Không Liên Quan Đến Mình	163
54. Chương 54: Không Thể Không Nói.	167
55. Chương 55: Thuận Đường Mà Thôi.	170
56. Chương 56: Lại Nói Láo	172
57. Chương 57: Cứu Tử Cường.	176
58. Chương 58: Không Thể Trách Con.	180
59. Chương 59: Giông Bão Nổi Lên.	183
60. Chương 60: Chúng Ta Chia Tay.	186
61. Chương 61: Lấy Cái Chết Ép Buộc.	189
62. Chương 62: Đừng Gặp Nhau Nữa.	192
63. Chương 63: Người Tới Cửa.	195
64. Chương 64: Không Còn Hy Vọng	199
65. Chương 65: Rất Mâu Thuẫn.	202
66. Chương 66: Quên Hết Tất Cả.	206
67. Chương 67: Giận Đến Ngất Xỉu	210
68. Chương 68: Phát Thiệp Cưới.	213
69. Chương 69: Đối Tượng Mới.	217
70. Chương 70: Cố Ý Đả Kích.	221
71. Chương 71: Tất Cả Chỉ Là Cái Có.	224
72. Chương 72: Đừng Từ Chối.	227
73. Chương 73: Tốt Đến Vậy Sao?	231
74. Chương 74: Trùng Họ Trùng Tên.	234
75. Chương 75: Hai Tên Lường Gạt.	238
76. Chương 76: Thuận Tiện Thôi	241
77. Chương 77: Mặc Thử Áo Cưới	245
78. Chương 78: Trò Hay Gì?	248
79. Chương 79: Vẫn Thấy Căng Thẳng.	252
80. Chương 80: Trò Vui Bắt Đầu.	255
81. Chương 81: Tôi Có Bằng Chứng.	258
82. Chương 82: Tới Vừa Lúc.	262
83. Chương 83: Chân Tướng Bại Lộ.	265
84. Chương 84: Tâm Thành Tắc Linh.	268
85. Chương 85: Chết Vẫn Sĩ Diện	274
86. Chương 86: Quả Báo Của Bà.	277
87. Chương 87: Đại Kết Cục	281

Gái Ế Vùng Lên: Khiêu Chiến Thiếu Gia Ác Ma

Giới thiệu

Một cô gái mạnh mẽ, luôn làm tất cả vì người yêu. Nhưng rồi cô nhận ra bao nhiêu cố gắng của mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gai-e-vung-len-khieu-chien-thieu-gia-ac-ma>

1. Chương 1: Còn Yêu Hay Không

Đinh Tiểu Nhiên vì không muốn mình quá nhàn rỗi, nên mỗi ngày đều vùi đầu vào trong công việc, việc nào cô cũng làm, chỉ còn thiếu quét dọn vệ sinh là chưa làm, bởi vì cô rất siêng năng chăm chỉ, nên cấp trên rất hài lòng về biểu hiện của cô. Thế nên từ xưa đến nay công ty rất ít khi tăng lương, vậy mà lần này lại chịu tăng lương cho cô.

Trước kia vì phải trả tiền vay nhà, nên cô liều mạng làm việc để kiếm thêm tiền, những việc khác đều không nghĩ đến, khi ra ngoài đường cũng không dám tiêu xài hoang phí, có thể tiết kiệm bao nhiêu thì tiết kiệm, quần áo cũng không dám mua nhiều. Bất quá bây giờ đã xong rồi, Tạ Thiên Ngưng đã trả sạch tiền vay mua nhà thay cô, cô không còn phải lo lắng chuyện tiền nhà nữa, tiền lương mỗi tháng đều đủ để cô tiêu xài, nhưng có một chuyện lại khiến cô rất phiền lòng, đó chính là mắt thấy mình gần 28 tuổi, mà giờ ngay cả bạn trai cô cũng không có, làm sao có thể gả đi ngay bây giờ?

“Tiểu Nhiên, có người tìm cô kìa.” Đồng nghiệp từ ngoài cửa đi vào, vừa vào cửa liền mang theo nụ cười bước đến nói.

“Ai tìm tôi?” Đinh Tiểu Nhiên từ trong đồng hồ khóa cửa quay đầu lên, mới vừa hỏi xong liền thấy Điền Vĩ cầm một bó hoa đi tới, nháy mắt sắc mặt liền căng thẳng.

Điền Vĩ cầm bó hoa hồng, kiểu tóc trông rất điển trai, quần áo cũng rất hợp, bước vào trong văn phòng, đi tới trước mặt Đinh Tiểu Nhiên, giơ bó hoa hồng lên, “Tiểu Nhiên, tặng cho em.”

Hành động này, khiến những đồng nghiệp nữ đang có mặt vô cùng hâm mộ, không nhận được liền tán dương.

“Oa —— thật khiến người ta hâm mộ, nếu tôi cũng có một anh đẹp trai theo đuổi thế này, thật là tốt biết bao!”

“Tôi cũng vậy, quá lãng mạn rồi.”

“Lúc nào mới đến phiên tôi được nhận hoa hồng đây?”

Đinh Tiểu Nhiên nghe rất xong những lời hâm mộ này, trong lòng lại nghĩ chuyện này có gì đáng ngưỡng mộ chứ, mà càng nhìn càng không thấy Điền Vĩ tốt ở chỗ nào, ngoại trừ bề ngoài có chút đẹp trai ra, còn lại đều là khuyết điểm, rất nhiều cô gái bị đánh vẻ bên ngoài của hắn lừa gạt, bao gồm cô trong đó. Bất quá giờ cô đã tỉnh ngộ, không còn để hắn lừa gạt nữa, “Điền Vĩ, anh tới để làm gì?”

“Tôi tặng hoa hồng mà em thích.” Điền Vĩ thay đổi tay cầm bó hoa hồng đi tới trước mặt cô, vì nghĩ rằng cô sẽ nhận lấy nó.

Thật ra con gái rất dễ dụ, lúc tức giận mua chút hoa, nói vài câu dễ nghe, dễ dàng chút là sẽ bỏ qua ngay. Hắn không tin, với hành động này của hắn không thể không khiến cô hồi tâm chuyển ý.

Chỉ tiếc, hắn đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

“Thật xin lỗi, giờ tôi không còn thích hoa hồng rồi.” Đinh Tiểu Nhiên không nhận bó hoa hồng này, tiếp tục vùi đầu vào đồng văn kiện, không thèm để ý đến kẻ đáng ghét kia.

Muốn dùng một bó hoa hồng để gạt cô sao? Đinh Tiểu Nhiên này không giống những cô bé ngây thơ dễ lừa kia đâu.

“Tiểu Nhiên, anh biết em vẫn còn giận anh, không sao, anh sẽ dùng chân thành của mình để em hồi tâm, tha thứ cho anh. Trước giờ em đều rất thích hoa hồng, giờ em nói không thích đó là do em giận lấy mà nói, anh sẽ để bó hoa ở chỗ này, nếu em thật không thích, có thể vứt nó đi.” Điền Vĩ không chịu từ bỏ, liền đặt hoa lên trên bàn, thậm chí Đinh Tiểu Nhiên sẽ mềm lòng và cảm động, không thể ném đi.

Ai ngờ ——

Đinh Tiểu Nhiên đang chú tâm vào công việc, bị bó hoa che đi tầm mắt của cô, cô không chút do dự cầm bó hoa hồng lên, ném vào thùng rác bên cạnh, sau đó tiếp tục làm việc.

“Em ——” Điền Vĩ có chút tức giận, nhưng nghĩ cho đại cục, lại giả vờ như anh chàng si tình, dịu dàng nói: “Tiểu Nhiên, không sao, anh sẽ dùng cuộc đời của mình để đổi lấy sự tha thứ của em.”

“Ông Điền, nếu không có việc gì, phiền ông không dừng đến quá nhiều công việc của tôi nữa, cửa bên kia, không tiện.”

“Tiểu Nhiên, đừng như vậy được không, anh thật lòng đến để nhận lỗi với em mà.”

“Ông Điền, chỗ này là chỗ làm việc, không phải nơi để nói lời xin lỗi, phiền ông đi ra ngoài, bằng không tôi sẽ gọi bảo vệ đến.”

“Tiểu Nhiên ——”

“Phiền gọi bảo vệ đến dùm.” Đinh Tiểu Nhiên có chút bức bối, vì vậy liền hướng phía ngoài cửa hô lên, mặc dù không phải thực gọi bảo vệ đến, nhưng lại có thể hù dọa được kẻ khác.

“Được, anh đi ngay.” Điền Vĩ không muốn mất hết thể diện, cho nên trước khi rời đi, còn cố ý liếc nhìn bó hoa trong thùng rác, lòng nóng như lửa đốt.

Chưa từng có người con gái nào cự tuyệt khi hắn đến tặng hoa hồng, huống chi là loại gái già này, nếu như không phải vì đã chia tay với Tiêu Vũ Huyền, hắn sẽ không đến lấy lòng người phụ nữ này.

Chỉ là một gái già, hắn không tin không thể khiến cô thay đổi, cho dù không thể cũng phải cố gắng bằng được, với quan hệ của Đinh Tiểu Nhiên và Tạ Thiên Ngưng, nếu hắn đeo đuổi được Đinh Tiểu Nhiên, chuyện tiền nông trong thời gian tới sẽ được giải quyết.

Từ đầu đến cuối Đinh Tiểu Nhiên không thèm nhìn Điền Vĩ một cái, cho đến khi hắn rời khỏi văn phòng cũng không thèm nhìn tới, vẫn y như cũ vùi đầu vào công việc, xem hắn như không khí không thèm nhìn tới.

Các bạn đồng nghiệp nữ có chút buồn bực, liền đến bàn tán: “Tiểu Nhiên, anh ta đẹp trai thế, sao cô lại cự tuyệt anh ta chứ, cô không thấy tiếc sao?”

“Cô cũng gần 28, thuộc người già nhất tại nơi đây, sao không biết quý trọng cơ hội trước mặt chứ?”

“Đúng đó, cho dù có là bạn trai cũ, nhưng hắn cũng đã đến nhận lỗi rồi, cô nên cho hắn thêm một cơ hội đi. Cô bây giờ không nắm chặt cơ hội này, e rằng sau này sẽ không còn cơ hội nữa, phụ nữ càng lớn tuổi càng không ai thèm đó.”

“Tôi già đến thế sao?” Đinh Tiểu Nhiên không chịu nổi, đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng chất vấn, mặt giận đỏ bừng, nhưng cô giận không phải vì chuyện Điền Vĩ, mà do những người này nói cô già.

Mặc dù cô đã 28, nhưng bề ngoài đâu già đến thế, bọn họ không cần phải nói cô như không đáng một xu chứ.

“Ha ha, nhìn bề ngoài của cô quả thật không già, nhưng tuổi thật thì có ——”

“Tiểu Nhiên, chúng tôi nói thế không phải muốn tổn thương cô, chỉ lo lắng cho cô nên mới nhắc nhở cho cô, sợ cô vượt mất chồng.”

“Đúng vậy a, đàn ông nào bây giờ không thích loại con gái trẻ trung, cô nên biết nắm chắc cơ hội đi.”

Nghe những lời này, Đinh Tiểu Nhiên càng tức hơn, giận dữ nói: “Loại đàn ông này có cho tôi tôi cũng không muốn, các cô đừng để bề ngoài của hắn lừa, loại đàn ông sở Khanh đồn mặc như hắn, không thể phó thác cuộc đời được. Các cô nói không sai, tuổi tôi quả thực đã lớn, dù vậy, tôi cũng không thể gặp đâu hết đó, có hiểu hay không?”

Điền Vĩ nếu là nam nhân tốt, thì thế giới này sẽ không có những tên sở Khanh.

“Cô đừng tức giận, chúng tôi chẳng qua chỉ tùy tiện nói lảm nhảm mấy câu thôi, tôi còn có việc phải làm, đi trước nhá.”

“Tôi cũng vậy, ha ha.”

Mọi người thấy Đinh Tiểu Nhiên tức giận đến bốc hỏa, không dám nói thêm nữa, quay trở lại bàn làm việc của mình.

Đinh Tiểu Nhiên quét mắt một lượt về phía mọi người, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm tình, không để mình bị chuyện của tên Điền Vĩ kia mà tức giận, tiếp tục công việc.

Giờ trừ công việc ra, cái gì cô cũng không cần, nếu quả thật không ai lấy, vậy thì khỏi lấy chồng, ở một mình cũng không tồi, không cần buồn lo gì, tự do tự tại.

Điền Vĩ chán nản đi từ văn phòng ra, đứng ở dưới lầu, ngẩng đầu nhìn xuống, trong mắt phản chiếu sự khinh miệt và tức giận, sau đó đi về phía trước, không muốn ở nơi này nữa, nhưng vừa mới đi được vài bước, liền bị một chiếc xe chặn lại đường đi, mà chiếc xe này cũng không xa lạ với hắn.

Tiêu Vũ Huyền lái xe chắn ngang đường đi của Điền Vĩ, quay kiếng xe xuống, dụ dỗ nói: “Thế nào, tới tìm con bồ già của anh à, nhìn mặt mày ủ dột của anh, chắc không được đối phương tha thứ rồi.”

“Vũ Huyền, sao em lại tới đây?” Điền Vĩ ôn tồn hỏi, không dám chống đối lại cô.

Mặc dù hắn muốn mượn thế lực của Tạ Thiên Ngưng bên Đinh Tiểu Nhiên trợ giúp, thế nhưng cô gái trước mắt này cũng không thể khinh thường.

“Vì sao, tôi không thể đến chứ?”

“Không có gì, chỉ là lúc trước em đâu có đến nơi này, nên thấy em anh có hơi tò mò.”

“Lúc trước không đến, nhưng sau này tôi sẽ thường xuyên lui tới.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cha tôi đã mua lại cửa hàng bách hóa này, còn cho tôi làm giám đốc tân nhiệm ở đây, nên sau này tôi phải tới đây làm việc.”

“Em, em chính là giám đốc ở đây?” Điền Vĩ vô cùng kinh ngạc quay đầu ra phía sau nhìn lại cửa hàng bách hóa, ảo tưởng mình làm phó giám đốc tại nơi này.

Tiêu Vũ Huyền đột nhiên mua lại cửa hàng bách hóa, nói vậy nhất định là vì hắn, vậy hắn không phải nên dời mục tiêu đi sao?

Tiêu Vũ Huyền nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Điền Vĩ, cười càng quynh rũ hơn, dụ dỗ hỏi: “Điền Vĩ, anh còn yêu em không?”

“Em ——” Điền Vĩ kinh ngạc hơn, không ngờ Tiêu Vũ Huyền lại đột nhiên hỏi vấn đề này, làm hắn không biết phải trả lời thế nào.

Nếu như nói ‘yêu’, vậy làm sao giải thích việc hắn đem hoa hồng tặng cho Đinh Tiểu Nhiên, nếu như nói ‘không yêu’, nhất định sẽ chọc giận Tiêu Vũ Huyền, hắn phải nói sao đây?

“Rốt cuộc anh có yêu em không?”

“Anh——”

“Nói đi, có yêu không?”

“Yêu.” Điền Vĩ do dự một chút, cuối cùng vẫn trả lời ‘ yêu ’. Tìm lý do để giải thích còn tốt hơn đi chọc giận Tiêu Vũ Huyền.

“Anh còn yêu em, vì sao sau khi chia tay anh không đến cầu xin em tha thứ lại đi tìm Đinh Tiểu Nhiên chứ?” Tiêu Vũ Huyền đột nhiên thay đổi sắc mặt, nghiêm nghị chất vấn, tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt này, biết rõ hẳn không phải người đáng tin, lại không chịu chấp nhận buông tay.

Khi chia tay các nam nhân đều đến tìm cô trước để xin cô tha thứ, nhưng mà người này lại đi tìm bạn gái trước của hắn xin tha thứ, cô không phục.

“Anh, anh cho rằng em sẽ không tha thứ cho anh, cho nên ——”

“Anh chưa từng thử, sao biết em sẽ không tha thứ cho anh, này đã tỏ rõ anh vốn không yêu em, anh yêu Đinh Tiểu Nhiên?”

“Không, thật ra anh rất yêu em, nhưng anh lại thấy mình không xứng với em, cho nên không dám tìm em xin tha thứ. Vũ Huyền, em đồng ý tha thứ cho anh, cho anh thêm một cơ hội nữa được không?”

“Vậy phải xem biểu hiện của anh rồi.”

“Em muốn anh làm gì?”

“Ngày mai em sẽ đến đây làm việc, đến lúc đó em muốn anh đứng trước mặt tất cả mọi người tặng hoa hồng cho em, nếu như anh làm được, em sẽ tha thứ cho anh, nếu như ngày mai anh không mang hoa đến, vậy thì vĩnh viễn em cũng sẽ không tha thứ cho anh.”

Tiêu Vũ Huyền yêu cầu như thế, khiến Điền Vĩ có chút khó xử, “Này ——”

Hắn hôm nay mới vừa mang hoa đến tặng Đinh Tiểu Nhiên để cô tha thứ cho hắn, ngày mai lại mang hoa đi bày tỏ tình yêu với Tiêu Vũ Huyền, mọi người sẽ nhìn hắn bằng cặp mắt nào đây?

“Sao, anh không chịu ư? Đây là cơ hội cuối cùng em cho anh, nếu như anh bỏ lỡ cơ hội này, vậy đừng mơ đến chuyện em tha thứ cho anh, có lẽ vị trí phó giám đốc này em cũng sẽ phải đưa cho người khác rồi.” Tiêu Vũ Huyền lấy chức phó giám đốc ra dụ dỗ hắn.

Điền Vĩ vừa nghe chức phó giám đốc, liền không nghĩ ngợi gì, trực tiếp đáp ứng, “Được, ngày mai anh nhất định mang hoa để bày tỏ tình yêu của anh đối với em.”

Vì tương lai tươi sáng, cái gì hắn cũng mặc kệ.

2. Chương 2: Tín Kiên Nhẫn

Ngày thứ hai, Đinh Tiểu Nhiên vẫn y như cũ, vùi đầu vào trong công việc, trừ ăn uống ra, những chuyện khác đều không quan tâm, nhất là chuyện tình cảm, quên mất ngày hôm qua Điền Vĩ đã nói những lời ngon ngọt và tặng hoa hồng cho cô.

Lúc này, chung quanh truyền đến những lời bàn tán của các đồng nghiệp khác.

“A, các người nghe gì chưa, công ty đổi chủ rồi, hôm nay giám đốc mới sẽ đến nhận chức đó nha.”

“Tôi chỉ mới vừa nghe quản lý Mã nói thôi, quả thực đã thay chủ mới, hơn nữa còn nói giám đốc mới tới là một cô gái, còn rất trẻ!”

“Bất kể là nam hay nữ, chỉ cần không khó hầu hạ là được. Việc kinh doanh của công ty đang rất tốt, sao đột nhiên lại đổi chủ chứ?”

“Cái này tôi cũng không biết, thật không rõ rốt cuộc ông chủ đang nghĩ cái gì nữa?”

Đinh Tiểu Nhiên nghe những lời bàn tán này, không thể không tới hỏi một câu, “Mọi người vừa nói gì, công ty đổi chủ mới rồi sao?”

“Tiểu Nhiên, cô còn chưa biết à, giám đốc mới sắp đến rồi đó.”

“Tôi thật sự không biết, công ty đổi chủ từ bao giờ vậy?”

“Cô hỏi chúng tôi, chúng tôi đi hỏi ai đây? Bất kể chủ mới là ai, chúng ta vẫn phải làm việc, làm cho ai cũng như nhau thôi, chỉ cần có lương là được, đúng không?”

“Đúng thế, chỉ cần có lương là được.”

“Mọi người nhanh trở về chỗ ngồi, cố gắng làm việc, để tạo ấn tượng tốt cho giám đốc mới.”

“Đúng đúng, cố gắng làm việc.”

Mọi người, không còn bàn tán nữa, ngoan ngoãn trở về vị trí ngồi của mình, cho dù không có chuyện làm cũng giả vờ rất bận rộn, một kiểu bệnh hình thức.

Đinh Tiểu Nhiên cũng không đứng nữa, trở lại vị trí của mình, mặc dù không hiểu tại sao đột nhiên công ty thay đổi chủ, bất quá cũng thấy đây không phải chuyện gì quan trọng, quan trọng là ... Có tiền lương là được. Cũng giống y như các cô kia, lo làm phần công việc của mình, rồi mỗi tháng cầm đồng tiền lương ít ỏi.

Ở lầu dưới công ty, trong một chiếc xe hơi màu đỏ thẫm, Điền Vĩ cầm trong tay một bó hoa hồng to, ngồi cạnh ghế tài xế, cho dù trong lòng cảm thấy rất thẹn, nhưng vẫn quyết định phải làm.

Vì vị trí phó giám đốc, mắt mặt chút có sao đâu?

Tiêu Vũ Huyền ngồi ở chỗ tài xế, cười nham hiểm, liếc mắt nhìn Điền Vĩ cầm bó hoa hồng trong tay, vừa ôn nhu nhắc nhở, lại còn có cảnh cáo hằn, “Một hồi anh biết phải làm gì rồi chứ?”

“Vũ Huyền, em yên tâm, anh biết phải làm sao mà, nếu như chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa, cho dù bắt anh làm một trăm lần anh cũng nguyện ý.” Điền Vĩ vì muốn Tiêu Vũ Huyền vui hơn, che giấu lương tâm của mình nói ra những lời dễ nghe.

Bất quá những lời này rất hữu dụng, Tiêu Vũ Huyền hài lòng cười cười, hôn lên trên mặt hấn một cái, ngọt ngào nói, “Anh yêu, em biết anh sẽ không để em thất vọng, em đi lên trước, anh cũng đừng quên đó.”

“Em lên trước đi, sau một lát anh sẽ lên. Anh hứa sẽ khiến em hài lòng.”

“Được, em đi trước, nhớ đi theo đó.” Tiêu Vũ Huyền lần nữa hôn hấn một cái, sau đó đẩy cửa xe ra, bước xuống xe, lấy cặp kính kẹp ở ngực, đeo lên, mặc bộ váy ngắn màu hồng bó sát người, mái tóc dài nhẹ tung bay, phối cùng cặp kính đeo đen, nhất thời khiến cô trở thành tiêu điểm, thu hút tất cả người tại nơi này, nhất là những người khác phái, đều đem ánh mắt khóa ở khe ngực của cô.

Tiêu Vũ Huyền đã quen kiểu coi thường người khác, thậm chí còn cảm thấy chưa đủ, vẽ mặt đi tới cửa, nhìn đám người chung quanh đều bọc lộ vẻ xem thường.

Điền Vĩ không để rơi lại ở phía sau, Tiêu Vũ Huyền vừa xuống xe chưa tới một phút, hấn liền đi theo xuống xe, trong tay cầm 99 đóa hoa hồng, hít thật sâu, sau đó mạnh dạn đi về phía trước, trong lòng không ngừng ảo tưởng vị trí phó giám đốc sau này.

Chỉ cần chịu đựng qua hôm nay, sẽ giành được sự tha thứ của Tiêu Vũ Huyền, hấn liền có thể đổi đời.

Tiêu Vũ Huyền sau khi đi vào công ty, cố ý quay đầu liếc mắt lại nhìn, phát hiện Điền Vĩ đã đuổi theo, cho nên cứ tiếp tục đi về phía trước, tận lực ra vẻ thướt tha dịu dàng, rung động lòng người, biết rõ phòng làm việc ở đâu, còn cố ý hỏi đường, “Xin hỏi phòng làm việc ở nơi nào?”

Có vài người đã biết cô là giám đốc mới tới, vội vàng cung kính dẫn đường cho cô, “Giám đốc, mời đi bên này.”

“Dẫn đường đi.”

“Dạ.”

Tiêu Vũ Huyền ăn mặc diêm dúa xuất hiện, khiến mọi người đều sáng tỏ, nhưng lại không dám bọc lòng mình ra, nhất là đã làm việc tại đây rất lâu, liếc qua liền đoán được cô thuộc dạng người gì. Công ty là chỗ

làm việc, không phải nơi tuyển người đẹp, giám đốc như vậy, thật khiến người ta lo lắng cho tương lai sau này của công ty!

Giám đốc mới tới, làm cho người trong công ty đều náo loạn, mong mỗi ngày đầu lên là dạng người thế nào.

Đinh Tiểu Nhiên cũng không nhận được tò mò ngẩng đầu, song khi cô thấy rõ người đi tới thì cả khuôn mặt cũng đông cứng, không chỉ có mặt, ngay cả thân thể cũng không ngừng bị tê liệt, cảm giác trên mặt đất có một đồng băng lớn, từng chút từng chút đông lạnh cô lại.

Trời ạ, giám đốc mới lại là Tiêu Vũ Huyền, sau này cô phải sống thế nào trong công ty?

Tiêu Vũ Huyền đi vào văn phòng, liếc mắt thấy Đinh Tiểu Nhiên, nhưng lại làm bộ như không biết cô, lấy mắt kính ra, cùng mọi người chào hỏi, “Chào mọi người, tôi chính là giám đốc sau này của mọi người, hi vọng mọi người sau này có thể hợp tác vui vẻ.”

“Chào giám đốc.” Mọi người, cũng cùng hô chào, ngoại trừ một người.

Đinh Tiểu Nhiên sớm đã bị đông cứng, tay chân không nhúc nhích được, miệng cũng không nhúc nhích được, chờ người nhìn Tiêu Vũ Huyền, đơn giản không cách nào tiếp nhận chuyện xảy ra trước mắt.

Giám đốc mới sao lại là cô ta?

Tiêu Vũ Huyền đem về mặt kính ngạc sửng sốt của Đinh Tiểu Nhiên thu hết vào trong tầm mắt, âm thầm cười đắc ý, bất quá vẫn làm bộ như không biết cô, tiếp tục cùng những đồng nghiệp khác nói chuyện, “Tôi vừa tới, đối với chuyện công ty còn rất nhiều điều không hiểu, cho nên nếu có gì không hài lòng, kính xin mọi người tha thứ cho.”

Vừa mới dứt lời, cố ý quay đầu lại liếc mắt nhìn ra cửa, chờ Điền Vĩ xuất hiện, trong lòng có chút sốt ruột, lo lắng hẳn không đến.

Cô tốn nhiều tiền mua cái công ty này, mục đích chính là muốn chọc tức Đinh Tiểu Nhiên, nếu như Điền Vĩ không đến, khổ cực của cô chẳng phải đã uống phí sao?

Đang lúc này, Điền Vĩ tới, cầm một bó hoa hồng rất lớn đi vào.

Bởi vì ngày hôm qua hẳn đã từng tới, nên nhiều người trong văn phòng đều biết hẳn, hơn nữa còn cho rằng hẳn tới tặng hoa cho Đinh Tiểu Nhiên, vậy mà chuyện phát sinh kế tiếp, làm mọi người kinh ngạc muốn rớt con ngươi ra ngoài.

Đinh Tiểu Nhiên thấy Điền Vĩ cũng tới, hơn nữa trong tay còn cầm hoa hồng, đột nhiên có một loại dự cảm bất thường. Tiêu Vũ Huyền ở đây, Điền Vĩ cũng tới đây, có thể thấy được hai người bọn họ đến đây là nhắm vào cô, mà còn có ý đồ không tốt.

Bất quá không sao, cô đã sớm luyện lòng kiên nhẫn bền bỉ, không sợ bọn họ chế nhạo.

Điền Vĩ cầm hoa hồng, đi vào phòng làm việc, đầu tiên liếc mắt nhìn Đinh Tiểu Nhiên, chỉ là một lát, lập tức thu hồi tầm mắt, hít sâu lần nữa, cố vũ chính mình, sau đó đi tới trước mặt Tiêu Vũ Huyền, quỳ xuống biểu lộ tình yêu với cô, “Vũ Huyền, anh yêu em.”

Một màn này, khiến mọi người không nhận được liền thì thào to nhỏ.

“A.”

“Sao lại thế này a?”

“Người đàn ông này hôm qua không phải mới đến tặng hoa cho Tiểu Nhiên sao, sao hôm nay lại đi tặng hoa cho người khác, thay lòng cũng quá nhanh đi.”

“Quả nhiên nhìn đàn ông không nên chỉ nhìn bề ngoài.”

“Hừ —— đừng nói nữa, hẳn giờ đang bày tỏ tình cảm với giám đốc, nếu lỡ lời sẽ đắc tội với giám đốc đó nha.”

“”

Hiện trường từ từ trầm xuống, có vài người nhìn Đinh Tiểu Nhiên, tỏ ra thông cảm với cô.

Tiêu Vũ Huyền cũng không lập tức trả lời với Điền Vĩ, mà là nhìn Đinh Tiểu Nhiên, cố ý nhỏ giọng hỏi: “Anh yêu em, anh yêu em nhiều chứ?”

Điền Vĩ liền lấy những chiêu bài hay dụ dỗ con gái ra, nói đến hoa bay đầy trời, “Anh yêu em, như cá không thể rời khỏi nước, anh yêu em, như bầu trời và mặt trời, vĩnh viễn nóng bỏng. Vũ Huyền, gả cho anh đi, anh thật sự rất yêu em.”

“Nhanh như vậy liền muốn cưới người ta sao?”

“Chúng ta cũng đã quen nhau lâu như vậy, không thể xem là nhanh được, đúng không. Vũ Huyền, anh thật sự không thể không có em, gả cho anh đi, có được không?”

Những lời này vừa nói ra, lại khiến ọi người rối loạn, nhưng lại không có ai nói chuyện, chẳng qua chỉ âm thầm suy nghĩ. .

Người đàn ông này cùng Tiêu Vũ Huyền lui tới đã lâu như vậy, ngày hôm qua còn mang hoa đến lừa những cô gái khác, quả thực là kẻ đốn mạc.

Tiêu Vũ Huyền vẫn không định để Điền Vĩ được toại nguyện, tiếp tục gây khó khăn cho hắn, “Vậy anh hãy ở trước mặt mọi người thề rằng chỉ yêu mình em.”

Gây khó khăn cho hắn, thực chất là đang chờ Đinh Tiểu Nhiên tức giận, cô mới hài lòng.

Điền Vĩ lập tức giơ tay thề, “Anh xin thề, đời này kiếp này, chỉ yêu mình em, nếu như vi phạm lời thề, sẽ bị thiên lôi đánh. Vũ Huyền, anh thật sự vô cùng yêu em, gả cho anh đi.”

“Em không muốn anh thề bị thiên lôi đánh, em chỉ muốn anh thề, nếu anh vi phạm sẽ bị biến thành thái giám, vậy anh có dám thề không.”

“A ——”

“Thế nào, không dám sao?”

“Anh dám, nếu như anh vi phạm lời thề, liền cam tâm tình nguyện để cho em thiến.”

Lời thề độc ác như thế, mọi người nghe xong đều tê dại da đầu, nhưng mà Tiêu Vũ Huyền lại cảm thấy rất thoải mái, nhận lấy hoa hồng, đắc ý nói: “Nhớ lời thề hôm nay anh đã hứa đó.”

Điền Vĩ thấy cô nhận hoa, cười vui vẻ ra mặt, sau đó đứng dậy, yêu thương nhìn cô, bắt đầu dùng lời ngon tiếng ngọt nói, “Vũ Huyền, anh nhất định sẽ nhớ lời thề hôm nay, bởi vì anh thật sự rất yêu em.”

“Anh yêu, vậy chúng ta đi thôi, em vừa mới đến đây làm, có rất nhiều việc còn biết, anh cần phải giúp cho em rồi.”

“Không thành vấn đề, đi thôi.”

Hai người tình nồng mật ý rời đi, để lại cả đám người kinh ngạc, đồng loạt nhìn sang Đinh Tiểu Nhiên, không biết nên nói gì cho phải, bởi vì dù có nói gì ra cũng không tốt, nên đành phải im lặng.

Đinh Tiểu Nhiên nhún nhún vai không sao cả, ngồi xuống, tiếp tục vùi đầu làm việc, không nghĩ ngợi nhiều chuyện vừa mới phát sinh, nhưng đang làm việc, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không ổn, liền ngừng lại.

Tiêu Vũ Huyền mua cả công ty, còn để Điền Vĩ ở ngay trước mọi người quỳ xuống bày tỏ tình cảm, rõ ràng là muốn chọc tức cô, như vậy có thể thấy được, những ngày yên bình trong công ty sẽ không còn, tùy thời còn bị đuổi, nên chuẩn bị tâm lý rời đi thôi.

Bất quá cãi nhau thì đã sao, cô cũng không muốn làm cấp dưới của Tiêu Vũ Huyền.

3. Chương 3: Gây Sức Ép Mọi Nơi

Sau khi Tiêu Vũ Huyền cầm hoa hồng đi vào phòng làm việc, tiện tay vứt lên trên mặt đất, căn bản không quan tâm, sau đó đắc ý ngồi lên trên ghế làm việc, dù khinh thường nam nhân trước mặt, vẫn cố ý giả vờ

nũng nịu, dụ dỗ hỏi: “Anh yêu em thật sao?”

Điền Vĩ nhìn bó hoa trên đất, trong lòng bị đả kích, nhưng chút đả kích này hẳn vẫn có thể chịu đựng, tiếp tục trả lời đầy tình cảm, “Vũ Huyền, anh thật rất yêu em.”

“Nếu yêu em, vì sao sau khi chúng ta chia tay anh lại không tìm em để xin em tha thứ, mà lại đi quẩn lầy Đinh Tiểu Nhiên, anh mau nói đi?” Tiêu Vũ Huyền đột nhiên thay đổi sắc mặt, tức giận hỏi,

“Anh —— anh cho rằng em, em sẽ không còn muốn ở bên cạnh anh nữa, cho nên, cho nên ——”

“Xảo trá, tất cả những lời đó chỉ là biện minh thôi, ở trong lòng anh, vị trí của Đinh Tiểu Nhiên còn quan trọng hơn em, nếu không phải thế sao anh lại chỉ đi xin lỗi cô ta, mà không phải đi tìm em chứ?”

“Vũ Huyền, thật xin lỗi, tất cả đều là lỗi của anh, anh không dám tìm em là vì anh sợ em không chịu tha thứ cho anh, vì sợ, nên việc gì cũng không dám làm, bất quá chuyện anh tìm Đinh Tiểu Nhiên nhận sai tuyệt đối không phải vì yêu cô ta, ” Điền Vĩ luôn luôn tìm mọi lý do để che giấu nội tâm của mình, tận lực xin lỗi Tiêu Vũ Huyền,

Chuyện xảy ra hôm nay, nếu muốn Đinh Tiểu Nhiên tha thứ cho hẳn đã là không thể nào, hẳn chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, không thể quay đầu lại.

“Anh tìm Đinh Tiểu Nhiên nhận sai không phải vì yêu, vậy là vì cái gì?” Tiêu Vũ Huyền nghe được câu nói khiến mình hài lòng, cơn giận liền giảm đi chút ít, lại bắt đầu dụ dỗ, không ngừng đưa hai bánh bao thịt lớn ở trước ngực mình, vừa có chút lảng lơ vừa hấp dẫn nam nhân ở trước mặt.

Không có bất kỳ một chàng trai nào có thể chịu đựng nổi sức quyến rũ của cô, cả Điền Vĩ cũng không ngoại lệ, cô sẽ không để bạn trai mình đi tìm cô lạ khác, bằng không mặt mũi của cô biết để ở đâu?

“Anh tìm cô ấy nhận sai, chỉ vì đã khiến cô ta đánh mất mấy năm thanh xuân, chứ không có ý gì khác, nếu như anh yêu cô ta, thì lúc trước đã kết hôn với cô ta rồi, không phải sao?”

“Ý của anh nói, anh chẳng qua chỉ đang đùa giỡn với cô ta thôi ư.”

“Đúng thế, anh chẳng qua đùa giỡn với cô ta thôi, Vũ Huyền, anh xin thề, từ nay về sau sẽ không bao giờ ... đi tìm Đinh Tiểu Nhiên nữa, chúng ta hãy làm lại từ đầu, có được không?”

“Anh muốn bắt đầu lại với em sao?”

“Đúng, anh muốn bắt đầu lại với em, Vũ Huyền, chúng ta hãy bắt đầu lại, có được không?” Điền Vĩ nhặt bó hoa lên, đi tới bên cạnh Tiêu Vũ Huyền, quỳ xuống bày tỏ tình cảm với cô, “Vũ Huyền, anh thật sự không thể không có em, em hãy tha lỗi cho anh, có được không?”

Tiêu Vũ Huyền không có lập tức nhận hoa, mà dịu dàng nói, “Em nghĩ anh cũng đã biết chuyện giữa Đinh Tiểu Nhiên và Dư Tử Cường, ”

“Anh biết, bọn họ không phải tình nhân thật, chuyện xảy ra ở nhà hàng hôm đó là do bọn họ diễn trò,”

“Tốt, để chứng minh anh không còn yêu cô ta, em muốn anh làm một chuyện, nếu anh làm được, em sẽ tha thứ cho anh, ”

“Là chuyện gì?”

“Tạm thời em giao chức phó giám đốc cho anh ngồi, nhiệm vụ mỗi ngày anh cần xử lý là, gây khó khăn cho Đinh Tiểu Nhiên, khiến cô ta không có một ngày được yên ổn, anh biết làm thế nào rồi chứ?”

Vừa nghe có thể ngồi vào ghế phó giám đốc, Điền Vĩ không hề do dự liền đồng ý, “Được, anh nhất định có thể làm được,”

Chỉ cần có thể chuyển mình, việc gì hẳn cũng làm,

“Tốt, vậy thì bắt đầu đi, giờ anh hãy đi nhận chức phó giám đốc đi, em sẽ ở đây chờ xem kịch vui của anh?” Tiêu Vũ Huyền nhận được đáp án mình muốn, liền đưa tay ra nhận lấy hoa,

,”Anh sẽ đi nhận chức phó giám đốc ngay, sau đó anh tự biết mình phải làm gì rồi ” Điền Vĩ thấy cô đã nhận hoa, trong lòng thầm vui mừng, đứng dậy, xoay người rời đi,

Chẳng qua chỉ gây khó khăn cho Đinh Tiểu Nhiên, chứ không phải việc gì to tát, hắn có thể làm được, chỉ cần ngồi được vào vị trí phó giám đốc, hắn sẽ không dễ dàng bị tổng đi,

Tiêu Vũ Huyền nhìn theo bóng lưng Điền Vĩ rời đi, chờ sau khi hắn ra cửa, lập tức ném bóng hoa vào trong thùng rác, không hề có chút nuối tiếc, khẽ giễu cợt nói: “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, dám cho tôi mất hết thể diện, hãy ở đó mà chờ đi, khi mà bốn tiểu thư chơi đã rồi, anh hãy tiếp tục sống cuộc đời bần hàn của mình đi, ”

Trước kia cô chỉ để ý về ngoài hơi điển trai của Điền Vĩ, nên mới quen hắn, bắt quá gương mặt đó nhìn lâu cũng sẽ chán, huống chi hắn lại là loại người muốn dựa vào cô để thăng tiến, loại người này, cô còn cần nữa sao.

Điền Vĩ không hề biết suy nghĩ thực sự trong lòng của Tiêu Vũ Huyền, sớm bị chiếc ghế phó giám đốc làm cho tâm trí bay lên tận trời xanh, ảo tưởng đến lúc mình ngồi vào vị trí này, có được thành tựu trong sự nghiệp, trong lòng cực kỳ vui sướng, mặc dù biết vị trí này là vực thẳm không đáy, nhưng hắn vẫn muốn ngồi, bởi vì hắn không muốn cả đời làm công ăn lương, hắn muốn đổi đời.

Muốn ngồi vững vị trí này, hắn phải xin lỗi một người —— Đinh Tiểu Nhiên,

Cả buổi sáng Đinh Tiểu Nhiên vẫn không thể làm việc, ngồi đó ngẩn người, suy nghĩ con đường sau này mình phải đi như thế nào? Tiêu Vũ Huyền trở thành giám đốc, không chừng sẽ khiến cô không có ngày nào được sống yên lành, nếu tiếp tục làm việc ở chỗ này, sẽ phải ném mùi đau khổ, nhưng nếu rời đi thì cô lại không nở, dù sao làm việc ở đây lâu như vậy, nếu rời đi như vậy, không khỏi thấy đáng tiếc,

Rốt cuộc cô nên đi hay ở?

Lúc này, có một nữ nhân viên đem đồng hồ văn kiện thật dày đem tới, “Tiểu Nhiên, đây là tất cả giấy tờ hoạt động trong mấy năm gần đây của công ty, còn có cả tài liệu khách hàng mới và các sản phẩm sắp nhập vào, phiên cô sửa sang lại hết, sáng sớm ngày mai giao cho giám đốc, ”

Nhìn đồng hồ tài liệu thật dày, Đinh Tiểu Nhiên kinh ngạc hô lớn, “Cái gì, nhiều thế mà chỉ bắt một mình tôi làm, còn bắt tôi phải giao vào sáng sớm ngày mai, điều này sao có thể?”

E rằng làm hai ngày hai đêm cũng chưa làm xong, vậy mà bắt cô phải làm xong trong hôm nay, làm sao có thể?

Không cần nghĩ nhiều cũng biết, nhất định là Tiêu Vũ Huyền cố ý gây khó khăn cho cô,

“Biết làm sao, đây là chỉ thị của giám đốc đưa ra mà.” nữ thư ký đặt tài liệu xuống, nhún nhún vai, sau đó xoay người rời đi. Mặc dù thông cảm, nhưng lại không dám nhiều lời, sau khi nhận lệnh, cô liền biết giám đốc cố ý gây khó dễ cho Đinh Tiểu Nhiên, nếu như cô nói giúp cho Đinh Tiểu Nhiên, vậy người kế tiếp giám đốc nhắm đến sẽ là cô, cho nên không thể giúp.

Mọi người đều tận mắt chứng kiến mọi chuyện diễn ra, ai cũng biết mục đích giám đốc làm như vậy, nhưng chẳng ai dám nói một câu, trong lòng chỉ cần biết là được,

Giám đốc làm vậy, ắt hắn có liên quan đến anh chàng tặng hoa kia, giữa tình địch với nhau, nhất định sẽ có tranh chấp,

“ ” Đinh Tiểu Nhiên im lặng, nhìn đồng hồ văn kiện cao thấp trước mặt, cả người giống như quả bóng bị xì hơi, vô lực ngó nghiêng văn kiện, không biết phải bắt đầu từ đâu nữa,

Tiêu Vũ Huyền vừa tới có một ngày đã gây khó dễ cho cô, không cần nghĩ, sau này sẽ càng thêm thê thảm hơn, cô phải mau tìm đối sách mới để ứng phó thôi.

Nhưng đối phương lại là giám đốc, nàng ứng phó như thế nào đây? Từ chức —— đây chẳng phải tuyên cáo rằng cô đang chạy trốn, Ở lại làm —— chính là tự chuốc khổ ỉn,

Cô nên làm gì bây giờ?

Đinh Tiểu Nhiên rầu rĩ nhìn đồng hồ văn kiện trước mặt, mất một tiếng đồng hồ vẫn chưa làm được gì. Thế mà nhiệm vụ mới lại tới.

Một đồng nghiệp nữ khác cũng cầm một đồng văn kiện đi tới, đặt ở trên bàn làm việc của cô, “Tiểu Nhiên, đây là tài liệu phó giám đốc cần cho cuộc họp ngày mai, bởi vì có hơi lộn xộn, nên phiền cô hãy chỉnh sửa lại. ”

“Tại sao lại là tôi sửa?” Đinh Tiểu Nhiên vô lực hỏi,

“Đây là lệnh của phó giám đốc, tôi cũng không biết, ngày mai ông ấy sẽ phải dùng đến tài liệu này, cho nên cô hãy mau chóng chỉnh sửa lại nha.”

“Phó giám đốc là ai?”

“Chính là ——” nữ nhân viên có hơi do dự không dám nói, quay đầu lại nhìn chung quanh một lượt, phát hiện không có ai khả nghi, sau đó hơi cúi người xuống, thấp giọng nói:” Chính là người tặng hoa đó ”

“Điền vĩ —— cái tên đáng ghét, đồ cặn bã, đồ khốn kiếp, đồ chết bầm, một ngày nào đó hắn sẽ đầy xuống 18 tầng địa ngục, ” Đinh Tiểu Nhiên lần này quả thực đã nổi trận lôi đình, đứng bật dậy, mắng chửi người thật to,

Tất cả mọi người bị tiếng la của cô làm kinh động, rối rít ném tầm mắt tới,

Nhưng cô không quan tâm, tiếp tục chửi, “Loại đàn ông phé thả kia, vĩnh viễn là loài sâu bọ ghê tởm, đồ khốn kiếp, ”

“ ”

“Tiểu Nhiên, đừng mắng nữa, xuyt——” nữ đồng nghiệp ra hiệu nhắc nhở cô, không muốn cô chịu nhiều khổ sở hơn, dù sao cũng là giám đốc và phó giám đốc.

“Hừm, ” Đinh Tiểu Nhiên tức giận hừ lạnh, nặng nề ngồi xuống, hai mắt tràn đầy lửa giận, trợn to mắt nhìn đồng văn kiện trước mắt,

Tiêu Vũ Huyền, Điền Vĩ, hai tên cầu nam nữ kia, chắc là muốn chọc tức cô, Được thôi, cô cũng muốn xem ai sẽ bị chọc tức trước đây?

“Tiểu Nhiên, cố nhịn một chút, rồi mọi chuyện sẽ qua thôi, việc gì rồi cũng sẽ kết thúc thôi, có đúng không? Nếu như thật sự mà nhịn không được, vậy thì nghỉ việc.”

“Bây giờ mà chọn rời đi là hèn yếu, tôi sẽ làm cho bọn họ biết, chọc tới tôi là ngu ngốc cỡ nào.”

“Tiểu Nhiên, cô, cô muốn làm gì?”

“Mỹ Lan, cô về bàn làm việc đi, không cần để ý đến tôi, ” Đinh Tiểu Nhiên không nói, cơn giận trong mắt dần dần chuyển thành rực rỡ cùng tia sáng ranh mãnh, bĩu môi cười xấu xa, trong dáng vẻ như đang mưu tính việc gì đó.

Cô sẽ rời đi, nhưng không phải bây giờ, đợi cô chỉnh xong hai tên cầu nam nữ này mới đi.

Tiêu Vũ Huyền trốn ở trong góc, thấy Đinh Tiểu Nhiên mới vừa rời nổi trận lôi đình, cười đắc ý, sau đó xoay người muốn trở về phòng làm việc của mình, ai ngờ vừa mới quay người đi liền thấy Điền Vĩ, vì vậy cười cười hỏi hắn:”Thế nào, hợp ý không?”

“Vũ Huyền, mục đích em mua cả công ty này chỉ vì muốn chọc tức cho Đinh Tiểu Nhiên thôi sao?” Điền Vĩ nghiêm túc hỏi, không muốn dùng công ty này ra để đùa bỡn, mà là muốn chân chính kinh doanh, để có một chỗ đứng hoàn hảo,

“Anh nói xem?”

“Em mua công ty này cũng tốn không ít tiền, nếu như không kinh doanh tốt, sẽ lỗ vốn, chi bằng thay vì chọc tức Đinh Tiểu Nhiên, hãy chú trọng ... việc kinh doanh công ty cho thật tốt, em thấy thế nào?”

“Sao, anh không muốn gây khó dễ cho Đinh Tiểu Nhiên nữa à?”

“Không phải vậy ”

“Không phải thì tốt, Điền Vĩ, anh nhớ cho kỹ, nhiệm vụ anh ở đây chính là gây khó khăn cho Đinh Tiểu Nhiên, những thứ khác không cần anh lo đến, hừm.” Tiêu Vũ Huyền hừ lạnh một tiếng, trực tiếp bỏ đi, trong ánh mắt tỏ rõ vẻ khinh thường người trước mặt,

Điền Vĩ cảm giác được cô ta khinh thường mình, cũng biết chức phó giám đốc này sẽ không được ngồi lâu, nhưng vì giữ vững vị trí này, hẳn phải làm chút gì đó.

4. Chương 4: Bạt Tay Nhau

Đinh Tiểu Nhiên nhìn đồng văn kiện trước mặt, không còn tâm trí hăng hái muốn làm như xưa, mà mãi lo suy nghĩ phải trừng trị đôi cầu nam nữ kia như thế nào.

Cô nhất định sẽ rời khỏi công ty này, nhưng trước đó phải làm cho Điền Vĩ cùng Tiêu Vũ Huyền thành trò cười cho thiên hạ, bằng không sẽ thiệt thòi lớn?

Thời gian trôi qua thật nhanh, nháy mắt chuông tan ca reo lên.

Bởi vì hôm nay có giám đốc mới đến nhậm chức, cho nên tất cả mọi người đều muốn biểu hiện tích cực một chút, mặc dù đã đến giờ tan ca, nhưng vẫn giả vờ tiếp tục làm việc như bình thường không lập tức rời đi, hành động và cử chỉ của bọn họ đều rất khác thường.

Bất quá có người còn khác thường hơn.

Lúc trước, Đinh Tiểu Nhiên luôn là người cuối cùng rời đi, nhưng lần này, cô lại là người rời chỗ đầu tiên, không thiếu một giây, vừa tan việc, người liền rời khỏi chỗ ngồi, bình thần đi tới cửa, căn bản không để ý đến những lời bàn tán chung quanh về cô.

Mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô, không ai biết cô rốt cuộc muốn làm gì, vì vậy liền châu đầu ghé tai nhau nói nhỏ.

“Sao hôm nay Tiểu Nhiên kì lạ quá vậy?”

“Sao chẳng gì chứ, rõ ràng là quá kì lạ.”

“Nếu đổi lại là người khác cũng thế thôi, giám đốc và phó giám đốc đều luôn gây khó dễ cho cô ấy, không biết sau này cô ấy sẽ phải trải qua ngày tháng thế nào nữa?”

“Nhắc tới cũng kỳ, tại sao giám đốc và phó giám đốc lại cứ khó dễ cho cô ấy chứ, mà vì sao hôm qua phó giám đốc lại đi tặng hoa cho cô ta?”

“Xuyết—— Giám đốc và phó giám đốc tới.” Có người thấy Tiêu Vũ Huyền cùng Điền Vĩ từ bên trong đi ra liền ra hiệu, vội vàng nhắc nhở mọi người.

Vừa nghe hai người kia tới, mọi người lập tức ngồi xuống, không dám ngẩng đầu lên nhìn, rõ ràng đã tan ca nhưng vẫn ở lại làm việc.

Tiêu Vũ Huyền kéo tay Điền Vĩ đi ra, nghe được một chút lời xì xầm của họ, cho nên nhìn sang chỗ Đinh Tiểu Nhiên, phát hiện cô không còn ở đây, vì vậy cố ý ở trước mặt mọi người tỏ ra mạn nhong với Điền Vĩ, “Anh à, em nghe nói gần đây có một quán ăn tự chọn, đến bây giờ em cũng chưa ăn qua kiểu đó, chỉ bằng chúng ta đến đó ăn thử, có được không?”

Điền Vĩ biết cô nói những lời này là để diễn trò, nhưng lại không thể không phối hợp với cô, “Được, mọi chuyện cứ nghe theo em.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Theo những điều tra của cô, hiện tại Đinh Tiểu Nhiên nhất định đang ngồi ăn cơm ở quán ăn tự chọn gần đây, vì để chọc tức cô ta, cô đành ủy khuất để mình đến đó ăn cơm.

Tiêu Vũ Huyền cùng Điền Vĩ vừa đi, những người khác cũng ríu rít đi theo đến quán ăn tự chọn gần đây để ăn cơm, bởi vì bọn họ đều muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra kế tiếp.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên rời khỏi công ty, liền đi đến quán cơm tự chọn, bởi vì tâm tình không tốt, nên lấy rất nhiều món, tính làm cuộc cách mạng ăn uống, để phát tiết bức bối trong lòng, nhưng ai ngờ, cô còn chưa ăn, liền thấy Tiêu Vũ Huyền cùng Điền Vĩ đi vào cửa, kinh ngạc trợn to hai mắt nhìn bọn họ.

Sẽ không, với thân phận của Tiêu Vũ Huyền, làm sao có thể đến nơi này ăn cơm trưa?

Sau khi Tiêu Vũ Huyền đi vào cửa, đối với hoàn cảnh xung quanh vô cùng chán ghét, nhất là thấy những người ở bên trong đều là một đám người thấp kém, thậm chí còn có những công nhân ăn mặc dơ bẩn, những người này ảnh hưởng nghiêm trọng đến khẩu vị của cô, nhưng vì muốn Đinh Tiểu Nhiên phải tức giận, cô đành cố gắng chịu đựng, giả vờ như không có gì, lôi kéo Điền Vĩ đến chỗ Đinh Tiểu Nhiên ngồi xuống, làm nũng, “Anh à, anh luôn biết em thích ăn món gì, anh đi lấy giúp em có được không?”

Điền Vĩ vì muốn Tiêu Vũ Huyền được vui, cũng giả vờ ra vẻ yêu thương chiều chuộng nói: “Được rồi, em chờ một chút, anh mang đến cho em.”

“Phải nhanh lên một chút nga, người ta đang đói.”

“Được rồi, sẽ nhanh mà.”

“Ừm.”

Vào lúc này, các nhân viên trong công ty lần lượt đều đi vào, vừa vào cửa liền quét nhìn chung quanh một lượt, cuối cùng thấy Đinh Tiểu Nhiên, phát hiện người ngồi cạnh cô là Tiêu Vũ Huyền, lập tức thu hồi tầm mắt, rón rén ngồi vào chỗ khác.

Tiêu Vũ Huyền biết nhân viên công ty đã vào, liền chế nhạo: “Ồ, đây không phải nhân viên của công ty chúng ta Đinh Tiểu Nhiên đó sao, một mình cô có thể ăn nhiều thế ư, có phải vì tâm trạng không tốt, nên mới ăn nhiều thế không? Tôi thường nghe nói người nào tâm trạng không tốt hay trút giận vào thức ăn, xem ra có thật.”

Đinh Tiểu Nhiên nghe những lời giễu cợt này, trong lòng càng thêm không vui, hai mắt nhìn chằm chằm cô, cực kỳ tức giận, không ngừng cho thức ăn vào miệng, đem tất cả tức giận phát tiết vào thức ăn, nhay ngấu nghiến, đột nhiên chợt nghĩ, trong đầu thoáng có ý xấu, âm thầm cười đắc ý, tiếp tục cố ý giả vờ bị nghẹn, kịch liệt ho khan.“khụ ——”

Thấy đối phương bị sặc, Tiêu Vũ Huyền càng thêm đắc ý, tiếp tục giễu cợt nói: “Nè, cẩn thận một chút đi, đừng để bị nghẹn chết, chết thế rất oan —— a ——”

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên mặt bị phun dính đầy mảnh thức ăn, hơn nữa còn dính cả nước miếng, kinh tởm đến mức làm cô muốn ói.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên ho khan mấy cái, đồ ăn trong miệng toàn bộ phun hết lên trên mặt Tiêu Vũ Huyền, sau đó còn cố ý nói xin lỗi cô, “Khụ —— thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, cho, cho nên —— khụ ——” .

“Cô ——” Tiêu Vũ Huyền vội vàng cầm khăn ăn lên , nhanh chóng chùi những chất bẩn trên mặt, nhưng vì lực tay quá mạnh, cộng thêm giấy lau có hơi cứng và nhám, làm mặt cô đau, điều này làm cho cô càng thêm tức giận, không thể nào giữ vững hình tượng cao sang được nữa, đứng dậy mắng to, “Đinh Tiểu Nhiên, cô cố ý, có đúng không?”

“Thật xin lỗi, do ăn vội, nên không cẩn thận bị mắc nghẹn, còn sơ ý phun hết lên trên mặt cô, thật sự không đúng, thật xin lỗi.” Đinh Tiểu Nhiên không ngừng nói lời xin lỗi, nhưng mỗi một câu ‘ thật xin lỗi ’, trong lòng càng vui, tâm trạng càng ngày tốt hơn.

Đối với loại phụ nữ đệ tiện này, nên dùng biện pháp ghê tởm như vậy để đối phó là hợp nhất.

“Tôi thấy do cô cố ý.”

“Giám đốc, tôi thật không có cố ý , đều tại tôi có bệnh cầu thả thiếu cẩn thận, trong lúc đang ăn, nếu như có con muỗi cứ không ong ong vòng vèo trước mặt, sẽ khiến tôi khó chịu, sau đó đem thức ăn trong miệng phun ra , xin lỗi, xin lỗi, cô không sao chứ?”

“Đinh Tiểu Nhiên, chớ biện minh như vậy, là do cô cố ý phun thức ăn vào mặt của tôi, có đúng không?”

“Thật xin lỗi, nếu như giám đốc muốn trách, phải trách con muỗi ong ong kia đi.”

“Cô ——” những lời này chính là chữ xỏ người, Tiêu Vũ Huyền đương nhiên hiểu rõ, mắt thấy Điền Vĩ đã quay lại, vì vậy khóc lóc với hắn, “Anh à, cô ta, cô ta khi dễ em, còn làm em thành như vậy, anh xem đi?”

Điền Vĩ thấy Tiêu Vũ Huyền chật vật như vậy, trong lòng thật ra cảm thấy rất vui, nhưng vì nghĩ cho đại cục, hắn không thể biểu hiện ra ngoài, lạnh lùng khiển trách Đinh Tiểu Nhiên, “Sao cô có thể làm vậy với cô ấy?”

Đinh Tiểu Nhiên nhún nhún vai, khinh thường nói: “Rất xin lỗi, tôi không có cố ý, anh nghĩ sao tùy anh.”

“Cô ——”

“Hừm.”

“Vũ Huyền, chỉ bằng chúng ta đổi nơi khác ăn đi, nơi này không thích hợp với em.” Điền Vĩ không biết làm gì với Đinh Tiểu Nhiên, thậm chí còn sợ cô ta, đành quay sang dỗ ngọt Tiêu Vũ Huyền.

“Chắc chắn sẽ đến nơi khác, nhưng trước khi đi, em không thể dễ dàng bỏ qua cho cô ta. Anh không dám làm gì cô ta, vậy thì để cho em, tránh ra.” Tiêu Vũ Huyền không muốn bỏ qua dễ dàng cho Đinh Tiểu Nhiên, liền đẩy Điền Vĩ ra, đi từng bước về phía trước, vươn tay ra định tát cho Đinh Tiểu Nhiên một bạt tay.

Đinh Tiểu Nhiên phản ứng rất nhạy, tựa hồ sớm biết Tiêu Vũ Huyền sẽ động thủ đánh người, vì vậy cầm chén canh nóng trên bàn lên, đưa ra trước mặt, lấy canh nóng ra làm bia đỡ đạn.

Tiêu Vũ Huyền chưa kịp nhìn thấy, trực tiếp phát tay đánh tới, ai ngờ không đánh tới mặt Đinh Tiểu Nhiên, lại đánh trúng một chén canh nóng, cả chén canh nóng bị cô làm đổ, toàn bộ nước canh đều văng trúng lên trên tay cô, còn văng lên cả trên quần áo của cô, khiến cô càng chật vật hơn, nhất là mu bàn tay đau rát, “A —— tay của tôi.”

“Này này, chuyện không liên quan đến tôi, tôi đang muốn húp canh, ai biết tay cô đánh tới chứ?” Đinh Tiểu Nhiên giơ hai tay lên, giả vờ vô tội, trong lòng cười đắc ý, âm thầm nói: đáng đời, cho cô bỏng chết luôn.

“Đinh Tiểu Nhiên.”

“Giám đốc, thật xin lỗi, vừa rồi tôi chỉ muốn uống nước canh để giải khát, không biết cô lại giơ tay ra đánh tới, thật xin lỗi.”

“Cô ——” Tiêu Vũ Huyền không chỉ mặt bị bỏng, ngay cả y phục cũng bị dơ, còn có cả mu bàn tay đau dữ dội, thấy Điền Vĩ không có quan tâm đến cô, hét toáng lên hỏi, “Anh đứng đó làm gì, còn không mau giúp em.”

Điền Vĩ chỉ ngây ngốc đứng nhìn, hai mắt vẫn nhìn Đinh Tiểu Nhiên, bị vẻ tình nghịch cùng sự quỵ quyết của cô hấp dẫn, hơn nữa còn thấy vui, thậm chí còn muốn cười thật to vì cô đối xử với Tiêu Vũ Huyền như vậy, nhưng hắn không thể, chỉ có thể ngăn người tại đó, sau khi nghe tiếng la hét của Tiêu Vũ Huyền, lúc này mới lấy lại tinh thần, quan tâm nói: “Tay của em sao rồi?”

Nếu như Đinh Tiểu Nhiên có thân thể và bối cảnh như Tiêu Vũ Huyền, thật là tốt biết bao, như vậy hắn không cần cực khổ lấy lòng Tiêu Vũ Huyền.

Tiêu Vũ Huyền không cảm giác được sự quan tâm của Điền Vĩ đối với cô, vì vậy tức giận rút tay về, ngược lại mắng hắn, “Anh quả là đồ vô dụng.”

“Vũ Huyền ——”

“Bạn gái của anh bị người ta bắt nạt, chẳng lẽ anh chỉ biết đứng ngó ra đó nhìn em bị người ta ăn hiếp thôi sao?”

“Anh ——”

“Nếu như hôm nay anh không lấy lại công bằng cho em, vậy chúng ta chia tay.”

Vừa nghe đến hai chữ ‘chia tay’, Điền Vĩ không nói thêm lời, giơ một tay đánh vào mặt Đinh Tiểu Nhiên, hơn nữa lực đạo còn rất mạnh.

Chát —— âm thanh bật tay vang lên, làm tất cả mọi người kinh hãi, đồng loạt hướng về một điểm.

Đinh Tiểu Nhiên không ngờ Điền Vĩ lại ra tay đánh cô nhanh như vậy, chưa kịp chuẩn bị tâm lý, hứng trọn một bạt tay, nhưng tát tay này, không hề đả thương đến trái tim cô, cô không yếu thế lập tức cho hắn lại một cái tát.

Chát —— lại thêm một âm thanh vang dội.

Điền Vĩ bị đánh một cái tát, mặt nghiêng sang một bên, không dám nói gì cả.

Tiêu Vũ Huyền thấy Điền Vĩ bất động, vì vậy rống to nói: “Anh còn ngơ ra đó làm gì, đánh trả lại đi, cô ta đánh anh, anh đánh lại cô ta không được sao? A ——”

Tiêu Vũ Huyền mới vừa nói xong, liền bị một bạt tay, đau đến mức làm cô hét to.

5. Chương 5: Hơi Bị Thu Hút

Đinh Tiểu Nhiên rất ghét thái độ của Tiêu Vũ Huyền, quá giận nên không để ý thân phận giám đốc của cô ta, sau khi đánh xong Điền Vĩ, thuận tay cho cô ta một cái tát, xem như dạy dỗ cô ta.

“Cô ——” Tiêu Vũ Huyền không ngờ mình lại bị người ta tát, lấy tay che bên mặt bị đánh, nổi giận nhìn chằm chằm Đinh Tiểu Nhiên, quát lên: “Cô dám đánh tôi?”

“Chẳng lẽ cô nghĩ tôi không dám đánh sao? Thật tiếc cho địa vị tiểu thư như cô, chẳng có tí phẩm chất cao quý nào, ăn nói lỗ mãng thô tục, khiến người khác nhìn vào liền ghét.”

“Đinh Tiểu Nhiên ——”

“Cô không cần hét lên với tôi, dù sao cũng không chỉ có mình tôi nghĩ thế, tất cả mọi người ở đây đều có cùng suy nghĩ, chỉ là bọn hắn không dám nói thẳng ra thôi.”

“Cô ——”

“Cô gì mà cô, đừng tưởng rằng mình là giám đốc thì có quyền ức hiếp người khác, tôi cho cô biết Đinh Tiểu Nhiên tôi không phải loại người dễ bị ức hiếp đâu.”

“Đáng ghét ——” Tiêu Vũ Huyền càng tức giận hơn, vì vậy vung tay qua muốn cho Đinh Tiểu Nhiên một cái tát, ai ngờ cánh tay bị giữ chặt ở không trung, không cách nào đánh xuống.

Đinh Tiểu Nhiên bắt được cổ tay Tiêu Vũ Huyền, dùng sức giữ chặt không để cô ta đánh xuống, lạnh lùng cảnh cáo cô, “Tiêu Vũ Huyền, tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn dám động thủ chớ trách tôi không khách khí.”

“Không khách khí thì cô làm được gì tôi?” Đinh Tiểu Nhiên gia tăng lực đạo, siết lấy cổ tay Tiêu Vũ Huyền, kéo mạnh cánh tay cô ta xuống.

“Á——” Tiêu Vũ Huyền đau đến thét to, đau đến không thể chịu đựng nổi, nhưng lại không muốn cầu xin tha thứ, đành hét lớn với Điền Vĩ, “Điền Vĩ, anh đứng ngay ra đó làm gì, mau qua giúp em?”

“A, anh ——” Điền Vĩ ngu ngơ không biết nên giúp thế nào, sợ sệt y như một kẻ nhát gan sợ chết, chẳng có chút bản lĩnh đàn ông gì.

“Anh có phải đàn ông không hả, mau qua giúp tôi đi?”

“Anh, anh phải giúp thế nào?”

“Giúp thế nào còn cần tôi dạy cho anh sao, chỉ cần anh đấm cô ta một đấm là xong?”

“Cho, cho cô ấy một đấm?” Điền Vĩ giơ tay đến trước mặt mình, không có dũng khí siết tay thành nắm đấm, run rẩy nhìn mặt Đinh Tiểu Nhiên, căn bản không dám đấm tới.

Đinh Tiểu Nhiên mặc dù không có thân thể bối cảnh, nhưng lại không phải loại phụ nữ dễ chọc, nếu chọc giận cô ta, cô ta sẽ hành người đó cho đến chết, nhưng bây giờ hắn lại không thể không ra tay.

“Anh còn do dự cái gì, anh không ra tay thì cú cho tôi.”

“Tiểu Nhiên, thật xin lỗi.” Điền Vĩ vừa nghe đến từ ‘cút’ làm hấn sợ, mắt nhắm lại đấm một quyền vào mặt Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên phản ứng rất nhanh, lập tức kéo Tiêu Vũ Huyền đến trước mặt mình làm bìa đỡ, hậu quả liền có thể nghĩ ——

“A ——” Tiêu Vũ Huyền bị đấm vào mặt, la đến khàn cả giọng, liền nổi trận lôi đình không còn nghĩ đến hình tượng gì nữa, tức giận mắng, “Điền Vĩ, anh là tên khốn, tôi kêu anh đánh cô ta, chứ đâu phải kêu đánh tôi.”

Điền Vĩ mở mắt ra, phát hiện người mình đánh là Tiêu Vũ Huyền, trong lòng liền biết rõ tầm nghiêm trọng, nên không còn do dự nào đối với Đinh Tiểu Nhiên, mạnh mẽ ra tay, kéo Tiêu Vũ Huyền trở về, dùng sức đẩy ngã Đinh Tiểu Nhiên.

“Á——” Đinh Tiểu Nhiên bị người dùng sức đẩy, trong lúc bị đẩy liền lui ra sau, do không giữ vững trọng tâm nên té xuống đất, mặc dù chỉ là cú ngã nhẹ, không làm cô bị thương nhưng lại khiến cô rất tức giận, đang muốn mắng lại, bất ngờ bị tạt đồ ăn lên người, khiến người cô dính đầy dầu mỡ.

Sau khi Tiêu Vũ Huyền thoát khỏi khống chế của Đinh Tiểu Nhiên, thấy cô bị Điền Vĩ đẩy ngã, liền cầm đĩa thức ăn trên bàn hất vào người cô, sau đó ném đĩa sang bên, giễu cợt nói: “Muốn đấu với tôi, cô còn kém lắm?”

“Vũ Huyền, chúng ta đi.” Điền Vĩ thấy không còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại nơi này, nhất là thấy Đinh Tiểu Nhiên ngồi ở dưới đất, vẻ mặt cô rất đáng sợ làm hấn bị dọa đến toát cả mồ hôi lạnh, muốn mau chóng rời đi.

“Vội gì, thể diện đã mất, còn gì phải sợ? Hôm nay tôi sẽ dạy cho cô một bài học để cô ta biết người nào có thể chọc và người nào không thể chọc?” Tiêu Vũ Huyền không đi, lại cầm một đĩa thức ăn khác tạt vào người Đinh Tiểu Nhiên, sau đó lại cầm tiếp đĩa thức ăn khác lên, tựa hồ rất vui, liền lấy cả đĩa đồ ăn ở bàn khác, “Tiện nhân, xem cô còn dám phách lối với tôi không.”

Đinh Tiểu Nhiên ngồi ở dưới đất, chùi đi đồ dính trên người, vốn tưởng rằng một đĩa thức ăn xem như xong, không ngờ lại bị tạt tiếp, vì vậy không thèm gỡ mấy khối thịt vụn và rau dính ở trên đầu, đứng lên, giận dữ nhìn Tiêu Vũ Huyền, không phục liền cầm lấy tô canh bên cạnh hướng vào mặt cô ta, sau đó cầm tiếp những món ăn khác, trả lại hết những thứ mình vừa hứng chịu.

“A —— mặt của tôi, mặt của tôi.” Tiêu Vũ Huyền bị giới canh vào mặt, mặc dù canh không nóng nhưng lại khiến cô hoảng sợ, lo lắng dung mạo của mình bị hủy, cho nên lấy hai tay che mặt của mình, hốt hoảng hỏi Điền Vĩ, “Mặt của em có sao không, mặt em có bị hủy không?”

“Không sao, canh không nóng nên mặt em không bị sao hết.” Điền Vĩ vội vàng nói cho cô biết đáp án, sau đó kéo tay cô đi ra ngoài, “Vũ Huyền, chúng ta đi đi, muốn tính sổ gì sau này hãy tính.”

Tiêu Vũ Huyền không cự tuyệt nữa, đi theo Điền Vĩ, nhưng vừa đi vừa quay đầu lại cảnh cáo Đinh Tiểu Nhiên, “Đinh Tiểu Nhiên, cô chờ đó, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu.”

“Liều ——” Đinh Tiểu Nhiên làm mặt quỷ giễu cợt, căn bản không quan tâm đến lời cảnh cáo của cô ta, trong lòng đã sớm đoán chuyện xấu nhất sẽ xảy ra rồi, nên không định trở về chỗ làm mà trực tiếp đi về nhà thay đồ.

Quậy hết một trận, tâm tình thoải mái hơn trước rất nhiều, làm cả người không ngừng lâng lâng vui sướng.

Hôm nay quậy thế, chỉ sợ dù có chạy đâu xa cũng không khỏi bị sao quả tạ dội xuống, cho nên về hay không cũng không còn quan trọng. Bất quá ngày mai cô hấn đi làm thì tốt hơn, nhìn bộ dạng Tiêu Vũ Huyền tức đến mặt đầy gân xanh, quả thật rất vui.

Dư Tử Cường đang lái xe đi trên đường, vô tình nhìn thấy Đinh Tiểu Nhiên đứng ở ven đường, vốn không muốn dừng lại chào hỏi, nhưng thấy cô quá chật vật, đành phải dừng xe lại bên đường, gọi cô, “Này, cô bị sao thế?”

Đinh Tiểu Nhiên nghe thấy giọng người quen, dừng bước lại, quay đầu lại thấy là Dư Tử Cường, tâm trạng vừa tốt liền mặt sạch, lập tức thu hồi tầm mắt, làm như không nhìn thấy hấn, tiếp tục đi về phía trước.

Tên đáng ghét này biến mất hết mấy tháng, một chút tin tức cũng không có giờ đột nhiên lại xuất hiện, nhất định không có chuyện gì tốt, cho nên cứ làm ngơ hẩn.

“Này, tôi đang nói chuyện với cô đó, cô không nghe thấy sao?”

“Này, cô muốn đi đâu, tôi chở cô.”

“Này, này ——”

Dư Tử Cường càng gọi, đối phương lại càng cách hẩn ra xa, hơn nữa càng chạy càng xa, hẩn chỉ còn cách xuống xe đuổi theo, chặn lại đường đi của cô, thấy cô khắp người dính đầy dầu mỡ, không cần hỏi cũng biết cô đã đánh nhau một trận với người ta, thế nhưng nhìn thấy bộ dáng này của cô lại không hề bấn thủ, trái lại thấy cô rất đáng yêu, “Tiểu Nhiên, cô trông thật là đáng yêu, càng làm tôi muốn chọc cô?”

Đinh Tiểu Nhiên đứng ở phía trước, hai tay chống nạnh, nghiêng người, giận dữ hỏi: “Ai cho phép cậu gọi tôi ‘ Tiểu Nhiên ’?”

“À à à, không gọi Tiểu Nhiên, vậy gọi chị Tiểu Nhiên, được chứ? Vì sao lại thành như vậy, bộ chị đánh nhau với chồng sao?” Hẩn không muốn tranh cãi vấn đề này với cô, vươn tay ra nhẹ nhàng lau đi những vết bẩn trên người cô, gỡ những cọng rau dính ở trên đầu cô xuống.

Cô bị vẻ dịu dàng của hẩn hấp dẫn, bất quá rất nhanh liền thanh tĩnh, kéo tay hẩn ra, cảnh cáo nói: “Không nên chạm vào tôi.”

“Được, tôi không chạm vào chị, nói cho tôi biết vì sao chị biến thành thế này? Chắc vừa rồi xảy ra chuyện rất thú vị, đáng tiếc là tôi không có mặt tại hiện trường.”

“Tôi vừa đánh nhau với mục điền một trận, đáp án này cậu đã hài lòng chưa?” Cô tức giận trả lời, không dám nhìn hẩn quá lâu, sợ mình lại sụp bẫy.

Dường như hẩn đã thay đổi đi rất nhiều, đã trầm tĩnh đi rất nhiều không còn lỗ mãng như trước, có chút chững chạc của đàn ông trưởng thành, hẩn càng như vậy càng quyến rũ cô, nhưng có một sự thật luôn nhắc nhở cô, hẩn nhỏ tuổi hơn cô.

Dư Tử Cường cười ôn hòa, mi dày uốn cong, vô cùng anh tuấn, trả lời, “Đáp án này làm tôi rất hài lòng, nếu như chị nói cho tôi biết là mục điền nào đánh thì càng hài lòng hơn?”

“Cậu muốn biết mục điền đó là ai để làm gì?”

“Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc người nào lại có bản lĩnh giỏi như vậy, có thể để tự chị ra tay dạy dỗ cô ta.”

“Bao đồng.” Đinh Tiểu Nhiên không muốn lăm nhăm nữa, càng không muốn đứng cạnh hẩn thêm một phút nào, tránh mình mất điều khiển nên liền tách ra khỏi hẩn, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng hẩn lại không từ bỏ, liền xoay người chặn đường cô, mới vừa rồi còn rất chín chắn, bây giờ lại biến thành bộ dạng lưu manh như cũ, “Người đẹp à, chỉ là trò chuyện với chị một chút thôi mà, để tôi chở chị một đoạn có được không?”

“Dư Tử Cường, cậu nên tránh xa tôi ra, cứ như lúc trước biến mất chẳng chút dấu vết, đừng có xuất hiện ở trước mặt tôi nữa.”

“Thế nào, có phải vì chuyện tôi biến mất mấy tháng nên chị giận, là vì chị đã để ý đến tôi rồi, có đúng không?”

“Ai thèm để ý đến cậu chứ, tôi không có.”

“Chị có.”

“Tôi không có.”

“Chị có.”

“Tôi đã nói không có.”

“Tiểu Nhiên, chị đừng lảng tránh nữa, thích thì cứ nói, tôi không để ý chuyện chị lớn hơn tôi đâu.”

“Dư Tử Cường.” Đinh Tiểu Nhiên tức giận, nắm chặt tay thành nắm đấm, giơ ở trước mặt hắn, cảnh cáo, “Nếu còn dám méo mó sự thật, tôi đánh chết cậu đó.”

Dư Tử Cường không sợ lời cảnh cáo của cô, tiếp tục chọc, “Oa, ngay cả khi chị giơ quả đấm ra cũng rất dễ thương, thật là đáng yêu.”

“Tôi cảnh cáo cậu một lần nữa, cút xa tôi ra.”

“Không được đâu, tôi là người đàn ông rất ga lăng, sẽ không để bạn gái của mình một mình ở trên đường, nên tôi đã quyết định sẽ chờ chị về nhà, tiện thể thăm cha mẹ vợ tương lai——”

“Đi chết đi ——” Đinh Tiểu Nhiên không chịu nổi, đánh tới một đấm, nhưng lại không thành công.

Dư Tử Cường sớm đã có phòng bị, quả đấm đầu tiên cô ra lập tức bị hắn tiếp được, dùng tay ôm chặt lấy quả đấm của cô, cười quỷ quyệt, “Em à, em định mưu sát chồng sao?”

6. Chương 6: Không Cần Cậu Quan Tâm

Đinh Tiểu Nhiên đấm qua lại bị Dư Tử Cường đón được, lại cho hắn thêm một đấm khác, ai ngờ cũng bị hắn cản lại, cả hai tay đều mất tự do, không còn cách nào nhúc nhích đành phải nói: “Dư Tử Cường, cậu mau buông tay tôi ra, bằng không ——”

“Bằng không thế nào?” Dư Tử Cường chẳng những không buông tay, ngược lại càng nắm chặt hơn, cảm thấy đáng vẻ tức giận thờ phỉ phò của Đinh Tiểu Nhiên trong rất buồn cười, càng làm hắn thấy cô rất khả ái.

Đã 28 tuổi nhưng bề ngoại của cô lại không già đi chút nào, ngược lại đáng yêu y như nữ sinh, làm hắn cực kỳ thích.

“Bằng không tôi sẽ không nể mặt.”

“Hai tay của chị đều bị tôi giữ chặt, xem chị làm thế nào để đối phó tôi?”

“Cậu không nên ép tôi?”

“Nè, bộ dáng của chị hiện tại dữ quá, khiến tôi thật sự rất sợ, ha ha?” Dư Tử Cường càng chọc càng nghiêm, định chọc cô ta thêm một lúc nữa, ai ngờ lại thua ở phía dưới.

Đinh Tiểu Nhiên không thể nhịn được nữa, dù hai tay không cách nào nhúc nhích, nhưng cô còn đôi chân, vì vậy dùng gót giày cao gót hung hăng đạp vào đầu ngón chân của hắn.

“Á——” bị đạp ác như vậy, đầu ngón chân của hắn cơ hồ như muốn đứt, Dư Tử Cường khàn giọng hô đau, vội vàng buông Đinh Tiểu Nhiên ra, xoa xoa đầu ngón chân bị đau, “Chị—— chị độc ác quá. Tay không được liền chuyển sang chân.”

“Tôi đã liên tục cảnh cáo cậu, ai kêu cậu không chịu nghe, đừng có trách tôi. Đáng đời, cho cậu đau chết luôn.”

“Quả nhiên độc ác nhất chính là lòng dạ đàn bà?”

“Nếu đã biết, vậy cách xa tôi ra một chút đi, như vậy sẽ an toàn. Dư Tử Cường, sau này đừng ai nấy đi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, cậu đừng bám theo tôi nữa, tạm biệt, không hẹn ngày gặp lại.” Đinh Tiểu Nhiên lạnh lùng nói, sau khi nói xong câu cuối liền xoay người bỏ đi. Trong lúc xoay người ánh mắt toát lên vẻ nuối tiếc, nhưng lại bị cô đè nén nó lại.

Dư Tử Cường cảm thấy câu nói cuối cùng của cô có chút đau buồn, nhìn cơn đau ở đầu ngón chân không muốn gheo cô nữa, mà bước lên phía trước “kéo tay cô lại” không để cô đi, “Tiểu Nhiên, chị sao vậy, có phải ai bắt nạt chị không?”

“Không cần cậu quan tâm.” Cô dùng sức hất tay hắn ra, không muốn nhìn thấy đáng vẻ dịu dàng quan tâm của hắn, càng không muốn hắn thấy đôi mắt ửng đỏ rưng rưng đang đọng nước ở trong khóe mắt của cô, cô dùng hết sức quay lưng về phía hắn.

Hiện giờ cô thật sự rất cần một lồng ngực vững chắc, bất quá cô biết rõ, lồng ngực của người này không thuộc về cô.

Sau khi tay bị hất ra, Dư Tử Cường không chịu buông ra, kéo tay cô lại, giữ chặt hơn để tránh bị hất ra, giọng điệu trầm âm, quan tâm hỏi: “Chúng ta là bạn bè, chẳng lẽ không thể quan tâm lẫn nhau sao?”

“Chúng ta không phải bạn bè, bỏ tay ra.” Thái độ của Đinh Tiểu Nhiên càng ngày càng lạnh lùng, phát giác tay của mình lại bị hấn giữ, cho nên liền ra sức vùng vẫy để thoát ra, nhưng làm thế nào cũng không thể thoát khỏi kiềm chặt, đành ra lệnh, “Cậu buông tôi ra.”

Nước mắt không thể kiềm chế được nữa liền rơi xuống, vẽ lên hai hàng nước mắt ở trên mặt.

Hấn bước tới trước mặt cô, vốn muốn chọc cô vui lại không ngờ thấy nước mắt trên mặt cô, nước mắt ngấm ngập nước khiến lòng hấn đột nhiên đau nhói, muốn vươn tay lau đi nước mắt trên mặt cô, nhưng chưa chạm tới mặt thì tay đã bị gạt ra.

Cô không muốn hấn chạm vào nên vừa thấy tay hấn giơ lên, lập tức lấy tay gạt ra, giận dữ nói: “Không cần cậu thương hại, buông tôi ra.”

“Chỉ... khóc.” Hấn không còn cố chấp giữ lấy cánh tay của cô, mà buông tay ra, đau lòng nhìn cô. Đây là lần đầu tiên hấn thấy cô khóc, trong ấn tượng của hấn cô là một người rất lạc quan, là cô gái rất kiên cường. Nhất định đã gặp chuyện gì rất đả kích, mới làm ột cô gái lạc quan kiên cường như cô phải khóc thút thít.

“Tôi khóc thì sao, dính dáng gì đến cậu chứ?”

“Có chứ.”

“Cậu —— Tôi khóc mặc tôi, chẳng liên quan đến cậu?”

“Bởi vì tôi là một người đàn ông rất biết ga lăng, tuyệt đối sẽ không để cô gái xinh đẹp rơi nước mắt ở trước mặt tôi, nhất là người con gái tôi thích.” Tuy Dư Tử Cường nói có hơi khoa trương nhưng khi nghe lại rất xuôi tai.

Đinh Tiểu Nhiên ngây ngô nhìn hấn, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, hít sâu vào để mình không rơi vào tình cảnh bị thương, khôi phục lại bộ dáng sinh động đầy sức sống như trước, lớn tiếng nói: “Tôi không phải kiểu người cậu thích đâu. Được rồi, tôi không muốn nghe cậu nói nữa, tôi về nhà đây.”

“Tôi chở chị đi.”

“Cả người tôi bản thể này, nếu để cậu chở đi, chiếc xe kia của cậu chẳng phải ——”.

“Giữa xe và phụ nữ, đương nhiên phụ nữ tương đối quan trọng hơn, để tôi chở chị về nhà.”

“Cậu thật sự muốn chở tôi về sao?”

“Nói phụ nữ lễ mễ quả thật không sai.” Dư Tử Cường không nói thêm lời nào, kéo cô tới chỗ xe của mình đậu.

Đinh Tiểu Nhiên biết rõ không nên để hấn chở về, nhưng lại không thể mở miệng cự tuyệt, ngoan ngoãn để hấn kéo đi, cảm giác khi hai bàn tay giao nhau cùng một chỗ, khiến cho trái tim trước nay chưa từng dao động lại không ngừng đập loạn thành thịch thịch thịch.

Thế nhưng tới lúc cô chuẩn bị lên xe, đột nhiên bên cạnh truyền đến một giọng điệu chua chát đánh thức cô về thực tế, làm cho cô không còn suy nghĩ miên man.

“Tử Cường, con làm gì ở đây?” Chung Mẫn Liên đột nhiên xuất hiện cắt ngang câu chuyện, từ giọng điệu có thể cảm giác được bà đang giận.

Dư Tử Cường không buông tay Đinh Tiểu Nhiên, cứ nắm chặt tay cô trả lời, “Mẹ, bạn con xảy ra chút chuyện, nên con định đưa cô ấy về.”

Vừa nghe Dư Tử Cường kêu người phụ nữ trước mắt là ‘ mẹ ’, Đinh Tiểu Nhiên lập tức rút tay mình về, bởi vì khắp người mình đều dính bẩn nên cúi đầu xuống, trong lòng vừa thẹn vừa xấu hổ, thầm nói: ông trời ơi, sao hết lần này tới lần khác đều để mẹ của Dư Tử Cường bắt gặp cảnh này?

Chung Mẫn Liên hơi đảo mắt nhìn sang Đinh Tiểu Nhiên, lập tức thấy ghét, nghiêm trang nói: “Con không biết hôm nay có một cuộc họp quan trọng sao? Giờ là lúc nào rồi còn đùa giỡn ở trên đường? Con làm chủ tịch ngân hàng như thế đó hả?”

“Mẹ, hôm nay ——” Dư Tử Cường muốn phản bác, nhưng Chung Mẫn Liên liền cắt ngang, trách hằn gay gắt hơn, “Con mới vừa nhận ghế chủ tịch ngân hàng, ngồi còn chưa nóng lại không chịu lo làm việc. Coi chừng bị người ta lời ra tiếng vào, mau trở về họp ẹ, mẹ là giám đốc nên sẽ đi cùng con”.

Sau khi Chung Mẫn Liên trách con trai mình xong, lúc này giả vờ nói xin lỗi Đinh Tiểu Nhiên, “Vị tiểu thư này, thật ngại quá, chút nữa Tử Cường có cuộc họp quan trọng, không thể đưa cô về ——”

Đinh Tiểu Nhiên biết ý những lời này, thức thời đáp: “Thật ra cháu có thể tự về, không phiền mọi người.”

“Cám ơn.” Chung Mẫn Liên lạnh lùng nói cảm ơn, sau đó mở cửa xe ngồi vào chỗ cạnh tài xế, nghiêm khắc ra lệnh cho Dư Tử Cường, “Con còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau lên xe.”

“Tôi đi trước, tạm biệt.” Đinh Tiểu Nhiên biết mình không nên ở lại đây, xoay người đi, bất kể người sau lưng gọi cô thế nào cô cũng không quay đầu lại.

“Tiểu Nhiên —— Tiểu Nhiên ——” Dư Tử Cường biết đã xảy ra chuyện hiểu lầm, vì không muốn mọi chuyện thêm phức tạp, muốn giải thích rõ thì người đã đi, mặc cho hấn lớn tiếng gọi đối phương cũng không quay đầu lại, hấn xoay người lại tức giận nhìn người ngồi cạnh ghế tài xế, “Mẹ, tại sao mẹ làm vậy?”

“Là sao?” Chung Mẫn Liên giả vờ không biết chuyện gì.

“Hôm nay vốn không có cuộc họp quan trọng nào, đúng không?”

“Đúng hôm nay không có cuộc họp quan trọng, nhưng nếu mẹ không nói thế, sao cô ta chịu bỏ? Tử Cường, thân phận hiện giờ của con thế nào con nên biết, không nên tùy tiện chọn đại những cô gái trên đường, bọn họ không hợp với con.”

“Con đã nói cô ấy là bạn con, mẹ thấy bộ dạng cô ấy bây giờ rồi đó, chẳng lẽ con không thể đưa cô ấy về sao?”

“Cho dù là bạn cũng phải lựa người ngang hàng, con nhìn người vừa rồi đi, toàn thân dính đầy dầu mỡ, nào phải dạng con gái đoan trang thùy mị chứ?” Vừa nói đến Đinh Tiểu Nhiên, khuôn mặt Chung Mẫn Liên liền lộ chán ghét không thích người con gái này.

Bất kể như thế nào, bà tuyệt đối sẽ không để con trai mình qua lại với loại người này.

Dư Tử Cường nghe những lời này càng thêm tức giận, quyết tranh cãi với mẹ mình, “Mẹ, chẳng lẽ trong mắt mẹ chỉ biết nhìn người qua bề ngoài, cho rằng họ như thế mới xứng đáng làm bạn của mình sao?”

“Mẹ không có ý này, nhưng lần đầu gặp cũng phải quần áo chỉnh tề chứ, con nhìn cách ăn mặc vừa rồi đi, liếc sơ qua liền biết mới vừa đánh nhau với người ta, loại người như vậy căn bản không xứng làm bạn với con. Tử Cường, bây giờ thân phận con không phải thuộc hạng tầm thường, cho nên khi giao du với ai cũng phải chú ý một chút, tránh ảnh hưởng hình tượng của mình có biết không? Hình tượng của một người rất quan trọng, nhất là những người nổi tiếng, nó sẽ ảnh hưởng gián tiếp đến lợi ích công ty.”

“Cho tới bây giờ con cũng không hề thích vị trí chủ tịch ngân hàng này, nếu như làm chủ tịch ngân hàng mà chịu nhiều gò bó như vậy, con thà không làm.”

“Câm miệng, không cho phép con nói như thế.” Chung Mẫn Liên không cho phép con trai của mình có ý nghĩ như vậy, lấy uy nghiêm của người mẹ ra lệnh cho hấn.

Nhưng Dư Tử Cường không nghe, không chịu làm con cờ trong tay bà, “Lúc đầu giành lấy vị trí chủ tịch ngân hàng này cũng chỉ vì muốn trả thù Lâm Thư Nhu, hiện tại không cần trả thù nữa, nên cái ghế chủ tịch ngân hàng này đối với con đã không còn tác dụng, nếu ch con chọn giữa tự do và ngôi vị chủ tịch ngân hàng, con sẽ chọn tự do.”

“Con câm miệng ẹ, con không nghe mẹ nói gì sao? Lên xe chở mẹ về, về đến nhà mẹ sẽ dạy con lại.”

“Mẹ ——”

“Không cần nói gì nữa, lên xe ẹ, có chuyện gì trở về hãy nói.”

“Hừm.” Dư Tử Cường đành ngồi vào ghế tài xế, lái xe về, trong lòng vô cùng buồn bực khó chịu, càng ngày càng thấy làm chủ tịch ngân hàng không có gì vui.

Những năm gần đây hắn đã quen rong chơi, cuộc sống tự do tự tại, hiện tại đột nhiên bị hạn chế nhiều như vậy, làm hắn thấy không được thoải mái.

7. Chương 7: Ngày Một Xem Mắt

Cả người Đinh Tiểu Nhiên dính đầy dầu mỡ, đi một mình trên đường, làm thu hút tất cả ánh mắt mọi người chung quanh. Sau khi ngồi vào xe buýt, liền bị những người chung quanh xa lánh.

Lần đầu tiên cô hiểu cảm giác mất hết mặt mũi muốn đào cái hố chui vào là thế nào. Thế nhưng, cảm xúc này không phải từ chuyện quần áo bị dính bẩn, mà xuất phát từ ánh mắt miệt thị của Chung Mẫn Liên, ánh mắt đó làm cô không thể quên.

“Kỳ lạ, mình đã không định dính dáng gì tên Dư Tử Cường, vậy sao mình phải để ý ánh mắt mẹ hắn chứ. Bỏ đi.”

Đinh Tiểu Nhiên cố gắng khắc chế cảm xúc của mình, không để mình phiền não vì chuyện vừa rồi, cả buổi chiều cô không quay về văn phòng mà đi thẳng một mạch về nhà để thay đồ, sau đó sẽ ngủ một giấc, những chuyện còn lại cứ để ngày mai tính.

Từ sau chuyện xảy ra ở quán ăn, Tiêu Vũ Huyền luôn ôm hận trong lòng, dự định về lại công ty sẽ tìm cách trả thù Đinh Tiểu Nhiên, nếu không phải vào phút cuối Diên Vĩ ra tay đẩy ngã Đinh Tiểu Nhiên, thì ngay cả hắn cô cũng sẽ không bỏ qua.

Diên Vĩ đi theo Tiêu Vũ Huyền đến shop quần áo gần đây, để cô đổi bộ đồ mới, trong lòng bất an, khi nghĩ đến cảnh mình đẩy ngã Đinh Tiểu Nhiên, cảm giác lòng bàn tay đến bây giờ vẫn còn nóng nóng, tại sao lại như vậy?

“Anh đang nghĩ gì đó?” Tiêu Vũ Huyền mặc một bộ đồ mới bước ra khỏi phòng thay quần đồ, sau khi bước ra lại không thấy Diên Vĩ khen cô đẹp, mà cứ ngẩn người, cảm thấy rất khó chịu.

“Không có, không có nghĩ gì hết.” Diên Vĩ hồi thần lại, lắp bắp trả lời, nét mặt hơi ngượng, vừa nhìn là biết đang nói dối.

“Không có mới là lạ, mặt anh đã nói rõ ra rồi, có phải anh đang nghĩ tới Đinh Tiểu Nhiên?”

“Không thể nào, dù có ngốc đến mấy, anh cũng không bao giờ nghĩ tới cô ta.”

“Có thật không?”

“Thật.”

Tiêu Vũ Huyền cười miệt thị, cảnh cáo nói: “Sau chuyện xảy ra ở quán ăn, nếu anh không đẩy ngã Đinh Tiểu Nhiên thì tôi đã khai đao với anh rồi. Diên Vĩ, tôi cảnh cáo anh lần cuối, nếu chuyện này tái diễn lần nữa mà anh dám do dự không ra tay giúp tôi, thì chớ trách tôi vô tình.”

Diên Vĩ nghĩ tới không còn giữ được cái ghế phó giám đốc, lập tức đồng ý, không dám nhiều lời, “Vũ Huyền, em yên tâm, nếu như lần sau Đinh Tiểu Nhiên còn ra tay với em, anh nhất định sẽ can cô ta lại không để cô ta tổn thương tới em.”

“Hi vọng anh nhớ kỹ những lời hôm nay đã nói, nếu như anh dám tái phạm, tôi sẽ không cho anh thêm cơ hội nào nữa đâu. Đi.” Sau khi nói xong, Tiêu Vũ Huyền hống hách đi ra ngoài.

Diên Vĩ ngay lập tức đuổi theo y như một người hầu, vừa đi vừa hỏi: “Giờ em muốn đi đâu?”

“Anh không thấy mình hỏi dư thừa quá sao, dĩ nhiên bây giờ phải về lại công ty tìm Đinh Tiểu Nhiên tính sổ, tôi không cho cô ta một trận, thì khó trút được cơn giận.”

“Vũ Huyền, chuyện xảy ra ở quán ăn có quá nhiều người chứng kiến, nếu như em bây giờ quay về lại tìm Đinh Tiểu Nhiên trả thù, người khác sẽ nói em lấy công báo tư thù, làm như thế sẽ ảnh hưởng đến danh dự của em.”

“Nói đã chưa, tôi đây không quan tâm, nếu như không chửi cô ta một trận, người khác còn tưởng Tiêu Vũ Huyền này là người dễ bị ức hiếp? Điền Vĩ, nếu anh còn dám nhiều lời, tôi sẽ nghĩ anh đang đứng về phía Đinh Tiểu Nhiên, kết quả thế nào, anh phải biết chứ?”

“” Điền Vĩ không dám nói thêm, ngoan ngoãn đi cạnh Tiêu Vũ Huyền, thay vì nói hấn là bạn trai cô, chẳng bằng nói là người hầu của cô, một chút tôn nghiêm ở bên cô hấn cũng không có, thì sao có thể nói làm bạn trai chứ?

Tôn nghiêm so với sự nghiệp thì sự nghiệp vẫn quan trọng nhất, vì thế hấn chấp nhận bỏ cả tôn nghiêm.

Mặc dù Tiêu Vũ Huyền không nhìn Điền Vĩ, nhưng lại âm thầm quan sát phản ứng của hấn, thấy hấn không nói, trong lòng càng thêm xem thường, nói trắng ra hấn chỉ là món đồ chơi của cô, chờ chơi chán rồi đương nhiên sẽ đem vứt.

Hiện bây giờ điều cô muốn làm nhất chính là quay về tìm Đinh Tiểu Nhiên tính sổ, nhưng sau khi về tới công ty mới biết Đinh Tiểu Nhiên không có trở lại văn phòng, điều này càng làm cô nổi giận lôi đình, ra lệnh cho quản lý Mã lập tức gọi Đinh Tiểu Nhiên vào.

Bởi vì lệnh của cấp trên, quản lý Mã không thể làm gì khác đi gọi điện thoại cho Đinh Tiểu Nhiên, kêu cô quay về.

Đinh Tiểu Nhiên vừa mới về đến nhà, bước vào cửa liền điện thoại quản lý Mã gọi tới, mặc kệ đối phương dùng lời lẽ nghiêm khắc thế nào, cô cũng bình thản trả lời, “Quản lý Mã, chiều nay tôi sẽ không đi làm, ông muốn viết tôi trốn việc cũng được, tùy ông viết sao viết?”

Nói xong, không đợi đối phương phản bác, cô đã cúp điện thoại.

Mẹ Đinh đang dọn dẹp trong nhà, thấy con gái mình dính đầy dầu mỡ, vừa kinh ngạc vừa đau lòng hỏi: “Tiểu Nhiên, sao con lại ra thế này, bộ đánh nhau với ai sao, có bị thương không?”

“Mẹ đừng lo, con không sao đâu, con vào phòng thay đồ.” Đinh Tiểu Nhiên không giải thích nhiều, đi thẳng vào phòng của mình.

Mẹ Đinh lại không chịu bỏ qua, đi theo cô vào phòng, tiếp tục hỏi: “Nói ẹ biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, từ đó đến nay mẹ chưa từng thấy con bị thế này?”

“Con đánh nhau với Tiêu Vũ Huyền, chỉ thế thôi.” Đinh Tiểu Nhiên vừa thay quần áo vừa trả lời, giọng điệu ôn hòa y như không có chuyện gì lớn.

“Không phải Tiêu Vũ Huyền là bạn gái Điền Vĩ sao, sao con lại đánh nhau với cô ta chứ, chẳng lẽ vì Điền Vĩ?”

“Mẹ, sao mẹ lại xem thường con gái mẹ như thế, loại người như Điền Vĩ đáng để con đánh nhau sao?”

“Nếu không phải vì Điền Vĩ, sao con lại đánh nhau với Tiêu Vũ Huyền?”

“Bây giờ Tiêu Vũ Huyền chính là giám đốc mới của công ty con, cô ta cứ tìm cách gây chuyện với con, còn ở quán ăn sỉ nhục con, mẹ nói đi làm sao con có thể nuốt trôi chuyện này chứ? Con biết công việc này sẽ không thể bền, cho nên dứt khoát ra tay dạy cô ta một bài học, sau này đừng có hống hách, nghĩ mình có mấy đồng tiền dơ bẩn thì có thể ức hiếp người khác sao, hừm. Còn tên Điền Vĩ đó lại trở thành phó giám đốc, cả hai người họ đều có ý nhắm vào con, thật là đáng ghét.” Vừa nói Tiêu Vũ Huyền và Điền Vĩ, Đinh Tiểu Nhiên liền tức giận, cầm gối nằm trên giường lên, dùng sức cào cấu, y như cái gối là Tiêu Vũ Huyền.

Mẹ Đinh đoạt lại cái gối, không cho cô trút giận vào nó, “Đây là gối nằm, không phải Tiêu Vũ Huyền, muốn trút giận thì tìm đúng đối tượng. Tiểu Nhiên, mẹ không muốn con dính dáng gì đến Điền Vĩ, tên này không phải nơi để con nương tựa, sau này tránh xa hấn ra. Giờ hai người đó đều là cấp trên, mẹ thấy con nên nghĩ việc đi tìm inh một công việc mới, tránh để bọn họ trút giận vào mình.”

“Dĩ nhiên con sẽ nghỉ việc, nhưng không phải bây giờ, con sẽ dùng hết sức ứng phó để Tiêu Vũ Huyền là người bị sỉ nhục, sau đó mới xin nghỉ việc, vậy mới không chịu lỗ.”

“Tiêu Vũ Huyền là người có tiền có thế, không phải người dễ chọc, chúng ta chỉ là những người dân bình thường không nên dây dưa vào, tránh bị thiệt thòi. Tiểu Nhiên, con hãy nghe mẹ nói, ngày mai xin nghỉ việc đi, cách hai người họ càng xa càng tốt.”

“Mẹ, mẹ hãy an tâm, nếu như con thật sự không thể đối phó nổi với Tiêu Vũ Huyền, con sẽ đi tìm Thiên Ngưng, đừng quên bây giờ thân phận Thiên Ngưng đã không còn như trước, ha ha?”

Mẹ Đinh ngồi lên trên giường kéo tay Đinh Tiểu Nhiên, nhỏ nhẹ khuyên cô, “Tiểu Nhiên, mặc dù con với Thiên Ngưng là bạn bè, nhưng không thể đẩy hết mọi chuyện cho người ta, có biết không? Mọi việc phải biết dựa vào chính mình, dùng thực lực của mình mà cân nhắc, cần nghĩ kỹ cái gì nên làm và cái gì không nên làm, con cần cân nhắc cho kỹ.”

“Mẹ, mẹ lại lừa nhải nữa rồi, từ nhỏ đến lớn con luôn nghe theo lời mẹ dạy, trước khi làm gì phải liệu trước sức mình, nên mẹ không cần nhắc con cũng biết mình cần phải làm gì.” Đinh Tiểu Nhiên che lỗ tai đáng thương của mình, giả vờ đã chán nghe những lời cảm ràm của mẹ, thế nhưng trên mặt vẫn không giấu nụ cười hạnh phúc.

Mặc dù mẹ hay lừa nhải, nhưng mỗi lần nghe lại thấy rất vui.

“Mẹ chỉ có mình con, nói nhiều thế chỉ vì mong con được an toàn khỏe mạnh. Chuyện này tạm thời chúng ta không đề cập tới, giờ nói sang hôn nhân đại sự của con, còn hai tháng nữa là con đã 28 tuổi, mẹ đang lo cho con đó?”

“Mẹ, chuyện này không nên nóng vội, nếu cứ nôn nóng sẽ chỉ toàn gặp mấy tên sở khanh, cho nên mọi chuyện cứ để từ từ đi.”

“Không cần lo sao?”

“Đúng đó mẹ.”

“Không thể nào, con gần 28 rồi, mẹ mà không lo e là đến 30 tuổi cũng chưa có ai chịu cưới con, cho nên ——”

“Cho nên thế nào?”

“Cho nên mẹ đã quyết định an bày cho con một buổi đi xem mắt, hơn nữa mẹ cũng đã chọn xong người cho con gặp, chính là con trai của bạn mẹ, cậu ta làm bác sĩ, vóc dáng không tệ, điều kiện cũng khá tốt, con ——”

Đinh Tiểu Nhiên vừa nghe đến xem mắt, cả khuôn mặt liền rầu rĩ, không muốn nhắc đến đề tài này, vội vàng lơ đi, “Mẹ, hôm nay con rất mệt con muốn ngủ một giấc, chuyện này hôm khác hãy bàn.”

Mẹ Đinh lại không chịu, không ngừng nhắc về chuyện này, “Cậu ta tên là Lâm Trường Thịnh, thứ bảy ngày mốt là cậu ta tròn 28 tuổi, cho nên mẹ đã bàn với cậu ta, ngày mốt cho cả hai gặp mặt, con nhớ đó?”

“Cái gì, ngày mốt gặp mặt, sao lại nhanh thế mẹ. Mẹ ơi, mẹ đừng có để ý đến chuyện này nữa có được không?”

“Chẳng qua chỉ kêu con đi gặp mặt người ta, có kêu con lên núi đao xuống chảo dầu đâu mà con sợ? Con luôn là người trời không sợ, đất không sợ, chẳng lẽ lại đi sợ gặp người khác?”

“Ý con không phải vậy, mà là, mà là ——”

“Tiểu Nhiên, coi như mẹ xin con, con đi gặp người ta một lần có được không, nói không chừng sau khi gặp cậu ta con sẽ thích thì sao? Nếu như không thích mẹ sẽ không ép con nữa, thế nào?”

“Mẹ ——”

“Mẹ xin con hãy đồng ý với mẹ đi, mẹ đã lỡ hẹn người ta rồi, nếu như con không đi, mẹ biết ăn nói sao với người ta đây?”

Mẹ cô đã nài nỉ thế, bắt đắ dĩ Đĩnh Tiểu Nhiên đành phải đồng ý, “Được rồi, con sẽ đi gặp cái người Lâm Trường Thịnh”.

“Cứ định vậy đi, con nghỉ ngơi, mẹ đi dọn dẹp nhà, ha ha.” Mẹ Đĩnh có được đáp án mình muốn, vui vẻ ra khỏi phòng, tiếp tục làm công việc của mình.

Đĩnh Tiểu Nhiên rầu rĩ ngồi trên giường, lúc này đã không còn buồn ngủ, mà lo nghĩ xem cần làm gì khi gặp người đàn ông xa lạ kia.

Ông trời ơi, không ngờ cô lại rơi vào tình cảnh phải đi xem mắt, thật thê thảm.

8. Chương 8: Hành Động Kỳ Quái

Đĩnh Tiểu Nhiên nghỉ hết một ngày, ngày thứ hai đi làm lại đi trễ, thế nhưng cô lại không chút quan tâm, chậm rãi đi vào văn phòng, vừa đi vừa ăn kem, vui vẻ chào hỏi những đồng nghiệp khác, “Chào mọi người.”

“A. chào.” Thấy Đĩnh Tiểu Nhiên khác thường ngày, mọi người đều tròn tròn mắt, dừng việc lại kinh ngạc nhìn cô.

Đĩnh Tiểu Nhiên đã sớm đoán mọi người sẽ kinh ngạc, cô không để ý đến mà bình thản đáp, “Hôm nay có tin tức gì hay không?”

“Tiểu Nhiên, cô, cô không sao?”

“Tôi nghĩ vụ việc ngày hôm qua, chắc đã đả kích mạnh đến cô ta rồi.”

“Tôi cũng nghĩ thế, bằng không sao lại thay đổi nhiều thế?”

“Thật tội.”

“Xuyt ——— đừng nói nữa, làm tốt nhiệm vụ của mình đi, bằng không bị giám đốc nghe thấy người kẻ tiếp sẽ là chúng ta đó.”

“.”

Tất cả mọi người đều không dám bàn tán nữa, nghiêm túc làm việc tránh tai họa về mình.

Đĩnh Tiểu Nhiên biết bọn họ vì sao kinh ngạc, cũng biết họ đang nói điều gì, trong lòng không thềm để ý tới mà ngồi vào ghế của mình, mặc kệ đồng văn kiện trên bàn, tiếp tục ăn kem, sau đó mở máy tính, không làm việc mà xem phim hoạt hình ở trên trang web, vừa xem bật cười, “Ha ha ———”

Trong văn phòng thỉnh thoảng hay có tiếng cười lớn truyền đến, làm mọi người không thể nào tập trung làm việc, thế nhưng không ai dám lên tiếng chỉ biết cố gắng chịu đựng.

Bất quá chuyện này rất nhanh đến tai cấp trên, Tiêu Vũ Huyền biết chuyện lập tức muốn tìm Đĩnh Tiểu Nhiên tính món nợ hôm qua, nhưng sau khi đứng lên cảm thấy làm vậy hình như có chút không ổn, gọi điện thoại cho quản lý Mã để ông ra ngoài dạy dỗ Đĩnh Tiểu Nhiên một bài học.

Quản lý Mã sớm biết Đĩnh Tiểu Nhiên đã đến công ty, còn biết cô giờ đang làm gì, không đợi Tiêu Vũ Huyền ra lệnh, ông đã ra ngoài giải quyết chuyện này, đi tới bên cạnh Đĩnh Tiểu Nhiên, rầy la cô, “Đĩnh Tiểu Nhiên, cô đang làm gì vậy, cô muốn tạo phản sao?”

Đĩnh Tiểu Nhiên vừa ăn xong kem, cười híp mắt nhìn quản lý Mã, sau đó lấy bánh quy trong túi xách ra, đưa cho ông, “Quản lý Mã, ông có muốn ăn chút gì không, bánh quy này ăn rất ngon.”

“Cô—— cô uống nhầm thuốc rồi sao, sao hôm nay cư xử lạ vậy, đây là công ty, chỗ để mọi người làm việc không phải nơi để cô ăn uống xem phim hoạt hình, còn không mau đi làm việc cho tôi, cô không thấy trên bàn còn cả đồng văn kiện đang cần giải quyết sao?”

“Đối với tôi mà nói, nơi này trước kia là chỗ làm việc, nhưng bây giờ không phải. Về phần những giấy tờ này, mọi người muốn làm cứ cầm lấy làm, dù sao công ty có phá sản cũng chẳng liên quan tôi, cùng lắm tôi đi chỗ khác.”

“Cô nghĩ đây là chỗ nào?”

“Chỗ để chơi. Quản lý Mã, ông có muốn ăn không, bánh quy này thật sự ăn rất ngon.”

Quản lý Mã tức điên lên, giật lấy bánh quy trong tay cô, hung hăng vứt vào trong thùng rác, mắng: “Đinh Tiểu Nhiên, cô điên rồi sao, trước kia cô đâu phải thế này sao hôm nay cư xử kỳ lạ thế.”

Đinh Tiểu Nhiên không thèm để ý lời trách mắng của quản lý Mã, đau lòng nhìn bánh quy trong thùng rác, oán giận nói: “Quản lý Mã, cho dù ông không ăn cũng không nên vứt bánh quy của tôi, thật lãng phí, cũng may hôm nay tôi có mua nhiều hơn, bằng không giờ sẽ không còn gì ăn.”

Vừa nói xong, tiếp tục lấy những món ăn lật vật trong túi ra ăn, mặc kệ quản lý Mã còn đứng bên cạnh, vừa ăn vừa xem phim hoạt hình, đến đoạn gây cười liền cười lớn, “Ha ha ——”

“Đinh Tiểu Nhiên, nếu cô còn như vậy, tôi sẽ trừ toàn bộ tiền thưởng tháng này của cô.” Quản lý Mã tức giận cảnh cáo nói, tưởng rằng như vậy sẽ có hiệu quả, ai ngờ không có chút tác dụng nào, đối phương vẫn cứ làm như không có gì.

“Trừ thì trừ, muốn trừ bao nhiêu cứ trừ, tôi sao cũng được, tùy ông?”

“Cô—— Tiểu Nhiên, rốt cuộc cô bị làm sao thế?” Quản lý Mã thấy có chữ hay trừ tiền vẫn vô dụng, vì vậy hòa nhã hỏi, trong lòng biết chuyện này không hề đơn giản.

Ông biết rõ tính tình của Đinh Tiểu Nhiên, nếu không xảy ra chuyện lớn, cô tuyệt đối không thay đổi như vậy.

“Tôi không sao, tôi đây rất khỏe, ăn ngon, ngủ ngon, chơi rất vui, tâm tình cực tốt.” Hai mắt Đinh Tiểu Nhiên nhìn thẳng vào màn hình máy tính, lạnh nhạt với chung quanh, chỉ cần mình được vui vẻ.

“Nếu không có gì, sao cô lại không chịu làm việc? Hôm nay cô đã đến trễ hai tiếng, hai tiếng đó cô có biết không?”

“A —— hôm nay tôi chỉ đến trễ có hai tiếng thôi sao?”

“Cô ——” Quản lý Mã hết ý kiến, không còn ôn hòa nói chuyện nữa mà khôi phục lại vẻ mặt nghiêm túc, cảnh cáo nói: “Đinh Tiểu Nhiên, nếu như cô không thay đổi thái độ làm việc của mình, vậy chớ trách tôi ra tay hà khắc với cô?”

“Tùy, ông muốn làm sao thì làm.”

“Tiểu Nhiên, cô đã rất cố gắng làm việc trong mấy năm qua, tạo ỉnh một chỗ đứng trong công ty, hiện có rất nhiều việc đang cần cô xử lý, thậm chí có khách hàng chỉ định cô ra mặt mới đồng ý hợp tác với chúng ta, bây giờ cô thế này chính là chấp nhận buông tay với những cố gắng trong nhiều năm qua, cô có biết không?”

“Quản lý Mã, chuyện nào nặng nhẹ tôi đây rất rõ, có một số việc ông không biết đâu, nên đừng đến khuyên tôi nữa. E rằng không bao lâu nữa tôi sẽ rời đi, cho nên ông đừng quan tâm đến tôi.” Đinh Tiểu Nhiên khôi phục lại bộ dạng bình thường cùng quản lý Mã nói chuyện, những năm gần đây nếu như không nhờ quản lý Mã chiếu cố, cô sẽ không có được thành tựu như hôm nay.

“Chuyện hôm qua tôi đã nghe nói, bất kể như thế nào, cô không nên lấy tiền đồ của mình ra đùa giỡn.”

“Không phải vấn đề này. Ông đã biết chuyện hôm qua, vậy ông cũng biết rõ quan hệ giữa tôi và Điền Vĩ, ông nghĩ tôi nên ở lại đây nữa sao?”

“Mặc dù Tiêu Vũ Huyền làm giám đốc nơi này, nhưng cô ta không thể lạm dụng chức quyền gây tổn hại đến lợi ích cho công ty, nếu như bọn họ đi quá giới hạn, tôi sẽ báo lên với cấp trên để cho Hội Đồng Quản Trị đến xử lý.”

“Quản lý Mã, sao ông lại ngốc thế, Tiêu Vũ Huyền đã mua lại công ty này, thì nơi đây chính là nhà của cô ta, cho dù cô ta có lấy công ty ra đối phó tôi, ông cũng không thể làm được gì. Được rồi, ông hãy trở lại chỗ ngồi của mình đi, đừng để ý đến tôi, tôi còn phải xem phim hoạt hình, bây giờ xem được bao nhiêu cứ xem,

không bao lâu nữa tôi phải đi rồi.” Đinh Tiểu Nhiên lại bắt đầu vừa ăn vừa xem phim hoạt hình, dường như đã không còn xem chỗ này là nơi làm việc.

Quản lý Mã lắc đầu không nói nữa, đành thở dài một hơi rồi xoay người rời đi, mặc kệ chuyện này.

Không phải ông muốn bỏ mặc, mà là ông không có quyền quyết định, nếu như Tiêu Vũ Huyền thật sự dùng công ty để báo thù riêng, quả thật bọn họ không thể ngăn cản.

Cuộc nói chuyện của Đinh Tiểu Nhiên với quản lý Mã đã khiến mọi người hiểu ra, bắt đầu lo lắng cho chén cơm của mình, nhất là những người đã làm việc hơn mười năm, với độ tuổi của họ nếu rời khỏi nơi này rất khó tìm được công việc mới.

Tiêu Vũ Huyền để tự mình quản lý Mã ra tay gây sức ép cho Đinh Tiểu Nhiên, nhưng vì muốn biết kết quả thế nào nên đã trốn trong góc nhìn trộm, khi thấy Đinh Tiểu Nhiên vẫn kiêu ngạo như cũ liền nổi trận lôi đình, quản lý Mã vừa đi cô liền ra trận.

Nhân viên trong công ty vừa thấy Tiêu Vũ Huyền vội vàng đi ra, liền không dám nhìn chỉ biết cúi đầu làm việc.

Đinh Tiểu Nhiên đã sớm biết Tiêu Vũ Huyền sẽ đến, làm như không thấy tiếp tục ăn và xem phim hoạt hình, sau đó bật cười, “Ha ha ——”

Tiêu Vũ Huyền nổi giận đi tới bên cạnh Đinh Tiểu Nhiên, giáo huấn cô, “Đinh Tiểu Nhiên, cô xem chỗ này là chỗ nào, vừa ăn vừa xem phim hoạt hình, bộ giờ cô rảnh lắm sao?”

“Nói hay lắm, nếu như cô nghĩ tôi đây đang rảnh thì cứ nghĩ thế đi.” Đinh Tiểu Nhiên bình thản trả lời, thậm chí không nề nan khi Tiêu Vũ Huyền xuất hiện, cười càng lớn hơn, “Ha ha ——”

“Cô tin tôi đuổi cô đi không?”

“Tin chứ?”

“Nếu tin, vậy còn không mau đi làm việc.”

“Tôi tin cô đuổi tôi, nhưng không đại biểu tôi sợ cô, nếu như cô muốn thì cứ làm, tôi đây không quan tâm.”

“Đinh Tiểu Nhiên ——” Tiêu Vũ Huyền dùng sức vỗ mạnh lên bàn, hai mắt hừng hực lửa giận nhìn chằm chằm Đinh Tiểu Nhiên, trong lòng rất không cam tâm. Cô tốn nhiều tiền mua lại công ty này, mục đích chính là muốn gây sức ép với Đinh Tiểu Nhiên, báo thù lại những nhục nhã khi còn ở nhà hàng, nhưng ngàn lần cô không nghĩ tới Đinh Tiểu Nhiên lại khó chơi như vậy?

“Tiêu Vũ Huyền, tôi đây không có điếc, cô muốn nói gì cứ nói tôi đây ngồi nghe, không cần lớn tiếng thế, giọng cô thực sự rất chói tai.”

“Cô——” Tiêu Vũ Huyền tức giận muốn đánh người, liền giơ tay lên muốn tát đối phương một cái, nhưng bàn tay vừa giơ lên liền bị chặn lại ở không trung.

“Dừng tay——” Đinh Tiểu Nhiên đã sớm biết Tiêu Vũ Huyền sẽ ra tay đánh người, cho nên vẫn luôn đề phòng cô ta, khi thấy cô giơ tay lên, lập tức hét lớn cảnh cáo cô: “Tiêu Vũ Huyền, tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám ra tay đánh người, đừng trách tôi vì tự vệ mà ra tay.”

“Hừm, tôi đây không thèm so đo với người không có giáo dục như cô.” Tiêu Vũ Huyền không muốn chuyện hôm qua lại phát sinh lần nữa, giật mạnh tay lại, mặt vênh vác khinh người.

“Nếu như tôi không có giáo dục, chỉ sợ cô cũng không khá hơn bao nhiêu, chúng ta đều là kẻ tám lạng người nửa cân. Bớt nói lời nhảm nhí đi, nếu cô không ưa tôi, vậy giờ đuổi tôi đi.”

“Đinh Tiểu Nhiên, cô có được như ngày hôm nay không phải chuyện dễ dàng, nếu bỏ đi sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng, cô muốn thế sao? Cô thật sự nghĩ rằng tôi sẽ tin chủ tịch ngân hàng Thiên Tường là bạn trai cô sao, chuyện hai người hôm đó diễn trò, tôi đây đã sớm biết, muốn dựa vào chủ tịch ngân hàng Thiên Tường để đổi đời, tôi nghĩ cô đừng có nằm mơ nữa. Ngoan ngoan nhận sai với tôi, sau đó bỏ một vòng trên đất, tôi sẽ vì lòng thương người mà không tính toán với cô nữa, bằng không tôi sẽ khiến nửa đời sau của cô chẳng có một ngày yên ổn, cô đi đến nơi nào tôi sẽ đến đó.”

Tiêu Vũ Huyền không ngừng nói đe dọa, nói ra những lời y như mình là nữ hoàng của thế giới này, chẳng hề xem ai ra gì.

9. Chương 9: Theo Đuổi Lại

Đinh Tiểu Nhiên không chút quan tâm tới lời cảnh cáo của Tiêu Vũ Huyền, ung dung ngồi ăn bánh quy, vừa xem màn hình vừa trả lời, hơn nữa giọng điệu hơi châm chọc, “Tiểu thư Tiêu Vũ Huyền, dù tôi diễn trò với anh chàng nào cũng không liên quan cô, dù sao anh ta không phải người của cô, cô lo làm gì? Hơn nữa, lỗi tai nào của cô nghe được tôi nói muốn dựa vào đàn ông thân tiến? Về phần nói sẽ cả nửa đời sau của tôi không được yên ổn, vĩnh viễn không tìm được việc làm, e rằng cô không có bản lãnh đó.”

“Cô nói thế là đang xem thường người Tiêu Gia của chúng tôi, có phải không?” Tiêu Vũ Huyền không ngờ Đinh Tiểu Nhiên lại kiêu ngạo thế, vốn chỉ muốn dạy dỗ cô ta một bài học, để cô ta bị mất hết mặt mũi một chút, nhưng không ngờ chuyện lại càng làm càng lớn. Giờ đối với cô, chỉ khiến Đinh Tiểu Nhiên mất hết thể diện thì không đủ dập tắt cơn giận trong lòng cô.

“Không phải tôi khinh thường Tiêu Gia các người, mà là các người không đáng để tôi xem trọng, nếu không phải nhờ vào mấy đồng tiền dơ bẩn, e rằng cả đồ bỏ đi cũng không bằng.”

“Đáng tiếc cô lại không có những đồng tiền dơ bẩn trong tay tôi, vĩnh viễn cũng không có.”

“Có hay không còn quá sớm để nói, thế giới này chính là một bánh xe tuần hoàn, cô dùng cả một công ty ra để báo thù riêng, chứng minh cô không biết động não suy nghĩ, làm việc gì cũng nên lấy nhỏ thắng lớn, chứ có ai lấy mặt trời đi so với mặt trăng đâu, sớm muộn gì Tiêu Gia cũng phá sản vì cô.”

“Tôi mua lại công ty bách hóa này mục đích chính là đối phó cô, cho nên công ty này còn hay không chẳng quan trọng gì đối với tôi, cho dù công ty này có sập tôi cũng không đau lòng, bởi vì đối với Tiêu Gia mà nói, số tiền này chẳng đáng bao nhiêu.”

“Không ngờ Đinh Tiểu Nhiên tôi lại có giá trị lớn thế, đáng giá cả một công ty bách hóa, ha ha, không tệ không tệ.”

“Cô ——”

“Đại tiểu thư Tiêu Vũ Huyền, nói nhảm thế đủ rồi chưa? Nói xong thì rút xa một chút, đừng ảnh hưởng đến khẩu vị ăn uống và xem tivi của tôi, nếu cô thấy tôi không vừa mắt thì sa thải tôi đi, chẳng sao cả.” vì muốn Tiêu Vũ Huyền tức hơn, Đinh Tiểu Nhiên gác chân lên bàn, nhịp nhịp hai chân, miệng ngâm nga bài hát, tựa hồ không lo lắng gì cả.

“Đinh Tiểu Nhiên, cô ——” Tiêu Vũ Huyền nhìn bộ dạng đắc ý của cô, nổi trận lôi đình, giận đến muốn đuổi người, nhưng nghĩ lại một chút, nếu đuổi cô ta nhanh như vậy, chẳng phải niềm vui công ty này đem lại quá ít rồi sao.

Không, bây giờ vẫn không thể đuổi Đinh Tiểu Nhiên đi, cần phải tìm cách khác đối phó cô ta.

“Đinh Tiểu Nhiên, cô nghĩ dùng phép khích tướng chọc tức tôi, thì tôi sẽ đuổi cô sao, tôi không để cô toại nguyện đâu.”

“Cô đánh giá cao tôi rồi, tôi chẳng khích tướng gì cô cả, chuyện cô có đuổi tôi đi hay không, đó là chuyện của cô không liên quan đến tôi, bất quá tôi đây cũng nói luôn sau này tôi muốn tới làm thì sẽ tới, không muốn tới thì không tới, chuyện các người giao tôi thích thì tôi làm, không thích sẽ không làm, cô tự lo liệu đi.” Đinh Tiểu Nhiên hoàn toàn không bị Tiêu Vũ Huyền chọc giận, ngược lại càng thấy đối phương tức giận hơn, trong lòng càng thêm đắc ý.

Thật không thể ngờ Tiêu Vũ Huyền vì muốn đối phó cô mua luôn công ty này, nhưng Đinh Tiểu Nhiên này đâu phải loại dễ đối phó chứ?

“Cô ——” Tiêu Vũ Huyền giận xanh mặt, nhất thời không biết nói gì, tức giận nhìn chằm chằm Đinh Tiểu Nhiên, suy nghĩ một lúc cuối cùng mới nghĩ ra cách phản bác, dần cơn giận lại, giễu cợt: “Cô không chịu đi làm có phải vì mỗi ngày không muốn nhìn thấy Điền Vĩ không? Thật đáng tiếc, trong lòng của người đàn

ông này vốn không có cô, mặc dù cô tránh né hắn mà không đi làm, hắn cũng không gặp cô đâu, cô từ bỏ đi.”

“Tôi không thêm loại đàn ông vô tích sự chẳng đáng mặt đàn ông như hắn đâu, loại người như hắn chỉ những đứa con gái không trông mới cần? Tôi cũng không quan tâm trong lòng hắn có tôi không, tôi chỉ mong sao trong lòng hắn đừng bao giờ có tôi, bởi vì bị một kẻ như hắn đeo bám, thực sự rất phiền phức.” Đinh Tiểu Nhiên biết Tiêu Vũ Huyền lấy Điền Vĩ ra chọc tức cô, muốn tổn thương cô.

“Cô——”

“Tiêu Vũ Huyền, tôi nói thật cho cô biết kể từ khi tôi biết Điền Vĩ lén lút quan hệ với cô, tôi đã liệt hắn vào danh sách đen, cho dù đời này không ai cưới tôi, tôi cũng không quay lại với hắn, cô mua công ty này để đối phó tôi, cô không thấy bỏ ra số tiền này rất lãng phí sao?”

“Nói ngon ngọt ai chẳng nói được, cái chính là tự hỏi lòng mình, nó có đau không?”

“Tim tôi không ngừng nhắc cho tôi nhớ, tên Điền Vĩ này không xứng để tôi nghĩ tới nên không hề đau. Còn cô phải cẩn thận, không chừng người bị tổn thương lại là cô đó?”

“Để xem, tôi cũng muốn xem những lời cô nói có đúng thực như thế không?”

“Tôi đây không rảnh nói tiếp về chuyện này. Thôi, chỉ còn một tiếng nữa tan ca, tôi còn có chuyện phải làm nên về trước, ngày mai chủ nhật không cần phải đi làm, bái bai.” Đinh Tiểu Nhiên tắt máy tính, cầm túi xách lên, ung dung bước đi, từ đầu đến cuối không hề tức giận.

Cô không tức giận, nhưng có người lại giận đến sắp nổ tung.

Tiêu Vũ Huyền nhìn theo bóng lưng rời đi của Đinh Tiểu Nhiên, hai tay nắm chặt thành quyền, không kiềm chế nổi cơn giận trong lòng liền cầm văn kiện trên bàn hung hăng quăng xuống đất để trút giận, sau khi đập hết văn kiện mới dùng dưng bỏ đi.

Cứ tưởng có thể dạy Đinh Tiểu Nhiên một bài học, nhưng không ngờ người bị chọc tức lại là mình. Một ngày nào đó, cô nhất định khiến Đinh Tiểu Nhiên phải hối hận vì những chuyện hôm nay.

Toàn bộ nhân viên công ty chứng kiến cảnh Tiêu Vũ Huyền gây sự với Đinh Tiểu Nhiên, trong lòng mọi người đã hiểu rõ, thậm chí có người nghĩ rằng nếu tiếp tục ở lại công ty này sẽ không có tiền đồ, sau này có thể mất việc nên mọi người bắt đầu nghĩ đến đường lui.

Quản lý Mã cũng giống vậy, ông nghe mọi người kể lại chuyện hôm qua xảy ra tại quán ăn, căn bản không nghĩ chuyện nghiêm trọng đến vậy, hôm nay chứng kiến liền hiểu ra vì sao Đinh Tiểu Nhiên lại biến thành như vậy.

Đối với một công ty đã mất hết hy vọng, ai còn muốn làm chứ, nhất là khi cấp trên cứ luôn nhắm vào cô?

Điền Vĩ vẫn lén trốn trong góc nhìn, nghe rõ hết tất cả mọi chuyện, đột nhiên cảm thấy giao phó chính mình vào Tiêu Vũ Huyền là một lựa chọn sai lầm, lúc này không màng tới chức phó giám đốc nữa, mà đang do dự nên đi về đâu.

Tiêu Vũ Huyền vốn không yêu hắn, cũng không muốn kết hôn với hắn, cô quay lại với hắn chỉ vì muốn chọc tức Đinh Tiểu Nhiên, chờ khi cô hả giận nhất định sẽ đập hắn sang bên, tới lúc đó hắn chỉ còn hai bàn tay trắng.

Không được, hắn không thể để chuyện này phát sinh, nếu muốn thay đổi cục diện nhất định phải khiến Đinh Tiểu Nhiên tha thứ, chỉ khi nào Đinh Tiểu Nhiên quay lại bên hắn, hắn mới có cơ hội gây dựng sự nghiệp ình.

Sau khi suy tính xong, rốt cuộc Điền Vĩ đã quyết định buông tha cho Tiêu Vũ Huyền, trái lại hắn sẽ theo đuổi Đinh Tiểu Nhiên lại, để nhờ Tạ Thiên Ngưng giúp hắn. Sau khi quay lại phòng làm việc, liền thu dọn chút đồ rồi rời đi, trước khi đi cũng không nói cho Tiêu Vũ Huyền một tiếng, đi thẳng một mạch, trong lòng không nghĩ gì thêm chỉ muốn đuổi theo Đinh Tiểu Nhiên.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên rời khỏi công ty, đến khu chợ gần đây định mua chút thức ăn, trong lòng thấy rất dễ chịu không còn chút áp lực nào. Cả người nhẹ nhõm khiến cô phát giác thì ra lúc trước mình cứ luôn gây

sức ép chính mình, có lẽ sau những chuyện xảy ra cô nên sống vui vẻ và tìm ình một người bạn trai mới để yêu, bắt đầu làm lại từ đầu.

“Bắt đầu lại cũng tốt, ngày mai đến gặp tên Lâm Trường Thịnh kia, để xem bộ dạng hắn ra sao. Được thì tiến tới.”

“Lâm Trường Thịnh là ai?” Điền Vĩ ra khỏi công ty liền thấy Đinh Tiểu Nhiên đứng cách đó không xa, nhanh chóng đuổi theo, không ngờ vừa tới gần cô liền nghe cô nhắc tên một người đàn ông khác, không vui liền hỏi.

“Anh ——” Đinh Tiểu Nhiên sợ hết hồn, xoay người lại, thấy là Điền Vĩ, mặt càng khó coi hơn, giận dữ hỏi: “Anh ở sau lưng tôi để làm gì? Tránh xa tôi ra, tốt nhất cút đến Châu Phi vĩnh viễn đừng trở về nữa.”

“Tiểu Nhiên, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện một chút không?” Điền Vĩ dịu dàng nói.

Nhưng sự dịu dàng của hắn dường như không có tác dụng, lập tức bị đối phương cự tuyệt, “Không, chúng ta không cần nói chuyện, càng không nên quá thân thiết, bởi vì tôi và anh đã không còn gì để nói.”

“Tiểu Nhiên, anh biết mình đã làm sai rất nhiều chuyện, nhất là những việc trong hai ngày nay, nhưng tất cả đều không phải ý của anh, anh bị Tiêu Vũ Huyền ép, nếu anh không làm theo lời cô ta, cô ta sẽ đối phó lại với anh. Em cũng biết thế lực của Tiêu Vũ Huyền rất lớn, nếu anh không làm theo lời cô ta, kết cuộc của anh sẽ rất thảm .”

“Kết cuộc của anh thế nào chẳng liên quan đến tôi, dù sao không lâu nữa tôi cũng rời khỏi công ty, đến lúc đó Tiêu Vũ Huyền không thể tìm tôi gây phiền phức nữa, anh cũng sẽ không còn gặp khó khăn, xem như anh đã có thể giải thoát.”

“Anh không có ý này, anh chỉ muốn nói thật ra người trong lòng anh yêu vẫn luôn là em, bởi vì có rất nhiều chuyện xảy ra nên mới có chuyện ngày hôm nay. Tiểu Nhiên, em cho anh thêm một cơ hội có được không?”

“Điền Vĩ, anh có biết anh chính là người mà tôi thấy ghê tởm nhất không, tôi nói lần cuối cho anh rõ, đừng đeo bám theo tôi nữa.”

“Tiểu Nhiên ——”

“Đừng nói nhảm nữa, tôi chán nghe lắm rồi, hi vọng sau này không gặp nhau nữa.” Đinh Tiểu Nhiên không cho Điền Vĩ cơ hội nói tiếp, xoay người đi về phía trước.

Nhưng mới đi vài bước liền bị người kéo lại, không thể nào đi tiếp.

Điền Vĩ không cho Đinh Tiểu Nhiên đi, kéo mạnh cô lại, nhưng cứ giả vờ dịu dàng, “Tiểu Nhiên, cho anh thêm một cơ hội, anh bảo đảm nhất định sẽ yêu thương em.”

“Anh đang làm đau tay tôi đó, buông ra.” Đinh Tiểu Nhiên cố gắng giãy giụa, muốn thoát khỏi hắn, nhưng cô càng giãy giụa, hắn càng giữ chặt, đến mức xương cốt của cô cũng đau.

“Tiểu Nhiên, tại sao em không cho anh thêm một cơ hội, anh thật sự biết lỗi rồi.”

“Tôi bảo anh buông tay anh có nghe không? Anh đang làm đau tay tôi đó?”

“Trừ phi em tha thứ cho anh, bằng không anh sẽ không buông.”

“Đau ——”

Bất kể Đinh Tiểu Nhiên có kêu đau thế nào, Điền Vĩ vẫn không chịu buông tay, ngay vào lúc này truyền đến mệnh lệnh, “Buông cô ấy ra.”

10. Chương 10: Hai Người Đàn Ông Cãi Nhau

Dư Tử Cường định đến đón Đinh Tiểu Nhiên tan ca, mời cô đi ăn cơm để xin lỗi chuyện hôm qua, ai ngờ thấy cô bị Điền Vĩ lôi kéo trên đường, nhanh dừng xe sang bên đường ,chạy tới ra lệnh: “Buông cô ấy ra.”

Sau khi nói xong, không đợi Điền Vĩ buông tay, hắn đã kéo Đinh Tiểu Nhiên ra phía sau lưng mình để bảo vệ cho cô.

Điền Vĩ vừa thấy Dư Tử Cường, trong lòng hơi sợ nhưng hắn không thể lùi bước, bởi vì Đinh Tiểu Nhiên là hy vọng cuối cùng, hắn nhất định phải đoạt về: “Ra là cậu, chuyện cậu và Tiểu Nhiên đóng kịch ở nhà hàng tôi đã biết, cậu không cần diễn nữa đâu.”

“Quả thực lúc ở nhà hàng chỉ là đóng kịch, nhưng bây giờ không phải, chỉ cần cô ấy không muốn theo anh, anh đừng hòng đoạt cô ấy ra khỏi tay tôi, dù cô ấy đồng ý tôi cũng không cho cô ấy đi theo anh đâu.” Dư Tử Cường dùng hai tay kéo vạt áo da trước ngực lại, dùng quyền lực và chiều cao của mình áp đảo Điền Vĩ.

Quả thật Điền Vĩ hơi giật mình, dù sao người đang đối đầu mình bây giờ là chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, nhưng nếu bỏ cuộc sẽ mất hết cho nên không thể thua? “Chủ tịch Dư, anh chỉ là chủ tịch ngân hàng không phải ông trời, sao thích xen vào chuyện của người khác?”

“Dựa vào tôi là bạn trai cô ấy.”

“Buồn cười, tôi đã biết hai người chỉ đang đóng kịch, anh nói những lời này ra không thấy mình rất buồn cười sao?”

“Một chút cũng không, bởi vì cô ấy sắp làm bạn gái của tôi.” Dư Tử Cường nắm lấy tay Đinh Tiểu Nhiên, giơ ra trước mặt Điền Vĩ để cho hắn mở to mắt nhìn.

“A.... chuyện này....” Đinh Tiểu Nhiên cực kỳ kinh ngạc, không biết nên làm gì, ngơ ngác đứng.

“Cho dù các người diễn giỏi mấy, tôi cũng không tin. Tiểu Nhiên, đừng vì tránh mặt anh mà đóng kịch với cậu ta nữa, anh không tin, bất kể hai người diễn tình cảm mấy anh cũng không tin, anh đã bị em lừa một lần tuyệt đối không để mình bị lừa lần thứ hai.” Điền Vĩ chân thành nhìn Đinh Tiểu Nhiên, mặc dù tay cô bị Dư Tử Cường nắm, hắn cũng không tin quan hệ hai người họ.

Cho dù bọn họ thật sự là bồ bịch, hắn cũng có cách tách họ ra, bởi vì Đinh Tiểu Nhiên là của hắn.

Đinh Tiểu Nhiên giật tay ra khỏi tay Dư Tử Cường, không để hắn nắm, tức giận nhìn hai người đàn ông trước mặt, quát lớn: “Hai người tránh xa tôi ra, đừng bám theo tôi nữa.”

“Ah, hôm nay tức giận thế có phải bị chó mèo bắt nạt không? Nói cho anh biết anh trút giận giúp em.” Dư Tử Cường vừa dịu dàng vừa trêu chọc Đinh Tiểu Nhiên ngay trước mặt Điền Vĩ, nhưng thực chất hắn không phải đùa hay diễn trò, tất cả đều là thật.

Dường như hắn thật sự đã thích cô gái này.

“Tiểu Nhiên, đừng tin lời tên lãng tử này, những gì cậu ta nói đều không đáng tin.” Không đợi Đinh Tiểu Nhiên trả lời, Điền Vĩ lập tức nói.

“Nhìn bộ dạng anh chắc thuộc loại lãng tử phong lưu đa tình, nhất định đã chung sống rất nhiều cô gái, có tôi ở đây cậu đừng hòng gạt Tiểu Nhiên ngây thơ lương thiện.” Điền Vĩ không chịu thua, cãi lại hắn.

“Chỉ sợ cả anh cũng đã chung sống không ít cô rồi, có tư cách gì nói tôi? Không nói những người khác, chỉ cần nói đến Tiêu Vũ Huyền thôi, thời gian anh ở trên giường cùng Tiêu Vũ Huyền mây mưa, có nghĩ đến cảm nhận của Tiểu Nhiên không?”

“Cậu không phải tôi, làm sao cậu biết tôi không nghĩ đến?”

“Lời này của anh nói, có phải anh đã sớm lên giường với Tiêu Vũ Huyền rồi không?”

“Đúng thì sao, chẳng qua vui đùa một chút thôi, thời nay đâu phải xã hội phong kiến, lên giường cũng không chứng minh được gì.”

“Quả thực lên giường không thể chứng minh được gì, nhưng lại nhìn ra anh là hạng người gì. Tốt nhất sau này đừng bám theo Tiểu Nhiên, nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu.” Dư Tử Cường kéo Đinh Tiểu Nhiên sang bên cạnh mình, dùng ngón trỏ bên tay khác chỉ vào Điền Vĩ, lạnh lùng cảnh cáo hắn.

Điền Vĩ vừa lo lại vừa tức, kéo mạnh Đinh Tiểu Nhiên trở về, cảnh cáo ngược lại Dư Tử Cường, “Cậu là người không nên bám theo Tiểu Nhiên mới đúng, loại đàn ông có tiền như cậu, không mấy ai thật lòng cả.”

“Tôi không thật lòng, chẳng lẽ anh thực lòng sao? Đừng quên chính anh là người bỏ rơi Tiểu Nhiên trước để chạy theo cô gái khác.” Dư Tử Cường kéo Đinh Tiểu Nhiên trở lại bên mình, lần này còn kéo cô ra sau lưng mình, cho rằng thế có thể an toàn hơn, ai ngờ.

Điền Vĩ lại bước lên trên kéo Đinh Tiểu Nhiên ra khỏi sau lưng Dư Tử Cường, trở về bên cạnh mình.

Cứ như vậy, hai chàng trai lôi kéo một cô gái, ai cũng không chịu nhường ai còn không ngừng cãi nhau.

“Điền Vĩ, anh mau bỏ tay ra, lúc đầu cũng do anh bỏ rơi cô ấy trước, nên đừng bám theo cô ấy nữa.”

“Cậu buông tay mới đúng, Tiểu Nhiên vốn không thích người nhỏ hơn cô ấy, cậu lại nhỏ hơn cô ấy hai tuổi cho nên người buông tay phải là cậu.”

“Tuổi tác không quan trọng, tôi có cách để cô ấy tiếp nhận tôi, huống chi tôi chỉ nhỏ hơn cô ấy hai tuổi, không phải hai mươi tuổi, chuyện này không to tát gì.”

“Đối với Tiểu Nhiên mà nói, nhỏ hơn hai ngày cũng là vấn đề, buông tay đi.”

“Anh buông tay ra.”

“Cậu buông tay ra.”

“Anh buông.”

“Cậu buông.”

“”

Vì thế, Đinh Tiểu Nhiên bị hai người đàn ông kéo tới kéo lui, nhúc nhích cả đầu, vì vậy ra sức hất tay hai người, “Hai người mau buông tay tôi ra.”

Dư Tử Cường và Điền Vĩ đều buông ra, nhưng lại không chịu nhường ai, liên tục khiêu khích đối phương.

Khiêu khích không bao lâu, lại bắt đầu gây ầm ĩ.

“Dư Tử Cường, cậu là chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, một người có gia thế và bối cảnh như cậu, chắc chắn gia đình cậu sẽ không chấp nhận cho cậu chung sống với Tiểu Nhiên đâu.”

“Chuyện này không cần anh bận tâm, tự tôi biết giải quyết.”

“Giải quyết, cậu nói cậu có thể giải quyết, vậy chứng minh gia đình cậu đã phản đối chuyện cậu quen Tiểu Nhiên rồi.”

“Vậy còn anh, anh không có gì hết, anh lấy gì ra giành, chẳng lẽ muốn cô ấy theo anh đi lừa tiền người khác để sinh sống qua ngày sao?”

Tiểu Nhiên không phải đứa con nít, cho dù tôi chỉ có hai bàn tay trắng, cậu cũng không nên sỉ nhục tôi, đúng không Tiểu Nhiên?” Điền Vĩ chân thành hỏi Đinh Tiểu Nhiên, hồi tưởng lại những lời thề non hẹn biển khi xưa, cảm thấy mình sẽ thắng được Dư Tử Cường.

Người nhà Dư Tử Cường không chấp nhận Đinh Tiểu Nhiên, vậy bọn họ không thể bên nhau rồi, cho nên hẳn có cơ hội thắng nhiều hơn.

“Lúc trước anh lấy lòng Tiêu Vũ Huyền không phải muốn dựa vào cô ta để bước lên trời sao, hôm nay biết mình không thể cưới Tiêu Vũ Huyền nên quay lại tìm Tiểu Nhiên, loại đàn ông như anh đáng tin lắm sao? Nghĩ lại những gì anh đã đối xử với Tiểu Nhiên đi, hừm.” Dư Tử Cường giễu cợt phản bác.

“Đó là chuyện giữa tôi và Tiểu Nhiên, không liên quan tới cậu.”

“Tương lai cô ấy sắp trở thành bạn gái của tôi, chuyện của cô ấy chính là chuyện của tôi.”

“Tương lai sắp trở thành thôi, bây giờ vẫn chưa phải, Tiểu Nhiên không gật đầu đồng ý, cậu vĩnh viễn không phải bạn trai cô ấy.”

“Cô ấy sẽ gật đầu đồng ý.”

“Cô ấy sẽ không.”

“Cô ấy sẽ.”

“Không.”

“Sẽ.”

Hai thằng đàn ông to xác lại bắt đầu cãi nhau, Đinh Tiểu Nhiên thật sự không chịu nổi, dứt khoát bỏ mặc bọn họ, liền đi.

“Tiểu Nhiên, em đi đâu vậy?” Dư Tử Cường đuổi sát theo.

Điền Vĩ cũng muốn đuổi theo, ai ngờ bị người gọi lại, hơn nữa người này làm hắn thấy sợ.

Tiêu Vũ Huyền tìm không thấy Điền Vĩ trong công ty, cho rằng hắn tan ca liền về nên tự mình đi ra ngoài, không ngờ vừa ra khỏi cửa công ty liền thấy hắn đứng bên cạnh Đinh Tiểu Nhiên, mặc dù có Dư Tử Cường ở đó nhưng điều khiến cô tức giận chính là tên Điền Vĩ này, khi thấy hắn muốn đuổi theo Đinh Tiểu Nhiên, lập tức gọi hắn lại, sau đó đi tới trước mặt hắn, tát hắn một cái cảnh cáo nói: “Điền Vĩ, nếu anh còn dám lén lút đi tìm Đinh Tiểu Nhiên, tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

“Anh. . . .” Toàn bộ dũng khí vừa rồi đều bị cái tát này đánh mất hết, Điền Vĩ vốn muốn rời khỏi cô gái này, nhưng sau khi gặp lại cô, hắn lại không có gan nói chia tay, bởi vì ra đi thế này chỉ còn hai bàn tay trắng, nhất là khi hắn chưa được Đinh Tiểu Nhiên tha thứ.

Nếu bây giờ hắn bỏ Tiêu Vũ Huyền ra, Đinh Tiểu Nhiên lại không tha thứ cho hắn, vậy hắn làm sao bây giờ?

“Đừng cho rằng tôi không biết ý đồ của anh, anh muốn lôi kéo Đinh Tiểu Nhiên quay về để giúp anh bỏ lên chỗ cao sao, đời này làm gì có chuyện tốt thế? Nếu như tôi bắt gặp anh bám theo Đinh Tiểu Nhiên, tôi sẽ khiến anh vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên.”

“Vũ Huyền, chuyện không phải như em nghĩ, anh, anh chỉ là. . . .”

“Những lời giả dối của anh không lừa được tôi đâu, anh là loại người thế nào tôi đây quá rõ, mặc dù tôi không yêu anh, nhưng tôi cũng không để anh kết hôn với cô ta đâu, tôi không cho phép anh quay lại bên cạnh Tiểu Nhiên đâu, chỉ cần anh ở cạnh cô ta, tôi sẽ phá hủy hết tất cả mọi thứ của anh.”

“Em đã không yêu anh, vậy tại sao lại đối xử với anh như thế?”

“Bởi vì tôi thích, nếu như muốn trách hãy trách Đinh Tiểu Nhiên kìa, ai biểu cô ta dám làm cho tôi mất hết thể diện tại nhà hàng, mối nhục này tôi sẽ mãi không quên, nếu không phải muốn trả thù cô ta, tôi thêm nhìn lại bản mặt anh sao.”

“Em ——” Điền Vĩ nổi giận, vươn tay muốn đánh Tiêu Vũ Huyền.

Tiêu Vũ Huyền ngẩng đầu ưỡn ngực, không sợ hãi chút nào nói: “Đánh đi, anh đánh đi, anh đánh tôi thử xem?”

Sau đó Điền Vĩ lại do dự, cuối cùng vẫn không dám đánh, thu hồi tay lại rầu rĩ cúi đầu, không biết vì sao lại thấy hối hận.

Lúc đầu hắn cho rằng ở bên cạnh Tiêu Vũ Huyền sẽ được thăng tiến, ai ngờ chuyện lại biến thành như vậy?

“Quả thật không có chút bản lĩnh đàn ông, nhìn bộ dạng hèn nhát của anh đi, muốn tôi lấy anh sao, nằm mơ đi. Hãy ngoan ngoãn cho tôi, bởi vì tôi sẽ phái người theo dõi anh, nếu để cho tôi biết anh lén qua lại với Đinh Tiểu Nhiên, anh nhất định phải chết.” Tiêu Vũ Huyền thay đổi phương pháp, cảnh cáo Điền Vĩ lần nữa sau đó đắc ý rời đi, nhưng đi vài bước liền dừng lại, nhắc nhở hắn, “Ngày mai tôi có hẹn với bạn, anh đừng tới làm phiền tôi, làm xong chuyện của anh đi, đừng quên lời cảnh cáo của tôi.”

“. . . .” Điền Vĩ không nói gì nữa, tức giận nhìn theo bóng lưng rời đi của cô, giận đến nghiến răng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng.

Hắn bây giờ còn có thể làm gì? đành kiên nhẫn chờ.

11. Chương 11: Tiến Lên Phía Trước Hay Lui Về Sau.

{p.s: vì để tình cảm thay đổi, vì tập này có thay đổi tình cảm nên khi nói về cảm nghĩ sẽ chuyển từ “hắn” sang “anh”, để không lẫn với mấy tên vô duyên.}

Sau đó Dư Tử Cường đuổi theo Đinh Tiểu Nhiên, nắm tay cô lại, chặn trước mặt cô xin lỗi về chuyện ngày hôm qua, “Tiểu Nhiên, chuyện hôm qua thật sự xin lỗi, đã hứa đưa em về nhà lại không làm được, thật sự xin lỗi.”

“Cậu Dư, xin hãy gọi tôi là cô Đinh, hoặc là chị Đinh, dù sao tôi cũng lớn hơn cậu hai tuổi. Về chuyện hôm qua, tôi nghĩ cậu không cần nói xin lỗi với tôi, bởi vì chuyện này cậu không hề có lỗi.” Đinh Tiểu Nhiên không muốn dây dưa nhiều với anh, chỉ muốn giữa hai người cứ xem nhau như người xa lạ.

Vốn cô cho rằng giữa họ chẳng qua chỉ có vấn đề tuổi tác, nhưng nghe Điền Vĩ nói, cô mới biết giữa bọn họ không chỉ có tuổi tác ngăn cách còn có bối cảnh gia đình, hai người bọn họ rất khó được bên nhau, cho dù cô có thể giống Tạ Thiên Ngưng vượt qua mọi rào cản, nhưng cô lại không thể vượt qua mặt cảm lòng mình.

“Em không cho anh gọi Tiểu Nhiên, anh vẫn muốn gọi Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên —— miệng là của anh, em làm gì được anh nào?” Dư Tử Cường lấy công phu mấy năm bảm người của mình ra, không vì Tiểu Nhiên cư xử xa lạ với anh mà nổi giận, trái lại không ngừng tấn công.

Anh không tin mình không thể quyến rũ cô?

“Vô vị.” Đối với những lời của anh, cô chỉ đáp lại hai từ, sau đó lạnh lùng chuyển người sang bên, định vượt qua anh tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng anh không cho, cô vừa đi sang bên, anh cũng đi theo chắn ở trước mặt cô, “Tiểu Nhiên, anh thật sự không hiểu tại sao em không thích người nhỏ tuổi hơn mình, huống chi anh chỉ nhỏ hơn em hai tuổi, vốn không có vấn đề gì mà?”

“Không thích chính là không thích, cũng giống như vài người không thích ăn cà rốt mà chẳng cần lý do gì. Cậu đừng cản đường tôi nữa, bằng không tôi sẽ không khách sáo đâu, cậu còn nhớ cảm giác chân bị giày cao gót đập xuống không?”

Nhớ tới cảm giác hôm qua bị giày cao gót của cô đập xuống, cả người đều dựng tóc gáy, dù vậy anh vẫn không chịu lùi bước, “Nếu anh nói anh muốn theo đuổi em?”

Đinh Tiểu Nhiên nghe hai chữ ‘theo đuổi’, đột nhiên trong lòng bị kích động, bất quá rất nhanh bị cô đè xuống, ép mình đối mặt thực tế, không để mình bị luân hãm, nghiêm túc hỏi ngược lại: “Vậy xin hỏi tại sao cậu muốn theo đuổi tôi?”

“Con trai theo đuổi con gái, cần có lý do sao?”

“Nếu như cậu cho rằng con trai phải theo đuổi con gái, vậy câu trả lời của tôi là: trên đường có rất nhiều cô gái, chỉ cần cậu đứng ở đó, dùng thân thể của mình ra dụ họ chắc sẽ có hàng tá cô gái sắp hàng chờ cậu đó.”

“Nhưng anh chỉ muốn theo đuổi một cô gái”.

“Chẳng lẽ những cô gái khác đều không phải nữ sao?”

“Là nữ, nhưng không phải kiểu người anh đang tìm.”

“Dư Tử Cường, cậu theo đuổi tôi như thế, cho rằng là thực lòng sao, không phải đâu hoàn toàn chỉ là giả, nếu như tôi giống những người con gái khác vừa nghe cậu nói theo đuổi liền đồng ý, có lẽ giờ đã sớm bị cậu đá đi rồi, cậu muốn theo đuổi tôi thực chất là do cậu thích chinh phục những gì chưa đạt được, chứ không phải thực lòng, cho nên tôi xin cậu đừng ngây thơ như vậy nữa có được không?”

“Này ——” Đinh Tiểu Nhiên nói những lời này, làm Dư Tử Cường á khẩu không trả lời được, cảm giác lời cô nói rất có lý, nhưng lại thấy không phải như vậy.

Anh thực lòng chỉ đùa giỡn thôi sao?

“Tôi đã 28 tuổi rồi, độ tuổi này còn chưa có người yêu đã làm tôi rầu rĩ lắm rồi, tôi xin cậu, thật sự cầu xin cậu đừng lấy tình cảm của tôi ra đùa giỡn, có lẽ cậu không lo lắng gì, nhưng tôi làm không được. Cậu Dư, giữa chúng ta nên kết thúc tại đây, xin cậu sau này đừng phá tôi nữa.” Đinh Tiểu Nhiên nghiêm túc nói những lời mình nghĩ bước qua thêm vài bước, sau đó đi về phía trước.

Lần này không còn ai ngăn đường đi của cô nữa, theo lý mà nói cô phải thấy vui mới đúng, thế mà trong lòng lại cảm thấy hơi đau, mắt hơi xốn, nước mắt dường như muốn rơi xuống.

Cô vẫn luôn nói không cần người đàn ông này, tại sao lại phải khóc?

Cô không thể khóc, bởi vì chuyện này không đáng để cô khóc.

Dư Tử Cường không chặn Đinh Tiểu Nhiên lại, mà đứng im tại chỗ, bóng lưng hai người giao nhau sau đó dần dần cách xa, cách càng ngày càng xa.

Nguyên nhân thực sự anh muốn theo đuổi cô là gì? Là thích cô, hay chỉ đùa bỡn?

Đáp án này anh không biết.

Đinh Tiểu Nhiên vẫn đi về phía trước, không dám quay đầu lại nhìn, cũng không muốn quay đầu lại cho đến khi đi tới góc rẽ, mới nhìn về phía sau, vì không thấy bóng dáng Dư Tử Cường cảm giác rất mất mát, nhắm mắt lại hít sâu vào sau đó nhẹ nhàng thở ra, điều chỉnh tâm trạng lại một chút, không để mình buồn vì chuyện vừa rồi, cố nặn ra nụ cười đi về hướng chợ.

Trải qua cuộc nói chuyện vừa rồi, cô và Dư Tử Cường đã hoàn toàn kết thúc, nên dù có nghĩ nhiều mấy cũng vô dụng, hãy kiên cường tiến về phía trước, có lẽ chàng trai bạch mã hoàng tử cô đang ở trước mặt, hoặc người ngày mai cô gặp chính là bạch mã hoàng tử của cô, dù sao đi xem mắt cũng không phải chuyện xấu.

Dư Tử Cường ngây ngốc đứng tại chỗ, thật lâu sau mới xoay người nhìn lại, lúc này đã không còn thấy bóng dáng Đinh Tiểu Nhiên, chỉ có đám người xa lạ đi qua lại trên đường, giờ phút này anh đột nhiên cảm thấy có chút mờ mịt, không biết nên tiến lên trước hay lui về sau.

Đi lên, ý là đuổi theo Đinh Tiểu Nhiên, lui về sau nghĩa là buông tha cho cô ấy.

Anh nên tiến hay lùi đây?

Đang lúc Dư Tử Cường do dự, điện thoại trong túi vang lên, bình tĩnh lại móc điện thoại di động ra xem, thấy mẹ gọi điện thoại tới, không nghĩ nhiều nhấn nút trả lời, “Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì không?”

“Không phải hôm nay mẹ đi chơi với bạn sao, gọi con làm gì, con không thích cùng mấy người già đi dạo phố đâu.”

“Được rồi được rồi, con lập tức chạy tới, như vậy đi.” Dư Tử Cường không cam tâm tình nguyện lắm, sau khi tắt điện thoại ngơ ngác nhìn nơi Đinh Tiểu Nhiên biến mất, sau đó đi hướng ngược lại.

Anh muốn nghĩ thông suốt mọi chuyện mới tìm Tiểu Nhiên, nếu quả thật chỉ vì đùa giỡn mà theo đuổi cô, vậy không cần thiết.

Sau khi Chung Mẫn Liên cúp điện thoại, đặt điện thoại di động lên bàn ăn, tràn đầy tự tin nói với người phụ nữ sang trọng: “Thanh Cúc, lát nữa Tử Cường sẽ đến, chúng ta cứ ở đây chờ nó.”

“Tôi thì không có vấn đề, Tuyết Phi, còn con, con có muốn chờ cậu ấy đến không?” Người phụ nữ sang trọng quay lại hỏi cô gái trẻ bên cạnh.

“Mẹ, hôm nay con đến cùng mẹ và dì Chung, cả hai đều đợi, dĩ nhiên con cũng phải đợi.” Hà Tuyết Phi ngượng ngùng trả lời, có thể thấy lời nói ngoài miệng cùng suy nghĩ trong lòng hoàn toàn trái ngược nhau.

Mọi người nhìn mặt cô liền biết cô đang suy nghĩ chuyện gì.

Chung Mẫn Liên cười, không ngừng tăng bốc con trai mình, “Tuyết Phi, không phải dì khoác lác, con trai dì rất đẹp, đến nỗi có hàng tá cô gái phải mê mẩn, một hồi con gặp nó phải cố gắng một chút, biết không? Thời đại ngày nay khác rồi, thấy tốt mà không chủ động tấn công sẽ bị người khác cướp, dì đã chăm con làm con dâu của dì rồi, nên dì nhất định sẽ giúp con.”

“Dì Chung, bây giờ con còn chưa biết suy nghĩ của anh Dư thế nào, kết luận vậy có quá sớm hay không?” Hà Tuyết Phi hơn ngưỡng ngừng, đỏ mặt cúi đầu, trong đầu liên tưởng đến bộ dạng của Dư Tử Cường.

Mặc dù cô chưa gặp qua Dư Tử Cường, nhưng nghe người ta nói, quả thật rất đẹp trai, mới 25 tuổi đã làm chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, chàng trai như vậy, cô gái nào không thích.

“Anh Dư gì chứ, gọi thẳng nó là Tử Cường được rồi, con yên tâm, một cô gái trẻ trung xinh đẹp như con, nhất định Tử Cường sẽ thích.”

“Đứa trẻ Tử Cường này đúng là không tệ, tôi cũng thấy thích, nếu như chúng ta có thể kết thành thân gia, vậy tốt quá.” Hoắc Thanh Cúc đã gặp qua Dư Tử Cường, đối với anh, bà rất hài lòng, điều làm cho bà càng hài lòng hơn là thân phận chủ tịch ngân hàng của anh.

“Nhất định không thành vấn đề, lần đầu gặp còn chưa được thì cho gặp lần thứ hai, chỉ cần bọn chúng gặp nhau nhiều, nhất định sẽ nảy sinh tình cảm. Bề ngoài thằng Tử Cường này, mặc dù nhìn giống lãng tử đa tình, nhưng toàn bộ chỉ là bề ngoài, thật ra nó chưa có bạn gái, cho nên hai người đừng để bề ngoài của nó lừa.” Chung Mẫn Liên vì muốn hôn sự thành công, khen Dư Tử Cường gần như hoàn mỹ.

“Đúng đúng rồi, trên đời này làm gì có chuyện vừa gặp đã yêu, tình cảm cần phải lâu ngày bồi dưỡng ra mới được.” Hoắc Thanh Cúc rất đồng ý những lời này.

“Hơn nữa, hai nhà chúng ta đều rất môn đăng hộ đối, Tử Cường và Tuyết Phi vừa nhìn là biết trời sinh một đôi, nhất định có thể vun đắp tình cảm.”

“Tôi cũng cho là vậy, tôi vẫn luôn xem trọng Tử Cường, thật ra trong lòng đã sớm muốn nó làm con rể của tôi, chẳng qua lúc đó nó mới có năm tuổi, thật ngại để nói những chuyện này.”

“Tôi cũng vậy, đã sớm chọn Tuyết Phi làm dâu của tôi, ha ha?”

Cũng bởi vì những lời hoàn mỹ, khiến Hà Tuyết Phi càng thêm thích Dư Tử Cường, hiện tại không thể chờ đợi rất muốn mau chóng gặp anh.

Cô thật rất muốn biết, rốt cuộc hình dáng anh trông thế nào?

Lúc này, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, một nữ phục vụ đẩy cửa ra, Dư Tử Cường khôi ngô tuấn tú đi vào, giọng điệu đầy nam tính nói: “Mẹ, mẹ gọi con tới gấp vậy, có chuyện gì không?”

Vừa dứt lời liền thấy có khách đang ngồi cùng, liền lập tức lễ phép chào hỏi hai người, “Chào mọi người, vị này chắc là dì Hoắc rồi, nhiều năm không gặp dì vẫn trẻ trung xinh đẹp như xưa.”

“Thằng nhóc này, miệng vẫn ngọt thế, bắt quá dì rất thích. Tử Cường, đây là con gái dì Hà Tuyết Phi.” Hoắc Thanh Cúc rất hài lòng Dư Tử Cường, lập tức giới thiệu con gái mình.

Dư Tử Cường nhìn sang, lịch sự chào hỏi, “Chào cô, Hà tiểu thư.”

“Hi hi, ... Tử Cường, chào anh, rất hân hạnh được biết anh.” Hà Tuyết Phi vốn muốn gọi anh Dư Tử Cường, nhưng suy nghĩ lại một chút, vẫn nên đổi cách xưng hô gọi tên của anh.

Lần đầu tiên thấy người đàn ông này, cô liền thích, giống như lời Chung Mẫn Liên nói, nếu thích thì phải cố gắng đoạt lấy, bằng không sẽ bị người khác cướp.

12. Chương 12: Không Được Nghĩ.

Dư Tử Cường thường hay được đám con gái bu quanh, nên hiểu rất rõ suy nghĩ của bọn họ, chỉ cần nhìn qua cử chỉ sắc mặt giọng điệu họ liền biết họ muốn gì, cho nên anh biết rõ suy nghĩ của Hà Tuyết Phi, cũng biết dụng ý mẹ anh gọi tới đây làm gì, vì không muốn mọi chuyện thuận theo ý họ, anh tỏ thái độ lạnh lùng với Hà Tuyết Phi, “Chào cô.”

Biến thành xem mắt, đây không phải điều anh thích.

Câu nói đơn giản, giọng điệu không chau chuốt, khiến người nghe cảm thấy lạnh lùng xa cách.

Hà Tuyết Phi không biết tại sao đột nhiên Dư Tử Cường lại tỏ thái độ lạnh lùng như thế, bất quá ấn tượng về anh rất tốt, thậm chí cảm thấy sự lạnh lùng của anh còn khiến tim cô đập loạn, mười ngón tay đan xen nhau, ngượng ngùng cúi đầu không biết nên nói gì, liếc mắt nhìn sang Hoắc Thanh Cúc, ý bảo bà nói gì đi.

Hoắc Thanh Cúc biết ý con gái, cho nên kiếm cớ để hai người họ ở chung với nhau, “Tử Cường, Tuyết Phi mới du học từ nước ngoài về, đối với hoàn cảnh nơi này còn rất xa lạ, con có rảnh thì dẫn con bé ra ngoài dạo chơi giúp đi.”

“Dạ, khi nào rảnh con sẽ đưa cô ấy đi.” Dư Tử Cường chỉ trả lời cho có lệ, thật sự trong lòng không có ý định này.

Chung Mẫn Liên biết con trai mình chỉ ừ cho có lệ, liền ở dưới bàn ăn lấy tay ngắt đùi anh một cái, lườm anh, nhưng mặt vẫn duy trì nụ cười, y như không có chuyện gì xảy ra, nói: “Tử Cường, không phải ngày mai chủ nhật con rảnh sao, chi bằng mai con dẫn Tuyết Phi ra ngoài dạo chơi đi.”

“Mẹ, khó có ngày chủ nhật, con muốn ngủ nướng thêm mấy tiếng nữa?” Dư Tử Cường lập tức phản bác, không muốn đưa Hà Tuyết Phi ra ngoài chơi.

“Con lúc nào không muốn ngủ nướng, ngày mai không cho ngủ nướng. Chuyện này cũng đem ra nói, con không thấy mắc cỡ sao?”

“Con chỉ nói sự thật, con rất thích ngủ nướng.” Dư Tử Cường thu hồi bản tính lạnh lùng, giả vờ ngây thơ, mục đích của anh là không muốn để lại ấn tượng tốt trong lòng Hà Tuyết Phi.

Bộ dạng ngây thơ của anh làm cho Chung Mẫn Liên tức chết, thế nhưng vì cố gắng dần cơn giận, nên chỉ có thể la anh, “Tử Cường, con đang giở trò gì đó mau nghiêm chỉnh ẹ, đừng để người ta cười nhạo.”

“Con đang rất nghiêm chỉnh mà?”

“Con ——”

Hoắc Thanh Cúc không vì ngây thơ của Dư Tử Cường mà sinh lòng chán ghét, trái lại chỉ thấy anh đang cố làm nũng với mẹ muốn mẹ quan tâm mình, vì vậy khen anh, “Tử Cường nhất định là đứa con rất ngoan, Mẫn Liên, chị có đứa con như vậy thật là may mắn.”

“Không bị nó chọc cho tức chết là may rồi.” Chung Mẫn Liên nhìn chằm chằm Dư Tử Cường, tức giận nói.

“Cha mẹ mà quá nghiêm khắc với con cái thì sẽ không có tình cảm đâu, trái lại, một đứa con hiểu chuyện lại rất thích làm nũng với cha mẹ, chứng tỏ trong lòng con cái cha mẹ rất quan trọng.”

“Nghe chị nói thế, tôi cũng thấy đúng, nếu nghiêm khắc với con cái quá thì tình cảm sẽ không còn tốt nữa.”

“Ha ha.”

Dư Tử Cường vốn tưởng rằng làm thế sẽ để lại ấn tượng xấu cho bọn họ, không ngờ hoàn toàn ngược lại, không giả bộ nữa mà lạnh lùng ngồi đó, đảo mắt nhìn sang Hà Tuyết Phi một cái, phát hiện cô nhìn mình đầy ngưỡng mộ, làm anh hoảng sợ phải thu hồi tầm mắt lại.

Trời ơi, cô gái này thật sự thích anh sao, này có xem là quá nhanh không?

“Tử Cường, ngày mai nhớ dẫn Tuyết Phi ra ngoài dạo chơi đó, biết không?” Chung Mẫn Liên nhắc lại lần nữa.

“Mẹ, suốt cả tuần lễ con đã phải làm việc rất vất vả, khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ, mẹ tha cho con đi.” Vì không muốn ở cùng Hà Tuyết Phi, Dư Tử Cường oán trách.

“Mẹ mặc kệ, ngày mai con nhất định phải dẫn Tuyết Phi ra ngoài dạo chơi.”

“Mẹ muốn con mệt chết sao?”

“Mệt thêm một ngày không chết được đâu con.”

“Á——”

Hoắc Thanh Cúc thấy tình cảnh có chút không ổn, cho nên cố xoa dịu không khí lại, “Mẫn Liên, có thể thật sự Tử Cường quá mệt, để cho nó nghỉ ngơi đi.”

Ngoài miệng nói thế, thật ra trong lòng bà không muốn vậy, hận không thể cho hai người mau chóng sáp lại bên nhau. (=>mơ đi bà.)

“Một ngày 24 tiếng, mẹ cho con ngủ 12 tiếng, 12 tiếng còn lại dẫn Tuyết Phi đi chơi, huống chi hôm nay mới qua nửa ngày, cùng lắm mẹ cho con về ngủ đến trưa mai, thế thì tất cả mệt mỏi đều bay sạch. Tử Cường, trưa mai sau khi rời giường con phải đưa Tuyết Phi ra ngoài ăn cơm, sau đó đưa con bé đi dạo khắp nơi, biết không?” Chung Mẫn Liên ra lệnh ép Dư Tử Cường phải đồng ý.

Hà Tuyết Phi dùng ánh mắt tôn sùng cầu xin Dư Tử Cường, hi vọng anh có thể đồng ý, một lòng muốn mau chóng xoay chuyển tình thế.

Dư Tử Cường nhìn sang bên này, lại nhìn sang bên kia một chút, biết mình không đường lui, dù không cam lòng vẫn phải đồng ý, “Được.”

Mặc dù anh không muốn đi với Hà Tuyết Phi, bất quá nhìn theo hướng khác, đưa cô ta ra ngoài đi dạo không phải là một chuyện xấu, anh có đủ khả năng làm bất kỳ cô gái nào gặp đều yêu anh, cũng đủ năng lực bỏ rơi bất kỳ cô gái nào bám lấy anh.

“Xem như chúng ta đã kết giao kèo, trưa mai gặp nhau nhé Tử Cường” Hà Tuyết Phi vẫn luôn không dám nói chuyện, sợ mình nói sai sẽ để lại ấn tượng xấu với đối phương.

“Vậy giờ tôi về nghỉ trước, trưa mai gặp.” Dư Tử Cường lạnh lùng trả lời, nói xong đứng lên, xoay người đi.

“Tử Cường, Tử Cường ——” Chung Mẫn Liên cảm thấy Dư Tử Cường làm như vậy thật sự không được, muốn gọi anh lại, nhưng bà có gọi thế nào anh vẫn không quay đầu lại, lúc này đã đi ra khỏi cửa, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Chung Mẫn Liên có hơi lúng túng, không thể làm gì khác hơn là tìm inh bậc thang leo xuống, “Thanh Cúc, Tử Cường vừa mới nhận chức chủ tịch ngân hàng, thật sự gần đây rất bận, có thể quá mệt nên mới như vậy, hai người đừng để ý nha?”

“Không sao, cứ để cậu ấy về nghỉ đi, như vậy ngày mai mới có tinh thần cùng Tuyết Phi ra ngoài dạo chơi chứ?” Hoắc Thanh Cúc biết đây chỉ là cái cớ, bất quá không dám nói thẳng ra, tránh mọi chuyện trở nên khó xử.

“Di à, Tử Cường đang mệt cứ để anh ấy về nghỉ, chúng ta cùng nhau ăn cơm cũng được.” Hà Tuyết Phi nói chuyện rất thấu tình đạt ý, ngoài mặt rất khéo léo hiểu chuyện nhưng trong đầu lại luôn nghĩ đến Dư Tử Cường anh tuấn đẹp trai.

Mặc dù cô đã gặp không ít chàng trai, nhưng người có thể khiến cô động lòng lại chỉ có mình Dư Tử Cường, vẻ khôi ngô anh tuấn cùng kiêu ngạo lạnh lùng của anh thật sự làm cho cô mê đắm.

“Được được, chúng ta ăn cơm, mặc kệ nó đi, đầu bếp ở nhà hàng này nổi tiếng số một, nấu ăn rất ngon, mọi người ăn thử đi.” Chung Mẫn Liên không muốn nói về Dư Tử Cường nữa, tránh sinh ra nhiều chuyện, liền nói sang chuyện khác.

Bất kể thế nào, bà nhất định phải đẩy hai người lại gần nhau.

Dư Tử Cường sau khi rời khỏi nhà hàng, trong lòng cực kỳ phiền, chạy xe như điên trên đường, những lời Đinh Tiểu Nhiên nói cùng chuyện xảy ra vừa rồi, khiến anh bị áp lực rất lớn, Hà Tuyết Phi không phải loại con gái anh thích, cho nên anh sẽ không màng đến, nhưng còn Đinh Tiểu Nhiên, anh đối với cô là cảm giác gì?

Quả thật lúc trước anh rất rõ mình thích cô gái nào và không thích cô gái nào, nhưng khi đối mặt cô gái này, anh lại không thể cho ra ngay kết luận, rốt cuộc là vì sao?

Tâm trạng của Đinh Tiểu Nhiên cũng không tốt hơn chút nào, nhất là sau khi nói rõ với Dư Tử Cường, trong lòng cảm thấy mất mát, làm thế nào cũng không thể bình tĩnh lại, không ngừng rầu rĩ, rõ ràng đã nói với chính mình chàng trai này không thuộc về cô, nhưng cô lại không ngừng nghĩ về anh.

“Không được nghĩ, cậu ta chỉ là một thằng nhóc, nghĩ đến cậu ta để làm gì, không được nghĩ nữa.” Đinh Tiểu Nhiên lấy tay hung hăng gõ đầu mình, không để mình tiếp tục nghĩ về Dư Tử Cường, cầm túi to túi nhỏ trong tay đi vào khu vực nhà mình, vì đồ quá nhiều nên xách đi rất mệt, lại thêm đi đường không chịu nhìn kết quả đụng phải một người, bị đàn hồi ngược lại, mất đi trọng tâm liền ngã xuống đất.

“Á ——”

Vừa ngã xuống ,túi đựng đồ rơi ra, rải đầy khắp nơi, nhưng đều khiến cô ấn tượng sâu nhất chính là cái móng rất đau, có lẽ tâm trạng không tốt còn gặp phải chuyện này, liền lớn tiếng chửi người.

“Á ui, cái móng của tôi? Là ai, ai đi đường mà không có mắt thế hả?”

Sau khi chửi xong, ngẩng đầu lên liền thấy đối phương là một anh chàng cao ráo đẹp trai quý phái, đụng vào mình không xin lỗi, lại còn không lịch sự đến đỡ người dậy, còn ra vẻ cao cao tại thượng đứng ở đó.

Nhìn thấy loại đàn ông này, dù đối phương đẹp trai cỡ nào Đinh Tiểu Nhiên cũng sẽ nổi trận lôi đình, đứng dậy tiến lại gần hẳn, “Này anh, anh đụng trúng người ta chẳng lẽ không biết nói xin lỗi sao?”

“Cô à, là cô đụng trúng tôi trước, người nên nói xin lỗi là cô mới đúng.” Chàng trai nhìn cô, lập tức khinh thường chán ghét nói .

“Tôi bị té ngã xuống đất, chẳng lẽ không phải do anh đụng sao?”

“Theo lời cô nói, hai người đụng nhau, người không ngã xuống nhất định là người đụng sao? Mới vừa rồi tôi vẫn đứng ở chỗ này, do tự cô đụng vào, tôi còn chưa trách cô làm bẩn quần áo tôi, ngược lại còn hung hăng chửi người.”

“Tôi —— anh ——” Đinh Tiểu Nhiên bị hắn nói đến á khẩu không trả lời được, thật sự không phục tiếp tục cãi, “Coi dù tôi đụng vào anh thì đã sao, anh là đàn ông, chẳng lẽ không có chút lịch sự nào sao?”

“Đối với tôi mà nói, lịch sự phải đúng người, còn với cô, chẳng xứng để tôi lịch sự. Tôi còn có việc, không thể lãng phí thời gian quý báu với cô.” Hắn ta liền vỗ vỗ chỗ quần áo vừa bị đụng vào, sau đó vênh vác bỏ đi.

“Anh——” Đinh Tiểu Nhiên cực kỳ tức giận, cố gắng dằn cơn giận trong lòng, ngồi chồm hổm xuống nhặt lại đồ đạc vào trong túi, miệng thầm chửi, “Đàn ông gì, toàn một lũ khốn kiếp, giống y hệt tên Điền Vĩ kia, tốt nhất đừng để cho tôi gặp lại loại đàn ông này, hừm. Nghĩ kỹ không nên so đo với tên phé thải kia, tránh hao tổn trí óc của mình.”

Sao cô toàn gặp những tên phé thải không vậy, tại sao không gặp được người nào tốt như Phong Khải Trạch chứ, haizzzzz ——

< align=“center” style=“margin-bottom:10px;”>

13. Chương 13: Thay Đổi Diện Mạo

Lần đầu tiên xem mắt, vốn dĩ Đinh Tiểu Nhiên không ôm bất kỳ hy vọng nào, định đi chỉ để ứng phó thôi, sau đó suy nghĩ cẩn thận, dù sao cũng không có việc gì làm, liền lấy bộ quần áo đẹp nhất của mình ra mặc, phối thêm một vài món trang sức, xinh đẹp đi ra khỏi cửa.

Cô ăn mặc đẹp không phải vì hôm nay đi xem mắt, mà muốn thay đổi diện mạo, thay đổi tâm trạng, hoặc có thể nói muốn đổi vận khí, kéo lại vận số đào hoa.

Sáng sớm Đinh Tiểu Nhiên đi ra khỏi cửa, ghé vào trong tiệm mua một bó hoa, dự định đến bệnh viện thăm Tạ Thiên Ngưng và em bé trước, sau đó đi gặp người tên Lâm Trường Thịnh, ai ngờ mới ra khỏi tiệm hoa liền thấy Tiêu Vũ Huyền cùng người đàn ông khác đang ngã ngửa ở trên đường, người đàn ông kia chính là người hôm qua đụng vào cô mà không thèm xin lỗi.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Tiêu Vũ Huyền kéo tay người đàn ông, dịu dàng tựa vào trên người hắn, mặt trang điểm lòe loẹt, xa xa thấy Đinh Tiểu Nhiên liền đi tới, khiêu khích hỏi, “A, chúng ta thật đúng có duyên, đi đâu cũng gặp. Không tệ,

hôm nay ăn mặc đẹp thế, còn mua hoa, chắc là đi hẹn người nào sao? Không phải cô không có ai theo đuổi sao, chả lẽ cô định chủ động mua hoa đi tặng cho đối phương?”

“Không liên quan cô.” Đinh Tiểu Nhiên không muốn gây gổ với Tiêu Vũ Huyền, ly khai cô, đi về phía trước.

Nhưng Tiêu Vũ Huyền không cho, chặn lại đường, tiếp tục khiêu khích, “Hôm nay Điền Vĩ rất bận không rảnh đi cùng cô, vậy cô định đi gặp ai?”

“Không liên quan cô.”

“Ai chà, tôi chỉ muốn quan tâm cô thôi, với tuổi của cô mà không ai theo đuổi e rằng sẽ ế, hay để tôi giới thiệu cho cô một người, thế nào hả?”

“Cô tự lo ỉnh đi, người đàn ông bên cạnh cô cũng chẳng phải hạng tốt lành gì, có khi còn nhờ vả không được nữa là, nhưng dù sao cô cũng không phải loại tốt lành gì, hai kẻ tồi tệ ở cùng nhau quả rất xứng.” Đinh Tiểu Nhiên vốn không muốn gây gổ với Tiêu Vũ Huyền, do không nhịn được lời khiêu khích, cộng thêm ngày hôm qua bị tên này chọc giận, liền lấy ra tính luôn một lượt.

“Cô ——” Tiêu Vũ Huyền bị chọc tức điên, muốn cãi lại Đinh Tiểu Nhiên, lại bị người bên cạnh kéo lại, hống hách nói: “Vũ Huyền, cần gì nói chuyện với loại người thiếu trình độ này, chỉ càng làm hạ thấp phẩm chất của em thôi, đi, chiều nay anh còn có việc?”

“Được, em nghe anh, chúng ta đi.” Tiêu Vũ Huyền không còn hung dữ nữa, bộ dạng y như chim sẻ nép vào người, kéo tay người đàn ông, cao ngạo đi qua mặt Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên nghiêng cổ khinh thường cười một tiếng, tiếp tục đi trên con đường của mình, đem tất cả mọi chuyện ném ra sau ót, có lẽ vì cãi nhau với Tiêu Vũ Huyền xong làm cô hơi mệt, liền rất nhanh quên hết mọi cơn giận.

Xem ra cô đã luyện thành một thân Kim Cương Bất Hoại (thân thể cứng như sắt thép), lần sau gặp lại Tiêu Vũ Huyền, cứ mắng trực tiếp, sợ sệt chỉ càng thêm thua thiệt.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên tới bệnh viện, trực tiếp đi thẳng tới phòng bệnh thăm Tạ Thiên Ngưng, nhất là đứa bé bên cạnh, càng nhìn càng thích, “Đứa nhỏ này thật đáng yêu, sau này lớn lên nhất định rất giống Phong Khải Trạch, là một anh chàng rất đẹp trai. Bảo bảo, mẹ là mẹ nuôi của con, mau gọi mẹ nuôi đi.”

“Bảo bảo mới ra đời chưa được một tháng, làm sao biết nói chuyện, Tiểu Nhiên, cậu đang muốn làm khó con mình sao.” Tạ Thiên Ngưng nằm tựa trên giường, dịu dàng nhìn con mình.

“Vậy mình ký sổ trước, chờ nó biết nói thì gọi mình là mẹ nuôi.”

“Cậu đó, gần 28 tuổi rồi sao tính tình vẫn trẻ con thế. Hôm nay ăn mặc đẹp vậy chắc không phải chỉ tới gặp mình, mau khai thực ra đi, có phải hẹn gặp anh chàng nào rồi không?”

“Thật không gì qua khỏi mắt của cậu, mình chỉ mới ăn diện có một chút, cậu liền nhìn ra được, thật lợi hại.” Đinh Tiểu Nhiên không chọc em bé nữa, ngồi xuống mép giường, nụ cười trên mặt liền biến mất, cả người rầu rĩ.

Tạ Thiên Ngưng thấy cô rầu rĩ liền nắm tay cô, quan tâm hỏi: “Tiểu Nhiên, có phải đã xảy ra chuyện gì không vui rồi không, mau nói ỉnh biết đi, xem mình có thể giúp gì cho cậu không?”

“Có một số việc không thể chỉ dựa vào người khác, phải tự dựa vào chính mình giải quyết.”

“Cậu là người rất ít khi phiền não, sao hôm nay lạ vậy, cậu mau kể ỉnh nghe, để xem mình có giúp được gì cho cậu không?”

“Thiên Ngưng, Tiêu Vũ Huyền đã mua lại công ty bách hóa, giờ đang làm giám đốc, Điền Vĩ làm phó giám đốc, hai người vừa lên chức liền gây sức ép ỉnh, làm mình rất khó chịu, nhưng mình cũng đã chọc cho bọn họ tức đến nổi trận lôi đình, ha ha.”

“Với hiểu biết của mình, cậu tuyệt đối không phải buồn vì chuyện này. Tiểu Nhiên, cậu mau nói thật ỉnh biết đi.”

“Tạ Thiên Ngưng, cậu có siêu năng lực sao mà biết rõ thế?” Đinh Tiểu Nhiên gượng cười, không muốn nổi buồn hiện lên trên mặt.

Nhưng cô càng gượng cười càng không giấu được Tạ Thiên Ngưng, “Tiểu Nhiên, nói thật với mình, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Thật ra không có gì, gần đây mình luôn gặp những kẻ đáng ghét, mới vừa rồi đang đi trên đường tới bệnh viện, đụng phải Tiêu Vũ Huyền, còn gây với cô ta một trận.”

“Dư Tử Cường đâu, gần đây nó có liên lạc với cậu không? Lâu rồi mình không gặp nó, không biết nó đang bận chuyện gì?”

Vừa nói đến Dư Tử Cường, Đinh Tiểu Nhiên liền trở nên kích động, tựa hồ còn tức giận, “Thiên Ngưng, mình xin cậu đừng có ghép đôi mình với Dư Tử Cường nữa được không, mình với cậu ta là không thể nào, lúc trước cậu ta nói muốn theo đuổi mình toàn bộ đều là giả, cậu ta là một kẻ nói dối, cậu ta chỉ là tên lăng tử đa tình, cậu nghĩ người nhà cậu ta sẽ chấp nhận mình sao? Cho dù mình đồng ý chuyện hán nhỏ hơn mình hai tuổi, cậu nghĩ người nhà cậu ta sẽ chấp nhận mình sao? Huống chi mình cũng không biết Dư Tử Cường yêu mình đến mức độ nào, nếu gặp người nhà cậu ta kịch liệt phản đối, cậu ta nhất định sẽ chia tay mình, không thể nào phản đối như Phong Khải Trạch đâu. Vả lại cậu ta cũng đâu thật lòng yêu mình, chẳng qua chỉ muốn đùa mình thôi, cho nên cậu không cần gán ghép hai chúng mình lại, chúng mình thật sự không thể.”

Tạ Thiên Ngưng cảm thấy trong giọng điệu Đinh Tiểu Nhiên có sự phẫn nộ và khó xử, liền nắm tay cô, thành khẩn nói xin lỗi, “Tiểu Nhiên, thật xin lỗi, mình đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.”

Nếu như Dư Tử Cường không đủ cương quyết, còn gặp phải gia đình phản đối, rất có thể bị kịch sẽ xảy đến với hai người.

“Cậu không làm gì sai vì sao phải xin lỗi mình chứ.” Đinh Tiểu Nhiên thu hồi tâm trạng rất nhanh, mới vừa rồi còn rất tức giận, giờ đã có thể cười giòn.

“Mình không nên ép cậu cùng với Dư Tử Cường.”

“Cậu làm thế chỉ vì muốn tốt ỉnh, muốn mình được hạnh phúc, nỗi khổ tâm của cậu mình đây rất rõ, cho nên cậu không cần xin lỗi.”

“Tiểu Nhiên ——”

“Được rồi được rồi, đừng dùng ánh mắt tự trách nhìn mình, nếu để Phong Khải Trạch thấy, hẳn nhất định cho rằng mình ức hiếp cậu, đến lúc đó mình sẽ rất thảm, cực kỳ rất thảm rất thảm. Cậu còn đang ở cũ, nên nghỉ ngơi nhiều, đừng lo lắng nhiều quá? Đúng rồi, hôm nay mình tới để nói cho cậu biết một chuyện.”

“À, chuyện gì thế?” Tạ Thiên Ngưng không hy vọng mọi người lo lắng, liền giấu những chuyện không vui trong lòng.

Cô nhất định phải tìm thời điểm nào đó để hỏi Dư Tử Cường, rốt cuộc cậu ta có thích Tiểu Nhiên không.

Đinh Tiểu Nhiên căn bản không định giấu chuyện hôm nay xem mắt, hơn nữa cũng không ôm bất cứ hy vọng nào, nhưng khi nói chuyện lại cố giả vờ rất vui, “Thiên Ngưng, mình nói cho cậu biết, hôm nay mình ăn mặc đẹp thế là vì hôm nay mình có buổi xem mắt.”

“Cái gì, cậu đi xem mắt, là ai?” Tạ Thiên Ngưng nghe chuyện này, vô cùng kinh ngạc, con người muốn rớt ra ngoài.

Đinh Tiểu Nhiên cũng không để ý chuyện cô kinh ngạc, cười híp mắt nói: “Con trai của bạn mẹ mình, nghe nói điều kiện rất tốt, là một anh chàng đẹp trai, mau chúc mình may mắn đi.”

“Tiểu Nhiên, cậu nhất định phải đi xem mắt sao?”

“Thật ra xem mắt cũng không tệ, nói không chừng gặp được bạch mã hoàng tử đấy? Hơn nữa mình nghe nói đàn ông tốt luôn ở trong nhà không thích ra ngoài chơi, nên rất ít cơ hội giao thiệp với người khác giới, vì thế đến tuổi kết hôn đều chọn phương thức xem mắt để tìm kiếm nửa kia của mình, hơn nữa bây giờ mình chỉ muốn tìm một chàng trai tốt, nên xem mắt chẳng phải là biện pháp tốt nhất sao?”

“À ——”

“Chẳng lẽ cậu không thấy mình nói rất có lý sao?”

“Cái này ——”, hình như rất đúng.

“Đừng lo ình”, hai con mắt Đinh Tiểu Nhiên sáng như tuyết, “Dù có chuyện gì xảy ra cũng không thoát khỏi pháp nhãn của mình đâu, hì hì.”

Mặc dù Tạ Thiên Ngưng không muốn Đinh Tiểu Nhiên đi xem mắt, nhưng lại không ngăn cản, cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, nhỏ giọng nói: “Được rồi, mình chúc cậu gặp nhiều may mắn. Tiểu Nhiên, nếu như không chịu đựng nổi, vậy thì từ chức, mình sẽ nhờ khỉ con tìm giúp cậu một công việc tốt hơn, thế nào hả? Nếu như cậu muốn đến Phong Thị để quốc làm cũng không thành vấn đề, thực lực của cậu không hề thua kém gì những nhân viên khác của Phong Thị để quốc.”

“Có thật không?” Đinh Tiểu Nhiên giả bộ rất vui, thật ra cô không muốn đến Phong Thị để quốc làm việc.

Vào công ty lớn điều kiện rất tốt, nhưng áp lực lại rất nhiều, công việc cũng rất cực nhọc.

“Chỉ cần cậu đồng ý, mình sẽ nghĩ cách giúp cậu.”

“Chờ mình rời khỏi công ty, hãy bàn đến chuyện này. Gần tới giờ rồi, mình phải đi, hôm nào có thời gian mình lại đến thăm cậu và bảo bảo.”

“Được, nếu như có gì cần giúp cứ tới tìm mình.”

“Cậu yên tâm, mình sẽ không khách khí với cậu đâu, đi nha. Bảo bảo, mẹ nuôi phải đi xem mắt, con ẹ nuôi một nụ hôn may mắn nha.” Đinh Tiểu Nhiên nhìn bảo bảo, hôn lên trên khuôn mặt non nớt một cái, sau đó rời đi.

Tạ Thiên Ngưng thấy cô đã rời đi, trong lòng cảm giác chuyện không ổn, suy nghĩ rất kỹ, vẫn quyết định gọi điện thoại cho Dư Tử Cường, nói cho anh biết Tiểu Nhiên hôm nay đi xem mắt.

14. Chương 14: Thì Ra Là Cô

Bởi Vì Dư Tử Cường không thích ở cùng Hà Tuyết Phi, nên từ khi đi cạnh cô mặt anh chưa từng xuất hiện nụ cười, thậm chí còn có vẻ bài xích.

Hà Tuyết Phi im lặng ở bên cạnh Dư Tử Cường, cử chỉ ăn nói đều rất nhã nhặn, rất dịu dàng, dù không muốn phá vỡ bầu không khí yên lặng, nhưng vẫn phải mở miệng nói, “Tử Cường, rất cảm ơn anh hôm nay đã dẫn em đi dạo.”

“Không cần khách sáo.” Dư Tử Cường trả lời qua loa, giọng điệu và thái độ đều thờ ơ, nếu không phải anh cố gắng khống chế cảm giác bài xích, chỉ sợ đã sớm lộ ra rồi.

Bất kể có ghét Hà Tuyết Phi, anh cũng phải để lại chút mặt mũi ẹ mình.

“Chúng ta bây giờ đi đâu đây?”

“Tùy, cô muốn đi đâu?”

“Em không quen nơi này lắm, cho nên anh tự quyết định đi.”

“Tôi quá quen nơi này, nên không biết dẫn cô đi đâu, cô cho tôi phạm vi để tôi lựa chọn cho tốt.”

“À, vậy bình thường anh thích đi chỗ nào chơi?”

“Tôi sao ——” Dư Tử Cường dừng bước, đột nhiên nghĩ ra một cách có thể làm Hà Tuyết Phi ghét anh, giả vờ không đứng đắn, cười xấu xa nói: “Nơi tôi thường đi chính là hộp đêm, muốn loại con gái nào nơi đó đều có, kỹ năng trên giường cũng rất điêu luyện, có thể làm cho người ta một đêm vô cùng thoải mái. Tôi cũng thích đi sòng bạc, thật sự rất muốn đến đó đánh vài ván cho đã ghiền.”

“A ——” nghe mấy cái này, mặt Hà Tuyết Phi liền cứng ngắc, trợn to hai mắt nhìn người đàn ông trước mặt, cà lăm nói: “Anh —— anh thích đi chỗ đó.”

“Có gì đâu phải sợ, đàn ông đều đến đó để tìm thú vui mà, chỉ tiếc gần đây công việc bận rộn, lâu rồi chưa đi. Cô đi không, nếu như muốn đi, tối tôi sẽ dẫn cô đi, thế nào?”

“Buổi tối —— tối em đã có hẹn với bạn, không thể đi theo anh, hihi.”

“Vậy tôi đi một mình.” Dư Tử Cường thấy Hà Tuyết Phi bị dọa đến mặt trắng bệch, lòng thầm mừng, từ trong túi móc ra thuốc lá, quẹt một điếu, phả khói lên trên mặt cô, nói: “Giờ cô muốn đi đâu?”

“Giờ cũng sắp trưa, hay chúng ta đi tìm một nhà hàng dùng cơm đi, có được không?” Hà Tuyết Phi cố giữ vững tinh thần, để mình không bị dọa.

Mọi việc không thể chỉ nhìn bên ngoài, cô vừa mới quen Dư Tử Cường, không thể vội vàng kết luận, vẫn chưa biết rõ lúc trước anh là người như thế nào.

“Cô muốn đến đâu ăn?”

“Không, em không quen thuộc nơi này, hay tự anh quyết định đi.”

“Được, đi thôi.” Dư Tử Cường đem điếu thuốc vừa hút được phân nửa vứt xuống đất, dùng chân đạp tắt lửa, sau đó đi về phía trước, nhưng vừa mới bước đi, điện thoại trong túi liền vang lên, lấy ra xem một chút, thấy Tạ Thiên Ngưng gọi tới, không chút do dự nhấn nút trả lời, nghe đối phương nói liền kinh ngạc hô to, “Cái gì, cô ấy đi xem mắt, với ai, hẹn ở đâu?”

“Thiên Ngưng, giờ nhờ chị gọi điện thoại hỏi cô ấy ở đâu, chứ em gọi, cô ấy sẽ không nói cho em biết.”

“Được, em chờ tin tức của chị, nhanh lên nha.”

Hà Tuyết Phi đứng kế bên, thấy Dư Tử Cường sốt ruột, lại nghe anh nói gì ‘xem mắt’, không tự chủ được liền suy nghĩ lung tung, nhất là khi nghĩ đến anh đã có người thích, trong lòng không vui, lại không dám hỏi nhiều, lo sợ Dư Tử Cường cho rằng cô là một người nhỏ mọn.

Chuyện còn chưa xác định rõ ràng, cô không nên hỏi lung tung, tránh để lại ấn tượng xấu với đối phương.

Theo đúng giờ hẹn, Đinh Tiểu Nhiên đi tới nơi xem mắt, bởi vì lúc trước thường hay đến nhà hàng cao cấp với Tạ Thiên Ngưng, cho nên lần này đi vào đã không còn kinh ngạc như lần đầu tiên mà ung dung đi tới, vậy mà vừa mới vào cửa, điện thoại trong túi vang lên, móc điện thoại di động ra, thấy Tạ Thiên Ngưng gọi tới, lập tức nghe máy, “Thiên Ngưng, cậu tìm mình có chuyện gì không?”

“À, giờ mình đang ở nhà hàng Trung Pháp, lúc trước cậu đã dẫn mình tới đó nhớ không?”

“Thiên Ngưng, cậu hỏi chuyện này làm gì, không phải cậu đang ở trong bệnh viện dưỡng thai sản sao, chẳng lẽ muốn theo mình xem mắt?”

“Cậu yên tâm, Đinh Tiểu Nhiên này không dễ chịu lỗ đâu? Được rồi, mình cúp máy đây, rảnh rồi sẽ đến thăm cậu.” Đinh Tiểu Nhiên chỉ nói mấy câu với Tạ Thiên Ngưng rồi cúp điện thoại di động, lúc này nhân viên phục vụ đã sớm chờ sẵn bên cạnh, thấy cô cúp điện thoại, lễ phép hỏi: “Chào cô, xin hỏi có thể giúp gì cho cô không?”

“Tôi có hẹn với bạn, xin hỏi ông Lâm Trường Thịnh đang ngồi ở đâu?” Đinh Tiểu Nhiên không muốn gọi điện thoại cho Lâm Trường Thịnh để xác nhận chỗ ngồi, mà hỏi thẳng nhân viên phục vụ.

“À, thì ra cô có hẹn với ông Lâm, xin mời theo bên này.” Hình như nhân viên phục vụ rất quen Lâm Trường Thịnh, lập tức dẫn đường cho Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên đi theo nhân viên phục vụ tới bàn gần cửa sổ, sau khi đến gần, mắt vừa nhìn, phát hiện là cái tên đã đẩy ngã cô hôm qua, hôm nay lại thấy cùng Tiêu Vũ Huyền thân mật đi trên phố, cực kỳ kinh ngạc, “Tại sao là anh?”

Vận đen của cô quả thật rất tệ!

Lâm Trường Thịnh vốn đang nhàn nhã uống cà phê, vừa thấy người tới là Đinh Tiểu Nhiên, thiếu chút nữa phun cà phê ra ngoài, cũng may hấn kịp thời không chế, nhưng nét mặt vẫn không che dấu được kinh ngạc, bất quá sau kinh ngạc chính là khinh thường, giều cột nói: “Thì ra là cô, nếu tôi biết hôm nay gặp cô thì đã không tới.”

“Những lời này phải để tôi nói mới đúng, nếu như tôi biết là anh, hôm nay đã không tới.” Đinh Tiểu Nhiên không cam lòng yếu thế, cũng không lo vấn đề hình tượng gì, liền phản bác.

“Loại người như cô, không phải kiểu người tôi thích, mẹ tôi còn nói cô rất giỏi thì ra đều là giả, hừm.”

“Loại người như anh, lại càng không phải kiểu người tôi thích, thế mà mẹ tôi lại nói anh rất tài giỏi, thì ra đều là giả, hừm.”

“Cô Đinh, chẳng lẽ cô nghèo nàn ngôn ngữ đến mức không biết tự tạo câu nói sao, đừng dùng lại lời của tôi nói chứ?”

“Anh Lâm, tôi không phải nghèo nàn ngôn ngữ, mà tôi đang lo nếu dùng lời của tôi đáp lại, anh sẽ giận đến muốn nhảy lầu.”

“À, bản thân tôi cũng muốn xem cô lợi hại bao nhiêu, có thể khiến tôi tức giận đến muốn nhảy lầu? Nếu đã tới, vậy ngồi xuống đi, tâm trạng hôm nay của tôi rất tốt, sẽ đãi cô ăn ngon một bữa, với thân phận của cô muốn đến chỗ này ăn cơm e rằng rất khó, ở chỗ này ăn một bữa cũng mất khoảng hai tháng tiền lương của cô rồi, có đúng không?” Bất kể là thái độ, vẻ mặt, giọng nói đều toát lên sự khinh miệt, đương nhiên Lâm Trường Thịnh rất xem thường cô gái này. .

Đinh Tiểu Nhiên không vì Lâm Trường Thịnh coi rẻ mà tức giận, to gan ngồi xuống, ung dung trả lời hắn, “Nếu ông Lâm đã nói thế, tôi không nhận lời thì có vẻ rất ngốc. Phục vụ, nhà hàng các người có món nào ngon cứ bày hết ra đây mỗi thứ một phần.”

“A ——” Phục vụ vô cùng kinh ngạc, không biết có nên làm theo không, vì vậy nhìn Lâm Trường Thịnh một cái, nghe ý kiến của hắn.

Lâm Trường Thịnh cười cười không sao cả, giả vờ như đang bố thí nói: “Đúng là chỉ có những người nghèo thấp kém không bao giờ có thể đến nơi sang trọng thế này ăn, tôi thấy thương cho cô nên sẽ thỏa mãn nguyện vọng của cô, vị tiểu thư này có vấn đề về kinh tế, cứ làm theo yêu cầu mỗi thứ một phần.”

“Vâng.” Sau khi phục vụ có được đồng ý của Lâm Trường Thịnh, lập tức đi chuẩn bị.

Đinh Tiểu Nhiên biết rõ Lâm Trường Thịnh đang chế giễu cô, nhưng bây giờ tức giận rồi đi là lựa chọn ngu ngốc, người thông minh không nên rời đi, mà phải chọc cho đối phương tức gần chết, hôm nay Lâm Trường Thịnh gặp cô coi như hắn xui xẻo.

“Cô Đinh, nghe nói bạn trai cũ của cô bị cô gái khác đoạt đi, có đúng không?” Lâm Trường Thịnh cố ý tìm đề tài nhạy cảm này ra nói, mục đích là để kích thích Đinh Tiểu Nhiên.

Chỉ tiếc hắn đã quá xem thường cô gái trước mặt này.

“Đúng vậy, bạn trai cũ của tôi quả thật bị cô gái khác đoạt đi, mà bạn gái của bạn trai cũ của tôi hiện giờ lại bị người đàn ông khác đoạt đi, thế giới này quả thật khéo là trùng hợp, mà người đàn ông khác đoạt đi bạn gái của bạn trai cũ của tôi lại chính là anh.”

“Cô ——” Lâm Trường Thịnh không ngờ tới miệng lưỡi của Đinh Tiểu Nhiên lại lợi hại thế, bắt đầu hơi giận, nhưng vẫn cố gắng giữ lịch sự, tiếp tục giễu cợt cô, “Thật là trùng hợp, có phải vì bị bạn trai cũ tổn thương nên cô Đinh mới vội vàng xem mắt để lập gia đình, hoặc có lẽ vì thấy mình đã 28 tuổi, già rồi chẳng?”

“Có phải anh Lâm bị bạn gái đá, nên chịu đả kích mạnh mới vội vàng đi xem mắt cưới vợ không, hay bởi vì trình độ văn hóa của mình quá kém, nên không ai chịu gả?”

“Cô ——”

“Anh Lâm à, theo như tôi biết, sáng hôm nay anh Lâm vẫn đang cùng bạn gái mình đi dạo phố, thế mà buổi trưa lại tới xem mắt tôi, chuyện này không phải quá vô lý sao, nếu nói cô gái hôm nay đi cùng anh không phải là bạn gái, tại sao anh lại thân mật với cô ta đến vậy? Cho nên tôi nghĩ cô ta nhất định là bạn gái của anh, nhưng mà anh đã có bạn gái lại còn tới xem mắt tôi, vậy bạn gái anh có biết chuyện này không, có muốn tôi nói cho cô ấy biết không?”

“Đinh Tiểu Nhiên ——” Lâm Trường Thịnh tức điên, đột nhiên rất hối hận giữ lại Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên biết Lâm Trường Thịnh đang giận, hấn càng giận, cô lại càng vui, “Anh Lâm à, tôi chỉ nói sự thật thôi, nên anh đừng quá tức giận mà hại thân thể.”

“Cô ——”

“Ai chà, tôi thật đáng trí thiếu chút nữa đã quên anh chỉ lịch sự nho nhã đúng người đúng đẳng cấp, mà tôi lại không thuộc đẳng cấp của anh, cho nên anh không cần giả vờ lịch sự làm gì.”

“Cô ——”

“Đừng nóng giận đừng nóng giận, người ta đâu cố ý muốn nói điều này, là anh buộc người ta nói ra thôi.”

“Tôi buộc cô nói ra những lời này khi nào?”

“Không phải anh nói muốn tôi chọc cho anh giận đến nhảy lầu sao, chẳng lẽ mới vừa nói xong giờ lại không nhớ?”

“Cô ——” Lâm Trường Thịnh giận đến nghiến răng, rất muốn ra tay đánh người, nhất là khi thấy ánh mắt khác thường của mọi người xung quanh ném tới, làm cho hấn cảm thấy rất mất mặt.

Không được, hấn không thể tức giận, tức giận xem như đã thua, chỉ cần hấn không tức giận, thì cô ta không làm gì được hấn, thế nên hấn không thể tức giận.

15. Chương 15: Đi Sai Một Bước

Vì không muốn thua Đinh Tiểu Nhiên, Lâm Trường Thịnh điều chỉnh tâm trạng lại không để mình tức giận, hơn nữa còn ra quyết định, bất kể cô nói gì hấn cũng không để trong lòng, vì vậy giả vờ như không có gì, lịch sự nói: “Cô Đinh Tiểu Nhiên quả nhiên lợi hại, bất quá cũng chỉ khoắc lác được vài câu mà thôi, tôi không thềm so đo với cô.”

Chẳng qua chỉ là một cô gái mới gặp, cần gì phải tức giận vì cô?

Lúc này, nhân viên phục vụ bưng món ăn lên, bày đầy ra trên bàn, bởi vì chiếc bàn không đủ lớn, nên phải đẩy sát lại gần nhau.

Đinh Tiểu Nhiên nhìn thấy thức ăn ngon, liền mặc kệ Lâm Trường Thịnh, bắt đầu chuyển sang ăn uống, vừa ăn vừa khen, “Wow, nhiều món ngon quá, hôm nay nhất định phải ăn cho đủ vốn. Anh Lâm, tôi muốn ăn món gì anh cũng sẽ bằng lòng đáp ứng sao.”

“Quả nhiên không nên quen bọn nhà quê, hừm.” Lâm Trường Thịnh nhìn thấy bộ dạng Đinh Tiểu Nhiên ăn như quỷ chết đói, càng thêm khinh thường cười nhạo, sau đó khui chai rượu, ngồi yên lặng, nhàn nhã uống rượu.

Loại con gái này, vĩnh viễn không nên dẫn đến nhà hàng cao cấp.

“Ngon, thật sự quá ngon, quá ngon, hi hi.” Đinh Tiểu Nhiên căn bản không để ý Lâm Trường Thịnh cười nhạo, vui vẻ ăn đồ ăn của mình, đến mức dường như đã lạc vào cảnh giới chỉ thuộc về mình, cái gì cũng không quan tâm, thấy bên cạnh có một chai rượu liền chủ động rót ỉnh một ly, nhấp ngụm nhỏ, kết quả thiếu chút nữa đã phun ra ngoài, cũng may cô đã cố gắng nuốt xuống, nhưng cổ họng lại nóng rang, làm cho cô không nhịn được ho khan vài tiếng, “Khụ khụ ——”

“Đây là rượu mạnh, cô không nên uống say, nếu say đến bất tỉnh nhân sự, tôi sẽ không đưa cô về nhà đâu, mà ném thẳng cô sang lề đường, đến lúc đó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không liên quan đến tôi.”

“Anh yên tâm, cho dù tôi có say, cũng không cần anh đưa tôi về nhà, bởi vì tôi không muốn anh làm dơ nhà của tôi.”

“Nhà cô, một căn nhà cũng chỉ dài gần một trăm mét vuông đó sao?”

“Vậy thì sao?”

“Nhà cô nghèo thế, tôi đây không thềm đến đâu.”

“Anh Lâm, anh cứ luôn miệng nói tôi nghèo, xin hỏi anh giàu lắm sao?”, thần trí Đinh Tiểu Nhiên rất tỉnh táo, không vì Lâm Trường Thịnh chế giễu mà tức giận.

Ở nơi này cãi cọ, ai tức giận trước người đó sẽ thua.

Lâm Trường Thịnh cũng không tức giận, duy trì thái độ thông minh hơn người, châm chọc nói: “Giàu hơn cô là được.”

“Quả thật anh giàu hơn tôi, nhưng trên thế giới này còn có nhiều người giàu hơn anh, mà tôi thấy những người có tiền có quyền không ai phách lối như anh cả, tôi khuyên anh nên khiêm tốn một chút, tránh sau này sa sút bị người khác chê cười.”

“Cô thấy, có phải được thấy trên ti vi mà người ta hay xem không?”

“Đúng là tên tự cao tự đại, e rằng không có thuốc chữa. Tùy anh, tôi không muốn lãng phí thêm nước bọt, tôi còn phải ăn món ăn ngon của mình.” Đinh Tiểu Nhiên tiếp tục ăn, hoàn toàn mặc kệ tướng ăn của mình, chỉ cần trong lòng vui là được, mặc dù rượu có hơi mạnh, bất quá chỉ cần uống từng chút một cô vẫn có thể tiếp nhận.

Lâm Trường Thịnh cười xấu xa, nhìn tướng ăn của Đinh Tiểu Nhiên, đột nhiên nghĩ ra một cách có thể làm cho cô xấu hổ, vì vậy cố ý lớn tiếng, để tất cả các thực khách trong nhà hàng đảo mắt nhìn sang, “Này, cô ăn chậm chậm có được không, nếu như cô không chú ý hình tượng của mình, không chừng đến 38 tuổi cũng không ai thèm lấy.”

Lời vừa nói ra, người chung quanh đều dời tầm mắt sang đây, nhìn thấy tướng ăn của Đinh Tiểu Nhiên, liền tỏ ra khác thường, bàn tán xôn xao nhìn cô.

“Tướng ăn của cô gái này quá xấu, vừa nhìn là biết hai lúa.”

“Chắc chưa từng đến đây, nên mới vậy.”

“Thật không có phẩm chất, tướng ăn sao khó coi thế.”

Đinh Tiểu Nhiên đã sớm đoán ra mục đích vì sao Lâm Trường Thịnh lại làm như vậy, không để ý ánh mắt người chung quanh, tiếp tục ăn, đắm chìm trong thức ăn ngon, nét mặt vẫn duy trì nụ cười thỏa mãn.

Lâm Trường Thịnh quả thật bội phục da mặt dày của cô, không làm gì nữa, chỉ nhìn cô ăn, đột nhiên cảm thấy ánh mắt khác thường của những người chung quanh không làm cho Đinh Tiểu Nhiên khó chịu, lại khiến hắn mất mặt, dù sao chính hắn mang cô đến nơi này dùng cơm.

Bực thật, đã đi sai một bước.

Bên kia, sau khi Dư Tử Cường nhận được điện thoại của Tạ Thiên Ngưng, lập tức chạy tới ngăn buổi xem mắt của Đinh Tiểu Nhiên, nhưng bên người còn có Hà Tuyết Phi, làm cho anh không thể lập tức thoát thân, đành phải tìm cách đáp ứng cô, dẫn cô đến quán ăn nhỏ trên phố, cho cô tự chọn món ăn.

Hà Tuyết Phi thấy là quán ăn ven đường, kinh ngạc đến con người muốn rớt ra ngoài, rùng mình hỏi: “Tử Cường, chúng ta, chúng ta phải ăn ở đây sao?”

“Lúc trước tôi cũng thường đến nơi này ăn, có vấn đề gì sao?”

“Nơi này trông rất bẩn, chi bằng chúng ta đổi chỗ khác đi, được không?”

“Tôi thường đến chỗ này ăn, đâu thấy mình bị gì đâu, cần chi đổi chỗ khác chứ, cô ăn no xong tự mình thuê xe về nhà, giờ tôi còn có chuyện quan trọng cần làm, đi trước.” Dư Tử Cường nói xong, vội vàng chạy đi, căn bản không cho Hà Tuyết Phi cơ hội nói chuyện.

“Tử Cường, Tử Cường —— a ——” Hà Tuyết Phi lớn tiếng gọi anh, mang giày cao gót đuổi theo được vài bước, kết quả không cẩn thận chân lệch sang bên, ngã nhào dưới đất, buồn bã nhìn bóng lưng khuất xa của Dư Tử Cường, ầm ục khóc.

Tại sao anh có thể bỏ mặc cô mà chạy đi, tại sao anh lại có thể làm như vậy?

Cô nhất định sẽ tìm anh hỏi cho rõ, hoặc có lẽ anh đang có việc gấp thật.

Hà Tuyết Phi không ngừng tìm lý do biện hộ cho Dư Tử Cường, không để mình tức giận với anh, càng không muốn cả hai vì chuyện này mà kết thúc.

Sau khi Dư Tử Cường chạy đi, trong đầu liền quên sạch chuyện Hà Tuyết Phi, hiện tại chỉ nghĩ đến Đinh Tiểu Nhiên, thậm chí giận đến muốn đánh vào mông cô, tại sao cô không thông qua sự đồng ý của anh mà đi xem mắt?

Vừa nghĩ tới cô sẽ kết hôn với người đàn ông khác, trong lòng anh liền lo lắng, mặc dù vẫn chưa xác định mình có yêu cô không, nhưng lại không muốn cô gả cho người khác, anh nhất định phải phá buổi xem mắt của cô.

Đinh Tiểu Nhiên ăn nhiều đến mức bụng trướng to không thể ăn nữa, nhưng vì còn quá nhiều món chưa đựng tới, không muốn lãng phí nên dù chết cũng cố ăn.

Lâm Trường Thịnh thấy bộ dáng này của cô, lại bắt đầu giễu cợt, “Cô Đinh à, cô không cần ăn nữa, cô cứ cố chống đỡ sẽ chết đó, cô chết không quan trọng, nhưng đừng phá hư thanh danh của tôi.”

“Thanh danh của anh có tốt lành gì đâu.” Đinh Tiểu Nhiên bỏ đồ ăn xuống, thật sự không ăn nổi, liền nắc nức.

“Mọi người đều công nhận tôi là một công tử lịch sự tao nhã, nếu như không phải vì mẹ cô là bạn học cũ của mẹ tôi, cô muốn gặp tôi e rằng rất khó. Cũng may mẹ tôi chỉ nói muốn cho bạn học cũ chút mặt mũi, chỉ cần đến gặp một chút cũng được, không nói nhất định phải cưới cô, bằng không đã gặp nạn rồi.”

“Gả cho anh mới là nạn của tôi, chỉ có kẻ ngốc mới muốn gả ột kẻ tự cao tự đại như anh, người thông minh sẽ không gả ột bình hoa di động, mà gả ột người biết yêu cô, tựa như Thiên Ngưng gả cho Phong Khải Trạch khiến người khác đều ngưỡng mộ.”

“Phong Khải Trạch, tôi thấy cô trào cao quá rồi đó, còn muốn bám víu vào Phong Khải Trạch, quả thật buồn cười.”

“Tôi nói muốn bám víu vào Phong Khải Trạch hồi nào?”

“Không phải cô vừa mới nói rất hâm mộ Tạ Thiên Ngưng được gả cho Phong Khải Trạch sao, chẳng lẽ không phải muốn nói được gả cho anh ta sao?”

“Sai, hoàn toàn sai, dù cho hâm mộ cũng không đại biểu thế, dù tôi hâm mộ Thiên Ngưng, cũng không chứng tỏ tôi muốn gả cho Phong Khải Trạch. Nhưng anh nói đúng, anh không thể nào so được với Phong Khải Trạch, anh ta là rồng bay ở trên trời, còn anh chính là con giun dưới lòng đất.”

“Cô——” Lâm Trường Thịnh tức giận, vì đang nói chuyện về Phong Khải Trạch, nên không dám nói bậy sớ dính phiền toái.

Hắn không nói, nhưng vẫn có người nói tiếp.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên ăn uống no nê, quyết định nói cho đã, tiếp tục khiêu khích người trước mặt, nói đến mức Lâm Trường Thịnh không đáng giá một đồng, “Không cần nói cũng biết anh không thể nào so nổi với Phong Khải Trạch, nếu đem anh so với Dư Tử Cường, mặc dù bề ngoài cậu ta như tên lãng tử đa tình, nhưng còn tốt hơn anh nhiều, tối thiểu không có hống hách như anh, hơn nữa đôi lúc cậu ta rất biết quan tâm chăm sóc người khác, thấy người khác không vui liền cố dỗ dành, cho nên anh không thể nào so được với cậu ta đâu.”

“Dư Tử Cường, chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, Đinh Tiểu Nhiên, tôi thấy cô muốn gả cho gia đình có tiền đến phát điên rồi, không phải Phong Khải Trạch thì là Dư Tử Cường, sao không nghe nói đến những thứ khác như chó hay mèo đi?”

“Anh lo cái gì, tôi còn chưa nói hết mà, giờ bắt đầu nói đến chó mèo đây, anh và hai cái tên Ôn Thiệu Hoa, Hồng Thừa Chí kia quả thật giống nhau như đúc.”

“Đinh Tiểu Nhiên, cô dám lấy tôi ra so với tù nhân sao, cô ——” Lâm Trường Thịnh không thể chịu đựng được cơn giận trong lòng, mặc kệ hình tượng lớn tiếng quát, thậm chí còn muốn đánh người.

“Tôi chỉ nói sự thật, anh với tên Ôn Thiếu Hoa kia thật sự rất giống nhau, anh có biết tại sao tên Ôn Thiếu Hoa kia phải lưu lạc đến bước đường cùng, cuối cùng phải ở trong tù không?” Lâm Trường Thịnh càng tức giận, Đinh Tiểu Nhiên lại càng vui vẻ, hắn không muốn nghe nhắc đến Ôn Thiếu Hoa, cô càng muốn nói.

“Xem ra cô biết nhiều chuyện trong giới thượng lưu nhỉ, chuyên gì cũng biết, có phải muốn câu con rùa vàng không?”

“Cho dù tôi muốn câu rùa vàng, cũng không câu một tên giống Ôn Thiếu Hoa, cho nên anh yên tâm, cả đời tôi dù không lấy chồng, thì cũng không để ý đến một người như anh đâu, bởi vì trong mắt tôi anh không đáng giá một đồng.”

“Cô ở trong mắt tôi cũng không đáng giá một đồng, đừng đem tôi so với tên Ôn Thiếu Hoa, có nghe thấy không?”

“Tôi chỉ nói sự thật chẳng lẽ sai sao, anh thật sự rất giống Ôn Thiếu Hoa, chỉ khác duy nhất một chuyện, hắn không có bệnh tự cao tự đại như anh, tôi nghĩ kết cuộc sau này của anh còn thảm hơn cả hắn——”

“Đinh Tiểu Nhiên ——” Lâm Trường Thịnh cực kỳ giận, đến mức không thể nào nhịn nổi, cầm ly rượu trên bàn ăn lên, muốn tạt vào mặt Đinh Tiểu Nhiên, nhưng chưa kịp tạt thì cổ tay của hắn đột nhiên bị người bóp chặt, không cho hắn động đậy, ngẩng đầu lên, trông thấy người đứng trước mắt, hắn liền hoảng sợ, “Là cậu.”

16. Chương 16: Chính Là Không Cho Phép

Lúc Dư Tử Cường chạy tới nhà hàng, vừa vào cửa liền thấy khách trong nhà hàng đều đang nhìn sang một hướng, liền nhìn theo thấy Đinh Tiểu Nhiên, hơn nữa còn thấy người đàn ông ngồi đối diện cô cầm ly nước lên muốn tạt vào mặt cô, trong lòng quýnh lên, không nghĩ gì liền xông thẳng tới, giữ chặt tay Lâm Trường Thịnh, không để hắn tạt nước, lạnh lùng lớn tiếng chửi, “Đối xử với phụ nữ như vậy, anh có còn là đàn ông không?”

“Là cô ta ăn nói thô lỗ trước, không thể trách tôi.” mặc dù Lâm Trường Thịnh có chút sợ Dư Tử Cường, nhưng lại không muốn dễ dàng bỏ qua, nhưng vì sợ mất mặt hơn, dùng sức rút tay mình về, đặt ly rượu xuống.

“Đàn ông mà đi so đo với phụ nữ, anh không thấy mất mặt lắm sao, anh làm mất hết thể diện của đám đàn ông rồi, cái gì công tử lịch sự tao nhã, tôi thấy anh chính là một đồng phân.”

“Dư Tử Cường, nói chuyện không nên quá đáng thế, đừng tưởng rằng mình là chủ tịch ngân hàng Thiên Tường thì không ai dám đụng vào, tôi cho anh biết, nếu thật sự chọc giận tôi, tôi —— tôi sẽ khiến anh phải xấu mặt.”

“Lâm Trường Thịnh, anh nên cảm kích tôi vì tôi đã cứu cả nhà anh mới đúng, bằng không không bao lâu nữa, kết cục của anh cũng giống Ôn Thiếu Hoa của tập đoàn Ôn Thị.” Dư Tử Cường cũng thuộc giới thượng lưu có tiền như Lâm Trường Thịnh, liền bỏ tay hắn ra, dùng tiền dọa người, lạnh lùng cảnh cáo hắn.

Lâm Trường Thịnh vì mặt mũi, cố chết chống đỡ cũng không chịu cúi đầu, khiêu khích nói: “Cô gái này chẳng qua chỉ là một người bình thường thấp kém mà thôi, cô ta không có năng lực làm gì được tôi, chẳng lẽ anh muốn giúp cô ấy chống đối lại tôi sao? Nếu quả thật như vậy, chỉ sợ anh chưa đủ trình độ đâu, coi chừng chưa làm được gì đã phải chịu thiệt về chính mình.”

“Cho dù tôi không giúp cô ấy, tự nhiên cũng sẽ có người giúp cô ấy, tôi khuyên anh một câu đừng nên động vào cô gái này, mà tôi cũng không cho phép anh động vào cô ấy.”

“Không cho phép, cô ta là gì của anh, tại sao nói không được phép?”

“Chuyện này không liên quan anh, tôi nói không cho phép, chính là không cho phép.”

“Dư Tử Cường, không lẽ anh thích cô gái này sao?” Lâm Trường Thịnh càng ngày cười càng gian xảo, hoàn toàn mất đi vẻ lịch lãm, hiện tại chỉ còn cảm giác mười phần ghê tởm.

Đối với việc Lâm Trường Thịnh khiêu khích, Dư Tử Cường không thèm để trong lòng, thậm chí không để hấn vào mắt, cười gian xảo khiêu khích lại hấn, “Tôi thích cô gái nào cũng cần anh đồng ý sao?”

“Quả thực anh thích cô gái nào cũng không cần sự đồng ý của tôi, tôi chỉ muốn nhắc anh một chuyện, ngoại trừ bề ngoài cô ta thực chất lớn tuổi hơn cả anh, anh đừng để vẻ ngoài giống nữ sinh của cô ta mà lầm, thật ra cô ta đã là bà chị gần hai tám rồi, chẳng lẽ anh thích dạng bà chị sao?”

“Anh——” Đinh Tiểu Nhiên tức giận đứng dậy, muốn chửi lại nhưng bị Dư Tử Cường ngăn cô lại không cho, “Đừng tức giận vì hấn ta, không đáng đâu.”

Nghe xong câu này, lúc này Đinh Tiểu Nhiên mới nhận ra thiếu chút nữa mình đã thua Lâm Trường Thịnh, lửa giận trong lòng nháy mắt biến mất, ngược lại giấu cột hấn, “Anh Lâm à, uống công mọi người nói anh là một công tử nho nhã lịch sự, chẳng lẽ anh không biết một người lịch sự có học thức sẽ không bao giờ tùy tiện nói về tuổi tác của phụ nữ sao? Hôm nay có nhiều người chứng kiến như vậy, chuyện này sẽ nhanh bị truyền đi, có khi ngày mai danh hiệu công tử lịch sự của anh sẽ đổi sang cho người khác rồi.”

“Cô ——” lần này đến phiên Lâm Trường Thịnh nổi giận, nhìn sang những người chung quanh, tất cả đều là người có mặt mũi, nếu như hấn ở nơi này phá hư hình tượng, e rằng sẽ truyền đi rất nhanh, đến lúc đó thể diện sẽ mất hết.

Sớm biết xảy ra chuyện như vậy, vừa rồi thấy người xem mắt rất giống Đinh Tiểu Nhiên hấn nên rời đi, không cần lưu lại.

“Chúng ta không thù không oán, nhiều nhất chẳng qua do tính tình không hợp, dù sao cũng không thể ở bên nhau cần chi khiến đôi bên bất hòa? Như vậy đi, tôi tự phạt mình một ly rượu, coi như bồi tội cho anh Lâm, từ nay về sau chúng ta nước giếng không phạm nước sông.” Đinh Tiểu Nhiên nói xong, thuận tay cầm lên ly rượu trên bàn, một hơi uống sạch, bởi vì rượu quá mạnh, cay đến thiếu chút nữa phun ra ngoài, nhưng cô vẫn cố gắng nuốt xuống. Một ly rượu mạnh xuống bụng, đột nhiên cảm thấy có hơi say, người trước mắt có lúc sẽ biến thành hai.

Dư Tử Cường không rõ tử lượng Đinh Tiểu Nhiên như thế nào, thấy cô có thể uống sạch cả một ly rượu, cho rằng tử lượng của cô không tệ, nên không lo lắng nhiều, tiếp tục châm chọc Lâm Trường Thịnh, “Anh Lâm, xem ra anh không độ lượng bằng một cô gái, chỉ vì chuyện nhỏ nhặt mà xâu xé lẫn nhau, xem ra người bên ngoài đặt danh hiệu cho anh toàn bộ đều là giả, chỉ là hư danh ảo mà thôi.”

Lời vừa nói ra, người chung quanh bắt đầu ầm ĩ bàn tán, xoi mói Lâm Trường Thịnh.

“Đàn ông phải biết bao dung chứ, thật không có phong độ.”

“Quả nhiên hư danh!”

“Thật không có phong độ.”

Nghe những lời bình luận này, trong lòng Lâm Trường Thịnh như muốn bốc hỏa, sắp phun trào ra rồi, nhưng hấn lại không dám, đành nỗ lực chịu đựng, hung hăng trừng mắt nhìn Đinh Tiểu Nhiên, rồi trợn mắt nhìn Dư Tử Cường, tức tối rời đi.

Đinh Tiểu Nhiên mặc dù có hơi say, nhưng đầu vẫn rất tỉnh táo, cố ý nhắc nhở một câu, “Anh Lâm, đừng quên, bữa ăn hôm nay do anh mời tôi, cho nên nhớ tính tiền nha.”

“Hừ.” Lâm Trường Thịnh hừ lạnh một tiếng, tức giận đùng đùng đi tính tiền, sau đó rời đi.

Lâm Trường Thịnh rời đi xong, khách trong nhà hàng không nhìn sang bên này nữa, mà tiếp tục ăn bữa ăn của mình.

Dư Tử Cường thấy Lâm Trường Thịnh tức giận bỏ đi, không biết vì sao tâm trạng lại rất vui, mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, còn có chút đắc ý.

“Cậu cười cái gì?” Đinh Tiểu Nhiên vừa mới quay đầu lại, trong lúc vô tình thấy mặt anh đang cười, nghiêm túc hỏi anh, sau khi hỏi xong đột nhiên cảm thấy có hơi đứng không vững, vì vậy ngồi xuống, cầm chai rượu lên, rót rượu vào trong ly, tiếp tục uống, tựa hồ muốn uống cho no bụng.

“Tâm trạng tôi đang vui, nên mới cười.” Dư Tử Cường cũng ngồi xuống, thấy vẻ mặt buồn bã của Đinh Tiểu Nhiên, đột nhiên tâm trạng mất vui, quan tâm hỏi: “Tiểu Nhiên, chị sao vậy, trông chị hình như không được vui.”

“Sao tôi không vui, tôi rất vui, có món ngon đặt ở trước mặt tôi, còn có rượu ngon để uống, sao tôi lại không vui?”

“Chị không vui.”

“Cậu không phải tôi, làm sao biết tôi không vui?”

“Tôi biết chị đang không vui, đừng uống nữa.” Dư Tử Cường biết cô mượn rượu giải sầu, nhìn chai rượu trên bàn, phát hiện là rượu mạnh, vội vàng ngăn cô lại.

Nhưng Đinh Tiểu Nhiên không cho, hất tay anh ra, lại rót ỉnh một ly, uống cạn, “Tôi không cần cậu lo, khó được hôm nay có người mua đồ ăn cùng rượu ngon cho tôi, tôi phải uống cho đã, uống cho thật thống khoái. Dư Tử Cường, hay là cậu uống cùng với tôi đi, được không?”

“Rượu này rất mạnh, chị say rồi, đừng uống nữa.”

“Ai nói tôi say, tôi không có say, tôi còn có thể uống thêm mấy chai nữa! Nếu như cậu không uống với tôi, vậy thì tránh ra, tự tôi uống.”

“Tiểu Nhiên ——” Dư Tử Cường muốn đoạt lấy ly rượu trong tay Đinh Tiểu Nhiên, không để cô tiếp tục uống, ai ngờ điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, đành phải móc điện thoại ra xem, để biết ai gọi điện tới, khi thấy hiển thị Chung Mẫn Liên, do dự có nên nghe máy hay không, cuối cùng vẫn nhấn nút trả lời, không đợi đối phương nói, anh đã mở miệng trước, “Mẹ, giờ con đang bận, có chuyện gì chờ con về hãy nói.”

Đúng lúc này, Đinh Tiểu Nhiên say khướt nói chuyện, “Dư Tử Cường, rốt cuộc cậu có uống rượu với tôi không, nếu như không uống, vậy cậu đi đi, đừng có lúc ẩn lúc hiện xuất hiện ở trước mặt tôi nữa.” .lqd.

Dư Tử Cường lấy tay che ống nói chuyện, nhưng những lời Đinh Tiểu Nhiên nói đều bị Chung Mẫn Liên nghe thấy hết, nổi trận lôi đình, lớn tiếng chửi người, “Dư Tử Cường, con bỏ Tuyết Phi ở giữa đường, thì ra là đi lo cho cô gái này sao? Con mau trở về ẹ, mau lên.”

“Mẹ, con là bạn của Tiểu Nhiên, cô ấy đang gặp khó khăn, chẳng lẽ con không thể giúp cô ấy sao?”

“Cho dù con muốn giúp cô ta, cũng không thể bỏ một mình Tuyết Phi ở trên đường, mẹ không cho con quen với loại con gái bẩn thỉu đó, mau lập tức về ngay ẹ.”

“Mẹ ——”

“Lập tức quay về.”

Dư Tử Cường có chút khó xử, thấy Đinh Tiểu Nhiên đã say mèm, không yên tâm bỏ cô lại một mình, đành cãi lại với Chung Mẫn Liên, “Mẹ, khi nào con về sẽ nói với mẹ chuyện này, giờ con đang bận, con cúp máy đây.”

“Tử Cường, Tử Cường——” Chung Mẫn Liên lớn tiếng hô, nhưng không được, bởi vì đối phương đã sớm cúp máy. Xem ra Tử Cường thật sự thích cô gái đó, bà phải mau găn cản, không để cho bọn họ tiếp tục dây dưa nữa.

Dư Tử Cường tắt điện thoại xong, sau đó thấy Đinh Tiểu Nhiên không ngừng uống rượu, liền gạt những chuyện khác sang bên, vội vàng ngăn cản cô, “Tiểu Nhiên, đừng uống nữa.”

“Cậu tránh ra, tôi không cần cậu lo.” Đinh Tiểu Nhiên càng uống càng say, cả khuôn mặt đỏ ửng, trông thật đáng yêu, còn thỉnh thoảng ngây ngốc cười, nói năng lộn xộn, thấy trước mặt Dư Tử Cường có một ly rượu, vội vàng rót cho anh, say khướt nói: “Dư Tử Cường, cậu uống với tôi có được không, cùng nhau uống cho thỏa thích có được không!”

“Chị thật sự muốn uống nữa sao?” Dư Tử Cường không ngăn cô nữa, thậm chí còn muốn để cô say một trận, giúp cô quên hết tất cả mọi đau khổ.

“Muốn, giờ tôi vô cùng muốn uống rượu, càng muốn có người uống cùng tôi. Thiên Ngưng còn đang trong tháng, không thể uống với tôi, bây giờ tôi lại không tìm ra ai có thể uống với tôi, cậu uống cùng tôi có được không?”

“Được, tôi uống với chị, nhưng mà chúng ta phải đổi chỗ khác.”

“Đổi chỗ, đổi chỗ nào, tại sao phải đổi chỗ?”

“Tôi biết một chỗ cho dù chị uống say mấy cũng không sợ gặp cướp. Chị nghĩ một chút đi, nếu hai chúng ta uống say, say đến bất tỉnh nhân sự, vạn nhất có người làm gì chúng ta, chẳng phải rất nguy hiểm sao?”

“Cũng đúng, đi, chúng ta đổi chỗ khác. Tôi cảnh cáo cậu, cậu không nên gạt tôi, bằng không tôi sẽ đánh cậu đó, ha ha.” Đinh Tiểu Nhiên đứng dậy, thiếu chút nữa ngã trở lại, cũng may Dư Tử Cường kịp thời đỡ lấy cô, mới không ngã xuống.

“Cẩn thận một chút.”

“Tôi không có say, tôi vẫn có thể đi được, nhanh lên đi, chúng ta mau tìm chỗ khác uống tiếp nào, đi.”

“ ” Dư Tử Cường bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, dìu cô đi ra ngoài, thấy cô vì mượn rượu giải sầu mà say thành như vậy, lòng cảm giác đau đau.

Đều nói tình yêu có thể khiến người ta say mê, khiến người ta đau nhói lòng, chẳng lẽ anh thật sự thích Đinh Tiểu Nhiên sao?

17. Chương 17: Là Say Hay Không Say

Sau khi Dư Tử Cường đưa Đinh Tiểu Nhiên ra khỏi nhà hàng, liền đỡ cô đến ghế cạnh tài xế, còn tự mình thắt dây an toàn giúp cô, sau đó ngồi vào ghế tài xế, đột nhiên không biết tiếp theo nên đi đâu?

Nếu đưa về nhà chắc chắn không được, nhất định mẹ sẽ buộc anh làm chuyện anh không muốn làm, còn bắt anh ném Đinh Tiểu Nhiên ra ngoài cửa.

Hôm nay chỉ có thể đưa thẳng cô về nhà.

“Tiểu Nhiên, tôi đưa chị về nhà, có được không?”

Mặc dù Đinh Tiểu Nhiên có hơi say, nhưng vẫn chưa say đến mất lý trí, vừa nghe Dư Tử Cường nói muốn đưa cô về nhà, kịch liệt phản đối, “Không được đưa tôi về nhà.”

“Tại sao? Chị say rồi, không chở chị về nhà, vậy chở chị đi đâu? Thiên Ngưng còn đang trong tháng, tôi không thể đưa chị đến chỗ cô ấy?”

“Không phải cậu nói đưa tôi đến chỗ khác uống rượu sao, sao giờ muốn đưa tôi về nhà? Dư Tử Cường, cậu đang đùa tôi đúng không, tôi không muốn ở cùng cậu nữa, tự tôi đi tìm chỗ khác uống rượu, cậu là tên lười gạt, sau này tôi sẽ không tin cậu nữa.” Đinh Tiểu Nhiên say khướt nói, lấy tay cởi dây an toàn ra, muốn xuống xe.

Dư Tử Cường ngăn cô lại, không cho cô cởi dây an toàn ra, vì không muốn mình trở thành một tên nói dối, liền chở cô đến chỗ khác uống rượu, “Được, tôi chở chị đi uống rượu.”

“Có thật không?” Vừa nghe có thể uống rượu, cô không chạm vào dây an toàn nữa, mà nghiêng người qua, mặt ửng hồng vì say tiến lại trước mặt anh, cười khúc khích hỏi: “Dư Tử Cường, cậu đưa tôi đến chỗ nào uống rượu? Còn nữa, cậu đã nói sẽ uống rượu với tôi, không được nuốt lời nha.”

“Được, hôm nay tôi sẽ liều mình bồi quân tử, cùng uống cho thỏa thích.”

“Đúng, chúng ta cùng nhau uống cho thỏa thích, ha ha!”

“Tiểu Nhiên, chị vì chuyện gì mà không vui vậy?” Dư Tử Cường muốn nhân cơ hội này hỏi cho rõ ràng, nghĩ Đinh Tiểu Nhiên say rượu sẽ nói lời thật lòng, ai ngờ ——

“Ai nói tôi có chuyện buồn, tôi đang rất vui. Dư Tử Cường, tôi cho cậu biết, cho tới bây giờ tôi chưa từng uống nhiều rượu đến thế, chỉ khi trong lòng có chuyện gì vui mới uống nhiều một chút, hôm nay tôi uống nhiều vậy, chứng minh tôi đang rất vui, nên uống nhiều hơn, có biết không?” cho dù Đinh Tiểu Nhiên đã say cũng muốn làm ra vẻ kiên cường, không để người khác biết cô đang đau lòng.

Nhưng bất kể cô giả vờ như thật, anh vẫn nhận ra tâm trạng cô không được tốt, có thể nói là cực kỳ tệ, “Tiểu Nhiên, nói thật cho tôi biết, có được không?”

“Tôi bây giờ đang nói lời thật lòng mà! Dư Tử Cường, rốt cuộc cậu có muốn chở tôi đi uống rượu không, nếu như cậu không chở tôi đi, vậy tôi tự mình đi, dù sao tôi cũng đã quen uống rượu một mình, một người rồi, ha ha.”

Một mình—— cô vẫn luôn một mình sao?

“Dư Tử Cường, sao cậu còn chưa khởi động xe, nếu như không khởi động, tôi sẽ đổi sang xe khác?”

“Rốt cuộc chị say thật hay giả?” Dư Tử Cường đột nhiên cảm thấy Đinh Tiểu Nhiên căn bản không có say, bởi vì thần trí cô cực kỳ tỉnh táo, nhưng mặt cô lại đỏ ửng, miệng đầy mùi rượu, nghiễm nhiên đã say mềm, rốt cuộc say hay không say đây?

“Dĩ nhiên tôi không say, tôi còn có thể uống tiếp, uống thật nhiều thật nhiều rượu. Xe của cậu còn chưa đi, xem ra tôi cần đổi sang chiếc khác rồi.”

“Tiểu Nhiên ——”

“Dư Tử Cường, hôm nay cậu nói nhiều quá, rốt cuộc có muốn uống một bữa thỏa thích với tôi không?”

“Này ——” Dư Tử Cường nhìn đinh Tiểu Nhiên tựa như say, nhưng cũng không phải say, không nói nữa đồng ý với cô, “Được, hôm nay tôi sẽ uống một bữa thỏa thích với chị.”

Bất kể cô say thật hay giả, tóm lại hôm nay anh sẽ ở bên cạnh cô.

“Đã như vậy, cậu mau lái xe đi, tìm một chỗ để uống rượu!” Đinh Tiểu Nhiên ngồi yên, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước trên mặt đột nhiên thoáng hiện nụ cười khổ, nhưng rất nhanh biến mất.

“Tuân lệnh, lập tức lái xe.” Dư Tử Cường thắt chắc dây an toàn, đang định lái xe, ai ngờ điện thoại trong túi vang lên, lấy ra xem một chút, thấy Chung Mẫn Liên gọi điện tới, không cần nghĩ cũng biết bà muốn nói gì, dứt khoát tắt máy, không để ai quấy rầy anh.

Hôm nay ngoại trừ cùng Đinh Tiểu Nhiên uống rượu, không muốn nghĩ đến chuyện khác.

Đinh Tiểu Nhiên biết Dư Tử Cường không nghe điện thoại, cố ý cười vui vẻ hỏi anh, “Tại sao không nghe điện thoại, không chừng người đẹp gọi đến tìm thì sao?”

“Tôi đã hứa sẽ cùng chị uống rượu, không muốn hẹn với ai khác.”

“Thật hay giả?”

“Thật.”

“Nghe cũng không tệ, tôi cũng tắt điện thoại, không để ai gọi tới quấy rầy chúng ta uống rượu.” Đinh Tiểu Nhiên lấy điện thoại di động của mình ra, tắt máy.

Dư Tử Cường mỉm cười gật đầu, đột nhiên nói: “Vậy hôm nay chúng ta không say không về, đi.”

Đối với phụ nữ, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng có loại cảm giác này, không bỏ được, cũng không quên được, anh không biết đây có phải thích không, nhưng anh biết, anh không hề ghét cô gái này.

Sau khi Dư Tử Cường tắt điện thoại, Chung Mẫn Liên không chịu bỏ qua, tiếp tục gọi, ai ngờ đối phương tắt máy, khiến bà tức điên, lớn tiếng chửi, “Thằng quỷ này, rốt cuộc đang làm gì đó, thiệt là.”

Sau khi chửi xong, liền nói xin lỗi với những người bên cạnh, “Tuyệt Phi, con yên tâm, chờ Tử Cường trở về dì nhất định sẽ dạy dỗ nó lại, bắt nó đến xin lỗi con.”

“Dì, như vậy không tốt đâu.” Hà Tuyết Phi cảm thấy chuyện này không nghiêm trọng như vậy, nhưng nghĩ tới chuyện Dư Tử Cường bỏ cô lại trên đường, lòng cảm thấy đau nhói, khiến cô muốn khóc.

“Cái gì không tốt, vốn phải như vậy. Đều tại dì cứng chịu nó riết hừ, lúc mười ba tuổi cha Tử Cường qua lại với người phụ nữ khác, nên mấy năm nay nó luôn sống trong thù hận, tính cách khó tránh khỏi hơi cứng đầu, Tuyết Phi, dì hi vọng con thông cảm cho nó một chút, bắt quá con yên tâm, dì nhất định sẽ bắt nó xin lỗi con.”

“Dì, không sao đâu, có lẽ Tử Cường có chuyện quan trọng cần làm, đàn ông không giống phụ nữ, đều có công việc gấp của họ.”

“Tuyết Phi, con thật là hiểu chuyện, dì càng ngày càng thích con, nếu như con thật sự thích Tử Cường, dì bảo đảm sẽ giúp con trở thành con dâu của dì. Nói cho dì biết, con có thích Tử Cường không?”

“Cái này ——” Hà Tuyết Phi cúi đầu đỏ mặt, toàn bộ tâm ý đều viết lên trên mặt.

Hoắc Thanh Cúc biết con mình đang ngượng ngùng, liền thay con gái nói, “Mẫn Liên, bà là người từng trải, chẳng lẽ còn không nhìn ra suy nghĩ bọn trẻ sao? Tuyết Phi, nhất định thích con của bà rồi, bằng không bỏ nó như vậy, nó đã sớm tức giận, không phải sao?”

“Đúng, đúng rồi, quả là như vậy.” Chung Mẫn Liên nắm lấy tay Hà Tuyết Phi phụ họa nói, đối với cuộc hôn nhân này cực kỳ hài lòng.

“Chuyện Tuyết Phi xem như không cần lo, chẳng qua không biết ý Tử Cường thế nào, dù sao nó cũng không biểu lộ thích Tuyết Phi, chỉ sợ ——”

“Cái này bà yên tâm, chờ sau khi nó trở về tôi sẽ khuyên nhủ nó một chút, mặc dù từ nhỏ Tử Cường là đứa rất quật cường, nhưng nó vẫn rất nghe lời tôi, đối với những cô gái bên ngoài chỉ là vui chơi qua đường, tôi đã thấy nó quen nhiều bạn gái, nhưng chưa từng thấy nó thích ai cả. Nó trở thành như vậy cũng vì cha nó và ả đàn bà kia mà ra.”

“Mẫn Liên, tôi nghe nói Lâm Thư Nhu là mẹ Tạ Thiên Ngưng, có phải không?”, Nói đến Tạ Thiên Ngưng, mắt Hoắc Thanh Cúc liền mở to, tựa hồ hơi sợ.

Dĩ nhiên bà rất sợ, giờ ai mà không sợ Tạ Thiên Ngưng, đặc biệt Tạ Thiên Ngưng chính là đặc biệt Phong Khải Trạch, sao có thể không sợ chứ?

“Đúng vậy, Lâm Thư Nhu là mẹ Tạ Thiên Ngưng. Bắt quá Lâm Thư Nhu đã chết, quan hệ giữa Tử Cường và Tạ Thiên Ngưng hình như rất tốt, còn là bạn bè rất thân nữa.” Chung Mẫn Liên cố ý nói mọi chuyện nghe thật xuôi tai, còn có chút đặc chí khi nhắc về tình cảm giữa Tạ Thiên Ngưng và Dư Tử Cường.

“Thật không, Tử Cường là bạn thân của Tạ Thiên Ngưng, vậy sau này ngân hàng Thiên Tường sẽ càng lớn mạnh hơn rồi.”

“Đúng vậy.”

Hoắc Thanh Cúc đột nhiên dùng mắt ra hiệu Hà Tuyết Phi.

Hà Tuyết Phi mặc dù không biết ánh mắt này ẩn ý gì, nhưng biết mình cần nói lời gì đó, vì vậy liền nói theo, “Dì, dì đừng trách Tử Cường nha, bằng không sau này anh ấy sẽ không dẫn con đi nữa đó, như vậy ——”

“Hiểu hiểu, dì hiểu rồi. Con yên tâm, dì sẽ không la nó nữa, chờ sau khi nó về, dì nhất định sẽ đem những lời con muốn nói truyền đạt cho nó nghe.”

“Cám ơn dì.”

“Khách sáo làm gì, sau này con sẽ là con dâu của Dư gia chúng ta rồi!”

Chung Mẫn Liên cứ trái một câu con dâu, phải một câu con dâu, Hà Tuyết Phi nghe xong lòng thầm vui mừng.

Hoắc Thanh Cúc nhìn thời gian thấy đã quá trễ, liền đứng dậy, “Mẫn Liên, giờ không còn sớm, tôi phải về, hôm nào rảnh rồi chúng ta cùng nhau uống trà tiếp.”

“Được, tôi tiễn hai người ra cửa.”

“Tuyết Phi, chúng ta đi.”

“Dạ.”

Sau khi Hoắc Thanh Cúc đi ra cửa, quay đầu lại thấy Chung Mẫn Liên đã đóng cửa, liền kéo Hà Tuyết Phi lại gần, nói nhỏ: “Tuyết Phi, con nhất định phải giữ chặt Dư Tử Cường, vạn lần không để cậu ta bị cô gái khác cướp đi, biết không?”

“Mẹ, lẽ như Dư Tử Cường không thích con, vậy phải làm sao bây giờ?” Trong lòng Hà Tuyết Phi đã có đáp án rõ ràng, lại không chịu nói ra, càng không muốn thừa nhận.

Cô cảm giác được Dư Tử Cường không thích cô.

“Có Chung Mẫn Liên giúp con, còn sợ gì nữa? Chỉ cần có thể gả cho Dư Tử Cường, cuộc sống sau này của con không cần phải lo nữa, mẹ và cha con cũng sẽ thế, đừng quên, cha con bây giờ đang trốn nợ ở nước ngoài, nếu như con gả cho Dư Tử Cường, chúng ta sẽ có đủ tiền trả nợ. Trước khi chưa gả được cho Dư Tử Cường, con không được để họ biết chuyện gia đình chúng ta, Chung Mẫn Liên là kẻ rất khinh người, nếu để bà ta biết nhà chúng ta sa sút, bà ta tuyệt đối sẽ không để Dư Tử Cường cưới con.”

“Nhưng mà ——”

“Không có nhưng nhị gì hết, chuyện này chỉ được thành công, không được phép thất bại, nếu như thất bại chúng ta coi như tiêu đời.”

Hà Tuyết Phi ngẫm nghĩ tới kết quả bi thảm, liền mặc kệ tất cả, gật đầu đồng ý, “Dạ.”

Cô nhất định phải gả cho Dư Tử Cường, như vậy mới có thể thay đổi hết tất cả.

18. Chương 18: Tình Yêu Mẹ Con

Dư Tử Cường dẫn Đinh Tiểu Nhiên tới nhà riêng, đem tất cả rượu bày ra trên bàn, sau đó thanh thoi ngồi xuống dựa vào ghế sofa, cười quý quyết nói: “Đây là tất cả rượu của tôi có, hôm nay tôi sẽ liều mạng với chị, uống hết đồng này.”

“Được, rất sảng khoái, tôi thích lắm, cạ.” Đinh Tiểu Nhiên mở hai chai rượu ra, nhét cho Dư Tử Cường một chai, mình cầm một chai, chủ động cụng chai với anh, không chờ anh đáp lại, cô đã đem cả chai rượu trút vào trong miệng.

“Chị uống chậm một chút, uống rượu phải từ từ mới có vị, chị uống như bò uống nước thì có gì khác nhau?” Dư Tử Cường lo lắng cô uống rượu như vậy sẽ tổn hại đến sức khỏe, liền ngăn cản cô, không cho cô uống như vậy.

Nhưng đến lúc anh kéo chai rượu về, cô đã uống hết nửa chai, mặt càng đỏ hơn, hiển nhiên đã uống say, bắt đầu nói bậy bạ, “Dư Tử Cường, đàn ông có tiền thì thích gái đẹp, còn không có tiền thì thích con gái có tiền, có đúng không?”

“Tôi không biết đàn ông khác thế nào, tôi chỉ biết mình không giống thế.” Dư Tử Cường cũng bắt đầu uống, ngồi sát lại gần cô, ngửi được mùi hương rất thơm phảng phất từ trên người cô.

“Vậy anh thuộc loại người nào? Loại đàn ông thích dùng nửa người dưới để nghĩ sao?”

“Tôi chỉ lên giường với những người con gái hợp nhãn thôi, vả lại còn có kiểu con gái thích thì đến không thích thì đi, nếu như sau khi đã lên giường rồi thì phải cưới cô ta, tôi tuyệt đối sẽ không chạm vào loại con gái đó.”

“Nói sao đi nữa, cậu cũng là loại đàn ông thích dùng nửa người dưới để nghĩ, ha ha.” Đinh Tiểu Nhiên tựa hồ có chút bị đả kích, lại bắt đầu uống rượu, không ai biết cô đang cố gắng khống chế nước mắt mình lại để chúng nó không rơi xuống.

Cô tuyệt đối sẽ không khóc trước mặt đàn ông, tuyệt đối không. lqd-ann.

“Đàn ông đều cùng một loại, nếu như một người đàn ông không thích lên giường với phụ nữ, vậy hẳn ta chính xác không phải đàn ông, không đúng, phải nói là không giống đàn ông bình thường. Đinh Tiểu Nhiên, sao đột nhiên chị lại hỏi chuyện này?” Dư Tử Cường cảm thấy rất kỳ quái, sau khi uống hết nửa chai, xoay người lại khoảng cách hai người lại rất gần, anh nhìn chằm chằm gương mặt ửng hồng của cô, càng nhìn càng thấy thích, thật muốn hôn một cái.

Đinh Tiểu Nhiên say đến mức không còn biết gì, không còn biết giữ khoảng cách với anh, chỉ muốn hỏi rõ những nghi vấn trong đầu, mặt tiến lại gần chỉ còn cách anh vài centimet, cười khổ nói: “Tôi chỉ muốn hiểu rõ hơn về đàn ông, muốn biết đàn ông tốt thường ở dạng nào?”

“Nếu như chị cứ đau lòng như vậy, tôi sẽ cho rằng chị rất yêu Điền Vĩ.”

“Ai nói tôi yêu hắn, tôi không thích hắn chút nào, sống chết của hắn chẳng liên quan gì đến tôi.”

“Chị đã không yêu hắn, tại sao lại vì chuyện hắn bỏ rơi mình mà đau lòng chứ?”

“Ai nói tôi đau lòng vì hắn chứ?”

“Nếu không phải, tại sao chị lại buồn chứ?”

“Tôi —— tại sao tôi phải buồn? Đúng vậy, tại sao tôi phải buồn chứ?” Đinh Tiểu Nhiên cười ngây ngô, cầm chai rượu, uống một ngụm lớn, sau khi uống say, lá gan cũng lớn, nghĩ gì nói đó, hai tay níu lấy vạt áo trước ngực Dư Tử Cường, lớn tiếng hỏi anh, “Dư Tử Cường, tôi hỏi cậu, cậu có thích tôi không?”

“A ——” Dư Tử Cường rất kinh ngạc, không ngờ cô lại hỏi vấn đề này, trong khoảng thời gian ngắn không biết trả lời cô thế nào.

Anh không trả lời, cô liền hỏi tới, hai tay kéo lấy vạt áo của anh, kéo anh đến trước mặt mình, “Nói, anh có thích tôi không?”

“Thật ra thì ——” anh ấp a ấp úng, hơi khó mở miệng, đột nhiên cảm thấy mình không còn giống trước đây thẳng thắn nói rõ suy nghĩ của mình.

Trước kia anh rất lớn gan, thích thì nói thích, không thích sẽ thẳng thắn cự tuyệt, nhưng khi đối mặt cô, trong lòng anh lại không có đáp án rõ ràng, muốn nói không thích lại không dám nói, nói thích lại không dám chắc, tốt hơn hết là không trả lời.

“Nói mau lên, rốt cuộc cậu có thích tôi không? Trước kia cậu nói muốn theo đuổi tôi, có phải chỉ nói giỡn thôi đúng không?”

“Tiểu Nhiên, chị uống say rồi.”

“Tôi không có say, nói thật cho tôi biết, mau lên đi.”

“Tôi nói thật cũng chẳng có ý nghĩa gì, không phải chị không thích nhóc con sao, dù cho tôi thích chị, chị sẽ thích tôi sao?”

“Ha ha, Không muốn tôi đánh, thì mau trả lời câu hỏi của tôi.”

Cho dù Đinh Tiểu Nhiên đã uống say, vẫn biết rõ trong lòng mình muốn hỏi cái gì, cho nên không cho Dư Tử Cường đổi chủ đề khác.

Dư Tử Cường nặng nề thở dài một cái, cầm chai rượu khác lên, mở nắp ra, chọt hướng vào trong miệng của mình, muốn mượn rượu để giúp mình tìm kiếm đáp án.

Sau khi cả chai rượu mạnh đã xuống bụng, bắt đầu say, cảnh vật trước mắt đều thay đổi trở nên mơ hồ không rõ ràng, bắt quá lá gan lại lớn ra rất nhiều, không còn ấp a ấp úng, mà thẳng thắn trả lời, “Tiểu Nhiên, thật ra tôi rất thích ở cùng chị, chỉ là tôi không biết cái này có phải giống như thích giữa nam nữ không? Mới vừa rồi Thiên Ngưng gọi điện thoại tới nói cho tôi biết, chị đang hẹn với người đàn ông khác, tôi rất tức giận, giận đến mức bỏ lại Hà Tuyết Phi ở trên đường, chạy tới tìm chị, này có phải tôi đã thích chị rồi không?”

“Nói cả nửa ngày, cậu vẫn không biết mình có thích tôi không, ha ha?” Cả người Đinh Tiểu Nhiên mềm nhũn ra, ngã lưng ra sau, tựa qua người Dư Tử Cường, mở chai rượu ra uống, trên mặt là nụ cười khổ sở, nước mắt đảo quanh trong đôi mắt, sắp chảy xuống.

Thì ra người đàn ông này vẫn chưa biết rõ có thích cô không, đủ để chứng minh, tất cả những lời nói lúc trước muốn theo đuổi cô đều là giả, chỉ đùa thôi.

“Vậy còn chị, chị có thích tôi không?” Dư Tử Cường cũng tựa qua người Đinh Tiểu Nhiên, uống đến nghiền, không thể ngừng lại được, mặc dù vẫn chưa say mềm, nhưng ý thức lại bắt đầu không rõ ràng.

“Tôi, vì sao tôi có thể thích cậu chứ, cậu nhỏ hơn tôi hai tuổi, nhỏ hơn hai tuổi đó cậu có biết không?”

“Chẳng qua nhỏ hơn hai tuổi, đâu phải nhỏ hơn hai mươi tuổi chứ.”

“Cho dù nhỏ hơn 2 ngày cũng là nhỏ, tôi không thích người nhỏ hơn tôi?”

“Tại sao chị không thích người nhỏ hơn?”

“Ha ha” Đinh Tiểu Nhiên không trả lời ngay, cầm chai rượu trong tay, cố đứng dậy, lảo đảo nói: “Đàn ông nhỏ hơn, sẽ không hiểu được nỗi khổ của phụ nữ, hơn nữa người đàn ông đó sẽ xem cô gái như mẹ mình mà lệ thuộc vào, đó gọi là tình yêu mẹ con, cậu có hiểu không? Tôi không cần tình yêu mẹ con của đàn ông, thứ tôi muốn là một người đàn ông phải biết yêu thương vợ của mình.”

“Tôi thề, tôi tuyệt đối không có tình yêu mẹ con.” Dư Tử Cường cũng đứng dậy, trong tay cũng cầm một chai rượu, đi tới bên cạnh Đinh Tiểu Nhiên, cùng cô uống say.

“Lời đàn ông nói vĩnh viễn không thể tin, như tên Điền Vĩ đó, hôm nay cầm hoa tới nói với tôi, hãy tha thứ cho hắn, bắt đầu lại với hắn, thế mà ngày mai lại cầm hoa đến cầu hôn Tiêu Vũ Huyền, cậu nói xem đàn ông như các cậu đáng tin lắm sao?”

“Tôi không giống Điền Vĩ, tôi tuyệt đối là một người đàn ông tốt, hắn sao thể so với tôi chứ?”

“Một kẻ lãng tử tình trường mà cũng là đàn ông tốt sao?”

“Chị không nên bị dáng vẻ bề ngoài của tôi lừa gạt, thật ra tôi không phải kẻ phóng túng như thế đâu.” Dư Tử Cường đem tay khoác lên bả vai Đinh Tiểu Nhiên, ôm cô vào trong ngực, dùng mũi ngửi lấy hương thơm nhàn nhạt trên người cô, cảm giác thật thoải mái.

“Bỏ cái móng heo của cậu ra khỏi người tôi, ha ha.” Đinh Tiểu Nhiên cười khúc khích, dùng sức đẩy anh ra, kết quả làm mình đứng không vững, lui về phía sau mấy bước, cuối cùng ngã trên mặt đất, chai rượu trong tay cũng rơi xuống, mặc dù không vỡ vụn, nhưng rượu trong chai lại chảy lên trên sàn, khiến cả phòng đầy mùi rượu.

“Chị nằm trên đất làm gì?” Dư Tử Cường không còn thấy rõ nữa, chỉ biết có người đang nằm trên đất, hơn nữa biết đó là ai, cho nên vươn tay ra, muốn đỡ cô dậy, nhưng chính bản thân anh cũng say, cả người mềm nhũn ngã nhoài ra phía trước, chưa kéo được người lên thì mình cũng đã té xuống, hơn nữa không sai không lệch lại té ở trên người Đinh Tiểu Nhiên, bốn mắt nhìn nhau.

Tư thế mập mờ như vậy, khiến cho không khí nháy mắt liền ấm lên.

Đinh Tiểu Nhiên đã sớm say không còn biết gì, không còn biết che giấu suy nghĩ thật của mình, vào giờ phút này, nghĩ gì liền nói đó, còn dùng tay sờ mặt Dư Tử Cường, nhìn anh say đắm và khen ngợi, “Đáng người của cậu thật đẹp, nhất định có rất nhiều cô gái bị cậu mê hoặc, ha ha”

“Vậy còn chị, chị có bị tôi mê hoặc không?” Dư Tử Cường cũng lấy tay sờ mặt Đinh Tiểu Nhiên, hai mắt nhìn chăm chăm cô, say xưa nhìn đôi môi nhỏ nhắn của cô, càng nhìn càng thấy thích, thật muốn hôn một cái.

“Nếu như cậu lớn hơn tôi hai tuổi, tôi nhất định sẽ theo đuổi ngược lại cậu.” Trời mới biết cô hi vọng anh lớn tuổi hơn cô đến mức nào, chỉ tiếc sự thật không thể thay đổi.

“Nói vậy, ngoại trừ tuổi của tôi ra, những thứ khác chị đều thích, có đúng không?” Mặt anh càng tiến lại gần hơn, thiếu chút nữa đã hôn lên môi cô rồi.

Đối với khoảng cách này, cô lại không bài xích, tiếp tục duy trì tư thế mập mờ như vậy nói chuyện với anh, “Có lẽ có thể nói như vậy, hôm qua sau khi tôi đuổi cậu đi, tim tôi đột nhiên rất đau, thật ra tôi rất thích có cậu bên cạnh, nhưng tôi lại không thích tình yêu mẹ con với đàn ông?”

“Tôi không thích tình yêu mẹ con.”

“Quý mới biết.”

“Tôi nói không có là không có.”

“Lời đàn ông nói, vĩnh viễn không thể tin, trừ phi —— ”

“Trừ phi cái gì?”

Đinh Tiểu Nhiên dùng hai tay giữ mặt Dư Tử Cường, cười trả lời, “Trừ phi cậu chung tình như Phong Khải Trạch.”

Dư Tử Cường kéo đầu ra khỏi tay cô, hai tay anh giữ lấy mặt cô, cười xấu xa trả lời lại cô, “Này có thể nói chị quá tham lam, ngoại trừ phụ nữ ra, đàn ông còn có rất nhiều chuyện phải lo, chị có biết không?”

Cô kéo tay anh ra, không để anh giữ mặt cô, “Tôi biết, cho nên tôi đâu ép buộc gì đâu, để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, ha ha.”

“Là con gái đừng nên yêu cầu quá cao, bằng không cả đời sẽ không ai thêm lấy đâu.”

“Không ai lấy thì thôi, tôi tình nguyện không lấy ai, cũng không muốn sống cùng tên rác rưởi.”

“Tôi phát hiện ra chị rất con gái, càng nhìn càng thấy được.”

“Là sao?”

“Là?”

Cũng bởi vì men cồn, khiến hai người không còn tỉnh táo, không còn ý niệm giữ khoảng cách, ngược lại càng ngày càng tiến lại gần hơn.

Dư Tử Cường nhìn chằm chằm người ở phía dưới, cảm giác trong cơ thể như có một đoàn lửa nóng đang thiêu đốt, muốn bùng nổ, nhất là khi thấy bờ môi gợi cảm kia, liền không thể khống chế trực tiếp hôn xuống.

19. Chương 19: Say Rượu Mất Lý Trí

Chung Mẫn Liên nghĩ chờ Dư Tử Cường trở về sẽ khuyên nhủ anh, hi vọng anh có thể cùng Hà Tuyết Phi, ai ngờ chờ cả một đêm cũng không thấy người về, lúc trước anh đi cả đêm không về bà cũng không ý kiến, nhưng lần này, anh không chỉ không về, còn tắt máy, ắt hẳn đang làm những chuyện bà không thích, theo suy đoán của bà, nhất định đang ở cùng những cô gái không đàng hoàng.

Không được, bà tuyệt đối không cho phép những cô gái không có thân phận kia gả vào Dư gia, nhất là cô gái lần trước khắp người đầy dầu mỡ kia.

Giữa trưa ngày thứ hai, mặt trời đã lên cao, ánh sáng chói chang xuyên thẳng từ bên ngoài cửa thủy tinh vào.

Ở trong nhà, cả hai người không mặc gì cùng nhau nằm ngủ trên chiếc giường lớn trắng như tuyết. Trắng trợn hơn nữa còn ôm nhau rất chặt, trông ngủ rất ngọt lành.

Quần áo rải đầy khắp nơi trên đất, nam nữ đều có, đầy đủ mọi thứ từ trong ra ngoài.

Đinh Tiểu Nhiên không mặc gì vùi trong lồng ngực Dư Tử Cường, hơi thở đều đều, một cánh tay trắng trẻo ôm lấy hông anh không buông.

Một tay của Dư Tử Cường ôm chặt lấy người trong ngực, nửa người trên toàn bộ đều lộ ra ngoài, mền chỉ đắp nửa người dưới.

Cửa sổ sát bên cạnh không có thả rèm xuống, ánh sáng chói mắt xuyên thấu qua thủy tinh, phản chiếu lên trên người hai người.

Đinh Tiểu Nhiên bị ánh sáng chiếu thẳng vào, từ trong cơn say tỉnh dậy, mắt nửa mở nửa híp lại, nhất thời không thể thích ứng ánh sáng, vì vậy đưa tay che lại, để mắt dần dần thích ứng ánh sáng, nhưng mà không chỉ ánh sáng làm cho cô cảm giác không thoải mái, cả người rã rời khó chịu, hơn nữa còn cảm thấy là lạ, tựa hồ trên người có vật gì đó đè lên.

Sau khi đã thích ứng ánh sáng, đầu cô cũng hết choáng váng, ý thức dần dần quay về, nhìn sang bên cạnh xem rốt cuộc là thứ gì, không nhìn còn tốt, vừa nhìn thấy liền giật mình, điên cuồng la lên, “Á ——”

Dư Tử Cường đang ngủ ngon lành, ai ngờ đột nhiên bên tai truyền đến tiếng kêu như heo bị thọt huyết, làm anh rất bức, mắt vẫn chưa chịu mở ra, lấy tay kéo mền che đầu tiếp tục ngủ.

Mền trên người Đinh Tiểu Nhiên bị lôi đi rất nhiều, khiến cảnh xuân trước ngực lộ ra ngoài, làm cô hoảng sợ la càng lớn hơn, lập tức kéo mền về, còn thuận chận đạp Dư Tử Cường rơi xuống giường.

“Á——” Anh bắt ngờ la lên.

“Ao ui ——” Dư Tử Cường mơ mơ màng màng, hiển nhiên còn chưa tỉnh ngủ, một chút phòng bị cũng không có, liền bị người đạp rơi xuống sàn, té như chó ăn phân.

Cú ngã này làm cho cơn buồn ngủ của anh hoàn toàn biến mất, vẫn còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, từ từ bò dậy, bước lên giường, oán trách: “Chị làm gì vậy?”

Vừa mới dứt lời liền phát hiện chuyện này có gì đó không ổn, cúi đầu nhìn lại mình, thấy trên người không mặc quần áo, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện người trên giường đang dùng mền quấn chặt thân thể, hai mắt tràn đầy tức giận nhìn chằm chằm anh, y như muốn ăn thịt người, lại thấy quần áo trên đất là của hai người mặc hôm qua.

Quần áo bọn họ mặc đều ở trên đất, chẳng phải chứng tỏ trên người bọn họ đều không mặc gì?

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

“Chị —— tôi, chúng ta ——” Dư Tử Cường lấy tay gõ đầu một cái, bởi vì ngày hôm qua uống quá say, làm cho đầu bây giờ vẫn còn nhức, không nhớ rõ hết chuyện hôm qua thế nào, nhưng vẫn còn một chút ký ức.

Tối hôm qua hình như anh và Đinh Tiểu Nhiên ——

Nghĩ tới đây, Dư Tử Cường càng kinh ngạc hơn, trợn to hai mắt nhìn Đinh Tiểu Nhiên, lại thấy trên chiếc giường màu trắng ngà lộ ra một vết đỏ tươi chói mắt.

“Dư Tử Cường, rốt cuộc tối hôm qua cậu đã làm gì tôi?” Đinh Tiểu Nhiên cũng nhìn thấy vết đỏ tươi trên giường, biết chuyện gì đã xảy ra, mặc dù không rõ quá trình, nhưng kết quả này làm cô rất tức giận, vì vậy cầm gối nằm bên cạnh lên hung hăng đập vào đầu Dư Tử Cường.

Dư Tử Cường không phản kháng lại, để mặc cho gối đập lên đầu mình, bị đập một hồi, chuyện xảy ra tối hôm qua càng rõ ràng hơn, từng hình ảnh không ngừng xuất hiện trong đầu.

Ngày hôm qua bọn họ uống quá nhiều, cho nên vượt qua phòng tuyến lúc nào cũng không biết, hai người giống như là **, càng không thể cứu vãn, lại thêm tác dụng của cồn, liền mất khống chế mới có kết quả này.

Thế nhưng kết quả này anh lại không ghét, nhớ lại cảm giác dục tiên dục tử tối hôm qua, thật sự cũng không tệ.

Dư Tử Cường nghĩ đến chuyện phát sinh tối hôm qua, nghĩ đến chỗ sung sướng ấy, bất tri bất giác trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn.

Đinh Tiểu Nhiên vẫn nhìn chằm chằm mặt anh, tự nhiên thấy anh nở nụ cười, anh cười được nhưng cô cười không nổi, chịu đựng thân thể đau nhức, hỏi tội, “Cậu nói đi, rốt cuộc tối hôm qua cậu đã làm gì tôi?”

“Chị đâu còn là học sinh tiểu học, chỉ cần nhìn qua cũng biết tối hôm qua xảy ra chuyện gì, còn cần tôi nói thêm nữa sao?” Dư Tử Cường đắc ý trả lời khi nhìn thấy vết máu ửng đỏ trên giường, lại còn thấy vẻ mặt vừa giận vừa ngờ ngạc của cô, anh trần truồng đi đến tủ lấy ra đồ ngủ mặc vào.

Cả người anh không có một mảnh vải che thân, cô hoảng sợ nhắm mắt lại, lớn tiếng chửi, “Dư Tử Cường, cậu là tên biến thái!”

“Sao biến thái chứ? Chẳng lẽ cả người chị không mặc gì cũng không phải là biến thái sao?”

“Cậu——”

“Được rồi, mở mắt ra đi, chắc hẳn tôi qua tôi đã sờ hết từng chỗ trên da thịt chị, thậm chí còn hôn rồi, vậy cần gì ngại ngùng nữa chứ?”

“Khốn kiếp.” Đinh Tiểu Nhiên nghe xong lời này, nổi giận đùng đùng, sau đó mở mắt ra, cầm đồng hồ báo thức trên bàn ném tới.

Không ngờ, nện trúng ngay sau lưng Dư Tử Cường.

Dư Tử Cường mới vừa mặc đồ ngủ xong, sau lưng liền bị người tập kích, mặc dù không đau, nhưng anh vẫn xoay người trở lại, cố ý chọc cô, “Chị muốn mưu sát chồng sao?”

“Chồng gì chứ, cậu không được ăn nói lung tung.” Không ngờ lần đầu tiên của cô lại mất như vậy, dù cô không phải người cổ hủ, không phải chồng sẽ không lên giường. Nhưng mà ít nhất đối tượng phải là người lớn tuổi hơn cô, chứ không phải một tên nhóc nhỏ tuổi hơn cô.

Ông trời ơi, này có phải ông đùa quá trớn rồi không, biết rõ cô không thích người nhỏ tuổi hơn mình, không ngờ lại chơi cô một vỏ đầu thế này?

“Lần đầu tiên của chị lại ngủ với tôi, chẳng lẽ tôi không phải chồng chị sao? Gần 28 tuổi mà chị vẫn còn là xử nữ, thì quả là rất bảo thủ, nhất định muốn lần đầu của mình lên giường với chồng tương lai, có đúng không?”

“Dư, Tử, Cường.”

“Chị nghĩ gì tôi đều biết rõ, thật ra tôi cũng không cự tuyệt chuyện cưới chị, nếu như chị đồng ý gả cho tôi——”

“Quý mới gả cho cậu, cậu rút ra ngoài cho tôi.”

“Đây là nhà tôi, tôi là chủ nhân của nơi này, cho nên ——”

“Bớt lắm nhắm đi, rút ra cho tôi ——” Đinh Tiểu Nhiên càng ngày càng giận, bắt đầu lấy đồ đánh người, gối nằm trên giường, toàn bộ đồ trên bàn đều ném hết lên người Dư Tử Cường, bây giờ đã không còn gì để ném vào anh, chỉ có thể lớn tiếng chửi, “Dư Tử Cường, đi ra ngoài cho tôi, có nghe thấy không, rút ra ngoài.”

Dư Tử Cường cười gian manh, chẳng những không đi ra ngoài, ngược lại còn đi lại gần giường, ngồi bên cạnh cô, giả bộ lưu manh, chọc cô, “Sao lại nóng nảy quá vậy, hạ hỏa đi.”

Thấy bộ dạng lưu manh của anh, cô giận đến mức muốn đánh người, vì vậy một tay giữ chặt chân trên người, một tay đấm tới.

Anh bắt được cổ tay cô, không để cô đấm cũng không buông ra, mà cứ nhìn chăm chăm cánh tay trắng nõn của cô, nhất là thấy vết hôn lớn nhỏ trên tay, lòng càng thêm hưng phấn, “Xem ra tối hôm qua chúng ta làm việc rất kịch liệt, trên tay nhiều dấu vết như vậy, hẳn trên người không cần nói.”

“Sắc lang, buông ra.” Cô dùng sức rút tay mình về, giấu lại trong mền, hơi kéo mền ra, cúi đầu nhìn một chút, mặc dù chỉ thấy da thịt trước ngực, những dấu vết trên đó đều rất rõ ràng.

Không phải chứ, hôm qua cô và cậu ta đã làm gì ——

Quả nhiên say rượu liền mất lý trí, mặc dù cô không nhớ hết nhưng vẫn nhớ được chút chuyện, hơn nữa có mấy hình ảnh là cô chủ động đè lên trên người anh, quần chặt lấy anh.

Trời ạ, bây giờ cô chỉ muốn đào một cái hố chui vào.

“Sao rồi, có phải đã nhớ ra chuyện tối hôm qua rồi không?” Dư Tử Cường cười càng lưu manh hơn, vẽ mặt vô cùng đắc ý, vả lại anh vẫn muốn biết rốt cuộc trên người cô có bao nhiêu vết hôn.

Đinh Tiểu Nhiên chẳng qua chỉ xấu hổ một chút, rất nhanh bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên, lớn tiếng chửi, “Cậu là đồ sắc lang, cậu biết rõ hôm qua tôi uống say, còn dẫn tôi tới chỗ này, rõ ràng nhân lúc tôi say rượu chiếm tiện nghi của tôi.”

“Oan uống, trời ơi oan uống quá, là chị bắt tôi đưa chị đi chỗ khác uống rượu, này không thể trách tôi.”

“Lúc đó tôi đã say, nếu như cậu không có ý xấu, thì sao lại nghe theo lời một người say chứ, còn đưa tôi đến nhà riêng của cậu, rõ ràng là có ý đồ không tốt.”

“Tôi có nói đưa chị về nhà, nhưng chị không chịu.”

“Tuy vậy, nhưng cậu cũng không thể thừa dịp tôi uống say liền chiếm tiện nghi của tôi, cậu là tên ngụy quân tử, tôi ghét cậu, cậu cứ xa tôi ra, sau này tôi không muốn gặp cậu nữa, cậu là tên khốn kiếp nhất thế giới này, là đại sắc lang.”

“Cái gì chiếm tiện nghi của chị chứ, lúc ấy tôi cũng say có biết gì nữa đâu? ”

“Tôi mặc kệ, dù sao cũng là lỗi của cậu.”

“Được được được, đều là lỗi của tôi, tôi cười chị, như vậy được chứ.”

“Không thể.”

“Vậy chị muốn thế nào?”

“Tôi ——”, trong khoảng thời gian ngắn Đinh Tiểu Nhiên cũng không nói ra được biện pháp nào, sa sầm mặt, rầu rĩ.

Thật là tiền mất tật mang, còn rơi vào tay của một tên nhỏ tuổi hơn cô, quá tệ.

“Này, chị gả cho tôi bộ khổ lắm sao? Trên đời này không biết có bao nhiêu cô gái muốn gả cho tôi, bây giờ chị đang ở trong phúc mà không biết.” Dư Tử Cường thật lòng muốn kết hôn với cô, cho nên thấy cô rầu rĩ liền biết cô không chịu gả cho anh, trong lòng thấy hơi buồn.

Gả cho anh thật sự khổ như vậy sao? Anh thật không hiểu, anh có chỗ nào không tốt, chẳng qua nhỏ hơn cô hai tuổi mà thôi, đâu phải vấn đề gì lớn chứ.

20. Chương 20: Không Thể Đối Mặt

Đinh Tiểu Nhiên nghe Dư Tử Cường nói chữ ‘kết hôn’, vốn thì tuyệt đối không lấy chồng nhỏ hơn cô, tuy nhiên nghe xong lại hơi dao động, nhưng chỉ dao động một chút rất nhanh khôi phục lại, tiếp tục lớn tiếng chửi, “Cậu, còn không mau rút ra ngoài cho tôi, tôi muốn thay đồ.”

“Chúng ta đã phát sinh quan hệ, còn cần che giấu gì nữa?”, thật ra Dư Tử Cường cũng định tránh đi, nhưng vì muốn chọc cô nên cố ý “ám chỉ” một chút trong lời nói.

“Giữa chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, chuyện hôm qua tôi không công nhận, rút ra cho tôi?”

“Chứng cứ trên giường rõ ràng như vậy, chị còn không thừa nhận sao?”

“Cái đó thì nói rõ gì?”

“Cái này có thể nói rõ nhiều thứ, nói rõ tối hôm qua chúng ta đã làm gì, cũng nói rõ tôi là người đàn ông đầu tiên của chị ——”.

“Đủ rồi, không cần nói nữa, ra ngoài.” Đinh Tiểu Nhiên vừa nghe anh nhắc chuyện tối qua, trong đầu không ngừng chiếu lại những cảnh đã phát sinh, trong lòng “rối loạn”, chỉ muốn một mình yên lặng.

Nếu không phải trên người không mặc gì, cô đã sớm rời đi, chứ không ở chỗ này lớn tiếng gọi người rút.

Dư Tử Cường thấy cô rầu rĩ, liền không chọc cô nữa, vừa đi tới phòng tắm, vừa nói, “Tôi đi tắm nước nóng trước, chị thay đồ đi, đợi lát nữa tôi dẫn chị đi ăn chút gì đó, rồi chờ chị về.”

Đinh Tiểu Nhiên chưa từng nghĩ sẽ để anh chở về, thấy anh vào trong phòng tắm, vội vàng xuống giường mặc quần áo, động tác cực nhanh, chưa đến hai phút đã mặc xong, vội vàng cầm túi xách mình lên bỏ đi, mặc cho thân thể đau nhức không còn sức lực vẫn phải đi.

Bây giờ cô chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh, nghĩ xem kế tiếp nên làm gì bây giờ.

Giờ không thể về nhà, về nhà nhất định sẽ bị cha và mẹ hỏi tới qua cô đi đâu, hơn nữa trên người cô có nhiều vết tích như vậy, thật không biết giải thích thế nào với cha mẹ, nên không thể quay về.

Lại không thể đến chỗ Tạ Thiên Ngưng, không nói chuyện cô ấy ở cũ, cho dù không có cô cũng không thể đi, tránh bị Tạ Thiên Ngưng ép hỏi chuyện cô và Dư Tử Cường.

Nhà không thể về, chỗ chị em tốt của mình cũng không thể đi, cô có thể đi đâu đây? Dù sao cũng phải tìm cách dàn xếp cho xong chuyện này..

Trong lòng Đinh Tiểu Nhiên vô cùng rối loạn, vừa ra khỏi cửa, vừa cố nghĩ cách ứng phó, nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định đi ra ngoài dạo chơi mấy ngày mới về, vì vậy lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại ẹ, điện thoại vừa nói không đợi đối phương mở miệng, cô đã vội vàng nói, “Mẹ, con đi du lịch vài ngày để giải sầu, mẹ không cần lo cho con.”

Cả đêm con gái không về, mẹ Đinh vô cùng lo lắng, thức trắng đêm không ngủ, vì thế gọi điện hỏi Lâm Trường Thịnh, nhưng Lâm Trường Thịnh lại nói con gái bà không đáng giá một đồng khiến bà rất thất vọng, biết hôn nhân này không thành, cho nên không nhắc đến chuyện xem mắt nữa, mà sốt ruột cho con gái mình. Đến giữa trưa ngày thứ hai con gái mới gọi điện thoại về, ai ngờ nó chỉ nói một câu liền tắt máy, bà chẳng biết chuyện gì nữa, bất quá bà giờ có thể chắc chắn con gái bà rất khỏe, rốt cuộc bà đã có thể yên tâm.

Dư Tử Cường ở trong phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, chờ lúc anh ra mới phát hiện người trong phòng đã đi rồi, trừ vết đỏ tươi trên giường, không còn gì cả, trong lòng có chút sốt ruột vì vậy cầm điện thoại di động lên, nhanh chóng mở máy gọi cho Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên ngồi trên xe buýt, điện thoại trong tay reo lên, thấy Dư Tử Cường gọi tới liền tắt máy không nghe, và lại còn khóa máy.

Giờ người cô không muốn gặp nhất chính là Dư Tử Cường, bởi vì anh khiến lòng dạ cô rối bời, có lẽ biến mất mấy ngày là biện pháp trị liệu tốt nhất.

Đinh Tiểu Nhiên tắt máy, làm Dư Tử Cường càng sốt ruột, lo cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên gọi lại, ai ngờ cô đã khóa máy, tức giận ném di động lên trên ghế sofa, lằm bằm, “Ồ cùng tôi đau khổ đến thế sao?”

Tầm mắt không tự chủ rơi vào vết đỏ tươi trên giường, đột nhiên cảm thấy trong lòng mất mát, làm sao cũng không thoải mái.

Không được, anh nhất định phải tìm cô về, anh không tin không phá được chương ngại trong lòng cô.

Dư Tử Cường mặc dù bị tổn thương, nhưng năng lực khôi phục rất mạnh, từ phần nộ đau lòng liền nhanh vực dậy, mặc quần áo tử tế cầm điện thoại trên ghế sa lon lên, sau đó đi nhanh ra cửa, định đuổi theo Đinh Tiểu Nhiên.

Nhưng vừa mới ra cửa, chưa đi được mấy bước, điện thoại di động vang lên, anh cho rằng Đinh Tiểu Nhiên gọi tới, lập tức lấy ra xem, ai ngờ Chung Mẫn Liên gọi đến làm anh hơi thất vọng, nhưng vì không thể không nghe, đành nhấn nút trả lời, tức giận hỏi: “Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì không?”

Rốt cuộc điện thoại con trai đã reo, Chung Mẫn Liên kiềm nén cơn giận cả đêm, điện thoại vừa trả lời liền không ngừng oán trách, “Thằng nhóc này, cả đêm hôm qua đi đâu, mẹ gọi sao con lại khóa máy, con muốn chọc mẹ tức chết sao? Con nói đi, có phải con cũng như ba con lén lút qua lại với những phụ nữ không đàng hoàng không? Mẹ nói cho con biết, mẹ đã chọn Tuyệt Phi làm con dâu, bất kể con có đồng ý không cũng phải cưới nó.”

Vừa nghe bị ép cưới, trong lòng Dư Tử Cường càng thêm phiền muộn, lo lắng cho Đinh Tiểu Nhiên, không thể không chế cơn giận trong lòng lớn tiếng quát lại, “Mẹ, con cũng nói ẹ biết, cho dù mẹ có đánh chết con,

con cũng không cưới Hà Tuyết Phi, mẹ đừng hy vọng nữa. Còn nữa, chuyện hôn nhân sẽ do con làm chủ, mẹ đừng mơ can thiệp vào con tuyệt đối không cưới người con không yêu.”

“Tuyết Phi có gì không tốt?”

“Cô ta có gì tốt chứ?”

“Tuyết Phi vừa có gia thế, diện mạo đẹp, nhân phẩm tốt, một cô gái hoàn mỹ như vậy, bây giờ rất hiếm gặp. Tử Cường, hãy nghe mẹ nói, ngoan ngoãn kết thân với Tuyết Phi đi, được không con?” Chung Mẫn Liên không còn ra lệnh, ngược lại cách nói chuyện dịu dàng hơn, còn có ý cầu xin, tưởng rằng chiêu này hữu dụng, nhưng đáng tiếc ——

Dư Tử Cường không trúng chiêu, bởi vì anh không có bất kỳ hảo cảm nào với Hà Tuyết Phi, cho nên kịch liệt phản kháng bà, “Mẹ, mẹ biết con là loại người thế nào, con đã không thích ai, dù mẹ có cầm dao kề cổ con, con cũng không cưới. Được rồi, trước như vậy đi, mẹ đừng gọi nữa con còn có chuyện cần làm.”

“Tử Cường, Tử Cường ——” Chung Mẫn Liên muốn khuyên thêm, nhưng đối phương đã tắt máy, dù vậy bà vẫn không bỏ cuộc, gọi điện lại nữa.

Sau khi Dư Tử Cường cúp máy, liền lên xe định lái đi, ai ngờ điện thoại lại vang lên, thấy Chung Mẫn Liên gọi tới nữa, sắc mặt vô cùng phiền não, dù không nghe cũng biết bà muốn nói gì, dứt khoát không nghe, ném điện thoại sang bên, để mặc cho nó reo.

Anh không thể khóa máy, nếu khóa rồi Tiểu Nhiên sẽ không gọi được cho anh, nên không thể khóa.

Chung Mẫn Liên không ngừng gọi điện thoại cho Dư Tử Cường, mất cả nửa tiếng mà đối phương vẫn không nghe, bà mới bằng lòng từ bỏ. Bà có một dự cảm, Tử Cường nhất định đã thích cô gái khác, cho nên mới khác thường như vậy, bà nhất định phải ngăn cản.

Bất quá đầu tiên phải tìm cho ra cô gái này, biết rõ lai lịch cô ta mới tiện hành động.

Đình Tiểu Nhiên ngồi mất một tiếng trên xe buýt, sau đó lại quá giang xe khác đi vào khu vùng núi xa xôi, chỉ một lòng nghĩ tìm một nơi thật xa, không ngờ kết quả lại đi sai đường, mặc dù nơi này rất vắng, nhưng lại rất thanh tịnh, thích hợp để cô tĩnh tâm.

Nhìn rừng núi nơi này, đều là một mảnh xanh biếc mênh mông, còn có cánh đồng ruộng thẳng tắp, đứng tại chỗ cao gió thổi vi vu, cả người thoải mái rất nhiều, cảm giác cực kỳ nhẹ nhõm.

Đình Tiểu Nhiên đi dọc theo cánh đồng ruộng, có lẽ vì đã quen nhìn phố xá sầm uất, cho nên đối với cảnh vật đặc biệt ở nông thôn này vô cùng hứng thú, nhìn hoa cỏ, còn có rau quả trên đất, lấy tay sờ sờ để dời đi phiền não trong lòng.

Như vậy cũng tốt, không nghĩ đến những chuyện phiền não kia, tâm trạng sẽ không còn tồi tệ, có lẽ ông trời cố ý muốn cô đi tới nơi này để quên hết mọi thứ, cô nghĩ ông trời vẫn chưa bỏ rơi cô?

Cô vốn không phải một người đa sầu đa cảm, gặp chuyện khó khăn cũng có thể mỉm cười đối mặt, nên bây giờ cũng thế.

Lúc này, đột nhiên cách đó không xa có một đám mây đen đang kéo tới gần, che kín bầu trời tươi đẹp, bầu trời tối mịt tựa hồ sắp mưa to.

Khí trời đột nhiên thay đổi, người trong thôn cũng bắt đầu vội thu dọn đồ đạc.

“Ông trời ơi, đừng mà, ông không mưa lúc nào lại mưa vào lúc này chứ?” Đình Tiểu Nhiên ngược nhìn bầu trời, oán trách mấy câu, đột nhiên nghe thấy có tiếng người bị trượt té, liền đảo mắt nhìn lại.

“Á —— ”

Trong vườn rau, một ông lão té ngã không đứng lên nổi, vả lại bên cạnh không có ai.

Đình Tiểu Nhiên thấy chung quanh không có ai, quyết định đi tới đỡ ông lão, “Ông ơi, ông không sao chứ?”

“Không sao, người già rồi nên vô dụng, đi vài bước liền ngã.” Ông lão lấy tay chống lên, từ từ đứng dậy, sau đó chỉ vào cái liều nhỏ bên cạnh nói: “Cháu gái, cháu đỡ ông qua bên kia ngồi đi. Trời muốn mưa rồi, cháu mau vào tránh mưa đi.”

“Dạ.” Đinh Tiểu Nhiên không nghĩ nhiều liền đỡ ông lão đi tới, thật ra cô cũng muốn tránh mưa, nhưng nơi này đều là nông trại, không dễ tìm một nơi để tá túc.

“Ông thấy cháu không giống người trong thôn, cháu là người trong thành phố tới sao?”

“Dạ.”

“À, cháu vào trong thôn này làm gì vậy?” Ông lão vào trong lều, sau đó ngồi xuống, tựa hồ vẫn luôn quan sát Đinh Tiểu Nhiên, cảm thấy rất thích cô.

“Không có gì, chẳng qua đến để giải sầu thôi.” Đinh Tiểu Nhiên cũng tìm một chỗ ngồi xuống, lúc này ngoài trời đã mưa, nhìn cảnh này rất giống nỗi lòng của cô, làm cô nghĩ đến lại buồn.

Trời mưa, chính là ông trời đang khóc, mà bây giờ cô cũng rất muốn khóc, chỉ là không thể khóc ra mà thôi.

Rốt cuộc cô phải làm sao mới thoát khỏi tình cảnh khốn đốn này, mới tìm thấy được hạnh phúc, thoát khỏi tất cả phiền não?

Cô không biết, bây giờ cô chỉ biết mình không thể quay về, không thể đối mặt với Dư Tử Cường.

21. Chương 21: Kiên Trì Tới Cùng

Dư Tử Cường nhìn dọc theo bên đường tìm kiếm Đinh Tiểu Nhiên, cố gắng cho xe chạy thật chậm, xem có thể gặp được cô ở trên đường không, nhưng tìm mãi không thấy, cuối cùng lại tìm đến nhà cô.

Mẹ Đinh mở cửa, thấy là một chàng trai trẻ tuổi, hơn nữa thấy dáng người của anh liền cực thích, ôn hoà hỏi: “Chào cậu, xin hỏi cậu tìm ai?”

“Nói vậy đi là mẹ Đinh Tiểu Nhiên, con là bạn thân của Tiểu Nhiên, con có chút việc muốn tìm cô ấy, xin hỏi cô ấy có nhà không?”

“Thì ra bạn của Tiểu Nhiên, thật tiếc quá, hôm nay Tiểu Nhiên không có ở nhà.” Mẹ Đinh biết anh chàng đẹp trai trước mặt là bạn con gái mình, trong lòng không tự chủ liền suy tưởng, có khi nào anh là bạn trai Tiểu Nhiên không.

Nếu như bà có con rể tài giỏi thế này, thật tốt biết bao?

Dư Tử Cường vừa nghe Đinh Tiểu Nhiên không có ở đây, trong lòng càng thêm sốt ruột, lo lắng hỏi: “Cô ấy không ở nhà, vậy cô ấy ở đâu đi có biết không?”

Anh đã gọi điện thoại hỏi Tạ Thiên Ngưng, nhưng cô ấy nói Tiểu Nhiên không có ở chỗ chị ấy, người này rốt cuộc đã chạy đi đâu?

“Nó nói muốn ra ngoài du lịch vài ngày để giải buồn. Có thể vì hôm qua xem mắt bị người dả kích, lại thêm phiền phức trong công ty, nên nó muốn ra ngoài cho khuây khỏa.”

“Đi du lịch, vậy đi có biết cô ấy đi du lịch ở đâu không?”

“Cái này nó không nói, nó không mang theo quần áo chắc là đi không xa, nói không chừng là đi ra ngoại ô mà thôi, hai ngày nữa sẽ về. Cậu vào đây ngồi một chút, uống ly nước nha.” mẹ Đinh thân thiện nói, càng nhìn Dư Tử Cường càng thấy hài lòng.

Đây là chuẩn mẫu con rể ở trong lòng bà.

“Không cần đâu, cháu còn có việc cần làm, hôm nào rảnh cháu lại đến, chào dì.” Dư Tử Cường rất lễ phép, ngôn hành cử chỉ vô cùng lịch sự, không tìm thấy Đinh Tiểu Nhiên, đành phải rời đi trước, trong lòng âm thầm mắng cô một trận.

Cô ngốc này, có chuyện gì sao không mặt đối mặt nói mà phải trốn tránh chứ. Hôm nay anh đành phải quay về chờ thôi.

Mẹ Đinh nhìn theo bóng lưng Dư Tử Cường rời đi, nhìn đến xuất thần, trên mặt vẫn giữ nụ cười hưng phấn cho đến khi bóng dáng Dư Tử Cường biến mất, bà mới nhớ chưa có hỏi tên đối phương, đáng tiếc người đã đi xa không thể hỏi được nữa, đành phải thở dài, “Sao mình lại ngốc vậy chứ, quên hỏi tên đối phương, đành phải qua hỏi Thiên Nhiên, xem nó có biết chuyện Tiểu Nhiên không?”

Thôi đi, nhà ai nấy lo, nếu như cậu ta và Tiểu Nhiên thật sự có duyên, sau này bọn chúng vẫn có cơ hội gặp lại nhau.

Dư Tử Cường không tìm thấy Đinh Tiểu Nhiên, giờ phút này lại không biết đi đâu, vì vậy phải quay về nhà một chuyến, ai ngờ vừa vào cửa liền bị chửi rủa một trận.

Hiện giờ Chung Mẫn Liên rất giận, vừa thấy Dư Tử Cường vào cửa, lập tức bước tới, chỉ tay vào anh mắng, “Con còn biết về sao, mẹ tưởng con chỉ biết chơi bời với mấy đứa gái hư kia quên mất đường về nhà rồi chứ? Dư Tử Cường, mẹ cảnh cáo con, con đừng mơ rứt mấy đứa con gái hư hỏng kia về nhà, mẹ tuyệt đối sẽ không cho loại con gái hư đó vào nhà chúng ta, mẹ —— ”

“Mẹ, mẹ nói đủ chưa?” Dư Tử Cường nghe xong câu này, cảm thấy rất phiền não, không vui ngắt lời bà, oán trách: “Mẹ đã nói hàng trăm lần những câu phản đối này trong điện thoại rồi, về nhà còn nghe mẹ nói nữa, mẹ không thấy mệt, mẹ không mệt nhưng con nghe mệt rồi.”

“Dù mệt mẹ cũng nói. Con thành thật khai ra, vì đứa nào mà con bỏ Tuyết Phi ở trên đường, có phải đứa con gái người đầy dầu mỡ kia không?”

“Đúng thì sao?”

Đáp án này làm Chung Mẫn Liên càng thêm giận, nổi trận lôi đình lớn tiếng trách, “Dư Tử Cường, sao con luôn đem lời mẹ nói từ lỗ tai này lọt qua lỗ tai kia hả, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần không nên ở cùng loại con gái bẩn hèn đó, vậy mà con vẫn không nghe, loại con gái này chỉ muốn một bước bay lên làm Phụng Hoàng, chuyện gì chúng cũng có thể làm con có hiểu không?”

Dư Tử Cường không tìm được Đinh Tiểu Nhiên, tâm trạng càng không vui, bị Chung Mẫn Liên lớn tiếng trách, không chịu nổi liền quát lại, “Bây giờ cô ấy không cần con, chứ không phải con không cần cô ấy, không phải cô gái nào cũng ham mê phù phiếm như lời mẹ nói đâu.”

“Ồi trời ơi, đúng là xui xẻo, mẹ không tin có loại con gái cao thượng như thế đâu? Nó giờ không cần con, chứ không phải sau này không cần, nó đang dùng chiêu lật mềm buộc chặt để trói chặt con đó. Tử Cường, bài học của cha con vẫn còn đó, chẳng lẽ con cũng muốn đi vào vết xe đổ của cha con sao?”

“Mẹ, con không cha, mẹ không cần đem hai chuyện này gộp lại làm một. Mặc dù lúc trước con rất hận Lâm Thư Nhu, bất kể có làm bao nhiêu chuyện với bà ấy, bà ấy vẫn không có một câu oán trách, còn đem ngân hàng Thiên Tường trả lại cho chúng ta, không phải sao?”

“Đó là vì bà ta gặp báo ứng, ông trời muốn trừng phạt bà ta, cho nên bà ta mới có kết cuộc này, không trách được ai.”

“Đủ rồi, giờ con hơi mệt muốn về phòng nghỉ ngơi, mẹ đừng tìm con.” Dư Tử Cường không muốn nói nhắc đến chuyện này, uể oải đi lên lầu.

Chung Mẫn Liên không từ bỏ, cố chấp kéo anh lại, tiếp tục giáo huấn anh, “Tử Cường, mẹ còn chuyện muốn nói con, con phải nghe cho kỹ sau này không được qua lại với đứa con gái đó, nó không hợp với con.”

“Hà Tuyết Phi mới không hợp với con, con sẽ không cưới cô ấy, mẹ từ bỏ đi.”

“Tuyết Phi có chỗ nào không tốt, sao con lại ghét nó chứ?”

“Mẹ, con biết mẹ thích Hà Tuyết Phi, nhưng mẹ thích cô ta là một chuyện đừng có ép con phải thích cô ta chứ, không phải ai cũng đều thích một kiểu người, mẹ có biết không? Thích một người là không cần lý do, cho nên ghét một người cũng không cần lý do, tóm lại con không thích cô ta.”

“Tuyết Phi là con nhà danh tiếng, từ nhỏ đã được dạy dỗ lễ nghĩa, nhà họ còn mở rất nhiều công ty ở Châu Âu và các quốc gia khác, chỉ có cô gái như vậy mới xứng đôi với con, hơn nữa cưới nó rồi sẽ càng có lợi cho sự nghiệp của con, có gì không tốt? Vả lại, Tuyết Phi cũng rất xinh, anh chàng nào không thích, nếu như con không nắm bắt cơ hội sẽ bị người khác đoạt đi.”

Dư Tử Cường cười lạnh, giấu cợt hỏi ngược lại: “Mẹ, cưới vợ chứ không phải cưới sự nghiệp, mẹ không nên đem hôn nhân và sự nghiệp gom chung một chỗ? Nếu như hai người không hợp, cưỡng ép lấy nhau sẽ không có cuộc sống hạnh phúc, cái này mẹ rõ mà.”

Từ nhỏ anh biết cha không yêu mẹ, nhưng khi đó anh còn nhỏ nên không hiểu chuyện, chỉ biết trách cha không thương mẹ, căn bản không đứng trên lập trường của cha mà suy nghĩ, còn đi gây sự với Lâm Thư Nhu. Nhưng giờ anh đã hiểu, bởi vì sống cùng người mình không yêu là một chuyện rất khổ sở.

Chung Mẫn Liên không nghĩ vậy, “Đàn ông phải lấy sự nghiệp đặt ở hàng đầu, có sự nghiệp mới là đàn ông thật sự.”

“Nếu như lúc đầu cha không có thành tựu gì, mẹ có chịu gả cho ông ấy không?”

“Thằng ngốc này, con nói bậy bạ gì đó?”

“Con chỉ nói sự thật thôi, cứ lấy Tạ Thiên Ngưng và Phong Khải Trạch ra nói đi, giờ mọi người đều biết gia đình bọn họ đang rất hạnh phúc, chẳng lẽ mẹ không muốn có một gia đình tràn đầy yêu thương sao?”

“Chuyện khác mẹ mặc kệ, mẹ chỉ biết con phải cưới Tuyết Phi, vì tiền đồ của con, mẹ tuyệt đối không để cho cô gái khác bước vào nhà chúng ta.” Chung Mẫn Liên chỉ chấp nhận Hà Tuyết Phi, nói gì khác đều mặc kệ.

“Mẹ, con do mẹ từ nhỏ nuôi lớn, mẹ cũng biết rõ tính cách của con rồi đó. Nếu như mẹ cứ ép con cưới Hà Tuyết Phi, vậy con không lo ngân hàng Thiên Tường nữa, tiếp tục sống cuộc đời lãng tử của con, con sẽ kiên trì như Phong Khải Trạch.”

“Con —— ”

“Về sau đừng nhắc chuyện cưới Hà Tuyết Phi nữa, con không muốn nghe.”

“Tử Cường —— ”

“Con mệt rồi, muốn về phòng ngủ một giấc, không có chuyện gì đừng quấy rầy con.” Dư Tử Cường biết Chung Mẫn Liên lại tiếp tục khuyên anh, nhưng anh nghe chán rồi không muốn nghe nữa, liền bước nhanh đi lên lầu.

Anh vốn không ghét Hà Tuyết Phi, nhưng bị người “ép” cưới cô ta nên càng ghét hơn, thậm chí sau này còn không muốn gặp lại cô ta.

Muốn anh cưới cô gái này, anh thà đến sa mạc Châu Phi sinh sống.

“Tử Cường, Tử Cường ——” Chung Mẫn Liên đứng dưới lầu hô to, tưởng rằng chuyện này sẽ dễ dàng giải quyết, nhưng không ngờ con trai mình lại nhất quyết phản kháng, xem ra khuyên nhủ cũng vô dụng, chỉ có thể ra tay từ phía con gái đầu mỗ kia.

Nhưng đến bây giờ bà vẫn chưa biết tên cô gái đó là gì, làm sao ra tay chứ?

Còn Đinh Tiểu Nhiên chạy đến vùng nông thôn, đối mặt với thiên nhiên, tâm trạng thoải mái rất nhiều, nhất là sau khi nhìn thấy trận mưa lớn kia, cảm giác phiền não trong lòng đều bị tẩy sạch đi rất nhiều.

Bất quá sau khi mưa tạnh, trời cũng đã ngã tối, chung quanh đây lại không có nhà trọ, vấn đề này rất khó giải quyết.

“Ông ơi, nơi này có nhà trọ nào không?”

“Có chứ, ngoài thôn có một nhà trọ, đặc biệt tiếp đón những người thích du lịch như cháu, cháu đừng thấy nơi này của chúng ta vắng vẻ, thật ra có rất nhiều người thích tới nơi này chơi lắm, được ngắm nhìn đồi núi, sông nước, còn có nhất là vào mùa thu hoạch trái cây, du khách đặc biệt đến đây rất nhiều. Bất quá bây

giờ cây chưa ra trái, cho nên du khách không đến nơi này nhiều. Cháu gái, ông thấy cháu hình như có tâm sự, có phải cãi nhau với bạn trai nên một mình chạy đến nơi này không?”

“Cháu, cháu chưa có bạn trai, làm sao gây gổ với bạn trai được.”

“Người trẻ tuổi luôn không hay nói dối, ông đã thấy rất nhiều cô gái thành phố thất tình như cháu chạy đến đây, cháu không qua được mắt ông đâu. Nếu như hai người đã yêu nhau, phải biết bao dung đối phương hơn một chút, giữa bồ bịch, vợ chồng, chỉ dựa vào yêu là không thể đi hết cả đời, cần phải biết bao dung, tha thứ, tôn trọng nhau hơn. Nếu như cháu yêu cậu ta thật lòng, vậy phải cố bao dung, tha thứ, tôn trọng cậu ta nhiều hơn.”

“Ha ha, cảm ơn ông, cháu đi tìm nhà trọ trước, hi hi.” Đinh Tiểu Nhiên nói xong có chút lúng túng, mặt đỏ rần, liền bước đi nhanh.

Hiện giờ cô vẫn chưa thể xác định mình có yêu Dư Tử Cường không, làm sao biết bao dung, tha thứ, tôn trọng cậu ta chứ. Chuyện này cứ để sau này hãy nói.

22. Chương 22: Có Đáp Án

Đinh Tiểu Nhiên biến mất hai ngày? Dư Tử Cường mất hồn hai ngày. Làm chuyện gì cũng không có tinh thần, giống y như đang lơ lửng trên trời. Cách mỗi tiếng lại gọi điện thoại cho Đinh Tiểu Nhiên một lần. Nhắn rất nhiều tin, chỉ cần nghĩ thôi cũng điếm không xuể. Vào giờ phút này, anh rốt cuộc đã biết nỗi khổ tương tự là thế nào.

Khổ tương tự? Vậy chứng tỏ anh đã thật sự yêu Đinh Tiểu Nhiên, không phải vì lấy lại mặt mũi nên mới cố đeo bám.

“Tiểu Nhiên, Tôi yêu em.” Sau hai ngày Dư Tử Cường đã nếm trải mùi vị khổ tương tự. Rốt cục mạnh dạng chấp nhận mình đã yêu Đinh Tiểu Nhiên. Quyết định triển khai theo đuổi điên cuồng, vì vậy nội dung mỗi tin nhắn đều là thú nhận tình cảm của mình với Đinh Tiểu Nhiên.

Nhưng vừa mới thú nhận xong, Chung Mẫn Liên giận dữ dùng dằng xông tới, tức giận hỏi: “Tử Cường, hai ngày nay rốt cuộc con làm sao vậy, trong cuộc họp còn ngăn người ra, giấy tờ không ký, chuyện gì cũng không lo, con bị làm sao vậy?”

“Mẹ, mẹ đừng làm phiền con nữa có được không?” Dư Tử Cường bị Chung Mẫn Liên vặn hỏi càng thêm buồn chán, xem ra anh thích cuộc sống tự do trước kia hơn, không bị người quản lý chặt chẽ.

“Không làm phiền gì, con không lo làm việc, ngày ngày cứ ở ngổ người trong phòng, rốt cuộc con bị làm sao thế?”

“Hai ngày nay tâm trạng con không tốt, mẹ thông cảm cho con đi.”

“Thông cảm cho con, thế lúc mẹ không vui, ai tới thông cảm mẹ đây?”

“Mẹ —— ”

“Tử Cường, con trưởng thành rồi, không nên tùy hứng như trước, chẳng lẽ con muốn ngân hàng Thiên Tường sụp đổ trong tay con sao? Trước đây mẹ không lo bởi vì đã có Lâm Thư Nhu, giờ Lâm Thư Nhu đã chết, ngân hàng Thiên Tường đã thuộc về chúng ta, mẹ không thể không lo. Bắt đầu từ hôm nay ngoại trừ lúc ở bên cạnh Tuyết Phi ra, con phải cố gắng làm việc ẹ.”

Từ nhỏ Dư Tử Cường đã cứng đầu, không thích bị người khác sắp đặt, càng không thích bị người quản thúc, nên anh cực kỳ ghét mệnh lệnh của Chung Mẫn Liên, không vui nói: “Mẹ, nếu như mẹ cứ ép con con sẽ bỏ đi, còn ngân hàng Thiên Tường mẹ thích làm gì cứ làm, con không quan tâm.”

Dù Chung Mẫn Liên rất giận, nhưng biết tính cách con trai mình, nếu lúc này uy hiếp nó, nó nhất định sẽ liều mạng phản kháng, cho nên bà không thể quá cương, đành xuống nước nhỏ nhẹ, “Tử Cường, bỏ đi không phải cách giải quyết tốt đâu, chẳng qua mẹ chỉ mong con có tương lai sáng lạng hơn, nên mới nghiêm khắc với con.”

“Mẹ, con không phải con nít, con biết mình phải làm gì, chỉ cần mẹ không làm phiền con, con nhất định sẽ xử lý tốt chuyện ngân hàng Thiên Tường, để nó phát triển theo hướng tốt hơn. Ngược lại, nếu mẹ cứ ép con làm những chuyện con không muốn làm, con sẽ bỏ mặc nó.”

“Được rồi, mẹ không ép con nữa, nhưng còn có việc con phải làm.”

“Là việc gì?”

“Lần trước con bỏ mặc Tuyết Phi trên đường, chẳng lẽ con không muốn đi xin lỗi người ta sao?”

Vừa nghe nhắc Hà Tuyết Phi, Dư Tử Cường càng ghét hơn, không vui nói: “Mẹ, mẹ đừng nhắc Hà Tuyết Phi với con nữa có được không, con không thích cô ta.”

“Mẹ không muốn nhắc, chẳng qua mẹ chỉ muốn con đi xin lỗi nó thôi, dù sao mẹ nó cũng là bạn thân của mẹ, sau này sẽ thường đụng mặt nhau, lúc trước mẹ hay khen con ở trước mặt bọn họ, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, nếu con không đi nói xin lỗi, mẹ làm sao gặp mặt bọn họ đây? Con coi như vì mẹ, đi xin lỗi Tuyết Phi có được không?” Chung Mẫn Liên không dùng thủ đoạn cứng rắn cưỡng ép, mà đổi sang phương thức khác, để Dư Tử Cường lại gần Hà Tuyết Phi nhiều hơn.

Bà không tin không đẩy hai người lại gần nhau được?

“Thật vậy thôi sao?” Dư Tử Cường không tin, nhưng nghe thấy cũng có lý.

“Không vậy, còn có thể làm gì? Con không thích Tuyết Phi là chuyện của con, đừng làm mẹ mất thể diện trước họ.”

“Muốn con xin lỗi Hà Tuyết Phi cũng được, nhưng con nói trước, con và cô ta là không thể.”

“Được rồi được rồi, con chỉ cần nói xin lỗi nó, chân chính dẫn nó ra ngoài dạo chơi một chút, những thứ khác mẹ không bắt buộc.” Chung Mẫn Liên ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại không phải vậy, bằng mọi cách cho dù có nói dối, bà cũng phải để hai đứa ở gần bên nhau.

“Còn dẫn cô ta đi chơi?”

“Lần trước con nói mang người ta đi chơi, xin hỏi con đã làm tròn trách nhiệm chưa? Chẳng qua kêu con đưa nó ra ngoài dạo chơi một chút, có bắt con làm gì khác đâu, chẳng lẽ ngay cả chuyện này con cũng không thể làm sao?”

Dư Tử Cường âm thầm nhìn Chung Mẫn Liên, biết rõ bà nghĩ cái gì, suy nghĩ kỹ lưỡng quyết định đáp ứng bà, “Được, con sẽ chọn thời gian hẹn Hà Tuyết Phi.”

Lần này, anh muốn để Hà Tuyết Phi hoàn toàn chết tâm với anh, chỉ có Hà Tuyết Phi từ bỏ, mẹ mới không còn ép buộc anh.

Chung Mẫn Liên lấy được đáp án hài lòng, cười tươi như hoa, dù chưa hỏi cũng định luôn thời gian cho Hà Tuyết Phi, “Mẹ thấy gần đây con không vui hay gần người trong phòng làm việc, hay ngày mai con đi với Tuyết Phi ra ngoài giải sầu đi.”

“Ngày mai?”

“Đúng vậy, ngày mai, có vấn đề sao?”

“Tùy, ngày mai thì ngày mai.” Vừa lúc mấy ngày nay rảnh rồi không có Tiểu Nhiên có ở đây, chẳng bằng giờ giải quyết chuyện của Hà Tuyết Phi, chờ sau khi Tiểu Nhiên về anh có thể bồi dưỡng tình cảm với cô.

Được rồi, cứ vậy đi.

“Vậy xem như đã hứa rồi đó, nhớ kỹ, lần này không được tùy tiện nửa đường bỏ rơi Tuyết Phi đó, có biết chưa?”

“Biết rồi.”

“Được, giờ mẹ lập tức đi nói cho Tuyết Phi biết chuyện này, ha ha!” Chung Mẫn Liên hưng phấn rồi đi, mong ngày mai mau đến.

Dư Tử Cường dĩ nhiên biết bà rất vui, cười khinh thường, cảm thấy buồn cười khi chỉ có mình bọn họ tình nguyện, không thêm quan tâm đến trong lòng lại bắt đầu nhớ đến Đinh Tiểu Nhiên, bất tri bất giác nhớ lại cảnh triền miên lúc đó, đến bây giờ anh vẫn còn thấy ngiên, vì vậy cầm điện thoại di động trên bàn lên, gọi thêm cho cô một cuộc, kết quả đối phương khóa máy, nhưng anh không giận ngược lại còn gửi tin nhắn cho cô, đột nhiên không biết viết gì, chỉ bấm mười mấy chữ ‘Anh yêu em’ rồi gửi đi.

Đinh Tiểu Nhiên ở trong thôn hết hai ngày, mỗi ngày ngủ thẳng tới mặt trời lên cao, có lẽ vì không khí trong lành, tâm tình khá tốt, sau khi tỉnh dậy cả người cực kỳ thoải mái, nhìn điện thoại đầu giường, mới ý thức mình đã hai ngày không mở máy, mặc dù cô khóa máy vì không chịu nổi sự quấy rầy của Dư Tử Cường, nhưng vẫn cần liên lạc với những người khác, nghĩ lại quyết định mở máy xem.

Vậy mà khi mở điện thoại di động ra, làm cô rất giật mình, bởi vì có trên trăm tin nhắn chưa đọc, hộp thoại đầy, càng làm cô giật mình là tất cả tin đều cùng một người, mà người này chính là Dư Tử Cường.

“Chuyện gì thế, sao lại gửi nhiều tin vậy chứ?”, Đinh Tiểu Nhiên vừa nhìn thấy tên Dư Tử Cường, trong đầu nhớ lại chuyện hôm đó, nhất là cảnh hai người xích lõa dây dưa trên giường, trong lòng hơi phiền não, vứt điện thoại sang bên không đọc tin nhắn, tránh cho tâm trạng vừa mới xoa dịu, bắt đầu càng giận hơn.

Nhưng trong lòng rất muốn xem, cho nên hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại, ngón tay không an phận nhích tới nhích lui, cuối cùng không tự chủ cầm lên, mở ra xem một tin nhắn, khi thấy nội dung tin nhắn không ngừng hoảng sợ.

Tin nhắn ngắn ngủi chỉ có năm chữ: Tiểu Nhiên, anh yêu em.

Mặc dù chỉ có năm chữ, nhưng cũng đã khiến tim cô đập loạn thành thịch, không cách nào bình tĩnh lại, càng không nhìn được tiếp tục đọc những tin khác, mỗi một tin đều là thổ lộ tình cảm với cô, hơn nữa càng ngày càng sâu đậm, sau đó là mười mấy tin ‘Anh yêu em’, làm tim cô rung động.

Cậu ta thật sự yêu cô sao?

Vấn đề này cô không dám hỏi anh, nhưng không biết tại sao trong lòng như đã có đáp án, bởi vì cô có thể cảm nhận được anh thật sự yêu cô, chỉ tiếc...

Đinh Tiểu Nhiên cầm điện thoại suy nghĩ lung tung, trong lòng rất mâu thuẫn, có nên chấp nhận tình cảm này của Dư Tử Cường, nhưng cô lại không muốn quen người nhỏ tuổi hơn cô, khiến cô đau đầu nhức óc, giờ không biết làm sao mới tốt.

Đột nhiên, hồi tưởng lại ngày đó ở trong lều, ông lão đã nói với cô: Bồ bịch trai gái, vợ chồng, chỉ dựa vào yêu là không thể đi hết cả đời, còn cần phải biết bao dung, tha thứ và tôn trọng. Nếu như cháu thật yêu cậu ta, vậy phải cố gắng bao dung, tha thứ và tôn trọng cậu ta nhiều hơn.

“Hai người yêu nhau, cần phải biết bao dung, tha thứ và tôn trọng.” Đinh Tiểu Nhiên tựa hồ đã nghĩ thông suốt, trên mặt lộ ra nụ cười, sau đó xuống giường đi tới bên cửa sổ, nhìn bầu trời xanh biếc bên ngoài, ngửi hương thơm từ hoa cỏ, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi, rốt cuộc cô cũng đã tìm được ngọn nguồn phiền não của mình.

Giờ cô không còn lo về chuyện tuổi tác của Dư Tử Cường, mà là muốn biết rốt cuộc cô có yêu anh không, và anh rốt cuộc có yêu cô thật không, nếu như hai người đều yêu nhau, vì sao cô không thể bao dung, tha thứ và tôn trọng anh hơn một chút?

“Tâm trạng đã tốt lên nhiều, đến lúc phải quay về rồi, Đinh Tiểu Nhiên, cố gắng lên, hi hi!”

Đinh Tiểu Nhiên động viên chính mình, sau đó mặc lại quần áo, đột nhiên điện thoại nhận được một tin nhắn, là do Dư Tử Cường nhắn tới, lần này cô không do dự. Vả lại còn nôn nóng muốn mau mở ra xem, ra là tin nhắn bày tỏ tình cảm với cô, mà đọc xong còn có chút buồn nôn, mới vừa rồi chỉ có ‘Anh yêu em’, giờ đã biến thành ‘Anh yêu em, yêu đến tận xương tủy’.

Nhìn tin nhắn, trên mặt Đinh Tiểu Nhiên là nụ cười hạnh phúc, trên đường quay về tay vẫn cầm điện thoại di động, chờ Dư Tử Cường nhắn tin đến, mỗi lần nhìn lại khiến tâm trạng càng tốt lên thêm một phần, kết quả đi hết nửa đường điện thoại vẫn không có tin nhắn, điều này khiến cô có chút buồn bực, mặc dù rất muốn đọc tiếp tin nhắn, nhưng không còn cách nào khác đành cố nhẫn nhịn, chờ về nhà đọc tin tiếp.

Cả ngày Dư Tử Cường chỉ gửi tin nhắn, mỗi một tiếng lại gửi một tin, đến tối cũng không gọi, cho nên tạm thời không gửi, định ngày mai giải quyết cho xong chuyện Hà Tuyết Phi, để tránh mọi chuyện phức tạp hơn.

23. Chương 23: Tai Nghe Là Giả

Lúc Đinh Tiểu Nhiên về đến nhà đã là tám giờ tối, mặc kệ bụng đói kêu ọc ọc, vội vàng chạy về phòng sạc pin điện thoại, vừa sạc pin vừa xem tin nhắn, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười ha ha.

Mẹ Đinh và cha Đinh ngồi ở trong phòng khác xem ti vi, đột nhiên thấy con gái xông vào, chỉ chào hỏi hai người một tiếng qua loa rồi chạy vào trong phòng, thấy hơi kỳ lạ, liền đi tới bên cửa xem thử, thấy cô nằm lý trên giường cười khúc khích, ông nhìn bà, bà nhìn ông hai chả hiểu chuyện gì xảy ra nữa.

“Bà à, Tiểu Nhiên bị sao thế, đi mấy ngày trở về liền trở nên kỳ quái, chẳng lẽ vì chuyện Điền Vĩ mà nó kích động đến thế sao?” Cha Đinh vì lo lắng cho con gái mình, nhìn cô như vậy càng làm cho ông thêm đau lòng.

Nhưng mẹ Đinh lại không nghĩ thế, thấy thái độ con gái mình bây giờ liền rất hài lòng, “Tôi lại không thấy nó vì chuyện Điền Vĩ mà kích động, ông không phát hiện sao, tâm trạng con mình giờ rất tốt, trở về đã cắm điện thoại lên xem, nếu không phải có người quan trọng, sao nó lại vội vàng thế chứ?”

“Cũng đúng, người này là ai mà có thể ảnh hưởng lớn đến nó thế, chẳng lẽ là Thiên Ngưng?”

“Hai đứa con gái thì có gì để lo chứ, chỉ có một trai một gái mới xuất hiện tình trạng như vậy, xem ra con gái chúng ta nhất định đã gặp được đối tượng thích hợp, ha ha.”

“Có thật không? Tôi đi hỏi nó xem người đó là ai?” Cha Đinh vì quá lo lắng nên muốn vào hỏi rõ đáp án nhưng bị mẹ Đinh ngăn cản, kéo ông rời đi, “Hỏi gì mà hỏi, đừng quấy rầy con nó, chờ thêm một thời gian nữa hãy hỏi?”

“Nhưng mà ——” ?valqd?

“Không nhưng nhị gì hết, nếu Tiểu Nhiên thật sự thích người đó, nó sẽ nói cho chúng ta biết, đi mau đi, đừng ở đây quấy rầy nó?”

“À.” Mặc dù Cha Đinh rất muốn hỏi nhưng vì nghĩ cho con gái, cố dằn nén xuống chờ đến khi có tiến triển mới hỏi.

Con gái đã gần 28 rồi mà còn chưa có bạn trai, người làm cha mẹ như họ đương nhiên phải sốt ruột, bởi vì không phải cô gái nào cũng được may mắn như Tạ Thiên ngưng.

Đinh Tiểu Nhiên hoàn toàn bị tin nhắn trong điện thoại hấp dẫn, không biết cha mẹ mình đang đứng ở cửa, sau khi đọc xong tin nhắn cũng đã nằm xuống giường suy tư chờ tin nhắn đến, nhưng chờ cả tiếng rồi cũng không thấy tin đến, liền ngó xem thời gian tin cuối được gửi đến, để là sáu giờ chiều, vậy là từ sau sáu giờ chiều anh đã không còn cho gửi tin nhắn cho cô.

Mặc dù hơi buồn, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy rất thỏa mãn, trong đầu không ngừng nghĩ đến tin nhắn Dư Tử Cường gửi cho cô, chắc chắn trong 24 giờ tới Dư Tử Cường sẽ gọi điện thoại hoặc nhắn tin đến cho cô.

Nhưng một khi chờ chính là đến sáng sớm ngày mai, thế mà lại không có một tin đến, làm cô bắt đầu thấy vắng vẻ, vốn đã xao động muốn tiếp nhận phần tình cảm này, nhưng vào giờ phút này lại bắt đầu do dự, hoài nghi Dư Tử Cường là đang chơi cô, chứ không hề thật sự thích cô.

“Tiểu Nhiên, hôm nay con không định đi làm sao?” sáng sớm mẹ Đinh đã thức dậy chuẩn bị bữa sáng, thấy Đinh Tiểu Nhiên vẫn chưa chịu rời giường, liền đứng ở cửa gọi cô dậy chứ không thúc giục kêu cô đi làm.

“Đi làm?”, Đinh Tiểu Nhiên đã dậy từ sáng sớm, nằm trên giường cầm điện thoại di động chờ tin nhắn Dư Tử Cường, chờ đến độ quên cả thời gian đến khi mẹ gọi cô, cô mới lấy lại tinh thần nhìn đồng hồ đã thấy sắp chín giờ, ngẫm nghĩ lại dù sao cũng không ngủ được, đến công ty xem thử hoặc có lẽ cũng đã đến lúc đi thu dọn đồ đạc rồi.

“Mẹ, có thể hôm nay là ngày cuối cùng con đến công ty để đi làm, mẹ mau chúc mừng con đi.”

“Chúc mừng con chúc mừng con, nhanh mau thay quần áo ra ngoài ăn sáng đi.”

“Tuân lệnh, mẫu thân đại nhân.”

Mẹ Đinh dịu dàng lắc đầu một cái, trở về phòng khách dọn lên bữa ăn sáng chuẩn bị xong.

Đinh Tiểu Nhiên ăn sáng xong liền ra khỏi cửa, đi trên đường còn cầm theo điện thoại di động, và lại còn mang theo pin sạc dự phòng, sợ điện thoại hết pin.

Hai ngày không tới công ty làm việc, khi bước vào liền thân thiện chào hỏi đồng nghiệp trong phòng làm việc, “Hello, chào tất cả mọi người, tôi đã về rồi.”

Những đồng nghiệp trong phòng làm việc nghe tiếng cô chào hỏi, chỉ nhìn cô một cái không trả lời, tiếp tục vui đùa vào công việc, bầu không khí thật sự rất xa lạ.

Đinh Tiểu Nhiên chỉ nhún nhún vai lơ đãng, không cần hỏi cũng biết chuyện gì đã xảy ra, mặc kệ bọn họ đi thẳng tới chỗ ngồi của mình, vừa đến gần liền thấy bàn làm việc của mình bữa bọn họ hơn cả đống rác, nếu như là lúc trước cô sẽ tức giận đi tìm thủ phạm để tính sổ, thế nhưng bây giờ cô lại rất xem như không có gì, dọn dẹp đồ trên ghế xong thì ngồi xuống tiếp tục dọn dẹp đồ trên bàn, bất quá chưa dọn dẹp xong người gây phiền toái đã tìm tới.

Đinh Tiểu Nhiên vừa vào công ty, Tiêu Vũ Huyền liền biết, lập tức tới gây sự với cô, dùng lời lẽ khiêu khích bốn cợt nói: “A, Đinh đại tiểu thư của chúng ta đã về rồi, tôi còn tưởng cô biến mất luôn rồi chứ?”

“Biến mất chỉ là chuyện sớm muộn thôi, bất quá trước khi đi muốn gặp cô lâu hơn một chút, và lại còn có vài chuyện muốn nói cho cô nghe?”

“Sao đúng lúc vậy, tôi cũng có chuyện muốn nói cho cô.”

“A, phải không, chuyện gì vậy?”

“Anh chàng chủ tịch ngân hàng Thiên Tường gì đó của cô, hôm nay cùng một cô gái rất xinh đẹp đi dạo phố, trông hai người cực kỳ xứng đôi ——” Tiêu Vũ Huyền còn tưởng rằng chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến Đinh Tiểu Nhiên, ai biết mới vừa nói phân nửa, sắc mặt cô liền đổi, liền thêm bớt vào, “Hình như tên anh chàng chủ tịch ngân hàng Thiên Tường là Dư Tử Cường thì phải, anh ta quả là rất đẹp trai, hơn nữa gia thế lại tốt, đương nhiên không phải ai cũng xứng với anh ấy, nhất là những loại chim sẻ muốn làm phượng hoàng kia?”

Đinh Tiểu Nhiên vừa nghe hôm nay Dư Tử Cường đi cùng cô gái khác dạo phố, tim liền nhói đau, trầm tư nhìn đến điện thoại trên bàn, hôm nay Dư Tử Cường không gửi tin cho cô, chẳng lẽ vì đang hẹn hò với cô gái khác sao?

Không được, cô không thể chỉ nghe từ phía Tiêu Vũ Huyền, trừ phi tận mắt trông thấy, bằng không cô sẽ không tin?

Đinh Tiểu Nhiên điều chỉnh lại tâm trạng, thu hồi vẻ mặt kinh ngạc cùng bị thương, khiêu khích ngược lại Tiêu Vũ Huyền, “Tiêu Vũ Huyền, cô đã nói chuyện xong chưa, vậy đến phiên tôi nói. Ngày đó người đàn ông đi cạnh cô tên là Lâm Trường Thịnh đúng không, cô có biết buổi sáng hắn ta hẹn hò với cô rồi, buổi chiều hắn làm gì không?”

Vừa nghe tên Lâm Trường Thịnh, Tiêu Vũ Huyền liền lo lắng, kinh ngạc hỏi: “Cô, sao cô biết anh ấy tên Lâm Trường Thịnh?”

“Tôi không chỉ biết hắn tên Lâm Trường Thịnh, tôi còn biết hắn ta bề ngoài là tô vàng nạm ngọc nhưng thực chất bên trong là đồ phế thải. Sáng hắn ta hẹn cô, còn chiều thì đến xem mắt tôi, mặc dù hôn sự không thành, nhưng cũng đã chứng minh hắn ta là kẻ đập hai thuyền, có cô rồi còn muốn đập lên thuyền khác, cô nên cẩn thận đó.”

“Không thể nào, Trường Thịnh là loại người gì tôi đây rất rõ, cô đừng hòng nói xấu anh ấy?”

“Tôi có nói xấu hần ta không, cô đi hỏi là biết? Cô nói tôi bêu xấu hần, tôi cũng còn chưa nói cô đang bêu xấu Dư Tử Cường đó.”

“Tôi không có bêu xấu Dư Tử Cường, nếu như cô không tin có thể đến khu vui chơi Đại Thiên mà xem, Dư Tử Cường đang cùng cô gái khác ở khu vui chơi Đại Thiên. Nơi này cách khu vui chơi Đại Thiên không xa, chỉ mất mười phút đi xe là đến, đều nói tai nghe là giả, mắt thấy là thật, thì cô cứ đi xem đi?”

Đinh Tiểu Nhiên nhìn ra Tiêu Vũ Huyền hình như không phải nói đùa, dù trong lòng bối rối nhưng vẫn cố trấn tĩnh, giả bộ làm như không có gì liền phản bác, “Vậy thì sao, không phải cô đã biết tôi và cậu ta chỉ đóng kịch thôi sao? Nếu là đóng kịch, vậy quan hệ giữa tôi và cậu ta đều là giả, cậu ta đương nhiên có thể hẹn hò cùng cô gái khác thôi.”

Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng lòng ngực y như bị kim đâm, rất là đau, đau đến rỉ máu.

Tiêu Vũ Huyền không biết làm sao phản bác, đành nói lấy, “Hừ, chờ xem, một ngày nào đó tôi sẽ làm cho cô không có chỗ dung thân?”

“Được thôi, nhưng tạm thời dừng ở đây đi. Giám đốc, Tiêu đại giám đốc, chúng ta bàn về việc chính nào, với quan hệ bây giờ của chúng ta, cô muốn đuổi tôi đi hay không thì tùy cô. Nhưng nếu cô không đuổi tôi, thế tôi đến đây chỉ để lãnh lương không làm việc à nha. Còn nếu cô không phát lương cho tôi, vậy sau này tôi sẽ không tới đây nữa, cô cứ lấy chỗ ngồi của tôi ra mà trút giận.”

“Phát, dĩ nhiên phát, mỗi tháng tiền lương của cô không đủ để tôi ăn một bữa cơm, chút tiền lẻ này đối với tôi mà nói, chả là gì. Cô yên tâm, tôi sẽ không trừ một đồng nào trong lương cô đâu, lương tạm ứng, tiền thưởng, chẳng thiếu một đồng, còn cho cô thêm chút tiền xem như tiền bo giải trí, được quá rồi chứ.”

“Wow, trên đời này sao lại có chuyện tốt vậy, không cần làm mà cũng có lương để xài, vậy tôi cảm ơn giám đốc trước nhé. Hôm nay tôi đến công ty chỉ để báo danh thôi, giờ thì tan ca.” Đinh Tiểu Nhiên thu dọn đồ đạc trên bàn mình xong liền ung dung rời đi, khiến nhiều người thấy mà ngưỡng mộ.

“Đinh, Tiểu, Nhiên, cô đứng lại cho tôi.” Tiêu Vũ Huyền nghiêng răng ra lệnh, bắt quá mệnh lệnh của cô đối với người khác còn hữu dụng, nhưng với Đinh Tiểu Nhiên mà nói chẳng chút tác dụng nào cả.

Đinh Tiểu Nhiên hoàn toàn không có quan tâm đến mệnh lệnh của Tiêu Vũ Huyền, tiếp tục đi ra cửa, bỏ lại một câu, “Tiêu tổng, nếu như cô thấy tôi không vừa mắt, cứ sa thải tôi đi tôi không sợ đâu, cho nên cô đừng mong ra lệnh với tôi, tôi không nghe đâu?”

“Cô —— ”

“Nhớ về hỏi Lâm Trường Thịnh đi nha, bắt quá tôi khuyên cô nên cách xa tên đó đi, bởi vì hần ta còn tồi tệ hơn cả Điền Vĩ. Đây là lời khuyên chân thành cho cô đó, bái bai?”

“Đinh Tiểu Nhiên ——” Tiêu Vũ Huyền liền tức điên, mặc kệ trong phòng làm việc còn có người khác, quát lớn về phía lưng Đinh Tiểu Nhiên, tiếng la của cô khiến những người khác đều không dám cử động bậy, khiến công ty chẳng còn giống nơi để làm việc mà giống như là bãi chiến trường.

Điền Vĩ trốn trong góc, nghe rõ từng câu từng chữ, cũng nghe rõ những lời Đinh Tiểu Nhiên nói, biết Tiêu Vũ Huyền đang hẹn hò với người tên là Lâm Trường Thịnh, hần nhìn ra Tiêu Vũ Huyền rất quan tâm Lâm Trường Thịnh đó.

Vì tránh hai đầu đều rơi vào ngõ cụt, hần phải đưa ra kế sách mới thôi.

24. Chương 24: Mắt Thấy Là Thật

Dư Tử Cường đồng ý với Chung Mẫn Liên dẫn Hà Tuyết Phi ra ngoài dạo phố, cho nên anh mang Hà Tuyết Phi đi dạo chung quanh một lúc, sau đó đưa cô đến khu giải trí, để tự cô chơi, dù sao đi bên cạnh có cô gái đẹp như cô, anh cũng sẽ không từ chối.

Hà Tuyết Phi rất ngoan ngoãn đi theo Dư Tử Cường, mặc dù cảm giác anh hơi lạnh lùng, nhưng so với thái độ lúc trước thì đã tốt hơn nhiều, cho nên cô tin rằng chỉ cần bọn họ tiếp xúc nhau nhiều hơn, nhất định sẽ bồi dưỡng được tình cảm.

“Tử Cường, chúng ta chơi trò gì tiếp đây?” Hà Tuyết Phi không hề chủ động nói ra ý kiến của mình, làm việc gì cô cũng hỏi ý của Dư Tử Cường, cho dù bản thân không thích cũng giả vờ thích, cố gắng ra vẻ dịu dàng dễ mến, hiểu chuyện.

“Đằng trước có rất nhiều cô gái đẹp, chúng ta qua xem đi.” Dư Tử Cường sớm biết cô là người không có chủ kiến, cố ý chọn những trò chơi nguy hiểm mà con gái thường không dám chơi, vừa nói xong không đợi Hà Tuyết Phi đồng ý, anh đã đi tới chỗ đám đông.

Ở cùng loại con gái như khúc gỗ này thật là nhàm chán, so ra anh thích ở bên cạnh Tiểu Nhiên nhất, những lúc cãi nhau càng khiến cho cuộc sống của anh tăng thêm phần sinh động hơn.

Mặc dù Hà Tuyết Phi không chịu, nhưng lại không dám phản đối chỉ biết nhắm mắt đi theo, bất luận phải mất bao lâu cũng phải ở cạnh Dư Tử Cường, nắm chắc người đàn ông này, không buông tay dễ dàng.

Song, khi cô vừa đến gần, trong lòng càng thêm khó chịu, thậm chí muốn bỏ đi ngay, nhưng cô không thể, nếu như bỏ đi chính là chủ động buông tay, cô không muốn buông, cô phải giả cho người đàn ông này.

Cách 2 bước là đến song sắt, được cấu tạo hình lập phương, bên trong song sắt có một nhóm cô đẹp đang ngồi thành hàng, tất cả đều mặc bikini, mỉm cười nhìn mọi người trông rất quyến rũ, thảnh thơi còn đá lông nheo, có vài cô chỉ dùng một miếng vải nhỏ che đi ngực.

Cảnh mập mờ này, dĩ nhiên chỉ có đàn ông đến xem.

“Wow, mỗi người đều đúng chuẩn tôi thích, da láng trơn mịn, không nhỏ hơn C, tôi rất thích.” Dư Tử Cường nhìn chăm chăm vào bộ ngực của các cô gái kia, bộ dạng đói khát, nét mặt thêm thường trông rất ghê tởm, còn mạnh miệng nói ra những suy nghĩ trong lòng, “Làm ở trên giường với phụ nữ như vậy, nhất định rất sướng khoái.”

“Tử Cường, anh ——” Hà Tuyết Phi rốt cục không thể bình tĩnh nữa, vừa kinh ngạc vừa giận dữ nhìn Dư Tử Cường, vừa muốn mắng vừa muốn đánh người, nhưng cô cố nhịn, chỉ biết giận dữ nhìn anh.

“Hà tiểu thư, size ngực cô bao nhiêu?” Dư Tử Cường nghe Hà Tuyết Phi lầm bầm tức giận, trong lòng thầm mừng càng muốn cô tức giận hơn, cố ý hỏi đến vấn đề này.

Chọc cô ta tức chết thì càng tốt nhất, cứ vậy sau này sẽ không còn đeo bám anh nữa.

“Em——”

“ Bao nhiêu?”

“Em ——” Hà Tuyết Phi ngại ngùng cúi đầu xuống, bởi vì chung quanh có quá nhiều người, còn là đàn ông nên cô rất ngại nói ra, lấy hết dũng khí kéo Dư Tử Cường đi.

Dư Tử Cường không phản kháng, để mặc cô kéo đi, sau khi đến cửa liền đứng lại, rút tay mình về, bộ dạng lưu manh, cười xấu xa hỏi: “Sao hả, cô định ở chỗ này nói cho tôi biết size ngực cô số mấy sao? Giờ đến rồi, cô nói đi, tôi nghe đây?”

“Tử Cường, anh vốn không phải người như vậy, đúng không? Anh cố ý chọc tức em thôi.” Hà Tuyết Phi không ngượng ngùng nữa, ngẩng đầu lên lấy hết dũng khí nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Tôi chính là người như vậy, cô đừng tưởng tôi là chàng trai thuần khiết, tôi cho cô biết tôi là người rất thực tế, mà thực tế thường rất tàn khốc, nếu như ngực cô không đạt yêu cầu của tôi, cô có hai lựa chọn.”

“Lựa chọn gì?”

“Một là làm ngực to ra, hai là cắt, nhưng muốn biết ngực thật hay giả, chỉ cần sờ qua một cái là biết, tôi không thích ở lâu cùng người nào có ngực giả, bởi vì ngực họ không thể khiến tôi vui, size ngực cô mấy, chỉ cần nhìn qua tôi liền biết.” Dư Tử Cường ép Hà Tuyết Phi đến sát tường, hai tay đặt trên tường, ép cô vào giữa hai cánh tay, hai mắt nhìn chăm chăm bộ ngực cô, châm chọc nói: “Mặc kín mít vậy, còn là áo rộng thùng thình, rất khó nhận ra size ngực cô số mấy, nhiều phụ nữ vì muốn lừa người khác, thường sẽ nhét thêm đồ vào bên trong, với kinh nghiệm của tôi sợ rằng cả B cô cũng chưa tới.”

Hà Tuyết Phi dựa lưng sát vách tường, hai tay che ngực mình căng thẳng, bởi vì quá khấn trương liền nói chuyện cà lăm, “Anh, anh, anh không nên như vậy.”

“Cô không phải du học nước ngoài về sao, người nước ngoài cởi mở nhiều hơn người trong nước, nhìn bộ dạng nhún nhút thẹn thùng của cô, thật không giống người đi du học, giống dân quê mùa thì đúng hơn.”

“Em, gia đình em dạy con rất nghiêm, mẹ em từ nhỏ đã dạy con gái phải biết tự trọng, không nên dễ dàng phát sinh quan hệ với đàn ông, chẳng lẽ dạy con nghiêm cũng không được sao?”, mặt Hà Tuyết Phi đã trắng bệch, kích động phản bác, tận đáy lòng ngấm chột dạ, nhưng vẫn cố chết cãi lại.

Dư Tử Cường áp sát mặt tới trước mặt cô, thổi hơi lên trên mặt cô, giọng điệu thô tục: “Được, dĩ nhiên được, bất quá yêu cầu đối với đối tượng vẫn có, nếu cô không thể thỏa mãn tôi ở trên giường, vậy sớm cút đi.”

“Em, anh—— nếu như sau khi chúng ta kết hôn, anh, anh có thể đối với em ——”

“Tôi nói là trước khi kết hôn, ngày ngày đều phải chạm vào phụ nữ, nếu cứ bồi dưỡng tình cảm với cô trước sau đó mới làm, vậy ai tới giải quyết vấn đề cho tôi, chẳng lẽ cô cho tôi ra ngoài tìm cô gái khác sao? Muốn bồi dưỡng tình cảm tốt nhất cứ bồi ở trên giường cũng được, cô nghĩ sao hả? Ừm ——”

“Tử Cường, đừng, đừng như vậy, em, cho em thời gian, em nhất định có thể hợp với yêu cầu của anh.” Hà Tuyết Phi mạnh dạng bỏ tay ra không nín lấy vạt áo trước ngực nữa, nhưng hơi thở có hơi hổn hển, có thể thấy cô đang rất căng thẳng.

Anh nói vậy, không phải muốn lên giường với cô sao, vì muốn được ở bên anh, phải trả bằng bất cứ giá nào cô cũng làm.

“Cho cô thời gian, xin hỏi phải mất bao lâu, tôi mới vừa nói ngày ngày đều phải chạm vào phụ nữ, hiện tại đang muốn cô có thể đáp ứng tôi không? Đúng rồi, cô còn chưa tôi biết size ngực số mấy?” Mặt Dư Tử Cường càng sát lại gần hơn, chỉ thiếu chút xíu là hôn lên mặt Hà Tuyết Phi.

“Em ——” —vinhanhlqd—

“Tôi báo trước cho cô rõ, không phải size C, cô cút xéo cho tôi.”

“Có, có.” Hà Tuyết Phi thẹn thùng trả lời, đầu càng ngày càng cúi thấp hơn, lần đầu tiên cùng người khác phải bàn về vấn đề nhạy cảm này.

“Không nhìn ra, có phải cô đang gạt tôi.”

“Này, chúng ta đổi chỗ khác nói chuyện, có được không?”

Đề nghị này của Hà Tuyết Phi đã quá rõ ràng, đồng ý cùng Dư Tử Cường phát sinh quan hệ.

Mới vừa rồi Dư Tử Cường nói [lồ lộ] ra, chỉ muốn hù dọa cô thôi, không ngờ cô thật sự đồng ý, liền rút tay về, không dùng phương thức này nữa, tiếp tục lấy thái độ lạnh lùng nói chuyện với cô, “Giờ tôi không hứng thú.”

Quả nhiên không thể nhìn phụ nữ qua bề mặt, bề ngoài thuần khiết như bách hợp, nhưng bên trong toàn là hoa hồng có gai.

“Tử Cường, anh, anh giận sao?” Hà Tuyết Phi cảm giác Dư Tử Cường đang giận, dù không biết mình đã nói sai gì nhưng biết họa từ miệng mình mà ra. Hiện tại chỉ có mình Dư Tử Cường mới giúp được gia đình cô, cho dù bây giờ phải lên giường với anh cô cũng làm.

“Cô nói chuyện có thể đừng cà lăm không, nghe rất mệt, rõ ràng thực chất bên trong là loài ‘lẳng lơ’, cứ giả bộ là thuần khiết, tôi ghét người giả dối. Phụ nữ khi đã lên giường, rõ ràng muốn la lớn lại cố giả vờ thuần khiết kiềm nén không dám hô la, trông thật ghê tởm.”

“Em —— em không phải.”

“Được rồi, người như cô tôi gặp quá nhiều rồi, đừng giả bộ nữa.”

“Em ——”

“Tối nay tôi muốn đi hộp đêm, nếu cô muốn theo tôi, giờ thay quần áo khác đi.”

“Thay quần áo, thay kiểu nào?” Hà Tuyết Phi cảm thấy bộ đồ mình mặc rất tốt, cần bản không cần đổi, dù biết hộp đêm không phải nơi tốt đẹp gì, nhưng chỉ cần Dư Tử Cường nói ra cô sẽ đi.

“Mặc đơn giản thế sao đi hộp đêm chứ?” Dư Tử Cường tức giận phản bác.

“À, vậy giờ em đi về đổi bộ khác.”

“Tôi không muốn lại đi đón cô nữa, đi, tôi dẫn cô đi bộ quần áo mới.”

“Thật, có thật không?” Tử Cường chủ động mua quần áo cho cô, có phải trong lòng anh không hề ghét cô? Nhất định là như vậy.

“Cô nói nhiều quá, tôi ghét con gái lè mề lắm.” Dư Tử Cường xoay người, lạnh lùng đi thẳng, nhưng khi đi được hai bước liền dừng lại, hơi ngoái đầu lại, nhắc nhở cô, “Tôi cũng nói thẳng luôn, nếu cô gặp chuyện gì trong hộp đêm cũng đừng trách tôi, cô sợ thì bây giờ có thể về nhà, tôi không ép.”

“Em không sợ, em sẽ đi cùng anh.” Hiện tại Hà Tuyết Phi đã biết mình phải làm gì, sao chịu rời đi, nếu như trong hộp đêm anh muốn cô, cô cũng đồng ý.

“Vậy thì mang cô đi thay bộ quần áo khác, tôi ghét bạn gái mình ăn mặc bảo thủ.”

“À.”

Dư Tử Cường dẫn Hà Tuyết Phi đi, nhưng anh lại không phát hiện ra có người đang trốn trong góc khu giải trí, còn nghe và chứng kiến hết tất cả.

Đình Tiểu Nhiên nghe Tiêu Vũ Huyền nói, liền đến khu vui chơi giải trí tìm Dư Tử Cường, ai ngờ tới cửa liền thấy anh đang thân mật với cô gái khác, liền tìm một góc trốn vào, khi nghe Dư Tử Cường nói chuyện với cô gái kia, nước mắt liền rơi xuống, vẽ ra hai hàng nước mắt.

Đồ lường gạt, tất cả đều là đồ lường gạt, còn nói nào là yêu cô, tất cả đều là nói dối, mới vừa rồi nghe Tiêu Vũ Huyền nói cô còn không tin, còn tự nói với chính mình những lời nghe được đều là giả, mắt thấy là thật, kết quả chỉ càng thêm đau lòng.

Bọn họ muốn đi hộp đêm chơi phải không, vậy cô cũng đi, tuyệt đối không để mình thua thê thảm đâu.

25. Chương 25: Anh Rất Quan Tâm

Dư Tử Cường dẫn Hà Tuyết Phi đi mua quần áo, giảng co với cô hết mấy tiếng, cố ý chọn những bộ quần áo lộ nội y để cô thử, chính cô hết bảy tám lần mới chịu gạt đầu mua, sau đó không ăn tối mang cô thẳng đến hộp đêm.

Hà Tuyết Phi bị giày vò, vừa mệt vừa buồn ngủ, hơn nữa bụng lại đói, nhìn dáng đi cũng thấy rất vất vả, chớ nói chi là làm những chuyện khác, nhưng vì muốn giữ hình tượng ở trước mặt Dư Tử Cường, cô đành nhắm mắt cố chống đỡ để mình không ngã xuống.

Trong câu lạc bộ đêm, nơi để các đôi trai gái trẻ ăn chơi trụy lạc, nơi luôn có đủ loại hạng người, đủ kiểu mặc lối lăng khiêu gợi khiến người ta hoa cả mắt.

Dư Tử Cường sau khi vào hộp đêm liền đến quầy bar gọi hai ly rượu trước, anh biết Hà Tuyết Phi sẽ theo anh tới nên chuyển một ly đến trước mặt cô, tự mình uống một ly, lạnh lùng nhắc nhở một câu, “Đây là rượu mạnh, nếu như sức lượng không tốt, tốt nhất đừng uống.”

“Cảm ơn!” Hà Tuyết Phi đem những lời Dư Tử Cường nói biến thành quan tâm, cầm ly rượu lên nhấp một ngụm nhỏ, sắc mặt không đổi tựa hồ vẫn thích ứng với nơi hỗn tạp tại hộp đêm này.

“Không tệ, tôi còn tưởng cô lần đầu tới chỗ này, xem ra không phải lần đầu tiên rồi.”

“Trước kia có theo bạn đến, nên cũng không thấy lạ, nhưng em lại rất ít đến nơi này.”

“Tốt nhất là thế, vậy chắc cô cũng biết cách tự bảo vệ mình rồi chứ, tôi đi tìm niềm vui đây.”, chỉ mất một hơi Dư Tử Cường đã uống cạn ly rượu, đứng dậy rời đi.

Hà Tuyết Phi cũng đứng lên đi theo, chạy chậm đến trước mặt anh, cầu khẩn nói: “Tử Cường, đừng bỏ lại em một mình, có được không? Nếu như anh muốn tìm phụ nữ, thật ra thì em, em —— ”

Thật ra cô đồng ý —— nhưng những lời này cô không có dũng khí nói ra, ngượng ngùng cúi đầu thay cho lời muốn nói.

Đã quyết định cùng anh vào hộp đêm, thì cô cũng đã chuẩn bị hiến thân cho anh.

Mặc dù Hà Tuyết Phi ngượng ngùng cúi đầu thay cho lời muốn nói, Dư Tử Cường biết rõ cô nói gì, cặp mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực cô, khinh thường nói: “Mặc dù cô có size C, nhưng không phù hợp yêu cầu của tôi.”

“Yêu cầu của anh còn có gì?”

“Vui vẻ đến vui vẻ đi, cô làm được không? Tôi đã chuẩn bị sẵn một phòng ở đây, nếu cô vui vẻ đến vui vẻ đi thì cứ đi theo tôi, không thì tự mình chơi đi.”

“Nhưng mà chúng ta —— ”

“Trước khi tôi chạm vào một người nào đó, nhất định họ phải đáp ứng yêu cầu của tôi, tôi không cam đoan sẽ đưa cô gái nào bước vào lễ đường sau khi đã cùng lên giường với tôi. Nếu cô gái nào sau khi đã lên giường rồi, đều bắt tôi cưới thì tôi không biết mình phải cưới bao nhiêu lần rồi?”

“Đây là cách anh từ chối em sao?” Hà Tuyết Phi đã không thể chịu nổi đả kích, mắt đỏ lên, thật sự rất muốn khóc.

Dư Tử Cường vừa nhìn thấy mắt cô ngấn nước, chẳng những không mềm lòng ngược lại còn cảnh cáo cô, “Tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám khóc thì rút về, đừng ở nơi này làm mất mặt tôi, nơi này có rất nhiều người quen biết tôi, đừng để tôi bị người ta cười nhạo. Tôi là người như vậy, mặc kệ cô chấp nhận được hay không.”

“Tử Cường, rốt cuộc em có chỗ nào không tốt, vì sao anh lại em ghét chứ?”

“Cô không có điểm nào xấu cả, tùy theo sở thích mỗi người, có người thích ăn rau có người thích củ cải, mà tôi không thích loại người như cô. Nếu cô từ bỏ ý định kết hôn với tôi, có lẽ chúng ta có thể trở thành bạn bè, nếu cô vẫn si mê không tỉnh ngộ, ngay cả làm bạn cũng không thể, hơn nữa tôi sẽ càng ngày càng ghét cô.”

“Nhưng mà, nhưng mà —— em thích anh.”

“Nhưng tôi không thích cô, chẳng lẽ cô yêu tôi, tôi cũng phải yêu lại cô sao?”

“Em——” Hà Tuyết Phi không thể phản bác, cũng không chịu đựng được nữa khóc òa lên.

Vừa nhìn thấy nước mắt cô rơi ra, Dư Tử Cường không vui liền mắng người, “Này, không phải tôi vừa nói rồi sao, nếu cô khóc thì rút về đi.”

Thật ra anh không muốn đối xử với con gái như thế, nhưng thái độ không cứng rắn chuyện sẽ càng dây dưa mãi, thay vì để cô ôm hi vọng, chẳng bằng sớm phá nát giấc mộng, tránh đêm dài lắm mộng.

“Dư Tử Cường, anh thật quá đáng.” Bây giờ Hà Tuyết Phi đã không còn chịu nổi, khóc chạy ra ngoài.

Vừa đúng lúc Đinh Tiểu Nhiên đi vào cửa hộp đêm, thấy Hà Tuyết Phi khóc lóc chạy tới làm cô không hiểu chuyện gì cả.

Không phải cô gái này hôm nay cùng đi với Dư Tử Cường tới hộp đêm sao, sao lại khóc lóc chạy ra ngoài?

Mặc kệ thế nào, mục đích hôm nay cô tới nơi này chính là làm cho Dư Tử Cường mất mặt, chuyện khác sau này tính.

Đinh Tiểu Nhiên mặc áo đỏ hở ngực bó sát người cùng váy ngắn, áo chỉ che đúng nửa phần ngực trước, váy dài qua hông một chút, sau lưng đều lộ ra, chân mang đôi giày cao gót thật cao làm dáng đi lắc lư như rắn nước, vừa mới bước vào đã thu hút không ít ánh mắt, còn có người bước lại gần cô.

Xem ra sức quyến rũ của cô không tồi!

“Cô em, anh mời em ly rượu nha.”

“Cô em, chúng ta cùng nhau nhảy nha.”

Đinh Tiểu Nhiên không quan tâm đến những người này, mà đi thẳng tới quầy bar, hướng phục vụ viên gọi một ly rượu mạnh, ngồi xuống chậm chậm uống, hai mắt tìm kiếm bóng dáng Dư Tử Cường.

Nếu như không phải muốn dạy Dư Tử Cường một bài học, cô sẽ không tới chỗ như thế này, mang đôi giày cao gót kia làm cô chân đau.

Dư Tử Cường chọc giận Hà Tuyết Phi xong, sau đó cười đắc ý đi đến nhà vệ sinh rửa tay, biết sau khi về nhà nhất định Hà Tuyết Phi sẽ tố cáo chuyện này, cho nên tối nay anh không thể về, chỉ có thể ngủ ở trong hộp đêm hoặc về căn hộ của mình, bằng không sau khi về nhất định bị bà dạy dỗ một trận.

“Tử Cường, bây giờ cậu đã là chủ tịch ngân hàng, còn có thời gian rảnh đến đây chơi sao?”, Phục vụ viên này dường như rất quen thân Dư Tử Cường, thấy anh liền đến chào hỏi.

“Chủ tịch ngân hàng không phải là người sao?”

“Thấy cậu lâu rồi không tới, tôi còn tưởng cậu không đến đây nữa chứ! Thế nào, tối nay đã để ý được cô em nào chưa, cần tôi giới thiệu cho anh không?”

“Cậu giữ lại mà chơi đi, hôm nay tôi chỉ muốn uống rượu.”

“Không phải chứ, lúc trước cậu tới nơi này đều là tìm các em gái, hôm nay đột nhiên chỉ muốn uống rượu? Tôi nói cho cậu biết, vừa rồi tôi có thấy một cô em, tôi đã để giành giúp cậu rồi, giờ cô ta đang ngồi ở quầy bar uống rượu, cậu đến xem thử đi, đảm bảo sẽ thích.”

Lúc trước bản tính anh không chỉ phong lưu, vừa thấy gái đẹp anh đều sẽ không cự tuyệt, nhưng bây giờ khi nghe nhắc đến con gái, trong đầu Dư Tử Cường liền xuất hiện gương mặt của Đinh Tiểu Nhiên, cho nên anh thẳng thừng cự tuyệt, “Gần đây tôi đã thích một người nên không còn thích cô gái khác, cô gái đó cậu để lại cho những khách khác đi.”

“A, rốt cuộc là cô gái nào có thể làm cậu mê đến độ thế, giới thiệu cho tôi làm quen đi!”

“Cô ấy là người tôi thích, tôi không muốn cô ấy đến chỗ thế này.”

“Ồ, nghiêm túc thế, vậy cậu động lòng thật rồi à?”

“Xem ra là vậy, vì nghĩ đến cô ấy mà cả cơm tôi cũng không muốn ăn, đó có phải là động lòng rồi không?”

“Tám phần đúng rồi. Xem ra cậu đã tìm được ý trung nhân của mình, sau này có cô em nào tốt tôi cũng không cần giữ lại cho cậu rồi, đi nào, tôi mời cậu uống một ly.”

“Thằng quỷ, tật xấu vẫn không đổi.” Dư Tử Cường giơ tay vỗ bả vai phục vụ viên, hai người cùng nhau đi ra ngoài, trở lại quầy bar.

Đinh Tiểu Nhiên vẫn ngồi ở quầy bar uống rượu, không có đi chỗ khác, dùng chiêu ôm cây đợi thỏ chờ Dư Tử Cường xuất hiện, hai mắt luôn luôn đảo khắp chung quanh, nhưng nhìn hoài vẫn không thấy người cô muốn tìm, đột nhiên nhớ tới sau khi vào cửa nhìn thấy cô gái kia khóc thút thút chạy đi, mặt cô liền chìm xuống lấy tay gõ đầu mình, thầm chửi, “Sao mình ngu vậy, cô gái kia đã chạy đi, tên đó còn ở đây sao? Ngốc, ngốc, ngốc quá đi —— ”

“Chào cô, có cần tôi giúp gì không?” Phục vụ viên tách khỏi Dư Tử Cường, vừa lúc thấy Đinh Tiểu Nhiên đang buồn rầu tự gõ đầu mình, liền chủ động đến gần cô, thấy thời cơ đã tới liền đến môi giới cho cô.

“Không có, không có ——” lúc này Đinh Tiểu Nhiên đang đưa lưng về phía Dư Tử Cường, nghe có người nói chuyện với cô liền xoay người lại, lễ phép đáp lại, nhưng khi quay người lại, lời còn chưa nói hết liền nhìn thấy Dư Tử Cường, nháy mắt liền hoảng sợ không kịp phản ứng.

Dư Tử Cường cũng rất khiếp sợ, thậm chí còn tức giận, nhìn khắp người Đinh Tiểu Nhiên một lượt, mày nhú chặt, giận dữ hỏi: “Em tới đây làm gì, còn ăn mặc như vậy?”

“Tôi ——” Đinh Tiểu Nhiên có chút hốt hoảng, đột nhiên nghĩ đến mục đích mình tới nơi này, cho nên liền bình tĩnh lại kịch liệt phản bác, “Tôi tới nơi này làm gì, ăn mặc thế nào, mặc mớ gì tới cậu?”

“Em biến mất mấy ngày nay, chẳng lẽ đều ở chỗ này sao?” Dư Tử Cường bước lên, bóp chặt cổ tay Đinh Tiểu Nhiên, giận bưng bưng bước lên hỏi tội, không đợi Đinh Tiểu Nhiên đáp, anh quay ngược hỏi phục vụ viên, “Tiểu Vũ, mấy ngày nay có phải cô ta ở đây không?”

“Không có, mấy ngày nay tôi chưa từng thấy qua cô ấy, đây là lần đầu cô ấy đến đây. Tử Cường, người cậu nói là cô gái này sao, chẳng lẽ hai người quen nhau sao?”

Dư Tử Cường không có tâm tư trả lời câu hỏi của Tiểu Vũ, biết Đinh Tiểu Nhiên là lần đầu tiên tới nơi này liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng không buông tay cô ra tiếp tục hỏi cô, “Em chạy đến nơi này để làm gì? Còn ăn mặc hở hang như vậy, chẳng lẽ em muốn —— ”

“Tôi làm gì cũng không liên quan cậu, cậu mau buông tay tôi ra.” Đinh Tiểu Nhiên cố gắng giãy giụa giật tay mình ra.

Nhưng cô càng giãy giụa, anh càng áp lại gần hơn, đem cơn giận chuyển dời đến tay, giữ chặt cổ tay cô không buông, bấu mạnh vào làm tay cô đau, “Cậu làm tay tôi đau quá, mau buông ra.”

“Trả lời tôi, sao em chạy đến nơi này?”

“Nơi này là nơi để người ta giải trí, tôi lớn rồi, muốn đến thì đến, bộ phạm pháp sao?”

“Em —— ”

“Em gì mà em, buông tôi ra, không được đụng vào tôi.”

“Đi.” Dư Tử Cường vẫn không buông tay, kéo Đinh Tiểu Nhiên đi lên lầu dành cho khách, không muốn bộ dạng cô bị nhiều người nhìn thấy.

Trước kia anh không quan tâm bạn gái mình ăn mặc gọi cảm, nhưng riêng cô, anh lại rất để ý.

26. Chương 26: Ai Ghen

Đinh Tiểu Nhiên vừa đi vừa cố giãy giụa rút tay ra, cô không sợ Dư Tử Cường đưa đi, cô chỉ không muốn ngoan ngoãn nghe lời, nhất là khi nhớ đến những chuyện hồi sáng anh đi cùng cô gái khác, làm cô càng giận ra sức hất tay ra, “Dư Tử Cường, cậu mau buông tôi ra, mau buông ra có nghe thấy không?”

“Đến nơi tôi sẽ buông em ra, đi.” Dư Tử Cường không buông tay, vì phòng ngừa cô trốn thoát, càng đặc biệt giữ chặt hơn, lại thêm tức giận nên càng siết chặt cổ tay cô, lôi cô đi.

“Cậu là gì của tôi, vì sao muốn tôi đi theo cậu chứ, mau buông tôi ra.”

“Dư Tử Cường, cậu mau buông tôi ra, bằng không tôi sẽ la cứu mạng đó.”

Mặc kệ cô nói gì, Dư Tử Cường cứ lôi cô đi. =vinhanhlqd=

Đinh Tiểu Nhiên thấy anh không để ý tới cô, liền bắt đầu gào thét, “Cứu mạng, cứu mạng đi, cứu —— ”

Mới kêu hai tiếng, đột nhiên bị người đẩy vào trong một căn phòng, vì chân mang giày cao gót quá cao, làm cô đứng không vững cả người té ngã trên sàn, cô giận quá liền lớn tiếng chửi, “Dư Tử Cường, cậu là tên khốn khiếp, làm gì đẩy tôi hả?”

May mắn trên sàn có lót thảm, bằng không nhất định khi té xuống sẽ rất đau.

Sau khi Dư Tử Cường đẩy Tiểu Nhiên vào trong phòng, lập tức đóng cửa lại, đi tới bên cạnh cô, hai tay khoanh chéo lại nhau, hằm hằm đứng im bất động, nhìn chăm chăm cô từ trên cao xuống, không nói một câu chỉ nhìn cô, thật sự không chịu nổi khi thấy cô ăn mặc như vậy, nhất là lộ ra cảnh xuân trước ngực.

Ngược lại Đinh Tiểu Nhiên ngồi im lặng dưới đất, ngẩng đầu lên, giận dữ trừng mắt, hét toáng lên, “Trừng gì mà trừng, muốn trừng, vậy tôi sẽ trừng lại.”

“Tại sao em mặc như vậy đến nơi này?” Dư Tử Cường để mặc cô gào thét, lạnh lùng hỏi.

Bị hỏi cái này, khiến cô rất khó chịu, đứng dậy, hai tay chống nạnh, thở phì phò hỏi ngược lại, “Chỉ có cậu được quyền tới, chẳng lẽ tôi không được quyền đến đây sao?”

“Em không thể nào đột nhiên ăn mặc ‘lộ liễu’ như vậy, nói cho tôi biết, tại sao hả?”

“Hừ, nói sao dễ nghe thế, cậu là gì của tôi hả, vì sao cứ thích xen vào chuyện của tôi chứ?”

“Nói, tại sao biến mình thành như vậy?” Chẳng lẽ chỉ vì ngủ với anh, mà cô buông thả mình thế sao?

Tại sao cô có thể như vậy?

“Tôi biến mình thế nào không quan hệ gì tới cậu, cậu không có tư cách xen vào chuyện của tôi, cũng không có quyền xen vào. Tránh ra, tôi phải đi uống rượu.” Đinh Tiểu Nhiên đẩy Dư Tử Cường ra đi tới cửa, muốn mau thoát khỏi chỗ này.

Nhưng mới đi được hai bước liền bị người kéo lại.

“Trở lại cho tôi.” Dư Tử Cường không để cô đi, tức giận nắm lấy tay cô, dùng sức kéo cô đẩy lên giường.

“A ——” Đinh Tiểu Nhiên bị đẩy mạnh, cả người đều ngã hết lên trên giường, hốt hoảng la lên, sau đó rất nhanh liền ngồi dậy, lớn tiếng mắng, “Dư Tử Cường, cậu nghĩ mình là ai, vì sao cứ đẩy tới đẩy lui hoài hả? Tôi cho cậu biết, tôi không phải loại con gái thấy đàn ông có tiền là để mặc họ muốn làm gì thì làm đâu.”

“Em làm người phụ nữ của tôi đau khổ đến vậy sao? Em thà để mình sống buông thả chứ không chịu ở cạnh tôi sao, rốt cuộc tôi có điểm nào không tốt chứ?” Dư Tử Cường bước đến gần vừa đáp vừa hỏi, sắc mặt không chỉ tức giận, còn có ưu thương, giống như bị đả kích không nhỏ.

Thấy bộ dạng anh thế này, cô cười khinh thường, giễu cợt nói: “Cậu Dư à, cậu đừng giả vờ thanh cao như vậy chứ, cậu là loại người thế nào tôi đây quá rõ.”

“Trả lời tôi.” Anh không thích nghe cô nói nhảm, chỉ muốn biết đáp án, trước kia anh không biết mình quan tâm cô nhiều, nhưng hôm nay nhìn bộ dạng cô thế này, anh mới biết rằng mình rất rất quan tâm cô, còn rất ích kỷ chỉ muốn độc chiếm nhìn thấy dáng vẻ xinh đẹp của cô.

Vì anh không muốn bất kỳ người đàn ông nào khác dòm ngó đến cô, chiếm tiện nghi của cô, dù chỉ nhìn thôi cũng không được.

“Tại sao tôi phải trả lời vấn đề của cậu?” Anh giận cô còn giận hơn, rõ ràng người có lỗi là anh, thế mà anh lại cho là cô gây ra, thực buồn cười.

“Không nói rõ ra, em đừng mơ rời khỏi nơi này, một ngày không nói tôi sẽ giam em một ngày, hai ngày không nói thì sẽ giam hai ngày.”

“Tại sao cậu muốn giam giữ tôi?”

“Chỉ bằng tôi là người đàn ông của em.”

“Dư Tử Cường, chẳng qua tôi chỉ ngủ với cậu một lần, giờ đâu phải xã hội phong kiến, tôi sẽ không vì ngủ với cậu mà không thể không lấy chồng.” Đinh Tiểu Nhiên ngồi chéo hai chân trên giường, không chút sợ hãi, bởi vì vậy quá ngắn cô phải ngồi chéo chân lộ ra đôi chân thon dài gợi cảm, cô không để ý chuyện này nhưng có người lại vì vậy mà máu ‘dịch’ sôi trào.

Dư Tử Cường nhìn bộ dạng mà bị hấp dẫn, thân thể lập tức có phản ứng, hai mắt không tự chủ ‘si mê’ nhìn cô, bắt quá chuyện chính vẫn chưa làm rõ, lớn tiếng hỏi, “Cũng vì tôi đã chạm qua em, nên em mới chà đạp chính mình sao?”

“Chà đạp mình, tôi chà đạp bản thân chỗ nào, tôi tới chỗ này để giải trí, tôi có làm gì đâu chứ? Nếu nói tôi chà đạp mình, vậy chẳng phải cậu cũng vậy sao?”

“Tiểu Nhiên, tôi không muốn em đến đây.” Thật ra anh muốn nói là ‘không thích’ cô đến chỗ này, nhưng anh lại không thể nói ra hai chữ này.

“Dư Tử Cường, cậu thật sự quá ích kỷ, cậu không muốn tôi đến, còn cậu thì sao? Mình đến nơi này chơi được lại cảm người khác, thật quá buồn cười. Cậu đi tìm cô nào có size C đi, tôi không phù hợp điều kiện cậu đâu, tôi chỉ size B thôi.”

“A ——” Dư Tử Cường nghe được câu này, mặt không còn giận, ngậy người ra, bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười hăng say, “Ha ha —— ”

Đinh Tiểu Nhiên cho rằng anh cười vì ngực cô không đạt yêu cầu của anh, lần đầu tự ti ngực mình quá nhỏ, hung hăng nhìn chằm chằm anh, bước xuống giường, “Hừ, cười đi, loại đàn ông chỉ biết nhìn ngực phụ nữ như cậu, tôi không hiếm lạ gì.”

Cô muốn rời giường lại bị anh giữ lại, muốn giải thích rõ nhưng vì cười nhiều, nhất thời không thể lập tức dừng lại, đành tiếp tục cười, vừa cười vừa nói, “Ha ha —— thì, thì ra em mặc như vậy, chỉ vì, chỉ vì ghen?”

“Ai ghen, cậu đừng nói bậy, buông tôi ra.” Bị nói trúng suy nghĩ trong lòng, khiến cô càng thấy xấu hổ, chỉ có thể kiên trì phản bác, cố gắng thoát khỏi sự kiểm chế của anh, nhưng bất kể cô giãy giụa thế nào anh vẫn không chịu buông tay.

Dư Tử Cường nắm chặt tay Đinh Tiểu Nhiên, chờ cười đủ mới dừng lại giải thích, bất quá bây giờ đã không còn giận trái lại còn rất vui, “Không ngờ em lại ăn dấm chua của anh, em ghen chứng tỏ em đã yêu anh rồi, có đúng không?”

“Tôi mà ăn giấm của cậu ư, tôi thấy cậu tự luyện bản thân quá rồi, hừm. Buông tôi ra, không phải cậu chỉ hứng thú phụ nữ size C trở lên thôi sao, tôi không phù hợp yêu cầu của cậu, cậu mau buông tôi ra.”

Cô càng giãy giụa anh càng giữ chặt tay cô, sau đó ôm cô vào trong ngực, một tay đặt sát eo nhỏ của cô ấn cô vào trong ngực anh, một tay giữ lấy tay cô, không để cô làm ‘loạn’ đánh người, lưu manh hỏi: “Trước kia anh không có nói, ngoại trừ hôm nay đi cùng Hà Tuyết Phi đến khu giải trí có nhắc đến size C, làm thế nào mà em biết?”

“Tôi, tôi tự biết là được.” Đinh Tiểu Nhiên lúng túng nghiêng đầu sang bên, thẹn thùng trả lời, đột nhiên cảm thấy chuyện đã đi lạc hướng rồi.

Cô có tính sai chuyện gì không?

“Em biết được chỉ có một khả năng, đó là hôm nay em đã đến khu vui chơi giải trí Đại Thiên, hơn nữa còn thấy anh đi cùng một cô gái khác, còn nghe được những lời anh đã nói với cô ta, bởi vì ghen nên tối nay em mới ăn dấm như vậy xuất hiện tại nơi này, có đúng không?”

“Không đúng không đúng.” Cô kịch liệt lắc đầu phủ nhận, nhưng nét mặt cô đã nói cho anh biết mình đã nói đúng.

“Không đúng mới lạ? Cô ngốc này, tại sao không tìm anh hỏi rõ nguyên nhân?” Anh chuyển tay lên trên mặt cô, để cô quay mặt về phía mình, chân thành nhìn cô giải thích rõ ràng mọi chuyện, “Cô gái kia tên là Hà Tuyết Phi, là con dâu ‘phụ’ được mẹ anh chọn, nhưng anh không thích cô ta, vì muốn thoát khỏi đeo bám của cô ta, cho nên hôm nay mới cố ý nói những lời đó, còn mang cô ta đến nơi này.”

“Thật —— có thật không?” Chợt nghe anh giải thích, cô liền tin ngay, có lẽ vì lúc bước vào đã thấy Hà Tuyết Phi khóc thút thít chạy ra ngoài.

Nếu như tất cả đều là hiểu lầm, chẳng phải hôm nay cô đã hổ nộ rồi sao?

“Anh lừa em làm gì?”

“Nhưng cô ta là người mẹ cậu chọn.”

“Nhưng lại không phải người anh chọn, anh chỉ chọn một người.”

“Là người nào?”

“Em.”

“Có thật không?” Đinh Tiểu Nhiên đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu xuống, ‘lộ’ ra bộ dáng thẹn thùng của con gái.

Thấy phản ứng của cô, Dư Tử Cường cực kỳ hài lòng, “Đương nhiên là thật, rất là thật nữa kìa. Còn em ăn mặc như vậy, không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ, lỡ bị người ta bỏ ‘thuốc’ thì sao, chẳng phải lúc đó em sẽ lỗ lớn sao.”

“A ——” vừa nghe đến hai chữ ‘lỗ lớn’ Đinh Tiểu Nhiên mới nhận thức ra, kinh hãi la lên, dùng sức đẩy Dư Tử Cường ra, sau đó lấy hai tay che ngực của mình, nhưng chỉ che được phía trên lại không thể che phía dưới, chết cô rồi, “Trời ạ, hôm nay không chỉ có xấu mặt, còn lỗ lớn.”

Nhìn bộ dạng của cô, làm anh cười ha ha, “Ha ha —— ”

“Cậu còn cười, nhanh mau cởi áo khoác ra cho tôi.”

“Được.” Anh rất nghe lời cởi áo khoác xuống, nhưng không phải cho cô mà là ném xuống đất.

“Cậu, cậu làm gì thế?” Cô không vui hỏi, muốn nhặt lại áo khoác, nhưng vừa mới khom người xuống lại bị người kéo lại.

Dư Tử Cường kéo cô vào trong ngực, ôm chặt cô, ngửi hương thơm trên người cô, khiến lửa nóng mong muốn không ngừng bùng cháy, “Nơi này không có ai, không cần che giấu, hưởng chi giờ anh —— muốn em.”

Vừa nói xong, lập tức che lại đôi môi cô, dùng phương thức bá đạo ‘ép’ cô ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Lần trước uống say, cảm giác thế nào anh cũng không rõ lắm, lần này, anh nhất định phải biết cho rõ mùi vị cơ thể cô như thế nào.

27. Chương 27: Một Cơ Hội

Dư Tử Cường hôn Đinh Tiểu Nhiên rất mãnh liệt, lúc mới bắt đầu còn hơi giãy giụa, không bao lâu bị anh hôn đến cơ thể mềm nhũn, dần dần nhắm mắt lại đáp trả anh.

Không phải lần đầu tiên cô bị anh hôn, mà là lần đầu tiên cơ thể có loại cảm giác bùng cháy, trống rỗng cần anh đến lấp đầy.

Dư Tử Cường là cao thủ trên giường, với kim nghiệm thân kinh bách chiến rất dễ dàng khơi dậy dục vọng phụ nữ, khiến các cô hoàn toàn không còn là chính mình khi ở dưới người anh.

Lúc này Đinh Tiểu Nhiên đã choáng váng, căn bản không phát hiện chiếc áo đỏ thẫm bó sát người mình đã bị kéo khoá, nút khoá áo lót cũng bị giải khai, toàn bộ phóng thích ra ngoài, trông khi cô còn không hay biết gì đột nhiên có một cánh tay phủ ở trước ngực cô, làm thân thể cô chấn động, lúc này mới lấy lại tinh thần, phát hiện quần áo trên người đã bị lấy đi, vội vàng lấy tay che lại, lúng túng tránh né, “Đừng, đừng như vậy”.

“Anh muốn em.” Dư Tử Cường muốn, toàn thân nóng rực không cách nào nhịn nổi, cởi toàn bộ quần áo trên người cô đi, sau đó áp cô xuống giường, cuồng nhiệt hôn môi cô.

Cô không muốn, lấy tay che miệng anh, ở dưới người anh lắc đầu, “Tử Cường, chúng ta, chúng ta không nên làm vậy”.

“Đã là người của anh rồi, còn gì nên hay không nên, chẳng lẽ em không thích anh sao?” Anh vừa cởi cà vạt trên người vừa dùng lời ngon tiếng ngọt dụ cô hiến thân, “Tiểu Nhiên, làm người phụ nữ của anh đi, anh nhất định sẽ cưới em.”

Lúc trước anh lên giường cùng với các cô gái, đều nói với các cô vui đến vui đi, duy nhất chỉ có cô là nói muốn kết hôn.

“Nhưng mà chúng ta...”. Cô vẫn chưa hoàn toàn sẵn sàng tiếp nhận một người nhỏ tuổi hơn mình, nhưng lại không muốn buông tay anh ra khiến lòng cô cực kỳ mâu thuẫn.

“Chúng ta rất xứng đôi, Tiểu Nhiên, em thật sự rất đẹp” Dư Tử Cường lúc này đã cởi bỏ hết quần áo trên người mình, cả người xích ‘loả’ đè lên Đinh Tiểu Nhiên, chôn người tới cô, phía dưới anh cũng đã sớm giong cao, bộ dạng vô cùng đói khát.

Cô cảm thấy có vật cứng cứng ở dưới người, mình rõ ràng cũng rất đói khát nhưng vẫn cố kháng cự, “Chúng ta, chúng ta không xứng, dù tôi có chấp nhận chuyện cậu nhỏ tuổi hơn, nhưng mẹ cậu sẽ không chấp nhận tôi.”

“Vậy anh sẽ làm giống Phong Khải Trạch, phản kháng kịch liệt.” Anh ngẩng đầu lên thăm thiết nhìn cô, lấy tay vén những sợi tóc trước trán cô, hôn lên trán cô để lại rất nhiều dấu vết do da thịt ma sát khiến anh càng khó chịu, rất muốn ngay lập tức dong ruỗi trong người cô, nhưng vì không muốn làm đau cô anh vẫn cố chết nhẫn nhịn.

Nếu như nếu đổi lại là người khác, anh sẽ không cố kỵ nhiều như vậy, nhưng vì đó lại là cô anh thật không đành lòng.

“Cậu thật sự có thể giống Phong Khải Trạch sao?”

“Chỉ cần em tin, anh nhất định sẽ làm được.”

“Tôi cũng không biết có nên tin vào cậu không, tôi cảm giác như mình đang lạc vào cõi ‘mộng’ không biết phải làm sao”. Hai tay Đinh Tiểu Nhiên giữ lấy mặt Dư Tử Cường, rầu rĩ nhìn anh, cảm giác mình như ‘lạc’ vào trong sương mù không tìm được phương hướng.

“Cho anh một cái cơ hội, có được không?” Dư Tử Cường cầm lấy tay cô đặt lên trên tay anh, một tay xuyên qua sau lưng cô, ôm chặt cô đem thân thể cô dán vào mình, thở dồn dập hỗn hển, bởi vì muốn khiến dục hoả khó nhịn, trán tràn đầy mồ hôi, thân thể bắt đầu cọ lên người cô.

Anh chưa từng bị dục niệm làm khó chịu đến thế, cả người bây giờ y như bị lửa thiêu: lửa đốt cháy khiến anh sắp không còn khống chế nổi.

“Một cơ hội”, cô lặp lại lời anh, ‘ngơ ngác’ như cũ nhìn anh, do dự có nên cho anh cơ hội hay không, nhưng cô lại không biết anh sắp bị dục hoả thiêu chết.

“Đúng, một cơ hội, em không thể ngay cả một cơ hội cũng không cho anh đã đòi xử tử hình anh”, anh thở dốc kịch liệt, cọ trên người cô nhiều hơn, chỉ vì muốn giảm bớt đau khổ do dục hoả mang đến.

“Tôi—— tôi không biết, trong lòng tôi cũng không biết, tôi sợ ”

“Đừng sợ, anh không phải Điền Vĩ.”

“Nhưng mà—— ”

“Đừng nhưng nhị gì nữa, chuyện gì đợi xong việc rồi hãy nói. A ——”, Dư Tử Cường thật sự đã chịu không nổi, hô to một tiếng, dùng sức động thân, hoàn toàn tiến vào thân thể cô, nhưng chỉ mới hơi dừng lại một chút liền ra sức dong ruỗi.

“A ——” đột nhiên bị xâm nhập, khiến Đinh Tiểu Nhiên trong khoảng thời gian ngắn không cách nào thích ứng, đau đớn la lên một tiếng, mặc dù không rách nhưng nơi đó bị đau, không thể thích ứng với cự vật lớn mới tiến vào, chờ sau khi hơi dịu lại, mở mắt ra, mơ màng nhìn người phía trên đang hưởng thụ, thôi thì cứ để mình phóng túng một lần. Không giãy dụa nữa.

“Mùi vị thân thể em, rất tuyệt.” Dư Tử Cường phát hiện đã hoàn toàn tiến vào người phía dưới, cười hưng phấn, tiếp tục lau mồ hôi dong ruỗi, giống như đem toàn bộ khí lực ra ép khô.

Đinh Tiểu Nhiên không để ý lời anh nói, dùng hai tay ôm chặt lấy anh, mười ngón tay bấm vào lưng anh, anh chịu không nổi liền mãnh liệt đoạt lấy, một lần rồi lại một lần, không thể không nói, mỗi một lần cùng anh cá nước thân mật đều có cảm giác bay bổng.

Ngay lúc chuẩn bị kết thúc, trong đầu đột nhiên nghĩ đến gì đó, mở to hai mắt, hai tay dùng sức đẩy người đang đè lên cô, vội vàng nói: “Khoan khoan, chờ một chút”.

“Chờ cái gì?” Dư Tử Cường có muốn ngừng cũng ngừng không được, mặc cô dùng hai tay đẩy anh ra, anh cứ tiếp tục ra sức dong ruỗi.

“Cậu mau dừng lại đi?”

“Dừng lại làm gì?”

“Cậu, cậu còn chưa mang mũ đó?” Cô chưa từng yêu ai, nên không biết đáp án lòng mình, càng không muốn vì mang thai mà bị trói buộc, nên cần phải làm ra các biện pháp phòng ngự.

Thế nhưng anh không chịu dừng lại, đẩy hai tay cô đè ra hai bên đầu giường, vừa làm vừa thở hổn hển nói: “Không cần ”

“A —— nhưng mà ——” Đinh Tiểu Nhiên còn muốn nói tiếp, nhưng đôi môi đã bị ngăn lại, tất cả lời muốn nói đều bị ngăn lại trong miệng anh.

Cô muốn nói hôm nay là thời kỳ rụng trứng, tỷ lệ trứng thường rất cao, nhưng mà miệng bị ngăn lại cô nói bằng cách nào đây?

Thuận theo tự nhiên, mặc cho số phận.

Dư Tử Cường biết cô muốn nói gì, trước kia làm việc anh đều chuẩn bị các biện pháp phòng ngự, dù đang làm cũng sẽ dừng lại, nhưng hiện giờ anh lại không muốn, thậm chí còn nổi lên ý xấu.

Nếu như có con, cô có thể tiếp nhận anh không?

Dù không được, anh cũng phải thử một lần.

Dư Tử Cường ở chỗ này hưởng thụ ôn hương, lại không biết bên kia có người đang gây phiền toái cho anh.

Sau khi Hà Tuyết Phi khóc thảm thiết rời khỏi hộp đêm, lập tức gọi điện thoại kể khổ với Hoắc Thanh Cúc.

Hoắc Thanh Cúc nhận được tin, không nói nhiều liền tới tìm Chung Mẫn Liên đòi công đạo, không quan tâm bây giờ là giờ nào.

Lúc này đã là mười một giờ đêm, Dư Tử Cường vẫn chưa về, Chung Mẫn Liên lại không hề lo lắng, đắp mặt nạ xong chuẩn bị đi ngủ, ai ngờ lúc này chuông cửa vang lên đi ra mở cửa thấy Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi mặt đầy nước mắt, không khỏi kinh ngạc, “Thanh Cúc, Tuyết Phi, trẻ thế này rồi các người tới tìm tôi có chuyện gì không?”

Thật ra bà muốn hỏi, trẻ thế này tại sao Hà Tuyết Phi không ở cùng con trai bà.

Nhưng vấn đề này vẫn không nên hỏi trực tiếp thì tốt hơn.

“Chung Mẫn Liên, tôi xem cô là chị em tốt của mình, nên mới đáp ứng để Tuyết Phi ở cùng Dư Tử Cường, cô xem con trai tốt của cô đối xử với con gái tôi như thế nào?” Hoắc Thanh Cúc dùng dùng nỗi giận đến hỏi tội, kéo Hà Tuyết Phi đến chỗ Chung Mẫn Liên, tức giận nói: “Con gái tôi rất ngoan ngoãn, cư nhiên bị con trai cô biến thành bộ dạng ‘lố lăng’ này, cô mau nói rõ cho tôi biết đi?”

“Này, này là sao, Tử Cường đâu?” Chung Mẫn Liên nhìn Hà Tuyết Phi ăn mặc ‘hở hang’, còn khóc thảm thương như vậy, nhất định là lỗi của Dư Tử Cường.

Hà Tuyết Phi ủy khuất khóc thút thít nói: “Dì, anh Tử Cường không chỉ ‘ép’ con ăn mặc thế này còn mang con đi đến hộp đêm, còn —— ”

“Còn sao?”

“Còn muốn con lên giường với anh ấy.”

Nghe đến đó, Chung Mẫn Liên không chút tức giận, ngược lại cảm thấy đây là chuyện tốt, “Tuyết Phi à, đám trẻ bây giờ đều như vậy, sống chung trước khi kết hôn, Tử Cường muốn phát sinh quan hệ với con, đó chính là nó thích con, chẳng lẽ con không thích nó sao?”

“Không phải như vậy, anh ấy nói, nếu như con không thỏa mãn được nhu cầu của anh ấy thì rút đi, nhưng nếu con đáp ứng anh ấy, điều kiện tiên quyết phải vui đến vui đi, ám chỉ anh chỉ đang tùy tiện đùa giỡn, không muốn kết hôn với con.”

“Cái gì, thằng quỷ này dám nói ra những lời thế sao, giờ nó đang ở nơi nào, dì sẽ đi trừng trị nó.”

“Lúc con rời đi anh ấy vẫn còn ở hộp đêm, không biết bây giờ anh ấy có còn ở đó không?” Hà Tuyết Phi thấy Chung Mẫn Liên đã giận như vậy, càng làm bộ đáng thương hơn, bởi vì quá tức về Dư Tử Cường nên quyết định phải bắt anh ném chút đau khổ.

Cho tới bây giờ cô chưa từng bị người đàn ông nào sỉ nhục đến như vậy, cơn giận này sao cô có thể nuốt trôi xuống?

“Giờ đi sẽ đi gọi điện thoại cho nó, hai người chờ một chút.” Chung Mẫn Liên giận dỗi dỗi cầm lấy điện thoại di động, lập tức gọi điện cho Dư Tử Cường, nhưng gọi mấy lần vẫn không ai nghe máy, làm bà giận suýt nổ tung.

Hôm nay không tìm thấy con trai, bà chỉ có thể nói lời xin lỗi, cố trấn an lấy Hà Tuyết Phi, “Tuyết Phi, từ nhỏ Tử Cường đã bị dì chịu hư, cho nên mới như vậy, con đừng so đo với nó có được không? Thật ra hôm nay nó nói ra những lời này với con, hơn phân nửa đều là giả, con giận dỗi bỏ đi là đã trúng kế của nó rồi.”

“Cái gì?” Hà Tuyết Phi không khóc nữa, trái lại còn kinh ngạc, khi nghĩ đến mình đã trúng kế liền rất ảo não.

Sao cô không nghĩ đến chuyện này chứ, xem ra giận quá hoá ngu rồi.

“Tử Cường là con trai dì, chẳng lẽ dì làm mẹ nó mà còn không biết tính con trai mình sao? Mặc dù nó thích quanh quẩn bên đám con gái, nhưng đó chỉ là giả vờ bề ngoài, cho tới bây giờ dì chưa từng thấy nó cùng cô gái khác vượt qua 3 tháng? Lúc trước nó đi học, rất đàng hoàng đứng đắn với các bạn nữ, thật sự là người rất khiêm tốn, chỉ đối với những đứa con gái hư hỏng mới vậy thôi.”

“Xem ra con đã trách lầm Tử Cường, giờ phải làm sao hả dì? Dì à, con xin lỗi, con lại phá hư mọi chuyện rồi, thật thật xin lỗi.”

“Con không có sai, đều là lỗi của Tử Cường, chờ nó về nhất định dì sẽ mắng nó thay con nha Tuyết Phi, từ nhỏ Tử Cường không được cha dạy dỗ, khó tránh khỏi có vài khuyết điểm, con nên bao dung nó nhiều hơn, biết không?”

“Là con không đúng, dì ơi, con đi về trước, hôm nào con lại đến.” Hà Tuyết Phi cảm thấy rất hổ thẹn, vội vàng rời đi.

Vất vả có cơ hội bồi dưỡng tình cảm với Dư Tử Cường, vậy mà cô cứ nhiên bỏ lỡ, thật là ngu mà?

Không được, cô nhất định phải cứu vãn.

28. Chương 28: Làm Chủ

Hai giờ sáng, trời đêm tĩnh mịch, mang theo sương lạnh, họa lên một thế giới trong đêm âm u lạnh lẽo, thế nhưng trái lại có nhiều nơi vẫn còn rất náo nhiệt, đèn màu rực rỡ về đêm, mọi người đang vui ca thác loạn.

Đinh Tiểu Nhiên không hề nhúc nhích nằm một lả trên giường, nửa người trên được mền che lại, hơi thở chậm chậm, mồ hôi chảy trên tấm lưng đang ‘loà’ ra ngoài, hai mắt vô thần ngẩn người.

Dư Tử Cường mệt mỏi nằm ở trên giường, một tay duỗi ra choàng qua eo nhỏ của Đinh Tiểu Nhiên, ôm cô nghỉ ngơi, cho dù mệt đến cả người không còn sức lực vẫn cứ thêm khát cọ nhẹ trên người cô, thở dốc nói: “Thì ra vị của em tuyệt thế, giờ anh đột nhiên thấy có em bên cạnh là một chuyện rất tốt?”

“Tốt cái gì?” Cô không còn sức lực để trả lời, ánh mắt vẫn mê mang như cũ, rõ ràng đã làm xong chuyện, cô vẫn không biết lựa chọn thế nào.

Có lẽ qua bài học Điền Vĩ, khiến cô không dễ dàng tin bất cứ người đàn ông nào, cũng có lẽ tận mắt thấy tình cảm chân thành của Phong Khải Trạch khiến cô sinh ra một sự so sánh, nên yêu cầu đối với người đàn ông của mình càng cao hơn.

Cũng bởi vì yêu cầu quá cao, mới rất khó lựa chọn, sợ mình bị tổn thương lần nữa.

“Vừa rồi rất vui, chẳng lẽ em quên rồi sao?” Dư Tử Cường lấy tay vuốt ve chiếc lưng trắng nõn của cô, muốn cô hồi tưởng lại cảm giác vui vẻ vừa rồi.

Trước kia lên giường cùng cô gái khác, mục đích của anh chỉ giải quyết nhu cầu đàn ông, cảm giác gì cũng không có, sau khi giao tiền liền phúi mông một cái bỏ đi, nhưng khi ở cùng cô, cảm giác tâm hồn và thân thể kết hợp, rất tuyệt vời.

“Vậy thì sao?”

“Tăng thêm tình cảm giữa trai gái tốt nhất là cứ ở trên giường, hai người thật lòng yêu nhau, cảm giác sau khi thân thể kết hợp sẽ hoàn toàn không giống như đang đóng kịch.”

“Sau đó thì sao?” .

“Mới vừa rồi không phải em rất hưởng thụ sao, sao giờ lại lạnh lùng quá vậy, anh vẫn thích bộ dạng nhiệt tình như lửa vừa rồi của em hơn, trông rất khả ái.”

“Hưởng thụ cái đầu cậu, giờ tôi không chỉ mệt còn thấy rất phiền, quả nhiên đàn ông chỉ dùng nửa người dưới để suy nghĩ làm việc, loại đàn ông này luôn không thể trông cậy.” Đinh Tiểu Nhiên không muốn mình trầm luân liên nói trái lòng mình, sau đó kéo tay Dư Tử Cường đang đặt trên lưng cô ra, muốn xuống giường mặc quần áo.

Dư Tử Cường không cho, kiên quyết kéo cô lại, ôm chặt cô vào trong ngực, cười hỏi: “Em muốn đi đâu?”

“Chỉ cần không phải ở lại chỗ này, đi đâu cũng được.” Cô im lặng tựa vào trong ngực anh, mặc dù tay chân không có bất kỳ phản kháng, nhưng vì cô không muốn chịu theo ý anh nên lời lẽ nói ra vẫn rất chói tai.

Anh biết rõ cô là người rất thực tế, vì muốn cô sớm chấp nhận anh, quyết định dùng thủ đoạn cứng rắn chinh phục cô, “Tối nay em không cần đi đâu cả, ngoan ngoãn ở chỗ này với anh.”

“Sao tôi phải nghe theo cậu?”

“Em nhất định phải nghe lời anh.”

“Tại sao?”

“Chỉ bằng bây giờ em đang ở trong ngực anh.”

“Cậu buông tôi ra.” Đinh Tiểu Nhiên không phải người dễ dàng khuất phục, vừa nghe nói thế bắt đầu giãy giụa, nhưng vì sức lực vẫn chưa khôi phục lại không giãy ra được, ngược lại càng làm hai thân thể dính chặt nhau hơn.

Mặc dù Dư Tử Cường rất mệt, nhưng vẫn còn sức giữ chặt Đinh Tiểu Nhiên, không để cô chạy trốn, lật người đè cô ở phía dưới, ghì hai tay cô lại không cho giãy giụa nữa, dùng tư thế mập mờ này nói chuyện với cô, “Cho đến bây giờ, em vẫn bài xích không chịu làm người của anh sao?”

“Tôi, tôi ——” Đinh Tiểu Nhiên không giãy nữa, bởi vì trong lòng rất rối, nên không biết phải làm sao bây giờ, bất đắc dĩ nghiêng đầu sang bên, không muốn đối mặt Dư Tử Cường, tránh lòng càng rối thêm.

Anh không muốn cô nghiêng đầu né tránh anh, gờ tay ra quay đầu cô lại, nghiêm túc nói: “Tiểu Nhiên, anh thật sự yêu em, anh sẽ không cầu xin em lập tức lấy anh, nhưng anh hi vọng em cho anh một cơ hội, một cơ hội lui tới, được không?”

“Lui tới?” Cô lặp lại lời anh, tựa hồ thật sự muốn làm chuyện này. Qua lại với nhau cũng không có gì, nếu không hợp thì chia tay cũng không muộn.

“Đúng, coi như ình một bước lui, làm bạn gái anh, có được không?”

“Nhưng mà —— ”

“Em còn nhưng gì nữa, sao em nhưng nhiều vậy? Mặc kệ, bắt đầu từ bây giờ em là bạn gái của anh, trong vòng ba tháng anh nhất định sẽ làm cho em cam tâm tình nguyện gả cho anh.” Dư Tử Cường liền thề thốt, quyết định không dùng biện pháp cầu xin, mà lấy bá đạo làm chủ.

Giờ cô đang lạc vào trong sương mù không tìm ra phương hướng, nếu như anh chờ cô tìm ra, e rằng sẽ không có bất cứ hy vọng nào, chẳng bằng thay cô đưa ra quyết định.

Đinh Tiểu Nhiên không trả lời ngay, mà trầm tư do dự.

Thấy cô còn đang do dự, anh có chút không thích, tức giận ra lệnh, “Không cho phép cự tuyệt, tóm lại bây giờ em chính là bạn gái của Dư Tử Cường này, anh là bạn trai em, sau này em sẽ là vợ của anh, anh sẽ là chồng em.”

“Chưa biết bát tự có hợp không, mà cậu đã nghĩ xa xôi như vậy rồi sao?” Cô cười e thẹn, hiển nhiên đã đáp ứng yêu cầu của anh.

Làm bồ bịch trước cũng tốt, dù sao chẳng mất miếng thịt nào, cô sẽ giống như Thiên Ngưng, vì hạnh phúc mà dừng cảm tiến lên, không sợ này nọ nữa, nếu cô lo lắng quá nhiều, chỉ sợ càng làm cho hạnh phúc của mình chạy đi mất.

“Ai nói không chứ, chúng ta đã viết bát tự rồi, giờ chỉ còn chờ ngày rút dâu thôi.”

“Chúng ta viết ra hồi nào, sao tôi không biết?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Có muốn anh ôn lại cho em không, để em nhớ rõ viết ra lúc nào?” Dư Tử Cường cười gian manh, nhướn mày, hai tay qua lại trước ngực cô, ngụ ý rất rõ ràng.

Đinh Tiểu Nhiên đã hiểu ý anh nói, kéo tay anh ra, không vui nói: “Tôi mệt, tôi muốn ngủ.”

“Tôi nay đã làm em mệt nhiều rồi, ngủ đi.” Anh biết cô đã rất mệt, hôn má cô, rồi nằm qua một bên, không đè trên người cô nữa, ôm cô cùng ngủ.

“Tử Cường, nếu mẹ cậu thật sự không chấp nhận tôi, vậy phải làm sao?” Chỉ cần nghĩ tới chuyện trưởng bối phản đối, cô không thể nào an tâm được, dù sao đây là trở ngại lớn nhất.

“Mặc kệ bà ấy.”

“Di ấy là mẹ cậu, không thể không lo!”

“Mẹ anh thì sao? Dù anh rất cảm ơn bà đã cho anh sinh mạng, nhưng cũng không có nghĩa bà ấy có thể quyết định cuộc sống của anh. Nếu tất cả cha mẹ sanh con ra đều không chế cuộc sống của nó, chẳng phải đứa trẻ kia sẽ mất hết tự do bản thân, làm việc gì cũng phải nghe theo cha mẹ sao? Anh không muốn, anh muốn cuộc sống của mình do mình quyết định.”

“Nhưng mà —— ”

“Sao em cứ nhưng hoài vậy, không cho phép nói nhưng nữa, nếu em nhưng nữa thì khỏi cần ngủ, anh sẽ làm em mệt đến bất tỉnh.” Anh không hy vọng cô tiếp tục suy nghĩ lung tung, liền chuyển sang đe dọa cô.

“A —— ”

“A cái gì a, anh nói được làm được, trừ phi em còn muốn làm thêm một lần, hoặc hai ba lần, vẫn được đó?”

“Tôi ngủ.” Đinh Tiểu Nhiên hơi sợ, vội vàng nhắm mắt lại ngủ, đột nhiên ghét mình bấy giờ.

Trước kia cô rất gan dạ, dám yêu dám hận, nhưng bây giờ cô thì không còn tính quyết đoán, vừa nhát gan còn sợ phiền phức, chẳng lẽ chỉ một Điền Vĩ đã khiến cô sợ như vậy rồi sao?

Không được, cô không thể vì tên phé thải kia mà biến mình thành người đáng ghét, cô phải trở về làm chính mình. Nếu như cô vì Điền Vĩ mà trở nên e dè nhút nhát, chẳng phải sẽ thua thiệt nhiều sao, điều đó không đáng.

Đinh Tiểu Nhiên sau khi nghĩ thông suốt, không còn nghĩ vẩn vơ, mỉm cười ngọt ngào hạnh phúc, chủ động ôm Dư Tử Cường, vùi vào trong ngực anh ngủ an ổn.

Dư Tử Cường nhìn nụ cười trên mặt cô, biết cô đã nghĩ thông suốt, tự mình cũng cười theo, sau đó từ từ nhắm mắt lại tiến vào mộng đẹp, căn bản không lo đến những chuyện khác.

Sáng ngày thứ hai, sau khi Chung Mẫn Liên rời giường, chưa kịp rửa mặt chải đầu, liền cầm điện thoại di động gọi cho Dư Tử Cường, muốn hỏi xem anh đang ở nơi nào.

Tối hôm qua bà đã gọi mấy tiếng đồng hồ mà không ai nghe, cho nên không gọi nữa, nghĩ rằng sáng gọi lại sẽ có người nghe, rồi cuộc vẫn không ai nghe máy, làm bà nổi giận lôi đình.

“Thằng quý này, cả ngày lêu lổng ở bên ngoài làm gì? Không được, mình tuyệt đối không cho phép những đứa con gái bại hoại kia làm bẩn con trai mình.”

Trong lúc Chung Mẫn Liên tức giận, điện thoại trong tay vang lên, bà tưởng Dư Tử Cường gọi tới, nhưng khi màn hình hiện lên là Tuyết Phi, mặc dù có hơi thất vọng, nhưng vẫn thân thiện nghe máy, “Tuyết Phi, sáng sớm con gọi điện thoại cho dì có chuyện gì không?”

“A, Con tìm Tử Cường hả, nó giờ vẫn chưa về.”

“Lúc trước Tử Cường cũng hay như vậy, một đêm không về rất bình thường, yên tâm đi, nó về dì lập tức gọi cho con biết, bye.”

Sau khi Chung Mẫn Liên tắt máy, càng cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng, nên chỉ rửa mặt qua loa, lập tức đi ra ngoài tìm Dư Tử Cường. Vả lại không đi đâu khác mà trực tiếp đến thẳng hộp đêm.

Hiểu con không ai bằng mẹ, con trai bà thích đến chỗ nào, người làm mẹ như bà chẳng lẽ không biết sao?

Bà phải tự mình lôi đầu thằng quỷ này về, dạy cho nó một trận mới được.

Điện thoại trong túi quần Dư Tử Cường không ngừng vang lên, nhưng quần bị anh ném ra xa, cho nên tiếng điện thoại vang lên không đủ lớn để đánh thức anh khỏi mộng đẹp.

Tối hôm qua Đinh Tiểu Nhiên mệt muốn đứt hơi, ngủ rất say, không nghe thấy tiếng điện thoại di động vang, càng không biết cuồng phong bão tố đang kéo tới.

Ban ngày hộp đêm rất an tĩnh, an tĩnh tựa như trong đêm tối, không phát sinh bất kỳ chuyện gì.

Chung Mẫn Liên mặc kệ mọi thứ, gọi điện thẳng cho ông chủ hộp đêm, sau khi hỏi xong chuyện, dùng dùng nổi giận đi vào bắt người.

Bởi vì là lệnh cấp trên, phục vụ viên không còn cách nào khác đành dẫn Chung Mẫn Liên đến phòng Dư Tử Cường, còn mở cửa phòng ra.

Trong sàn, quần áo trai gái bị ném tán loạn, nhìn màn này khiến Chung Mẫn Liên nổi trận lôi đình, nhưng điều càng làm bà nổi giận hơn không phải vì những thứ này, mà là người trên giường.

Nếu như người ở trên giường là những cô gái bán hoa bà sẽ không bị chọc giận, nhưng người đó lại là cô gái cận bà kia, khiến bà dùng dùng nổi giận, hét lớn, “Hai đứa chúng mày đang làm gì thế hả?”

29. Chương 29: Không Phải Cô Không Cười

Dư Tử Cường không phải lần đầu tiên đến nơi này qua đêm, cho nên khi nghe tiếng la hét phản ứng đầu tiên không phải là kinh hãi, mà là ung dung ngó nhìn, duy nhất thay đổi chính là chân mày nhíu lại không vui, bày tỏ tức giận với người đột nhiên xuất hiện.

Đinh Tiểu Nhiên lại bất đồng, cô lần đầu tới nơi này, hơn nữa cả người bây giờ xích loả. Lại nằm trong ngực đàn ông, vừa nghe tiếng hét, thân thể chưa hết đau nhức mệt mỏi, hoảng sợ mở mắt ra, vội vàng lấy mền bọc quanh thân thể, cực kỳ xấu hổ nhất là sau khi nhìn thấy rõ người đến, cô càng thêm thẹn và lo lắng hơn.

Mẹ Tử Cường tới, biểu tình phẫn nộ, nhất định bà ấy đang rất tức giận.

Chung Mẫn Liên vô cùng giận, bước tới, không nói hai lời trực tiếp tát vào mặt Đinh Tiểu Nhiên một bạt tay, mắng: “Cô là đứa con gái không biết xấu hổ, đồ hạ tiện.”

Đinh Tiểu Nhiên bị tát một bạt tay, mặt nóng hừng hực đau rát, nhưng lại không phát ra bất kỳ thanh âm gì, chỉ lấy tay che đi bên mặt bị đánh, cúi đầu không nói, tay còn lại nắm chặt lấy mền, cẩn thận bọc người mình.

Giờ tất cả thể diện đều mất sạch rồi, bị bà bắt gặp ở nơi này biết nói gì thêm, huống chi người tới là mẹ Dư Tử Cường, nếu sau này cô kết hôn với Dư Tử Cường, người trước mặt chính là mẹ chồng cô, chẳng lẽ giờ cô đi cương lại với mẹ chồng tương lai của mình sao?

Cô nên làm sao bây giờ?

Chát—— tiếng tát vang dội, cộng thêm tiếng mắng chửi sắc bén, khiến Dư Tử Cường càng thêm tức giận, mặc kệ thân thể đang trần truồng, lấy mền che ở hạ thân liền ngồi dậy, kéo Đinh Tiểu Nhiên lại, lớn tiếng quát lại Chung Mẫn Liên, “Sao mẹ đánh cô ấy?”

Chung Mẫn Liên hùng hổ phản bác, “Mẹ không chỉ muốn đánh cô ta, mẹ còn muốn thông báo với thiên hạ, để toàn bộ người trên thế giới này biết cô ta là người đê tiện đến mức nào.”

“Mẹ, mẹ là người sinh ra con nên con phải tôn trọng mẹ, nhưng mẹ cũng không nên tùy tiện đánh chửi người của con. Tình yêu trai gái vốn dĩ rất bình thường làm gì kinh động đến thiên hạ, huống chi hai chúng con cam tâm tình nguyện, sao gọi là thấp hèn chứ?”

“Loại con gái đến nơi này đều là hạng người không biết xấu hổ, bẩn thỉu, tất cả bọn chúng đều là hạ tiện. Giờ con lập tức theo mẹ về, sau này không được phép qua lại với loại con gái này.”

“Con gái bẩn thỉu mới đến nơi nào sao, vậy mẹ đang ám chỉ con cũng là người bẩn thỉu sao?”

“Mẹ không có.”

“Nếu như không có những đàn ông ‘bẩn thỉu’ như chúng con, thì sao có câu phụ nữ ‘Bẩn thỉu’ mà mẹ nói chứ? Vì có loại đàn ông như chúng con các cô gái mới trở nên bẩn thỉu, cho nên mẹ nói các cô ấy bẩn thỉu, cũng chính là đang nói con bẩn thỉu.”

“Con ——” Chung Mẫn Liên bị nói đến cứng họng, vì vậy không muốn tiếp tục nói chuyện này với anh, mà nhặt quần áo trên sàn lên, ném lên trên giường, nghiêm lệnh nói, “Mẹ không muốn nói đạo lý với con, giờ con mau mặc quần áo vào, lập tức trở về ẹ.”

Dư Tử Cường vẫn ôm lấy Đinh Tiểu Nhiên, không thèm nhìn quần áo trên giường, nghiêm túc nói: “Mẹ không ra ngoài làm sao con mặc quần áo?”

“Mẹ cho con mười phút, sau 10 phút mà con chưa ra khỏi phòng này, mẹ sẽ gọi người đem trói con trở về, hừm.” Chung Mẫn Liên giận dữ hừ lạnh, trước khi đi còn hung hăng trợn mắt nhìn Đinh Tiểu Nhiên, không nhận được mắng cô một câu, “Cô là thứ con gái không biết xấu hổ, sau này không được đeo bám con trai tôi nữa, cô vĩnh viễn không xứng với nó đâu, nó là rồng bay ở trên trời, cô chẳng qua là hoa dại bên đường mà thôi —— ”

“Mẹ nói đủ chưa?” Dư Tử Cường không chịu nổi Chung Mẫn Liên cứ vũ nhục Đinh Tiểu Nhiên, liền cảnh cáo bà, nếu bà không phải mẹ anh, chắc hẳn anh đã nổi trận lôi đình mắng lại bà, khiến cho bà không còn mặt mũi để nhìn mọi người, nhưng trên thế giới này không có từ nếu như, chỉ có sự thật.

“Tử Cường, thái độ trước kia của con đối với đám con gái này chỉ chơi qua đường, cho tới bây giờ chưa từng thật lòng, chẳng lẽ con thật sự để ý con nhỏ này sao?”

“Đúng, con thích cô ấy, hơn nữa không phải cô ấy con không cưới.”

“Mẹ không đồng ý.”

“Là con cưới vợ, không phải mẹ cưới, vì sao mẹ chắc chắn không được? Thời đại bây giờ rất tự do, không như xưa cứ phải cha mẹ đặt đâu con ngồi đó. Mẹ, xin mẹ đừng có ép con, con không muốn cãi lại mẹ, càng không muốn tranh chấp với mẹ, nhưng nếu mẹ cứ ép con, con không sợ phải dùng đến luật pháp để giành lấy quyền tự do hôn nhân ình.”

“Con ——” lời nói như đinh đóng cột, thật sự khiến Chung Mẫn Liên không thể phản bác, nhưng vì bà vẫn không chịu chấp nhận Đinh Tiểu Nhiên, tạm thời không muốn nói nhiều dự định sau khi về mới nói, “Con mặc quần áo vào trước đi, mẹ ra ngoài chờ con, trong vòng 10 phút con phải ra ngay ẹ , về nhà rồi mẹ sẽ dạy dỗ con lại.”

Đinh Tiểu Nhiên vẫn cúi đầu, thấy Chung Mẫn Liên đã đi ra cửa, mới dám hơi ngẩng đầu lên len lén nhìn bà, ai ngờ lại chạm phải ánh mắt sắc lạnh đáng sợ của bà, dọa cô cúi đầu xuống không dám nhìn nữa.

Xem ra mẹ Dư Tử Cường và Phong Gia Vinh rất giống nhau, cả hai đều cùng một kiểu người, lần này cô phải nếm mùi đau khổ rồi.

Sau khi Chung Mẫn Liên đi ra khỏi cửa liền đóng cửa phòng lại, Dư Tử Cường mới thu hồi tầm mắt, dịu dàng hôn lên trán Đinh Tiểu Nhiên một cái, an ủi cô, “Đừng sợ, không có chuyện gì đâu, mọi chuyện để anh lo!”

“Tử Cường, chúng ta —— mẹ anh——” Đinh Tiểu Nhiên cà lăm nói, mặc dù nói không ra lời, nhưng sắc mặt ưu buồn của cô đã biểu đạt ra tất cả.

Cô buồn, càng làm anh thấy đau lòng, lấy hai tay kéo căng mặt cô ra để trên mặt cô nặn ra một nụ cười, chọc ghẹo cô, “Mặc kệ bà ta đi, từ nhỏ anh muốn làm gì thì làm, cho dù mẹ có đuổi anh ra khỏi nhà, anh cũng không thỏa hiệp. Y như ngày xưa, bà ấy không chịu cho anh tới hộp đêm chơi, nhưng anh không chịu, bà ấy kiên quyết nói nếu anh đến nữa sẽ đuổi anh ra khỏi nhà, anh liền một tháng không về nhà, sau này bà ấy chịu không nổi nữa liền xuống nước thỏa hiệp với anh.”

“Cái này khác, mẹ anh không chịu cho anh tới chỗ như thế này là muốn tốt cho anh, trên thế giới này bất kỳ người mẹ nào cũng không thích con mình lui tới chỗ này chơi, cho nên dì ấy làm vậy không sai ——” cô nặng nề thở dài, càng ngày càng thấy khả năng hai người bên nhau càng thêm nhỏ.

“Vậy thì sao?”

“Bây giờ chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời anh, bà ấy sẽ không giống trước kia dễ dàng thỏa hiệp đâu, hơn nữa ở trong mắt trưởng bối, con gái đến hộp đêm đều không phải người tốt lành gì, ngay cả mẹ em cũng nghĩ như vậy, cho nên mẹ anh sẽ ghét em, đó là chuyện rất hợp tình hợp lý, anh không nên vì chuyện này mà cãi nhau với mẹ.”

Nghe lời cô nói, Dư Tử Cường âu yếm ôm chặt lấy cô, trong lòng càng yêu cô nhiều hơn, thở dài nói: “Tiểu Nhiên, em quả thật là một gái rất tốt bụng.”

Đinh Tiểu Nhiên lẳng lặng dựa vào ngực anh, nét mặt vẫn buồn, dù anh có ca ngợi cô mấy vẫn không thể làm cô vui, thở dài nói: “Nhất định ấn tượng đầu tiên của mẹ anh đối với em rất xấu, nhất là bà nhìn thấy chúng ta ở nơi này, lại còn làm chuyện đó, bà ấy nhất định không chấp nhận em đâu, rất rất không thể chấp nhận.”

“Chúng ta sẽ ở bên nhau, nguyên nhân thì anh và em đều đã biết, sau khi trở về anh sẽ giải thích ẹ hiểu, nếu bà vẫn không chịu chấp nhận em, chúng ta sẽ noi theo gương Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng, có chết cũng ở chung một chỗ, được không?” Anh dùng tay khẽ nắm lấy cằm cô, trêu chọc cô, hi vọng cô có thể vui lên một chút, không cần phải buồn bã.

Nhưng cô cười không nổi, hơn nữa càng buồn hơn vừa rồi, “Nếu như anh làm vậy anh sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng, anh bỏ được sao?”

“Ai nói anh chỉ còn hai bàn tay trắng, anh có em, có một gương mặt đẹp trai anh tuần đâu phải đồ bỏ đi, anh còn có cơ thể khỏe mạnh, còn có một cái đầu thông minh, muốn nuôi sống cả nhà tuyệt đối không thành vấn đề. Em vẫn luôn đi làm công cho người ta, nên đã quen với cuộc sống làm công là thế nào, còn anh thì ngoại trừ chức chủ tịch ngân hàng Thiên Tường ra, cùng với người làm công khác có gì khác nhau? Trừ phi em thích là cái chức vị chủ tịch ngân hàng chứ không phải thích con người anh?” Anh vừa tự cao tự đại nói về bản thân mình, vừa cố ý kích động cô.

Đinh Tiểu Nhiên nghe được một câu cuối cùng, vội vàng giải thích, “Không phải vậy, em không phải thích vị trí chủ tịch ngân hàng của anh, em là —— ”

Câu nói phía sau khiến cô hơi ngượng ngùng, xấu hổ cúi đầu xuống trông rất thẹn thùng.

Cô muốn nói ‘Thích anh’, vậy thật sự cô đã thích người nhỏ hơn mình hai tuổi rồi.

Dư Tử Cường rất hưng phấn, còn cười xấu xa nói, “Em đã không thích vị trí chủ tịch ngân hàng của anh, vậy ý em là thích con người của anh rồi.”

Bị anh nói thế, cô càng bối rối càng không muốn mình xấu hổ hơn, hơi nhăn nhó nói: “Được rồi, khoan nói chuyện này nữa, chúng ta chỉ có mười phút, anh mau mặc quần áo đi thôi cùng mẹ anh trở về đi.”

Anh không chịu, lo lắng hỏi: “Vậy còn em, anh về rồi thì sao em về?”

“Em tự mình về.”

“Chỉ có đàn ông xấu mới bỏ rơi lại bạn gái mình. Yên tâm, chuyện mẹ anh em không cần lo nhiều, mọi việc cứ để anh lo em đừng xem vào.”

“Tuy vậy, trước hết cũng phải mặc quần áo đàng hoàng vào chứ. Em không nghe anh nói nữa, em đi mặc quần áo vào đây.” Đinh Tiểu Nhiên dùng mền bọc lại người, tự mình đi nhặt lại quần áo của mình, sau đó vào toilet mặc vào.

Dư Tử Cường thấy cô cứ che che giấu giấu, thẳng thắn nói ra, “Này, trên người em có dấu vết gì anh đều đã biết, cần chi phải vào toilet mặc lại quần áo chứ?”

“Ai cần anh lo?” Cô tức giận phản bác, đóng cửa phòng toilet lại, đem mình bó chặt trong một không gian nhỏ, nhìn chính mình trong gương, hít một hơi thật sâu, bắt đầu từ từ mặc quần áo, nhưng sau khi mặc quần áo xong, những vấn đề mới lại đến.

Trên người cô có quá nhiều vết hôn, quần áo quá lộ liễu, căn bản không thể che giấu được, mặc vậy đi ra ngoài chẳng phải nói cho toàn bộ người trong thiên hạ biết tối hôm qua cô cùng đàn ông làm rất dữ dội sao?

Làm sao bây giờ?

Đinh Tiểu Nhiên không ngừng nghĩ cách, đột nhiên tầm mắt rơi vào cái mền, linh quang chợt lóe, lấy nó quấn chặt quanh người, định ra ngoài tìm cây kéo cắt ra để dễ đi về.

30. Chương 30: Chinh Phục Trái Tim

Chung Mẫn Liên đứng chờ ở ngoài cửa hết 10 phút, kết quả mười lăm phút vẫn không thấy người bên trong ra ngoài, liền xông thẳng vào trong, ai ngờ khi đẩy cửa vào liền thấy Đinh Tiểu Nhiên từ trong toilet bước ra, trên người quấn thêm cái mền, thoát nhìn chẳng ra thể thống gì, khiến người ta rất không ưa, không nhìn được chế nhạo một câu, “Quả nhiên hạng con gái tầm thường.”

“...” Đinh Tiểu Nhiên không ngờ tới vừa mới bước ra liền gặp Chung Mẫn Liên, cô biết rõ bộ dạng mình bây giờ trông như thế nào, chỉ có thể cười ngượng đáp lại, lễ phép chào, “Dì ơi, dì —— ”

Nhưng lời còn chưa nói xong đã bị người lớn tiếng cắt ngang, “Câm miệng, ai cho cô gọi tôi là dì, tôi và cô chẳng quen biết gì cả.”

“Cháu —— ”

“Được rồi được rồi, tôi không muốn nói chuyện với cô nữa, Tử Cường đi theo mẹ về.” Chung Mẫn Liên thấy Dư Tử Cường đã mặc xong quần áo, định mang anh đi bỏ lại Đinh Tiểu Nhiên.

Dư Tử Cường đã sớm mặc xong quần áo đứng bên ngoài chờ Đinh Tiểu Nhiên, ai ngờ chờ hết hai phút, dù có chút bất ngờ nhưng anh vẫn có thể ứng phó, đi tới trước mặt Đinh Tiểu Nhiên, ôn nhu hỏi: “Sao em lại quấn thêm cái mền vào hả?”

“Em, em ——” Đinh Tiểu Nhiên lúng túng cúi đầu, không thể nói trước mặt Chung Mẫn Liên rằng trên người cô có quá nhiều vết hôn.

Cô không nói, nhưng chỉ cần nhìn vẻ mặt ngây thơ đơn thuần của cô là đã biết, vì vậy cởi áo khoác của mình xuống, phủ lên cho cô, sau đó từ từ kéo cái mền trên người cô ra, “Khoác áo anh đi vậy sẽ khá hơn một chút, chờ chút nữa anh dẫn em đi mua bộ quần áo mới.”

“A ——” cô giật mình ngẩng đầu nhìn anh, có chút không tin vào lỗ tai mình. Anh nói dẫn cô đi mua quần áo sao, vậy mẹ anh phải làm sao bây giờ?

“Em kinh ngạc thế làm gì, bạn trai mua quần áo cho bạn gái mình là chuyện rất bình thường, không phải sao?”

“Nhưng mà ——” Ánh mắt bối rối nhìn sang Chung Mẫn Liên, cô khẽ nói, “Nhưng mà mẹ anh còn đang chờ anh, anh về với mẹ anh trước đi, em có thể đi một mình.”

“Anh nói rồi, đàn ông xấu mới bỏ rơi bạn gái mình lại, anh không muốn mình làm đàn ông xấu. Đi, anh đưa em đi ra ngoài.” Dư Tử Cường nói là làm, nắm tay Đinh Tiểu Nhiên đi ra cửa.

Chung Mẫn Liên đã sớm giận đến lửa cháy ngút trời liền chặn lại đường đi, không để cho bọn họ rời khỏi, vốn muốn sau khi về nhà sẽ dạy dỗ con trai mình, bây giờ nhìn thấy liền quyết giáo huấn luôn, “Tử Cường, có phải con muốn chống đối lại mẹ không?”

“Mẹ, con không muốn đối nghịch với mẹ, con chỉ hi vọng mẹ đừng xen vào chuyện riêng của con.”

“Mẹ là mẹ của con, chuyện hôn nhân của con sao mẹ lại không lo chứ? Tóm lại mẹ không cho phép con ở cùng cô gái này, con giờ đi theo mẹ về.”

“Trở về với mẹ, chính là phải sống cùng với Hà Tuyết Phi sao? Thật xin lỗi, con không làm được, con chưa bao giờ thích dây dưa cùng người không yêu. Cho nên con hẹn Hà Tuyết Phi hai lần xem như đã nể mặt mẹ rồi, nếu mẹ cứ ép con ở cùng cô ta, con sẽ khiến cô ta phải ân hận cả đời.”

“Con—— con dám ——” Nghe thấy lời này làm cả người chấn động.

“Đừng hoài nghi lời con nói, vì lòng thù hận có thể che mờ lý trí khiến con người ta không sợ bất cứ điều gì. Trước đây vì muốn trả thù Lâm Thư Nhu, chuyện gì con cũng đã làm, chỉ thiếu chưa giết người phóng hỏa thôi, nếu mẹ cứ ép buộc con, con sẽ giết người phóng hỏa, trước hết là giết chết Hà Tuyết Phi, sau đó phóng hỏa đốt nhà cô ta, đây có phải kết cục mẹ mong muốn không?”

“Mẹ——”, Chung Mẫn Liên vừa nghe Dư Tử Cường nói đến chuyện giết người phóng hỏa, trong lòng bắt đầu sợ, thật sự sợ anh đi làm chuyện đại dột.

Đinh Tiểu Nhiên cũng giật mình, vội vàng khuyên anh, “Tử Cường, đừng nói những lời đại dột đó, không nên làm những việc ngu ngốc đó biết không?”

“Chỉ cần em vĩnh viễn ở bên anh, anh sẽ không hành động ngu ngốc, nếu sau này anh không thể ở cùng em, anh sẽ làm ra những chuyện đó xong rồi tự mình kết liễu, chết sớm để mau chóng giải thoát, để khỏi phải sống trong đau khổ.”

Anh càng nói càng đáng sợ, khiến cô nghe xong càng thêm hốt hoảng, vội vàng nói: “Anh đừng nói chuyện chết chóc nữa có được không, em càng nghe càng thêm lo sợ.”

Anh cười gian xảo, mặt tiến sát lại mặt cô, một bàn tay khẽ đặt trên gương mặt cô, trầm giọng nói: “Muốn anh không nói ra những lời này cũng được, nhớ kỹ, cả đời không được rời khỏi anh.”

“Anh đừng như vậy.”

“Anh chính là như vậy, giờ anh đã hiểu rõ cuộc vì sao Phong Khải Trạch có thể vì Tạ Thiên Ngưng mà không cần gì khác, bởi vì sức mạnh của tình yêu vô cùng vĩ đại, anh đã dám thừa nhận yêu em, vậy anh sẽ dùng tất cả tình yêu này để bảo vệ cho em.”

“Tử Cường——” nghe những lời này càng khiến tim cô loạn nhịp, hơn nữa nhịp đập càng lúc càng nhanh, hoàn toàn đắm chìm trong hương vị tình yêu nồng nàn này, không còn chống cự nữa mà thẳng thẳng thừa nhận mình đã yêu anh.

“Đừng xúc động như vậy, anh mà nói thêm mấy câu nữa chẳng phải em sẽ bị cảm động mà chết mất sao?” Anh vừa cười vừa chọc cô, bởi vì nét mặt cô biểu lộ ra tình yêu càng làm anh thấy hưng phấn.

Rốt cục anh đã chinh phục được trái tim cô, thật đúng là không dễ!

Đinh Tiểu Nhiên kích động nhìn gương mặt Dư Tử Cường, mất một lúc mà chẳng nói ra được một câu, càng ngày càng lún sâu, lộ ra nụ cười cảm động, đang muốn cảm tạ trời cao đã ban cho cô tình yêu này đột nhiên lại cảm nhận được có ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm vào cô, vừa mới quay đầu cô đã bị ánh mắt Chung Mẫn Liên dọa sợ đến run cả người, lễ phép nói: “Dì —— ”

Chung Mẫn Liên nghe Dư Tử Cường thú nhận tình cảm với Đinh Tiểu Nhiên khiến bà rất tức giận, hoàn toàn không thể tiếp nhận nổi Đinh Tiểu Nhiên, vừa nghe cô kêu ‘Dì’, lớn tiếng quát: “Không cho phép gọi tôi bằng dì, tôi nói rồi tôi không quen cô, đừng giả vờ quen tôi.”

“Thật xin lỗi.”

“Hạng con gái như cô quả nhiên rất bản lĩnh, cứ nhiên có thể làm cho con trai tôi chết mê chết mệt, nhất định đã dùng không ít thủ đoạn. Cô đã từng nghe câu này chưa, gừng càng già càng cay, cô muốn đấu với tôi, không có cửa đâu, tôi cho cô biết, đừng mơ đặt chân vào Dư Tử Cường nhà tôi.”

“Cháu —— ”

“Sao cô không về soi gương lại đi, nhìn xem mình thế nào mà xứng duyên cùng Tử Cường nhà tôi hả, cô —— ”

Chung Mẫn Liên càng nói càng khó nghe, cho dù Đinh Tiểu Nhiên có năng lực phản bác nhưng cô lại không dám, chỉ vì bà ấy là mẹ Dư Tử Cường, cho nên đành phải nhẫn nhịn để mặc cho bà nhục mạ.

Đinh Tiểu Nhiên có thể nhịn nhưng Dư Tử Cường thì không, kéo cô đi qua mặt Chung Mẫn Liên ra cửa, “Tiểu Nhiên, đừng để ý đến bà ấy, chúng ta đi.”

“Đứng lại ẹ.” Chung Mẫn Liên không chịu, bước nhanh tới cửa chặn lại đường không để bọn họ đi ra ngoài, cảnh cáo nói: “Tử Cường, lúc trước mẹ có thể để mặc cho con muốn làm gì thì làm, bởi vì mẹ biết con chỉ chơi qua đường không phải thật. Nhưng bây giờ thì khác, con không những thực lòng với cô ta mà còn muốn kết hôn cùng cô ta, mẹ không thể bỏ qua chuyện này. Con lập tức đi về cùng mẹ, mẹ có thể tạm thời gạt chuyện đám cưới giữa con và Hà Tuyết Phi, nhưng con nhất định phải về với mẹ.”

Dư Tử Cường cười lạnh nói: “Tạm thời, chẳng qua chỉ có tạm thời, ý mẹ nói sau này vẫn bắt con cưới Hà Tuyết Phi có đúng không?”

“Tuyết Phi có chỗ nào không tốt, tại sao con không thích nó?”

“Mẹ, vậy mẹ tự hỏi lại mình xem mẹ có gì không tốt, tại sao ba chỉ yêu Lâm Thư Nhu mà không yêu mẹ?”

“Khốn kiếp, tại sao con có thể ăn nói với mẹ như vậy?” Chung Mẫn Liên bị lời này đã kích, tát vào mặt Dư Tử Cường một cái.

Sau khi đánh xong lại vô cùng ân hận, vội vàng lấy tay vuốt ve mặt con trai mình, đau lòng, hối hận nói: “Tử Cường, mẹ không cố ý muốn đánh con, mẹ không cố ý.”

Đinh Tiểu Nhiên thấy Dư Tử Cường bị đánh một bạt tay cũng rất đau lòng, nhưng cô lại không dám nhúng vào chỉ có thể đứng một bên nhìn, trong lòng đột nhiên có cảm giác tội lỗi, chỉ vì cô mà tình cảm mẹ con của Dư Tử Cường đã bị phá hư, rốt cuộc là đúng hay sai?

Dư Tử Cường bị hứng chịu một tát tay, trong lòng liền hơi lạnh, kéo tay Chung Mẫn Liên ra, cười khổ nói: “Mẹ, từ trước đến nay mẹ chưa từng đánh con, không ngờ vì chuyện này mà mẹ lại đánh con. Con nói lại lần nữa ẹ biết, con sẽ không cưới Hà Tuyết Phi, nếu mẹ thích thì tự mình mẹ cưới, đừng có lấy hôn nhân của con ra làm vật trao đổi, mẹ không có quyền đó đâu. Mẹ nên biết Phong Khải Trạch vì Tạ Thiên Ngưng mà cãi nhau với Phong Gia Vinh đến mức độ nào rồi đó, nếu mẹ muốn tái diễn lại thì cứ làm đi, con sẽ bồi theo mẹ.”

“Con đang uy hiếp mẹ sao?” Chung Mẫn Liên thu hồi tay mình lại, lạnh lùng hỏi, trong lòng có một loại cảm giác sợ hãi. Chính mắt bà đã thấy bộ dạng Phong Khải Trạch đối nghịch với Phong Gia Vinh, bà không hy vọng mình và con trai cũng biến thành như vậy, bà không muốn.

Nhưng nếu bà thỏa hiệp, vậy có nghĩa bà phải chấp nhận một đứa con dâu hạ tiện, cái này làm sao bà chịu đựng được?

“Con không uy hiếp mà là đang cầu xin mẹ, xin mẹ thành toàn cho chúng con. Tiểu Nhiên không phải người như mẹ nghĩ đâu, cô ấy ở đây hoàn toàn chỉ vì con. Và lại cô ấy là người đầu tiên bị con bức đến.”

“Khoan nói nữa, đi về trước có được không?” Chung Mẫn Liên thay đổi thái độ bất đắc dĩ cầu xin.

“Con sẽ về, nhưng con muốn đưa Tiểu Nhiên về nhà trước.” Dư Tử Cường nắm lấy tay Đinh Tiểu Nhiên, tràn đầy tình cảm nhìn cô.

“Cô ta có tay có chân, có thể tự mình về được, mẹ là mẹ con, con phải đưa mẹ về nhà trước mới đúng chứ.”

“Không phải mẹ được tài xế chở đến sao, vậy quay về cũng có tài xế đến đón thôi. Mẹ, con muốn đưa Tiểu Nhiên về nhà, bây giờ cô ấy không tiện ra ngoài thuê xe về đâu.”

“Cô ta tên là Tiểu Nhiên, vậy họ cô ta là gì?” Chung Mẫn Liên bắt đầu hỏi thăm tên Đinh Tiểu Nhiên, để tiện điều tra thân phận của cô.

“Con tên là Đinh Tiểu Nhiên.” Đinh Tiểu Nhiên chủ động nói tên của mình, dùng giọng điệu tôn kính nhất để nói, chỉ vì muốn giành được chút tình cảm tốt đẹp của Chung Mẫn Liên, dù biết khả năng này không nhiều nhưng cô vẫn sẽ cố gắng.

“Đinh Tiểu Nhiên.”

Dư Tử Cường nghe được dịch ý trong giọng điệu của Chung Mẫn Liên, liền không nói thêm nữa, đứng thẳng vào người Chung Mẫn Liên, kéo Đinh Tiểu Nhiên ra ngoài cửa.

Chung Mẫn Liên không ngăn cản, mà tức giận nhìn theo bóng lưng rời đi của Đinh Tiểu Nhiên, quyết định đổi sang cách thức khác để đối phó cô gái này.

Loại con gái này ngoại trừ muốn tiền ra thì chẳng còn gì khác.

31. Chương 31: Còn Có Thể Cần Anh

Sau khi Dư Tử Cường dẫn Đinh Tiểu Nhiên đi khỏi, liền chở cô đến cửa hàng quần áo mua quần áo mới cho cô thay, sợ cô mặc quá lộ liễu.

Đinh Tiểu Nhiên cố ý chọn áo dài tay và quần dài, mục đích che những vết hôn trên người, không muốn người khác thấy, nghĩ tới lời Chung Mẫn Liên vừa nói, trong lòng cảm thấy buồn, không phải vì những lời bà nói mà là sợ mâu thuẫn hai mẹ con càng khó hòa giải.

Nếu mâu thuẫn giữa cô và Chung Mẫn Liên không thể giải, cuối cùng chỉ còn hai kết quả, một là cô và Dư Tử Cường không thể ở cùng nhau, cái khác chính là Dư Tử Cường sẽ xung đột với Chung Mẫn Liên, hai kết quả này cô đều không muốn thấy, cô nên làm sao bây giờ?

Dư Tử Cường đưa Đinh Tiểu Nhiên ra khỏi cửa hàng quần áo, thấy mặt cô buồn bã, liền lấy tay kéo nhẹ mặt cô ra một chút, chọc cô cười: “Đang suy nghĩ gì mà nhập thần như vậy?”

“Không có, không có gì.” Đinh Tiểu Nhiên cười khổ trả lời, không muốn nói ra suy nghĩ trong lòng, cố gắng khuyên nhủ: “Tử Cường, thời gian không còn sớm, anh mau đi làm đi.”

“Chúng ta đi ăn sáng trước, sau đó anh chở em về nhà, rồi anh mới đi làm.” Anh duỗi tay ra ôm eo cô, ôm cô vào trong ngực, thân mật đi trên đường.

Cô bắt đầu quen anh đụng chạm không còn bài xích chuyện anh ôm cô, “Ăn sáng thì được. Còn đưa em về nhà thì không cần, tránh làm trễ nãi công việc của anh.”

“Anh là chủ tịch ngân hàng, đến sớm hay trễ ai dám nói anh.”

Nghe câu này, cô lập tức dừng bước, đứng ở trước mặt anh, nghiêm túc phê bình: “Anh nên làm tấm gương tốt, chẳng lẽ anh không biết câu thượng bất chảnh hạ tắc loạn(*) sao?”

(*)thượng bất chảnh hạ tắc loạn (lớn không làm gương, nhỏ sẽ làm chuyện xấu.)

Bị người phê bình, Dư Tử Cường không những không tức giận, ngược lại còn cười rất vui.

Thấy anh cười như vậy, Đinh Tiểu Nhiên càng nghiêm túc phê bình anh hơn, “Anh cười cái gì, chẳng lẽ em nói sai sao? Dù cho công ty có lớn mạnh mấy, anh cũng không nên lấy chức vị ra làm bia đỡ cho sai lầm của mình, anh hiểu chưa?”

“Xem ra em rất có phong thái làm người lãnh đạo, có dự định sau này đi đâu làm không, đừng nói với anh em ngồi chờ ông trời ban ân xuống nha?”

“Tạm thời em vẫn làm ở chỗ cũ, xã hội ngày nay rất khó tìm được công việc không cần đi làm mà vẫn có lương, em muốn xem Tiêu Vũ Huyền nhận được em bao lâu rồi mới xin nghỉ.”

“Cái gì, chẳng lẽ em muốn sống dựa vào sắc mặt của Tiêu Vũ Huyền sao?” .

“Ai nói em phải sống dựa vào sắc mặt cô ta? Cô ta không nể mặt em, thì em cũng không thèm nể mặt cô ta, tóm lại chúng em kẻ tám lạng người nửa cân. Được rồi được rồi, không nên nói chuyện này nữa, em đói bụng quá, chúng ta mau đi tìm cái gì ăn đi có được không?” Đinh Tiểu Nhiên đặt tay lên bụng mình, cảm giác bụng đang kêu đói cồn cào.

Hôm qua cô chưa ăn gì đã phải vận động kịch liệt, đến bây giờ chưa uống được chút nước, không đói mới lạ.

“Được, anh đưa em đến một chỗ, nơi đó bán đồ ăn rất ngon.” Dư Tử Cường choàng tay qua eo cô lần nữa, cùng nhau đi trên đường.

Không khí sáng sớm bên ngoài rất mát mẻ, nên có rất nhiều người thích ra ngoài đi dạo để hít thở không khí trong lành.

Hà Tuyết Phi vô cùng buồn bực vì chuyện hôm qua, cả đêm mất ngủ, sáng sớm ra ngoài đi dạo để giải sầu, ai ngờ đi mãi, lại đi tới trước cửa hộp đêm, không tự chủ dừng bước lại, ngăn người nhìn cánh cửa đóng chặt, nghĩ đến cảnh Dư Tử Cường ở cùng cô gái khác qua đêm bên trong, lòng thấy hơi khó chịu.

Mặc dù cô cố gắng gả cho Dư Tử Cường chỉ vì tiền, nhưng vì sao cô lại không thể tìm được tình người vừa có tiền vừa yêu cô chứ?

Lần hẹn sau với Dư Tử Cường, cô nhất định không để anh hù dọa nữa, càng không dễ bị anh gạt, nhất định phải mạnh dạn đối mặt những khảo nghiệm của anh.

“Đúng, cứ như vậy đi, có chí thì nên, chỉ cần mình quyết tâm làm, không sợ không thành công.” Hà Tuyết Phi không ngừng động viên chính mình, sau đó tiếp tục đi về phía trước, nhưng lại không ngờ thấy Dư Tử Cường ôm một cô gái khác đi trên đường, còn cùng nhau đi vào trong nhà hàng Pháp, nhìn tình cảnh hai người dường như rất tốt, làm cô ghen tỵ, bất tri bất giác đi theo vào trong nhà hàng, tìm một góc vắng vẻ ngồi xuống.

Bởi vì thời gian còn sớm, người trong nhà hàng không nhiều, lẻ tẻ chỉ có một hai người, rất dễ dàng nhìn thấy người khác.

Dư Tử Cường ngồi cách không xa, đưa lưng về phía Hà Tuyết Phi, dịu dàng đút thức ăn cho Đinh Tiểu Nhiên, hoàn toàn không quan tâm những người quanh, chỉ cần mình vui là được, “Món anh thích nhất chính là bò bít tết chín bảy phần này, em nếm thử xem.”

“Được.” Đinh Tiểu Nhiên cười híp mắt há miệng ra, ăn bò bít tết anh đút, thế nhưng mùi vị bò bít tết lại không ngon bằng mùi vị hạnh phúc trong lòng cô, giờ phút này cô đã hiểu vì sao Tạ Thiên Ngưng lại hạnh phúc đến thế, mà hạnh phúc này chính là điều cô tha thiết mơ ước.

Cũng tốt, bất kể kết cục sau này thế nào, giờ cứ hưởng thụ hương vị hạnh phúc đi, cho dù cuối cùng hai người không thể ở cùng nhau, vẫn có một kỉ niệm đẹp để nhớ.

“Thế nào, mùi vị có ngon không?” Sau khi cô ăn xong thịt bò bít tết, anh cố ý hỏi cô thấy mùi vị nó thế nào, khiến người ta nhìn vào cảm thấy anh khá đáng yêu mà không mất đi vẻ chững chạc.

“Em không yêu cầu nhiều về món ăn, chỉ cần ngon là được, chẳng lẽ anh không biết sao?”

“Dĩ nhiên biết, bất quá cũng có sự so sánh chứ, em thấy mùi vị bò bít tết nơi này với trước kia có khác nhau không?”

“Em không nhận ra.”

“Tại sao chứ? Có phải chỉ mới ăn một miếng, nên không thể cảm nhận được, không sao em ăn thêm một miếng đi.” Dư Tử Cường lại cắt xuống một miếng bò bít tết, đưa đến bên môi cô, ôn nhu nói: “A —— há miệng ra đi.”

Đinh Tiểu Nhiên không cự tuyệt, mặt cười hạnh phúc há miệng ra ăn miếng bò bít tết vừa đưa đến, lần này chân chính đánh giá mùi vị bò bít tết, tán đồng nói: “Oa, ăn ngon thật.”

“Em thích không?”

“Thích.”

“Vậy sau này anh sẽ thường dẫn em đến đây ăn, thế nào hả?”

“Tử Cường, đồ ăn nơi này rất mắc, anh không sợ em ăn sạch túi tiền của anh sao?” Cô cười cười châm chọc, hỏi tưởng lại lần đầu tiên cô gặp anh đã cãi nhau, cảm thấy rất thú vị.

Quả nhiên câu nói kia rất linh nghiệm, không phải oan gia không đối đầu.

“Với hoàn cảnh bây giờ, em muốn ăn bao nhiêu cũng được, nhưng sau này thì không biết, con người luôn có phúc họa nên khó biết bao tấp khi nào sẽ kéo đến, có khi ngày đó đến thật, vận may anh không còn chỉ biết húp cháo để sống qua ngày. Nếu ngày đó xảy ra với anh, em còn cần anh không?” Anh biểu hiện đáng thương, cầu khẩn cô cho đáp án.

Cô y như một người chị, trách anh, “Miệng ăn nói xui xẻo, không cho ăn nói lung tung như thế. Nhưng nếu anh có một ngày như thế, em vẫn sẽ cần anh.”

“Thật.” Nghe cô nói vẫn cần anh, lòng vui mừng vạn phần, rất muốn la lớn lên.

“Đó là đương nhiên, vác thêm một cu li về nhà cũng tốt, không phải sao?”

“A, thì ra em xem anh là cu li!”

“Anh không làm, chẳng lẽ muốn em làm? Chờ một ngày cả hai chúng ta chỉ còn hai bàn tay trắng, chúng ta sẽ cùng nhau đi làm cu li, hì hì!”

Dư Tử Cường nghe cô nói những lời này, liền chững chạc không đùa giỡn nữa nói: “Nếu thật có một ngày như vậy, anh sẽ tự gánh vác tất cả cực khổ của em.”

Mặc dù lời nói đơn giản không hoa mỹ, lại khiến Đinh Tiểu Nhiên cảm thấy rất thỏa mãn, cắt một miếng bò bít tết, tự mình đút anh ăn, “Câu này em rất thích, để thưởng cho anh, em sẽ đút anh ăn, há miệng ra đi.”

“A —— ân, đây là miếng thịt bò ngon nhất mà anh ăn đó.”

“Đều như nhau thôi, miếng lưỡi anh ba hoa quá đi.”

Hà Tuyết Phi cũng đang ăn bò bít tết, nhưng cô lại nuốt không trôi khi thấy bộ dạng ân ái của Dư Tử Cường và Đinh Tiểu Nhiên, nghe họ nói những câu lãng mạn càng làm cô rất khó chịu, thậm chí bắt đầu ghét ăn món bò bít tết.

Rõ ràng Dư Tử Cường là một người rất dịu dàng, rất biết cách lấy lòng con gái vui, tại sao anh luôn tỏ thái độ lạnh lùng với cô, chẳng lẽ cô không bằng cô gái quê mùa bên cạnh anh sao?

Tại sao?

Hà Tuyết Phi càng nghĩ càng giận, miếng bò bít tết trong đĩa đã bị cô cắt nát, nhưng cô vẫn tiếp tục cắt để trút hết cơn giận trong lòng mình.

Đúng vào lúc này, đột nhiên vang lên giọng điệu châm chọc của một cô gái, làm cô càng chú ý đến cô ta.

Đúng lúc Lâm Trường Thịnh cùng Tiêu Vũ Huyền vào nơi này dùng cơm, ai ngờ vừa vào lại thấy Đinh Tiểu Nhiên đang ở cạnh Dư Tử Cường, Tiêu Vũ Huyền có hơi tức giận liền đi tới giễu cợt Đinh Tiểu Nhiên mấy câu, “A, thì ra là chim sẽ muốn phát lên làm Phượng Hoàng sao? Cẩn thận nhé, coi chừng chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi.”

Tiêu Vũ Huyền đến gây sự khiến Dư Tử Cường không vui, đang muốn phản bác lại nhưng bị người ngăn cản.

Đinh Tiểu Nhiên không muốn Dư Tử Cường nổi nóng, cũng muốn anh thấy cô có đủ khả năng đối phó Tiêu Vũ Huyền, giành mở miệng trước, “Dù chim sẽ bay lên cũng vẫn là chim sẽ, nhưng nếu Phượng Hoàng bị ngã xuống đất rồi chắc gì có thể bay lên lại làm Phượng Hoàng, có khi không sánh bằng cả chim sẽ.”

“Dưới bầu trời này làm gì có Phượng Hoàng không biết bay?” Tiêu Vũ Huyền khinh thường hỏi.

“Đương nhiên có, còn là Phượng Hoàng bay rất cao kia, nhưng vì lơ là chung quanh không biết quẹo cua, đụng phải chướng ngại vật, kết quả bị gãy cánh từ trên cao rơi xuống. Nếu có vận khí tốt thì chỉ bị tàn phế, vận khí không tốt sợ rằng cả mạng cũng không còn.”

“Vậy phải xem chướng ngại vật này có phân lượng không mới được, chớ đến lúc đó chưa đụng ngã được Phượng Hoàng, thì tự mình đã ngã rồi.”

“Một viên đá từ trên trời rớt xuống, không ai cảm thấy nó buồn cười, nhưng một con Phượng Hoàng rớt xuống, không biết có bao nhiêu người sẽ cười nhạo nó đây?”

“Nếu muốn bắt một con Phượng Hoàng rớt xuống, đó không phải chuyện dễ dàng đâu.”

“Hong Thi Na không phải đã rớt xuống rồi sao, chắc Tiêu đại tiểu thư biết rất rõ về người này.”

“Cô ——”, miệng lưỡi Tiêu Vũ Huyền luôn không thể thắng Đinh Tiểu Nhiên, nhưng vì không muốn trông thấy bộ dạng đắc ý của cô ta, chỉ biết trừng mắt căm tức nhìn cô.

Đinh Tiểu Nhiên không để ý đến cô ta, tiếp tục cùng Dư Tử Cường vui vẻ ăn điểm tâm, “Tử Cường, há miệng ra đi.”

“A ——” Dư Tử Cường vui vẻ há miệng ra, khi nuốt xong thức ăn liền tán dương: “Ừm, mùi vị bò bít tết này còn ngon hơn cả mới nãy nữa, có lẽ đã cho thêm gia vị gì vào rồi, chẳng lẽ vì chuyện Phượng Hoàng rớt xuống, nên thịt bò chúng ta mới ngon đến thế sao?”

“Anh——” Tiêu Vũ Huyền biết lời châm chọc này là nhắm vào cô, giận dữ muốn mắng người, nhưng Lâm Trường Thịnh không cho, kéo cô lại bên cạnh mình, “Chúng ta đến để ăn cơm, kệ bọn họ đi.”

32. Chương 32: Lưu Luyến Không Rời

Tiêu Vũ Huyền bị Lâm Trường Thịnh lôi đi, mặc dù không cam tâm nhưng biết tiếp tục làm tới sẽ không ít lợi gì cho cô, đành dần cơn giận trong lòng xuống, chớ có cơ hội sẽ dạy cho Đinh Tiểu Nhiên một bài học.

Hà Tuyết Phi nghe giọng điệu Tiêu Vũ Huyền chứa thù hận, dự định thăm dò từ trong miệng cô ta về cô gái bên cạnh Dư Tử Cường là ai, chỉ cần biết cô gái này là ai, mới có thể thay đổi bước tiến hành, bất quá không nên hỏi ngay bây giờ phải chờ Dư Tử Cường đi rồi mới có thể đến hỏi.

Đinh Tiểu Nhiên không mất hứng vì sự xuất hiện của Tiêu Vũ Huyền và Lâm Trường Thịnh, vì thức ăn ở đây rất ngon, cho nên quyết lấp đầy bụng trước rồi mới dừng lại, thô lỗ lấy tay ‘sờ’ bụng của mình, thỏa mãn nói: “Oa, ăn no quá.”

“Còn muốn ăn nữa không?” Dư Tử Cường chẳng những không ghét động tác thô lỗ của cô, ngược lại còn thấy cô rất đáng yêu, không có gì giả tạo. Có lẽ đã thấy quá nhiều cô gái giả ngây thơ, khó tìm đáng vẻ chân thật nên mới thấy cô dễ thương.

“Không ăn, không ăn nổi nữa, ăn nữa bụng em sẽ trướng lên mất. Lúc đó sẽ đi không nổi nữa, giờ anh đi làm đi, tự em về được mà.”

“Không sao, anh chở em về nhà.”

“Không cần, thật không cần mà.” Đinh Tiểu Nhiên nhất quyết cự tuyệt, sau đó kề sát môi vào tai Dư Tử Cường, nhỏ giọng nói: “Em không muốn anh vì em đi làm trễ, như vậy càng làm ảm đạm của mẹ anh về em thêm kém, nói em quyến rũ anh khiến anh không lo làm việc đảng hoàng, có biết không?”

“Chẳng lẽ chở bạn gái mình về nhà là không đúng sao?” Dư Tử Cường lớn tiếng nói ra, không nói nhỏ như cô.

Thấy anh lớn tiếng, cô vội che miệng anh, “Suyt ——”

“Làm gì?”

“Nhỏ tiếng một chút chứ?”

“Tại sao phải nói nhỏ một chút?”

“Nếu để Tiêu Vũ Huyền biết nhiều, cô ta nhất định sẽ đến bắt bẻ nữa, nên cứ nhỏ tiếng một chút, suyt——”

Dư Tử Cường trừng mắt nhìn cô, sau đó tầm mắt chuyển sang người Tiêu Vũ Huyền, ánh mắt trở nên lạnh lùng âm hiểm, sát khí trên mặt thực dọa người.

Đúng lúc Tiêu Vũ Huyền quay đầu sang bên này, ai ngờ thấy ánh mắt đáng sợ kia của Dư Tử Cường, vội vàng quay đầu lại, đáy lòng phát ‘run’. Kỳ lạ, không phải Dư Tử Cường chỉ đóng kịch với Đinh Tiểu Nhiên sao, sao như bị ‘ép’ làm thật vậy?

Lâm Trường Thịnh không muốn chọc giận Dư Tử Cường, nhỏ tiếng cảnh cáo Tiêu Vũ Huyền, “Em tốt nhất đừng gây sự Dư Tử Cường, anh không muốn vì em mà đụng tới người này.”

“Em đâu muốn chọc hấn ta, em chỉ ghét con tiện nhân Đinh Tiểu Nhiên kia, chỉ muốn dạy cô ta một bài học.” Tiêu Vũ Huyền vừa ăn vừa oán trách, nghĩ tới bộ dạng phách lối của Đinh Tiểu Nhiên cô liền khó chịu.

“Không phải không cho em dạy dỗ cô ta, nhưng đừng có làm ở trước mặt Dư Tử Cường, biết không?”

“Biết rồi.”

Đinh Tiểu Nhiên không nghe được Tiêu Vũ Huyền nói gì, mà chính cô cũng không muốn biết, chỉ nghĩ thư giãn để bụng không còn căng trướng, vì vậy liền thúc đẩy Dư Tử Cường đi làm, “Được rồi, anh đi làm đi.”

“Vậy còn em?” Dư Tử Cường lưu luyến muốn được ở bên cô thêm không muốn rời đi.

“Em đương nhiên phải về nhà, bằng không mẹ sẽ lo lắng. Anh không cần chở em về đâu, em tự thuê xe về được mà.” Cô biết anh muốn chở cô về, cho nên phải nói thẳng ra.

Anh thật sự không cưỡng lại cô, đành phải đáp ứng, “Được rồi, trên đường về phải cẩn thận, không được khóa máy, chờ điện thoại của anh đó.”

“Sau khi đến công ty phải chăm chỉ làm việc, đừng chỉ lo gọi tin nhắn. Em đi trước, bái bai.” Đinh Tiểu Nhiên đứng lên đi ra ngoài cửa, thật ra có chút lưu luyến không rời, nhưng không còn cách nào khác bọn họ không thể cứ dính chặt nhau mãi.

Dư Tử Cường dõi mắt nhìn cô rời đi, tính chuẩn bị tiễn cô ra ngoài, muốn thấy cô bước lên xe an toàn, ai ngờ vừa xoay người lại đã thấy Hà Tuyết Phi ngồi trong góc, đang lúc không vui chân mày liền nhíu lại bỏ qua ý định đưa Đinh Tiểu Nhiên ra ngoài, bước qua cảnh cáo người khác.

Hai mắt Hà Tuyết Phi vẫn nhìn chằm chằm Dư Tử Cường, khi thấy anh xoay người lại cô chưa kịp che mặt đã bị anh phát hiện, dưới tình thế cấp bách không thể làm gì hơn là cúi đầu ăn giả vờ ăn, xem như không có gì, nhưng trong lòng cô vẫn không che giấu được căng thẳng toàn bộ viết rõ ở trên mặt.

Làm sao bây giờ, lần này lại bị mắng.

Bị mắng thì bị mắng, nếu không dùng cảm xông ra, cô mãi mãi sẽ thua cuộc, dù cuối cùng có thất bại ít nhất cô vẫn không thấy hối tiếc.

Dư Tử Cường đi tới bên cạnh Hà Tuyết Phi, không ngồi xuống mà nhìn thẳng cái đĩa trước mặt cô, anh có thể nhìn ra từ trong đồng thịt bò bị cắt nát, cô có bao nhiêu oán hận, vì không muốn chọc tức cô nữa, ôn hòa nói với cô, “Giữa chúng ta không kết quả đâu, cô đừng bám theo tôi nữa, bằng không tôi sẽ dùng thủ đoạn mạnh để đối phó cô đó.”

Thủ đoạn mạnh hơn nữa —— nghe những lời này khiến Hà Tuyết Phi hít thở không thông, dao cầm trong tay giữ không vững rốt xuống, cả lăm nói: “Em, em, thật ra em ——”

Cả lăm nửa ngày vẫn không nói ra được một câu, khiến cô càng ngày càng căng thẳng.

Rõ ràng nói phải dùng cảm, sao tới lúc quan trọng liền sợ?

“Tôi mặc kệ cô nghĩ thế nào, đừng nghĩ rằng mẹ tôi thích cô thì cô có thể ở cạnh tôi, tôi cho cô biết tuyệt đối không thể. Tôi đã có người mình thích, nếu không phải cô ấy tôi không cưới, cô nên sớm thức thời buông tay đi đừng tự mình rước lấy nhục, không nên chờ khi tất cả mọi người trở mặt rồi khóc lóc nói người ta bắt nạt mình, bởi vì tất cả mọi thứ đều do cô gieo gió gặt bão.”

“Tử Cường, em ——”

“Gọi tôi ngài Dư.”

Cách xưng hô xa lạ này, nhất thời Hà Tuyết Phi không quen, lại không biết vì sao không muốn gọi anh như vậy, nhưng vì bị dọa anh nên nói theo anh, “Ngài Dư——”

Trời ạ, vì sao cô vẫn còn sợ chứ?

“Nhớ kỹ, sau này không được gọi tên tôi, bởi vì tôi và Hà tiểu thư không quen biết nhau.” Dư Tử Cường rạch rỡ quan hệ hai người là người xa lạ, sau khi nói xong liền quay người đi, nhưng đi được hai bước liền dừng lại, nghiêm túc cảnh cáo: “Tôi không hy vọng bị người theo dõi lần thứ hai.”

“Em không có theo dõi anh.” Hà Tuyết Phi vội vàng giải thích không muốn anh hiểu lầm, lại không biết giải thích thế nào, mặc dù cô không phải cố ý theo dõi anh, nhưng lại cố ý muốn theo anh vào trong nhà hàng này.

“Bất kể có hay không, sau này tốt nhất cô đừng nên xuất hiện trước mặt tôi.”

“Tử —— Ngài Dư, chúng ta có thể hay không ——”

“Không thể.” Dư Tử Cường đại khái đoán được Hà Tuyết Phi muốn nói gì, không đợi cô nói anh đã cắt ngang lời cô, đầu cũng không quay lại đi thẳng ra ngoài cửa.

Hà Tuyết Phi bị đả kích mạnh, nắm chắc nĩa trong tay, tiếp tục trút giận vào đồng thịt bò bít tết bị cắt vụn, lòng vừa giận vừa oán: rốt cuộc em có chỗ nào không bằng cô ta, mặc dù em cũng chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng so ra vẫn tốt hơn cô ta, vì sao anh không chịu nhìn em thêm một chút chứ, tại sao?

Tiêu Vũ Huyền chỉ nghe được một ít đối thoại giữa Dư Tử Cường và Hà Tuyết Phi, mặc dù không nghe hết nhưng cô có thể xác định, Dư Tử Cường cùng cô gái này từng có một đoạn khúc mắc tình cảm. Mà suy nghĩ cẩn thận thì cuộc tình này không sâu lắm. Mọi người ở đây đều biết Dư Tử Cường là một lãng tử đào hoa, nếu đã là lãng tử đào hoa thì dĩ nhiên sẽ có rất nhiều các cô gái đeo bám, vả lại anh còn là người có tiền, nhất định nhiều cô sẽ không buông tay, cố sống bám chặt.

Lâm Trường Thịnh biết Tiêu Vũ Huyền lại muốn xía vào chuyện của Dư Tử Cường, vội vàng nhắc nhở cô, “Không được xía vào quá nhiều, nếu em chọc Dư Tử Cường ‘giận’ lên, công ty nhà em sẽ phá sản đó.”

“Nghiêm trọng đến thế sao? Em không tin.” Tiêu Vũ Huyền mạnh miệng nói, thật ra trong lòng hơi tin tưởng, bởi vì gần đây cô có nghe cha cô nói muốn thảo luận chuyện đầu tư dự án với ngân hàng Thiên Tường.

“Nếu em không tin, thì không bao lâu nữa em sẽ biến thành Phượng Hoàng rơi từ trên xuống, không phải té tàn phế mà là té chết.”

“Trường Thịnh, sao anh cứ dọa em hoài vậy?”

“Anh không dọa em, chẳng qua chỉ nói sự thật cho em biết. Đối phó Đinh Tiểu Nhiên, tuyệt đối không được ra mặt, biết không?”

“Ừm.” Tiêu Vũ Huyền ngoài miệng đồng ý, nhưng trong lòng vẫn không thể nào chấp nhận, vừa nghĩ phải nhện Đinh Tiểu Nhiên, cô đã tức điên lên thậm chí còn muốn đánh người.

Xem ra lát nữa về lại công ty, cô nhất định phải nghĩ cách để chinh cô ta mới được.

Đang lúc Tiêu Vũ Huyền đang suy nghĩ cách, đột nhiên có người mở miệng hỏi cô, “Hai vị có rãnh không, tôi muốn thỉnh giáo hai vị một vài vấn đề.”

Hà Tuyết Phi bước tới, muốn biết thêm chút tin tức từ trong miệng Tiêu Vũ Huyền.

“Vấn đề gì?” Tiêu Vũ Huyền tức giận hỏi, nhưng vì cô gái này mới vừa cãi nhau với Dư Tử Cường, nên cô mới thấy thuận mắt cô ta.

“Tôi vừa rồi thấy cả hai đến chào hỏi ngài Dư, nói vậy chắc cả hai bên đều quen biết, vậy hai người có biết cô gái bên cạnh anh ấy tên là gì không?”

“Cô ta tên Đinh Tiểu Nhiên, là cấp dưới trong công ty tôi.” [lqd].

“À, thì ra là nhân viên trong công ty cô, cô là cấp trên cô ta vì sao cô ta lại dám lớn lối ở trước mặt cô như vậy?”

“Hừm, còn không phải ỷ có Dư Tử Cường làm chỗ dựa sao, tôi chống mắt lên xem cô ta còn hống hách được bao lâu. Dư Tử Cường là một lãng tử đa tình, bạn gái ở bên cạnh anh ta chưa ai vượt quá một tháng, xem ra Đinh Tiểu Nhiên cũng không còn phách lối được bao lâu nữa đâu.” Tiêu Vũ Huyền vừa nói đến Đinh Tiểu Nhiên, giọng điệu không chút che giấu lửa giận của mình.

Lâm Trường Thịnh lo lắng họa từ miệng cô ra, vội vàng ngăn cô lại, “Vũ Huyền, chúng ta đi, đi mau.”

“A —— em, em còn chưa ăn xong mà?”

“Không ăn nữa, đi.”

“Nhưng mà ——”

“Đi.” Lâm Trường Thịnh không chờ Tiêu Vũ Huyền đồng ý, trực tiếp lôi cô đi, nghĩ rằng mình phải làm rõ vấn đề này cho cô hiểu.

Nếu Tiêu Vũ Huyền không chịu sửa đổi cách ăn nói của mình, anh mà ở cạnh cô, chẳng phải cũng bị liên lụy sao?

Chuyện này cần nên suy nghĩ thật kỹ mới được.

“Haizzz ——” Hà Tuyết Phi còn muốn hỏi thêm nhưng người đã đi, nên không thể hỏi nữa, bất quá bây giờ cô đã biết cô gái kia tên Đinh Tiểu Nhiên, còn là một nhân viên quen, điều này xem như cũng không tệ.

33. Chương 33: Sảng Khoái Rời Đi.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên ra khỏi nhà hàng, không về nhà ngay mà là đi thẳng tới công ty, ngồi vào bàn mình ngăn người, nhớ lại những chuyện đã trải qua, còn có lời ủng hộ động viên của Tạ Thiên Ngưng. Nhìn nơi này lại khiến lòng cô bối rối, vì ghét cứ phải tiếp tục đấu khẩu với Tiêu Vũ Huyền, nên quyết định rời đi, chỉ thu dọn vài món đồ đơn giản.

Thay vì lãng phí thời gian ở đây, chẳng bằng tìm công việc khác, bắt đầu lại lần nữa mới là chân lý?

Những đồng nghiệp khác khi thấy Đinh Tiểu Nhiên đi vào văn phòng, giả vờ như không thấy, thậm chí coi cô không tồn tại, nhưng vừa thấy cô thu dọn đồ đạc, kinh ngạc dừng công việc, ríu rít ngẩng đầu nhìn cô.

Có vài đồng nghiệp không nhịn được mở miệng hỏi: “Tiểu Nhiên, cô muốn rời đi sao?”

“Là cô tự nghĩ, hay giám đốc ‘ép’ cô?”

Đinh Tiểu Nhiên chỉ nhún nhún vai, dáng vẻ sảng khoái cười đáp, “Dĩ nhiên tôi quyết định nghỉ làm, tiếp tục ở đây không có ích lợi gì cho tôi, ngu gì ở hoài chứ?”

“Cũng đúng, vậy chúc ——” đồng nghiệp còn chưa nói hết câu chúc mừng, lúc này Tiêu Vũ Huyền bước vào, mọi người lập tức sợ hãi cúi đầu làm việc, không nói gì nữa.

Sau khi Tiêu Vũ Huyền trở lại công ty biết Đinh Tiểu Nhiên đã vào làm, lập tức đi tìm cô chửi một trận, ai ngờ vừa vào đã thấy cô thu dọn đồ đạc, tựa hồ chuẩn bị đi, cảm thấy có chút kinh ngạc và không vui, nghiêm túc nói: “Đinh Tiểu Nhiên, tôi không cho cô nghỉ việc, nên cô không được đi.”

Đinh Tiểu Nhiên đã sớm dự liệu Tiêu Vũ Huyền sẽ tìm cô gây sự, trong lòng đã sớm chuẩn bị sẵn, thờ ơ trả lời, “Chỉ cần tôi muốn đi không ai có thể cản, chẳng lẽ cô muốn sai người cột tôi lại đây luôn sao?”

“Cô ——”

“Tiêu Vũ Huyền, tôi không thù không oán với cô, thật không hiểu tại sao cô cứ gây chuyện với tôi hoài vậy? Nếu nói vì Điền Vĩ, vậy cô cứ yên tâm tôi không giành người đàn ông này với cô đâu, bất quá thấy cô thân mật với Lâm Trường Thịnh như vậy, tôi nghĩ chắc không phải vì Điền Vĩ rồi?”

“Vì tôi thấy cô chường mắt đó?”

“Vậy thì càng tốt, sau khi rời khỏi, cô cứ nhắm mắt làm ngơ xem như chúng ta không quen nhau, như thế sẽ có lợi cho tôi và cô hơn.” Đinh Tiểu Nhiên thu dọn đồ đạc xong, ôm đồ của mình rời đi.

“Cô quay lại cho tôi.” Tiêu Vũ Huyền không cho, chính vì ghét bộ dạng ung dung này của Đinh Tiểu Nhiên, liền nắm lấy cổ áo của cô, kéo cô lại.

“A ——” Đinh Tiểu Nhiên mất đi trọng tâm liền ngã xuống ghế ngồi của mình, cổ áo bị kéo ra, ‘lộ’ ra những vết hôn lớn nhỏ đủ kiểu ở trên ngực, cô hoảng sợ lấy tay kéo cổ áo che ngực mình lại.

Mặc dù cô dùng tốc độ nhanh nhất kéo cổ áo về, nhưng vẫn bị Tiêu Vũ Huyền thấy được vết hôn trên người, lập tức lên giọng dạy đời giễu cợt cô, “Ồ, thường ngày giả bộ ngây thơ, không ngờ bản chất thực lại khác thế, vết hôn còn đỏ vậy chắc là của tôi hôm qua rồi?”

“Vậy thì sao, chuyện của tôi cô xía vào làm gì?” Vừa bắt đầu Đinh Tiểu Nhiên còn chút xấu hổ căng thẳng, nhưng rất nhanh dừng cảm đối mặt không thêm để ý ánh mắt người khác, càng không quan tâm lời khiêu khích của Tiêu Vũ Huyền, tiếp tục đứng dậy đi ra cửa.

Tiêu Vũ Huyền không để cô đi, lớn tiếng ra lệnh cô trở lại, “Đinh Tiểu Nhiên, cô trở lại cho tôi, có nghe thấy không, cô mau trở lại cho tôi.”

Bất kể Tiêu Vũ Huyền kêu la thế nào, Đinh Tiểu Nhiên nhất quyết không nghe, đi đến cửa mới dừng lại, đưa lưng về phía cô ta, nghiêm túc nói: “Tiêu Vũ Huyền, tôi khuyên cô một câu, đừng xía nhiều vào chuyện người khác, bằng không cô sẽ phải trả giá rất đắt đó?”

Đinh Tiểu Nhiên nói xong, lập tức bước đi, đối với nơi này đã không còn bất kỳ lưu luyến.

“Đinh Tiểu Nhiên, cô cho rằng tôi không có cách nào trừng trị được cô sao? Cô chống mắt chờ xem, sẽ có một ngày tôi bắt cô phải quỳ xuống chân tôi mà khóc lóc van xin.” Tiêu Vũ Huyền thật sự giận đến mức không để ý đến hình tượng, đứng tại chỗ gào thét chửi rủa y như các bà bán cá ngoài chợ, thấy người chung quanh dùng ánh mắt khác thường nhìn cô liền chỉ trích: “Nhìn cái gì hả, có gì vui đâu mà nhìn, còn không mau đi làm việc?”

Bị mắng thế, không ai dám nhìn nữa cuống quýt vội đầu vào công việc, giả vờ không có chuyện gì xảy ra, tránh lại bị mắng.

Sau khi Tiêu Vũ Huyền mắng xong, trong lòng vẫn còn tức, dùng chân đạp đổ ghế Đinh Tiểu Nhiên để trút giận, trong lòng âm thầm thề. Đinh Tiểu Nhiên cho dù cô rời khỏi công ty, tôi cũng sẽ làm cho cô không có ngày sống yên lành đâu.

Đinh Tiểu Nhiên biết Tiêu Vũ Huyền nhất định rất giận, nhưng cô không có tâm trạng để lo chuyện này cứ mặc kệ cô ta, mang theo đồ đạc của mình vui vẻ bước ra khỏi công ty, đứng ngoài cửa lớn, hít một hơi thật sâu, cảm giác thật thoải mái, tâm trạng vô cùng sáng khoái.

Vậy mà đúng lúc này Điền Vĩ lại đến công ty làm việc, bắt gặp Đinh Tiểu Nhiên đứng ngoài cửa, thấy cô ôm đồ đạc trong tay không cần hỏi cũng biết xảy ra chuyện gì, đi lại, dò hỏi: “Tiểu Nhiên, em muốn nghỉ việc sao?”

“Anh Điền, phiền anh sau này gọi tôi là cô Đinh?” Đinh Tiểu Nhiên nhìn thấy Điền Vĩ, rất tự nhiên nói chuyện với hắn không có bất kỳ phản ứng khác thường, chẳng qua giọng điệu rất xa lạ.

Giọng điệu xa lạ làm cho tâm trạng Điền Vĩ càng thêm bất an, biết mình đã làm nhiều chuyện có lỗi với cô, nhưng dù vậy anh vẫn hy vọng có thể quay lại với cô, cho nên cố gắng cầu xin cô, “Tiểu Nhiên, đừng làm vậy có được không?”

“Anh Điền, xin anh vui lòng gọi tôi là cô Đinh?”

“Em cần gì phải khiến quan hệ chúng ta trở nên xa lạ như thế chứ?”

“Không phải cần hay không, mà là nhất định phải làm, tôi đã không còn bất cứ quan hệ nào với anh, xin anh hãy gọi tôi bằng tên danh của mình?”

“Tiểu Nhiên, chỉ cần em đồng ý cho anh thêm một cơ hội, em muốn anh làm gì anh cũng làm?” Điền Vĩ không gọi Đinh Tiểu Nhiên là cô Đinh mà gọi bằng tên, bởi vì hắn biết, nếu hắn gọi cô là cô Đinh có nghĩa hai người bọn họ đã hoàn toàn chấm dứt.

Đinh Tiểu Nhiên hồ hững đáp: “Thật xin lỗi, tôi đã có bạn trai, không cần anh làm gì nữa, chỉ cần đừng tới quấy rầy tôi là được.”

“Em gạt anh, rõ ràng em không có bạn trai, chẳng qua em chỉ đóng kịch với Dư Tử Cường thôi, anh không tin?”

“Nếu như lừa dối có thể làm anh tỉnh ngộ ra một chút, tôi cũng mặc?”

“Em nói dối chẳng qua muốn chia tay anh, Dư Tử Cường không thể nào là bạn trai của em?”

“Tại sao không thể?”

“Trước không nói thân phận hai người cách nhau quá xa, chỉ cần nói về tuổi của hắn ta thôi em cũng đã không chấp nhận nổi rồi, không phải sao?” Điền Vĩ rất tự tin, nói.

“Cho nên ——” Đinh Tiểu Nhiên cười lạnh nói.

“Cho nên hai người không thể nào là bồ bịch.”

“Thân phận Phong Khải Trạch và Thiên Ngưng cũng cách nhau rất xa, không phải bọn họ cũng sống chung sao? Về chuyện tuổi tác, anh đâu phải là tôi sao biết tôi không đồng ý?”

“Em——”

“Anh Điền, nếu anh không có việc gì nữa, tôi đi trước nhé?”

“Tiểu Nhiên ——” dưới tình thế cấp bách, Điền Vĩ vội nắm lấy cánh tay Đinh Tiểu Nhiên, không để cô đi, nói chính xác hắn không muốn buông tay cô ra.

Hắn biết mình không thể nào ở cùng Tiêu Vũ Huyền được nữa, hôm nay chỉ có thể cố kéo lấy Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên dùng sức hất tay hắn ra, nói: “Anh buông tôi ra.”

“Không buông. Anh đã buông tay một lần, không muốn buông thêm lần nữa. Tiểu Nhiên, chúng ta bắt đầu lại có được không, chỉ cần em đồng ý cho anh cơ hội, anh lập tức chia tay Tiêu Vũ Huyền, lập tức rời khỏi nơi này.”

“Anh vì không chiếm được Tiêu Vũ Huyền, cho nên mới bắt đầu lại với tôi, mới muốn rời khỏi nơi này. Điền Vĩ, anh cho rằng tôi là đứa trẻ lên ba để bị gạt đến thế sao? Buông ra ——” Đinh Tiểu Nhiên cố dùng sức rút tay mình về, không muốn Điền Vĩ chạm vào. lqđ-ann

Bị tên đàn ông ghê tởm này chạm vào, làm cô rất khó chịu.

Điền Vĩ hốt hoảng khi bị nói trúng tim đen, nhất thời không biết nói sao, tay không giữ chặt Tiểu Nhiên cứ như vậy để cô rời đi.

“Sau này đừng bám theo tôi nữa, bằng không tôi sẽ kiện anh ‘tội’ quấy rối.” Sau khi Đinh Tiểu Nhiên rút tay về, dùng ngón trỏ chỉ vào Điền Vĩ, nghiêm túc cảnh cáo hắn, sau đó nhanh chóng rời khỏi không muốn nói nhảm nữa.

Điền Vĩ đứng im tại chỗ, ưu thương nhìn theo bóng lưng Đinh Tiểu Nhiên rời đi, trong mắt hiện đầy căm hận cùng không cam tâm, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cắn chặt hàm răng đè nén cơn giận, tiếp tục đi vào công ty.

Nếu như hắn có gia thế bối cảnh, hắn tuyệt đối không phải luồn cúi cầu xin trước đám phụ nữ này, một ngày nào đó hắn sẽ đứng trên cao, giẫm đạp đám phụ nữ này dưới bàn chân.

Điền Vĩ mang theo tâm trạng giận dữ đi vào phòng làm việc của mình, ai ngờ vừa mở cửa liền thấy Tiêu Vũ Huyền ngồi trên ghế làm việc của hắn, dù không vui cũng phải giả vờ ‘ép’ mình bình tĩnh, hòa nhã nói: “Thì ra là em, tới tìm anh có chuyện gì không?”

Tiêu Vũ Huyền cười quỷ mị, sau đó đứng dậy, ném hộp nhỏ trên bàn vào dưới chân Điền Vĩ, miệt thị nói: “Tôi không còn cần anh nữa, anh có thể rút đi được rồi đó?”

“Này ——” Điền Vĩ nhìn đồ đạc của mình rơi đầy trên đất, mày nhú chặt không vui nhưng vẫn nỗ lực nhẫn nhịn, ôn hòa hỏi: “Rốt cuộc anh đã làm sai chuyện gì em lại muốn đuổi anh đi? Em kêu anh không được lại gần Đình Tiểu Nhiên, anh đã nghe theo em mấy ngày nay không có đi tìm cô ta.”

“Lý do rất đơn giản, Đình Tiểu Nhiên đi rồi, anh đã không còn giá trị để tôi lợi dụng. Và lại tôi sắp đính hôn, tôi không thể để những chuyện cũ lúc trước ảnh hưởng đến hôn nhân của tôi. cầm lấy đồ đạc của anh rồi lập tức rút ngay cho tôi, đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa.”

“Em muốn đính hôn, với ai?”

“Đương nhiên là một chàng trai tài giỏi hơn anh gấp mười lần rồi. Mau biến đi, không đi tôi gọi bảo vệ vào đó.”

“Em—— được, anh đi, một ngày nào đó em nhất định sẽ hối hận, hừ.” Điền Vĩ giận đến nghiến răng, vừa rồi bị Đình Tiểu Nhiên cự tuyệt, giờ lại bị Tiêu Vũ Huyền xua đuổi, dù hấn nhấn nại đến mấy, cũng đã đến cực hạn, tức tối rời đi.

Hai ả đàn bà chết tiệt, hấn nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hai cô đâu?

34. Chương 34: Thay Đổi Cách.

Đình Tiểu Nhiên đã xác định quan hệ với Dư Tử Cường nên tâm trạng anh rất tốt, ký xong tất cả công văn liền đi họp, nghiêm túc làm việc không còn ngăn người, vừa thông minh vừa quyết đoán khiến người ta có cái nhìn khác xa lúc trước.

Đương nhiên Chung Mẫn Liên cũng nhận ra con trai mình không còn giống trước, mặc dù rất vui khi thấy anh siêng năng chăm chỉ làm việc, nhưng vẫn còn giận chuyện anh qua lại với đám con gái lêu lổng, quyết chờ cuộc họp kết thúc đến hỏi rõ anh.

“Tử Cường, con nói thật ẹ biết, có phải con chỉ chơi qua đường với cô gái Đình Tiểu Nhiên kia, đúng không?!”

“Mẹ, mẹ đừng nói về chuyện này nữa, mẹ có nói gì con cũng không ở cùng Hà Tuyết Phi đâu.” Dư Tử Cường chỉ muốn mau chóng giải quyết xong công việc, sau đó đi tìm Đình Tiểu Nhiên, không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện vô vị.

“Bây giờ mẹ không ‘ép’ con ở cùng Hà Tuyết Phi, chỉ muốn hỏi con thật sự muốn sống cùng cô gái Đình Tiểu Nhiên kia sao?!”

“Thật 100%.”

“Tử Cường ——”

“Nếu không còn việc gì nữa, mẹ có thể ra ngoài không con còn việc phải làm.” Dư Tử Cường cắt ngang lời Chung Mẫn Liên, không muốn nghe bà khuyên nữa.

Nói thêm nữa cũng bằng thừa, anh đã quyết định chọn Tiểu Nhiên.

Chung Mẫn Liên không chịu đi khi chưa nhận được kết quả mong muốn, cố gắng khuyên, “Tử Cường, Đình Tiểu Nhiên không xứng với con, nếu con không thích Tuyết Phi có thể tìm cô gái dòng dõi danh môn khác mà.”

“Tiểu thư dòng dõi danh môn thì nhất định tốt sao? Mẹ không phải không biết Hồng Thi Na là hạng người gì, chẳng lẽ mẹ muốn con cưới người như Hồng Thi Na sao?”

“Hồng Thi Na chỉ chọn sai cách đoạt lấy hạnh phúc, mẹ không nghĩ cô ta có gì xấu, có rất nhiều việc không nên chỉ xét ở một góc độ. Đổi lại Phong Khải Trạch cưới Hồng Thi Na, Tạ Thiên Ngưng có thể ngoảnh mặt không cướp lại sao?”

“Thì ra ý mẹ nói, một người có thể vì giành lấy hạnh phúc của chính mình mà không từ bất kỳ thủ đoạn nào, cũng chưa chắc là người xấu. Vậy con sẽ dùng mọi thủ đoạn để giành lấy hạnh phúc chính mình, vậy cũng được chứ.” Dư Tử Cường không chịu nổi Chung Mẫn Liên cứ ghé vào lỗ tai anh nói những chuyện đáng ghét này, bỏ giấy tờ sang bên nhìn chăm chăm bà bày tỏ mình đang giận.

Tâm trạng của anh hôm nay vốn dĩ rất tốt, nhưng bị bà quấy rầy có chút bực bội.

“Mẹ không có ý này, mẹ chỉ ——” Chung Mẫn Liên nhất thời cứng họng không biết phản bác thế nào, lại không muốn thỏa hiệp đành chuyển sang cách khác, “Tử Cường, từ nhỏ Tuyết Phi đã được gia đình dạy dỗ nề nếp, con bé không chỉ có thể giúp con trong công việc còn là vợ hiền gương mẫu, nó có chỗ nào thua Đinh Tiểu Nhiên?”

“Tiểu Nhiên cũng là người có ăn học, lại được cha mẹ dạy dỗ rất tốt mặc dù không ra nước ngoài học nhưng học thức của cô ấy cũng đâu kém gì Hà Tuyết Phi, cô ấy có thể giúp đỡ con trong sự nghiệp còn biết làm người vợ ngoan hiền gương mẫu chẳng kém gì Hà Tuyết Phi.”

“Dạy con tốt mà để con mình chạy đến hộp đêm sao?”

“Này chẳng qua là hiểu lầm.”

“Mặc kệ nguyên nhân gì, tóm lại con gái chưa kết hôn đã tùy tiện lên giường với đàn ông, mà có giáo dục sao?”

“Cô ấy không phải loại người tùy tiện lên giường với đàn ông, con là người đàn ông đầu tiên của cô ấy. Nếu mẹ nghĩ cô gái nào đi qua đêm đều không có giáo dục, vậy con nói ẹ biết Hà Tuyết Phi cũng đi qua đêm, theo như mẹ nói thì cô ta cũng đâu phải con nhà gia giáo.”

Dư Tử Cường không ngừng biện minh cho Đinh Tiểu Nhiên làm Chung Mẫn Liên giận đến bốc hỏa, quát: “Tuyết Phi đến hộp đêm không phải vì con lôi kéo sao, này không trách được nó.”

“Mẹ không phải nói bất kể nguyên nhân gì, ai đến đó điều không tốt sao. Không sai, chính con lôi kéo nhưng con đâu có ‘ép’ cô ta phải đi, cô ta có quyền từ chối mà. Thế mà cô ta lại chọn đi theo con, điều này chứng tỏ cô ta với cô gái ‘lãng lơ’ có gì khác đâu.”

“Con có biết mình đang bôi nhọ Tuyết Phi không?”

“Thế mẹ không thấy mình cũng đang bôi nhọ Tiểu Nhiên sao? Mẹ, con nhất định sẽ ở cạnh Tiểu Nhiên, vả lại con đã quyết định kết hôn với cô ấy, hi vọng mẹ có thể chấp nhận cô ấy, nhưng nếu mẹ thật sự không đồng ý, con chỉ có thể rời xa mẹ để xây dựng tổ ấm riêng cho chúng con. Vì cảm ơn mẹ đã mang nặng đẻ đau sinh ra con, con sẽ để lại ngân hàng Thiên Tường này ẹ, không mang theo bất kỳ một món gì.”

“Con——”

“Công việc hôm nay con đã làm xong, tính giải quyết cho xong việc ngày mai nhưng bị mẹ quấy nhiễu không còn tâm trạng để làm, giờ con đi ra ngoài chơi giải sầu. Tối không cần đợi con, con sẽ ra ngoài ở mấy ngày, con không muốn cứ về nhà gặp mặt mẹ lại nghe đến chuyện này.” Dư Tử Cường đứng dậy sửa sang lại quần áo, sau đó đi ra cửa.

Chung Mẫn Liên giận đến nổi trợn mắt, nghiêm lệnh cho anh: “Con đứng đó ẹ.”

“Chuyện tình cảm không nên cưỡng ép, nếu mẹ thật lòng thương con thì không nên ‘ép’ con sống cùng người con không yêu. Bằng không con sẽ cho rằng mẹ thương Hà Tuyết Phi hơn thương con trai mẹ.” lqd-ann.

“Con nói gì vậy, mẹ chỉ nghĩ Tuyết Phi rất xứng đôi với con, chứ không có ý gì khác.”

“Có hợp hay không chỉ mình con biết, này giống như đi mua một đôi giày, vừa chân hay không chỉ tự mình con biết rõ thôi, không phải sao?” Dư Tử Cường tiếp tục đi về phía trước, nhưng đi được vài bước liền dừng lại, đưa lưng về phía Chung Mẫn Liên nghiêm túc nhắc nhở bà, “Mẹ, tốt nhất không nên gây sự với Tiểu Nhiên, bằng không hậu quả rất nghiêm trọng.”

Chung Mẫn Liên lạnh lùng cười khinh thường nói: “Cô ta chẳng qua là một nhân vật tầm thường, chẳng lẽ con nghĩ cô ta có thể chống đối lại mẹ sao?”

“Con không muốn chống đối lại mẹ, nhưng con cũng không cho phép mẹ tổn thương đến cô ấy, nếu để con biết mẹ tổn thương cô ấy thì ——”

“Thì con sẽ thế nào?” Chung Mẫn Liên vẫn xem Dư Tử Cường như đứa trẻ không thể rời xa mẹ, thế nhưng bà lại không biết anh đã trưởng thành có thể tự quyết định cho bản thân mình.

“Thì con sẽ dẫn cô ấy đến một nơi thật xa để mẹ không cách nào tìm ra chúng con.” Dư Tử Cường nói ra lời trong lòng, khiến anh có một dự cảm bất an. Mặc dù anh đã nhấn mạnh không thích Hà Tuyết Phi, không phải Đinh Tiểu Nhiên anh không cưới, nhưng anh cảm giác chuyện này sẽ không thay đổi theo lời anh đã nói, anh cần chuẩn bị tâm lý sẵn sàng mới được.

“Tử Cường, Tử Cường ——” Chung Mẫn Liên vội hô mấy tiếng, trong lòng không ngừng run sợ, tựa hồ sẽ xảy ra chuyện gì đó nhưng bà lại không muốn Đinh Tiểu Nhiên bước vào cửa, đành thở dài.

Xem ra bà phải mau nghĩ cách khác mới được, tuyệt đối không để loại con gái hạ tiện kia làm bẩn nhà bà.

Lúc này trợ lý đi vào lễ phép nói: “Phu nhân, có một cô gái tên là Hà Tuyết Phi đến tìm bà, tôi đã để cô ấy ngồi chờ ở quầy tiếp tân.”

“Được, tôi lập tức tới.” Chung Mẫn Liên vừa nghe Hà Tuyết Phi tới, lập tức điều chỉnh tâm trạng, cười vui vẻ đi ra ngoài.

Hà Tuyết Phi ở quầy tiếp tân đợi Chung Mẫn Liên, trong lòng hơi lo lắng vì lần này không có mẹ đi theo cô, nếu một hồi gặp vấn đề khó khăn thật không biết mình có thể giải quyết không?

Không được, cô đã lớn không thể chuyện gì cũng lệ thuộc vào mẹ, nhất định phải dựa vào chính mình.

“Tuyết Phi, sao hôm nay rảnh rồi tới đây tìm dì vậy?” Chung Mẫn Liên vừa vào cửa liền chào hỏi Hà Tuyết Phi, vừa nắm tay cô ngồi xuống.

“Chào dì, con không quá rầy công việc của dì chứ?” Hà Tuyết Phi dịu dàng trả lời, sau đó ngồi xuống.

“Chuyện ngân hàng đều do Tử Cường xử lý, dì chỉ đến xem thôi, thấy con rảnh rồi đến tìm dì làm dì vui còn không kịp.”

“Vậy thì tốt quá. Tử Cường —— Anh Dư, anh ấy có phải đang bận việc không dì?”

“Sao con gọi Tử Cường là anh Dư, phải gọi tên của nó để tăng quan hệ tình cảm chứ.”

Hà Tuyết Phi dĩ nhiên biết gọi tên sẽ thân thiết hơn, nhưng Dư Tử Cường không cho cô gọi, cô không còn cách nào khác đành tỏ ra đáng thương giải thích, “Dì, là anh Dư không cho con gọi thẳng tên anh ấy cho nên ——”

“Cái thằng Tử Cường này, nó lại bắt nạt con có đúng không?” Chung Mẫn Liên giận dữ trách, sau đó động viên Hà Tuyết Phi, “Tuyết Phi, con phải dũng cảm một chút, mạnh dạn theo đuổi Tử Cường, không nên đợi nó theo đuổi con, con cứ ngồi đợi mãi chắc chắn sẽ không có kết quả đâu. Nếu con không chủ động sẽ bị cô gái khác giành đi đó.”

“Dì, Tử Cường thật sự không thích con, con ——”

“Con tốt như vậy nó nhất định sẽ thích, có lẽ chúng ta đã dùng sai cách cho nên mới thành như vậy, phải đổi cách khác mới được.”

“Đổi cách, đổi cách gì?”

“Bắt đầu từ ngày mai con cứ đến ngân hàng này, dì sẽ an bài cho con một công việc, như vậy con có thể ngày ngày nhìn thấy Tử Cường, tiếp xúc dần dần sẽ bồi dưỡng ra tình cảm. Hiện Tử Cường đang thiếu một thư ký, con chịu thiệt một chút đến làm thư ký cho nó. Mặc dù chức này không lớn, nhưng lại có nhiều cơ hội ở cạnh Tử Cường, đúng không?”

Vừa nghe đến ngân hàng Thiên Tường làm, trong lòng Hà Tuyết Phi càng thêm lo lắng bất an, do dự nói: “Dì, con không rành về chuyện tài chính, nếu tới nơi này làm việc, có thể ——”

Ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng lại rất kích động, nghĩ có thể ngày ngày ở cùng Dư Tử Cường, làm cô rất vui.

Có lẽ đây chính là một bước ngoặt để xoay chuyển tình thế, cơ hội tốt này nhất định phải nắm chặt mới được.

Chung Mẫn Liên không để ý chuyện này, không đợi Hà Tuyết Phi nói hết đã cắt ngang lời cô, “Ai kêu con tới đây làm việc? Mục đích của con tới đây là bồi dưỡng tình cảm với Tử Cường. Còn công việc, làm lâu ngày sẽ thích ứng thôi.”

“Như vậy được không?”

“Dĩ nhiên được, cứ quyết định thế đi, đi đến phòng nhân sự nói một tiếng, ngày mai con nhớ tới làm là được.”

“Dì, cảm ơn dì.”

“Nếu con thật muốn cảm ơn dì, vậy phải cố giữ lấy con dì, đó mới là lời cảm ơn tốt nhất cho dì.”

35. Chương 35: Làm Em Vui.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên rời khỏi công ty liền đi thẳng về nhà. Vừa vào cửa hưng phấn hô lớn. “Mẹ. Con về rồi.”

Mẹ Đinh đang trong phòng bếp nấu cơm. Vừa nghe con gái la lên, vội vàng lo lắng đi nhanh ra ngoài, trách cô. “Con nhỏ này, tối hôm qua chạy đi đâu không về nhà ngủ. Con có biết mẹ và cha con lo cho con lắm không?”

“Mẹ, con đã lớn rồi, sao có thể đi lạc chứ?” Đinh Tiểu Nhiên vứt đồ trong tay xuống bàn. Sau đó đặt mông ngồi vào ghế sofa, vui vẻ cầm quả táo trên bàn lên cắn.

“Vậy con cũng phải gọi điện thoại về báo tin chứ? Dù con đã bao nhiêu tuổi thì trong mắt người mẹ, con vẫn luôn là đứa trẻ có biết không?”

“Con biết rồi. Mẹ là người mẹ tốt nhất trên đời này.” Đinh Tiểu Nhiên làm nũng với mẹ y như một đứa bé.

Mẹ Đinh cười dịu dàng. Nhìn đồ đạc trên bàn, không cần hỏi cũng biết xảy ra chuyện gì, vui vẻ nói: “Rất cục cựa cũng nghỉ việc, nghỉ rồi cũng tốt. Dù sao làm mãi ở chỗ đó cũng không có gì tốt. Không bằng nghỉ sớm một chút, đi tìm công việc mới. Tiểu Nhiên, sau này con có dự tính gì không?”

“Dĩ nhiên phải đi tìm việc làm, rồi sau đó kiếm một ông chồng để mau chóng gả đi, ha ha.”

“Được. Mặc dù cuộc xem mắt của con và Lâm Trường Thịnh không có kết quả tốt. Nhưng không nên vì thế mà nhục chí, mẹ sẽ tìm cho con một người tốt hơn, bảo bọc cho con để con được hạnh phúc.”

“Mẹ, mẹ tha cho con đi. Con không bao giờ ...tin vào con mắt nhìn người của mẹ nữa.”

“Mẹ nhất định cố gắng tìm người tốt cho con.”

“Không cần không cần, chuyện của con tự con giải quyết. Nếu quả thật không ai thềm lấy, vậy con sẽ không lấy chồng.”

“Có đứa con gái nào không lấy chồng, mẹ đã nói với con ——”

“Mẹ, con về phòng thay quần áo. Một hồi ăn cơm thì gọi con nha.” Đinh Tiểu Nhiên không muốn nói đến chuyện này, chạy nhanh vào phòng mình. Sau đó khóa trái cửa, tránh mẹ đi vào lại cầu nhau.

“Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên ——” mẹ Đinh còn muốn nói tiếp, hô lớn mấy tiếng đến khi Đinh Tiểu Nhiên đóng cửa phòng lại, mới lắc đầu trở về nhà bếp tiếp tục nấu cơm. Mặc dù rất muốn con gái được gả đi, lại không hi vọng cô gả sai người, tránh phá hủy hạnh phúc chung thân.

Đinh Tiểu Nhiên khóa phòng mình, tìm chiếc áo thun rộng thùng thình mặc vào. Hơn nữa đặc biệt chọn loại cổ cao, sợ bị người thấy vết hôn trên người. Sau khi đổi quần áo, cầm điện thoại di động nằm ở trên giường, do dự có nên gửi tin nhắn cho Dư Tử Cường không.

Cô vẫn không tin tưởng mình và Dư Tử Cường có kết quả, cho nên tạm thời quan hệ giữa bọn họ vẫn không nên để cha mẹ biết. Bằng không với tư tưởng bảo thủ của mẹ, nhất định sẽ rầy la cô một trận.

“Chắc giờ Tử Cường đang rất bận. Mình không nên quấy rầy anh ta thì tốt hơn.” Đinh Tiểu Nhiên suy nghĩ nửa ngày, quyết định không quấy rầy Dư Tử Cường. Chờ anh chủ động liên lạc với cô.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng mẹ Đinh hét lớn, “Tiểu Nhiên. Chuẩn bị ăn cơm thôi, thay quần áo xong thì ra nha.”

Mẹ Đinh đã làm xong thức ăn, bưng lên trên bàn, định trở về bếp bưng canh ra. Ai ngờ lúc này chuông cửa vang lên, liền đi ra mở cửa trước. Vốn tưởng rằng cha Đinh, ai ngờ sau khi mở ra lại thấy anh chàng đẹp trai ngày đó đến tìm Tiểu Nhiên. Lúc này mặt mày hớn hở, hoà nhã chào hỏi, “Là cháu à, Cháu đến tìm Tiểu Nhiên sao?”

Dư Tử Cường xách theo túi lớn túi nhỏ. Vừa thấy mẹ Đinh, lễ phép nói, “Đúng vậy dì, cháu tới tìm Tiểu Nhiên, cô ấy có ở nhà không dì?”

“Có, có có. Mau vào đi cháu.” Mẹ Đinh hưng phấn liên tiếp nói có. Còn kéo Dư Tử Cường vào, quá nôn nóng muốn biết quan hệ của anh và con gái bà liền hỏi thẳng: “Cháu và Tiểu Nhiên là bạn thân hay là _____”

“Cháu là _____” Dư Tử Cường đang muốn trả lời, Đinh Tiểu Nhiên từ trong phòng đi ra. Bởi vì không biết Dư Tử Cường tới tuý tiện hỏi. “Mẹ, có phải cha về rồi không?”

Mới vừa nói xong liền thấy rõ người trước mặt, nhất thời kinh ngạc đứng ngớ người, “Anh, sao anh lại tới đây?”

Trời ạ? Người này tới cũng không báo trước cho cô một tiếng. Muốn đánh bất ngờ sao?

“Thế nào? Chẳng lẽ anh không thể tới sao? Hay em không hoan nghênh anh đến?” Dư Tử Cường châm chọc, mặc kệ Đinh Tiểu Nhiên kinh ngạc, đưa quà ẹ Đinh, “Dì. Con có mua chút quà mong dì không chê.”

Mẹ Đinh thấy có anh chàng đẹp trai đến tìm con gái mình, vui còn không kịp chứ nói gì để ý đến quà cáp. Nhiệt tình tiếp đãi, truy hỏi quan hệ của anh và Tiểu Nhiên, “Không chê không chê. Cháu sao quen được Tiểu Nhiên vậy? Là bạn bè à?”

“Chúng con chẳng qua là bạn bè thôi.” Đinh Tiểu Nhiên giành trả lời trước.

Dư Tử Cường không vừa ý cách trả lời của cô, trực tiếp nói rõ quan hệ của bọn họ ẹ Đinh, “Cháu là bạn trai Tiểu Nhiên.”

“Dư Tử Cường.” Đinh Tiểu Nhiên nghiêng răng hàm hự gọi tên anh, ý cảnh cáo.

Anh đáp lại cô bằng nụ cười đắc ý. Ý muốn công khai quan hệ của bọn họ ra.

Đinh mẹ không để ý chuyện Đinh Tiểu Nhiên tức giận, khen ngợi anh, “Cháu, có thật cháu là bạn trai Tiểu Nhiên không? Ôi chao, diện mạo và dáng vẻ của cháu quả thật vô cùng tuấn tú lịch sự, cháu tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Trong nhà còn ai không? Làm nghề gì?”

Đinh Tiểu Nhiên im lặng, lấy tay vỗ trán mình. Sau đó hung hăng nhìn chằm chằm Dư Tử Cường, nét mặt tràn ngập lửa giận. Tên đáng ghét này, anh đang làm cái gì vậy?

Dư Tử Cường âm thầm cười đắc ý. Tiếp tục trả lời câu hỏi của mẹ Đinh, “Dì, Cháu tên Dư Tử Cường, sắp tới là 26 rồi ạ. Trong nhà cũng chỉ có mẹ, hiện con đang làm ở ngân hàng Thiên Tường.”

Dư Tử Cường cũng không có ý lừa mẹ Đinh, không nói mình là chủ tịch ngân hàng Thiên Tường. Nhưng quả thật là anh đang làm ở ngân hàng Thiên Tường.

Điều kiện như vậy, mẹ Đinh nghe xong rất là hài lòng, gật đầu liên tục. Đột nhiên nghĩ đến tuổi của anh, mặt liền xù xuống, nói: “Cháu 26 tuổi?”

“Đúng vậy. Hai tháng nữa là 26 tuổi, cũng không còn nhỏ nữa.”

“Chưa tới hai tháng thì Tiểu Nhiên đã 28 rồi. Các con ——” mẹ Đinh rầu rĩ nhìn con gái mình. Không còn hưng phấn như vừa rồi.

Đinh Tiểu Nhiên biết không thể che giấu quan hệ của mình và Dư Tử Cường nữa. Vì vậy đi tới, khoác tay Dư Tử Cường, mạnh dạn tuyên bố, “Mẹ. Anh ấy thật sự là bạn trai con, là bạn trai của con.”

“Có thật không?” mẹ Đinh vẫn không thể tin được, mở to hai mắt nhìn Dư Tử Cường. Đối với điều kiện của anh hết sức hài lòng, chẳng qua chỉ có vấn đề tuổi tác.

“Thật 100%.” Lqd-ann.

“Nhưng cậu ta nhỏ hơn con 2 tuổi. Không phải con không thích người nhỏ hơn mình sao?”

“Là trước kia con không thích, cũng không chứng tỏ bây giờ con không thích. Mẹ, sau này mẹ đừng tìm đối tượng cho con nữa có biết không. Lần trước gặp tên Lâm Trường Thịnh đó khiến con giận đến nổi điên, tức đến nổi liền muốn đâm vào mặt hắn ta.”

“Được được được, mẹ không tìm cho con.” Nhận được đáp án hài lòng, trên mặt mẹ Đinh ‘lộ’ ra nụ cười hưng phấn, nhiệt tình hỏi: “Tử Cường, dì mới vừa nấu đồ ăn xong, cùng nhau ăn cơm có được không?”

“Cháu sẽ nếm thử tay nghề của dì.” Dư Tử Cường không cự tuyệt. Vốn định đến nơi này ăn cơm, bằng không mang cô đi ra ngoài ăn.

“Con đi chuẩn bị chén đĩa.” Đinh Tiểu Nhiên đã chấp nhận thực tế, không còn xấu hổ nữa. Muốn vào bếp lấy chén đĩa nhưng mẹ Đinh không cho, ngăn cô lại, “Con cứ ở đây nói chuyện với Tử Cường. Những chuyện này để mẹ làm được rồi. Hôm nay cha Tiểu Nhiên không về, dì lại không biết hôm nay con đến, nên không có chuẩn bị món gì ngon, con ăn tạm nhá lần sau đến dì sẽ làm nhiều món ngon hơn. Đều là lỗi của con nhóc Tiểu Nhiên này, không nói cho dì biết hôm nay con đến làm hại dì không chuẩn bị gì hết.”

“Tiểu Nhiên thường hay khen tay nghề của dì rất tuyệt. Được nếm món ăn do dì nấu con đã mãn nguyện rồi.”

“Thằng nhóc này, miệng lưỡi quả là ngọt. Dì vào dọn thức ăn, các con cứ nói chuyện với nhau đi.” Mẹ Đinh càng ngày càng thích Dư Tử Cường, trong lòng đã xem anh là con rể. Lần đầu tiên thấy anh bà đã rất hài lòng, hôm nay biết anh là bạn trai con gái bà liền đối đãi anh như con rể.

Đinh Tiểu Nhiên thấy mẹ mình vui như vậy, đành phải im lặng, lắc đầu một cái. Quay ngược lại hỏi Dư Tử Cường, “Này, sao anh không nói tiếng nào đã chạy đến nhà em?”

“Muốn làm em vui mà.” Dư Tử Cường ôm thắt lưng Đinh Tiểu Nhiên, trả lời.

“Bị dọa thì có, anh xem hù chết em rồi.”

“Thế nào? Dáng vẻ của bạn trai dọa người đến thế sao?”

“Không phải dọa người, mà là em chưa sẵn sàng giới thiệu anh cho cha mẹ em biết. Anh đến quá đột ngột rồi.”

“Bởi vì em cứ do dự mãi, chờ em sẵn sàng chắc sông Hoàng Hoà cũng đóng băng rồi, cho nên anh phải tự mình quyết định. Xem ra dì rất hài lòng về anh, chắc đã chấp nhận anh làm rể rồi.”

“Bớt tân bốc mình đi, dù anh đã qua được cửa của mẹ em, nhưng còn chưa qua được cửa của cha em kìa. Hừm.” Đinh Tiểu Nhiên giận dữ liền tạt nước lạnh vào anh. Sau đó trong lòng rất kích động, ngồi vào ghế sofa.

Cô quen Điền Vĩ nhiều năm như vậy, còn chưa thấy Điền Vĩ chân chính tới nhà tặng quà cho cha mẹ cô. Loại cảm giác này, thật kỳ diệu.

Dư Tử Cường đi theo ngồi bên cạnh cô, lòng đầy niềm tin nói: “Đã qua được cửa mẹ vợ, còn sợ không qua được cửa của cha vợ sao?”

“Cha em khó hơn mẹ nhiều, không phải chỉ nói mấy câu là lừa được cha em đâu. Cũng may cha em hôm nay không về nhà ăn cơm, bằng không em xem anh làm sao vượt qua được bài kiểm tra này.”

“Vậy anh sẽ vừa nói vừa hành động, để ông tiếp nhận anh.”

“Em mặc kệ anh.”

Mẹ Đinh ở trong bếp nấu đồ ăn, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa, nhìn hai người kia. Thấy bọn họ thân thiết ngồi chung một chỗ, vừa nói vừa cười trông rất hoà thuận. Điều này làm bà cảm thấy rất vui.

Xem ra không bao lâu nữa con gái bà phải gả đi rồi.

36. Chương 36: Hai Thư Ký.

Trong lúc dùng cơm, mẹ Đinh vẫn luôn quan sát từng hành động của Dư Tử Cường, càng nhìn càng thấy hài lòng, nhất là thấy anh gấp thức ăn cho Đinh Tiểu Nhiên, đây chính là mẫu người đàn ông lý tưởng, có thể thấy rằng tuyệt đối là người chồng tốt, mặc dù bà còn muốn hỏi thêm về chuyện gia đình anh, nhưng vì sợ vừa gặp mặt đã hỏi nhiều về chuyện nhà cho nên đành phải tạm thời không hỏi, chờ quan hệ vững chắc rồi sau này hỏi tiếp.

“Tiểu Nhiên, con quen Tử Cường như thế nào, kể mẹ nghe chút đi?”

“Mẹ, con đã nói với mẹ rồi, lúc mới quen anh ta, ghét anh ta đến nỗi muốn đâm đá cho anh ta mấy cái, tạt nước rửa chân vào mặt anh ta, nói trắng ra là ghét cay ghét đắng anh ta.” Đinh Tiểu Nhiên nhớ lại cảnh tượng khi mới quen Dư Tử Cường, cố ý nhấn mạnh lời nói cho hùng hồn để không ai nhận ra cô chỉ đang nói giỡn.

Dư Tử Cường giả bộ bị đá kích mạnh, mặt rầu rĩ nhìn cô, đau lòng nói: “Ấn tượng đầu tiên anh giành cho em tệ đến vậy sao?”

Cũng khó trách ấn tượng đầu tiên của cô giành cho anh tệ vậy, lúc đó anh chỉ muốn tìm Tạ Thiên Ngưng tính sổ căn bản không nghĩ gì nhiều.

“Anh còn không suy ngẫm lại những gì lúc trước mình đã làm, anh nên thấy may mắn lúc đó em chưa đâm anh hai đâm. Bằng không, giờ em đâm bù lại cho anh, anh thấy sao?” Đinh Tiểu Nhiên giơ ra quả dấm, chỉ dọa ở trước mặt anh, thật ra cô không nỡ đánh.

Anh dùng tay bao lấy quả dấm cô lại, cầu xin nói: “Chuyện đã qua lâu rồi, em tạm tha đi, có được không?”

“Nếu không phải biểu hiện sau này của anh không tệ, em tuyệt đối không tha cho anh, hừ.”

“Em cảm thấy biểu hiện sau này của anh rất tốt sao?”

“Anh ăn cơm đi, nói nhiều quá.” Đinh Tiểu Nhiên không trả lời câu hỏi của Dư Tử Cường, gấp một miếng thịt nhét vào trong miệng anh, để anh cảm miệng.

Mẹ Đinh thấy tình cảm hai người tốt như vậy, trong lòng cười ha ha, bất tri bất giác lấy Điền Vĩ ra so với Dư Tử Cường, bởi vì sự chênh lệch giữa sông và biển cả quá lớn, khiến bà cảm thấy Dư Tử Cường cực kỳ ưu tú hơn Điền Vĩ về mọi mặt, làm bà buộc miệng nói mấy câu, “Quả thật muốn tìm một người chồng tốt phải đem ra so sánh, nhìn Tử Cường mẹ mới biết Điền Vĩ quá tệ.”

Vừa nhắc tới Điền Vĩ, Đinh Tiểu Nhiên cũng thấy hơi buồn lòng, không vui nói: “Mẹ, đang vui sao nhắc đến tên bội bạc đó, ảnh hưởng hết khẩu vị.”

“Mẹ chỉ nhất thời buộc miệng thôi, người đàn ông này đã làm con mất hết cả công việc, nghĩ lại càng thêm tức giận.”

“Mẹ, đừng nhắc đến hắn ta nữa có được không?”

“Được được, mẹ không nhắc, ăn cơm ăn cơm.”

Nghe đến công việc, đột nhiên Dư Tử Cường dừng đũa, chân thành nói: “Tiểu Nhiên, em nghỉ làm ở công ty Chính Thiên chưa? Nếu chưa nghỉ, vậy mau nghỉ đi, chỗ anh còn thiếu một trợ thủ, em là người rất có tài, cần gì phải ở lại công ty nhỏ Chính Thiên đó làm chứ?”

Không đợi Đinh Tiểu Nhiên đồng ý, mẹ Đinh đã đồng ý trước, “Tốt tốt, nói sao thì ngân hàng Thiên Tường vẫn tốt hơn Chính Thiên nhiều, Tiểu Nhiên, con đi đi.”

“Mẹ ——” Đinh Tiểu Nhiên có chút không muốn, vẻ mặt hơi cứng ngắc.

“Tiểu Nhiên, người đàn ông tốt như vậy con mà không giữ kỹ, rất dễ bị người khác đoạt đi đó.”

“Mẹ, chỗ công ty đâu phải nơi để nói chuyện yêu đương, mẹ muốn con đi sao?”

“Các con ở cùng công ty có thể cùng nhau bàn về công việc, đâu phải cứ luôn chỉ nói chuyện yêu đương đâu?”

“Nói sao mẹ cũng không hiểu đâu.”

Dư Tử Cường biết Đinh Tiểu Nhiên đang lo lắng cái gì, nắm lấy tay cô để cô dựa dẫm vào anh, “Yên tâm, hết thấy đều có anh, anh thật sự rất cần một trợ thủ như em giúp anh.”

“Làm vậy được không, muốn xin vào một công ty không phải đều đến phỏng vấn trước sao, sau đó căn cứ vào biểu hiện mới quyết định được hay không? Nếu em trực tiếp đến làm ở ngân hàng Thiên Tường, sẽ có rất nhiều người nói ra nói vào, chỉ một chút nước bọt thôi đã có thể dè chết em rồi.” Đinh Tiểu Nhiên than thở, trong đầu nghĩ đến cảnh bị người ta chỉ chỗ, trong lòng không khỏi rùng mình.

“Thế nào, em sợ sao?” Thấy cô do dự không dám vào ngân hàng Thiên Tường làm, anh đành phải dùng phép khích tướng.

“Em sợ gì?”

“Em sợ vào làm ở công ty lớn, cố gắng mấy vẫn không theo kịp được mọi người đúng không?”

“Hừm, em không sợ chuyện này đâu?”

“Nếu không sợ, sao không vào ngân hàng Thiên Tường làm chứ, chẳng lẽ em không thích, hay em không muốn ở cạnh anh?”

“Không phải không phải, em chỉ không muốn bị người ta nói ra nói vào, nói em dựa vào quan hệ để tiến vào.”

“Mình quang minh chính đại, sợ gì người ta nói, em chỉ cần làm tốt công việc của mình là được, chờ em làm ra thành tích, đương nhiên người ta sẽ nhìn em bằng con mắt khác, đến lúc đó không ai dám bàn ra nói vào nữa, không phải sao?”

“Này ——” nói vậy cũng rất có đạo lý, nhưng cô luôn có một loại cảm giác sợ hãi, tại sao chứ?

Chẳng lẽ cô bị Diên Vĩ dọa đến lá gan nhỏ đi rồi sao?

Mẹ Đinh sớm bị Dư Tử Cường nói tâm phục khẩu phục, thấy con gái còn do dự, vì vậy nói với cô, “Tiểu Nhiên, con không cần nhìn vào người khác để mà sống, nghĩ nhiều để làm gì, chỉ cần mình không thẹn với lòng là được. Đi đi, dù sao bây giờ con cũng không có việc làm, nếu quả thật không làm được thì xin nghỉ cũng đâu muộn.”

Dư Tử Cường nghe mẹ Đinh nói thế, liền hòa theo nói: “Đúng vậy, nếu em thật không làm được, đến lúc đó xin nghỉ cũng đâu muộn. Ngay cả Tiểu Vũ Huyền ăn nói chanh chua em còn chịu đựng được, chẳng lẽ không thể chịu nổi lời ra tiếng vào sao?”

“Ai nói em không chịu nổi, đi thì đi, ai sợ ai, hừm.” Đinh Tiểu Nhiên kích động nhắm mắt đồng ý, ở trong lòng không ngừng tự nói với mình, không sợ không sợ, cho dù trời có sập xuống vẫn có tên cao to kia chống đỡ?

“Tốt, em đã hứa rồi đó, ngày mai bắt đầu đi làm, sáng sớm ngày mai anh đến đón em.”

“A, ngày mai đi làm, có nhanh quá không, hôm nay em mới nghỉ việc ở công ty Chính Thiên, ngày mai lại đến ngân hàng Thiên Tường làm, vậy có hơi ——”

“Này có gì đâu, chẳng lẽ con còn muốn quay lại công ty Chính Thiên làm sao. Cứ quyết định thế đi, ngày mai là ngày mai, mai mà con còn chưa dậy, mẹ sẽ lôi đầu con dậy kéo con ra khỏi nhà đó.” mẹ Đinh thay Đinh Tiểu Nhiên đưa ra quyết định, bà đã muốn làm là làm tới cùng, chỉ cần có thể bảo vệ được hạnh phúc của con mình. Bà nhận thấy Dư Tử Cường không phải một người đơn giản, chàng trai giỏi thể nhất định có rất nhiều con gái bám theo, nếu không trông kỹ, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác cướp đi.

Dư Tử Cường nghe mẹ Đinh nói chuyện rất hài hước, không nhịn được khẽ bật cười.

Đinh Tiểu Nhiên trừng mắt nhìn chằm chằm anh, sau đó nhìn mẹ mình, thở phào nói: “Mẹ ——”

Mẹ Đinh không cho cô nói, cắt ngang lời cô, “Được rồi được rồi, quyết định thế đi, con ngoan ngoãn đi làm ẹ.”

“Con đâu có biết gì đâu mà làm?”

“Có Tử Cường hỗ trợ, sợ gì? Tử Cường, đừng chỉ lo nói chuyện mau ăn đi, bằng không đồ ăn sẽ nguội lạnh mất.”

“Hừm.” Đinh Tiểu Nhiên biết chuyện này xem như đã định, không cách nào thay đổi, hừ lạnh với Dư Tử Cường một tiếng, cầm chén cơm trắng lên ăn ngấu nghiến, vừa ăn vừa liếc người bên cạnh.

Dư Tử Cường lại có vẻ hơi đắc ý, nháy mắt cười cười, ăn cơm ngon lành, mong đợi ngày mai đến. Bên cạnh anh vẫn còn thiếu một thư ký, trước đó đã nói sẽ để Đinh Tiểu Nhiên vào làm, mặc dù lúc bắt đầu chẳng qua chỉ nói giỡn, nhưng tựa hồ ở trong lòng anh đã cho là thật, nên vẫn luôn không tuyển thư ký, chờ khi nắm được cô mới để cô nhảy vào, rốt cuộc giờ đã thành công.

Chẳng lẽ đây chính là nói ‘ông trời đã an bày sẵn’ rồi sao?

Dư Tử Cường quyết định để Đinh Tiểu Nhiên làm thư ký ỉnh, lại không ngờ tới đã có một người chuẩn bị xong cho anh một thư ký rồi.

Hà Tuyết Phi nói với Hoắc Thanh Cúc chuyện Chung Mẫn Liên muốn cô đến ngân hàng Thiên Tường làm thư ký cho Dư Tử Cường, Hoắc Thanh Cúc hưng phấn muốn nhảy dựng lên, mừng như điên nói: “Tuyết Phi, đây là cơ hội tốt, cơ hội cực kỳ tốt đó con?”

“Cơ hội tốt gì chứ? Mẹ, mẹ biết tình hình của con mà, con vốn đâu có ra nước ngoài du học, thậm chí còn chưa tốt nghiệp đại học, mấy năm nay luôn đi trốn chủ nợ, con đâu am hiểu gì về tài chính, nếu đến ngân hàng Thiên Tường làm, rất dễ ‘lộ’ tẩy, một khi ‘lộ’ ra chúng ta liền tiêu đó.” Hà Tuyết Phi không cảm thấy đây là một cơ hội tốt, ngược lại cảm thấy là một chuyện rất nguy hiểm. Giả ra làm thiên kim tiểu thư lừa gạt người ta còn tạm được, nếu thật sự phải đến công ty làm, cô chắc chắn sẽ lộ tẩy.

“Ai nha, đầu óc con sao chẳng biết luồn lách gì cả vậy? Chung Mẫn Liên biết con mới đi du học về, chưa làm qua công việc gì, tìm đâu ra kinh nghiệm làm việc, không biết làm là chuyện rất bình thường. Con ngẫm nghĩ lại đi, đây là một ngân hàng, ngân hàng lớn đó, bên trong có rất nhiều rất nhiều tiền, nếu Dư Tử Cường không muốn cưới con, thì con cứ cầm lấy một số tiền của nó, đến lúc đó chúng ta cũng không thua thiệt gì, đúng chứ?”

“Mẹ, con, con thật sự thích Tử Cường. Con không muốn gạt anh ấy, nếu anh ấy biết con lừa anh ấy, nhất định sẽ không tha thứ cho con.”

“Nếu con thật sự thích nó, thì nhất định phải đến ngân hàng Thiên Tường làm việc, chỉ có ngày ngày ở bên cạnh nó, mới có thể bồi dưỡng ra tình cảm, biết không? Làm việc gì, cũng phải động não nhiều một chút, đàn ông không thể nào cưỡng nổi khi được con gái dịu dàng quan tâm chăm sóc, chỉ cần con có lòng không sợ nó không yêu.”

Hoắc Thanh Cúc nói vậy, Hà Tuyết Phi đột nhiên không còn sợ khi đến ngân hàng Thiên Tường làm nữa, thậm chí cảm thấy không thể không đi, “Mẹ, mẹ nói rất đúng, chỉ có ngày ngày ở bên cạnh anh ấy, mới có thể bồi dưỡng ra tình cảm.”

Chung Mẫn Liên muốn cô đến làm thư ký cho Dư Tử Cường, để cô có thể thường xuyên ở cạnh Dư Tử Cường.

“Tuyệt Phi, chuyện nhà chúng ta chỉ có thể trông cậy vào con, con nhất định phải cố gắng. Cha con hôm qua lên gọi điện thoại ẹ, ông ta nói đã dụ đám người đòi nợ tới nơi khác, để chúng ta yên tâm ở đây làm việc không để chủ nợ phát hiện ra chúng ta đâu, con nhất định phải nắm chắc cơ hội này để được gả cho Dư Tử Cường đó.” lqđ-ann.

“Dạ.” Hà Tuyệt Phi nặng nề trả lời, thật sự không muốn lừa gạt Dư Tử Cường, nhưng việc đã đến nước này, cô không muốn cũng không được, một khi Chung Mẫn Liên biết nhà bọn họ thiếu nợ, chắc chắn sẽ không để cô bước vào nhà họ Dư.

37. Chương 37: Bố Trí Người Khác.

Rạng sáng ngày thứ hai, trời mới tờ mờ sáng, Đinh Tiểu Nhiên đã rời giường sẵn sàng chuẩn bị chờ Dư Tử Cường tới đón cô, trong lòng băng khuâng lo lắng không thể bình tĩnh.

Mẹ Đinh cũng đã sớm rời giường, bà thuật lại toàn bộ chuyện Dư Tử Cường cho cha Đinh nghe, nên sáng sớm cha Đinh cũng đã dậy, chỉ vì muốn xem mặt con rể tương lai có đúng như lời bọn họ đã nói không.

“Cha, mẹ, trông hai người thật đáng sợ, giống như chuẩn bị ăn thịt người ta vậy.” Đinh Tiểu Nhiên đã sớm ăn mặc chỉnh tề, trong lòng rõ ràng khẩn trương bất an, nhưng vẫn giả vờ trấn tĩnh.

“Chúng ta chỉ đang lo lắng hạnh phúc tương lai của con thôi, có biết không, vất vả lắm mới thấy con gặp được người đàn ông tốt, bậc làm cha mẹ như chúng ta đương nhiên càng phải giúp con canh giữ kỹ tránh người ta đoạt mất.” Mẹ Đinh là người rất cẩn thận, nên vô cùng để tâm đến chuyện này.

Cha Đinh không nói gì, chẳng qua chỉ ngồi trên sofa phòng khách đọc báo, giả vờ bình tĩnh y như Đinh Tiểu Nhiên, kì thực trong lòng vô cùng hồi hộp.

Lúc này, chuông cửa reo lên, làm tim mọi người cũng đập rộn theo tiếng vang.

Mẹ Đinh vội vàng đi mở cửa, vừa thấy Dư Tử Cường, lập tức vui vẻ chào hỏi, “Tử Cường, cháu đến rồi à?”

“Chào dì, sáng sớm đã tới quá rầy rề, thật ngại quá.” Dư Tử Cường lễ phép trả lời, sau đó đi vào, thấy có một người ngồi trên ghế sofa, không cần hỏi cũng biết là ai, chủ động đến chào hỏi, “Chào chú.”

Cha Đinh làm người có hơi nghiêm khắc, nhưng ông lại thấy rất hài lòng cách ăn nói và cử chỉ của Dư Tử Cường, liền đứng dậy mỉm cười nói: “Cậu chính là Dư Tử Cường, bạn trai Tiểu Nhiên đó sao?”

“Dạ, chính là cháu.”

“Nhìn cậu vậy chắc hẳn không phải con cái của gia đình bình thường, cậu thật lòng muốn quen con gái của tôi, chứ không phải đùa bỡn tình cảm của nó chứ?”

Cha Đinh nói chuyện rất thẳng thắn, làm cho Đinh Tiểu Nhiên cảm thấy rất xấu hổ, buột lòng nắm lấy tay áo của ông, vội nói: “Cha, cha nói đi đâu vậy?”

“Cha không muốn con gái mình gặp phải Điền Vĩ thứ hai, cho nên nhất định phải hỏi cho rõ trước, nếu cậu ta không phải thật lòng muốn quen con, thì không cần tiếp tục lừa gạt tình cảm của con.” Cha Đinh là người rất nghiêm khắc, nhưng nghiêm khắc của ông chính là vì lo lắng cho tương lai của con gái mình.

“Cha —— ”

Dư Tử Cường biết cha Đinh đang lo lắng cho con gái, cảm thấy rất hâm mộ Đinh Tiểu Nhiên có được người cha tốt như vậy, liền cam kết: “Chú, cháu thật lòng muốn quen Tiểu Nhiên, nếu như cô ấy đồng ý, chúng cháu có thể ngay lập tức đi đăng ký kết hôn, xin mọi người yên tâm, cháu tuyệt đối không phải Điền Vĩ thứ hai.”

Cha Đinh rất hài lòng với đáp án này, khẽ gật đầu một cái, nhưng vẫn cảnh cáo Dư Tử Cường, “Cậu phải nhớ kỹ lời nói hôm nay, nếu như cậu có lỗi với con gái tôi, tôi nhất định sẽ tìm cậu tính sổ.”

“Cha, sao cha lại nói thế chứ, ” Đinh Tiểu Nhiên kéo cánh tay của cha Đinh, thở hổn hển nhìn chăm chăm ông, không muốn ông nói như vậy nữa, sợ làm mọi người khó chịu.

“Cha nói điều này chỉ vì muốn tốt cho con thôi, mặc dù con đã lớn, nhưng điều cha vẫn hi vọng là con gả đi được sống hạnh phúc chứ không phải vì muốn con sớm lập gia đình mà gả đi, con có biết không?”

“Con hiểu rồi, cha là người cha tốt nhất trên đời này, hì hì.”

Nhìn thấy gia đình hạnh phúc, đột nhiên Dư Tử Cường nhớ tới chuyện còn bé, thật hạnh phúc khi được cha thương yêu. ‘Lqđ-ann.’

“Được rồi, thời gian không còn sớm, các con mau đi làm đi, đừng để ngày đầu đi làm đã tới muộn, tránh bị người ta nói ra nói vào.” Mẹ Đinh nhắc nhở.

Đinh Tiểu Nhiên nhìn đồng hồ, thấy thời gian không còn sớm liền kéo Dư Tử Cường đi ra ngoài, “Đi mau.”

“Chú, dì, hôm nào rảnh rồi con lại đến thăm mọi người.” mặc dù Dư Tử Cường bị Đinh Tiểu Nhiên lôi ra ngoài cửa, nhưng vẫn không quên nói lời chào tạm biệt với cha mẹ Đinh, vừa mới nói xong đã bị người kéo ra khỏi cửa.

Mẹ Đinh nhìn theo phương hướng hai người biến mất, vui vẻ hỏi cha Đinh, “Này, ông thấy thế nào, hài lòng con rể này chứ.”

Cha Đinh gật đầu, mặc dù hài lòng nhưng vẫn không nghĩ chuyện đã xong, “Bây giờ thì thấy hài lòng, nhưng vẫn còn phải xem biểu hiện sau này của nó nữa.”

“Tôi thấy Tử Cường thật lòng thích Tiểu Nhiên, không giống Điền Vĩ quen Tiểu Nhiên nhiều năm thế, ngoại trừ tới nhà chúng ta vài lần để đưa Tiểu Nhiên ra ngoài, chứ không có chút tình cảm nào với chúng ta. Nhưng Tử Cường lại khác, chẳng những có học thức, còn lễ phép, lại có công việc ổn định, hoàn hảo quá rồi.”

“Bà có biết Tử Cường giữ chức gì trong ngân hàng Thiên Tường không?” Cha Đinh không có tâm tư nghĩ đến chuyện lúc trước của Điền Vĩ, chỉ quan tâm chuyện trước mắt, muốn biết rõ lai lịch của Dư Tử Cường.

“Nó chỉ nói làm việc ở ngân hàng Thiên Tường, về chuyện làm việc gì, tôi nhất thời vui quá quên hỏi, lần sau nó tới thì hỏi tiếp.” Mẹ Đinh không để tâm nhiều chuyện này, cho dù Dư Tử Cường là một nhân viên bình thường bà cũng chấp nhận.

“Một người có thể an bày chức vụ cho người khác, nhất định lai lịch không nhỏ.”

“Ai chà, ông lo chức vụ của nó làm gì, chỉ cần nó đối xử con chúng ta tốt, vậy là được rồi.”

“Nói cũng đúng. Tôi đi làm, trưa sẽ không về ăn cơm, tối tôi mua thức ăn về.” Cha Đinh biết lo nhiều cũng vô ích, cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, ông không cầu con gái gả vào nhà giàu, chỉ cầu có thể sống hạnh phúc cả đời.

Trên đường đến ngân hàng Thiên Tường, Đinh Tiểu Nhiên luôn cảm thấy rất căng thẳng, mười ngón tay đan chặt vào nhau, toát đầy mồ hôi lạnh, khi xe dừng ở cửa ngân hàng cô càng hồi hộp hơn.

Sau khi Dư Tử Cường dừng xe, thấy cô căng thẳng liền cố ý chọc cô, “Luôn nói Đinh Tiểu Nhiên không sợ trời không sợ đất, chẳng lẽ sợ đến làm ở ngân hàng sao, ”

“Ai nói em sợ, ” chỉ vì không muốn yếu thế, cô mạnh miệng nói.

Kỳ quái, cô đâu phải lần đầu đi làm, sao thấy căng thẳng thế chứ.

“Nếu không sợ, thì phải tự tin mạnh dạn lên, giống như trước kia có biết không?”

“Được rồi được rồi, em biết rồi, được chưa ông chủ.”

“Được, mặc dù gọi ông chủ có hơi xa lạ, nhưng anh đây không ngại. Đi, xuống xe thôi, chúng ta cùng nhau vào, em chỉ cần đi theo anh là được, đừng có quan tâm chuyện khác.” Dư Tử Cường tháo dây an toàn, xuống xe, chờ ở bên ngoài.

Đinh Tiểu Nhiên vẫn ngồi bất động, hít một hơi thật sâu để giải toả căng thẳng, cố gắng thả lỏng, sau đó mới tháo dây an toàn ra, mở cửa xuống xe.

“Ổn chứ?” thấy cô căng thẳng như thế, anh không có lập tức đi về phía trước mà dò hỏi cô trước.

“Ổn.” Cô hít sâu lần nữa, ngẩng đầu ưỡn ngực để lấy dũng cảm. Thật ra cũng không có gì phải sợ, không phải chỉ đổi công việc mới thôi sao, nếu làm không được, cô xin nghỉ, sợ cái gì.

“Làm không được cũng phải làm, đi.” Dư Tử Cường đi thẳng về phía trước không nắm lấy tay Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên đi theo sau, vẫn luôn duy trì khoảng cách với Dư Tử Cường, bộc lộ dáng vẻ của một thư ký thực thụ, theo sau chủ tịch ngân hàng khiến người khác nhìn vào liền nhìn ra cô là thư ký của anh.

Chủ tịch ngân hàng dẫn theo thư ký, khiến tất cả nhân viên đều rất kinh ngạc, rồi rít ngẩng đầu lên xem thử là ai.

Nhìn ánh mắt khác thường của mọi người khiến Đinh Tiểu Nhiên cảm thấy có hơi lo lắng, dù vậy cô vẫn giữ bình tĩnh bước đi, cùng Dư Tử Cường giữ vững khoảng cách xa vài bước, hướng mọi người mỉm cười gật đầu chào hỏi.

Lúc này, trưởng phòng nhân sự vừa vặn đi tới, Dư Tử Cường thấy ông ta liền dừng bước, ra lệnh nói: “Trưởng phòng Trương, cô ấy tên Đinh Tiểu Nhiên, sau này sẽ làm thư ký cho tôi, phiền ông làm giúp cho cô ấy một số bước thủ tục.”

Vừa đúng lúc trưởng phòng Trương đang cầm một số giấy tờ, nghe lệnh này mặt đờ ra, cười khan nói: “Chủ tịch à, không phải ngài đã chọn người khác làm thư ký của ngài rồi sao, ”

“Tôi chưa có tuyển thư ký, lấy đâu ra người khác.”

“Hôm qua bà chủ đến tìm tôi, kêu tôi bố trí thư ký cho ngài, giờ cô ấy đã đến làm đang ở trong phòng làm việc của ngài, giờ tôi đang làm một số thủ tục giúp cô ấy đây.” Trưởng phòng Trương đưa giấy tờ lên, nụ cười trên mặt liền cứng ngắc, dáng vẻ vô cùng khó xử.

Đinh Tiểu Nhiên đứng ở bên cạnh nghe trưởng phòng Trương nói đã sắp xếp người khác làm thư ký cho Dư Tử Cường, trong lòng không ngừng đau nhói, có loại cảm giác muốn chạy trốn nhưng cặp chân cô cứ bất động một chỗ không chịu chạy đi.

Nếu cô chạy đi nghĩa là đã chịu thua, đối mặt khó khăn đã bỏ chạy không phải tác phong của Đinh Tiểu Nhiên.

Được, cô không chạy, cho dù có chạy cũng phải biết rõ chuyện mới chạy, tuyệt đối không chịu nhận thua dễ dàng.

Mặt Dư Tử Cường không vui khi nhìn giấy tờ Trương quản lý đưa, thấy viết tên Hà Tuyết Phi, nhất thời giận đến nổi trợn lồi đĩnh, xé toàn bộ giấy tờ sau đó hung hăng ném xuống đất, giận dữ nói: “Ai kêu ông sắp xếp cô ta làm thư ký cho tôi?”

Trưởng phòng Trương thấy Dư Tử Cường tức giận, sợ hết hồn khẩn trương trả lời, “Dạ, là bà chủ.”

“Tôi không cho phép bất cứ ai tùy tiện bố trí người ở ‘bên cạnh’ tôi, nếu sau này ông còn làm theo những mệnh lệnh này, thì cứ thu dọn đồ đạc rồi cút đi.”

“Nhưng, nhưng đây là lệnh của bà chủ.”

“Có là lệnh của ngọc hoàng đại đế cũng không được, tôi ghét nhất người khác xía vào chuyện riêng của tôi. Giờ bà chủ và Hà Tuyết Phi đang ở đâu?”

“Ồ, ở trong phòng làm việc của ngài.”

“Hai người đều ở đó luôn sao.”

“Dạ, đúng vậy.”

“Ông mau đi làm xong thủ tục cho thư ký Đinh giúp tôi. Thư ký Đinh, cô đi theo tôi.” Giờ nhìn Dư Tử Cường lạnh lùng quyết đoán như một mãnh hổ, không giống thường ngày miệng mỉm ba hoa, vẻ mặt giận dữ đi thẳng về phòng làm việc của mình.

Mặc dù Đinh Tiểu Nhiên không rõ chuyện này là sao, nhưng cô dám khẳng định Dư Tử Cường và mẹ anh đều cứng đầu kiên quyết làm theo ý mình, không ai chịu nhượng bộ ai, xem ra sau này còn tranh cãi nhiều lắm.

Cũng được, dù sao đã tới liền đi xem tình hình thế nào, nếu quả thật không được thì đi cũng chưa muộn.

38. Chương 38: Một Cuộc Tranh Tài.

Chung Mẫn Liên dẫn Hà Tuyết Phi đến phòng làm việc của Dư Tử Cường trước, muốn cô làm quen với hoàn cảnh chung quanh, như vậy mới có thể làm việc tốt hơn.

Hà Tuyết Phi đối với chuyện kinh doanh một chữ cũng không biết, sau khi vào phòng làm việc càng không biết phải làm gì, càng không dám làm bậy sợ gây ra sai lầm, đành phải đứng im bất động.

“Tuyết Phi, cháu đừng quá căng thẳng, không có chuyện gì đâu.”

“Dì, cháu thật sự không biết làm gì cả, cũng chưa có kinh nghiệm làm việc, cháu sợ không làm được công việc này.” Hà Tuyết Phi nhăn nhó khước từ, nhưng trong lòng lại không hề nghĩ thế. Mục đích của cô chính là để tất cả mọi người biết, cô không biết làm những chuyện này, cứ như vậy sau này chỉ cần nói mình không biết, có làm sai mọi người cũng không hoài nghi cô.

“Đâu có ai trời sanh đã biết, sau này cháu cứ đi theo Tử Cường học hỏi, từ từ cũng sẽ biết thôi.” Chung Mẫn Liên không hoài nghi nhiều, vẫn luôn an ủi Hà Tuyết Phi.

“Lỡ Tử Cường không chịu hướng dẫn cho con thì sao?”

“Trong công ty có nhiều người như thế, nó không hướng dẫn cháu, cháu có thể đi hỏi những người khác, dì sẽ giao phó xuống để mọi người chiếu cố cháu nhiều hơn, cháu chỉ cần nghĩ cách ở cùng Tử Cường, sau đó cố bồi dưỡng ra tình cảm. Nhớ rõ, đàn ông đều thích con gái dịu dàng chu đáo, cháu chỉ cần cố gắng nắm bắt thời cơ biểu hiện thật tốt là được, có biết không?”

“Như vậy, như vậy có được không?”

“Được, dĩ nhiên được mà, hãy tin dì, nhất định có thể được, cháu chỉ cần nhớ kỹ đừng làm trái lời Tử Cường, cho dù có nổi giận cũng phải nhịn, nếu thật sự nhịn không được cứ đến nói cho dì biết, dì trút giận giúp cháu.”

“Cảm ơn dì.”

“Cảm ơn cái gì, sau này chúng ta là người một nhà mà!”

Hà Tuyết Phi đầy vui mừng khi nghe người một nhà, nhưng vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng thét lớn, làm cô giật nảy mình.

Dư Tử Cường vừa đi vào cửa liền nghe Chung Mẫn Liên nói cái gì người một nhà, giận dữ phản bác, “Ai là người một nhà với cô ta?”

Đinh Tiểu Nhiên đi theo Dư Tử Cường, nghe tiếng Chung Mẫn Liên vang lên trong phòng làm việc, không dám bước vào, đứng im ở ngoài cửa, trong lòng cô lại bắt đầu lo lắng, làm sao cũng không thể bình tĩnh.

Dư Tử Cường nổi giận, dọa Hà Tuyết Phi sợ đến run rẩy cả người, núp vào sau lưng Chung Mẫn Liên để tìm chỗ nương vào, bởi vì cô thật sự sợ bộ dạng giận dữ như ma quỷ của Dư Tử Cường, thế nhưng ma quỷ lại luôn rất biết cách hấp dẫn người khác, cô không thể quên được anh đối xử dịu dàng với Đinh Tiểu Nhiên, khiến cô nhiều lần mơ ước được anh đối xử với mình như vậy.

Chung Mẫn Liên đảo mắt nhìn thấy Đinh Tiểu Nhiên đứng ở ngoài cửa, chân mày nhíu lại chán ghét, không trả lời câu hỏi của Dư Tử Cường, mà hỏi ngược lại anh, “Con mang cô ta tới công ty để làm gì?”

“Vậy mẹ mang cô ta tới công ty để làm gì?” Dư Tử Cường cũng không trả lời câu hỏi của Chung Mẫn Liên, hỏi ngược lại bà, hai mắt hung hăng nhìn chăm chăm Hà Tuyết Phi, giận đến nghiến răng.

Cô gái đáng ghét này, anh đã nói rõ với cô rằng anh không thích cô, vậy mà cho dù có bị xem thường cô vẫn cứ bám riết theo anh.

“Bắt đầu từ hôm nay, Tuyết Phi sẽ là thư ký của con, nên mẹ mới dẫn con bé đến.”

“Thư ký của con? Xin hỏi con đã đồng ý chưa?”

“Mẹ đồng ý là được rồi.”

“Mẹ, mặc dù mẹ là mẹ của con, nhưng cũng không có quyền quyết định chuyện riêng của con, con vừa thấy cô ta thì đã muốn ới, nếu mẹ kiên quyết muốn cô ta làm việc ở công ty này, vậy mẹ đến làm chủ tịch ngân hàng này đi, con không làm.” Thái độ Dư Tử Cường vô cùng quyết đoán, nói sao cũng không chịu để Hà Tuyết Phi làm thư ký cho anh, để tỏ rõ lòng kiên quyết sau khi nói xong liền xoay người đi.

Chung Mẫn Liên vô cùng sốt ruột, vội vàng gọi anh lại, “Con đứng lại đó ẹ.”

Dư Tử Cường dừng bước, đưa lưng về phía bà, cương quyết nói: “Không cần nói nữa, con tuyệt đối không cho Hà Tuyết Phi làm thư ký cho con.”

“Tử Cường, con đừng tùy hứng nữa có được không?”

“Con không có tùy hứng, con đang nói chuyện rất nghiêm túc.” Dư Tử Cường xoay người lại, giận dữ nhìn Hà Tuyết Phi, lạnh lùng nói: “Mẹ, con không phải đã nói rõ với mẹ rồi sao, con không thích cô ta, thậm chí còn rất ghét cô ta nữa. Con đã nói rõ với cô ta là đừng có đeo bám theo con, nhưng cô ta cứ bám riết không buông. Nếu cô ta không có lòng tự trọng, vậy chắc hẳn là còn có ý đồ khác.”

“Em ——” bị Dư Tử Cường sỉ nhục không đáng giá một đồng, Hà Tuyết Phi cảm thấy rất uất ức muốn phản bác lại, nhưng cô không có can đảm chỉ biết cúi đầu nhẫn nhịn, đáng vẻ uất ức muốn khóc.

Hà Tuyết Phi không dám nói, Chung Mẫn Liên liền thay cô nói, “Con không được sỉ nhục Tuyết Phi, người ta là thiên kim đại tiểu thư, con nói thế người ta còn mặt mũi nào nữa?”

“Vậy thì lạ quá, một thiên kim tiểu thư lại không biết liêm sỉ cứ bám riết theo đàn ông, chẳng lẽ cô ta muốn đàn ông đến phát điên rồi sao? Nếu cô ta thật sự thèm muốn đàn ông, với điều kiện của cô ta thiếu gì đàn ông sẵn đó, sao cứ bám riết con hoài chứ?”

“Tử Cường, con không nên nói chuyện quá đáng thế.”

“Không phải con ăn nói quá đáng mà là do mẹ quá đáng, vì sao mẹ cứ muốn ép con phải thích người mẹ thích chứ? Con không thích là không thích, cho dù mẹ ép buộc con như thế nào cũng không được đâu, giống như cha không yêu mẹ vậy, cho dù mẹ —— ”

“Con câm miệng ẹ ——” Chung Mẫn Liên không chịu nổi lời Dư Tử Cường nói, trong cơn tức giận đã tát anh một bạt tay.

Chát——thanh âm tát tay vang dội, làm không khí chợt lạnh.

Đinh Tiểu Nhiên đứng ở bên ngoài thấy Dư Tử Cường bị đánh, vội vàng chạy vào lấy tay khẽ vuốt mặt anh, quan tâm hỏi: “Thế nào, có đau không?”

Dư Tử Cường nắm lấy tay cô, nỗ lực nặn ra nụ cười, dịu dàng hỏi: “Tiểu Nhiên, nếu anh chỉ còn hai bàn tay trắng, em còn cần anh không?”

Cô mỉm cười, không chút do dự gật đầu trả lời, “Em đồng ý, vừa sinh ra anh vốn chỉ có hai bàn tay trắng, vật chất chỉ là ngoài thân chết không thể mang theo, chỉ cần sống vui vẻ hạnh phúc mới là quan trọng, không uổng phí kiếp người. Tử Cường, không cần biết anh là ai, mặc kệ anh trở thành gì em cũng muốn ở bên anh.”

“Vậy là đủ rồi.”

Nhìn Dư Tử Cường đối với Đinh Tiểu Nhiên chân tình, trong lòng Hà Tuyết Phi đầy ghen tỵ, thật sự muốn tách hai người ra, nhưng cô không có dũng khí đó chỉ biết đè nén cơn giận trong lòng. Rốt cuộc cô thua Đinh Tiểu Nhiên ở chỗ nào, tại sao trong mắt Dư Tử Cường chỉ có mình cô ta chứ?

Chung Mẫn Liên đánh Dư Tử Cường một bạt tay, bàn tay bà run rẩy không dám mắng anh nữa, sợ con trai lại nổi giận, đi tới kéo Đinh Tiểu Nhiên ra, hai tay bà bao lấy mặt con trai, tự trách nói: “Tử Cường, mẹ không cố ý đánh con, mẹ không cố ý.”

Dư Tử Cường gạt tay bà ra, cười lạnh nói: “Mặc kệ mẹ có cố ý không, con chỉ muốn hỏi mẹ một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Tất tay này, là vì cha đánh con, hay vì Hà Tuyết Phi?”

“Mẹ —— ”

“Nếu mẹ vì cha đánh con, mẹ nên hiểu rõ tình yêu không thể nào cưỡng ép được, vì cả đời này của mẹ đã không có được tình yêu của cha, còn nếu mẹ vì Hà Tuyết Phi mà đánh con, vậy con sẽ càng lạnh lùng hơn, bởi vì trong lòng mẹ chỉ có mình Hà Tuyết Phi thôi.”

“Không phải, không phải vậy, mẹ không phải cố ý đánh con.” Chung Mẫn Liên không thích hai đáp án này, trong nhất thời không biết nói thế nào? Tại sao mình lại nổi giận ra tay đánh con?

“Mẹ, nếu hôm nay không phải mẹ dẫn Hà Tuyết Phi đi, thì sẽ là con dẫn Tiểu Nhiên rời đi, mẹ chọn đi?” Dư Tử Cường đưa ra lựa chọn cho Chung Mẫn Liên, sau đó đi tới bên cạnh Đinh Tiểu Nhiên, nắm lấy tay cô, bày tỏ tâm ý đã quyết định của mình, tuyệt không nhượng bộ.

Đinh Tiểu Nhiên không muốn chuyện trở nên tồi tệ, đành khuyên anh một chút, “Tử Cường, làm gì cũng phải nên bình tĩnh, đừng làm vậy, có được không?”

“Bình tĩnh nói chuyện chúng ta còn đường sống sao? Nếu chúng ta nhẫn nhịn bọn họ sẽ được voi đòi tiên, không chỉ ép anh không thể không nhượng bộ, em có biết nhượng bộ sẽ rất đau khổ không?”

“Không nghiêm trọng đến thế chứ?”

“Đối với anh là rất nghiêm trọng, ngày ngày phải ở cùng người mình ghét, vậy không đau khổ sao?”

“Này ——” Đinh Tiểu Nhiên biết rất rõ đạo lý này, bất luận là ai cũng vậy, nếu phải sống cùng người mình ghét, sẽ rất đau khổ.

Chung Mẫn Liên không muốn đưa ra lựa chọn, đành nói sang chuyện khác, muốn bỏ ngang lựa chọn này, “Tử Cường, tại sao con mang cô ta tới nơi này?”

Dư Tử Cường nắm chặt tay Đinh Tiểu Nhiên, tuyên bố ở trước mặt mọi người, “Nếu con là chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, Tiểu Nhiên sẽ là thư ký của con, bằng không hai chúng con sẽ cùng nhau rời đi.”

“Cái gì, con muốn loại người này làm thư ký cho con, bộ con muốn biến công ty thành nơi ăn chơi trác táng sao? Tử Cường, đây là nơi làm việc không phải nơi ăn chơi, con làm vậy lỗ người bên ngoài nói ra nói vào thì sao?”

“Vậy mẹ để Hà Tuyết Phi đến làm thư ký cho con, chẳng lẽ không phải lấy công việc ra làm nơi đùa bỡn sao?”

“Cái này không giống.”

“Với con đều giống nhau, chẳng qua chỉ thay đổi bề ngoài mà thôi. Mẹ, mẹ nói đi mẹ dẫn Hà Tuyết Phi đi, hay con đưa Tiểu Nhiên đi?” Dư Tử Cường quay lại đề tài cũ, buộc Chung Mẫn Liên lựa chọn.

Thật ra anh cũng không muốn ép buộc mẹ mình, nhưng không còn cách nào khác, nếu thái độ không cứng rắn kiên quyết sẽ bị bắm mãi không buông, cuối cùng càng làm mọi chuyện thêm tồi tệ.

Chung Mẫn Liên chán ghét trừng mắt liếc nhìn Đinh Tiểu Nhiên, không vui nói: “Mẹ tuyệt đối không cho phép loại người này làm ô nhiễm công ty. Đinh Tiểu Nhiên, nếu cô còn có chút lương tri thì mau rời khỏi đây đi, chớ ảnh hưởng đến tình cảm mẹ con chúng tôi.”

“Cháu, cháu không có nghĩ sẽ làm ảnh hưởng tình cảm mẹ con hai người, thật xin lỗi.” Đinh Tiểu Nhiên chân thành nói xin lỗi, cảm thấy mình phải rời đi vì vậy hơi dùng sức rút tay mình về, nhưng bất kể cô có cố gắng thế nào cũng không giật ra được.

Dư Tử Cường biết cô muốn giật khỏi tay anh, cho nên càng cố giữ chặt cô hơn, càng thêm giận về cách làm của Chung Mẫn Liên, vì vậy quay ngược lại hỏi bà, “Mẹ, mẹ nói Tiểu Nhiên ảnh hưởng đến tình cảm mẹ con chúng ta, vậy Hà Tuyết Phi thì sao, không có liên quan chúng ta sao? Sự tồn tại của Hà Tuyết Phi ảnh hưởng rất nghiêm trọng đến quan hệ mẹ con chúng ta, tại sao mẹ không kêu cô ta rời đi?”

“Đinh Tiểu Nhiên sao có thể so với Hà Tuyết Phi chứ?” Chung Mẫn Liên không nghĩ ngợi nhiều liền nói toạc ra, rõ ràng không quan tâm đến sự có mặt của Đinh Tiểu Nhiên, còn đả kích cô một phen, “Một người trên trời một người dưới đất, một hoa dại bên đường sao có thể so với một danh hoa ở trong lồng kính?”

“Rốt cuộc con đã hiểu vì sao cha không yêu mẹ.”

“Không được nhắc đến cha con nữa, nghe rõ chưa?”

“Mẹ đã không thích, sao cứ ép người khác làm những chuyện mình không thích? Mẹ không hiểu tình yêu là gì cả, chỉ biết ích kỷ áp đặt người khác. Nhưng Lâm Thư Nhu thì khác, mặc dù con hận bà ấy đoạt đi cha nhưng con không phủ nhận cách làm người của bà ấy.”

“Đừng ở trước mặt mẹ, nhắc đến người đàn bà kia.”

“Chỉ cần mẹ đừng ép con, con sẽ không nói nữa. Con hỏi mẹ một lần nữa, mẹ dẫn Hà Tuyết Phi đi, hay con và Tiểu Nhiên đi?” Dư Tử Cường hỏi lại, kiên quyết phải lấy cho được đáp án.

Chung Mẫn Liên không trả lời anh, lạnh lùng nhìn sang Đinh Tiểu Nhiên, tức giận nói: “Đinh Tiểu Nhiên, cô đã thành công mê hoặc được con trai tôi rồi đó, cô hài lòng chưa.”

“Cháu —— thật xin lỗi.” Đinh Tiểu Nhiên ngoại trừ nói xin lỗi, căn bản không biết nói gì thêm, trong đầu đã nghĩ ra rất nhiều lời giải thích nhưng lại không dám nói, đành nói thật xin lỗi. Không ngờ ngày đầu tiên đến ngân hàng Thiên Tường làm, lại xảy ra chuyện thế này.

“Nếu cô thấy có lỗi, thì mau đi đi.”

“Cháu —— ”

“Được, con và cô ấy đi.” Không đợi Đinh Tiểu Nhiên trả lời, Dư Tử Cường liền nói ra đáp án, nắm tay Đinh Tiểu Nhiên đi ra cửa.

Chung Mẫn Liên hoảng sợ, vội hô to gọi bọn họ lại, “Đứng lại ẹ.”

“Mẹ, mẹ còn muốn sao nữa? Nếu mẹ vẫn muốn làm theo ý mình, vậy không cần nói thêm nữa.” Dư Tử Cường dừng bước không xoay người lại, đưa lưng về phía Chung Mẫn Liên lạnh lùng nói rõ.

“Tử Cường, con đừng quá kích động, có được không?”

“Con như vậy cũng là do mẹ ép thôi.”

“Này —— ”

Hà Tuyết Phi lén nhìn sắc mặt Chung Mẫn Liên, trong lòng lo sợ bà tha hiệp. Nếu Chung Mẫn Liên tha hiệp, cô sẽ không còn bất cứ hy vọng nào nữa?

Cô nên làm sao để thay đổi tình thế đây?

Giả bộ ngắt xiu —— ngắt xiu, chẳng phải giúp Dư Tử Cường có cơ hội đưa cô đi sao, không thể giả bộ ngắt xiu.

Khóc lóc —— nếu lúc này khóc, đừng nói Dư Tử Cường, sợ rằng cả Chung Mẫn Liên cũng xem thường cô, cho nên không thể khóc.

Tranh cãi —— cô có thể cãi lại Dư Tử Cường sao?

Trong lúc Hà Tuyết Phi bối rối, Chung Mẫn Liên đột nhiên đưa ra một đề nghị, “Không bằng như vậy đi, để hai người bọn họ tranh tài, ai thắng người đó ở lại.”

“Tranh tài gì?” Dư Tử Cường có vẻ đồng ý lời đề nghị này, bất quá tạm thời không nên lập tức đồng ý.

“Để cả hai ở lại trong ngân hàng làm việc, qua hai tháng ai biểu hiện xuất sắc thì giữ lại.”

“Được.”

Hà Tuyết Phi vừa nghe Dư Tử Cường nói xong, lập tức hoảng hốt ghé vào tai Chung Mẫn Liên khẽ nói: “Dì, cháu đâu biết làm đâu, nhất định cháu sẽ thua.”

“Yên tâm, đến hai tháng lận! Mặc dù cháu không học chuyên về tài chính, nhưng trong thời gian ở nước ngoài du học thì ít nhiều cũng đã tiếp xúc qua, muốn bắt đầu cũng không khó, dì sẽ cho người chiếu cố cháu nhiều hơn.” Chung Mẫn Liên rất có lòng tin với Hà Tuyết Phi, cho rằng cô là người có học thức cao, sẽ không thua một người công dân tầm thường, bà nói hai tháng, mục đích chính là để Hà Tuyết Phi có đủ thời gian học hỏi.

“Cháu, cháu không biết có làm được không?” Hà Tuyết Phi không có chút lòng tin nào với chính mình.

“Được mà, cháu nhất định làm được mà.”

“Nhưng mà —— ”

“Không nhưng nhịn gì hết, còn chưa bắt đầu đã nhận thua thì sao được chứ?”

Hà Tuyết Phi không nói lời nào, rầu rĩ liếc mắt nhìn gương mặt trấn tĩnh của Đinh Tiểu Nhiên, khiến cô càng không có lòng tin với chính mình. Cô biết Đinh Tiểu Nhiên đã làm việc rất nhiều năm, kinh nghiệm khá phong phú, còn cô ngoại trừ trốn đông trốn tây, mấy năm nay không có học gì cả, có lúc còn phải trốn vào trong thôn quê hoang vắng, xem ra rất khó mà thắng!

Chung Mẫn Liên biết Hà Tuyết Phi không có lòng tin, kéo cô qua một bên khẽ nói: “Cháu ngốc này, dì đánh cuộc đâu phải muốn cháu thắng, mà muốn giữ cháu ở lại ngân hàng Thiên Tường. Tử Cường đã đồng ý, có nghĩa cháu có hai tháng đoạt lấy Tử Cường ra khỏi tay Đinh Tiểu Nhiên, có biết không?”

“Dì ——” Hà Tuyết Phi bừng tỉnh đả ngộ, đã hiểu dụng ý của Chung Mẫn Liên liền không còn sợ chuyện mình thua cuộc.

Xem ra cần phải vận dụng đầu óc nhiều hơn mới được, quả thật về phương diện này cô còn nhiều thiếu sót, cần phải cố gắng học tập.

“Cháu yên tâm, dì sẽ âm thầm giúp cháu.”

“Dạ.”

Dư Tử Cường thấy Chung Mẫn Liên kéo tay Hà Tuyết Phi nói nhỏ, anh cũng nói nhỏ với Đinh Tiểu Nhiên, “Tiểu Nhiên, trong hai tháng này chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng, đạp cô gái đáng ghét kia ra khỏi đây, có được không?”

Đinh Tiểu Nhiên không nói gì, chẳng qua chỉ cười khổ đáp lại anh.

Thấy cô cười khổ, anh có hơi không vui, hai tay giữa lấy gò má cô, ra lệnh, “Em phải cố gắng vực dậy tinh thần lên 12 vạn lần cho anh, dùng toàn lực chiến đấu, có biết không?”

“Tử Cường, bây giờ đâu phải anh đấu với người lạ, mà là đấu với mẹ mình đó, có cần thiết không?” Cô kéo tay anh xuống, khẽ thở dài.

“Anh cần phải đoạt lấy hạnh phúc thuộc về mình, nên chuyện này rất cần thiết.”

“Cho dù chúng ta thắng, mẹ anh cũng sẽ không chấp nhận em.”

“Có nhận hay không là chuyện của bà ấy, chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình là được. Ngoại trừ kết hôn, những thứ khác anh đều có thể chịu theo bà. Chờ sau này chúng ta kết hôn, hiếu kính bà nhiều hơn là được. Qua một thời gian dài, mẹ sẽ nhận ra em là một cô gái tốt sẽ chấp nhận em thôi.”

“Hi vọng là thế.”

Hai bên đều đã thảo luận xong, Chung Mẫn Liên đi tới, hỏi lại một lần nữa, “Tử Cường, con có muốn đấu với mẹ không?”

Dư Tử Cường ung dung đáp: “Đấu thì đấu, ai sợ ai, chẳng qua nếu hai người thua, không được ăn vạ đó!”

“Được, nếu như bên con thua, con cũng không được ăn vạ đó.”

“Không thành vấn đề.” Nếu anh thua, cùng lắm đi theo Tiểu Nhiên rời đi, cần gì tiếp tục ở lại nơi này?

“Tuyệt Phi, dì dẫn cháu đi làm quen với hoàn cảnh chung quanh.” Chung Mẫn Liên không biết trong lòng Dư Tử Cường đã có âm mưu khác, lơ đãng chuyện này kéo Hà Tuyệt Phi ra ngoài, trước khi đi ra khỏi cửa vẫn trừng mắt liếc nhìn Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên tiếp xúc ánh mắt khinh miệt của Chung Mẫn Liên, trong lòng hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy đến ngân hàng Thiên Tường là một sai lầm.

Chuyện đã tới nước này, cho dù sai cô cũng chỉ có thể nhắm mắt đi tiếp.

39. Chương 39: Đứng Đắn.

Sau khi Chung Mẫn Liên rời đi với Hà Tuyệt Phi, Dư Tử Cường tức giận đóng cửa lại, còn khóa trái cửa không để cho bất cứ ai tùy tiện đi vào làm phiền anh.

Mặc dù anh không lo lắng chuyện Đinh Tiểu Nhiên thua Hà Tuyệt Phi, nhưng chỉ cần nghĩ tới trong hai tháng này cứ phải ngày ngày thấy Hà Tuyệt Phi ở trong công ty, trong lòng đã thấy ghét, đột nhiên cảm thấy đồng ý tranh tài là một quyết định sai lầm.

Đinh Tiểu Nhiên vẫn còn nghĩ đến chuyện vừa rồi, mặc dù không ai nhắc đến thân phận Hà Tuyệt Phi, nhưng cô có thể đoán ra tám phần, cô ta là con dâu ‘phụ’ Tử Cường không thích mà Chung Mẫn Liên chọn trúng.

Dư Tử Cường thấy mặt cô ưu buồn, biết là vì chuyện này khiến tâm trạng cô không vui, gạt đi phiền não bản thân hai tay ôm lấy eo cô, ôm cô vào trong ngực, dùng sự dịu dàng của mình sưởi ấm lòng cô, “Không cần nghĩ quá nhiều, mọi chuyện có anh đây, chỉ cần em không hoảng sợ rút lui, chúng ta vẫn phải đi tiếp. Mẹ anh giờ vẫn chưa biết em là một cô gái vô cùng tốt, anh tin vào một ngày nào đó bà sẽ hiểu ra thôi.”

“Tử Cường, cô gái tên Tuyệt Phi đó là ai vậy?” Đinh Tiểu Nhiên khẽ hỏi, rõ ràng đã đoán ra thân phận cô ta, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng anh nói, như vậy cô mới có thể an tâm hơn.

Giờ cô và Dư Tử Cường chỉ mới bắt đầu, không ngờ đã có ‘vật’ cản chân, vốn dĩ cô đã cảm thấy mối tình cảm này khó mà tiến xa, hôm nay lại thêm một người càng làm cho cô cảm thấy xa vời hơn.

“Cô ta tên Hà Tuyệt Phi, là con gái của bạn mẹ anh, anh chỉ gặp cô ta có vài lần, cô ta như keo dán cứ bám dính lấy anh, thậm chí vụ ở hộp đêm lần trước còn lớn gan nói muốn lên giường với anh. Hôm anh nói mấy lời thô lỗ kia, một mặt nhằm để dọa cô ta sợ chủ động rời đi, một mặt muốn xem thử cô ta rốt cuộc là loại con gái thế nào.”

“Vậy, cô ta thuộc loại con gái nào? Em thấy cô ta có vẻ rất dịu dàng hiền thực giống một nàng công chúa, nhất định là mẫu người lý tưởng trong mộng của các chàng trai, chắc có rất nhiều người theo đuổi cô ta.” Nhìn thấy dáng người quyến rũ mang theo nét điềm đạm đáng yêu của Hà Tuyệt Phi, khiến cô mặc cảm tự ti, cô nhất định bị điên rồi mới đi tranh với cô ta.

“Người theo đuổi cô ta nhiều hay không anh không biết, điều duy nhất anh biết Hà Tuyệt Phi không phải người đơn giản như bề ngoài, vì đạt được mục đích không tiếc bán cả thân thể chính mình, vậy thì tốt ở chỗ nào chứ? So ra, anh vẫn thích sự đáng yêu thành thật của em hơn.” Dư Tử Cường một tay ôm chặt eo Đinh Tiểu Nhiên, kéo cô lại sát anh hơn, tay kia nắm lấy cằm của cô trên ghẹo.

Đinh Tiểu Nhiên cười ngượng ngùng, đột nhiên nhớ tới đây là phòng làm việc, liền đẩy anh ra, đứng đắn nói: “Bây giờ là giờ làm việc, xin chú ý cử chỉ và lời nói của mình, nào chúng ta làm việc thôi.”

“A ——” Dư Tử Cường nghe thế, cả sắc mặt liền trầm xuống, không vui nũng nịu mang theo chút tức giận của con nít, ai oán nói: “Giờ đâu có ai, cửa đã bị anh khoá rồi, cho nên dù chúng ta có làm gì cũng không ai nghe thấy đâu?”

“Làm việc gì cũng đều phải tuân theo nguyên tắc, anh nên hiểu câu ‘vô qui củ bất thành Phương Viên’(*), nơi làm việc thì phải làm việc cho đảng hoàng. Em hiện giờ là thư ký của anh, nên xin chủ tịch phân phó công việc.”

[*Vô qui củ bất năng Phương viên ‘ ’, Phương Viên ở đây chỉ là quy củ. Ý nói: làm việc gì cũng phải dựa vào lời ăn, tiếng nói, cử chỉ của chính mình, cho có chừng có mực.]

“Em làm thật à?”

“Chẳng lẽ em tới đây để nói chuyện yêu đương với anh sao? Công việc là công việc, nói chuyện là nói chuyện, bây giờ là giờ làm việc, chúng ta phải cùng nhau làm việc cho tốt.”

“Được được được, anh nói không lại em.” Dư Tử Cường không cãi lại cô đành thỏa hiệp, ngồi vào ghế làm việc của mình, sau đó kéo ngăn tủ ra đặt sắp tài liệu đầy ở trên bàn, “Anh cũng chỉ mới đảm nhận chức chủ tịch ngân hàng thôi, đây là phần tài liệu do giám đốc Hà chuẩn bị cho anh, trong đó không chỉ có thông tin liên quan đến ngân hàng Thiên Tường, còn có tài liệu liên quan làm ăn trong mấy năm nay của ngân hàng Thiên Tường, còn có dự án tương lai, em đọc sơ qua trước để biết rõ tình hình nơi này, sau đó mới dễ dàng làm việc.”

Đinh Tiểu Nhiên cầm lấy tài liệu, lật sơ qua trong chốc lát, không ngừng khen ngợi người soạn ra tài liệu này, “Tuyệt, có thể đem tất cả công việc của công ty viết ra rõ ràng đơn giản dễ hiểu như vậy, người này chẳng những quen thuộc công ty còn là một cao thủ quản lý xí nghiệp.”

“Chỉ bằng bản ghi chép của đối phương mà đã nhìn ra bản lãnh của người ta, em đúng là không đơn giản nha.”

“Em đang nói sự thật, không rảnh rồi để đùa với anh đâu.”

“Anh cũng nói thật, không có giỡn với em. Người bình thường cầm phần tài liệu này, đầu tiên là xem qua tất cả mọi thứ bên trong, không ai nghĩ đến người viết tài liệu này rốt cuộc có bản lãnh thế nào, có khi bọn họ còn nhìn không ra nữa kìa. Nhưng em thì khác, chỉ cần xem qua một cái đã có thể nhìn ra tài liệu này do một cao thủ quản lý xí nghiệp viết, chẳng phải không tầm thường sao?”

“Anh dẻo mồm dẻo miệng quá.” Cô nói không lại anh, liền dứt khoát im miệng, một lòng chỉ nghĩ đến công việc, đảo mắt nhìn quanh không biết mình phải ngồi làm việc ở đâu, đành đi hỏi rõ, “Chủ tịch, xin hỏi bàn làm việc của em ở đâu?”

“Tạm thời em qua bên ghế sofa ngồi đọc đi, một hồi anh cho người chuẩn bị bàn làm việc cho em.”

“Cái gì, nơi này?” Đinh Tiểu Nhiên liền hét to lên, mặt cũng đơ ra, quét mắt nhìn cả phòng làm việc, sau đó kịch liệt phản đối, “Không được, đây là phòng làm việc của anh, sao em có thể làm việc ở chỗ này?”

Dư Tử Cường không thêm để tâm chuyện cô phản đối, dùng quyền cấp trên áp chế cô, “Anh là chủ tịch ngân hàng, còn em là thư ký của anh, anh muốn bàn làm việc của em đặt trong phòng làm việc của anh, thì có gì lạ chứ?”

“Em vừa mới đến, nếu kẻ sát bên anh quá rất dễ bị lời ra tiếng vào.”

“Em tránh không khỏi lời ra tiếng vào đâu, nên hãy vui vẻ chấp nhận đi.”

“Tại sao?”

“Em đừng quên em còn phải tranh tài với Hà Tuyết Phi, không bao lâu nữa cả công ty này đều sẽ biết.” lqđ-ann.

“Chúng ta không nói, ai biết chứ?”

“Chúng ta không nói, cũng không có nghĩa mẹ anh và Hà Tuyết Phi không nói. Nếu như anh đoán không sai, mẹ anh nhất định đi rêu rao khắp công ty nói Hà Tuyết Phi là hôn thê của anh. Vì muốn giải thích rõ

chuyện này, anh phải công khai quan hệ của chúng ta, tránh để mọi người nghĩ Hà Tuyết Phi chính là hôn thê của anh.”

Đinh Tiểu Nhiên cũng đau đầu vì chuyện này, cảm giác tới đây không phải để làm việc mà là thi đấu. Nhưng nếu suy theo ở góc độ khác, thì thương trường cũng giống như chiến trường, xem ra cô chỉ có thể chấp nhận, bằng không sẽ thua Hà Tuyết Phi, “Tử Cường à, bây giờ em đã có thể tưởng tượng ra cảnh mình bị nước miếng dìm chết rồi.”

Dư Tử Cường nhíu mày, cười nói: “Em yên tâm, anh sẽ ở bên cạnh em mở ra một con đường để nước miếng chảy đi, vậy thì em sẽ không bị dìm chết.”

“Chỉ sợ đến lúc đó anh cũng đã chết đuối, còn năng lực gì nữa đâu mà mở đường chứ?”

“Không sợ không sợ, anh biết bơi, anh sẽ mang em bơi lên bờ.”

“Quên đi, em không cãi nhau với anh nữa, em qua ghế sofa đọc tài liệu để chuẩn bị làm việc, nếu có gì không hiểu em sẽ đến hỏi anh.” Đinh Tiểu Nhiên đứng dậy, toàn tâm toàn ý chỉ lo nghĩ đến công việc, đi tới ghế sofa ngồi xuống nghiêm túc đọc tài liệu trong tay, không giỡn với Dư Tử Cường nữa.

Nhưng Dư Tử Cường không thể tập trung tinh thần khi trông thấy cô nghiêm túc thế, hai mắt luôn nhìn chăm chăm vào cô, càng nhìn càng nghiện giống như mèo đực động dục, buồn nôn nói: “Em yêu, trưa nay em muốn đi đâu ăn, em có muốn ăn gì không?”

“Giờ là giờ đi làm, chưa có làm gì đã nghĩ đến ăn, không thấy rất mất mặt sao?”, Đinh Tiểu Nhiên tức giận lạnh lùng đáp lại, sau đó im lặng không nói.

Anh không để ý đến lời cô, còn hùng hồn nói, “Vui đầu làm việc không phải chỉ vì muốn cuộc sống được tốt hơn sao, vì vậy càng phải chú trọng chuyện ăn uống hơn nữa, anh nhớ em thích ăn nhất, sao hôm nay đột nhiên đổi tính thế hả? Trước kia chỉ cần nghe đến ăn, em liền nhanh hơn ai khác mà?”

“Hiện giờ em thích im lặng, anh có làm được không? Nếu anh còn không chịu lo làm việc, vậy em sẽ đi ra ngoài tìm một nơi nào đó để đọc tài liệu.”

“Được được được, anh lập tức làm việc.” Dư Tử Cường thật sự sợ cô đi ra ngoài, cho nên đành phải ngoan ngoãn làm việc, bất quá có chút không an tâm, lại ngó nhìn, rồi lại ngón nhìn thêm chút nữa, khi thấy Đinh Tiểu Nhiên đang chú tâm làm việc, đột nhiên cảm thấy hơi xấu hổ, sợ bị cô xem thường vì vậy cũng bắt đầu nghiêm túc làm việc.

Mặc dù Đinh Tiểu Nhiên đang nghiêm túc đọc tài liệu, nhưng cô biết Dư Tử Cường thường hay liếc trộm cô, bất quá cô giả vờ như không biết, tiếp tục đọc tài liệu của mình, hiện tại cô chỉ muốn mau chóng nắm rõ tình hình ngân hàng Thiên Tường, chuyện còn lại sau này hãy nói.

Chung Mẫn Liên thì khác, không phải dẫn Hà Tuyết Phi dạo quanh ngân hàng Thiên Tường, mà là đi khắp nơi tuyên bố thân phận của cô, muốn cho tất cả mọi người biết Hà Tuyết Phi mới là nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Dư, cường ngạnh ép họ tiếp nhận Hà Tuyết Phi trước.

Hà Tuyết Phi bị Chung Mẫn Liên giới thiệu như vậy, cảm thấy có hơi ngượng, nhưng khi thấy mọi người nhìn cô bằng ánh mắt hâm mộ tôn sùng, nháy mắt trong lòng dâng trào cảm giác vui sướng yêu thích ánh sáng huy hoàng này, trong lòng tự nhủ nhất định phải đoạt Dư Tử Cường ra khỏi tay Đinh Tiểu Nhiên.

Những năm gần đây vì phải trốn nợ, cô và mẹ chưa từng có một ngày an ổn, mỗi đêm ngủ đều thấp thỏm lo sợ có người đến đòi nợ, đem cô bán đi, nếu cô giả được cho Dư Tử Cường thì sẽ thoát khỏi cuộc đời trốn chạy.

“Tuyết Phi, một hồi đi sẽ dẫn cháu đến gặp một vị trưởng bối làm việc lâu năm ở công ty, ông ta tên là Hà Phương Quốc, nếu cháu được ông ấy giúp đỡ, sẽ là chỗ dựa vững chắc cho cháu tại nơi đây, chỉ cần cháu cố gắng học hỏi kinh nghiệm làm việc của ông ấy thì càng có cơ hội đánh bại Đinh Tiểu Nhiên.” Chung Mẫn Liên muốn tìm Hà Phương Quốc hướng dẫn cho Hà Tuyết Phi, bà muốn nhân cơ hội này thu phục ông trước khi ông gặp Đinh Tiểu Nhiên.

40. Chương 40: Nhân Tài Đáng Để Đào Tạo.

Kể từ khi Lâm Thư Nhu giao ngân hàng Thiên Tường cho Dư Tử Cường, Hà Phương Quốc vẫn cố gắng giúp đỡ Dư Tử Cường, hi vọng anh mau chóng thành tài, tự mình có thể chống đỡ toàn bộ ngân hàng Thiên Tường.

Cũng bởi vì trước khi Lâm Thư Nhu rời đi đã thông báo rõ Hà Phương Quốc trở thành nguyên lão cấp cao trong ngân hàng Thiên Tường, cho nên không chỉ có Dư Tử Cường, mà ngay cả Chung Mẫn Liên cũng phải nể nan Hà Phương Quốc đến ba phần, không dám chọc giận đến ông.

Mỗi ngày Hà Phương Quốc đều đắm chìm vào công việc của mình, sau khi mất đi người bạn tâm sự Lâm Thư Nhu, mỗi khi làm xong công việc ở công ty liền thấy khá là buồn chán, mỗi ngày trừ công việc ra ông không biết làm gì nữa.

Nhưng hôm nay, lại có một việc vô cùng mới mẻ.

Chung Mẫn Liên dẫn Hà Tuyết Phi đến tìm Hà Quốc Phương, vui vẻ giới thiệu, “Giám đốc Hà, đây là thư ký mới của chủ tịch ngân hàng, cũng mang họ Hà giống ông, con bé tên là Hà Tuyết Phi, hi vọng sau này ông có thể chiếu cố cho nó nhiều hơn.”

Hà Phương Quốc đứng dậy từ ghế làm việc, mỉm cười khẽ quan sát Hà Tuyết Phi, lịch sự trả lời lại: “Chào cô Hà.”

“Giám đốc Hà cứ gọi thẳng cháu là Tuyết Phi được rồi, sau này vẫn mong giám đốc Hà chiếu cố nhiều hơn.” Hà Tuyết Phi hơi cúi người lịch sự chào hỏi, cố gắng thể hiện qua lời ăn tiếng nói để không xảy ra sai lầm.

“Tôi không quen gọi thẳng tên người khác, tạm thời cứ gọi cô Hà đi. Cô Hà, có thể nói cho tôi biết chuyên ngành chính cô học là gì không, trước đây có từng làm qua công việc nào liên quan đến tài chính không?” Hà Phương Quốc là người thiết diện vô tư, vừa mới giới thiệu xong liền bắt đầu nói chuyện chính, không thích vòng vo nói những chuyện vặt vãnh.

“A —— cái này, cháu ——” vấn đề Hà Phương Quốc hỏi, thật sự làm Hà Tuyết Phi không biết trả lời sao cho tốt, đảo mắt cầu cứu Chung Mẫn Liên.

Hà Phương Quốc nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của cô, chỉ cần liếc mắt sơ qua ông liền đoán ra Hà Tuyết Phi có năng lực bao nhiêu, trong lòng liền nói cô không đủ tư cách, nhưng vì đây là người do Chung Mẫn Liên dẫn đến, bất kể thế nào vẫn nên cho đối phương một chút mặt mũi, không nên bóc trần tất cả.

Chung Mẫn Liên thấy câu hỏi Hà Phương Quốc quá đơn giản, hơi bất mãn khi thấy Hà Tuyết Phi dùng ánh mắt cầu cứu, bất quá vẫn cố nhịn xuống, nhã nhặn đáp: “Tuyết Phi, cháu cứ nói thẳng chuyên ngành học với giám đốc Hà, dì cũng không biết cháu học chuyên ngành chính là gì nữa.”

“À, cháu ——” Hà Tuyết Phi càng lúng túng hơn, mười ngón tay cấu chặt vào nhau toát đầy mồ hôi lạnh, không biết nên nói mình học chuyên ngành gì.

Cô không biết nên nói sao, rõ ràng cô không học qua chuyên ngành nào, nếu cô tùy tiện nói ngành nào đó ra, Hà Phương Quốc liền hỏi kiến thức chuyên ngành thì cô biết trả lời thế nào?

“Tuyết Phi, cháu làm sao vậy, sắc mặt cháu trông không được tốt lắm?” Chung Mẫn Liên thấy sắc mặt Hà Tuyết Phi trắng bệch, không hề hoài nghi lo lắng hỏi.

“Cháu, cháu chỉ hơi căng thẳng.”

“Đều là người mình, cháu lo cái gì? Mới chỉ chuyện này thôi mà cháu đã căng thẳng, sau này gặp những khách hàng chẳng phải còn căng thẳng hơn sao? Không cần khẩn trương cứ mạnh dạn nói đi, dù có nói sai cũng không sao đâu, dù sao là người mới, khó tránh khỏi sai sót, có đúng không giám đốc Hà?”

Đương nhiên Hà Phương Quốc nghe ra hai ẩn ý trong lời nói của Chung Mẫn Liên, mỉm cười trả lời, “Đúng vậy, người mới có rất nhiều việc không biết khó tránh khỏi hơi hồi hộp, bất quá nếu ngành mình học cũng không biết, này rất khó nói.”

“Này ——” Hà Tuyết Phi lại càng luống cuống hơn, muốn trốn nhưng lại không dám, chỉ có thể nhắm mắt đứng im tại chỗ.

Thật khó xử. Cô còn không biết học chuyên ngành gì, làm sao có kiến thức chuyên ngành để nói.

Sớm biết như vậy, cô đã chuẩn bị sẵn từ trước, không trở thành bị động như hiện giờ.

“Tuyết Phi, đừng căng thẳng, bình tĩnh đi. Không phải cháu mới du học nước ngoài về sao, cứ nói rõ cháu học chuyên ngành gì ở nước ngoài?”

Du học nước ngoài về —— nghe mấy từ này, Hà Phương Quốc càng cố ý nhìn kĩ biểu cảm trên mặt Hà Tuyết Phi, lòng thầm cười xem thường, khẳng định cô không phải du học nước ngoài về.

Một người từ nước ngoài về, bất kể lá gan nhỏ đến cỡ nào, cũng không căng thẳng như vậy, huống chi muốn được Chung Mẫn Liên xem trọng, bối cảnh gia đình nhất định không phải đơn giản, một người vừa có gia thế vừa có tiền, lại du học nước ngoài về mà lá gan nhỏ như chưa trải sự đời, ai mà tin?

Hà Tuyết Phi không biết mình đã bị Hà Phương Quốc nhìn thấu, lúc này cố gắng tìm cách ứng phó, đột nhiên chợt nghĩ ra một kế, liền cười dịu dàng nói: “Thật ra cháu ra nước ngoài học võ đạo, cho nên —— ”

“Học võ đạo.” Chung Mẫn Liên la lớn, bà đã từng đoán chuyên ngành Hà Tuyết Phi học, nhưng lại không nghĩ tới học võ đạo. Nhưng nghĩ lại thấy điều này cũng không có gì, liền tìm bình bạc thang leo xuống, “Con gái học võ đạo là chuyện rất bình thường, có đúng không giám đốc Hà?”

Giám đốc Hà khẽ mỉm cười, gật đầu nói: “Đúng vậy, con gái học võ đạo là chuyện rất bình thường, nhưng đây là ngân hàng, ngành của cô ấy học tựa hồ không hợp với nơi này lắm?”

“Cháu ——” Hà Tuyết Phi lại càng căng thẳng sợ mình nói sai lời, đành tiếp tục cầu chặt vào mười ngón tay mình.

Chung Mẫn Liên không vui với biểu hiện hôm nay của Hà Tuyết Phi, nhưng vì nghĩ cho đại cục đành nỗ lực giúp cô qua ải, “Giám đốc Hà, trên thế giới này có rất nhiều người làm việc trái chuyên môn, mặc dù Tuyết Phi học nhảy, nhưng chúng ta có thể từ từ dạy dỗ con bé lại, có đúng không?”

“Bà chủ, nơi đây là chỗ làm việc không phải chỗ dạy học, dĩ nhiên học tập trong công việc thì có thể, nhưng nếu cả việc cơ bản cũng phải học, bà không thấy rất không thực tế sao? Huống chi chức vị của cô ta là thư ký của chủ tịch ngân hàng, một thư ký mà cái gì cũng không biết làm sao làm việc? Muốn một công ty phát triển thêm, năng lực làm việc của nhân viên không được quá qua loa, một chút không cẩn thận sẽ gây ra sai lầm lớn. Chúng ta dùng con số để nói đi, nếu như nhiều hơn hoặc ít hơn một số không, trách nhiệm này ai gánh lấy?”

“Ai chà, cứ để con bé làm những việc đơn giản như đánh máy, in văn kiện, pha cà phê và những việc linh tinh khác, hẳn không khó.”

“Thay vì như thế, không bằng tìm một người có chuyên môn, hiệu suất làm việc tương đối sẽ khá hơn.”

“Giám đốc Hà, chuyện này tôi đã quyết ông không cần nói thêm nữa.” Chung Mẫn Liên thấy Hà Phương Quốc kiên trì như vậy, đành dùng quyền lực ra dọa ông.

Nhưng Hà Phương Quốc không sợ, vẫn phản đối, “Bà chủ, mặc dù bà là mẹ chủ tịch ngân hàng, nhưng bà không phải nhân viên làm việc ở ngân hàng bà không có quyền can thiệp vào chuyện công ty, trừ phi chủ tịch ngân hàng tự mình đồng ý, bằng không đừng trách tôi khó phục tùng mệnh lệnh. Còn một chuyện nữa, tôi cho bà một lời khuyên, công ty không phải nơi riêng tư để mặc cho bà muốn làm gì thì làm, bất cứ chuyện gì cũng phải có quy tắc, mỗi người đều phải tuân thủ theo, nhất là nhân viên cao cấp càng phải tuân thủ nghiêm khắc quy định công ty, bằng không cấp dưới sẽ phạm nhiều sai lầm.”

“Hà Phương Quốc, tôi nói chuyện nhỏ nhẹ với ông, ông không nể mặt tôi thì thôi, tại sao còn dạy đời tôi chứ?”

“Tôi không phải muốn dạy đời bà, chẳng qua chỉ khuyên bà. Ngân hàng Thiên Tường có được như hôm nay, không phải dễ dàng mà có, tôi hi vọng bà tốt nhất nên biết quý trọng.”

“Đủ rồi, hôm nay tôi đến không phải nghe ông dạy đời. Tuyết Phi, chúng ta đi.” Chung Mẫn Liên không chịu đựng nổi bộ dạng này của Hà Phương Quốc tức giận rời đi, nhưng trong lòng cũng biết rõ đạo lý này.

Thật ra bà cũng không muốn Hà Tuyết Phi đến ngân hàng làm việc, nhất là sau khi biết chuyên ngành học cô là vũ đạo càng không muốn, nhưng chỉ có làm như vậy mới có thể để Tuyết Phi ở cùng Tử Cường.

Quên đi, dù sao vẫn còn hai tháng, sau hai tháng tính tiếp.

Hà Tuyết Phi cũng chán nản, hoảng sợ nhìn Hà Phương Quốc, sau đó đi theo Chung Mẫn Liên. Xem ra Hà Phương Quốc không thích cô lắm, sau này cô ít tiếp xúc với ông ấy thì hơn.

Hà Phương Quốc thấy Chung Mẫn Liên và Hà Tuyết Phi đã rời đi, lắc đầu một cái, bất đắc dĩ thở dài ngồi lại trên ghế tiếp tục làm việc, ai ngờ không bao lâu sau lại có người đến gõ cửa.

Dư Tử Cường dẫn theo Đinh Tiểu Nhiên đến tìm Hà Phương Quốc, lễ phép gõ cửa, sau đó đi vào trình trọng giới thiệu, “Giám đốc Hà, đây là thư ký mới của cháu, Đinh Tiểu Nhiên.”

Vừa mới có một thư ký đi giờ lại thêm một thư ký khác tới, làm cho Hà Phương Quốc có chút ‘mơ’ hồ, bất quá cảm thấy Đinh Tiểu Nhiên nhìn rất quen mắt, đứng dậy hòa nhã chào hỏi, “Chào cô Đinh, hình như chúng ta có phải đã gặp qua ở đâu rồi không?”

Đinh Tiểu Nhiên cũng thấy Hà Phương Quốc nhìn rất quen mắt, nghĩ lại một chút, đột nhiên kinh ngạc nói: “À, cháu nhớ rồi, lúc cháu và Thiên Ngưng đến đây làm chút chuyện đã gặp qua nhau.”

“À, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, cháu là bạn thân của Thiên Ngưng.”

“Cháu là bạn của Thiên Ngưng. Lúc trước Thiên Ngưng tới ngân hàng Thiên Tường là vì giúp cháu trả tiền vay nhà, không ngờ tới lần này đến cái gì cũng thay đổi hết, ha ha.”

“Thì ra là vậy, cháu là thư ký mới mà Hà Tuyết Phi cũng là thư ký mới, sao lại thế này? Tử Cường, cậu nói rõ ràng đi.”

Dư Tử Cường vừa nghe tên Hà Tuyết Phi, chân mày liền nhíu lại, không vui nói: “Cái gì, cô ta cũng đã tới đây? Động tác nhanh thật.”

Hà Phương Quốc thấy sắc mặt Dư Tử Cường không vui, hơn nữa biểu cảm nói về Hà Tuyết Phi không tốt lắm, cho nên muốn hỏi rõ, “À, thì ra cậu cũng biết người này, nói rõ ra xem chuyện gì đang xảy ra?”

“Mẹ cháu ép cháu cưới Hà Tuyết Phi, nhưng cháu không thích nên đã cự tuyệt bà ấy, nhưng mẹ cháu không chịu từ bỏ, không ngừng ép cháu phải cưới cô ta, còn nói nào là để cô ta ở cạnh cháu bồi dưỡng tình cảm, thật là buồn cười. Hôm nay mẹ dẫn Hà Tuyết Phi đến làm thư ký cho cháu, dĩ nhiên cháu không chịu nên cũng tìm tới một người khác.” Dư Tử Cường kéo Đinh Tiểu Nhiên lại gần mình, tiếp tục nói: “Chính là cô ấy, mới vừa rồi cháu đã gặp mặt mẹ, vì có đến hai thư ký nên cả hai đã đồng ý để hai người tranh tài, để xem sau hai tháng ai có thành tích tốt thì giữ người đó lại. Bất quá cháu có thể khẳng định, Tiểu Nhiên tuyệt đối giỏi hơn Hà Tuyết Phi.” Lqd-ann.

“Ha ha.” Đinh Tiểu Nhiên cười xấu hổ, cảm thấy Dư Tử Cường quá tăng bốc cô rồi. Bình thường cô chỉ biết cố gắng chú tâm vào công việc, chứ đâu có năng lực giỏi gì.

“Ồ, phải không?” Hà Phương Quốc quan sát Đinh Tiểu Nhiên, dò hỏi: “Cô Đinh, xin hỏi cô học chuyên ngành gì?”

“Cháu học hệ chính quy, chuyên ngành của cháu rất phức tạp, nghiêng về lĩnh vực kế toán, nhưng cũng không học chuyên sâu lắm, chỉ là thượng vàng hạ cám đông học một chút, tây học một chút cho nên —— ha ha ——” Đinh Tiểu Nhiên làm người rất chân thực, không quen thổi phồng chính mình.

Tất nhiên phải nói chân thực, giờ đâu phải đi phỏng vấn, nếu tăng bốc mình quá người cuối cùng chịu khổ cũng chỉ là mình.

“Như vậy à, vậy có kinh nghiệm làm việc gì chưa?”

“Trước cháu làm việc ở công ty Chính Thiên, chẳng qua gần đây gặp vài chuyện cho nên đã xin nghỉ.”

“Công ty Chính Thiên, công ty chúng ta cũng hay làm ăn với công ty Chính Thiên, cháu có biết không?”

“ Dĩ nhiên biết, mặc dù Chính Thiên là một công ty nhỏ, nhưng lại làm việc theo kiểu hiện đại hoá, trong một năm qua các khoản tiền làm việc với ngân hàng Thiên Tường đã tới khoảng trăm vạn. Lúc trước tiền lương đều trả bằng tiền mặt, sau này đổi sang chuyển qua ngân hàng, cũng chính là qua ngân hàng Thiên Tường này.”

Hà Phương Quốc nghe Đinh Tiểu Nhiên nói những chuyện này, hơi gật đầu rất hài lòng, “Không tệ, không tính là một chữ không biết, bất quá cũng không coi là giỏi, nhưng có thể đào tạo.”

“Cảm ơn giám đốc Hà.”

“Không cần cảm ơn quá sớm, ngân hàng Thiên Tường yêu cầu nhân viên phải có năng lực rất giỏi, trước phải thử việc ba tháng, nếu có thể làm tốt mới chọn làm nhân viên chính thức.”

“Cảm ơn.” Đinh Tiểu Nhiên hưng phấn cúi người nói cảm ơn.

Dư Tử Cường ở một bên giơ lên một ngón tay cái với cô, cô nháy mắt với anh, quan hệ hai người không cần nói cũng biết.

Hà Phương Quốc biết quan hệ hai người bọn họ không tầm thường, cho nên cố ý nhắc nhở: “Khụ —— công ty là chỗ làm việc, hi vọng việc cá nhân đợi sau khi tan việc hãy tiếp tục.”

“Dạ, giám đốc Hà.” Đinh Tiểu Nhiên lần nữa cúi người trả lời.

“Đúng rồi, gần đây Thiên Ngưng thế nào, có khỏe không?”

“Cậu ấy rất khỏe, còn sinh được một thằng nhóc mập mạp, bây giờ vẫn đang ở cữ. Bất quá với sự cứng chịu của Phong Khải Trạch đối với cậu ấy, bây giờ cậu ấy sống rất hạnh phúc.”

“Thật thế sao, xem ra chú phải đến gặp con bé mới được, coi như thay Thư Nhu đi xem mặt cháu ngoại. Khi nào hai người rảnh rồi thì cùng nhau đi chung, thứ bảy này thế nào?”

Không đợi Đinh Tiểu Nhiên trả lời, Dư Tử Cường đã đồng ý trước, “Được chứ, thứ bảy này chúng ta cùng nhau đi gặp Tạ Thiên Ngưng.”

Dư Tử Cường đã đồng ý với Hà Phương Quốc, Đinh Tiểu Nhiên cũng không còn cách nào khác cũng đồng ý, “Dạ.”

Cùng Dư Tử Cường đi gặp Tạ Thiên Ngưng, thế nào cũng bị nói hai người bọn họ trông thật xứng đôi. Cũng tốt, dù sao cô cũng đã là bạn gái của Dư Tử Cường, nói ra cũng đâu sao.

“Nếu không còn gì, vậy hai đứa đi về làm việc đi. Tiểu Nhiên, có gì không hiểu cứ tới hỏi chú.” Hà Phương Quốc lấy thân phận của trưởng bối nói chuyện, trong lúc vô tình đã gọi thẳng tên Đinh Tiểu Nhiên.

Có lẽ vì liên quan Tạ Thiên Ngưng, làm cho ông cảm thấy gần gũi với Đinh Tiểu Nhiên, nên thấy gọi tên cô rất tự nhiên.

“Cảm ơn giám đốc Hà, vậy chúng cháu đi trước.” Đinh Tiểu Nhiên lại cúi người chào, cử chỉ ăn nói đều rất lễ phép.

“Đi.”

Dư Tử Cường vẫn luôn muốn cười nhưng lại không dám, cho đến khi ra khỏi phòng làm việc của Hà Phương Quốc mới bật cười, “Ha ha —— không ngờ tới thường ngày em rất hung dữ, nhưng khi ở trước mặt Hà Phương Quốc lại giống như con cừu non, thật buồn cười.”

Đinh Tiểu Nhiên trừng mắt nhìn chằm chằm anh, tức giận hỏi: “Cười đủ chưa?”

“Rất buồn cười, thật sự buồn cười quá đi mất. Nếu sau này anh có chuyện không giải quyết anh được liền kéo Hà Phương Quốc tới, tin tưởng ông ra mặt chuyện gì cũng có thể giải quyết. Nhưng dựa trên công việc là như vậy, còn chuyện riêng của anh cho dù em có kéo ngọc hoàng đại đế tới, anh cũng không để vào trong mắt.”

“Thiệt hay giả?”

“Em có thể thử.”

“Quên đi, dù có thử hay không cũng thế thôi. Đi, mau trở về phòng làm việc, bàn làm việc của em chắc đã chuẩn bị rồi, chờ em dọn dẹp xong cũng đến giờ tan ca, tới lúc đó chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn trưa.”

“Này cũng được.” Đinh Tiểu Nhiên thẳng thừng nói, sau đó điều chỉnh tâm trạng, ‘lộ’ ra biểu cảm cung kính, lấy thân phận thư ký đi theo sau Dư Tử Cường, “Mời chủ tịch.”

Dư Tử Cường nghe cô gọi anh là ‘Chủ tịch’, cả người không được tự nhiên, thật không quen cô gọi anh như thế, nhưng không còn cách nào khác vì đây là trường hợp công việc, nhất định phải làm vậy.

Vừa đúng lúc Chung Mẫn Liên dẫn Hà Tuyết Phi trở về phòng làm việc của Dư Tử Cường, thấy không có Dư Tử Cường và Đinh Tiểu Nhiên, trái lại chỉ thấy có mấy nhân viên đang bố trí bàn làm việc, cảm thấy hơi kỳ lạ liền hỏi một chút: “Này, các người đang làm gì đó, đang chuẩn bị bàn cho ai vậy?”

Nhân viên trực tiếp trả lời, “Đây là bố trí cho thư ký chủ tịch.”

“Cái gì, chỗ thư ký không phải bên ngoài sao?”

“Cái này chúng tôi cũng không biết, là chủ tịch phân phó cho chúng tôi chuẩn bị làm mau chóng cho xong.” Nhân viên tiếp tục làm việc của mình, không nói thêm nữa.

Hà Tuyết Phi nhìn bàn làm việc trước mặt cách bàn làm việc của Dư Tử Cường chỉ có mấy bước, rõ ràng là bố trí chỗ ngồi cho Đinh Tiểu Nhiên, lòng không khỏi có chút ghen tức giận, khẽ nói: “Nhất định là chỗ của Đinh Tiểu Nhiên.”

Trừ Đinh Tiểu Nhiên ra, Dư Tử Cường không cho phép bất cứ ai làm việc ở trong phòng anh.

Chung Mẫn Liên biết trong lòng Hà Tuyết Phi không vui, vì muốn giành cơ hội cho cô, gọi người bố trí thêm một bàn làm việc ở trong phòng, “Các người chuẩn bị xong cái này, lấy thêm một bàn khác nữa đến.”

“A ——” nhân viên vô cùng kinh ngạc, mặt ngốc lảng ra, trước đó chủ tịch gọi bọn họ bố trí một cái bàn, bọn họ đã kinh ngạc lắm rồi, không ngờ giờ còn phải bố trí thêm một cái, để làm gì chứ, muốn bố trí phòng làm theo kiểu đại sảnh sao?

“A cái gì, tôi kêu các người lấy thì lấy đi, mau lên.”

“Bà chủ, chuyện này phải có lệnh của chủ tịch mới được, chúng tôi không dám tự quyết định.”

“Tôi tự quyết.”

“Nhưng mà —— ”

“Không có nhưng nhị gì hết, mau làm đi.”

Nhân viên không biết làm sao đành phải nghe lệnh làm việc, không buồn không giận lấy thêm một cái bàn khác đến, nhưng trước tiên phải chuẩn bị cho xong bàn làm việc này, cố ý làm chậm tiến độ để chờ Dư Tử Cường trở về giải quyết vấn đề này.

Không bao lâu, Dư Tử Cường cùng Đinh Tiểu Nhiên trở lại, vừa vào phòng làm việc liền thấy Chung Mẫn Liên và Hà Tuyết Phi. Nhìn thấy hai người nhất là Hà Tuyết Phi, nụ cười trên mặt Dư Tử Cường lập tức biến mất, cả khuôn mặt đều tối sầm lại, không vui hỏi: “Mẹ, mẹ dẫn cô ta tới phòng làm việc của con làm gì?”

“Không phải con cũng mang cô gái này vào phòng làm việc sao?” Chung Mẫn Liên phản bác, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm Đinh Tiểu Nhiên, trong mắt tràn ngập chán ghét.

Đinh Tiểu Nhiên biết Chung Mẫn Liên ghét cô, đối mặt với trường bối cô chỉ có thể trầm mặc không nói, chờ nhận lấy những lời mỉa mai của bà.

“Mẹ, mẹ phải biết rõ đây là phòng làm việc của con, con muốn mang ai tới thì mặc con, không cần người khác đồng ý. Mặc dù mẹ là mẹ của con, nhưng ở trong công ty này mẹ không có bất kỳ chức vụ gì, về công mà nói mẹ không có quyền xông vào phòng làm việc của con, hơn nữa cũng không có quyền dẫn người khác vào.”

“Tốt, giờ con đã lớn, đủ lông đủ cánh bay đi, ngay cả mẹ cũng không để vào trông mắt, có đúng không?”

“Không phải vậy, con đã lớn tự có quyền quyết định chuyện riêng của mình, con hi vọng mẹ có thể tôn trọng ý nguyện của con, được không?”

“Vậy sao con không tôn trọng ý nguyện của mẹ?”

“Mẹ nói tôn trọng là làm con rối ẹ sao, nghe theo bất kỳ an bày nào của mẹ sao? Nếu thật như thế, thật sự xin lỗi con không làm được, trừ phi mẹ muốn ‘ép’ con đi.”

“Con ——” Chung Mẫn Liên biết tiếp tục gây sự chỉ càng tổn thương tình cảm mẹ con, cho nên tạm thời không nói chuyện này, lảng sang chuyện khác, “Con đặt bàn làm việc này ở đây là để cho Đình Tiểu Nhiên sao?”

“Đúng vậy.” Dư Tử Cường không chút do dự trả lời, còn đoán được tiếp theo Chung Mẫn Liên muốn nói gì, cho nên cự tuyệt trước, “Mẹ, con không cho phép Hà Tuyết Phi làm việc trong phòng của con.”

“Tại sao Đình Tiểu Nhiên có thể Tuyết Phi lại không?”

“Chỉ bằng con thích Tiểu Nhiên, ghét Hà Tuyết Phi. Nếu như Hà Tuyết Phi cứ luôn luôn xuất hiện trước mặt con, con sẽ bị cô ta làm tức chết không còn muốn làm việc nữa, thay vì như thế con thà từ chức chủ tịch, chạy ra ngoài tìm công việc khác, như vậy đôi mắt có thể thả lỏng một chút.”

“Tử Cường, con làm vậy là quá bất công, nói cho hai đứa nó cùng nhau tranh tài, rõ ràng con chỉ muốn giúp đỡ Đình Tiểu Nhiên, làm sao Hà Tuyết Phi có thể thắng chứ?”

“Đây là chuyện của mẹ, không liên quan gì đến con.”

“Mẹ mặc kệ, nhất định phải bố trí thêm một bàn làm việc khác cho Hà Tuyết Phi ở đây.”

“Vậy con sẽ dời bàn làm việc đi, để cô ta một mình ở đây.”

“Con —— ”

Thái độ Dư Tử Cường không chỉ lạnh lùng với Hà Tuyết Phi, còn có loại ghét bỏ, bất luận kẻ nào cũng có thể cảm nhận được.

Hà Tuyết Phi vừa mới bị Hà Quốc Phương đả kích, giờ lại bị Dư Tử Cường đả kích, thật sự chịu không nổi, đau lòng khóc lóc chạy ra khỏi phòng làm việc.

“Tuyết Phi —— hừm.” Chung Mẫn Liên hô to một tiếng, không gọi được Hà Tuyết Phi lại, quay đầu nhìn chằm chằm Dư Tử Cường và Đình Tiểu Nhiên, tức giận hừ lạnh một tiếng sau đó đuổi theo.

Quan hệ giữa Dư Tử Cường và Chung Mẫn Liên càng ngày càng ác liệt, Đình Tiểu Nhiên cảm thấy rất buồn lòng tự trách, chợt thấy giống tình cảnh đấu đá giữa Phong Khải Trạch với Phong Gia Vinh.

Chẳng lẽ cô cũng sẽ rơi vào tình cảnh y như Tạ Thiên Ngưng sao?

Cô phải làm sao mới có thể khiến cho Chung Mẫn Liên tiếp nhận cô?

41. Chương 41: Thật Không Hứng Thú.

Sau khi chọc Hà Tuyết Phi tức giận chạy đi, Dư Tử Cường cảm thấy cực kỳ thoải mái, ung dung ngồi trên ghế làm việc, tự cao nói: “Hừm, không tự hỏi thăm xem Dư Tử Cường này là người như thế nào, dễ dàng bị người ta chinh phục đến thế sao? Nếu anh khuất phục vì bị các cô gái đeo bám, không phải quá tệ sao?”

Đình Tiểu Nhiên trừng mắt nhìn chằm chằm khi nghe thấy những lời anh nói, bất quá vì còn có nhân viên ở đây nên chỉ trầm mặc không tạt nước lạnh vào anh.

Người này thật thiếu giáo dục, đợi sau khi tan ca phải chỉnh anh mới được?

“Thư ký Đình, xin hỏi cô còn yêu cầu gì về bàn làm việc của mình không?”, nhân viên đã sắp xếp bàn làm việc xong, nhưng vẫn thử qua hỏi xem có cần chỉnh sửa gì thêm không.

Đình Tiểu Nhiên nhìn sơ qua một lượt, hài lòng gật đầu nói: “Cảm ơn mọi người, vậy là được rồi, chuyện còn lại cứ để tôi tự làm”,

“Vậy được rồi, nếu có cần gì cứ gọi cho chúng tôi biết”.

“Cảm ơn.”,

Nhân viên thu dọn xong dụng cụ, liền rời đi.

Đinh Tiểu Nhiên tiễn nhân viên tới cửa, chờ họ sau khi ra ngoài lập tức đóng cửa, xoay người lại nghiêm túc cảnh cáo Dư Tử Cường, “Em cảnh cáo anh, bây giờ là giờ làm việc, anh tốt nhất ngoan ngoãn làm việc, những chuyện không liên quan công việc không cho phép làm, bằng không ——”,

Dư Tử Cường không chút nào sợ lời cảnh cáo của cô, lấy tay chống cằm cười gian manh hỏi: “Bằng không thì sao?”,

Nhìn cái mặt ương ngạnh của anh, cô càng nghiêm túc cảnh cáo nói: “Đừng có đánh trống lảng với em, chăm chỉ làm việc đi.”,

“Chưa tới một tiếng đã là nghỉ trưa, giờ chúng ta cùng nhau tâm sự một chút đi, hoặc là giống như trước cãi nhau một trận, đến giờ tan ca thì đi ăn cơm, thế nào hả?”,

“Em mặc kệ anh”. Đinh Tiểu Nhiên bắt đầu dọn dẹp bàn làm việc của mình, bởi vì ngày đầu tiên đi làm, cho nên có rất nhiều việc không hiểu, xem ra cần cố gắng chăm chỉ hơn bình thường mới được.

“Này, em đừng cuồng công việc quá như vậy có được không, như vậy rất tệ nhạt”,

“Giờ là giờ làm việc, cần phải chăm chỉ làm cho thật tốt, anh mà không cầm miệng em sẽ lấy băng keo bịt miệng anh lại đó, ok?”.

“Anh mới là cấp trên của em, sao tự xưng em đối xử bất công với anh như vậy?”,

“Anh có ý kiến gì?”, cô dám khẳng định anh không dám làm gì cô.

“Không có ý kiến”, anh làm sao dám có ý kiến, nếu như có, người chịu thua thiệt cũng chỉ có thể là mình anh thôi.

“Nếu không có ý kiến thì làm việc đi, chưa tới giờ nghỉ không cho phép nói nhảm”,

“Ừm”, Dù Dư Tử Cường không cam lòng nhưng vẫn phải ừ một cái, bắt đầu làm việc, nhưng có làm thế nào cũng không tập trung được thỉnh thoảng ngược nhìn Đinh Tiểu Nhiên một cái, nhìn bộ dạng làm việc nghiêm túc của cô trông thật đáng yêu, miệng không nhịn được liền nói, “Tiểu Nhiên, nhìn bộ dạng em bây giờ thật sự rất ngon miệng”,

Đinh Tiểu Nhiên không vui nhú chặt chân mày, mặc kệ anh tiếp tục làm việc của mình, dọn dẹp bàn làm việc của mình thật ngăn nắp, sau đó chuẩn bị những tài liệu cần làm cho buổi chiều, một lòng chỉ muốn làm xong công việc, không để ý đến những thứ khác.

Cô càng không để ý, anh càng không chịu ngậm miệng, liên tục nói, “Này, một hồi đi đâu ăn trưa? Em thích ăn món gì nhất?”,

“Ở gần đây có một nhà hàng Trung Hoa rất nổi tiếng, trưa nay chúng ta cùng nhau đi ăn có được không?”,

“Nghe nói tay nghề của đầu bếp nơi đó đứng hàng số một, chỉ cần gửi qua có thể làm cho người ta chảy cả nước miếng”,

“Bất kể là điểm tâm hay món chính, mùi thơm và màu sắc đều rất tuyệt vời.”,

“Này ——” Thật sự không thú vị.

Dư Tử Cường vẫn cố gắng dùng thức ăn ngon dụ dỗ Đinh Tiểu Nhiên, để cô có chút phản ứng, ai ngờ một chút phản ứng cũng không có, còn nghiêm túc làm việc khiến anh hết ý kiến.

Cô luôn luôn thích ăn uống, thế sao hôm nay đột nhiên nghe đến ăn lại không chút nhúc nhích?

Đinh Tiểu Nhiên biết Dư Tử Cường cố ý lấy thức ăn ngon ra hấp dẫn cô, ngoài mặt cô không phản ứng nhưng thật ra trong lòng đang cười trộm, làm lỡ kế hoạch của mình. Cô không phải người chẳng biết nặng nhẹ, bây giờ lấy công làm chủ, đợi đến giờ tan ca nhất định sẽ mất đi quyền quyết định ngay.

Điều khiến cô lo lắng không phải chuyện công việc, mà là Hà Tuyết Phi kia, vừa rồi thấy Hà Tuyết Phi khóc lóc chạy ra ngoài, trong lòng cô liền xuất hiện loại cảm giác bất an.

Hà Tuyết Phi đau lòng khóc lóc chạy đi, bất quá không chạy ra khỏi công ty mà chạy đến nhà vệ sinh khóc thút thít.

Chung Mẫn Liên đuổi theo bước vào nhà vệ sinh, còn khoá trái cửa lại không để người khác vào quấy rầy hai người.

“Tuyết Phi, đừng khóc, khóc cũng không thể giải quyết vấn đề, chỉ càng khiến đối thủ cười nhạo mình hơn thôi, nếu như cháu muốn xoay ngược tình thế, vậy càng phải kiên cường hơn tìm cách đánh bại Đinh Tiểu Nhiên”,

“Đánh bại cô ta bằng cách nào, Tử Cường luôn giúp đỡ, che chở cô ta, ngay cả cơ hội nói một câu cháu cũng không có, sao đánh bại được cô ta?”, Hà Tuyết Phi tức giận oán trách, đã biết rõ kết quả nhưng chính thức đối mặt vẫn thấy đau lòng.

Cô biết Dư Tử Cường không thích cô, nhưng cô thật sự không hiểu mình đâu làm gì có lỗi với Dư Tử Cường, tại sao anh lại ghét cô thế?

“Cháu ngốc này, cơ hội phải dựa vào thủ đoạn mới có, không phải dựa vào khóc lóc, tin tưởng dì, chỉ cần cháu chân thành nhất định có thể khiến Tử Cường mở lòng. Tử Cường không phải người tâm địa sắt đá, người nào đối đãi nó tốt, trong lòng nó liền biết, nếu cháu có thể khiến nó cảm động đương nhiên nó sẽ thay đổi thái độ đối với cháu”.

“Nhưng cháu phải làm sao mới có thể khiến anh ấy cảm động đây?”,

“Dì hỏi cháu, cháu có thích Tử Cường không?”,

“Thích.”, Hà Tuyết Phi không giống như lúc đầu nhăn nhăn nhó nhó, mà là mạnh dạng thừa nhận tình cảm của mình đối với Dư Tử Cường.

Chuyện đã đến bước này cô không có gì để xấu hổ, nếu xấu hổ nữa chẳng phải chấp tay đưa người yêu cho người ta.

Chung Mẫn Liên rất hài lòng đáp án này, nắm lấy hai tay Hà Tuyết Phi khích lệ cô, “Tuyết Phi, cháu có biết không, Đinh Tiểu Nhiên đã xảy ra quan hệ với Tử Cường rồi”.

Vừa nghe chuyện này, mặt Hà Tuyết Phi lập tức đỏ lên thẹn thùng nói: “Dì, ý dì là muốn cháu xảy ra quan hệ với Tử Cường sao?”,

“Dì không có ý này, chẳng qua cháu thua Đinh Tiểu Nhiên ở mặt này, muốn thắng cô ta có hơi khó khăn, cho nên cháu nhất định phải thắng cô ta ở những mặt khác”,

“Mặt nào?”,

“Để tâm nhiều đến đời sống hàng ngày của Tử Cường, gặp chuyện gì cũng phải lo nghĩ cho Tử Cường trước, hoặc giả tặng quà cho nó, lâu ngày rồi nó cũng sẽ nhận ra tâm ý của cháu”.

“Ngay cả nhìn mặt cháu Tử Cường còn không muốn, cháu làm sao quan tâm anh ấy đây? Hiện tại bàn làm việc của Đinh Tiểu Nhiên ở phòng anh ấy, mỗi ngày hai người sớm tối gần nhau, tình cảm càng ngày càng tốt, còn quan hệ của cháu và anh ấy lại càng ngày càng tồi tệ. Dì à, cháu thấy anh Tử Cường sẽ không thích cháu đâu, nên cháu vẫn ——”,

Chung Mẫn Liên biết Hà Tuyết Phi muốn buông tay, nhưng bà không cho phép, “Cháu định từ bỏ sao? Cháu còn chưa cố gắng mà đã từ bỏ chẳng lẽ cháu không thấy thua như vậy rất uất ức sao?”,

Vì không muốn Đinh Tiểu Nhiên tiếp tục ở cạnh con trai bà, bà phải dùng cách này, tốt nhất phải khiến cho Hà Tuyết Phi cố gắng thi đấu.

“Không phải cháu không cố gắng, mà là cháu có cố gắng mấy cũng uổng công thôi vì Tử Cường ghét cháu, mỗi lần nhìn thấy cháu liền y như muốn ăn thịt người, cháu thật sự sợ”.

“Đừng sợ, có dì chống lưng cho cháu, cháu sợ cái gì, chẳng lẽ cháu thật sự muốn từ bỏ sao?”,

“Cháu ——”, vừa nói đến buông tay, Hà Tuyết Phi lại không thể nào cam lòng, thâm tâm khá là mâu thuẫn. Cô không muốn buông tay, nhưng mà hi vọng lại quá xa vời khiến cô thấy bất lực giành lấy nên không thể không từ bỏ.

“Vì muốn đoạt lấy hạnh phúc cho chính mình dù phải dùng thủ đoạn thì có sao đâu? Cũng bởi vì lúc đầu dì không biết cố gắng đoạt lấy hạnh phúc cho nên chồng dì mới sống cùng tình nhân của ông ta, chẳng lẽ cháu muốn bước theo vết xe đổ của dì sao?”, Chung Mẫn Liên cố gắng thuyết phục Hà Tuyết Phi, để cô có lòng tin và dũng khí.

Hà Tuyết Phi suy nghĩ một chút, thâm giận chính mình, sau đó gật đầu đáp ứng, “Dạ dì, cháu sẽ cố hết sức”,

Tình cảnh hiện nay của cô rất tồi tệ, thay vì đối mặt với những khoản nợ khổng lồ, chẳng bằng thi đấu với Đinh Tiểu Nhiên, người đến trước chưa chắc thắng, người đến sau cũng chưa chắc sẽ thua.

“Vậy mới đúng chứ. Hôm nay cháu cứ về nhà nghỉ ngơi đi, chiều dì sẽ kêu người bố trí bàn làm việc cho cháu, nếu Tử Cường không cho bố trí bàn làm việc ở trong phòng nó, vậy dì sẽ bố trí bàn làm việc của cháu ở đối diện phòng làm việc của nó”,

“Cám ơn dì”,

“Sau này chúng ta sẽ là người một nhà, còn khách sáo cái gì? Lau sạch nước mắt, sau đó về nhà đi. Hôm nay dì còn chút chuyện phải làm, không thể ở cùng cháu rồi”.

“Dạ”, Hà Tuyết Phi dịu dàng trả lời, mắt dõi theo bóng lưng rời đi của Chung Mẫn Liên, sau đó nhìn chính mình trong gương, hít một hơi thật sâu.

Người đàn ông nào gặp cô cũng đều khen cô rất đẹp, mà đàn ông đều thích loại con gái đẹp, tại sao Dư Tử Cường lại không thích cô?

Dư Tử Cường nằm sấp trên bàn làm việc, không làm gì mà cứ nhìn chăm chăm Đinh Tiểu Nhiên, một hồi rồi lại một hồi cho đến khi hết giờ làm việc, lập tức đứng dậy, hoan hô nói: “Ha ha, tới giờ rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi”.

Đinh Tiểu Nhiên không vui nhú mày, liếc nhìn anh một cái, không lập tức đứng dậy mà đi thu dọn đồ đạc trên bàn, nhưng chưa dọn dẹp xong đã bị người lôi đi.

“Đi mau đi mau, tới giờ nghỉ rồi”, Dư Tử Cường trực tiếp lôi người đi.

“Chờ một chút, em còn chưa dọn xong mà.”, lqd-ann

“Chiều hãy dọn tiếp, đi”. Anh dùng lực kéo cô ra khỏi vị trí, sau đó đi tới cửa.

Thấy Tử Cường rất kiên quyết, Đinh Tiểu Nhiên không thể làm gì khác hơn đành thỏa hiệp, ngoan ngoãn đi theo anh, ai ngờ vừa mới mở cửa phòng làm việc, bên ngoài đã có một người đứng chờ sẵn, chặn lại đường đi của họ.

Chung Mẫn Liên muôn nắm chặt giờ tan ca, nên đã đến sớm hơn đứng chắn ở chỗ này, thấy cửa vừa mở, mặt lập tức lộ ra nụ cười xấu xa, lấy thân phận trưởng bối nói: “Tử Cường, hôm nay con chở mẹ đi ăn trưa đi, mẹ muốn ăn ở nhà hàng Tây, con mau lái xe chở mẹ đi”.

Yêu cầu này rõ ràng là có dụng ý khác, vừa nhìn liền biết bà cố ý đến phá rối.

42. Chương 42: Tình Thế Khó Xử

Vừa nhìn thấy Chung Mẫn Liên đứng chặn cửa, Dư Tử Cường biết bà tới để phá đám, nhưng yêu cầu của bà tựa hồ anh không có lý do để cự tuyệt, chỉ có thể bất đắc dĩ khấn cầu bà, “Mẹ, bình thường mẹ đâu có chịu đi ăn cơm chung với con, cho nên mẹ có thể đừng gây chuyện với con nữa được không?”

“Thằng quỷ này, mẹ là mẹ con, chẳng lẽ muốn con dẫn đi ăn bữa cơm thôi cũng có vấn đề sao?” Chung Mẫn Liên lớn tiếng phản bác, lời này ngoài mặt nói cho Dư Tử Cường nghe, kì thực là nói cho Đinh Tiểu Nhiên nghe.

Đinh Tiểu Nhiên không phải kẻ ngốc, vừa nghe liền biết ẩn ý trong đó, cố gắng ‘kiềm chế’ mỉm cười thật tự nhiên, vui vẻ nói như không có gì: “Tử Cường, anh đưa dì đi ăn trưa đi, em —— ”

Lời chưa nói hết liền bị Chung Mẫn Liên cắt ngang, “Ai là dì của cô, người ở đây đều gọi tôi bà chủ, cô cũng phải gọi như thế.”

“Dạ, bà chủ.”

“Ừ.” Chung Mẫn Liên khinh thường đáp, tiếp tục ra lệnh cho Dư Tử Cường, “Tử Cường, đi.”

“Mẹ ——” Dư Tử Cường không thể nào cam chịu, bị rơi vào tình thế khó xử bất đắc dĩ nhìn Đinh Tiểu Nhiên một cái, hít sâu một hơi quyết định muốn nói rõ với Chung Mẫn Liên, Đinh Tiểu Nhiên lại mở miệng trước, “Tử Cường, anh đưa bà chủ đi ăn trưa đi, em phải về nhà một chuyến, nói không chừng mẹ đã chuẩn bị xong cơm rồi, em đi trước, bye.”

Đinh Tiểu Nhiên vừa nói xong lập tức đi, không muốn Dư Tử Cường rơi vào tình thế khó xử.

“Tiểu Nhiên ——” Dư Tử Cường vội vàng gọi cô lại, cuống cuống chạy đi muốn giữ lại cô, nhưng Chung Mẫn Liên không cho chân ở trước mặt anh, không để anh đuổi theo, “Tử Cường, chúng ta đi ăn trưa đi.”

“Mẹ, tại sao mẹ phải làm như vậy?” Dư Tử Cường buồn bã nhìn mẹ mình, rất ghét cách hành xử của bà, nhưng lại không thể chân chính bộc lộ ra đành cứng rắn dồn ép cơn giận trong lòng xuống.

“Mẹ muốn con trai đưa mẹ đi ăn cơm, chẳng lẽ yêu cầu này rất quá đáng sao?” Chung Mẫn Liên hùng hồn nói, căn bản không thấy mình làm vậy có gì quá đáng.

“Mẹ thật lòng muốn ăn cơm với con sao?”

“Nói nhảm, mẹ và con trai ăn cơm có gì thật hay không thật chứ?”

“Mẹ cố ý không muốn con ở cạnh Tiểu Nhiên, đúng chứ?”

“Cố ý, thì đã sao?”

“Vậy mẹ đừng trách con gây khó dễ cho Hà Tuyết Phi.”

“Con ——” Chung Mẫn Liên bị lời này làm chấn động, hơi lo lắng mình làm vậy sẽ càng khiến mối quan hệ của Tử Cường và Tuyết Phi càng trở nên xấu đi, đành vội vàng chuyển chủ đề, “Tạm thời chúng ta không nói đến chuyện này, đi ăn cơm trước đi, đi.”

Dư Tử Cường không nói gì nữa, tức giận đi về phía trước, quyết định đem toàn bộ cơn giận này tính sổ trên đầu Hà Tuyết Phi.

Một mình Đinh Tiểu Nhiên ra khỏi công ty, phát hiện chỗ này cách bệnh viện không xa, thuận đường mua Hamburger để giải quyết bữa trưa, sau đó ngồi trên xe buýt đến bệnh viện gặp Tạ Thiên Ngưng.

Vừa lúc cảnh Đinh Tiểu Nhiên ăn Hamburger ngồi trên xe buýt, bị Hà Tuyết Phi thấy được, trên mặt liền ‘lộ’ ra nụ cười phấn khởi.

Hoắc Thanh Cúc đứng bên cạnh thấy con gái mình mỉm cười, cảm thấy hơi khó hiểu, liền hỏi rõ, “Tuyết Phi, con cười gì vậy? Mới rồi mặt còn sầu khổ đột nhiên giờ lại cười, con đừng có dọa mẹ chứ.”

“Mẹ, mẹ có biết vừa rồi con thấy gì không?” Hà Tuyết Phi thấy Dư Tử Cường không đi cùng Đinh Tiểu Nhiên, tâm tình liền tốt lên, tâm mắt vẫn nhìn chăm chăm theo hướng xe buýt đi xa.

“Thấy gì?”

“Con vui vì thấy Đinh Tiểu Nhiên đi một mình không có Tử Cường bên cạnh.”

“Đinh Tiểu Nhiên, là cô gái giành Tử Cường với con sao?”

“Đúng, chính là cô ta. Lúc này là giờ tan ca, cô ta không đi ăn trưa với Tử Cường, mà ngồi một người trên xe buýt ăn Hamburger, chẳng lẽ —— ”

Chẳng lẽ cô ta và Tử Cường chỉ là đóng kịch sao? Hà Tuyết Phi tưởng tượng ra rất nhiều lý do, càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn.

Hoắc Thanh Cúc cũng nghĩ đến khả năng này, khích lệ con gái mình, “Tuyệt Phi, bây giờ con không nên tuý tiện buông Dư Tử Cường ra, biết không? Cho dù có muốn bỏ mẹ cũng không cho phép, bởi vì đây là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

“Mẹ, con hiểu rồi, con sẽ không dễ dàng buông tay nữa.”

“Nếu quả thật không giải quyết được chuyện Dư Tử Cường, vậy con liền —— ”

“Vậy con cần làm gì?” lqđ-ann.

“Con phải tìm cách lấy cho được tiền của nó, chỉ cần có tiền chúng ta mới có thể đổi đời, sử dụng cách nào cũng được.”

Đối với chuyện này, Hà Tuyệt Phi cũng không có phản ứng gì, chỉ trầm mặc không nói, vẻ mặt hơi rầu rĩ tựa hồ phản đối cách làm này.

Hoắc Thanh Cúc không quan tâm chuyện cô đồng ý hay không, chỉ cần mình quyết là được.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên đi tới bệnh viện, trực tiếp tìm Tạ Thiên Ngưng, vì giờ là giữa trưa cho nên Phong Khải Trạch cũng có ở đây, hai người đối mặt nhìn nhau.

Hôm nay Phong Khải Trạch ôn hoà hơn trước rất nhiều, không còn vẻ mặt ông già khi thấy Đinh Tiểu Nhiên, còn chủ động chào hỏi, “Tiểu Nhiên, cô tới rồi?”

“Đúng vậy, lâu rồi không đến thăm mọi người, vừa lúc hôm nay hơi rảnh nên tới gặp mọi người một chút.” Đinh Tiểu Nhiên đi vào, đầu tiên nhìn mặt bảo bảo, lấy tay ghẹo nó, “Bảo bảo à, mẹ nuôi tới thăm con nè, con có vui không?”

Tạ Thiên Ngưng vừa dùng xong bữa trưa, thấy Đinh Tiểu Nhiên ăn mặc nghiêm trang, liền đoán được cô từ đâu tới đây, vì vậy lấy điểm tâm đưa tới trước mặt cô, “Cậu vẫn chưa ăn cơm trưa, ở đây có chút điểm tâm mau qua ăn chút đi.”

“Sao cậu biết mình chưa ăn trưa, cậu là thần tiên hả?” Đinh Tiểu Nhiên không khách khí cầm lấy điểm tâm ăn, sau đó mới hỏi.

“Vừa mới tan ca mười mấy phút, cậu đã xuất hiện trong bệnh viện, còn ăn mặc nghiêm túc thế tám phần là từ công ty chạy tới đây, trong thời gian mười mấy phút ngắn ngủi cậu có thể ăn cơm ở trên xe được sao?”

“Ồi chà, quả nhiên gần mực thì đen gần đèn thì sáng, mình không thể không thừa nhận cậu thông minh hơn trước rất nhiều, xem ra mình cũng phải tìm một ông chồng thông minh mới được.”

“Vậy cậu có đối tượng gì chưa?”

“Mình nói là Dư Tử Cường, cậu sẽ phản ứng thế nào?”

“Đương nhiên là vui rồi. Thế nào, cậu và Dư Tử Cường có tiến triển mới gì không, mau nói ình biết đi. Mấy ngày nay cậu không chịu liên lạc với mình, cũng không nói ình biết kết quả xem mắt thế nào? Bữa nay cậu mà không chịu nói rõ ra đừng hòng rời khỏi đây.” Tạ Thiên Ngưng rất để ý chuyện này, kéo Đinh Tiểu Nhiên ngồi xuống, muốn nghe cô kể rõ mọi chuyện.

Đinh Tiểu Nhiên bất đắc dĩ thở dài, vừa nghĩ tới Lâm Trường Thịnh liền dè dặt dặn dõ nói: “Đừng nhắc tới tên xem mắt đó nữa, cậu có biết hắn ta là ai không?”

“Cậu không nói, làm sao mình biết hắn ta là ai?”

“Hắn ta tên Lâm Trường Thịnh, là bạn trai của Tiêu Vũ Huyền.”

“A —— bạn trai Tiêu Vũ Huyền không phải là Điền Vĩ sao, sao lại biến thành Lâm Trường Thịnh rồi?”

“Quý mới biết, dù có đem cái tên tự cao tự đại không xem ai ra gì kia tặng không ình, mình cũng không thèm.”

“Điền Vĩ thì sao, hiện tại Tiêu Vũ Huyền không cần hắn ta nữa, có phải hắn ta lại quay về tìm cậu không?”

“Quả nhiên bị cậu đoán trúng, hần ta ——” Đinh Tiểu Nhiên còn chưa nói hết câu, đột nhiên di động trong túi xách vang lên, cắt ngang lời cô, không còn cách nào khác đành lấy điện thoại ra xem, thấy Dư Tử Cường gửi tin nhắn tới cô chưa kịp phản ứng, điện thoại đã bị người đoạt đi.

Tạ Thiên Ngưng chườm người tới, muốn xem ai gửi tin nhắn, vừa thấy tin nhắn do Dư Tử Cường gửi lập tức giật lấy điện thoại, nhìn, “Ha ha, thì ra Dư Tử Cường gửi tới, mình phải xem rốt cuộc nó muốn nói gì với cậu?”

“Tạ Thiên Ngưng, cậu là đạo tặc hả?”

“Em yêu, thật xin lỗi, tối nay sẽ cùng em đi ăn tối, người yêu của em.” Tạ Thiên Ngưng thẳng thừng đọc tin nhắn ra, sau đó cười xấu xa nói: “Đinh Tiểu Nhiên, cậu không thành thật nha, mau khai ra đi rốt cuộc cậu và Tử Cường là thế nào hả?”

“Trả lại ỉnh?” Đinh Tiểu Nhiên đoạt lại điện thoại, mặc dù nội dung tin nhắn bị Tạ Thiên Ngưng đọc ra hết, nhưng cô vẫn không nhịn được muốn tận mắt nhìn xem, vì tin nhắn này khiến lòng cô được xoa dịu nhiều hơn.

“Tiểu Nhiên, mau nói ỉnh biết rốt cuộc cậu và Tử Cường thế nào rồi hả, có phải có tiến triển rồi đúng không?”

“Giờ cậu ấy là bạn trai của mình, cậu nói có tiến triển không hả?”

“Thật à, vậy tốt quá, mình sớm thấy hai người rất xứng đôi, không ngờ hai người quả thật đang ở cùng nhau.”

“Này vẫn chưa biết được đâu?” Đinh Tiểu Nhiên vừa nghĩ tới Chung Mẫn Liên phản đối kịch liệt chuyện cô ở cùng Dư Tử Cường, trong lòng tràn đầy lo lắng.

“Thế nào, sao mặt buồn xo thế hả, này không giống cậu nha có phải gặp chuyện gì khó khăn rồi không, dù sao gần đây mình đang rảnh, nói ra xem mình có giúp được cậu không?”

“Cậu không giúp được mình đâu.”

“Nếu mình không giúp được, vậy mình gọi khỉ con giúp cậu.”

Đinh Tiểu Nhiên nghe nói thế, đưa mắt nhìn sang Phong Khải Trạch, ủ rũ cúi đầu, thở dài nói: “Chỉ sợ cậu ta cũng không giúp được mình đâu.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thậm chí ngay cả khỉ con cũng không giúp được cậu, mau nói rõ chút đi.”

“Mẹ Tử Cường không thích mình, không cho chúng mình ở cạnh nhau, bà ta còn chọn cho Tử Cường một cô dâu ‘khác’, ‘ép’ Tử Cường cưới cô ta, chuyện này hai người có thể giúp sao? Tử Cường ép mình đến ngân hàng Thiên Tường làm thư ký của anh ấy, mà mẹ anh ấy cũng sắp xếp cho cô gái kia đến làm thư ký, nói đến nước này cậu có thể tưởng tượng ra tình cảnh hiện nay tồi tệ đến mức nào rồi chứ?”

“Tại sao mẹ Tử Cường không thích cậu?”

“Có thể mình cho bà ấy ấn tượng quá xấu, lại thêm mình vừa không có tài sản cũng chẳng có gia thế gì cả.” Tạm thời Đinh Tiểu Nhiên cố ý che giấu chuyện ở hộp đêm, không muốn để quá nhiều người biết cô đã quan hệ với Dư Tử Cường, vì không muốn Tạ Thiên Ngưng hỏi tiếp đành kiếm cớ rời đi, “Được rồi, mình phải về công ty làm việc, cuối tuần này chúng mình lại đến thăm cậu.”

Nói xong, vội vàng rời đi, tựa như đang chạy trốn.

“Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên.” Tạ Thiên Ngưng còn chưa chịu để cô đi, lớn tiếng gọi cô lại, đáng tiếc vô dụng người đã chạy ra khỏi cửa rồi.

“Tiểu Nhiên này, rốt cuộc là làm sao vậy?”

Phong Khải Trạch không nói gì, nhưng anh có dự cảm mình phải xen vào chuyện người khác rồi.

43. Chương 43: Gắn Kết Với Nhau.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên rời khỏi bệnh viện, không biết nên đi đâu liền đi thẳng về công ty, Vì lúc này còn chưa tới giờ làm nên người trong công ty rất vắng, chỉ còn lại lẻ tẻ mấy người lao công.

Những người lao công trong công ty vừa thấy Đinh Tiểu Nhiên, liền dùng nhìn ánh mắt khác thường nhìn cô, thậm chí còn có mấy lời xì xào bàn tán.

“Này, các người có nghe nói gì chưa, chủ tịch vì cô thư ký này mà cãi nhau với bà chủ.”

“Dĩ nhiên có nghe, nói là thư ký nhưng thật ra là bạn gái của chủ tịch đó.”

“Làm sao cô biết?”

“Chủ tịch bố trí bàn làm việc của cô ấy trong phòng của mình, lại còn vì cô ấy mà cãi nhau với bà chủ, ngoại trừ quan hệ này ra còn có người đàn ông nào vì một người con gái lại cãi nhau với mẹ mình chứ?”

“Nói cũng phải, nhưng hôm nay bà chủ có dẫn theo một cô gái họ Hà, có vẻ bà chủ rất thích cô ta, có lẽ sẽ trở thành bà chủ nhỏ của nhà họ Dư.”

“Bà chủ thích thì có ích lợi gì, chủ tịch không thích cũng uống công thôi.”

“Cũng đúng, chủ tịch là con trai độc nhất, khẳng định —— ”

Hai nhân viên còn muốn tiếp tục bàn tán, đột nhiên thấy Hà Phương Quốc từ bên trong đi ra, lập tức ngậm miệng lại không nói nữa, đi làm những việc khác.

Hà Phương Quốc đã nghe thấy hết bảy tám phần câu chuyện hai nhân viên này vừa nói, cho nên hiểu được một chút, âm thầm nhìn hướng Đinh Tiểu Nhiên đi, lắc đầu một cái, sắc mặt hơi khó xử không biết phải nói gì, đành đi ra khỏi cửa.

Đinh Tiểu Nhiên đoán được những đồng nghiệp khác đang bàn tán cái gì, có lẽ vì lúc trước đã quen nghe những chuyện này ở công ty Chính Thiên, nên không cảm thấy gì cả, nghiêm túc làm việc, mặc dù trong lòng có chút khó chịu nhưng cô vẫn nhẫn nhịn, bởi tin nhắn Tử Cường đã gửi cho cô, làm cho cô đã thấy mãn nguyện rồi.

Dư Tử Cường không có tâm trạng ăn uống gì, mặt trông chờ thời gian mau chóng trôi qua. Sau đó trở về làm việc, kết thúc buổi trưa cực khổ này.

Ngược lại Chung Mẫn Liên ăn rất ngon miệng, càng ăn càng thấy vui, vừa ăn vừa khuyên Dư Tử Cường, “Tử Cường, không phải mẹ muốn nhắc nhở con, nhưng mắt chọn người của con sao càng ngày càng tệ quá. Cứ nhiên xem trọng loại con gái như Đinh Tiểu Nhiên?”

“Mẹ ăn đi, nói nhiều như vậy làm gì?” Dư Tử Cường không vui nói, tầm mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, mặc kệ bà.

“Mẹ là mẹ của con, con nên chú ý thái độ nói chuyện với mẹ một chút chứ?”

“Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn con phải làm sao mới vừa lòng hả?” Dư Tử Cường không biết phải làm sao đành điều chỉnh giọng điệu mình hòa nhã hơn, nhưng sắc mặt vẫn căng thẳng không có gì vui, cả phần cơm trưa cũng không thèm ăn.

“Rất đơn giản, chỉ cần con cưới Tuyết Phi mẹ sẽ hài lòng.”

“Tuyết đối không thể.”

“Cứ thử lui tới đi, một cơ hội con cũng không cho Tuyết Phi, vậy có công bằng với nó không?”

“Mẹ có đối xử công bằng với Tiểu Nhiên không?”

“Này khác, Đinh Tiểu Nhiên sao sánh bằng Tuyết Phi.” Vừa nói đến Đinh Tiểu Nhiên, Chung Mẫn Liên liền biến sắc, lộ rõ chán ghét trên mặt, vốn ăn uống ngon miệng giờ đột nhiên mất hứng đặt dao nĩa trong tay xuống.

Dư Tử Cường cảm thấy bất bình thay cho Đinh Tiểu Nhiên, mãnh liệt phản bác, ” Với con mà nói, Tuyết Phi không thể sánh bằng Tiểu Nhiên.”

“Quên đi, bất kể mẹ có nói thế nào con cũng thấy Đinh Tiểu Nhiên tốt hơn, đã như vậy chúng ta cứ chờ xem, để thời gian chứng minh đi.”

“Được, cứ để thời gian chứng minh đi. Mẹ, mẹ ăn xong chưa?”

“Chưa đâu, mẹ còn muốn ăn.” Chung Mẫn Liên lại cầm dao nĩa lên bắt đầu ăn, mà còn ăn rất chậm, rõ ràng đang muốn trì hoãn thời gian.

Dư Tử Cường biết bà cố ý trì hoãn thời gian, mặc kệ bà, móc điện thoại trong túi ra gửi tin nhắn. Ai ngờ còn chưa kịp bấm chữ, điện thoại đã bị người cướp đi.

“Con ngoan ngoãn ngồi ăn cơm ẹ, bấm điện thoại làm gì? Điện thoại của con tạm thời cứ để chỗ mẹ, khi nào về mẹ trả lại cho con.” Chung Mẫn Liên giữ lấy điện thoại Dư Tử Cường, hạn chế mọi hành động của anh không cho phép anh gọi điện thoại cho Đinh Tiểu Nhiên.

“Mẹ, mẹ làm gì đó, ngay cả điện thoại cũng không cho con gọi là sao?”

“Thời gian này con chỉ thuộc riêng về mẹ, mẹ không cho phép con liên lạc với người khác.”

“Con không còn là con nít, con có cuộc sống riêng của chính mình.”

“Ở trong mắt mẹ con vĩnh viễn vẫn là đứa trẻ, con còn chưa ăn trưa, mau ăn nhanh đi bằng không sẽ đói, cả trưa không ăn sức đâu đi chùa với mẹ.”

“Đi chùa làm gì?” Ăn cơm trưa, đoạt điện thoại đi động, những chuyện này Dư Tử Cường còn miễn cưỡng chịu được, lại bị chiếm nguyên buổi trưa khiến anh không cách nào nhịn được, quyết cự tuyệt: “Con không đi. ”

“Không đi cũng phải đi, mẹ đây vì lo nghĩ cho con thôi. ”

“Con thấy mẹ cố ý không muốn con có cơ hội ở chung với Tiểu Nhiên.”

“Cô ta bây giờ là thư ký của con, hôm nay mẹ có thể khiến con không gặp được cô ta thì mỗi ngày cũng có thể không được gặp cô ta. Quyết định vậy đi, nếu con còn nghĩ mẹ là mẹ con chiều nay phải đi cùng mẹ đến chùa thắp hương bái Phật.” Chung Mẫn Liên lấy thân phận trưởng liên bối áp chế Dư Tử Cường. lqd-ann.

Dù Dư Tử Cường tức giận nhưng lại không thể làm gì, hít một hơi thật sâu, giữa bên hiếu bên tình thật khó quyết định, đành lui từng bước vậy, “Vậy mẹ đưa điện thoại để con nói cho cô ấy biết đi?”

“Con yên tâm, mẹ sẽ nhờ người khác nói cho cô ta biết, bắt đầu từ bây giờ điện thoại của con sẽ để ở chỗ của mẹ, tránh con cả ngày lẫn đêm đều nhìn chăm chăm vào điện thoại mà không yên lòng.”

“Mẹ —— ”

“Được rồi, chẳng lẽ con vì một cô gái mà không nhận người mẹ sinh thành nuôi dưỡng con sao? Mẹ chẳng qua chỉ kêu con đi chùa cùng mẹ, con cũng không chịu, vậy sau này nếu con và Đinh Tiểu Nhiên kết hôn, có phải cả hai đứa đều bỏ mặc mẹ không?”

“Đây là hai chuyện khác nhau.”

“Với mẹ đều giống nhau cả, nếu cả điểm này Đinh Tiểu Nhiên cũng không độ lượng, có phải lòng dạ quá hẹp hòi không?”

“Con đi cùng mẹ, nhưng mẹ đừng nên ‘ép’ con, càng đừng nên —— ”

“Được rồi, mau ăn cơm đi.” Chung Mẫn Liên không ra mặt phản đối, một lòng nghĩ đến chuyện của mình.

Dư Tử Cường không nói thêm nữa âm thầm thở dài, thực sự không muốn ăn nhưng trong lòng anh lại có điều băn khoăn. Lần này đi chùa nhất định không có chuyện gì tốt, xem ra anh phải chuẩn bị tâm lý sẵn chuyện xấu sẽ xảy ra.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên quay về phòng làm việc, vừa làm vừa chờ Dư Tử Cường trở về, chờ buổi tối cả hai cùng nhau đi ăn cơm, ai ngờ chờ đến cả buổi chiều cũng không thấy anh trở về, trong lòng có chút bồn chồn liền gửi tin nhắn cho anh, hỏi anh lúc nào về vậy mà vẫn không có chút tin nào hồi âm.

Không có anh bên cạnh khiến cô làm việc gì cũng không thể hăng hái vui vẻ như buổi sáng, tâm trí hoảng loạn trong đầu không ngừng suy đoán hiện giờ anh đang làm gì?

Dư Tử Cường bị Chung Mẫn Liên ‘ép’ phải đi chùa gì đó, kết quả mất mấy tiếng mới đến được nơi, mặt trời cũng đã lặn về Tây, trời sập tối điều này càng làm anh cảm thấy có chút khó hiểu, “Mẹ, giờ trời đã tối, mẹ còn đến chùa để làm gì? Hôm nào tới không được sao, sao cứ phải hôm nay hả?”

“Đã tới nơi rồi, con nói nhiều như vậy làm gì? Đi, chúng ta mau vào thôi.” Chung Mẫn Liên không quan tâm bây giờ là giờ nào, vô cùng cao hứng đi vào cổng chùa.

Dư Tử Cường nhìn chung quanh, phát hiện nơi này toàn là núi non trông rất vắng vẻ, hơn nữa cách thành phố khá xa, trời tối đường núi không dễ đi, căn bản không về được, trong lòng không ngừng bắt đầu hoài nghi mục đích Chung Mẫn Liên dẫn anh đến đây làm gì, “Mẹ, mẹ nói rõ đi, mẹ lừa con tới nơi này rốt cuộc có mục đích gì?”

“Tới chùa đương nhiên là bái Phật, mẹ còn có mục đích gì nữa?” Chung Mẫn Liên vừa đi vừa trả lời, còn nhắc nhở một câu, “Tử Cường, nếu con muốn bỏ mẹ lại một mình ở chỗ này, vậy con cứ tự nhiên đi về đi.”

“Mẹ đoán rằng con sẽ không bỏ lại mẹ.”

“Đúng vậy, mẹ đoán con sẽ làm thế, đi.”

Dư Tử Cường chỉ biết lắc đầu thở dài, đành nhắm mắt đi vào trong chùa, ai kêu bà là mẹ anh, anh đành phải đi theo thôi.

Cứ nghĩ tới phải qua đêm ở đây đã tởm tợm lắm rồi, ai ngờ còn có chuyện tởm tợm hơn nữa.

Sau khi Dư Tử Cường đi vào trong chùa, nhìn thấy đầu tiên không phải là tượng Phật ở bên trong mà là người đang lạy Phật, cả khuôn mặt liền tối sầm, thật sự chỉ muốn quay đầu bỏ đi, nhưng anh không thể bởi vì anh không nỡ bỏ lại mẹ anh ở lại nơi này.

Trong chùa, Hà Tuyết Phi đang cùng Hoắc Thanh Cúc đang bái Phật.

Sau khi Chung Mẫn Liên đi vào, lập tức chào hỏi họ, “Thanh Cúc, hai người cũng tới đây thật sao?”

“Vừa nhận tin nhắn của cô, tôi và Tuyết Phi liền tới, không ngờ ở nơi này còn có một ngôi chùa lớn đến vậy, thật hoàng tráng quá. Tử Cường, cháu khỏe không?” Hoắc Thanh Cúc giả bộ như không có gì chào hỏi Dư Tử Cường, sau đó nháy mắt với Hà Tuyết Phi, ý bảo cô cứ mạnh dạn chào hỏi.

Hà Tuyết Phi hiểu ý, dù căng thẳng thế nào cũng phải nỗ lực mở miệng chào hỏi, “Tử Cường —— ”

“Xin gọi tôi là anh Dư.” Dư Tử Cường lạnh lùng nói ra, buồn bã nhìn chằm chằm Chung Mẫn Liên chất vấn, “Thì ra mẹ gạt con tới đây là vì chuyện này sao?”

“Nói lừa gạt thật khó nghe quá, mẹ chỉ muốn con đi theo mẹ, Tuyết Phi thì đi cùng mẹ nó, này có vấn đề gì sao?” Chung Mẫn Liên bình tĩnh nói, không quan tâm Dư Tử Cường tức giận.

“Được, đã như vậy mẹ bái Phật của mẹ, con ở dưới chân núi chờ mọi người.”

“Nếu đã tới, vậy con cùng Tuyết Phi đi dạo chung quanh đi, mẹ cùng dì Thanh Cúc ở đây lạy Phật. Thanh Cúc, chúng ta đi.” Chung Mẫn Liên muốn tạo cơ hội cho Dư Tử Cường ở cùng Hà Tuyết Phi, để gắn kết tình cảm bọn họ lại với nhau.

Dư Tử Cường cười xấu xa, lạnh lùng nói: “Mẹ không sợ con bỏ cô tại một mình mà đi sao?”

“Nếu con dám bỏ nó lại một mình, đồng nghĩa bỏ lại mẹ ở lại, cho dù con không thích Tuyết Phi, nhưng chẳng lẽ ngay cả mẹ con cũng không cần sao. Ngoan ngoan bảo vệ Tuyết Phi, nói thế nào đi nữa nó cũng là con gái, còn con là đàn ông ngay cả chút phong độ này cũng không có, con không cảm thấy rất mất mặt sao?” Chung Mẫn Liên ném lại một câu rồi cùng Hoắc Thanh Cúc rời đi.

Trước khi đi Hoắc Thanh Cúc nhìn Hà Tuyết Phi một cái, âm thầm nói cô phải biết cố gắng tranh thủ.

Hà Tuyết Phi khúm núm cúi đầu, cái gì cũng không dám nhìn cũng không dám nói, lòng tràn đầy căng thẳng.

44. Chương 44: Còn Có Thể Cứu Được.

Sau khi Chung Mẫn Liên cùng Hoắc Thanh Cúc rời đi, vì mặt trời đã lặn về tây cho nên khách hành hương đến bái Phật ở trong chùa lại càng vô cùng thưa thớt, mới vừa rồi còn thấy một hai bóng người, hiện tại chỉ còn lại có Dư Tử Cường và Hà Tuyết Phi.

Hà Tuyết Phi vẫn luôn không dám ngẩng đầu nhìn Dư Tử Cường, dù vậy, cô vẫn có thể cảm nhận cơn giận đang tản ra khắp người Dư Tử Cường, trong lòng không ngừng lo sợ, đừng nói ngẩng đầu nhìn anh, ngay cả thở cũng phải cẩn thận từng li từng tí, không dám phát ra nửa tiếng vang.

Vốn Dư Tử Cường đã không có cảm tình với Hà Tuyết Phi, thấy bộ dạng nhẩn nhá không chút cá tính này của cô lại càng thêm ghét, quyết bỏ mặc cô tự mình đi xem vùng lân cận một chút, ai ngờ anh vừa đi một bước, Hà Tuyết Phi liền bước theo một bước, càng làm cho anh thêm bức rức, vì vậy ra lệnh: “Không được đi gần tôi, cách xa tôi năm bước.”

“Em ——” Hà Tuyết Phi bị mệnh lệnh này dọa sợ càng thêm bối rối, cả người co thành một khối, vừa sợ đồng thời lại vừa có một cổ cảm giác quật cường không cam lòng từ bỏ, vẫn luôn cố gắng chịu đựng.

“Hà tiểu thư, nếu cô còn có chút sĩ diện, mau chóng từ bỏ đi, vậy tôi vẫn có thể xem cô là bạn bè, nhưng nếu muốn tôi cưới cô thì không thể nào. Tôi không có chút tình cảm nào với cô, tại sao tôi phải kết hôn với cô? Làm gì cô cũng phải nghe theo trưởng bối, chẳng lẽ không có chút chủ kiến riêng ỉn sao?”

“Thật ra thì —— thật ra thì chúng ta có thể thử làm quen xem —— ”

“Không cần thử, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cô không phải loại người tôi thích, nếu như cô cứ cố bám mãi theo tôi, vậy mối quan hệ giữa chúng ta chỉ càng cương hơn thôi, đến cuối cùng có thể làm kẻ thù.”

“Cái gì?” Vừa nghe đến hai chữ ‘kẻ thù’, dọa Hà Tuyết Phi không dám hít thở, sắc mặt tái nhợt, mười ngón tay cấu chặt vào nhau, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi lạnh, dường như rất sợ hai chữ này.

Chẳng lẽ cô chỉ muốn yêu một người lại khó khăn đến thế sao?

Nhưng mà cô lại càng không muốn làm kẻ thù của anh.

Dư Tử Cường thấy bộ dạng Hà Tuyết Phi bị dọa sợ, trong lòng thầm mừng, tiếp tục dọa cô, “Nếu cô là kẻ thù của tôi, tôi nhất định sẽ không để cô sống yên ổn đâu, tôi mà muốn hủy diệt một người là chuyện rất dễ dàng, trừ phi cô có bản lĩnh chống lại tôi.”

“Em ——” cô tìm đâu ra bản lĩnh để chống lại anh.

“Không muốn chuyện càng thêm ảm ỉ cô mau sớm thu tay lại, như vậy giữa chúng ta vẫn còn có thể làm bạn, cô làm bạn của Dư Tử Cường này sẽ không lỗ đâu.”

“A —— ”

“Tôi đã nói rõ quyết định rồi, về phần lựa chọn, cô tự mình ngẫm nghĩ lại đi. Tôi muốn đi dạo chung quanh nơi này, cô có thể ở đây chờ hai người họ hoặc là cách xa tôi năm bước.” Dư Tử Cường ném lại một câu rồi xoay người bỏ đi, tưởng rằng những lời này có thể làm Hà Tuyết Phi từ bỏ ý đồ với anh, ai ngờ ——

Mặc dù Hà Tuyết Phi có hơi do dự, nhưng vẫn đi theo Dư Tử Cường, duy trì khoảng cách năm bước, nhìn bóng lưng của anh đột nhiên có một loại cảm giác cách xa không thể chạm tới.

Rõ ràng có thể chạm tay vào anh, tại sao cô lại cảm thấy xa đến với không tới?

Dư Tử Cường biết cô đang đi theo sau, cố ý bước nhanh hơn, hơn nữa đặc biệt chọn đường núi khó đi, để cô biết khó mà lui.

Mặc dù hai người ở chung cả buổi chiều, nhưng ngay cả mười câu cũng chưa tới, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng gió và tiếng chim trong rừng kêu vang.

Hà Tuyết Phi đã sớm biết đến đây gặp Dư Tử Cường, cho nên ăn mặc rất đẹp, còn mang giày cao gót, nhưng nếu đi trên đường núi thì chính là cực hình đối với cô, đi còn chưa tới một tiếng lòng bàn chân nổi đầy bọng nước, nhưng cô lại không dám lên tiếng cố gắng chắc rằng mà đi, cuối cùng cũng đi hết chỗ này đảo đến chỗ kia.

“Không đi nổi thì trở về đi.” Dư Tử Cường có chút không đành lòng, dù sao mình là đàn ông, đối với con gái như vậy cũng thấy có chút áy náy, đi một hồi mềm lòng liền dừng lại, quay đầu nhìn cô cứ bám theo anh.

“Em —— em vẫn còn có thể đi được.” Hà Tuyết Phi cậy mạnh trả lời, mới vừa nói xong đã chống đỡ không nổi, ngồi lên trên tảng đá lớn hít thở, vì sợ đau nên hai chân không dám chạm xuống đất.

Thấy bộ dáng này của cô anh chỉ có thể thở dài, tức giận mắng người, “Còn nói có thể đi, cái này gọi là có thể đi sao? Tự cô ở chỗ này nghỉ ngơi đi, sau đó dọc theo đường núi mà về.”

“Này, vậy còn anh, anh muốn đi đâu?”

“Tôi không muốn ở cùng cô, để cự tuyệt một người biện pháp tốt nhất và hữu hiệu nhất chính là trực tiếp không cho cô ta có thêm bất cứ hy vọng nào.”

“Nhưng mà dì nói —— ”

“Chớ lấy mẹ tôi ra dọa, không ai thích bị ép buộc bao gồm có cô trong đó, nếu có người ép cô làm chuyện mình không muốn làm, chẳng lẽ cô vẫn có thể vui sao?”

“Em —— xin lỗi.”

“Không cần nói xin lỗi tôi, tôi chỉ hi vọng cô hãy suy nghĩ thật kỹ, làm vậy rốt cuộc là đúng hay sai. Tôi biết, người như tôi luôn là bạch mã hoàng tử trong mắt của rất nhiều cô gái, trong mắt trưởng bối chính là một chàng rể quý, nhưng cô đừng có quên nếu chỉ có một bên đơn phương tình nguyện, cuối cùng chỉ càng khiến mọi chuyện càng thêm phức tạp hơn thôi. Tôi cũng không muốn nói nhiều về đạo lý này nữa, đây là lần cuối tôi nói với cô, nếu cô vẫn cứ si mê không tỉnh, thì đừng trách tôi không khách sáo. Đi, tôi đưa cô về.” Dư Tử Cường dự định cho Hà Tuyết Phi một cơ hội cuối cùng, không muốn làm khó cô nữa, bởi vì biết chân cô đã nổi đầy bọng nước nên cố ý đi chậm cước bộ lại.

Hà Tuyết Phi cứ vâng dạ đuổi theo không nói gì, càng ngày càng cảm giác mình không thể thay đổi được tâm ý người đàn ông này, tựa hồ như anh chỉ thuộc về một mình Đinh Tiểu Nhiên thôi.

Chung Mẫn Liên và Hoắc Thanh Cúc đã sớm đứng ở chỗ cũ chờ bọn họ, thấy hai người bọn họ cùng nhau quay về, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý vui vẻ nhìn sang đối phương.

Dư Tử Cường vừa đi vào, không chào hỏi mà trực tiếp đòi Chung Mẫn Liên giao lại điện thoại di động, “Trả điện thoại di động lại cho con.”

“Vội cái gì, trở về mẹ sẽ đưa lại cho con.” Chung Mẫn Liên vẫn cứ khẳng khẳng đòi giữ điện thoại không chịu đưa cho Dư Tử Cường.

“Mẹ, mẹ lấy điện thoại của con gửi tin đi có đúng không?”

“Mẹ, mẹ nào có.”

“Trên mặt mẹ đã viết rõ ra rồi, mẹ lấy điện thoại di động của con gửi tin nhắn cho Tiểu Nhiên, dùng nó để phá hư quan hệ giữa hai chúng con có đúng không?”

Chung Mẫn Liên có chút chột dạ khi bị đoán trúng hết thấy, nhưng vẫn cố chết không thừa nhận, “Mẹ không có.”

Dư Tử Cường cười lạnh một tiếng, khinh thường nói: “Loại mảnh khốc này mười tám tuổi con đã dùng qua rồi, cho nên con mới để mẹ dễ dàng đoạt lấy điện thoại của con mà không sợ mẹ giữ thủ đoạn sau lưng, mau trả lại cho con.”

“Mẹ không trả cho con đâu, giờ trời đã tối đường núi rất khó đi, tối nay chúng ta chỉ có thể ở lại trong chùa không thể xuống núi. Ngày mai sau khi xuống núi mẹ sẽ trả lại điện thoại cho con.”

“Mẹ cố ý giữ con lại ở chỗ này.”

“Vậy thì sao?”

“Xem như mẹ lợi hại.”

“Tối nay con hãy ngoan ngoãn ở lại chỗ này hưởng thụ bầu không khí trong xanh thoáng mát đi. Thanh Cúc, chúng ta đi nghỉ trước, để hai người trẻ tuổi bọn chúng thích làm gì thì làm.” Chung Mẫn Liên vẫn cương quyết làm theo ý mình, lôi kéo Hoắc Thanh Cúc đi.

Dư Tử Cường cảm tức nhìn bóng lưng hai người rời đi, vẻ mặt càng nhìn Hà Tuyết Phi càng thêm ghét, lạnh lùng hỏi: “Đây là kết quả cô muốn sao?”

“Không, không phải vậy.” Hà Tuyết Phi lập tức cà lăm trả lời, cúi đầu nhỏ giọng giải thích, “Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra như vậy, chẳng qua là, chẳng qua là —— ”

“Các người cho rằng làm vậy tôi sẽ thích cô sao?”

“Em —— ”

“Tôi cho cô biết, không thể nào đâu. Được rồi, dù sao tối nay cũng phải qua đêm ở đây, tôi tự đi tìm một chỗ để ngủ, về phần cô nên cách xa tôi ra.” Dư Tử Cường rất tức giận, xoay người rời đi.

Hà Tuyết Phi không hy vọng anh giận, vì vậy gọi anh lại, “Tử —— Anh Dư, em biết anh muốn gọi điện thoại cho cô Đình, em có thể cho anh mượn điện thoại di động của em.”

“Cho ——” Hà Tuyết Phi vừa nói xong, lập tức lấy điện thoại di động trong túi xách ra đưa cho Dư Tử Cường.

Dư Tử Cường thấy cô hành động như vậy, tâm tình khá hơn một chút ôn hòa hỏi: “Cô nghĩ thông suốt rồi sao?”

“Em không biết, em chỉ không muốn thấy bộ dạng tức giận khổ sở của anh. Cầm lấy đi, giải thích rõ cho cô Đình biết đi đã lấy điện thoại di động của anh gửi tin nhắn cho cô Đình, bằng không thì bây giờ cô Đình nhất định đang rất đau lòng, đi.”

“Tôi tin Tiểu Nhiên có thể phân biệt rõ ràng, hơn nữa càng tin tưởng Tiểu Nhiên sẽ không bởi vì mấy tin nhắn này mà chia tay tôi, mặc dù bây giờ cô ấy tức giận nhưng sau đó chỉ cần tôi giải thích rõ với cô ấy tất nhiên sẽ không còn gì nữa, các người làm vậy cũng vô dụng thôi.”

“Có lẽ vậy. Em biết chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nhưng em cũng là thân bất do kỷ, vả lại em thật sự thích anh, cho nên mới muốn ở cạnh anh.” Hà Tuyết Phi lần đầu to gan nói lời trong lòng của mình ra, gương mặt có chút ửng hồng, sau đó lén đưa điện thoại di động cho Dư Tử Cường, vội vàng rời đi.

“Chờ một chút.” Dư Tử Cường gọi cô lại, đi tới trả lại điện thoại di động cho cô, “Không cần, tôi không nhớ được số di động của Tiểu Nhiên, cô đưa tôi tôi cũng không dùng được, cầm lại đi.”

“Vậy em đến chỗ dì giúp anh lấy điện thoại di động của anh về.”

“Nếu cô thật lòng muốn giúp tôi, tôi sẽ rất biết ơn cô.”

“Được, em sẽ đi ngay bây giờ.” Hà Tuyết Phi vừa nghe đến hai từ ‘Biết ơn’, rất là kích động chỉ muốn mau chóng thay đổi ấn tượng của mình ở trong lòng Dư Tử Cường, cho nên nói xong liền đi tìm Chung Mẫn Liên.

Dư Tử Cường không nói thêm gì, chẳng qua chỉ đứng yên tại chỗ nhìn Hà Tuyết Phi bằng ánh mắt khác, không còn cực kỳ ghét cô nữa rồi.

Có lẽ cô gái này cũng chưa mất hết hoàn toàn lý trí, xem ra vẫn còn có thể cứu được.

Đình Tiểu Nhiên ngồi đợi trong phòng làm việc hết cả buổi chiều, không còn tâm tư làm việc, hai mắt thỉnh thoảng nhìn chằm chằm điện thoại di động, chờ Dư Tử Cường gọi điện tới, nhưng chờ đến cũng chỉ có tin

nhấn nói chia tay, còn nói ngày mai cô không cần tới công ty làm việc, vả lại anh còn nói sẽ ở cạnh Hà Tuyết Phi.

Lúc đầu thấy tin nhắn này quả thật làm cô rất bất ngờ và tức giận, nhưng sau đó suy nghĩ cẩn thận lại cảm thấy chuyện này xảy ra quá đột ngột, hoàn toàn không giống tác phong làm việc của Dư Tử Cường, điều này làm cô bắt đầu có chút hoài nghi.

Cho dù muốn chia tay, thì cũng phải do chính miệng anh nói với cô.

45. Chương 45: Không Được Sa Thải.

Hà Tuyết Phi mang theo tâm trạng mâu thuẫn đi tìm Chung Mẫn Liên, để lấy lại điện thoại di động, “Dì, dì đưa lại điện thoại của Tử Cường cho cháu đi, cháu đem trả lại cho anh ấy.”

“Tại sao?” Chung Mẫn Liên tựa hồ không hài lòng, Hoắc Thanh Cúc cũng không vui, dùng ánh mắt trách cứ nhìn chằm chằm cô, ý nói: “Tuyết Phi, con làm như vậy chính là gián tiếp giúp Đinh Tiểu Nhiên, chẳng lẽ con không thích Tử Cường sao? Nếu như con thích cậu ấy thì không nên giúp Đinh Tiểu Nhiên, phải biết cố gắng đoạt lấy, bằng không cả đời này con cũng không thể có được hạnh phúc của riêng mình đâu.”

Hà Tuyết Phi biết trong lời Hoắc Thanh Cúc nói ngầm chứa ý gì, nhưng cô đã hứa với Dư Tử Cường sẽ giúp anh ấy lấy lại điện thoại di động, bất luận như thế nào nhất định cũng phải lấy về, “Mẹ, dĩ nhiên con thích Tử Cường, nhưng cách hai người làm chỉ có thể giữ lấy anh ấy nhất thời mà thôi, ngày mai khi anh ấy đã quay về, hai người vẫn có thể giữ được anh ấy sao? Dù sao tối hôm nay anh ấy cũng chỉ có thể ở lại chỗ này không quay về được, xem như mục đích của chúng ta đã đạt thành, vậy cứ trả lại điện thoại cho anh ấy đi.”

“Cũng đúng, cháu cầm đi.” Chung Mẫn Liên ngẫm nghĩ cảm thấy có đạo lý, một mặt không muốn chọc con trai ghét mình, liền lấy điện thoại đưa cho Hà Tuyết Phi.

Hoắc Thanh Cúc có chút không đồng ý, nhưng chuyện này bà không dám làm chủ được liền đem toàn bộ bất mãn dần xuống đáy lòng.

“Cám ơn dì.” Sau khi Hà Tuyết Phi lấy được điện thoại, vui mừng nói cảm ơn, sau đó vội vàng chạy đi tìm Dư Tử Cường, mong muốn mau chóng đưa điện thoại di động lại cho anh, dùng cái này để đổi lấy nụ cười của anh.

Chỉ cần anh có thể cười với cô, cô đã thấy cực kỳ hạnh phúc.

Quả nhiên, Dư Tử Cường lấy lại được điện thoại di động của mình, thật sự mỉm cười còn cảm ơn cô, “Cảm ơn cô.”

Mặc dù chỉ có ba chữ đơn giản ‘Cám ơn cô’, Hà Tuyết Phi cũng đã vô cùng thỏa mãn, dịu dàng trả lời, “Không cần khách sáo.”

Nhưng sau khi Dư Tử Cường lấy được điện thoại di động xong, lập tức gọi cho Đinh Tiểu Nhiên hoàn toàn quên mất còn có người bên cạnh mình.

Không khí yên tĩnh được mấy phút, nhưng điện thoại cứ vang lên tiếng bíp bíp. Quá lâu không có người nào nghe máy. “vinhanh-annkasi ”

Hà Tuyết Phi thấy Dư Tử Cường không ngừng gọi điện cho Đinh Tiểu Nhiên, biết rõ mình ở nơi này chỉ khiến người chướng mắt, cô cần tìm một chỗ không người để điều chỉnh lại tâm trạng, vì vậy cố gắng chế trụ nỗi đau trong lòng gượng cười nói: “Anh Dư, anh ở đây từ từ gọi điện, em đi nghỉ trước.”

“Ừ” chẳng qua Dư Tử Cường chỉ đáp lại bằng một từ đơn giản, cũng không hề nhìn qua cô một cái, luôn luôn chăm chú nhìn điện thoại di động, không gọi được liền gửi tin nhắn, thần sắc có chút sốt ruột.

Cô thấy anh có vẻ như điện thoại không được đang rất sốt ruột, càng khiến cô đánh mất hết niềm tin, xoay người đưa lưng về phía anh, nước mắt chảy xuống.

Toàn bộ sự dịu dàng của anh đều chỉ dành cho Đinh Tiểu Nhiên, không thể dành ra một chút nào cho cô.

Dư Tử Cường không biết Hà Tuyết Phi đang khóc, vả lại anh cũng chẳng cần biết, hiện tại chỉ muốn liên lạc cho Đinh Tiểu Nhiên, kể rõ mọi chuyện để xóa bỏ hiểu lầm hơn nữa, nhưng bất kể anh gọi thể nào điện thoại vẫn không có người nghe, cũng không có tin nhắn hồi âm, điều này khiến lòng tự tin của anh càng thêm bất an.

Cô nhóc này, chẳng lẽ lại tin tin nhắn của mẹ anh gửi sao?

Nếu cô tin thật, sau khi trở về anh nhất định sẽ la cô một trận.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, Dư Tử Cường quát lên với mọi người, chạy xe bằng tốc độ nhanh nhất để quay về.

Chung Mẫn Liên nằm ngủ một đêm trên chiếc giường cứng cáp, khiến cả người đau nhức, ngủ không ngon giấc, dọc theo đường đi cứ lầm bầm oán trách, “Tử Cường, trời còn chưa sáng, con đã réo gọi chúng ta dậy sớm để lên đường. Oa oa, ngủ có một đêm mà xương sống và thắt lưng của mẹ đều đau nhức. Xem ra chỗ này thật không thích hợp để qua đêm.”

Dư Tử Cường chỉ lo lái xe, lười trả lời những câu hỏi nhảm chán này, xem lời oán trách của Chung Mẫn Liên như gió thoảng qua tai.

Bởi vì muốn đến chùa này tạo cơ hội cho Hà Tuyết Phi ở cạnh Dư Tử Cường, cho dù Hoắc Thanh Cúc có mệt mỏi cũng không dám oán trách. Còn giả bộ vui vẻ, “Thật ra thỉnh thoảng tới chỗ thể này chơi một chút cũng không tồi, xem như rèn luyện thân thể, hơn nữa còn có thể hít thở không khí trong lành, có đúng không?”

“Cũng phải.” Chung Mẫn Liên ngồi ở ghế cạnh tài xế, lắc lắc cổ của mình, sau đó thò đầu hỏi Hà Tuyết Phi, “Tuyết Phi, lần này có thu hoạch gì không?”

“A ——” Hà Tuyết Phi không biết phải giải thích thế nào, cũng không biết ý Chung Mẫn Liên muốn hỏi cái gì.

“Dù sao tất cả mọi người đều đã biết mục đích đến nơi này, không cần nhắc nhở giấu giếm nữa, có gì cứ nói thẳng. Tử Cường, con nói trước đi, cả đêm ở đây con có thu hoạch gì không?”

“Đừng làm phiền con, con đang lái xe, đường núi không dễ chạy đâu.” hai mắt Dư Tử Cường vẫn nhìn chăm chăm vào phía trước, nghiêm túc lái xe, nhưng thực ra trong lòng có hơi lo lắng, muốn mau chóng chạy nhanh về giải thích rõ với Đinh Tiểu Nhiên.

“Chỉ cần trả lời một câu thôi, đâu ảnh hưởng gì đến chuyện con lái xe.”

“Mẹ, mẹ có thể yên lặng một chút không, con không muốn bị làm phiền đâu.”

“Chúng ta còn có khá nhiều thời gian, con cần gì chạy nhanh đến thể chứ?” Chung Mẫn Liên tức giận phản bác, không vui nói: “Mẹ thấy con vội vàng muốn về để gặp Đinh Tiểu Nhiên mà thôi.”

Không sao, dù sao sau khi trở về Đinh Tiểu Nhiên cũng đã biến mất khỏi ngân hàng Thiên Tường rồi.

Dư Tử Cường trầm mặc, dù anh không nói nhưng cũng đã biểu lộ rõ ra hết rồi.

Hà Tuyết Phi không muốn làm khó Dư Tử Cường, vì vậy nói giúp anh, “Dì, đường nơi này tương đối hẹp, chung quanh đều là núi cao, không nên quấy rầy anh ấy lái xe, an toàn là trên hết.”

“Được, nghe lời con.” Chung Mẫn Liên cười trả lời, nhưng vẫn muốn nói mấy câu với Dư Tử Cường, “Con xem Tuyết Phi đi, cái gì cũng lo nghĩ cho con, thật không biết con nghĩ cái gì, cô gái tốt như vậy lại không chọn cứ nằng nặc đòi chọn nhỏ Đinh Tiểu Nhiên kia, nó rốt cuộc có chỗ nào tốt chứ? Bàn về tướng mạo, Tuyết Phi cũng đẹp hơn nó, bàn về vóc người thì Tuyết Phi cũng quyến rũ hơn nó, người vừa có phẩm chất lại có gia thế tốt, quá hoàn hảo rồi còn gì.”

“Đủ rồi mẹ, sao mẹ chỉ biết đánh giá người ta qua vẻ bề ngoài thôi vậy hả.” Dư Tử Cường rất bức mình không muốn nghe những chuyện này nữa, anh thật tưởng niệm cảm giác nhẹ nhõm thoải mái khi được ở cùng Đinh Tiểu Nhiên.

“Mẹ chỉ nói sự thật. Nếu không phải Tuyết Phi cầu xin mẹ trả lại điện thoại cho con. Bây giờ mẹ vẫn chưa đưa lại cho con đâu?”

“Dì à, dì đừng quấy rầy lúc anh ấy lái xe nữa, làm vậy rất nguy hiểm.” Hà Tuyết Phi lại nói giúp cho Dư Tử Cường.

“Được được được, xem như nể mặt con, dì không nói nữa.” Chung Mẫn Liên ngoài mặt trả lời Hà Tuyết Phi, nhưng kì thực là nói với Dư Tử Cường, nhắc anh biết Hà Tuyết Phi là người rất tốt.

Dư Tử Cường lười trả lời bà, tiếp tục lái xe, hận không thể mau chóng bay về gặp Đinh Tiểu Nhiên.

Cả đêm Đinh Tiểu Nhiên không ngủ, sáng sớm không có tinh thần làm việc, bước chân đi có chút mơ hồ.

Cả đêm qua, chỉ cần cô nhắm mắt lại liền nhìn thấy cảnh tượng Dư Tử Cường ở cùng Hà Tuyết Phi, bất luận cô trấn an bản thân mình rằng điều này không thể nào xảy ra, nhưng vẫn cứ nghĩ đến làm cả đêm không ngủ.

Vậy mà mới vừa vào cổng công ty, cô chưa kịp lấy lại tinh thần, đột nhiên có người ngăn đường đi của cô, nhét một cái hộp vào trong tay cô.

Cái hộp này đột nhiên xuất hiện, còn cứng rắn nhét nó vào hai tay Đinh Tiểu Nhiên bắt cô nhận lấy, nhìn đồ đặc bên trong, tất cả đều là đồ hôm qua cô đựng vào, trong đó có cả điện thoại di động của cô, điều này khiến cô không thể lý giải được, nghi ‘hoặc’ hỏi nhân viên trước mặt, “Xin hỏi chuyện này là sao vậy?”

“Thư ký Đinh. Bà chủ đã ra lệnh sa thải cô, phàm là đồ hôm qua cô đã chạm vào tuyệt đối không được lưu lại trong công ty, toàn bộ đưa lại hết cho cô mang đi, ”Những thứ này đều đồ hôm qua cô đã chạm vào, cho nên —— ”

“Tôi đã bị sa thải, này là chuyện khi nào sao tôi không biết?” Hôm qua cô mới tới làm hôm nay liền bị sa thải, này thật sự là quá nhanh rồi.

“Đây là chuyện hôm qua bà chủ giao phó, chủ tịch lại không có bất kỳ ý kiến gì, cho nên cô đừng có trách tôi, tôi chỉ dựa theo lệnh của cấp trên làm việc thôi.”

“Chủ tịch không có bất kỳ ý kiến nào sao. Điều này sao có thể?”

“Nếu là ý kiến chủ tịch, thì hôm qua chúng tôi đã làm rồi sao chờ đến bây giờ chứ?”

“Này —— ”

“Cô mau đi nhanh đi, để tôi còn đi báo cáo công việc nữa,”

Hiện giờ Đinh Tiểu Nhiên không biết phải làm sao, mặc dù đột nhiên đối mặt với tình huống này, nhưng cô vẫn rất bình tĩnh lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Dư Tử Cường, để hỏi rõ ràng, ai ngờ cô vừa cầm lấy điện thoại di động nhân viên liền nhắc nhở cô, “Thư ký Đinh, thật xin lỗi, điện thoại di động của cô dường như đã hết pin rồi.”

“A ——” Tiểu Nhiên còn có chút không tin, lập tức kiểm tra điện thoại di động, thật đúng là đã hết pin tắt máy rồi.

Kỳ quái, chiều hôm qua điện thoại của cô còn đầy pin mà, sao chỉ có một đêm chưa đựng vào, sáng ra đã không còn pin chứ?

“Thư ký Đinh, xin mời rời đi.” nhân viên liền lặp lại chữ ‘Rời đi’.

Đinh Tiểu Nhiên vẫn không chịu đi, ném di động lại vào trong hộp, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Anh có giấy tờ gì chứng minh tôi bị sa thải?”

“Đây là chuyện bà chủ giao phó, tôi chỉ làm theo lệnh thôi, bằng không sao tôi dám làm chuyện tùy tiện như vậy?”

“Có phải chính miệng chủ tịch nói muốn sa thải tôi không?”

“Không có —— không có.”

“Tôi là thư ký chủ tịch, nếu không phải chính miệng chủ tịch nói đuổi tôi, vậy anh cho rằng tôi bắt buộc phải rời đi sao?”

“Này ——” nhân viên không phản bác được, thật sự không nghĩ ra cách ứng phó, đành gọi bảo vệ đến, “Bảo vệ, mau đuổi người này đi.”

Bảo vệ bên ngoài vừa nghe được lệnh, lập tức đi vào muốn đuổi người, ai ngờ lúc này Hà Phương Quốc lại xuất hiện.

“Chờ một chút.” Vừa lúc Hà Phương Quốc tới công ty làm việc, vừa vào cửa liền thấy cuộc đấu đá này, nghiêm nghị chất vấn: “Chuyện gì xảy ra?”

“Giám đốc Hà, bà chủ đã sa thải thư ký Đinh, tôi chỉ dựa theo lệnh làm việc mà thôi.” Nhân viên cung kính trả lời, chứng tỏ rất sợ Hà Phương Quốc.

“Bà chủ có quyền gì sa thải nhân viên công ty?” Hà Phương Quốc rất ghét hành vi độc tài của Chung Mẫn Liên, đứng phê bình bà, “Bà chủ chẳng qua chỉ là mẹ chủ tịch, đâu phải nhân viên cao cấp tại công ty, bà ấy không có bất cứ quyền gì sa thải nhân viên công ty này cả. Ngay cả việc này cậu cũng không hiểu, xem ra người bị sa thải phải là cậu mới đúng.”

“Giám đốc Hà, thật xin lỗi, tôi, tôi chỉ là —— ”

“Đừng nói với tôi là cậu dựa theo lệnh làm việc, này không phải lý do. Thư ký Đinh là thư ký chủ tịch, nếu như không có chính miệng chủ tịch nói đuổi người, không ai có quyền sa thải cô ấy”. Hiển nhiên Hà Phương Quốc đang giúp Đinh Tiểu Nhiên, nhưng lời ông nói rất có đạo lý khiến người nghe không hề có cảm giác ông đang thiên vị cho Đinh Tiểu Nhiên.

46. Chương 46: Cái Hiểu Cái Không.

Bởi vì có Hà Phương Quốc ra mặt, sa thải Đinh Tiểu Nhiên không thành, nhưng dù vậy khi cô về lại phòng làm việc, tâm trạng vẫn rất sa sút không có tâm trí đâu mà làm việc, đột nhiên do dự cảm thấy mình ở đây là sai lầm, có nên rời đi không.

Trong căn phòng làm việc rộng lớn yên tĩnh, không khí xa lạ xen lẫn mùi tranh đấu cứ quẩn lấy cô, trong khoảnh khắc này làm cô cảm thấy sợ.

Coi dù thật sự sợ hãi, cô nhất định phải ở lại chờ Dư Tử Cường trở về, ba mặt một lời nói rõ ràng ra sau đó mới quyết định có đi hay không?

Đột nhiên Hà Phương Quốc gõ cửa, tiếng gõ cửa này khiến Đinh Tiểu Nhiên giật mình bừng tỉnh, sau đó ông đi tới đặt một phần tài liệu lên bàn làm việc của cô, “Đây là dự án công ty đang chuẩn bị đầu tư, nhưng vẫn chưa chỉ định xuống, cháu xem qua coi có cần đưa ra thêm yêu cầu gì nữa không.”

Đinh Tiểu Nhiên đứng dậy, cung kính hỏi: “Giám đốc Hà, cháu chỉ mới đến, không có biết gì nhiều, sao có thể đưa ra ý kiến hoặc đề nghị gì chứ?”

“Cháu còn chưa xem qua, làm sao biết mình không biết?”

“Cháu —— ”

“Có rất nhiều việc, mình chưa làm qua, đừng nên dễ dàng nói mình không biết hoặc không làm được, lại càng không nên dễ dàng từ bỏ, kỳ tích thường thường giành cho những người kiên trì.” Hà Phương Quốc bỏ lại một câu mơ hồ, không nói gì nữa liền đi.

“A ——” Đinh Tiểu Nhiên ngốc lăng nhìn bóng lưng dần biến mất của ông, đối với lời ông nói có cái hiểu cái không.

Rất nhiều việc, còn chưa làm không nên dễ dàng nói mình không biết hoặc không làm được, lại càng không nên dễ dàng từ bỏ —— đây là ám chỉ cô sao?

Đinh Tiểu Nhiên ngẫm nghĩ lại những lời Hà Phương Quốc nói, từ từ hiểu ra, không nên suy nghĩ quá nhiều những chuyện chưa phát sinh, hơn nữa mình càng không nên lùi bước. Liền nghiêm túc cố gắng làm việc, vừa làm vừa chờ Dư Tử Cường trở lại.

Vào lúc này, Dư Tử Cường dùng tốc độ xe chạy nhanh nhất về công ty, vừa về tới công ty liền chạy như điên vào phòng làm việc.

Chung Mẫn Liên thì cứ chậm chậm bước xuống xe, dẫn theo Hà Tuyết Phi đi vào công ty tới chỗ một nhân viên, khẽ hỏi: “Đinh Tiểu Nhiên đi chưa?”

Nhân viên bất đắc dĩ đáp: “Vẫn chưa.”

Đáp án này khiến Chung Mẫn Liên rất tức giận, đứng tại chỗ rằng dạy người, “Tôi không phải đã ra lệnh rồi sao, hôm nay phải đuổi cô ta đi, tại sao bây giờ cô ta còn chưa đi?”

“Là Giám đốc Hà không cho cô ấy đi, tôi, tôi cũng hết cách rồi.”

“Hà Phương Quốc, ông ta xen vào chuyện này làm gì?” .

Chung Mẫn Liên thật sự quá tức giận, vì vậy chạy đến phòng làm việc Hà Phương quốc, hỏi tội ông, “Hà Phương Quốc, tôi kính trọng ông là nhân viên kỳ cựu nơi này, chuyện gì cũng nhìn ông ba phần, nhưng không đại biểu ông có thể tùy tiện ngồi ở trên đầu tôi giương oai.”

Hà Phương Quốc đang ở trong phòng giao phó công việc với thư ký, ai ngờ Chung Mẫn Liên đột nhiên nổi giận ùng ùng chạy tới, vừa vào cửa liền giận dữ quát lớn hỏi, ông đành để thư ký ra ngoài trước, “Cô ra ngoài trước đi, dựa theo lời tôi nói mà làm.”

“Dạ.” Thư ký nhận lấy văn kiện, thức thời đi ra ngoài, còn thuận tay đóng lại cửa.

Lần thứ hai Hà Tuyết Phi gặp Hà Phương Quốc, còn căng thẳng hơn so với lần đầu gặp ông, chưa nói chuyện mà tay cô đã toát mồ hôi lạnh.

Chung Mẫn Liên chỉ lo hỏi Hà Phương Quốc không có nhìn thấy Hà Tuyết Phi đang căng thẳng, “Ông nói thẳng ra đi, tại sao chuyện gì cũng muốn chống đối lại tôi hết vậy, có phải ông vì Lâm Thư Nhu mà trả thù tôi không?”

Vừa nhắc đến Lâm Thư Nhu, sắc mặt Hà Phương Quốc liền căng, nghiêm túc nói: “Bởi vì đây là chuyện không đúng, liên quan đến công ty tôi phải xen vào. Bà đừng đổ hết mọi chuyện vào Thư Nhu, đây là chuyện liên quan công việc, bà phải biết dùng đầu óc của mình để suy ngẫm xem bà làm những chuyện như vậy rốt cuộc có đúng không?”

Chung Mẫn Liên vẫn hơi kiêng dè Hà Phương Quốc, cho dù tức giận vẫn phải nể ông ba phần, hơi bực bội hỏi lại: “Tôi chỉ muốn sa thải một nhân viên không quan trọng trong công ty, chẳng lẽ không được sao?”

“Xin hỏi bà có quyền gì sa thải nhân viên nơi này?”

“Tôi —— ”

“Mặc dù bà là mẹ chủ tịch, nhưng bà không phải nhân viên nơi này, bà chẳng những không có quyền sa thải nhân viên, hơn nữa cũng không có quyền an bài sai bảo người tại đây, xin bà không nên lấy quyền lực của Tử Cường ở trong công ty ra giải quyết chuyện riêng của mình. Công ty làm việc đều dựa theo quy định và chế độ, nếu như cứ để mặc bà gây chuyện, vậy chẳng phải càng làm nơi này náo loạn hơn sao? Cả ngày bà cứ mang theo nhân viên công ty đi ra ngoài, còn đi khắp nơi trong công ty làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến công việc của những người khác, may mắn chưa gây ra chuyện gì lớn, nếu quả thật xảy ra chuyện trách nhiệm này người nào gánh đây, là Tử Cường sao?”

“Tôi chỉ làm có lần này mà thôi.”

“Một lần như vậy đã đủ rồi, nếu bà thật sự suy nghĩ cho tiền đồ Tử Cường thì không nên cứ gây rối trong công ty, bà làm vậy chỉ càng ảnh hưởng sự nghiệp của cậu ta thôi, chẳng những không giúp được gì cho công việc cậu ấy. Bà còn biến công ty thành chiến trường để bà giải quyết chuyện riêng của mình, bà cứ luôn làm theo ý mình như vậy nữa, lỡ công ty bị bà làm hại mà sụp đổ, tổn thất này thuộc về ai hả?”

Lời Hà Phương Quốc nói không chỉ sắc bén, hơn nữa từng câu từng chữ đều có lý làm Chung Mẫn Liên không biết ứng đối thế nào, đành chỉ biết oán giận không vui nhìn chằm chằm ông.

Mặc dù bà rất muốn Tử Cường cưới Tuyết Phi, nhưng trong lòng bà Tử Cường vẫn giữ vị trí quan trọng nhất, nếu không phải vì nghĩ cho con trai, bà cũng sẽ không nhẫn nhịn để mặc Hà Phương Quốc giáo huấn mình nhiều thế!

Hà Tuyết Phi vẫn đứng bên cạnh nghe rất rõ những lời Hà Phương Quốc nói, lúc ở trong chùa vốn dĩ cô đã thấy chuyện của mình và Dư Tử Cường rất mỏng manh, hôm nay còn chứng kiến Chung Mẫn Liên bị Hà Phương Quốc nói đến á khẩu không trả lời được, hi vọng trong lòng cô lại càng mong manh hơn, đành ngoan ngoãn cúi đầu không dám nói một câu, yên lặng chịu đựng nỗi thống khổ này.

“Bà hãy suy nghĩ thật kỹ đi.” Hà Phương Quốc cảm thấy mình nói nhiều đủ rồi không cần nói thêm nữa, nhưng ngừng một hồi lại không nhin được nói sang chuyện tư một chút, “Muốn giúp đỡ sự nghiệp Tử Cường phát triển, không phải chỉ dựa vào bối cảnh gia thế, mà còn dựa vào sự hợp tác ăn ý trong công việc. Nếu không phải vì đã hứa với Thư Nhu chăm lo cho Tử Cường, tôi cũng không cần hao tổn tâm tư xía vào chuyện riêng của các người, càng sẽ không quan tâm Tử Cường có thể ngồi vững vị trí chủ tịch này hay không.”

Lời này hiển nhiên nhắm vào Hà Tuyết Phi nói, cho dù ai cũng có thể nghe được.

“Tôi đâu có ý gì đâu, chẳng qua không muốn nó bị những đứa con gái có ý đồ khác lừa gạt mà thôi.” Chung Mẫn Liên khê phản bác,

Chung Mẫn Liên bị Hà Phương Quốc lên lớp, mặc dù rất tức giận nhưng trong lòng lại hơi bối rối, từ trước đến tới nay đều cho rằng Tử Cường ở cạnh Tuyết Phi là tốt nhất, nhưng bây giờ sự kiên trì của bà có chút dao động.

“Dì à, hiện giờ tất cả mọi người đều đã mệt chi bằng về nghỉ trước, chuyện còn lại cứ để ngày mai nói tiếp, tạm biệt.” Hà Tuyết Phi không chịu đựng nổi sự căng thẳng như vậy, cô càng ngày càng sợ Hà Phương Quốc, đến mức muốn nhanh chóng chạy trốn để tìm một góc không người ngồi khóc.

“Tuyết ——” Chung Mẫn Liên muốn gọi Hà Tuyết Phi lại, nhưng lời nói lại không bật ra khỏi khóe miệng, chỉ đành trơ mắt nhìn cô chạy đi.

Tại sao bà không gọi lại được chứ?

Với chuyện Hà Tuyết Phi rời đi, Hà Phương Quốc cũng không có cảm giác gì nhiều, khôi phục bộ dáng trang nghiêm thường ngày, mặt vô biểu tình nói: “Bà chủ, bây giờ là giờ làm việc, xin đừng ảnh hưởng đến công việc của công ty, có được không?”

Chung Mẫn Liên hiểu rõ đạo lý này, nhưng lại không muốn dễ dàng nhận thua, hơi khản cầu: “Giám đốc Hà, chẳng lẽ ông không thể giúp Tuyết Phi một chút nào sao, con bé là một cô gái tốt.”

“Dựa trên công việc, chẳng những yêu cầu nhân viên có nhân phẩm tốt, còn cần xét đến năng lực làm việc, tạm thời tôi không thể vội vàng đưa ra kết luận về nhân phẩm một người, mà chỉ dựa vào năng lực làm việc, tôi đây dám chắc Đinh Tiểu Nhiên tuyệt đối giỏi hơn Hà Tuyết Phi. Theo quan sát của tôi, nhân phẩm Đinh Tiểu Nhiên cũng không thua chút nào đâu.” Hà Phương Quốc vốn không muốn nói rõ quan hệ Đinh Tiểu Nhiên với Tạ Thiên Ngưng, nhưng cũng không cố ý lừa Chung Mẫn Liên ông muốn để mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên.

Vừa nói đến nhân phẩm, Chung Mẫn Liên không đồng ý với Hà Phương Quốc, khinh miệt nói: “Tôi thấy ông bị bề ngoài của cô ta lừa rồi, ông có biết cô ta thường hay đến nơi nào không?”

“Nơi nào?”

“Một người con gái thích đến hộp đêm, nhân phẩm tốt ở chỗ nào chứ?”

“Ý bà nói, người đốt đèn nhất định là người phóng hỏa sao?”

“Ông có biết không con nhỏ đó, con nhỏ đó ——” Thiếu chút nữa Chung Mẫn Liên đã muốn nói ra chuyện Đinh Tiểu Nhiên sống chung với Tử Cường, đột nhiên cảm thấy chuyện này không nên nói ra, vì vậy nuốt lại lời muốn nói.

Với lập trường bây giờ của Hà Phương Quốc, nếu ông biết Đinh Tiểu Nhiên phát sinh quan hệ với Tử Cường sợ rằng sẽ càng đứng về phía Đinh Tiểu Nhiên.

Vẫn không nên nói ra là hay nhất.

“Cô ta thế nào?”

“Không có gì, dù sao tôi vẫn không thích loại con gái không sạch sẽ đó.”

“Bà chủ, thứ cho tôi nói lời khó nghe, bà chê con gái người ta không sạch sẽ, chẳng lẽ bà không sợ người ta chê con bà không sạch sẽ sao? Bà cũng đừng quên, con trai bảo bối của bà nổi danh là lãng tử tình trường đó.”

“Được rồi được rồi, tôi nói không lại ông, tôi không nói nữa.” Thật sự Chung Mẫn Liên lại cứng họng không trả lời được, lại không thể tức giận mắng chửi người, đành phải im miệng lại.

Hà Phương Quốc biết mình hôm nay phải nói thêm vài câu lý lẽ, chân thành nói, “Văn Hạ khi còn sống cũng từng nhắc với tôi chuyện của bà, ông ta biết mình có lỗi với bà, cho nên vẫn luôn đối xử khoan dung với hai mẹ con bà, mặc dù bà và Tử Cường thường xuyên đến gây sự Thư Nhu, nhưng ông ấy cũng chỉ im lặng giải quyết. Ngân hàng Thiên Tường có được như ngày hôm nay không phải dễ dàng mà có, tôi hi vọng bà không nên lấy chuyện công ra giải quyết việc riêng, để tránh ảnh hưởng đại cục.”

“Văn Hạ, ông ấy thật sự nói thế sao?” Chung Mẫn Liên vừa nghe chuyện chồng mình, cơn giận lập tức biến mất, tâm trạng có hơi giao động.

“Thật sự ông ấy đã nói thế.”

“Xem ra trong lòng ông ấy vẫn không phải hoàn toàn không có tôi.”

Vị trí thứ hai trong lòng của ông ấy là giành ẹ con bà, chỉ là vẫn có vài chuyện rất khó lường toàn, bà cũng đừng trách ông ấy. Còn chuyện tình cảm của giới trẻ, thân làm trưởng bối nên ít nhúng tay vào, bằng không sẽ ảnh hưởng đến tình cảm mẹ con, đừng giống Phong Khải Trạch đối đầu một mất một còn với Phong Gia Vinh vậy.”

“Chuyện này tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ, ông làm việc đi, tôi không quấy rầy ông nữa.” Nói nhiều thế, Chung Mẫn Liên vẫn cứ trì hoãn, không chịu tiếp nhận Đinh Tiểu Nhiên.

Muốn bà tiếp nhận đứa con gái hư hỏng đó làm dâu sao, không dễ vậy đâu.

47. Chương 47: Em Còn Lại Gì.

Dư Tử Cường chạy một mạch xông vào phòng làm việc của mình, nhìn thấy Đinh Tiểu Nhiên vẫn đang nghiêm túc ngồi làm việc bên trong, vì không muốn để người khác quấy rầy bọn họ trong lúc này liền đóng cửa, khóa trái lại bước đến trước mặt cô giải thích, “Tiểu Nhiên, mặc kệ hôm qua em nhận được tin gì chúng đều không phải do anh gửi đến, điện thoại của anh bị mẹ giữ nên anh không biết bà đã gửi tin nhắn gì cho em?”

Đinh Tiểu Nhiên vẫn nghiêm túc làm việc, nhưng nghe anh giải thích lòng thầm vui mừng, không còn suy nghĩ vẩn vơ hay nghi ngờ gì nữa, tiếp tục làm việc, nói: “Chủ tịch, bây giờ là giờ làm việc, chuyện riêng để tan ca hãy nói có được không?”

“Không được, anh muốn nói rõ ngay bây giờ không thể chờ đến tan ca?” Dư Tử Cường rất ghét bộ dạng nghiêm trang này của Đinh Tiểu Nhiên, vì muốn giải thích rõ cho cô biết, liền đoạt giật tài liệu trong tay cô ném sang một bên.

Rõ ràng anh rất tin tưởng cô sẽ không hiểu lầm, nhưng sao trong lòng anh vẫn cảm thấy lo lắng và sợ hãi.

“Rốt cuộc anh muốn nói gì đây?” Đinh Tiểu Nhiên vẫn luôn tỏ ra nghiêm trang, không còn cười hi hi ha ha, cũng không tùy tiện cãi nhau như bình thường.

“Anh muốn nói, muốn nói ——”

“Anh nói đi, em nghe.”

“Chẳng lẽ em không muốn biết tại sao chiều hôm qua anh không trở về công ty làm việc, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì tại sao đến bây giờ anh mới về, chẳng lẽ em thực sự không muốn tìm hiểu sao? Hay vốn dĩ em không hề thích anh, cho nên mới không tìm hiểu chuyện của anh.” Dư Tử Cường đi tới bên người Đinh Tiểu Nhiên, nóng nảy giữ chặt cánh tay cô kéo cô đứng đối mặt với mình.

Anh muốn nhìn thấy vẻ mặt lo lắng, tức giận và ghen tỵ của cô, thế nhưng cô lại không có chút biểu cảm nào, cả ngày cô đều là bộ mặt nghiêm trang khiến anh nghĩ rằng trong lòng cô không hề có anh.

Đinh Tiểu Nhiên thấy Dư Tử Cường kích động như vậy, hai tay còn ghì chặt lấy mặt cô, cho nên đây cũng là lần đầu tiên cô dịu dàng nói chuyện với anh, “Anh nghĩ đi đâu vậy, em không hỏi là vì em tin tưởng anh. Thật sự hôm qua em nhận được không ít tin nhắn nói chia tay, thế nhưng chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu cho nên lúc đó em cũng tưởng rằng là anh gửi tin đến, sau đó suy nghĩ lại cảm thấy chuyện này không thể nào xảy ra nên mới không còn giận.”

“Nếu vậy, tại sao tối hôm qua anh gửi nhiều tin nhắn, gọi điện thoại nhiều lần cho em, mà em không nghe máy, cũng không nhắn tin lại cho anh.” Dư Tử Cường giận dữ y như đứa con nít, thở phì phò nhìn cô.

“Hôm qua em để quên điện thoại di động trong phòng làm việc, sáng sớm hôm nay mới lấy lại thì máy đã không còn pin, cho nên không có biết gì.”

“Em thật sự dọa chết anh.”

“Này, trời đất chứng giám em không có làm gì hết, tại sao lại dọa anh được hả? Là anh dọa em thì có, anh nắm cánh tay em đủ chưa, đau lắm đó.”

“Vậy anh không nắm cánh tay em nữa, mà anh ôm em.” Dư Tử Cường nói là làm, hai tay khóa chặt eo Đinh Tiểu Nhiên, ôm sát cô vào trong ngực mình, ngửi hương thơm trên người cô khiến thân thể anh rục rịch bắt đầu động dục.

Đã hai ngày không nếm được hương vị của cô, ngày hôm qua còn bị giữ lại trên núi nên hiện giờ anh đang rất đói.

Đinh Tiểu Nhiên nhìn cái bộ dạng đói khát của anh, lập tức bắt đầu giãy giụa, “Này, anh đừng nghịch nữa, đây là phòng làm việc.”

“Anh khóa trái cửa rồi, không ai vào đâu.” Anh ôm cô càng chặt, không ngừng cọ xát trên người cô, lửa bùng cháy mất đi sự khống chế, nhất quyết muốn ngay chỗ này.

“Không ai đến cũng không được, nơi này là công ty, bây giờ là thời gian làm việc, anh là chủ tịch mà không chú ý cách hành xử của mình, thì làm sao có thể quản được cấp dưới đây?”

“Chỉ một chút là xong.”

“Một chút cũng không được, A —— anh, anh làm gì đó?”

Lửa cháy đã lan khắp thân thể Dư Tử Cường, anh liền đè Đinh Tiểu Nhiên lên bàn làm việc, kéo váy cô lên trên, không ngừng hôn đôi môi nhỏ nhắn của cô.

Đinh Tiểu Nhiên thật sự nổi giận, dùng đầu gối đỉnh thẳng hạ thân của anh.

“A ——” Dư Tử Cường bị đau thét to, vội vàng buông cô ra, che lại hạ thân của mình, thống khổ nói: “Em ra tay độc ác quá, nếu nó xảy ra chuyện gì hạnh phúc nửa đời sau của em xem như không còn đó.”

“Em còn lạ gì. Ai kêu hạnh kiểm anh xấu quá làm gì, đừng hòng muốn làm cái đó ở trong phòng làm việc. Còn không mau trở về làm việc đi.”

“Còn làm gì được nữa đau chết đi được, anh thật sự lo không biết sau này mình còn cương được không, ai —— ”

Nghe Dư Tử Cường kêu đau đớn như vậy, Đinh Tiểu Nhiên bắt đầu có chút hối hận đã làm tổn thương chỗ đó của anh, vừa lo lắng vừa bối rối, hỏi thăm: “Có phải đau lắm không, có nặng không, hay em dẫn anh đi bệnh viện kiểm tra nha?”

“Em xem những cảnh phim trên ti vi đi, đập vào chỗ đó không đau mới lạ.”

“Mới này em đâu có dùng lực nhiều đâu?”

“Anh đau thành như vậy, em còn nói không dùng lực?”

“Vậy giờ em lập tức dẫn anh đi bệnh viện.” Đinh Tiểu Nhiên quýnh lên, vội vàng sửa sang lại quần áo, sau đó cầm lấy túi xách, muốn đưa Dư Tử Cường đi đến bệnh viện.

Dư Tử Cường y như tên trộm lén cười, dùng sức kéo cô lại áp cô lên sàn, dùng hai tay đè chặt tay cô lại không cho cô lộn xộn, cứ như vậy nói chuyện với cô, “Với chút sức lực này của em vẫn không làm anh bất lực được đâu.”

“Đáng ghét, anh gạt em, mau đứng lên đi, không cho phép đè em.”. Cô giãy giụa nói.

“Anh lừa em làm gì, vừa rồi thật sự rất đau chẳng qua bây giờ không còn đau, nhưng mà anh vẫn muốn em bồi thường cho anh cú đá vừa rồi.”

“Dư Tử Cường, anh thật đúng là động vật chỉ biết dùng nửa người dưới làm việc, có cần em dạy lại anh hay không đây là công ty, nếu để người khác biết, sau này em còn dám nhìn ai.”

“Vậy anh cười em thì đâu còn sợ mất mặt nữa, đúng không? Đâu phải mới ngày đầu em quen biết anh, anh là hạng người gì chẳng lẽ em còn chưa rõ sao?” Dư Tử Cường lại kéo váy áo của Đinh Tiểu Nhiên lên, chòm đầu vào ngực cô, nặng nề nói: “Ngày hôm qua anh ở cạnh Hà Tuyết Phi.”

“A ——” Đinh Tiểu Nhiên có chút kinh ngạc, trong đầu liên tưởng đến những cảnh tượng anh ở cùng Hà Tuyết Phi, không còn để ý anh đang làm gì ở trên người cô.

Mặc dù cô đã đoán ra ngày hôm qua anh ở cùng Hà Tuyết Phi, nhưng khi nghe chính miệng anh nói trong lòng lại có cảm giác chua xót.

Xem ra cô rất để tâm về người đàn ông này, nên bắt đầu biết ghen.

“Cả đêm hôm qua anh và cô ta đều bị giữ lại ở chân núi.” Dư Tử Cường cố ý nói mập mờ, mục đích muốn xem Đinh Tiểu Nhiên phản ứng như thế nào, vừa tranh thủ ăn đậu hủ của cô, trông khi đó Đinh Tiểu Nhiên đã bị cỡi sạch toàn bộ cúc áo mà vẫn không biết.

“Anh, cả đêm anh và cô ta ở chân núi, vậy hai người ——” Đinh Tiểu Nhiên muốn hỏi hai người họ cả đêm làm gì, nhưng rất ngại mở miệng hỏi, chỉ có thể tự mình phỏng đoán.

Dư Tử Cường là một gã lăng tử tình trường, thích dùng nửa người dưới làm việc, còn Hà Tuyết Phi vừa có dáng đẹp, mặt lại rất xinh, nói cả đêm không xảy ra chuyện gì ai mà tin.

“Cả đêm hôm đó anh chỉ làm chuyện anh thích.”

“Anh —— chẳng lẽ anh thật —— ”

“Thật cái gì?”

“Thật có cái kia với cô ta sao?”

“Cái kia là cái gì?”

Đinh Tiểu Nhiên thật sự không thích cách nói chuyện mập mờ này, lật người lại áp Dư Tử Cường ở trên sàn, hai tay đè chặt bờ vai anh, ép hỏi: “Nói mau lên, ngày hôm qua anh và Hà Tuyết Phi ở đó làm gì?”

Lúc này Dư Tử Cường nằm ở trên mặt sàn nhìn lên, thấy rất rõ thân thể quyến rũ của cô, liền vươn tay ôm lấy eo cô cảm thán trả lời, “Thật là đáng người bốc lửa.”

“Dư Tử Cường, anh không phải nói không thích Hà Tuyết Phi sao, tại sao còn cùng cô ta ——” Đinh Tiểu Nhiên còn tưởng rằng Dư Tử Cường đang nói đáng người Hà Tuyết Phi bốc lửa, mới mắng có một nửa thì phát hiện người mình trông trơn, cô đã hoàn toàn hiểu ra Dư Tử Cường đang giở trò, tiếp tục mắng: “Anh là đồ háo sắc —— ”

Dư Tử Cường lật người lại, áp Đinh Tiểu Nhiên ở trên sàn, cười gian nói: “Vậy anh cần phải làm để xứng với danh háo sắc này, bằng không không phải ... sẽ mất mặt tên gọi này rồi sao?”

Vừa nói xong liền cúi người xuống, môi áp vào bên tai cô, cho cô đáp án để cô an tâm, “Yên tâm, ngày hôm qua anh và Hà Tuyết Phi chẳng có làm gì hết, anh chỉ làm chân cô ta bị nổi bọc nước thôi, hơn nữa còn nói rõ cho cô ta biết anh và cô ta vĩnh viễn không thể nào có kết quả, mà hình như cô ta cũng đã muốn từ bỏ, cho nên anh cảm thấy rất vui.”

“Thật, có thật không?” Đinh Tiểu Nhiên liền không còn giận, dịu dàng hỏi. Nghe anh nói, cô đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ nhõm đi rất nhiều.

“Thật, chỉ cần Hà Tuyết Phi chủ động từ bỏ không bám theo anh nữa, mẹ sẽ không còn ép anh ở cùng cô ta.”

“Nhưng mẹ anh không có thích em, còn đòi sa thải em nữa, mặc dù giám đốc Hà đã ra mặt giúp em, nhưng em cảm giác mình ở lại chỗ này sẽ khiến ọi người bất hoà, cho nên em muốn —— ”

“Không cho em đi, nếu em đi vậy anh cũng sẽ đi theo em. Em làm chỗ nào anh liền đến đó, dù sao trước kia anh cũng là người như vậy, chỉ là không hiểu sao bây giờ lại làm chức chủ tịch ngân hàng, nhưng với anh mà nói có cũng được không có cũng không sao.”

“Em sẽ tiếp tục ở lại, anh đừng khiến cho tình cảm mẹ con càng ngày càng xa cách.”

“Chuyện này anh tự có cách giải quyết. Ngoan ngoãn đừng nói chuyện để anh ăn no một bữa đi, mấy ngày hôm nay cả một chút mở anh cũng chưa có nếm qua, giờ thật sự rất đói.” Dư Tử Cường nhanh chóng áp lên môi Đinh Tiểu Nhiên, không để cô nói nhằm làm lãng phí thời gian.

“Ừm ——” Đinh Tiểu Nhiên nhất quyết không muốn làm chuyện như vậy ở trong phòng làm việc, nhưng không còn cách nào, kịch liệt phản kháng chỉ càng dẫn tới phong ba hơn thôi.

Từ lúc nào cô lại bắt đầu trở nên yếu ớt như vậy?

Người trong công ty đều biết Dư Tử Cường nổi giận dùng dùng chạy vào phòng làm việc của mình, cho nên vào lúc này không ai dám đến tìm anh, hơn nữa chuyện Hà Phương Quốc khiển trách Chung Mẫn Liên, khiến mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, có người bắt đầu hỏi thân phận Hà Tuyết Phi, cũng có người bắt đầu hoài nghi thân phận của Đinh Tiểu Nhiên, nhưng trong khoảng thời gian ngắn này người ở trong công ty bàn tán nhiều nhất vẫn là về Tiểu Nhiên.

Có lúc những lời đồn, quả thật có thể dìm chết người.

48. Chương 48: Nghiêm Chỉnh Một Chút

Đã qua hai ngày, không nhìn thấy Hà Tuyết Phi xuất hiện, đừng nói chỉ đến công ty làm việc, còn Đinh Tiểu Nhiên trong hai ngày này đã dần dần thích ứng chuyện ở công ty, càng làm càng tiến bộ thường hay ra vào với Dư Tử Cường, dù quan hệ hai người chưa công bố rõ nhưng người trong công ty cũng đã dần hiểu ra, đương nhiên cho rằng hai người là một đôi.

Hà Phương Quốc rất hài lòng với biểu hiện hai ngày này của Đinh Tiểu Nhiên, còn cố ý đến khen ngợi một phen, “Thư ký Đinh, không ngờ cháu chính là chân nhân bất lộ tướng, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủn đã xử lý công việc tốt như vậy, quả thật không tệ.”

“Đâu có đâu có, nếu như không có giám đốc Hà chỉ dạy cháu làm sao có được thành tích như bây giờ, nói chính xác hơn phân nửa công lao là nhờ vào ngài!” Đinh Tiểu Nhiên khiêm tốn nói, không vì được chút thành tích mà tự cao tự đại.

Dư Tử Cường ghé đầu sang, không phục hỏi: “Thế nào, chẳng lẽ không có công lao của anh sao?”

Cô đẩy đầu anh ra, góp lời, “Có có có, cũng có công của anh.”

“Vậy em định báo đáp anh thế nào?”

“Anh đừng như vậy nghiêm chỉnh chút đi, giám đốc Hà vẫn còn ở đây!” Đinh Tiểu Nhiên thấy rất mắc cỡ, không muốn thất lễ trước mặt Hà Phương Quốc.

Gần đây trong công ty luôn có nhiều tin đồn nhảm, ngay cả nhân viên dọn vệ sinh cũng biết cô có quan hệ không tầm thường với Dư Tử Cường, mặc dù cô có thể giả vờ không nghe thấy, nhưng trong lòng vẫn phải rất cố gắng đối mặt.

“Hiện tại tất cả mọi người trong công ty đều biết quan hệ giữa chúng ta, em không cần sợ cứ thoải mái như bình thường đi.” Dư Tử Cường khẽ khoắc tay lên bả vai ôm lấy Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên dùng sức đánh vào tay anh ý bảo anh buông ra, nghiêm túc nhắc nhở: “Bây giờ là giờ làm việc, anh nghiêm chỉnh làm việc cho em.”

“Này, em cần gì dùng sức như vậy, đau lắm đó.”

“Đáng đời.”

“Lời này quả nhiên không sai, độc ác nhất vẫn là phụ nữ.”

“Chê em ác, thì anh mau cách xa em ra.”

“Vậy xem như anh chưa nói đi.”

Nhìn hai người gây gổ cười đùa với nhau, đột nhiên Hà Phương Quốc nhớ lại những ngày khi Lâm Thư Nhu còn ở trong công ty, mặc dù hai người chỉ bàn về công việc không nhắc đến chuyện riêng, nhưng khi cùng nhau làm việc thì tình cảm giữa hai người cũng càng ngày càng tăng, vì vậy cảm khái một câu, “Thấy Tử Cường có được như hôm nay, xem như chú có thể an tâm khi gặp lại Thư Nhu rồi.”

Vừa nhắc đến Lâm Thư Nhu, nụ cười trên mặt Dư Tử Cường lập tức biến mất, mặt vô biểu tình nói: “Giám đốc Hà, sao đột nhiên chú lại nhắc đến bà ấy?”

“Sao hả, đến bây giờ cháu vẫn còn hận bà ấy sao?”

“Trái lại cũng không phải là hận, chẳng qua thỉnh thoảng khi nghĩ tới trong lòng có chút không thoải mái. Cháu biết cha cháu bỏ đi không phải do lỗi của Lâm Thư Nhu, nhất là sau khi quen được Tiểu Nhiên, cô ấy đã giúp cháu hiểu ra chuyện tình cảm thật sự không thể nào cưỡng ép. Nên bây giờ cháu đã có thể chấp nhận sự thật cha không yêu mẹ, vì thế cháu đã không còn hận bất kỳ ai nữa.”

Hà Phương Quốc đi tới vỗ vỗ bả vai Dư Tử Cường, mỉm cười nói, “Cháu có thể nghĩ được như vậy thì quá tốt, nếu Thư Nhu ở trên trời thấy cháu như vậy nhất định bà ấy sẽ rất vui mừng.”

“Có lẽ cả cha cháu cũng sẽ rất mừng.”

“Tử Cường, cháu đã trưởng thành rất nhiều.”

“Người cũng cần phải lớn lên chứ, không phải sao?”

“Đúng người luôn cần phải lớn lên, vậy khi nào chú mới có thể uống rượu mừng của cháu và Tiểu Nhiên đây?” Hà Phương Quốc luôn là người rất nghiêm khắc, thế nhưng bây giờ lại biết nói giỡn như vậy, đúng là làm cho người ta giật mình.

Đinh Tiểu Nhiên cười xấu hổ, nhắc nhở nói: “Ai muốn kết hôn với anh ta chứ?”

Dư Tử Cường lấy tay vuốt cằm mình, cười lưu manh nói: “Đương nhiên em phải kết hôn với anh, chẳng lẽ em muốn anh kết hôn với Hà Tuyết Phi sao?”

Vừa nghe anh nói kết hôn với Hà Tuyết Phi, lòng cô liền sợ nghiêm nghị cảnh cáo nói: “Anh dám?”

“Dĩ nhiên không dám, không có chuyện đó đâu.”

“Sao cả giờ làm việc anh cũng nhắc đến chuyện này chứ?”

“Bởi vì anh biết em dễ tâm nên mới nói.”

“Anh —— em mặc kệ anh.” Đinh Tiểu Nhiên không muốn nói nhảm với Dư Tử Cường, điều chỉnh lại tâm trạng, nghiêm túc nói chuyện với Hà Phương Quốc, “Giám đốc Hà, lần trước ngài đưa cho cháu xem những

phương án kia, cháu đã viết ra ý kiến của mình rồi, chút nữa cháu sẽ gửi vào trong email của ngài, nếu có chỗ nào chưa tốt, xin đừng trách.”

“Được, vậy chú không quấy rầy hai người làm việc, Tiểu Nhiên hãy cố gắng làm tốt công việc, chú đây rất xem trọng cháu đó. Đúng rồi, ngày mai là chủ nhật còn nhớ chuyện lúc trước chúng ta đã nói không.” Hà Phương Quốc cố ý nhắc nhở, hỏi.

“Dĩ nhiên nhớ, ngày mai chúng ta cùng nhau đi gặp Thiên Ngưng.”

“Nếu hai người không nhắc, thiếu chút nữa cháu cũng đã quên chuyện này, ha ha.” Dư Tử Cường có chút ngượng, cười khan.

“Anh còn trẻ thế, mà đã mắc chứng mau quên rồi sao?”

“Gần đây quá bận rộn, quên một hai chuyện cũng là rất bình thường.”

“Hết lần này tới lần khác anh đều quên chuyện của Thiên Ngưng, ngày mai em sẽ mách với cậu ấy, để cậu ấy mách anh một trận mới được.”

“Cả chuyện nhỏ nhặt này em cũng mách, không sợ anh trừng trị em à.”

Hà Phương Quốc nhìn đôi oan gia cứ thích hay cãi nhau này, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cắt ngang bọn họ, nhắc nhở: “Bây giờ là giờ làm việc, hai đứa không nên chỉ lo cãi nhau, phải biết đặt công việc lên hàng đầu.”

“Dạ, cháu biết rồi giám đốc Hà.” Đinh Tiểu Nhiên bị nói thế, vội vàng khôi phục lại tâm trạng không đôi co với Dư Tử Cường, nghiêm túc ngồi vào vị trí của mình, bắt đầu làm việc.

“Cắt.” Dư Tử Cường nhún nhún vai, lạnh lùng nói cắt một tiếng, sau đó bắt chước ngồi vào vị trí của mình, lấy văn kiện ra xem, nhưng vẫn không có tập trung hoàn toàn vào công việc.

Hà Phương Quốc quan sát Dư Tử Cường một lúc, bất đắc dĩ lắc đầu lại nhìn sang Đinh Tiểu Nhiên, khẽ gật đầu lộ ra nụ cười thỏa mãn, sau đó đi ra khỏi phòng làm việc, ai ngờ mới ra tới cửa đúng lúc gặp Chung Mẫn Liên.

Chung Mẫn Liên vừa nhìn thấy Hà Phương Quốc, lập tức nhớ tới chuyện hai ngày trước bị ông khiển trách, không vui nói: “Ông tới đây làm gì?”

“Tới giải quyết làm việc.” Hà Phương Quốc bình thản nói ngắn gọn đáp án cho bà biết, sau đó mặc kệ tiếp tục đi về phòng làm việc của mình.

“Hừ.” Chung Mẫn Liên chỉ hừ một tiếng, sau đó đi vào phòng Dư Tử Cường, vừa vào cửa liền thấy Đinh Tiểu Nhiên ngồi ở bên cạnh, chỉ giận dữ trợn mắt nhìn cô một cái sau đó phớt lờ đi, tới bàn Dư Tử Cường, tức giận hỏi tội: “Tử Cường, rốt cuộc con đã làm gì Tuyết Phi, sao hai ngày nay không thấy nó tới đây làm việc?”

Dư Tử Cường ngẩng đầu nhìn Chung Mẫn Liên một cái, sau đó lại tiếp tục cúi đầu xem văn kiện, tức giận đáp: “Con làm sao biết?”

“Sau cái ngày ở chùa trở về, Tuyết Phi cứ lẩn trốn không chịu lộ mặt ra, con nói đi rốt cuộc ngày đó con đã làm gì mà dọa nó sợ đến vậy?”

“Con chỉ dẫn cô ta đi dạo quanh chân núi mấy vòng, sau đó nói cô ta đừng bám theo con nữa, chỉ nhiều đó thôi. Lúc trước con còn nói nhiều câu quá đáng hơn mà cô ta có sợ gì đâu, cái này là do cô ta có tật giật mình không liên quan gì đến con.”

“Nói đi nói lại cũng là do con bắt nạt nó.” Chung Mẫn Liên càng nói càng tức, cuối cùng còn đổ mọi chuyện lên người Đinh Tiểu Nhiên, dùng ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm cô. Hai ngày nay bà đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thể chấp nhận Đinh Tiểu Nhiên bước vào nhà họ Dư.

Chuyện xảy ra ở hộp đêm, thật sự khiến bà không thể nào công nhận nổi.

Đinh Tiểu Nhiên cảm thấy có ánh mắt sắc bén bắn về phía mình, khiến cô lòng dạ rối bời không dám ngẩng đầu, dù mình không có làm gì sai cũng không dám mở miệng nói ra, biết mình mà nói ra chỉ đổ thêm dầu vào lửa.

Dư Tử Cường cũng thấy bộ dạng ghét bỏ của Chung Mẫn Liên đối với Đinh Tiểu Nhiên, đặt văn kiện trong tay xuống, bình tĩnh nói chuyện với bà, “Mẹ, từ lúc mới bắt đầu con đã nói mình không thích Hà Tuyết Phi, và con cũng đã nói ẹ biết, nếu mẹ cứ ngoan cố ép con ở cùng cô ta, vậy đừng trách sao con không nể mặt. Giờ con chỉ nói nếu như các người vẫn cứ đi quá sức giới hạn con sẽ không nói thôi đâu. Nếu mẹ nghĩ con bắt nạt cô ta, vậy cũng không cần đổ hết lỗi lên người Tiểu Nhiên, không liên quan gì tới cô ấy, muốn trách thì trách các người quá ích kỷ.”

Chung Mẫn Liên biết mình cứ cường ngạnh bức ép cũng vô dụng, đành đổi sang cách khác, không còn lạnh lùng nói chuyện mà chuyển sang ôn hòa nói: “Tử Cường, coi như mẹ năn nỉ con có được không?”

“Mẹ năn nỉ con làm gì?” .

“Mẹ năn nỉ con, cho Tuyết Phi một cơ hội đi.”

“Với người không thích, con chưa bao giờ cho họ bất cứ cơ hội nào. Mẹ, mẹ đừng năn nỉ con nữa, con không thích bị ép buộc đâu. Trái lại con cầu xin mẹ, mẹ cho Tiểu Nhiên một cơ hội đi, khi mẹ hiểu ra cô ấy là người thế nào con tin rằng mẹ cũng sẽ thích cô ấy.”

“Mẹ không chấp nhận loại người hư hỏng không sạch sẽ như cô ta đâu!” Giọng điệu Chung Mẫn Liên đầy khinh miệt chán ghét.

Cho dù ai nghe ra cũng biết Chung Mẫn Liên đang mỉa mai người ta, đương nhiên Dư Tử Cường cũng nghe ra nên tức giận bất bình thay Đinh Tiểu Nhiên, “Mẹ, rất nhiều chuyện không phải như mẹ nghĩ. Lần trước mẹ nhìn thấy Tiểu Nhiên ở hộp đêm, chẳng qua là hiểu lầm thôi.”

“Đi đến đó còn lên giường với đàn ông, cho dù có hiểu lầm thì cũng thay đổi được gì. Nếu như đàn ông đó là người khác, con có còn đứng về phía cô ta nói giúp nữa không?”

“Mẹ, sao mẹ càng nói càng khó nghe thế?”

“Nếu so ra, lời của mẹ nói đâu bằng những lời con nói với Tuyết Phi! Còn ở đó nói được mẹ sao.”

“Được rồi, con không nhiều cãi với mẹ nữa con chỉ nói đúng một câu, con không thể nào sống cùng với Hà Tuyết Phi.”

“Đừng bao giờ nói quá sớm, chờ khi con nhận ra được bộ mặt thật của cô ta, sau này con sẽ biết hai chữ hối hận viết như thế nào.” Chung Mẫn Liên khinh thường nói, sau đó xoay người đi ra cửa, nhưng trước khi đi liền dừng lại trước mặt Đinh Tiểu Nhiên, cảnh cáo cô, “Cô có thể lừa được con trai tôi, nhưng không gạt được tôi đâu, chỉ cần có tôi ở đây cô đừng mơ gì trò với con trai tôi.”

“Cháu không có, thật ra thì cháu——” Đinh Tiểu Nhiên muốn giải thích, nhưng Chung Mẫn Liên lại không cho cô cơ hội, cắt ngang lời cô, “Tôi không cần biết cô là hạng người gì, tôi cũng sẽ không để yên cho cô được toại nguyện đâu, chúng ta cứ chờ xem.”

49. Chương 49: Em Hứa Với Anh

Vốn dĩ tâm trạng của Đinh Tiểu Nhiên hôm nay rất tốt, nhưng bị Chung Mẫn Liên khuấy động một phen lập tức liền nặng nề, thật ra cô không có giận bà chỉ có hơi bất mãn không vui khi thấy bà vẫn cứ ghét cô.

Từ xưa đến nay, quan hệ giữa mẹ chồng và con dâu luôn gặp khó khăn như vậy.

Dư Tử Cường biết Đinh Tiểu Nhiên bị đả kích liền an ủi cô, “Em đừng để ý đến mẹ anh, bà ấy làm việc gì cũng chỉ biết nhìn về bên ngoài, hãy cho bà ấy thêm chút thời gian rồi bà ấy sẽ hiểu ra em là một cô gái tốt. Còn những lời bà ấy nói em cứ xem như không nghe thấy, vào tai này ra tai kia đi, đừng so đo với bà ấy làm gì.”

Đinh Tiểu Nhiên cười hơi gượng, trong lòng cho dù rất khó chịu nhưng biểu cảm làm như không có gì, “Yên tâm đi em hiểu mà, nếu đổi lại em là mẹ anh mà gặp tình cảnh này, cũng không thể nào có ấn tượng tốt.”

“Em nghĩ như vậy anh rất an tâm. Tiểu Nhiên, bất kể mẹ em đối xử với em thế nào, em cũng không được nản chí, bà ấy là một người khá phong kiến cổ hủ, nhưng một khi em được bà chấp nhận bà sẽ đối xử với

em rất tốt. Cho nên về phương diện này, em cần kiên nhẫn một chút không được vì chút chuyện nhỏ nhặt mà rút lui.” Ánh mắt cầu khẩn nhìn cô, anh hy vọng cô đừng để tâm nhiều về chuyện này.

Làm sao anh không mong hai bên có thể vui vẻ hạnh phúc chứ, dù sao mẹ anh cũng đã trải qua rất nhiều khổ sở mới nuôi anh lớn, chẳng qua có lúc bà rất dịu dàng lại có lúc dữ như chằn, thật khó khiến bà vừa lòng.

Cô vui vẻ trả lời anh, “Được, em hứa với anh.”

“Em ngoan ngoãn biết nghe lời như vậy, anh rất thích.”

“Hừm, anh đừng tự tin quá, mặc dù em không trách mẹ anh, nhưng em sẽ khiển trách anh.”

“Anh không làm gì sai, sao em khiển trách anh?”

“Dù sao chuyện này đều do anh gây ra, nếu lúc trước anh không để em hiểu lầm em đâu cần chạy đến hộp đêm, này không trách anh thì trách ai? Bây giờ là giờ làm việc, em sẽ không tính sổ với anh, chờ tan ca rồi xử, cố gắng làm việc cho giỏi vào, đừng nói nhảm nữa bằng không em giận đó.”

“Được được được, làm việc làm việc.” Dư Tử Cường cảm văn kiện lên xem cho có lệ, trong miệng khẽ lầm bầm oán trách, “Thật là càng ngày càng dữ.”

“Anh nói gì?” Tai Đinh Tiểu Nhiên rất thính nghe được anh đang oán trách, vì vậy nhắc nhở hỏi lại hù dọa anh, thật ra không có vì vậy mà tức giận.

“Không có gì, không nói gì, làm việc đi làm việc đi, hi hi.”

“Em đã thay anh lên lịch trình công việc cho tuần sau, em để bảng lịch trình trên bàn làm việc của anh đó, anh xem thử có chỗ nào cần chỉnh thì nói với em.” Đinh Tiểu Nhiên rất nhanh khôi phục lại bộ dạng nghiêm túc khi làm việc, Dư Tử Cường lại phải cố điều chỉnh lại mới được, cả người hơi lười nhác nói năng lỗ mãng chưa có được sự thành thực chín chắn của người đàn ông, vô lực nói : “Ừm.”

Ngày ngày đều phải đi làm, thật không thú vị, không bằng như xưa tự do tự tại muốn làm gì là làm, thích đi đâu thì đi đó.

Sau khi Chung Mẫn Liên rời khỏi phòng làm việc của Dư Tử Cường, liền vào nhà vệ sinh, ai ngờ nghe thấy một ít lời bàn tán bên trong.

Mấy cô nhân viên nữ đang tán gẫu trong phòng vệ sinh về chuyện Dư Tử Cường và Đinh Tiểu Nhiên.

“Này, các người nói xem có phải chủ tịch bị thư ký Đinh quyến rũ rồi không?”

“Chủ tịch nổi tiếng là lãng tử tình trường, anh ấy đã qua lại với biết bao nhiêu cô gái, ai mà biết thư ký Đinh có thể trụ được bao lâu, xem chừng qua mấy ngày nữa liền chán bây giờ.”

“Lần này không giống, mặc dù chủ tịch nổi tiếng là lãng tử tình trường, nhưng anh ấy làm việc luôn rất có nguyên tắc, chưa bao giờ dẫn các cô gái đến công ty, chớ nói chi để những cô gái đó ảnh hưởng đến việc làm của mình. Chủ tịch vì thư ký Đinh mà chống đối lại mẹ mình, đủ chứng minh chủ tịch đối xử thư ký Đinh khác xa với những cô gái trước kia.”

“Vậy thì sao, không qua được ải bà chủ, thư ký Đinh đừng mơ sống chung với chủ tịch, theo tôi thấy ngược lại Hà tiểu thư có khả năng lớn hơn.”

“Vậy cũng không nhất thiết, giờ là thời đại nào rồi, thanh niên đều có quyền tự do hôn nhân, nếu người lớn vẫn cố chấp, chỉ càng làm ảnh hưởng đến tình cảm gia đình thôi.”

“Bất kể là thời đại nào chuyện môn đăng hộ đối vẫn đều không thay đổi, trên thế giới này không hề có chuyện các nàng công chúa đồng ý gả cho ếch, cũng không có các chàng vương tử nguyện ý cưới cô bé lọ lem, tình cảm bền vững mấy khi đứng trước tiền tài cũng đều bị chi phối.”

“Được rồi được rồi, mọi người mau chóng về làm việc đi, đừng ở chỗ này nói nhảm nữa, bằng không thế nào cũng bị mắng.”

“Đi thôi đi thôi.”

Sau khi các nhân viên nữ rời đi, Chung Mẫn Liên bước ra khỏi phòng, vừa rửa tay vừa nhìn chính mình trong gương, từ từ suy nghĩ những lời vừa nghe, nhất là câu kia — tình yêu bền vững mấy khi đứng trước tiền tài cũng bị chi phối.

Tiền bạc — không sai, thay vì ép buộc Tử Cường ở cạnh Tuyết Phi, chẳng bằng để Đinh Tiểu Nhiên tự mình rút lui, chẳng phải tốt hơn sao?

Chung Mẫn Liên càng nghĩ càng thấy kế này có thể dùng được, vì tìm ra cách đối phó Đinh Tiểu Nhiên nên tâm trạng bà tốt lên rất nhiều, vui vẻ rời khỏi nhà vệ sinh, không để ý đến ánh mắt khác thường của nhân viên trong công ty đang nhìn bà. Bà chỉ lo nghĩ chờ sau khi Đinh Tiểu Nhiên rời đi, Tử Cường sẽ chấp nhận Tuyết Phi đến lúc đó mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp.

Hai ngày nay Hà Tuyết Phi đều trốn trong phòng không chịu ra ngoài, vì sợ mất mặt nên không dám đến ngân hàng Thiên Tường.

Hoắc Thanh Cúc mặc kệ cô nghĩ thế nào, chỉ muốn cô mau chóng đi làm, thấy cô cứ chui rúc trong phòng hai ngày, không biết tranh thủ thời gian liên tục giặt vào trong phòng mắng cô, “Hai ngày nay sao không đi ra ngoài, trốn trong phòng làm gì, đợi mẹ vào hầu hạ con sao?”

“Mẹ, mẹ đừng như vậy có được không, tâm trạng con không tốt, muốn yên tĩnh một người.” Hà Tuyết Phi cực kỳ mâu thuẫn, tâm trạng rối bời không muốn bị người khác quấy rầy.

“Tâm trạng con không tốt, chẳng lẽ tâm trạng mẹ tốt lắm sao? Ngày hôm qua cha con gọi điện tới, ông ấy nói hành tung của ông ấy đã bị phát hiện, sợ rằng chúng ta trốn ở đây không được bao lâu nữa đâu, nếu con không mau chóng giải quyết chuyện Dư Tử Cường, chúng ta lại phải tiếp tục chạy trốn, nếu không trốn được thì chờ bị bán đi.”

“Mẹ, chúng ta làm như vậy chẳng phải đang lừa gạt Tử Cường và di sao, nếu sau này mọi chuyện bị bại lộ vậy phải làm sao bây giờ?”

“Chờ mọi chuyện bại lộ thì lúc đó con đã là con dâu của nhà họ Dư, đến lúc đó bọn họ có thể làm gì được con chứ?”

“Cho dù họ không làm gì được con, nhưng ngày tháng con ở nhà họ Dư sẽ không được vui vẻ. Đây là liên quan đến hạnh phúc cả đời con, mẹ, mẹ không thể lo nghĩ cho con sao, chẳng lẽ mẹ nhẫn tâm để nửa đời sau của con phải sống mất hết tôn nghiêm sao?”

“Mất tôn nghiêm còn tốt hơn bị bán đi, nhẫn nhục sống ở nhà họ Dư cũng xem như có tôn nghiêm rồi.”

“Con —” Hà Tuyết Phi lại bắt đầu do dự, trong lòng càng lúc càng mâu thuẫn, mặc dù không muốn gạt Dư Tử Cường nhưng càng không muốn bị bán đến một nơi đen tối không nhìn thấy ánh mặt trời.

Đối mặt với tình cảnh khó khăn này, cô phải lựa chọn thế nào đây?

Hoắc Thanh Cúc ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay Hà Tuyết Phi, lừa cô, “Tuyết Phi, nghe lời mẹ sẽ không sai đâu, giờ con chỉ có thể gả cho Dư Tử Cường mới thay đổi được toàn bộ vận mệnh người nhà chúng ta, hơn nữa càng có lợi cho con sau này, nếu con dễ dàng từ bỏ chẳng những không có được người mình thích, còn hủy đi hạnh phúc của mình, con có biết không?”

“Nhưng Tử Cường không thích con, hơn nữa con nhận ra anh ấy thực sự rất thích Đinh Tiểu Nhiên, con không còn bất kỳ cơ hội nào thì biết làm gì bây giờ?”

“Cơ hội là dựa vào người giành lấy không phải cứ đứng nhìn.”

“Cơ hội này con giành không được. Mẹ, chúng ta hãy rời khỏi nơi này, đi đến một nơi khác, thế giới này rộng lớn như vậy chẳng lẽ bọn họ có thể đuổi theo chúng ta đến cuối chân trời góc biển sao?” Mới vừa bắt đầu cô còn rất có lòng tin vào chính mình, dù sao cô không những có gương mặt đẹp còn có vóc dáng, là kiểu người mà các chàng trai thích, nhưng mà bây giờ cô mới hiểu, dù có vóc người và gương mặt đẹp cũng đều vô dụng.

Hà Tuyết Phi nghĩ như vậy khiến Hoắc Thanh Cúc cực kỳ không vui, nghiêm nghị trách cô, “Con nói chuyện hoang đường gì vậy, chúng ta chạy trốn còn chưa đủ sao, lại còn muốn trốn?”

“Thì cứ tiếp tục trốn, cần gì ở chỗ này gặt người ta? Con vốn đâu phải cô chủ gì đâu, càng không có ra nước ngoài học, nếu bị dì biết con gặt dì ấy, sợ rằng hai người đều không thể làm bạn bè nữa, mẹ nhần tâm sao?”

“Vốn dĩ bạn bè là dùng để lợi dụng, này không có gì là sai.”

“Mẹ, dì đối xử với chúng ta tốt như vậy, mẹ cứ nhiên —— ”

“Bà ấy đối xử với chúng ta tốt như vậy là bởi vì bà ta tin rằng nhà chúng ta vẫn còn giàu có, nếu chúng ta nói cho bà ấy biết sự thật e rằng bà ấy cũng sẽ phải mông không thèm nhìn chúng ta một cái! Chung Mẫn Liên là một kẻ rất dễ tâm đến quyền thế.”

“Nếu Dư Tử Cường chỉ có hai bàn tay trắng, vậy mẹ có để tâm đến anh ta không?”

“Con câm miệng ẹ.” Hoắc Thanh Cúc không chịu nổi lời này, trong cơn tức giận đã tát Hà Tuyết Phi một bạt tay, sau đó đứng dậy tức giận ra lệnh, “Bất kể thế nào, tuần sau con phải đến ngân hàng Thiên Tường làm việc ẹ, còn ngày mai phải đi với mẹ đến nhà Dư Tử Cường.”

Hà Tuyết Phi bị đánh một bạt tay, cảm thấy rất oan ức lấy tay che bên mặt bị đánh, vừa khóc vừa buồn bã hỏi: “Mẹ, rốt cuộc mẹ có nghĩ đến con không?”

“Mẹ đánh con là vì muốn con thức tỉnh, để con nhìn rõ tình cảnh hiện giờ của chúng ta, chẳng lẽ con muốn mẹ và cha con bị người ta đánh chết, còn con bị bán đi sao?”

“Nếu không phải mẹ và cha quen thói bài bạc, chúng ta đâu rơi vào tình cảnh như bây giờ, con bị hai người làm hại đến không thể sống cuộc đời bình thường, hai người có hiểu cho con không?”

“Đủ rồi, nếu con không muốn giành lấy Dư Tử Cường, vậy ngày mai mẹ sẽ đến tìm Chung Mẫn Liên kể rõ mọi chuyện ra đến lúc đó con sẽ mất hết cơ hội ở cạnh Dư Tử Cường, sợ rằng không thể làm bạn nữa.” Hoắc Thanh Cúc chỉ dọa Hà Tuyết Phi, chứ thật ra không định làm thế.

“Con ——” mặc dù Hà Tuyết Phi không muốn gặt Dư Tử Cường, nhưng vẫn sợ không muốn ấn tượng của mình với Dư Tử Cường quá kém, thậm chí còn ôm chút ảo tưởng hi vọng có một ngày Dư Tử Cường có thể ở cạnh cô.

Hoắc Thanh Cúc biết lời mình nói đã hữu dụng, cho nên không nói thêm những lời khác lần nữa ra lệnh, “Trước khi Chung Mẫn Liên buông xuôi, con không được phép từ bỏ. Con cố điều chỉnh tâm trạng, ngày mai cùng mẹ đi ra ngoài.”

50. Chương 50: Theo Ý Bà.

Hôm nay là thứ bảy, vì đã hẹn trưa nay đến thăm Thiên Ngưng, Đinh Tiểu Nhiên rời giường sớm hơn một chút, tâm trạng lúc này rất tốt liền chăm chỉ dọn dẹp nhà cửa.

Thấy con gái vui vẻ đương nhiên người làm mẹ cũng vui theo, chỉ cần nghĩ tới hạnh phúc sau này của con mình bà càng thêm hưng phấn, không nhịn được muốn hỏi xem hai người tiến tới mức độ nào, “Tiểu Nhiên, giờ con và Tử Cường sao rồi?”

“Sao là sao chứ?” Đinh Tiểu Nhiên giả bộ ngốc không trả lời, tiếp tục quét nhà.

“Chính là hai đứa đã phát triển tới trình độ nào, có dự tính kết hôn chưa?”

“Mẹ, con quen anh ấy chưa tới nửa năm, giờ nói chuyện kết hôn không thấy quá sớm sao?”

“Con sắp 28 rồi, giờ không tính tới kết hôn thì trễ mất. Quen nhau chưa đến nửa năm thì đã sao, con quen tên Điền Vĩ đó đã mấy năm, kết quả —— ”

“Vì sao lại nhắc người đàn ông này, hẳn ta đã là quá khứ con không muốn nghe đến hẳn nữa, càng không muốn hắn xuất hiện trong cuộc sống của con.”

“Được được được, mẹ không đề cập tới nó nữa, nhưng mẹ cần nhắc nhở con cái này. Tiểu Nhiên, mẹ thấy Tử Cường là một chàng trai tốt, tốt nhất con phải biết quý trọng gìn giữ đó.”

Đinh Tiểu Nhiên bị lời mẹ nói làm cho cảm nín, vừa muốn phản bác lại thì lúc này chuông cửa lại vang lên, tiếng chuông cửa này làm cho cô có chút kinh ngạc, nhưng cũng thấy vui, không nhịn được thở dài nói: “Sẽ không chứ, rõ ràng hẹn buổi trưa mới đi, sao mới sáng sớm đã tới đây rồi?”

“Ai tới hả?” Mẹ Đinh hỏi.

“Tử Cường đó, ngoại trừ anh ấy ra thì không còn ai đến đâu. Con đi ra mở cửa.”

“Mẹ đi cho.” Mẹ Đinh vừa nghe Dư Tử Cường tới vui mừng còn hơn Đinh Tiểu Nhiên, lập tức chạy ra mở cửa, hơn nữa sau khi ra mở cửa còn chưa kịp nhìn rõ người trước mắt là ai liền chào hỏi, “Tử Cường, sáng sớm —— ”

Nói được một nửa, nhìn rõ mặt người đứng ngoài cửa là ai, nụ cười trên mặt nháy mắt chuyển sang tức giận, không vui hỏi: “Cậu tới đây làm gì?”

Sắc mặt Điền Vĩ âm trầm trông như lạc mất hồn phách, nặng nề trả lời, “Cháu, cháu tới tìm Tiểu Nhiên.”

“Nó không rảnh.” Mẹ Đinh lạnh lùng trả lời, không muốn Điền Vĩ vào nhanh chóng đóng cửa lại.

“Dì——” Điền Vĩ không chịu, lấy tay đẩy cửa tựa hồ nhất quyết muốn vào, nhưng vẫn nằn nỉ nói, “Dì, xin dì cho cháu gặp Tiểu Nhiên một chút, có được không?”

“Không được, cậu đừng đeo theo bám con gái tôi nữa, tôi không muốn con gái tôi ở cùng loại người như cậu, cút.”

“Dì —— ”

“Tôi nói cậu cút đi, có nghe không?” Mẹ Đinh dùng sức đóng cửa lại, nhưng bà dùng một phần lực thì người kia dùng đến hai phần lực không chịu cho bà đóng cửa lại.

Điền Vĩ kiên trì muốn vào gặp Đinh Tiểu Nhiên, cho nên nói sao cũng không ẹ Đinh đóng cửa lại, kết quả dùng nhiều sức lực đẩy cửa ra, đồng thời đẩy cả mẹ Đinh lui về phía sau mấy bước.

Đinh Tiểu Nhiên thấy tình hình có vẻ không ổn, vội vàng chạy tới đỡ mẹ mình, quan tâm hỏi: “Mẹ, mẹ không sao chứ?”

Hiện giờ mẹ Đinh không còn lòng dạ nào để ý mình có bị sao không, chỉ muốn mau chóng đuổi Điền Vĩ đi ra ngoài, đoạt lấy cây chổi trong tay Đinh Tiểu Nhiên đánh vào người Điền Vĩ, “Cậu cút ra ngoài cho tôi, cút ra ngoài.”

Điền Vĩ trông thấy Đinh Tiểu Nhiên càng không muốn đi ra ngoài, lấy tay đỡ cây lau nhà trong tay mẹ Đinh, sau đó đoạt cây lau nhà đi vút sang một bên trực tiếp nói chuyện với Đinh Tiểu Nhiên, “Tiểu Nhiên, chúng ta nói chuyện một chút đi được không?”

“Không được.” Đinh Tiểu Nhiên tức giận cho anh đáp án, gạt anh ra, quan tâm mẹ mình trước, “Mẹ, mẹ có sao không?”

“Mẹ không sao.” mẹ Đinh bưng bưng lửa giận, biết không đuổi được Điền Vĩ liền mắng, “Điền Vĩ, nơi này của tôi vĩnh viễn không hoan nghênh cậu, cậu mau lập tức cút đi cho tôi bằng không tôi sẽ gọi điện thoại báo cảnh sát, nói cậu tự tiện xông vào nhà dân.”

Hiện giờ Điền Vĩ chỉ muốn nói chuyện với Đinh Tiểu Nhiên, lại gặp trở ngại này cảm thấy rất phiền não, không chịu đựng nổi thái độ của mẹ Đinh liền hét to lại bà, “Dì mắng đủ chưa, cháu chỉ muốn nói chuyện với Tiểu Nhiên một chút, nói xong cháu sẽ đi.”

“Cậu, cậu còn dám nạt lại tôi? Điền Vĩ, đây là nhà của tôi, không phải nơi để cậu tùy tiện giường oai đâu.”

“Cháu không phải tới để ra oai, cháu chỉ muốn nói chuyện với Tiểu Nhiên một chút thôi.”

“Con gái tôi không có gì để nói với cậu, cho dù cậu muốn quay lại với nó, nó có đồng ý thì tôi cũng không đồng ý, trừ phi tôi chết. Giờ Tiểu Nhiên đã có bạn trai mới, cậu nên đi tìm cô bạn gái trước kia của cậu đi đừng có quấy rầy con gái tôi.”

Đinh Tiểu Nhiên biết Điền Vĩ sẽ không dễ dàng từ bỏ, đành kéo mẹ Đinh về, tự mình đối mặt hẳn, “Mẹ, để con nói chuyện với hẳn.”

Nhưng mẹ Đinh không muốn, mặc kệ Điền Vĩ nghĩ thế nào bà muốn nói gì liền nói, “Tiểu Nhiên, người đàn ông này không đáng tin, con đừng để lời ngon tiếng ngọt của nó lừa dối, biết không?”

“Yên tâm, con không ngốc đến mức độ đó đâu.”

“Nhưng mẹ không yên lòng, mắt thấy con sắp có được hạnh phúc lại vì tên đàn ông này mà đánh mất, con biết mẹ —— ”

“Mẹ, mẹ suy nghĩ quá nhiều rồi, con sẽ không quay lại với hẳn đâu, mẹ để con nói chuyện với hẳn đi.”

“Được rồi, hai người cứ nói, mẹ ở một bên nghe.” Mẹ Đinh vẫn không an lòng sợ sự xuất hiện Điền Vĩ ảnh hưởng đến tình cảm của Tiểu Nhiên và Dư Tử Cường, cho nên muốn ở một bên giám sát.

Đinh Tiểu Nhiên lắc đầu một cái, làm theo ý bà, sau đó mặt vô biểu tình nhìn Điền Vĩ lạnh lùng nói: “Điền Vĩ, giữa chúng ta đã không thể anh đừng bám theo tôi nữa, coi như tôi cầu xin anh đó có được không?”

Điền Vĩ không cam tâm, không muốn những thứ thuộc về mình biến mất, cố gắng nài nỉ nói: “Tiểu Nhiên, anh biết lúc trước mình đã gây ra nhiều lỗi lầm với em, giờ anh biết sai rồi xin em cho anh một cơ hội được không?”

“Không phải tôi không cho anh cơ hội, mà là trong lòng tôi đã có người khác, tôi thích anh ấy, hoặc nói đúng hơn là tôi đã yêu anh ấy cho nên tôi không thể cho anh thêm cơ hội, bởi vì tôi không yêu anh.”

“Không phải vậy, không phải như vậy, nhất định em đang giận anh cho nên mới tìm người đàn ông khác đến gạt anh, anh tin rằng trong lòng em nhất định vẫn có anh, chẳng lẽ em không có chút cảm giác nào khi nghĩ tới những ngày tháng hai chúng ta vui vẻ bên nhau sao?”

“Thật xin lỗi, cho tới bây giờ tôi cũng không thấy có chút cảm giác nào, nếu anh thật sự muốn tôi nghĩ lại thì chỉ có một cảm giác.”

“Cảm giác gì?”

“Cảm giác sai lầm.”

“Tiểu Nhiên, tình cảm của chúng ta đã qua nhiều năm như vậy, không thể nào nói không còn là không còn, anh biết trong lòng em vẫn còn có anh, chẳng qua vì em đang giận anh, giờ anh xin lỗi em chỉ cần em chịu tha thứ cho anh em muốn anh làm gì cũng được.” Bởi vì Điền Vĩ không được Đinh Tiểu Nhiên tha thứ, tâm trạng liền kích động, nắm chặt cánh tay cô mãnh liệt cầu xin.

Mẹ Đinh vừa thấy Điền Vĩ chạm vào con gái mình, vội vàng bước tới kéo tay hẳn ra, “Này này này, cậu nói chuyện cần gì đụng vào con gái tôi?”

“Di à, cháu không có ý gì khác, chỉ muốn nói xin lỗi Tiểu Nhiên thôi.”

“Cậu nói xin lỗi thì cũng không nên lời lời kéo kéo, mặc dù xã hội ngày nay không như xưa, nhưng nam nữ vẫn cần giữ khoảng cách không nên đụng chạm nhau.”

“Di —— ”

“Cậu nói xong rồi thì đi đi, tôi còn phải dọn vệ sinh nữa.” vìnhanh- .

Mẹ Đinh tỏ rõ thái độ như thế khiến Điền Vĩ rất giận, nhưng vì đang cầu Đinh Tiểu Nhiên tha thứ, hẳn không thể tức giận đành chuyển sang tiếp tục cầu khẩn, “Tiểu Nhiên, kể từ sau khi chia tay em anh mới biết trong lòng anh, em quan trọng cỡ nào, anh thật sự không thể không có em, mong em cho anh thêm một cơ hội.”

Đối với lời cầu khẩn này, Đinh Tiểu Nhiên cười khinh thường, giễu cợt nói: “Tôi thấy trong lòng anh chỉ quan tâm đến danh lợi và quyền thế thôi, nếu bây giờ Tiêu Vũ Huyền còn cần anh, anh sẽ đến tìm tôi xin tha thứ sao? Điền Vĩ, tôi không phải một con nhóc không hiểu sự đời, anh đừng lấy những lời dụ dỗ cô gái khác ra nói với tôi, không hiệu quả đâu. Anh đi đi không trở lại nữa, giữa chúng ta đã kết thúc không còn gì nữa.”

“Chúng ta vẫn chưa kết thúc, chỉ cần em tha thứ cho anh, chúng ta liền có thể bắt đầu lại lần nữa.”

“Thật xin lỗi tôi không tha thứ cho anh, mà tha thứ hay không cũng không cần thiết vì tôi đã có bạn trai mới, tôi yêu anh ấy mà anh ấy cũng yêu tôi, bây giờ xem như tôi xin anh đừng bám theo tôi nữa, được không?”

Tâm trạng Điền Vĩ càng thêm kích động, bất kể Đinh Tiểu Nhiên nói thế nào hắn vẫn không chịu từ bỏ, thậm chí quỳ xuống cầu xin, “Không Tiểu Nhiên, không có em anh sẽ chết, cầu xin em cho anh một cơ hội.”

“Anh——” Đinh Tiểu Nhiên rất ngạc nhiên, không ngờ Điền Vĩ vì muốn được tha thứ cứ nhiên quỳ xuống trước mặt cô, bất quá hắn càng làm vậy càng khiến cô hiểu chuyện này không đơn giản, “Điền Vĩ, có phải anh gặp khó khăn gì cần tôi giúp đúng không? Hôm nay anh đến nhận sai với tôi, chỉ vì anh có việc không thể tự mình giải quyết.”

“Không có không có, thật sự anh đến là muốn bắt đầu lại với em.” Điền Vĩ trả lời có hơi cà lăm.

Cũng bởi vì hắn cà lăm cô càng khẳng định trong chuyện này không hề đơn giản, “Anh không nói cũng không sao, dù sao chuyện của anh đã không còn liên quan gì tới tôi, nếu anh cứ bám theo tôi nữa tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Tiểu Nhiên, em hận anh đến thế sao?”

“Chẳng lẽ anh cảm giác mình không đáng hận sao? Mặc dù tôi không biết anh gặp khó khăn gì, nhưng tôi biết anh đến cầu xin tha thứ không phải vì yêu, muốn bắt đầu lại với tôi mà là muốn tôi giúp cho anh. Đối với loại người này ai mà không ghét?”

“Đúng đó, con nói đúng người này đáng bị thiên lôi đánh, cú đi.” Mẹ Đinh lại cầm cây chổi nhà lên, xua đuổi Điền Vĩ.

Đinh Tiểu Nhiên không ngăn cản hành động của mẹ Đinh, để mặc cho bà làm, bởi vì Điền Vĩ thật sự là làm cho người ta thấy ghét.

“Dì —— Tiểu Nhiên ——” Điền Vĩ nhẫn nhục chịu đựng mẹ Đinh xua đuổi, trên người bị đánh nhiều lần nhưng vẫn kiên trì cầu xin, thế mà Đinh Tiểu Nhiên chẳng chút thông cảm, để hắn bị mẹ Đinh đuổi ra khỏi cửa.

“Hừ, biến đi đừng có quay lại.” Sau khi mẹ Đinh đuổi Điền Vĩ ra ngoài, dùng sức đóng cửa lại. Vả lại còn khóa trái, không có ý định cho hắn vào lại nữa.

51. Chương 51: Tình Dịch Gặp Nhau

Sau khi Điền Vĩ bị mẹ Đinh đuổi ra ngoài, lại dùng sức gõ nhưng bất kể hắn gõ thế nào cửa vẫn không mở ra, giận đến thiếu chút nữa dùng chân đạp cửa, nhưng cuối cùng vẫn kiềm nén cơn giận bỏ đi.

Sáng sớm Dư Tử Cường cũng tới tìm Đinh Tiểu Nhiên, bất quá trễ hơn so với Điền Vĩ tới một chút, nên khi đi tới lầu dưới nhà Đinh Tiểu Nhiên hai người liền đụng mặt.

Tình dịch gặp nhau, có thể nói là giận đến đỏ mặt tía tai.

Dư Tử Cường xuất hiện tại nơi này chứng minh anh bây giờ chính là bạn trai Đinh Tiểu Nhiên, điều này làm cho Điền Vĩ thấy khó chịu, lúc này toàn bộ cơn giận mới vừa dồn nén đều bộc phát ra, chặn đường Dư Tử Cường khiêu khích nói: “Chủ tịch Dư, không lẽ người có thân phận như cậu lại thích một cô gái già như Đinh Tiểu Nhiên?”

Dư Tử Cường nghe ra Điền Vĩ muốn gây hấn với anh, không chút tức giận còn khiêu khích ngược lại, “Thế nào, anh ghen hay hâm mộ chúng tôi?”

“Tôi không ghen cũng không hâm mộ, chỉ muốn cảnh cáo cậu không nên lấy tình cảm phụ nữ ra đùa giỡn.”

“Anh Điền, lời này trái lại phải do tôi nói với anh chứ, không nên đùa bỡn tình cảm của phụ nữ, nhất là đặt tình cảm quá nhiều vào Tiểu Nhiên. Tiêu Vũ Huyền không cần anh anh liền quay lại tìm Tiểu Nhiên, anh xem cô ấy là gì, anh cho rằng cô ấy là người gọi đến liền đến, kêu đi liền đi sao?”

“Nhưng cậu nổi tiếng là lãng tử tình trường, nếu cha Đình và mẹ Đình biết chuyện của cậu, bọn họ sẽ không để cho con gái bảo bối của mình ở cùng loại người như cậu đâu?”

“Tôi là lãng tử tình trường thì sao, tôi làm người rất có nguyên tắc anh có từng thấy tôi bám theo bạn gái cũ không? Nếu quả thật chỉ chọn một trong hai, tôi nghĩ cha Đình và mẹ Đình sẽ chọn tôi, còn anh, tôi cho rằng bọn họ tuyệt đối sẽ không chọn.”

Dư Tử Cường nói những câu rất có sức thuyết phục khiến cho Điền Vĩ không đường phản bác, đành chuyển sang nói lấy, “Hừm, tôi sẽ chống mắt xem cậu có thể đùa bỡn bao lâu.”

“Tôi không có đùa với Tiểu Nhiên mà rất nghiêm túc, tôi muốn kết hôn với cô ấy cho nên chỉ sợ đời này của anh sẽ không nhìn thấy chuyện tôi đùa giỡn đâu.” Dư Tử Cường càng nói càng nghiêm trang, nhất là khi thấy bộ dạng Điền Vĩ giận đến nổi trợn mắt trừng trừng nhìn anh rất hưng phấn, tiếp tục đổ dầu vào lửa, “Hôm nay anh cũng đến tìm Tiểu Nhiên sao, nhìn bộ dạng chật vật này của anh chắc là bị đuổi ra ngoài rồi, cảm giác thế nào hả?”

“Nếu không phải cậu có ngân hàng Thiên Trường chống lưng, tôi e cậu chẳng là cái thá gì cả.”

“Từ nhỏ đến lớn tôi luôn không quan tâm chuyện của ngân hàng Thiên Trường, chỉ có dạo gần đây không hiểu sao lại ngồi chức chủ tịch ngân hàng, bộ anh có ý kiến gì sao?”

“Tôi không tin cậu và Tiểu Nhiên sẽ có tương lai, bởi vì hai người không thuộc cùng một thế giới, hơn nữa Tiểu Nhiên không thích người nhỏ hơn cô ấy.”

“Tương lai của tôi và Tiểu Nhiên không cần anh để ý, anh nên lo cho tương lai bản thân mình trước đi. Tiêu Vũ Huyền muốn đính hôn với Lâm Trường Thịnh, cái này anh biết chưa?”

“Vậy thì sao?” Điền Vĩ vừa nghe đến chuyện này sắc mặt rõ ràng thay đổi, nhưng vẫn cậm mồm.

“Đối với tôi mà nói chẳng có sao cả, nhưng với anh thì có đó?”

“Hừ.” Điền Vĩ thật sự nói không lại Dư Tử Cường, đành bực tức rời đi, hơn nữa hắn cũng không dám đắc tội Dư Tử Cường bằng không người thua thiệt chỉ có thể là mình thôi.

Dư Tử Cường đứng tại chỗ nhìn Điền Vĩ rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý gian manh, trong lòng âm thầm đề phòng người này.

Mặc dù anh không biết vì sao lúc này Điền Vĩ vẫn cứ bám theo Tiểu Nhiên không buông, nhưng đề phòng một chút cũng không tệ.

Mẹ Đình vì bị Điền Vĩ quấy nhiễu, tâm trạng không vui, lúc này còn không ngừng chửi thề, “Tên chết tiệt này, hắn còn dám vác mặt đến cầu con tha thứ sao? Vả lại đã bất lịch sự rồi còn xông thẳng vào nhà, này ra thể thống gì chứ?”

Đình Tiểu Nhiên lấy lại chổi lau nhà tiếp tục lau, đối với chuyện Điền Vĩ gây náo loạn cũng không để ý nhiều, bình thản nói: “Mẹ, mẹ để ý hắn nhiều như vậy làm gì, vì thứ người này tức giận làm hại đến sức khỏe, thì không đáng đâu.”

“Làm sao mẹ không giận chứ? Tiểu Nhiên, mẹ cảnh cáo con, không cho phép con qua lại với tên Điền Vĩ đó nữa, mẹ thà cả đời này con không lấy được chồng cũng không cho con sống cùng hạng người đó.”

“Mẹ cảm thấy mắt nhìn người của con tệ đến thế sao?”

“Nếu mắt nhìn của con tốt, vì sao lúc trước lại đi quen hắn? Nếu không phải nửa đường xuất hiện Tiêu Vũ Huyền, chỉ sợ con đã gả cho hắn ta rồi.”

“Phải phải phải, mẹ nói rất đúng, không phải vận khí của con gái mẹ tốt thì sao nửa đường lại xuất hiện Tiêu Vũ Huyền.”

“Đúng vậy, còn gặp được người tốt hơn, mẹ đã nói với con rồi ——” mẹ Đình còn đang muốn tiếp tục dằn dò Đình Tiểu Nhiên, nhưng lúc này chuông cửa lại vang lên, bởi vì vừa rồi bị Điền Vĩ gây rối một trận khiến mẹ Đình hoài nghi lần này vẫn lại là Điền Vĩ, vì vậy cầm thùng rác bên cạnh lên, giận dỗi đi ra mở

cửa, vừa đi vừa mắng, “Cái tên chết bầm này còn dám đến nữa sao, lần này mẹ mà để nó vào cửa, mẹ sẽ mang họ của nó.”

“Mẹ, mẹ lấy thùng rác ra làm gì?” Đinh Tiểu Nhiên thấy mẹ Đinh còn cầm theo thùng rác đi ra mở cửa, đầu có hơi khó hiểu.

“Cầm đi đối phó đồ cặn bã.” Mẹ Đinh vừa nói vừa mở cửa, vừa mở cửa ra liền tạt đồ vào người bên ngoài, nhân tiện còn lớn tiếng mắng, “Đồ cặn bã, lại còn dám vác mặt, tôi —— ”

“A ——” Dư Tử Cường không thể giải thích được đột nhiên bị người tạt đồ lên, càng không hiểu vì sao mẹ Đinh lại mắng người, kinh ngạc hỏi: “Dì, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Sau khi mẹ Đinh tạt đồ và mắng người xong mới biết đã nhầm đối tượng, vội vàng nói xin lỗi giúp Dư Tử Cường gỡ rác trên người ra, “Tử Cường, tại sao lại là cháu chứ, dì không ngờ lại là cháu, thật xin lỗi, xin lỗi.”

Đinh Tiểu Nhiên đứng ở bên trong nhìn thấy bộ dạng chật vật của Dư Tử Cường, nhin không được cười lên, “Ha ha.”

Dư Tử Cường nghe tiếng cô cười, nghi hoặc đi tới hỏi: “Dì, Tiểu Nhiên, đây là nghi thức chào hỏi của nhà này sao?”

“Không phải không phải, dì cứ tưởng là Điền Vĩ nên mới làm vậy, ai biết là cháu. Tử Cường, quần áo trên người con bị bẩn rồi cởi ra trước đi, bây giờ dì lập tức mang đi giặt sạch sau đó mang đi hong khô.” Không đợi Dư Tử Cường đồng ý, mẹ Đinh liền cởi áo khoác tây trang trên người anh ra.

“Cảm ơn dì.” bởi vì áo khoác thật sự đã bị bẩn, Dư Tử Cường không cự tuyệt.

“Cám ơn cái gì, đều tại dì già rồi nên hồ đồ không thấy rõ liền làm mọi chuyện thêm tồi tệ.”

“Dì à, dì không nên tự trách đều do hiểu lầm thôi.”

“Nói đi nói lại đều do tên Điền Vĩ đó, ai kêu hắn ta sáng sớm liền chạy đến nơi đây làm loạn lên chứ.”

“A, thật sao, hắn đến làm gì?” phản ứng của Dư Tử Cường cũng không mạnh lớn, nếu không phải mới rồi đụng mặt Điền Vĩ ở dưới, chắc chắn lúc này anh không thể bình tĩnh nổi.

“Còn không phải đi xin Tiểu Nhiên tha thứ gì đó sao, dù sao dì cũng không đồng ý. Hai đứa nói chuyện đi, dì đi giặt áo khoác cho cháu rồi đem hong khô.” mẹ Đinh rất tức thời tạo cho hai người không gian riêng, còn mình đi làm việc của mình.

Đinh Tiểu Nhiên thấy trên đầu Dư Tử Cường còn có mấy mảnh giấy vụn, vì vậy đi tới bên cạnh anh, gỡ mảnh vụn trên đầu xuống, cười châm chọc hỏi: “Này, sáng sớm anh tới nhà em làm gì?”

“Thế nào, em không hy vọng anh tới sao?” Dư Tử Cường hơi khom lưng, mặt tiến sát mặt cô, còn thiếu chút nữa đã hôn cô.

Cô lấy tay đẩy anh ra, cảnh cáo, “Đây là nhà em, anh nghiêm chỉnh một chút đi.”

“Tuân lệnh.”

“Thật là bó tay với anh. Anh ăn sáng chưa, có muốn em nấu cho anh một phần không?”

“Được, anh chưa từng ăn món do chính tay em nấu?”

Dư Tử Cường không chút khách khí, khiến Đinh Tiểu Nhiên phải nín lặng, bất quá anh không khách khí khiến cô cảm thấy có nhiều phần quen thuộc, trêu chọc: “Da mặt anh quả thật rất dày.”

“Ăn thức ăn do bà xã mình nấu, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?”

“Ai là bà xã của anh?”

“Em?”

“Anh không được ăn nói bậy bạ, chúng ta còn chưa kết hôn đó?”

“Sớm muộn cũng kết hôn, gọi em bà xã trước để ăn cho ngon miệng.”

“Anh nghiêm chỉnh chút đi, đừng để mẹ em cười nhạo.” Đinh Tiểu Nhiên vẫn luôn nhắc nhở Dư Tử Cường phải cẩn thận, không muốn anh để lại ấn tượng xấu trong mắt mẹ.

Dư Tử Cường biết dụng tâm trong lòng cô, không cà lơ phát phờ nữa mà nghiêm trang nói: “Em yên tâm, dì thấy tình cảm chúng ta tốt, vui mừng còn không kịp, có khi còn chọc cười lại chúng ta.”

“Đương nhiên mẹ em sẽ vui, nhưng nếu để cha em thấy xem anh còn ăn ngon miệng không.”

“Được được được, anh sẽ nghiêm chỉnh một chút. Đúng rồi, vừa rồi Diên Vĩ tới tìm em làm gì chẳng lẽ muốn xin em tha thứ sao?” Nhắc tới Diên Vĩ, sắc mặt Dư Tử Cường bắt đầu nghiêm trang, còn lộ vẻ tức giận.

Nếu so ra thì Đinh Tiểu Nhiên không có tức giận, tùy tiện trả lời anh, “Đúng, thật sự hần ta tới cầu xin em tha thứ cho hần, hơn nữa còn quý xuồng.”

“Vây, em có tha thứ cho hần ta không?”

“Mặc dù em không giận hần, cũng đã tha thứ cho hần —— ”

Dư Tử Cường nghe đến đó, không đợi Đinh Tiểu Nhiên nói hết câu liền cắt ngang, lớn tiếng hô: “Cái gì, em tha thứ cho hần?”

Thấy anh kích động thế, cô chỉ biết lắc đầu một cái lúc này mới từ từ nói, “Anh đừng phản ứng mạnh quá vậy được không, nghe em nói hết đã. Mặc dù em không còn giận và cũng đã tha thứ cho hần, nhưng không chứng tỏ em sẽ quay lại với hần.”

Lấy được đáp án hài lòng, cuối cùng anh có thể thở phào nhẹ nhõm, “Này cũng xem như tạm được.”

“Anh yên tâm, em và Diên Vĩ đã không thể. Anh ngồi xuống trước đi, em đi chuẩn bị bữa sáng cho anh ăn, đến trưa chúng ta còn phải đi gặp giám đốc Hà nữa.”

“Anh đi giúp em.” Dư Tử Cường đi theo Đinh Tiểu Nhiên, không muốn ngồi một mình trong phòng khách.

“Tùy anh.” Đinh Tiểu Nhiên không so đo, để anh đi theo.

Mẹ Đinh ở trong phòng vệ sinh, nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, thấy bọn họ nói chuyện hòa hợp vui vẻ vậy, trong lòng cực kỳ khẳng định hai người này nhất định thành đôi.

Chờ đợi nhiều năm, rốt cục đã thấy có chút hy vọng, chỉ cần con gái hạnh phúc người làm mẹ còn cầu mong gì nữa chứ?

52. Chương 52: Thật Lòng Tin Không Chút Nghi Ngờ

Sau khi Dư Tử Cường ở nhà họ Đinh cả một buổi sáng, mới cùng Đinh Tiểu Nhiên đến đón Hà Phương Quốc.

Hà Phương Quốc thấy hai người cùng đi, vì không phải trong giờ làm việc ở công ty hay đi công tác, liền đi theo chọc ghẹo bọn họ, “Tình cảm không tệ, ra vào đều có nhau, xem ra mọi chuyện gần đây rất tốt ha.”

“Giám đốc Hà, rất hiếm thấy ngài không nghiêm túc nha.” Đinh Tiểu Nhiên cũng ghẹo lại.

“Không phải giờ làm việc nên cháu không cần gọi chú là giám đốc, cháu là chị em tốt của Thiên Ngưng, cứ gọi theo con bé là chú đi.”

“Này, có thể không?”

“Thế nào, chẳng lẽ chú không xứng để cháu gọi bằng chú sao?”

“Không phải không phải.”

“Nếu không phải vậy gọi chú đi.”

“Vây cháu cũng không khách khí, chú Hà.” lần đầu tiên Đinh Tiểu Nhiên gọi Hà Phương Quốc bằng chú, mặc dù có hơi không được tự nhiên, nhưng lại thấy không tệ thấy cảm giác rất thân thiết.

“Nhớ kỹ, bên ngoài thì gọi thế, còn ở công ty hoặc lúc đi làm công tác vẫn phải gọi theo quy định, biết không?” Hà Phương Quốc liền nghiêm trang như thường ngày chỉ dạy, việc công và việc tư phải phân định rõ ràng.

Đình Tiểu Nhiên hiểu dụng ý ông làm vậy, hơn nữa cũng đồng ý cách làm của ông, vui vẻ nói: “Vậy là tốt nhất, người ngoài sẽ không nói cháu dựa lưng người phía sau.”

“Sau lưng cháu đã có tường thành khá lớn rồi.” Hà Phương Quốc nhìn Dư Tử Cường một cái, ám chỉ trong lời nói.

Dư Tử Cường cười cười bình thường, căn bản không để ý chuyện này, thúc giục: “Hai người còn định nói chuyện bao lâu nữa, không đi sẽ trễ đó.”

“Được rồi được rồi, đến ngay.” Đình Tiểu Nhiên lại cười với Hà Phương Quốc, sau đó lui ra sau xe ngồi, để lại vị trí ghế lái phụ cho Hà Phương Quốc.

Hà Phương Quốc gọi cô lại, còn mình lui về phía sau xe ngồi, “Tiểu Nhiên, cháu ngồi trước đi, chú ra sau ngồi.”

“Giám —— chú Hà——”

“Chẳng qua chỉ là chỗ ngồi thôi, không cần nhãn nhó cháu cứ ngồi đi.” Hà Phương Quốc biết Đình Tiểu Nhiên muốn nhường vị trí lại cho ông, cho nên trực tiếp cắt ngang lời cô sau đó ngồi vào sau xe.

“Dạ.” Đình Tiểu Nhiên không còn cách nào đành ngồi cạnh chỗ tài xế, vậy mà vừa ngồi xuống liền thấy Dư Tử Cường cười đắc ý, trừng mắt nhìn anh rồi quay đi, không thèm để ý anh nữa.

Sau khi tất cả mọi người ngồi ổn định Dư Tử Cường liền bắt đầu khởi động xe, vừa mới chuẩn bị lái xe đi di động trong túi vang lên, lấy ra xem thấy Chung Mẫn Liên điện tới, lập tức tắt điện thoại sau đó khóa máy không nghe, tiếp tục lái xe.

Đình Tiểu Nhiên thấy anh hành động vậy liền đoán ra ai gọi tới, nặng nề hỏi: “Tử Cường, tại sao không nghe điện thoại của mẹ anh chứ?”

“Bà ấy gọi cho anh đơn giản chỉ muốn anh về gặp Hà Tuyết Phi, anh chán nghe mấy cuộc gọi này rồi.”

“Thế nhưng trực tiếp tắt máy vậy không tốt lắm, nói sao bà ấy cũng là mẹ anh, anh cũng nên tôn trọng bà ấy.”

“Tôn trọng bà ấy chính là nghe theo ý bà ấy phải cưới Hà Tuyết Phi, anh không làm được.”

Đình Tiểu Nhiên đau lòng nghe anh phải kết hôn với Hà Tuyết Phi, nhưng vì không muốn Dư Tử Cường chống đối mẹ mình, đành khuyên anh, “Nếu anh thật sự không muốn cưới thì cứ từ chối thẳng, anh càng làm vậy chỉ làm tổn thương tình cảm mẹ con thôi.”

“Em cho rằng anh chưa từng nói với bà ấy sao? Anh không biết đã nói qua bao nhiêu lần nhưng bà cứ không chịu nghe, anh còn có cách nào đây? Nếu thái độ của anh không cứng rắn, bà ấy sẽ càng bức ép anh hơn.”

“Nhưng mà ——”

Hà Phương Quốc ngồi ở sau xe, nghe hai người bọn họ nói chuyện không nhịn được xen vào một câu, “Tiểu Nhiên, chuyện tình cảm không nên miễn cưỡng, kéo dài mãi cũng không phải cách, chỉ cần làm mọi chuyện tối tệ thêm thay vì như thế chẳng bằng dứt khoát còn tốt hơn.”

“Dĩ nhiên cháu hiểu đạo lý này, chỉ là càng làm vậy sẽ tổn thương tình cảm mẹ con anh ấy, thật sự cháu không an tâm.” Đình Tiểu Nhiên đau lòng nói.

“Cháu nghĩ vậy là tốt, còn Tử Cường cần phải tỏ thái độ cương quyết hơn, đợi sau khi hai đứa kết hôn xong, Chung Mẫn Liên đối xử cháu thế nào cháu cũng phải ráng giữ vững tâm trạng này để làm một người vợ tốt, chú tin một ngày nào đó bà ta sẽ chấp nhận cháu.”

“Cháu không biết bát tự của cả hai có hợp nhau không nữa.”

“Cái gì không biết, bất tự đã sớm hợp rồi.” Dư Tử Cường vừa lái xe vừa mãnh liệt phản bác, chính là muốn ám chỉ rõ quan hệ của anh và Đinh Tiểu Nhiên.

Lời Dư Tử Cường ngầm như ẩn ý khác, Hà Phương Quốc ngầm nghĩ một chút, sau đó nói rõ ra: “Thì ra là vậy, vậy hai đứa cần phải cố thêm chút nữa để giành lấy hạnh phúc thuộc về mình.”

Đinh Tiểu Nhiên biết những lời này ngầm nói gì, vừa bối rối vừa giận, không vui nhìn Dư Tử Cường, khiến trách, “Anh không nói không ai nghĩ anh cầm đầu, lo lái xe đi.”

“Nhưng anh chỉ nói có một câu thôi.” Dư Tử Cường cãi lại.

“Một câu cũng không được.”

“Rồi rồi rồi, anh không nói, anh sẽ chú tâm lái xe thôi, được rồi chứ bà xã.”

“Anh——” Đinh Tiểu Nhiên hoàn toàn im miệng, chuyển tầm mắt sang chỗ khác không thèm cãi với anh.

Hà Phương Quốc nhìn đôi oan gia hay cãi nhau này, càng nhìn càng thấy bọn họ rất xứng đôi, bất quá với tình cảnh hiện giờ của họ, muốn ở cùng nhau sợ rằng cần phải vượt qua một cửa ải rất khó khăn.

Chung Mẫn Liên muốn gọi điện kêu Dư Tử Cường trở về, ai ngờ anh không nghe điện thoại còn khóa máy làm bà rất giận, nhưng vì không muốn bộc phát cơn giận ra đành nỗ lực dần xuống, hòa nhã nói chuyện với Hà Tuyết Phi, “Tuyết Phi, hôm nay Tử Cường phải đến thăm Tạ Thiên Ngưng cho nên không về được, hay ngày mai hai người lại tới đi.”

Vừa nghe cái tên ‘Tạ Thiên Ngưng’, hai mắt Hoắc Thanh Cúc lập tức tỏa sáng không nhịn được kích động hỏi: “Tạ Thiên Ngưng, chính là bà chủ nhỏ của nhà họ Phong đó sao?”

Chỉ cần hỏi thăm một chút sẽ biết danh tiếng Phong Thị để quốc lớn đến cỡ nào.

“Đúng vậy, bà cũng quen cô ta sao?” Nhắc đến Tạ Thiên Ngưng, trong mắt Chung Mẫn Liên thoáng hiện tức giận nhưng rất nhanh bị đè nén xuống.

Hoắc Thanh Cúc rất giỏi quan sát cách ăn nói và sắc mặt người, nhưng lúc này vì quá kích động không chú ý tới cơn giận thoáng hiện trong mắt Chung Mẫn Liên, tiếp tục vây quanh chủ đề Tạ Thiên Ngưng, “Một nhân vật lớn như cô ta làm sao tôi có thể quen chứ chẳng qua chỉ nghe nói thôi, Tử Cường quen cô ta sao?”

“Xem như là quen đi.” Chung Mẫn Liên trả lời có hơi lạnh lùng, nhưng lại không muốn nhắc quan hệ của mình và Tạ Thiên Ngưng cho Hoắc Thanh Cúc.

“Cũng đúng, người có thân phận như Tử Cường đương nhiên phải quen biết một vài nhân vật lớn, chuyện này cũng không có gì lạ.”

“Nhân vật lớn sao, nếu không phải nhờ có Phong Khải Trạch, vĩnh viễn Tạ Thiên Ngưng cũng không lột xác được đâu.”

Rốt cuộc Hoắc Thanh Cúc cũng nhận ra Chung Mẫn Liên đang nổi giận, thậm chí còn chứa hận ý, mặc dù thấy hơi lạ nhưng không dám hỏi thẳng mà uyển chuyển lời nói một chút, “Mẫn Liên, nếu bị Phong Khải Trạch nghe được lời này của bà, e là cậu ta sẽ nổi giận đó.”

“Tôi chỉ nói ra sự thật thôi.” Chung Mẫn Liên tức giận nói, nhưng vì không muốn mình nổi giận vội vàng nói sang chuyện khác, “Chúng ta không nói về chuyện này nữa, nói một chút về hai người đi, thời gian hai người sống ở nước ngoài như thế nào, lần này về có dự định ở lại luôn không?”

“À—— cái này sao!” Nói về chuyện này, sắc mặt Hoắc Thanh Cúc lập tức đại biến, không biết trả lời thế nào vì vậy nhìn sang phía con gái mình, dùng ánh mắt ám chỉ hỏi cô nên nói thế nào.

Hà Tuyết Phi không chút quan tâm cố ý dời đi tầm mắt, để tự Hoắc Thanh Cúc đối mặt vấn đề này.

“Thế nào?” Chung Mẫn Liên nhận ra hai mẹ con này có chút khác thường, chủ động hỏi.

Hoắc Thanh Cúc ngượng ngùng cười, điều chỉnh tâm trạng biến ra lời nói dối, “Không có gì, tôi vẫn chưa nghĩ đến chuyện này, đột nhiên bà hỏi tới không biết trả lời bà thế nào.”

“Chẳng lẽ hai người sống ở nước ngoài như thế nào cũng không biết sao?”

“Không không không, ý tôi là không biết nên định cư ở đây hay là ở nước ngoài?”

“A, thì ra là vậy.” mới vừa rồi Chung Mẫn Liên cảm thấy kinh ngạc sao hôm nay Hoắc Thanh Cúc có hơi là lạ, nhưng nghe giải thích thể lập tức liền bình tĩnh lại, không nghi ngờ nhiều, tiếp tục nói: “Nếu Tuyết Phi có thể thành đôi với Tử Cường, hai người cứ ở lại trong nước đi, vậy chúng ta cũng sẽ gặp mặt dễ dàng hơn.”

“Hiện tại giao thông rất thuận lợi, ngồi máy bay mấy tiếng liền tới, muốn gặp nhau cũng chẳng có gì khó.”

“Cũng đúng vậy ông nhà bà đâu, chuyện kinh doanh thế nào rồi?”

Lại hỏi đến vấn đề nhạy cảm này, Hoắc Thanh Cúc đành tiếp tục bịa chuyện, “Hiện tại việc kinh doanh càng ngày càng mở rộng ra, ông ta luôn bận rộn suốt ngày, muốn ăn bữa cơm gia đình cũng khó.”

“Bà phải cẩn thận một chút, lỡ ông ta ở bên ngoài có người khác thì không tốt đâu.”

“Yên tâm đi, tôi biết ông ấy không có ai bên ngoài đâu.” Trên thực tế ông ta không có năng lực nuôi những cô gái khác.

“Này cũng cần phải cẩn thận, đàn ông có tiền hay sinh ra nhiều tật xấu lắm.”

Hoắc Thanh Cúc không muốn Chung Mẫn Liên cứ nói chuyện của bà, khéo léo nói sang chuyện khác, “Mẫn Liên, lời này bà nói không sai nếu đàn ông có tiền hay sinh ra tật xấu, vậy ý bà là Tử Cường cũng sẽ sinh ra tật xấu sao, nói thế tôi cần nên suy nghĩ kỹ lại, tôi chỉ có một đứa con gái bảo bối lỡ như gã nhầm người, tôi sẽ rất ân hận đó.”

Chung Mẫn Liên không phát hiện Hoắc Thanh Cúc đang nói lảng sang chuyện khác, nghe vậy vội vàng giải thích, “Không không không, tôi không có ý này, nếu Tuyết Phi thật sự gả vào nhà chúng tôi, Tử Cường dám đối xử với con bé như vậy, tôi nhất định sẽ lột da nó.”

“Không cần nghiêm trọng vậy, tôi chỉ nói giỡn thôi. Nếu Tử Cường hôm nay không có ở đây, tôi và Tuyết Phi về trước, ngày mai trở lại.”

“Được, ngày mai tôi sẽ kêu Tử Cường ở lại nhà, nhất định không cho nó đi đâu hết.”

“Tuyết Phi, chúng ta đi thôi.” Hoắc Thanh Cúc gọi Hà Tuyết Phi vẫn còn ngẩn người, sau đó đi ra cửa.

“Dì, vậy cháu đi trước, bye bye.” Hà Tuyết Phi đứng dậy, sắc mặt nặng nề lễ phép nói lời từ biệt với Chung Mẫn Liên, sau đó cùng Hoắc Thanh Cúc rời đi.

“Đi thong thả, ngày mai trở lại nha!” Chung Mẫn Liên cho rằng sắc mặt Hà Tuyết Phi nặng nề là vì không gặp được Dư Tử Cường, tin vào thân phận hai người mà không chút nghi ngờ cô hay là Hoắc Thanh Cúc.

53. Chương 53: Việc Không Liên Quan Đến Mình

Tạ Thiên Ngưng biết Đinh Tiểu Nhiên và Dư Tử Cường đến thăm cho nên vẫn luôn ở nhà chờ bọn họ, rất kinh ngạc khi thấy Hà Phương Quốc đi cùng, “Giám đốc Hà, ngài, sao ngài cũng tới nữa?”

“Thế nào, cháu vẫn gọi chú là giám đốc Hà sao?” Hà Phương Quốc có chút không hài lòng với cách xưng hô này, ông không muốn bị mọi người đối xử như người xa lạ.

“Thật xin lỗi, cháu nhất thời lỡ miệng. Chú Hà, sao hôm nay chú rảnh rỗi đến thăm cháu thế? Việc này phải do cháu đến thăm chú chứ, chỉ là cháu vừa mới xuất viện không được bao lâu, khi con không cho cháu đi quá nhiều.”

“Cho dù cậu ấy cho đi, chú cũng không cho. Giờ thấy cháu hạnh phúc thế này, mẹ cháu chắc ở trên trời vui lắm. Cậu Phong, gần đây khỏe không, cảm giác làm ba cũng vui chứ?” Hà Phương Quốc vui vẻ chào hỏi Phong Khải Trạch.

Phong Khải Trạch khẽ cười, hạnh phúc đáp: “Cũng không tệ.”

Lúc này trên người Phong Khải Trạch đã không còn cảm giác băng sơn ngàn năm như trước, làm cho Dư Tử Cường có chút không dám tin, đi tới quan sát anh, lẩm bẩm nói: “Không thể nào, thật sự không thể.”

Đinh Tiểu Nhiên đi tới nhìn chăm chăm anh, tức giận hỏi: “Cái gì không thể?”

“Một người đàn ông rất có khí phách bây giờ lại vì một cô gái mà mất đi hoàn toàn khí phách, em nói xem có phải phụ nữ quá lợi hại rồi không?”

“Ý của anh là xem thường Phong Khải Trạch bây giờ, anh không muốn thay đổi chính mình vì một cô gái có đúng không?”

“A —— anh không có ý này, em đừng có nghĩ bậy.”

“Em biết rõ ý của anh là như vậy, anh đã không tôn trọng phụ nữ, vậy thì đừng có bám theo nữa, em không sợ chia tay anh đâu.”

“Em không sợ nhưng anh sợ. Em yêu à, em xem như anh chưa nói gì hết có được không?”

“Hừm.”

Đôi oan gia này luôn thích đấu võ mồm không có được một ngày yên lặng, nhưng nhờ vậy tình cảm bọn họ lại càng gắn bó hơn.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Tạ Thiên Ngưng lại thấy vui, vì vậy chọc bọn họ, “Tiểu Nhiên, Tử Cường, hai người đúng là cặp oan gia xứng đôi luôn thích cãi nhau, rất xứng với tên gọi oan gia trời định đó nha?”

“Thiên Ngưng, cậu đang chế nhạo mình sao?” Đinh Tiểu Nhiên thở phì phò hỏi, mắt vẫn nhìn chăm chăm Dư Tử Cường.

Dư Tử Cường lấy tay bịt mắt cô lại, không cho cô trừng, “Này này này em trừng nữa con mắt biến dạng đó.”

“Lấy vuốt sói của anh ra, không được chạm vào em.”

“Anh chỉ nói sai có một câu, em lại giận dữ như vậy, thật đúng là hẹp hòi.”

“Dư, Tử, Cường.”

“Xem như anh chưa nói gì.”

Nhìn cặp oan gia cãi nhau, khiến mọi người cười ha ha, “Ha ha ——”

Thế nhưng lại khiến em bé bên cạnh khóc lớn oa oa, “Oa oa oa ——”

Em bé vừa khóc, lập tức Đinh Tiểu Nhiên không cãi lại Dư Tử Cường, đi tới bên giường em bé, dỗ, “Ngoan ngoan đừng khóc, mẹ nuôi không có cố ý dọa con đâu, nào, cười với mẹ nuôi một cái đi, hì hì.”

Đứa trẻ bị chọc thật sự không còn khóc, ngoan ngoãn nằm trong giường nhìn Đinh Tiểu Nhiên.

“Ha ha, thật sự không khóc nữa, bảo bảo thật sự rất ngoan, xem ra nó nhất định rất thích mẹ nuôi này.”

“Nếu không phải có Thiên Ngưng bên cạnh, anh nghĩ em nhất định không dỗ nó được đâu.” Dư Tử Cường cũng đi tới bên giường em bé, từ trên cao nhìn chăm chú vào sinh mệnh bé nhỏ bên trong, nhìn một chút rồi lại thêm một chút, ảo tưởng cảnh mình làm cha.

Sẽ như thế nào đây?

Đinh Tiểu Nhiên đứng bật dậy, tức giận nhìn chăm chăm vào anh, trách: “Dư Tử Cường, em phát hiện cái miệng hôm nay của anh thật sự rất thú vị, có phải sáng nay chưa có đánh răng không?”

“Anh có đánh mà, còn đánh rất sạch sẽ, em xem đi.” Dư Tử Cường vội há hàm răng ra cho cô xem.

“Thật không còn ‘thuốc’ cứu.” Đinh Tiểu Nhiên đâm một quyền vào bụng anh, hiện giờ cô đã không thể nào chịu đựng nổi hành động ghê tởm này của anh.

“Ây da, em muốn mưu sát chồng mình hả?”

“Dư Tử Cường, anh nghiêm túc chút đi.”

“Tuân lệnh, bà xã.”

“Ha ha ——” Lập tức vang lên một trận cười rất to, y hệt như đang xem tuồng kịch Dư Tử Cường cãi nhau với Đinh Tiểu Nhiên.

Sau khi Tạ Thiên Ngưng cười mệt, đi lên nắm lấy tay Đinh Tiểu Nhiên, chúc mừng cô, “Tiểu Nhiên, chúc mừng cậu, rốt cuộc đã tìm được một chỗ nương tựa tốt thuộc về mình.”

Đinh Tiểu Nhiên trợn mắt xem thường nhìn Dư Tử Cường một cái, mặt rầu rĩ âm thầm nói: “Có thể vui vẻ sống bên nhau hay không, giờ còn chưa biết?”

“Sao vậy, không phải bây giờ hai người rất vui vẻ sao, gặp khó khăn gì hả?” -vinhanh.

“Mỗi nhà đều có cái khó nói riêng mà.”

“Mình hiểu, mẹ Dư Tử Cường không chịu cậu, đúng không?”

Dư Tử Cường thấy sắc mặt Đinh Tiểu Nhiên rầu rĩ, không muốn cô suy nghĩ quá nhiều, vì vậy ở trước mặt mọi người cam kết với cô, “Tiểu Nhiên, em yên tâm cho dù mẹ anh không chịu chấp nhận em, thì còn có anh đây mà.”

“Em không muốn quan hệ tình cảm của mẹ con anh bị sút mẻ, mặc kệ thế nào bà ấy cũng là người mẹ đã sinh ra và nuôi dưỡng anh khôn lớn, nếu anh vì em mà bỏ mặc mẹ mình, người đời sẽ nói sao về em đây? Hơn nữa em cũng không hi vọng anh đối xử tệ với mẹ mình, cho dù bà ấy gây ra rất nhiều lỗi lầm, thì cũng đều là vì nghĩ cho anh.” Đinh Tiểu Nhiên rất rầu rĩ về chuyện này, không biết làm sao mới có thể khiến cho Chung Mẫn Liên tiếp nhận cô.

“Dù không có em, anh cũng sẽ không cưới Hà Tuyết Phi, bởi vì anh không thích cô ta.”

“Được rồi được rồi, hôm nay chúng ta đến là để thăm Thiên Ngưng, sao đột nhiên lại khơi lên chuyện của chúng ta, thiệt là.” Đinh Tiểu Nhiên không muốn nhắc về chuyện này, nhưng Tạ Thiên Ngưng lại rất để ý, nắm lấy tay cô, “Tiểu Nhiên à, chuyện giữa mẹ chồng con dâu luôn là điều khó tránh khỏi, nhưng mình tin chỉ cần cậu thành tâm, nhất định sẽ làm cho Chung Mẫn Liên xao động, giống như mình vậy, hiện tại cha mình đối xử với mình rất tốt, lúc đầu ông ấy cũng đâu có chịu chấp nhận mình đâu?”

“Đó là vì cậu có một ông chồng tốt.”

“Mình thấy Tử Cường đâu có tệ chứ?”

“Em cũng thấy vậy.” Dư Tử Cường liền tự đề ỉnh, thật ra anh chỉ giả bộ, mục đích là muốn chọc cho cô cười, hi vọng Đinh Tiểu Nhiên không tiếp tục nghĩ đến những chuyện phiền lòng này.

Quả nhiên, nghe kiểu tự luyến này, thật sự khiến Đinh Tiểu Nhiên bật cười, giễu cợt anh, “Da mặt của anh thật sự quá dày.”

“Da mặt không dày, sao có thể bám theo em chứ?”

“Nếu anh còn nói những lời này, em liền chia tay anh, cả đời này cũng không cho anh đeo bám nữa.”

Vừa nhắc chia tay, Dư Tử Cường lập tức nghiêm chỉnh không dám nói bậy, “Được, anh không nói, em đừng chia tay nha?”

Vậy mà khi anh vừa nghiêm túc, mọi người liền cười, “Ha ha ——”

Tạ Thiên Ngưng vẫn muốn nói tiếp chủ đề này, giúp Đinh Tiểu Nhiên giải quyết khó khăn, “Tiểu Nhiên, có chuyện gì mình giúp được cho cậu không?”

Đinh Tiểu Nhiên ủ rũ cúi đầu hỏi ngược lại: “Cậu nghĩ chuyện này có thể giúp được sao? Cái gọi là thanh quan khó quản chuyện nhà này, cho dù cậu là vợ của cậu chủ nhà họ Phong thì cũng không thể xen vào chuyện nhà người khác đâu?”

“Mình dĩ nhiên biết việc này, bất quá có người trợ giúp bên cạnh vẫn tốt mà, lúc trước cậu đã giúp mình, giờ đến phiên mình giúp lại. Nói ra đi, có chuyện gì mình có thể giúp được cho cậu không?.”

“Cậu không giúp được mình đâu.”

Lúc này, Hà Phương Quốc đột nhiên ‘sáp’ vào một câu, “Có lẽ Thiên Ngưng giúp được cho cháu.”

Lời này khiến mọi người rất kinh ngạc, cùng nhau nhìn Hà Phương Quốc, không hiểu ý của ông.

Tạ Thiên Ngưng không thể đợi, liền lên tiếng hỏi, “Chú Hà, cháu có thể giúp gì cho Tiểu Nhiên đây?”

Lúc này Hà Phương Quốc dừng một chút, mới chậm rãi nói, “Thứ lỗi cho chú nói lời khó nghe, Chung Mẫn Liên là người rất yêu quyền thế, làm gì cũng đều nhắm vào gia thế để nói. Vả lại bà ấy rất xem thường người không có gia thế. Tiểu Nhiên xuất thân từ gia đình bình thường, còn Hà Tuyết Phi lại là con gái nhà giàu, nên Chung Mẫn Liên mới dựa vào gia thế quyết định chọn cô ta làm con dâu nhà họ Dư, nếu muốn Chung Mẫn Liên thay đổi cách nhìn, trước tiên phải thay đổi thân phận của cháu.”

“Thay đổi thân phận Tiểu Nhiên, thay đổi thế nào?”

“Mới bắt đầu thì còn có thể thay đổi, nhưng giờ mẹ Tử Cường đã sớm biết thân phận của cháu, Vả lại —— dù sao cũng không thể thay đổi, hơn nữa cháu cũng không muốn dùng kiểu lừa gạt này, dựa vào lừa gạt để đạt được món đồ thuộc về mình là không thành thật.” Đinh Tiểu Nhiên vẫn chưa muốn nói ra chuyện ở hộp đêm, đành lược bớt lại nói.

“Chú Hà, cháu cảm thấy Tiểu Nhiên nói rất có lý, dựa vào lừa gạt để đạt được đồ mình muốn là không thành thật.” Tạ Thiên Ngưng đồng ý lời Đinh Tiểu Nhiên.

Đối với chuyện này, Hà Phương Quốc cũng đã hết cách, bất đắc dĩ nói: “Vậy chỉ có thể xem tạo hóa của hai đứa thôi.”

“Xem tạo hóa gì chứ, tóm lại cháu không cưới người cháu không thích, dù cho là ý của ngọc hoàng đại đế, cháu cũng không cưới.” Dư Tử Cường vô cùng kiên quyết nói.

Thấy anh kiên định khiến Đinh Tiểu Nhiên rất vui mừng, nhưng cũng vì như thế càng áy náy với Chung Mẫn Liên, thật sự sợ làm vậy sẽ hủy hoại tình cảm mẹ con Dư Tử Cường và Chung Mẫn Liên, nếu thật vậy cô thấy rất tội lỗi.

“Hoặc còn một cách.” Phong Khải Trạch vẫn luôn im lặng, đột nhiên nói một câu làm tất cả mọi người sợ hết hồn.

Tạ Thiên Ngưng nhìn về phía anh, kích động hỏi: “Khỉ con, anh có cách gì sao?”

“Nếu Chung Mẫn Liên nhìn trúng tài sản đối phương, vậy mọi người cứ làm cho đối phương chỉ còn hai bàn tay trắng, còn Đinh Tiểu Nhiên cái gì cũng có, sao lại không được?”

Thủ đoạn thật là ác độc.

Nghe xong thủ đoạn này khiến cho tất cả mọi người có chút xấu hổ, bất quá cũng khiến người ta bị hấp dẫn.

Dư Tử Cường ngẫm nghĩ thấy đây là một biện pháp hay, đồng ý nói: “Anh thấy cách này có thể dùng được, nếu Hà Tuyết Phi không còn tài sản, mẹ anh cũng sẽ không ép anh cưới cô ta nữa.”

Đinh Tiểu Nhiên cự tuyệt, nói: “Không được, vì hạnh phúc của mình mà làm chuyện xấu, em làm không được.”

Tạ Thiên Ngưng cũng không đồng ý, “Em đồng ý lời Tiểu Nhiên nói, bất kể là lý do gì hại người là không đúng.”

“Đã vậy, hai người cứ rầu rĩ tiếp đi.” Phong Khải Trạch bỏ lại một câu, chán ghét xen vào chuyện này.

Việc không liên quan đến mình, cần gì xía vào.

Mặc dù Đinh Tiểu Nhiên và Tạ Thiên Ngưng đều cự tuyệt, nhưng Dư Tử Cường lại thấy dùng cách này là tốt nhất, nhưng làm vậy sẽ tổn thương đến Hà Tuyết Phi khiến anh có chút không đành, dù sao Hà Tuyết Phi cũng không phải người không còn thuốc cứu chữa

54. Chương 54: Không Thể Không Nói.

Sau khi Dư Tử Cường rời khỏi nhà Tạ Thiên Ngưng, tâm trạng hơi nặng trĩu, vẻ mặt lái xe không chút biểu cảm.

Hà Phương Quốc không về cùng, lúc này trên xe chỉ còn hai người bọn họ, Đinh Tiểu Nhiên ngồi ghế cạnh tài xế, thấy sắc mặt Dư Tử Cường khó coi liền chọc anh, “Này, sao mặt anh rầu rĩ như ông già vậy, bộ có ai thiếu tiền anh sao, cười cái đi chứ.”

“Phải chi chỉ là chuyện thiếu tiền anh thôi thì tốt rồi, anh không cần rầu rĩ đến vậy.” Dư Tử Cường bất lực trả lời, sắc mặt càng ngày càng khó coi. vinhanh.

Cô biết anh rầu rĩ vì chuyện gì, dù lòng mình cũng thấy khó chịu, nhưng vẫn cố dỗ anh vui, “Được rồi được rồi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, giờ nghĩ nhiều có ích lợi gì không bằng cứ sống vui vẻ, nếu cuối cùng chúng ta không thể ở cùng nhau thì vẫn còn những hạnh phúc kỉ niệm để chúng ta nhớ lại.”

Vừa nghe gì mà ‘không thể ở cùng nhau’, trong lòng Dư Tử Cường càng buồn hơn, kịch liệt phản bác: “Ai nói chúng ta không thể ở cùng nhau, trừ phi em không còn yêu anh, bằng không vĩnh viễn chúng ta sẽ mãi bên nhau.”

“Anh này, nhiều lúc trông anh rất giống một đứa con nít.” Thấy anh phản bác kịch liệt vậy Đinh Tiểu Nhiên cũng không muốn cãi lại, bất quá đột nhiên thấy anh đáng yêu như vậy cũng rất muốn chọc anh một chút.

“Có phải em không thích mẫu đàn ông như thế này không?”

“Tại sao anh lại hỏi vậy?”

“Nguyên nhân em không thích các cậu nhóc, có phải là vì vậy không?”

“Quả thật có một lý do em không thích người nhỏ tuổi hơn mình, nhưng dạo gần đây em mới phát hiện ra kiểu đàn ông này cũng có chỗ đáng yêu, lúc tâm trạng không vui lấy anh ra chọc cười, chẳng phải rất tốt sao?”

“Nói đi, có phải em càng ngày càng yêu anh không?” Dư Tử Cường không còn rầu rĩ, mặt sáp lại gần giả bộ như tên lưu manh, khiến không khí bất ngờ thêm phần sinh động không còn nặng nề.

Thấy Dư Tử Cường còn có tâm tình đùa giỡn, Đinh Tiểu Nhiên cũng thả lỏng tinh thần, chọc lại anh, “Cũng được thôi à.”

“Em không nhận cũng không sao, dù sao anh đã biết em yêu anh mất rồi.”

“Em đã gặp rất nhiều người, nhưng chưa có ai tự luyện như anh cả.”

“Anh là tự luyện có tư cách, có biết không?”

“Không biết, cũng không muốn biết, tốt nhất anh nên chú tâm lái xe đừng có phân tâm, an toàn là trên hết.”

“Tuân lệnh, bà xã.” Dư Tử Cường cũng bắt đầu chuyên tâm lái xe. Bất quá vẫn còn muốn giỡn, nên miệng không ngừng lải nhải, “Em yêu, ngày mai có dự định làm gì chưa?”

“Ở nhà ngủ.”

“Ngủ thì thật lãng phí, chúng ta hẹn hò đi có được không? Chúng ta đã chính thức quen nhau nhưng vẫn chưa có dịp hẹn hò riêng, e là không tốt lắm đâu.”

“Có lý, anh dẫn em đi ăn một bữa thịnh soạn đi.”

Lại ăn —— trên trán Dư Tử Cường xuất hiện ba đường hắc tuyến kéo dài trên mặt, bất đắc dĩ hỏi: “Ngoại trừ ăn, em còn nghĩ chuyện gì khác không?”

“Ăn no mới có sức để làm việc khác, ngày mai dẫn em đi một bữa ăn thịnh soạn có được không?” Đinh Tiểu Nhiên không chút xấu hổ, ở trước mặt Dư Tử Cường không chút giả bộ thẳng thắn nói ra suy nghĩ thực trong lòng mình.

Đối với chuyện này, Dư Tử Cường không thấy bài xích, thậm chí còn thích cô thẳng thắn như vậy, lấy từ trong túi ra một chiếc chìa khóa, ném cho cô, “Cho em. Đây là chìa khóa nhà riêng của anh, là chỗ lần trước đó em đến đó, cầm lấy đi.”

Nhìn chìa khóa này, Đinh Tiểu Nhiên đột nhiên nhớ đến chuyện say rượu **, mặc dù đã chấp nhận hiện thực nhưng vẫn rất giận, giận dữ nhìn chằm chằm anh hỏi: “Đưa chìa khóa cho em làm gì?”

“Giờ em là nữ chủ nhân của nơi đó, giữ chìa khóa này có gì không đúng?”

“Được, em tạm thời giữ nó.”

Nữ chủ nhân —— Cô thích từ này.

Sau khi Dư Tử Cường đưa Đinh Tiểu Nhiên về nhà, mới về lại nhà mình, theo thói quen vừa mở cửa ra liền cởi áo khoác xuống ném lên sofa, sau đó ngồi trên ghế nghỉ ngơi, vậy mà chưa ngồi nóng đít đột nhiên cảm thấy có đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm anh, làm cả người rợn tóc gáy, ngẩng đầu nhìn sang thấy Chung Mẫn Liên nhìn chằm chằm anh, làm anh không biết phải làm gì oán trách nói: “Mẹ, sao mẹ lại dùng ánh mắt đó nhìn con?”

“Con còn biết mẹ là mẹ của con sao? Gọi điện thoại cho con, chẳng những con không nghe còn khóa máy, con có ý gì đây?” Chung Mẫn Liên giận dữ đi tới, lấy thân phận trưởng bối ra giáo huấn anh.

“Vậy mẹ gọi cho con có chuyện gì?”

“Bớt đổi chủ đề với mẹ đi.”

“Con không có đổi chủ đề, không phải bây giờ con đang hỏi mẹ tìm con có chuyện gì sao?”

Chung Mẫn Liên biết nổi giận giáo huấn anh cũng vô dụng, vì vậy ngồi xuống ôn hòa nói, “Tử Cường, không phải mẹ muốn ép con ở cùng Tuyết Phi, nhưng con làm vậy thật sự khiến mẹ mất mặt quá đi, xem như con ẹ chút mặt mũi, thử quen Tuyết Phi đi có được không?”

Lại nhắc chuyện này, Dư Tử Cường càng nghe càng phiền, nói hoài cũng chán không muốn lặp lại lần thứ hai, đứng dậy đi về phía phòng mình, vừa đi vừa nói, “Mẹ đừng nói nữa, con muốn về phòng nghỉ ngơi.”

“Con đứng lại đó.” Chung Mẫn Liên cũng đứng dậy, quát lớn gọi Dư Tử Cường lại.

Dư Tử Cường mệt mỏi thở dài xoay người lại, khẩn cầu nói: “Mẹ, con cầu xin mẹ buông tha cho con đi có được không?”

“Mẹ đâu có ép con, chẳng qua chỉ muốn con thử quen Tuyết Phi thôi, bộ chuyện này rất khó sao? Lúc trước con đâu có từ chối bất kỳ ai đến, sao giờ có người đưa tới cửa lại không chịu, mẹ thật sự không biết trong đầu con đang nghĩ những gì?”

“Mẹ thấy tốt nhưng con thì không, con không thích bị mẹ áp đặt. Con không muốn phải lặp lại câu này lần thứ hai, con và Hà Tuyết Phi là không thể nào mẹ từ bỏ đi.” Dư Tử Cường nói xong, tiếp tục đi lên lầu.

Chung Mẫn Liên liền bám theo anh, vừa đi vừa nói: “Tử Cường, không bằng như vậy đi, ngày mai con thử trò chuyện với Tuyết Phi một chút, có khi ——”

“Con và cô ta chẳng có gì để nói. Mẹ, hôm nay con rất mệt con muốn về phòng nghỉ ngơi, bữa tối khỏi cần gọi con, con ăn rồi.” Sau khi Dư Tử Cường bước vào phòng mình, tránh cho Chung Mẫn Liên có cơ hội nói nhảm trực tiếp đóng cửa còn khóa trái, vì không muốn nghe tiếng ồn bên ngoài, anh cố ý mở nhạc, vặn âm lượng cao nhất chặn hết âm thanh bên ngoài.

“Tử Cường, Tử Cường ——” Chung Mẫn Liên không ngừng gõ cửa, nhưng dù bà gõ thế nào Dư Tử Cường vẫn không chịu mở, dù vậy bà vẫn không nổi giận, trực tiếp ở ngoài cửa nói, “Tử Cường, ngày mai mẹ có mời khách đến nhà ăn cơm, con để trống hôm đó cùng mẹ đón khách nha!”

Chung Mẫn Liên nói xong, sau đó mới nghe thấy tiếng nhạc điếc tai nhức óc bên trong truyền đến, cho dù bà la rách cổ họng thì người bên trong cũng không nghe thấy, bà quyết định không nói nữa mà trực tiếp hành động.

Sáng mai bà phải dậy thật sớm để canh chừng, xem nó còn có thể đi đâu?

Dư Tử Cường mở nhạc một hồi sau đó tắt, nghe thấy bên ngoài không còn giọng nói của Chung Mẫn Liên, lúc này mới nhẹ nhõm nằm dài trên giường ngủ, không biết vừa rồi Chung Mẫn Liên nói gì, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến khuôn mặt tươi cười đáng yêu của Đinh Tiểu Nhiên, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, Dư Tử Cường không dậy sớm như hôm qua, đến chín giờ sáng mới thức dậy, ai ngờ sau khi anh dậy lại xuất hiện chuyện anh cực ghét.

Chung Mẫn Liên cố ý sáng sớm gọi Hà Tuyết Phi và Hoắc Thanh Cúc đến nhà, ba người ngồi trên sofa phòng khách canh chừng chờ Dư Tử Cường dậy.

Hoắc Thanh Cúc vừa nghe tiếng Tử Cường từ trên lầu đi xuống, lập tức nháy mắt ra hiệu với Hà Tuyết Phi, ra hiệu cô phải tích cực một chút.

Hà Tuyết Phi không còn cách nào, lấy dũng khí nói: “Tử Cường, buổi sáng tốt lành.”

Dư Tử Cường không thích kiểu bắt chuyện này, bản mặt nghiêm túc hỏi: “Những lời tôi nói trên chùa, bộ cô nghe không hiểu sao?”

“Em —— em hiểu.” Hà Tuyết Phi bị sự nghiêm túc của Dư Tử Cường dọa sợ, khúm núm cúi đầu không dám phản bác.

“Nếu hiểu, sao còn bám theo tôi?”

“Em ——”

Thấy Dư Tử Cường nói vậy với Hà Tuyết Phi, Chung Mẫn Liên không kiên nhẫn, nghiêm nghị la anh, “Tử Cường, sáng sớm con ăn lộn thuốc gì sao lại hung dữ với Tuyết Phi như vậy, nó có chọc gì con đâu chứ?”

“Mẹ, mẹ cũng biết bây giờ là sáng sớm sao còn bắt con gặp những người đáng ghét này chứ?” Dư Tử Cường càng nói càng rất quá đáng, mặc dù biết làm vậy sẽ tổn thương người khác, nhưng lại không muốn bị bám riết mãi nữa không thể không nói,.

“Sao con ăn nói bất lịch sự thế hả?.”

“Thấy người mình vừa ghét vừa ghê tởm, cần gì lịch sự. Rốt cuộc mẹ muốn con nói bao nhiêu lần mẹ mới hiểu, con không thích con ghét cô ta, ở cạnh cô ta con đã thấy buồn nôn, mẹ muốn con kết hôn với loại phụ nữ này chẳng thà kêu con chết đi.”

“Con câm miệng, trước kia con đâu có như vậy, từ ngày con qua lại với con nhỏ Đinh Tiểu Nhiên kia thì càng trở nên tồi tệ bất lịch sự, mẹ tuyệt đối không cho phép con ở cùng cô ta, tránh cho con không còn thuốc cứu.”

“Người không còn thuốc cứu là mẹ đó, thôi đi con không muốn nói nhảm với mẹ nữa đâu.” Dư Tử Cường không muốn gây sự với Chung Mẫn Liên, đi tới trước mặt Hà Tuyết Phi, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, châm chọc, “Hà Tuyết Phi, bộ cô không biết xấu hổ là gì, đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa, bị người ta mắng chửi sỉ nhục mà vẫn bám chặt, chỉ càng khiến tôi cảm thấy cô rất đê tiện đáng ghét hơn thôi. Đừng ép tôi phải dùng những lời khó nghe để chửi cô nữa?”

“Em, em không có, em không phải ——” Hà Tuyết Phi muốn giải thích, nhưng lại không biết giải thích thế nào, chỉ biết khóc thút thít đem ủy khuất trong lòng giấu đi.

“Cô có nói gì thì tôi cũng không thích cô đâu, hừm. Mẹ, con ra ngoài hóng mát, mấy ngày này con sẽ không về nhà, tránh phải gặp những người chướng mắt.” Dư Tử Cường không muốn gặp Hà Tuyết Phi, lạnh lùng ném lại một câu rồi đi.

“Tử Cường, con quay lại ẹ.” Chung Mẫn Liên lớn tiếng gọi Dư Tử Cường, nhưng cuối cùng vẫn không gọi được người trở lại, trong lòng thật sự rất khó chịu, đành chỉ biết thở dài.

Hà Tuyết Phi cũng không chịu đựng nổi, không muốn ở đây nữa khóc lóc chạy ra ngoài

55. Chương 55: Thuận Đường Mà Thôi.

Chương 55—

Hoắc Thanh Cúc không quan tâm chuyện Hà Tuyết Phi bị tổn thương chạy đi, hơn nữa bà cũng không kỳ vọng có thể xoay chuyển Dư Tử Cường thích con gái bà, đành thay đổi chiến lược, cố ý than thở nói: “Mẫn Liên, xem ra Tử Cường thật sự không thích con gái tôi, sợ là hai nhà chúng ta không thể thành thông gia rồi, dù sao điều kiện Tuyết Phi cũng không tệ, muốn gả cho gia đình tốt khác cũng không khó, cho nên —”

Không đợi Hoắc Thanh Cúc nói xong, Chung Mẫn Liên lập tức cắt ngang lời bà, mạnh mẽ cãi lại: “Không được Thanh Cúc, giờ không phải chuyện hai đứa chúng nó có thể bên nhau không, mà là tôi nhất quyết không cho con nhỏ Đinh Tiểu Nhiên kia phá hủy con trai tôi. Trước kia, chưa có Đinh Tiểu Nhiên xuất hiện, bất kể Tử Cường ăn chơi liêu lỏng ở bên ngoài thế nào thì nó cũng không hỗn hào như vậy, càng không bất lịch sự mắng chửi người, nhưng hôm nay bà thấy nó thế nào rồi đó? Tôi quyết không để Tử Cường tiếp tục phạm sai lầm, tôi phải tìm cách ngăn cản chuyện nó ở cùng Đinh Tiểu Nhiên”.

Sau khi Dư Tử Cường nổi giận hùng hổ ra khỏi nhà, liền ngồi vào trong xe, cố điều chỉnh tâm trạng bực bội của mình, vậy mà chưa bình tĩnh lại liền thấy Hà Tuyết Phi cũng chạy ra, bộ dạng của cô nhìn rất thương tâm làm anh thấy có chút đau lòng, muốn đuổi theo nói xin lỗi cô, nhưng lại sợ làm vậy sẽ càng bị đeo bám, đành làm như không nhìn thấy, lái xe rời đi.

Hà Tuyết Phi chạy như bay được một lúc, mệt đến thở không ra hơi đành phải thả chậm tốc độ, bước đi như cái xác không hồn trên đường không có mục đích, mãi mê suy nghĩ lòng bị tổn thương nên không thấy xe chạy bên cạnh, kết quả không cẩn thận bị một chiếc xe gắn máy quẹt trúng té lăn quay ở ven đường, tất cả tay chân đều bị thương, chân phải bị thương khá nặng máu chảy loang lổ, vậy mà người đụng trúng cô lại chạy mất, để lại một mình cô ngồi chịu đựng.

Vừa đúng lúc Dư Tử Cường lái xe qua nhìn thấy cảnh này, sau đó định bỏ mặc nhưng rút cuộc vẫn không vượt qua được lương tâm chính mình, dừng xe sang bên đường, bước xuống xem thử.

Sau khi Hà Tuyết Phi té xuống đất, tay chân bị thương vô cùng đau đớn nhưng cô vẫn ngồi im bất động không chút rên rỉ, nước mắt giống như vỡ òa chảy dài từ trên khuôn mặt rơi xuống đất, từ trong giọng mũi lặng lẽ phát ra tiếng khóc nghẹn ngào, đối với cô mà nói toàn bộ thế giới này tựa hồ đều là lòng người lạnh lẽo.

Ngay vào lúc này, một bóng người quen thuộc đứng trước mặt cô, làm cho cô chấn động tinh thần, từ từ ngẩng đầu lên, kinh ngạc đến mức không thể tin được, “Anh —”

Dư Tử Cường ngồi chồm hổm xuống, nhìn những vết thương trên người Hà Tuyết Phi, thở dài một cái bất đắc dĩ hỏi: “Cô không sao chứ?”

”Em —” Bất quá Hà Tuyết Phi không trả lời, chỉ nghẹn ngào khóc thút thít, hơn nữa giọng điệu càng khóc càng lớn, cuối cùng ôm đầu gối mình gào khóc.

Cô cứ khóc mãi, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người chung quanh chỉ chỗ vào cô, còn có người chỉ trích Dư Tử Cường.

“Là đàn ông con trai, vậy mà bắt nạt con gái ở ngoài đường phố thật sự mất mặt quá đi”.

“Bạn gái cậu bị thương, còn không mau đưa cô ấy đến bệnh viện đi?”

“Đúng đó, đúng đó”

“Tôi không phải —” Dư Tử Cường muốn giải thích với mọi người, nhưng mà không giải thích được cuối cùng mặc kệ bọn họ, lạnh lùng nói với Hà Tuyết Phi, “Này, cô đi được không?”

Đương nhiên Hà Tuyết Phi cũng nghe thấy mọi người chỉ chỗ Dư Tử Cường, làm cho cô thấy ngượng không khóc nữa, lấy tay lau nước mắt trên mặt, nỗ lực đứng dậy thử bước đi, nhưng vừa mới đi được một bước liền đứng không vững ngã xuống, kêu rên đau đớn, “A —”

Dư Tử Cường thấy cô ngã xuống vốn muốn chụp cô lại, nhưng trong lòng không muốn bị cô bám theo, rốt cuộc tay đưa ra được một nửa lại thu về, trơ mắt nhìn cô té trên đất. Bất quá chỉ lạnh lùng hỏi một câu, “Không sao chứ?”

“Không, không sao.” Hà Tuyết Phi cảm thấy anh đối xử với cô vừa lạnh lùng lại vô tình, cho nên cô chỉ có thể tự mình cố gắng đứng dậy, không dám đi lại chỉ đứng bất động, khẽ hỏi: “Anh, sao anh lại đến đây?”

Cô nhỏ nhẹ khúm núm hỏi khiến anh thấy có chút phiền, nhưng nhìn thấy bộ dạng chật vật của cô có chút đáng thương, dù ghét cũng không muốn đả kích cô thêm, bình thản nói: “Vừa đi ngang qua, nếu cô không sao tôi đi trước”.

Cô có chút giận khi thấy anh thờ ơ, trong lòng muốn nhờ anh đưa cô đến bệnh viện, tuy nhiên cô lại không dám mở miệng chỉ có thể khẩu thị tâm phi đáp lại một tiếng, “Dạ”.

Nghe cô trả lời thế, Dư Tử Cường im lặng xoay người đi, nhưng sau khi xoay người rồi lại thở dài một hơi, vẫn không khổng chế được xoay người lại lạnh lùng nói: “Đi, sẵn thuận đường tôi chở cô đến bệnh viện”.

Những lời này khiến Hà Tuyết Phi thầm mừng đến phát điên, khuôn mặt buồn bã dần dần lộ ra niềm vui sướng hạnh phúc, còn có chút xấu hổ dụi dụi mắt hỏi: “Có thể không?” vinhanh-annkasi.

“Tôi chỉ thuận tiện cho cô có gian một đoạn, chỉ thuận đường thôi cô đừng nghĩ quá nhiều, đi”.

“Dạ”. Mặc dù thái độ Dư Tử Cường rất lạnh lùng, nhưng Hà Tuyết Phi đã thấy thỏa mãn, muốn nâng chân bị đau lên đuổi theo anh, nhưng thật sự đau đến chịu không nổi đành đứng yên tại chỗ, thống khổ rên rỉ, “A ——”

Thấy bộ dạng cô như vậy, Dư Tử Cường không cam tâm vẫn đến dìu cô, “Đi”.

“Em, nhưng em —— ” Hà Tuyết Phi vô cùng kích động, nhưng lại không dám tỏ ra mặt chỉ có thể nhăn nhó.

Thấy cô nhăn nhó làm anh càng bức, nghiêm túc ra lệnh cho cô, “Tôi kêu cô đi thì cô đi, nói nhảm nhiều vậy làm gì? Đi”.

“Dạ”.

Mặc dù bộ dạng anh rất nghiêm trang, nhưng cô lại nghe thấy trong đó ngầm ý quan tâm, mặc dù biết anh không thích cô nhưng trái tim cứ không ngừng bị luân hãm, rõ ràng đã nhắc nhở chính mình, anh là người không thể chạm tới nhưng cô vẫn nuôi hy vọng sẽ có được anh, nhất là tình yêu của anh.

Sau khi Dư Tử Cường dẫn Hà Tuyết Phi đến chỗ ngồi cạnh tài xế, còn mình ngồi chỗ tài xế, trước khi lái xe đi liền nói rõ, “Hà Tuyết Phi, hôm nay tôi giúp cô không phải vì tôi có tình cảm với cô, chỉ vì tôi không muốn hổ thẹn với lương tâm mình, nếu cô muốn cảm ơn thì sau này đừng bám theo tôi nữa, tôi sẽ rất cảm ơn cô.”

“Em, em biết.” Hà Tuyết Phi cúi đầu, bắt buộc chính mình đồng ý, kì thực trong lòng lại không muốn từ bỏ, nhưng vốn dĩ thực tế rất tàn khốc cô không thể không buông tay.

Hoặc có lẽ cô không nên hy vọng xa vời thêm nữa.

“Biết là tốt, tôi đưa cô đi bệnh viện trước, chuyện còn lại tự cô giải quyết, đừng hy vọng tôi chở cô về nhà, tự thuê xe về đi”.

“Dạ”.

Thấy Hà Tuyết Phi khúm núm ứng đáp theo, Dư Tử Cường không vui không muốn nói nhảm nhiều với cô, lái xe chở thẳng cô đến bệnh viện, sớm giải quyết xong chuyện của cô rồi tìm Đinh Tiểu Nhiên.

Dư Tử Cường không có ý gì khi chở Hà Tuyết Phi đến bệnh viện, nhưng lại bị người khác chụp hình lại cảnh này.

Đúng lúc Điền Vĩ đi qua thấy Dư Tử Cường dìu Hà Tuyết Phi, anh lập tức dùng di động chụp lại, chờ sau khi Dư Tử Cường đi rồi, sau đó cười nham hiểm gửi hình chụp cho Đinh Tiểu Nhiên.

Hắn muốn Đinh Tiểu Nhiên biết bộ mặt thật của Dư Tử Cường.

Bởi vì hôm nay là lần đầu tiên chính thức hẹn với Dư Tử Cường, cho nên Đinh Tiểu Nhiên cố ý ăn diện hơn chút còn phối thêm đồ trang sức trang nhã, trong lòng dự định chuẩn bị xuất phát, ai ngờ lúc này điện thoại đặt trên bàn trang điểm reo lên, cầm lên thấy là tin nhắn Điền Vĩ gửi tới, mặc dù biết tin nhắn hẳn gửi đến nhất định không phải chuyện tốt, nhưng vẫn mở ra xem, ai ngờ thấy tấm hình chụp Dư Tử Cường ở cạnh Hà Tuyết Phi, vừa bắt đầu cô còn cho rằng mình hoa mắt nhìn lầm, nhưng sau đó nhìn kỹ lại tấm hình, trong lòng nhất thời khó chịu không thể bình tĩnh.

Lúc này điện thoại lại vang lên, vẫn là tin nhắn Điền Vĩ gửi tới.

Đại khái Đinh Tiểu Nhiên có thể đoán được nội dung tin nhắn, bởi vì thấy được tấm hình đầu trong lòng liền hoảng sợ, không dám nhìn tấm hình thứ hai, do dự rất lâu mới mở ra.

Quả nhiên, vẫn là tấm hình Dư Tử Cường ở cùng Hà Tuyết Phi, hai người ngồi chung với nhau trên xe.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

“Không thể nào, nhất định trong chuyện này có gì đó hiểu lầm, phải tìm Tử Cường hỏi cho rõ”. Đinh Tiểu Nhiên lầm bầm, gọi điện cho Dư Tử Cường hỏi rõ mọi chuyện.

Lúc này Dư Tử Cường đang lái xe chở Hà Tuyết Phi đến bệnh viện, điện thoại trong tay reo lên, liền giơ lên thấy Đinh Tiểu Nhiên gọi tới, trước khi nhấn nút trả lời, cảnh cáo Hà Tuyết Phi trước, “Một hồi cô không được phát ra tiếng động nào, nghe rõ chưa?”

“Dạ”. Lời cảnh cáo này khiến Hà Tuyết Phi biết là Đinh Tiểu Nhiên gọi tới, cho nên ngoan ngoãn câm miệng không dám nói tiếng nào, ngay cả thở cũng thả chậm không dám tạo ra tiếng động.

Sau khi Dư Tử Cường xác định cô không mở miệng nói chuyện, lúc này mới nhấn nút trả lời, dịu dàng nói: “Em yêu, muốn gặp anh rồi sao? Đừng lo, nhanh mà, rất nhanh em sẽ thấy được anh”.

Nghe Dư Tử Cường châm chọc, Đinh Tiểu Nhiên rốt cuộc đã có thể bình tĩnh lại, hơi thở dài, dò hỏi: “Dư Tử Cường, giờ anh đang ở cùng với ai?”

“Không có, chỉ có mình anh thôi, anh đang trên đường đến nhà em đây”., mặc dù Tử Dư Cường nói dối xuất phát từ trong lòng, nhưng đó cũng vì muốn mọi người vui vẻ, bất quá trong lòng vẫn rất bức bối không biết vì sao Đinh Tiểu Nhiên lại hỏi anh chuyện này.

“Thực sự chỉ có mình anh sao?”

“Không phải mình anh, vậy em muốn có mấy người hả?”

“Anh không gạt em chứ?”

“Không có”.

“Được, em chờ anh, anh lái xe cẩn thận em cúp máy đây. ” Đinh Tiểu Nhiên nhận được câu trả lời, liền tắt máy, không chút nghi ngờ lời Dư Tử Cường nói, ngược lại cho rằng Điền Vĩ cố ý phá hư tình cảm giữa cô và Dư Tử Cường, cho nên liền mặc để không để tâm nhiều tấm hình Điền Vĩ gửi cho cô.

Cô phải tin vào Tử Cường, nếu dễ dàng nghi ngờ anh, hai người ở bên nhau còn có ý nghĩa gì chứ?

56. Chương 56: Lại Nói Láo

Sau khi Dư Tử Cường chở Hà Tuyết Phi đến bệnh viện, giao cô cho y tá liền muốn rời đi, thế nhưng y tá lại gọi anh lại, “Anh ơi, phiền anh đến làm thủ tục cho bệnh nhân tại bệnh viện.”

“Cô ——” Dư Tử Cường muốn nói tự Hà Tuyết Phi làm, nhưng thấy tay chân cô đều bị thương, bắt đắc dĩ đành đồng ý, “Được, tôi đi.”

Y tá giúp Hà Tuyết Phi xử lý vết thương, thở dài nói: “Cô thật hạnh phúc, có được người bạn trai đẹp trai, lại biết quan tâm chăm sóc như thế thật sự quá ngưỡng mộ.”

“Anh ấy ——” Hà Tuyết Phi muốn giải thích rõ, nhưng lời đến khóe miệng lại không nói ra, tự mình tiếp tục sống trong ảo tưởng. .

Bởi vì Hà Tuyết Phi không giải thích, y tá ngầm cho rằng cô đã chấp nhận, tiếp tục nói: “Cô à, sao tôi cảm thấy bạn trai cô nhìn có vẻ hơi quen, giống như gặp ở đâu rồi, anh ấy là ai vậy?”

“A —— chuyện này ——”

Không đợi Hà Tuyết Phi trả lời y tá cũng đã nghĩ ra được đáp án, “Tôi nhớ rồi, anh ấy không phải chủ tịch ngân hàng Thiên Tường sao, tôi thấy anh ấy xuất hiện trên ti vi, không ngờ ở ngoài đời lại đẹp trai đến vậy. Thì ra cô là bạn gái của chủ tịch Dư!”

Y tá nói xong lời này, sự hâm mộ càng rõ nét hơn.

“À.” Hà Tuyết Phi không nói gì, chỉ miễn cưỡng cười thuận theo lời y tá nói, trong lòng nghĩ chỉ cần không phải do chính cô nói là ổn thôi, chỉ có trời mới biết trong lòng cô mong muốn được làm bạn gái Dư Tử Cường đến mức nào.

Dư Tử Cường đi lanh quanh trong bệnh viện một hồi liền nổi trận lôi đình. Vừa lộ mặt ra, chỉ cần người đọc tạp chí lá cả liền biết anh là ai, người không biết chỉ cần nghe người khác nói liền sẽ biết.

Nếu là lúc trước, Dư Tử Cường không tức giận khi bị người ta vạch trần thân thân mình. Bởi vì anh không quan tâm người ngoài đánh giá anh thế nào, nhất là đám truyền thông ký giả kia, bọn họ thích viết sao thì viết anh không quan tâm, nhưng mà bây giờ, anh lại muốn né tránh không muốn người khác biết anh là ai.

Chỉ tiếc đã quá trễ, người trong bệnh viện vừa thấy anh liền lập tức nhìn chằm chằm, làm anh không được tự nhiên, ngay cả làm thủ tục y tá cũng vẫn nhìn chằm chằm vào anh, còn cười híp mắt hỏi: “Chủ tịch Dư, anh đưa bạn gái anh đến bệnh viện sao?”

“Không phải.” Dư Tử Cường trả lời như đinh chém sắt, làm xong thủ tục liền đi tìm Hà Tuyết Phi, không muốn nghe đám y tá nói nhảm.

Vết thương ở chân và tay của Hà Tuyết Phi đã được xử lý xong, nhưng vì mất cá chân bị trật nên không thể đi lại bình thường, chỉ có thể ngồi im bất động, khi thấy Dư Tử Cường đi vào, trong lòng chợt lo lắng, thậm chí sợ đến mức không dám mở miệng nói chuyện.

Sau khi Dư Tử Cường đi vào, ném hóa đơn cho Hà Tuyết Phi, lạnh lùng nói: “Tôi làm xong thủ tục cho cô rồi, chuyện sau đó cô tự mình giải quyết, nếu không về được thì thuê xe về.”

“Dạ, được.”, bởi vì giọng điệu của Dư Tử Cường ngầm chứa cơn thịnh nộ, Hà Tuyết Phi không dám ngẩng đầu lên nhìn, cà lăm trả lời cầm lấy hóa đơn.

Cô biết anh đang giận.

“Cô đừng lấy chuyện hôm nay mà ôm ảo tưởng.”

“Em biết.”

“Như vậy là tốt, tôi đi, cô tự lo ỉn đi.” Dư Tử Cường cảnh cáo Hà Tuyết Phi xong liền xoay người rời đi, nhưng vừa mới đi được hai bước y tá liền bước vào, vừa thấy anh vội vàng cười ha ha nói: “Chủ tịch Dư, vết thương của bạn gái anh đã xử lý xong, hai ngày nữa đến đổi thuốc, nhớ kỹ đừng để vết thương đụng vào nước bằng không bị nhiễm trùng, thì phải mau chóng đưa tới bệnh viện chữa trị.”

Nghe những lời này, Dư Tử Cường thấy cực kỳ khó chịu muốn phản bác lại, ai ngờ cô y tá lại bắt đầu nói liên tục, “Đúng rồi, bạn gái anh bị trật mất cá chân, hai ngày này tốt nhất không được đi lại quá nhiều, bằng không sẽ bị ảnh hưởng đến vết thương.”

“Còn có, trên người bạn gái anh có rất nhiều vết thương, mặc dù không phải rất nghiêm trọng nhưng vẫn cần cẩn thận chú ý một chút.”

Dư Tử Cường thật sự không chịu nổi y tá trái nói một câu ‘bạn gái anh’, phải một câu ‘bạn gái anh’, lớn tiếng quát lại cô, “Cô nói đủ chưa, ai nói cô ta là bạn gái tôi?”

Y tá bị quát, sợ đến ngớ người, cười khan nói: “Ha ha, thật xin lỗi, xem ra tôi đã nghĩ sai, tôi không quấy rầy hai người nữa, giờ cô ấy đã có thể đi được rồi.”

Y tá nói xong lập tức rời đi, y như chạy trốn chết.

Dư Tử Cường nhìn bóng lưng y tá biến mất, tức giận quay đầu lại nhìn Hà Tuyết Phi, không nói một câu chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

Hà Tuyết Phi biết Dư Tử Cường đang nhìn chăm chăm cô, hoảng sợ cúi đầu thật thấp, căng thẳng đến mức không thể nói trọn vẹn thành câu, “Em, em không nói gì hết”.

“Cô chưa nói, vậy cô còn muốn nói sao nữa? Gặp chuyện như vậy chẳng lẽ không biết chủ động giải thích rõ ra sao?” Dư Tử Cường hỏi, chính là trách lúc anh không có đây Hà Tuyết Phi không chịu giải thích rõ ra.

Đối với câu hỏi của anh cô chỉ có thể nói xin lỗi, “Thật xin lỗi.”

Anh không lạ với câu xin lỗi của cô, lòng nóng như lửa đốt làm anh thấy rất khó chịu, “Xin lỗi thì có ích gì sao? Biết thế tôi không nên tốt bụng giúp cô, thật đúng là lòng tốt không được báo đáp, lần sau tôi sẽ không... tốt thế đâu.”

“Đúng, đúng, không cần vậy.” Hà Tuyết Phi lại rơi nước mắt, sợ đến cả người run rẩy.

“Được rồi được rồi, cô chỉ có biết khóc, khóc có thể giải quyết vấn đề sao? Cô tự về đi, không về được thì gọi điện thoại kêu mẹ cô cho người đến đón cô về, tôi không bao giờ ... làm người tốt nữa đâu.” Dư Tử Cường thấy cô như vậy, dù giận mấy cũng không muốn mắng người, cố kiềm chế lửa giận, sau đó xoay người đi quyết tâm không giúp Hà Tuyết Phi.

Hà Tuyết Phi không dám mắng, chỉ biết trơ mắt nhìn anh rời đi, mắt nước không ngừng chảy xuống, lòng dạ rối bời không biết làm gì bây giờ.

Đều là người, tại sao người khác có thể có được nhiều hạnh phúc, còn cô phải sống một mình thế này chứ?

Dư Tử Cường có thể đoán được hiện tại Hà Tuyết Phi đang khóc, nhưng vì không muốn hiểu lầm càng sâu hơn ảnh hưởng quan hệ của anh và Đinh Tiểu Nhiên, đành dứt khoát bỏ đi tuyệt đối không mềm lòng.

Vậy mà, dù anh đã rời khỏi nhưng lời đồn vẫn không ngừng tăng lên.

Đinh Tiểu Nhiên đợi ở nhà hơn một tiếng đồng hồ vẫn không thấy Dư Tử Cường đến, cảm thấy có chút kỳ quái định gọi điện thoại hỏi anh. Đúng lúc này chuông cửa vang lên, vội vàng ra mở cửa, thấy người ngoài cửa là Dư Tử Cường, mây đen trong lòng lập tức tản đi, cố ý tỏ ra tức giận hỏi: “Này, tại sao lâu như vậy mới đến? Hơn một tiếng trước không phải anh nói đang trên đường đến sao?”

“Không có gì, trên đường kẹt xe nên đến chậm chút.” Dư Tử Cường lại nói dối, vì muốn chuyện này trôi qua đi, cố ý cười xấu xa chọc cô, “Thế nào, mới có hơn một tiếng em đã nôn nóng muốn mau gặp anh rồi sao?”

Cô không hoài nghi cái cố anh thêu dệt, tháo xích cửa ra, không còn giận mà chuyển sang giọng điệu bình thường hay nói chuyện với anh, cãi lại: “Ai nhớ anh, sao anh cứ thích dát vàng lên mặt mình thế, em chỉ không muốn lãng phí thời gian quý giá cho việc chờ đợi thôi.”

Anh cũng không muốn so đo với cô, “Đúng đúng đúng, em nói có lý, hiện tại đúng là giờ ăn trưa, để tỏ lòng áy náy anh dẫn em đi ăn một bữa thịnh soạn, có được không?”

“Hôm qua anh đã nói sẽ mời em ăn bữa tiệc thịnh soạn, anh định nhờ vào việc này để có thể dễ dàng vượt qua kiểm tra sao, không có cửa đâu.”

“Vậy em muốn gì?”

“Lâu rồi chưa có nhận hoa, anh biết làm sao rồi chứ?”

Nghe cô yêu cầu thế, Dư Tử Cường dùng một tay ôm hông cô, cười lưu manh nói: “Chưa từng thấy cô gái nào lại trực tiếp ra giá thế? Bất quá anh thích người thẳng thắn.”

Đinh Tiểu Nhiên cũng không bài xích anh ôm, chỉ là quyết cãi lại, “Nghĩ gì cứ nói thẳng ra, cần gì giấu giếm diêm diêm, thích thì thích, không thích thì không thích, cần gì mặt ử mày chau?”

“Nói rất hay, thích thì thích, không thích thì không thích, cần gì mặt ủ mày chau. Đi, giờ anh chở em đến cửa hàng hoa tươi mua cho em một bó hoa to, sau đó chở em đi ăn cơm. Đúng rồi, mẹ Đình có nhà không?” lúc này Dư Tử Cường mới chú ý, không thấy mẹ Đình.

“Sáng sớm mẹ đã ra ngoài với bạn, cha không về nhà ăn cơm, anh lại mời em ra ngoài ăn cơm cho nên em chưa có nấu cơm. Đi thôi đi thôi, giờ em đói bụng đến sắp hoa mắt luôn rồi.” Đình Tiểu Nhiên thúc giục, đi nhanh ra ngoài cửa.

“Được được được, sao anh có thể để bạn gái mình đói bụng chứ!”

“Đừng chỉ biết nói suông, ra ngoài, em còn phải khóa cửa.”

“Tuân lệnh.”

Sau khi Đình Tiểu Nhiên khóa kỹ cửa, cùng Dư Tử Cường vui vẻ đi xuống lầu.

Dư Tử Cường ôm eo cô bước đi, đưa cô đến trước cửa xe, hôn một cái lên trên mặt cô, sau đó mới buông tay ra đi về phía ghế lái bên kia.

Đình Tiểu Nhiên bị hôn một cái, vui vẻ đón nhận không tỏ ra thẹn thùng, ngồi ngay ngắn chỗ cạnh tài xế.

Hai người thân mật như thế, hoàn toàn giống như bồ bịch đang yêu nhau say đắm, tình cảm rất mặn nồng.

Điền Vĩ vẫn luôn trốn ở trong góc, vốn định đến nói chuyện ngày hôm nay của Dư Tử Cường cho Đình Tiểu Nhiên nghe, nhưng không dám đi thẳng vào, do dự ở dưới lầu một lúc, ai ngờ trong lúc hần do dự Dư Tử Cường lại tới, hần đành trốn vào trong góc nhìn trộm.

Xem ra tám hình hôm nay hần gửi cho Đình Tiểu Nhiên đã vô dụng, cô vẫn tin tưởng Dư Tử Cường, hần phải làm sao mới có thể làm cho Đình Tiểu Nhiên thấy rõ bộ mặt thật của Dư Tử Cường đây?

Điền Vĩ thật sự không cam lòng, vì để vạch trần Dư Tử Cường, đích thân hần đến bệnh viện, hỏi thăm nhân viên làm thủ tục mới biết cô gái đi cùng Dư Tử Cường hiện vẫn còn ở đây, liền đi gặp, ai ngờ lại thấy bộ dạng cô gái mặt đầm đìa nước mắt, hồn bay phách lạc.

Hà Tuyết Phi vẫn ngồi trong bệnh viện không chịu đi, trên thực tế cô cũng không biết làm sao để đi, vết thương ở chân đau đến mức không thể nhúc nhích, mà cô ở nơi này lại không có bạn bè nào cả nên không biết nhờ ai đến giúp, cũng không muốn gọi điện thoại cho Hoắc Thanh Cúc tránh bị giữa một trận, cho nên chỉ có thể ngồi trong bệnh viện. Khi thấy người đàn ông xa lạ đi vào làm cô rất bất ngờ, gạt chuyện buồn sang bên lập tức cảnh giác hỏi: “Anh là ai, tới nơi này làm gì?”

“Tôi tên là Điền Vĩ, còn cô?” Điền Vĩ trực tiếp nói thẳng ra tên mình, không biểu lộ ra chút ác ý nào để chiếm được sự tin nhiệm của Hà Tuyết Phi.

“Chúng ta không quen nhau, tại sao tôi phải nói cho anh biết tôi là ai?” Hà Tuyết Phi đề cao cảnh giác, trong lòng cực kỳ đề phòng Điền Vĩ, thậm chí xem anh như mấy tên đến đòi nợ.

“Rất nhiều người từ không quen biết trở thành quen biết, chẳng lẽ từ nhỏ cô đã quen Dư Tử Cường rồi sao?”

Vừa nhắc Dư Tử Cường, Hà Tuyết Phi liền kinh ngạc, “Anh, anh biết Dư Tử Cường?”

“Đâu chỉ biết, tôi và anh ta còn có một chút quan hệ không thể nói rõ ra. Cô thích Dư Tử Cường sao?”

“Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì tới anh. Tôi không muốn nói chuyện với anh phiền anh đi ra ngoài.” Mặc dù người này không phải tới đòi nợ, nhưng cô lại không có chút hảo cảm nào với người này, nên không muốn dính dáng gì đến anh.

Điền Vĩ đã quyết định sẽ xuống tay từ phía Tuyết Phi, cho nên sẽ không dễ dàng rời đi, định lợi dụng chuyện cô thích Dư Tử Cường để làm cuộc giao dịch, “Chuyện của cô đúng là không liên quan gì tới tôi, nhưng chuyện của tôi lại có lợi cho cô.”

“Có ý gì?”

“Cùng tôi hợp tác, cô sẽ có được Dư Tử Cường, còn tôi có được Đình Tiểu Nhiên, như thế nào?”

“Anh thích Đinh Tiểu Nhiên?” Hà Tuyết Phi đã có chút hiểu, dần dần giảm bớt đề phòng với Điền Vĩ, thậm chí có ý tiếp nhận lời đề nghị của anh, chẳng qua vẫn còn sợ đây là một cái bẫy.

“Vốn dĩ Đinh Tiểu Nhiên là bạn gái của tôi, nhưng bị Dư Tử Cường giành mất cho nên tôi muốn lấy lại thứ thuộc về mình.”

“Xem bộ dạng sa sút của anh chắc thuộc loại đàn ông chỉ có hai bàn tay trắng, bất kể cô gái nào cũng sẽ chọn Dư Tử Cường, thay vì nói Dư Tử Cường đoạt bạn gái anh, chẳng bằng nói anh không có tài cán gì để giữ lấy bạn gái mình.”

Điền Vĩ bị lời Hà Tuyết Phi chọc giận, nhưng cô nói đều là sự thật, hấn không thể chối cãi, đành nén lửa giận trong lòng xuống, nghiêm túc hỏi: “Nói đi, cô có muốn hợp tác với tôi không?”

“Tại sao tôi phải hợp tác với anh?” Hà Tuyết Phi hiển nhiên không muốn, nhưng lại không dám cự tuyệt thẳng.

“Hợp tác với tôi, cô sẽ nhận được thứ cô muốn.”

“Tôi không quen anh, làm sao tôi biết anh nói thật hay giả, lỡ anh là một tên lường gạt, chẳng phải tôi bị anh lừa rồi sao?”

“Vậy làm sao cô mới bằng lòng tin tôi?”

“Đối với một người xa lạ, vĩnh viễn không có cách nào để tin tưởng, cho nên bất kể anh làm gì tôi cũng không tin anh.”

Điền Vĩ không nghĩ tới cô gái này thoát nhìn có vẻ rụt rè thê mà lại rất khôn khéo, đành lui từng bước, “Đây là số điện thoại của tôi, nếu cô nghĩ thông suốt muốn hợp tác thì gọi điện thoại cho tôi.”

Hà Tuyết Phi cầm lấy tờ giấy Điền Vĩ đưa lên nhìn, không cho hấn bất kỳ câu trả lời nào.

Bất quá đối với Điền Vĩ mà nói, cô cầm lấy tờ giấy đã chứng minh trong lòng cô bắt đầu dao động, tiếp tục gạt, nói: “Hạnh phúc chỉ có thể dựa vào tranh giành mới có được, một kẻ chỉ biết chờ đợi kết quả sẽ trắng tay, trên đời này có mấy ai chịu làm người ôm cây đợi thỏ chứ? Cô à, cô vẫn không muốn nói cho biết tên cô sao?”

Hạnh phúc chỉ có thể dựa vào tranh đoạt mới có được —— nghe câu này, Hà Tuyết Phi âm thầm suy nghĩ, trong lòng lại bắt đầu mâu thuẫn do dự, nhưng miệng lại nói ra tên của cô cho Điền Vĩ biết, “Tôi tên là Hà Tuyết Phi.”

“Xin chào cô Hà, hi vọng sau này chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác. Chân cô bị thương, có cần tôi đưa cô về không?”

Hà Tuyết Phi vẫn không tin tưởng hoàn toàn Điền Vĩ, dứt khoát cự tuyệt anh, “Không cần, người nhà của tôi rất nhanh sẽ tới.”

“Được, sau này gặp lại.” Điền Vĩ xoay người đi cười nham hiểm, trong lòng thầm nghĩ làm thế nào để lôi kéo Tuyết Phi nhúng tay vào chuyện này.

57. Chương 57: Cứu Tử Cường.

Hà Tuyết Phi không gọi điện cho Hoắc Thanh Cúc tới đón mà gọi cho Chung Mẫn Liên, trong lòng cảm thấy Chung Mẫn Liên quan tâm cô nhiều hơn mẹ cô.

Chung Mẫn Liên nhận được tin vội vàng chạy tới bệnh viện, thấy Hà Tuyết Phi ngồi yên trong phòng bệnh, khắp người phủ đầy vết thương lớn nhỏ khác nhau, nhất là chân quấn băng thật dày, đau lòng, không ngừng hỏi thăm: “Vì sao biến thành như vậy, có tổn thương đến gân cốt không?”

Hà Tuyết Phi quá xúc động khóc òa lên khi được người quan tâm, ôm Chung Mẫn Liên cảm động nói: “Dì, cháu cảm ơn dì”.

“Con bé ngốc này, cháu ngốc quá đi vì sao phải cảm ơn dì chứ?” Chung Mẫn Liên chỉnh lại mái tóc rối của Hà Tuyết Phi, trên người tản ra loại tình yêu thương của người mẹ.

Hà Tuyết Phi càng thêm kích động khi cảm nhận được tình yêu thương của mẹ, thế nên ngoại trừ cảm ơn cô thật không biết phải nói gì, “Dì, cảm ơn dì, cháu cảm ơn dì nhiều lắm.”

“Tuyết Phi, dì biết Tử Cường gây ra cho cháu nhiều ủy khuất, nhưng cháu yên tâm, dì nhất định sẽ đòi lại công đạo giúp cháu, đừng khóc nữa có được không?”

“Dì à, không phải, không phải vậy đâu?” Hà Tuyết Phi lắc đầu muốn giải thích, nhưng lại không có dũng khí nói ra sự thật đành giấu giếm ở trong lòng.

Cô muốn nói hết mọi chuyện ở trong lòng ra, muốn tìm một người tựa vào để khóc cho thỏa thích, nhưng xem ra nguyện vọng nhỏ nhoi này đã quá xa vời.

Chung Mẫn Liên cho rằng Hà Tuyết Phi vì Dư Tử Cường mới đau lòng như thế, cũng bởi vì nhìn thấy cô đau lòng nên liền ôm cô an ủi: “Đừng khóc, mọi chuyện cứ để cho dì, dì sẽ không để cháu chịu nhiều ủy khuất đâu, hãy tin dì.”

“Dì, cháu không giận Tử Cường, thật ra cháu khóc không liên quan gì đến anh ấy đâu dì?”

“Không có mới lạ. Cháu đó, chính vì quá hiền lành nên mới không đấu lại Đình Tiểu Nhiên, xem ra dì phải cố gắng giúp cháu mới được, phải đổi sang cách khác, không thể cứ tin rằng chỉ cần cháu ở bên cạnh Tử Cường là có tình cảm, nếu cứ ngồi chờ hai đứa nảy sinh tình cảm chỉ sợ Tử Cường đã cưới Đình Tiểu Nhiên mất rồi. Ừm, phải sửa lại cách khác thôi.” Chung Mẫn Liên chỉ nói lên ý kiến lòng mình, không nghĩ đến ẩn ý khác trong lời Hà Tuyết Phi nói.

Hà Tuyết Phi biết Chung Mẫn Liên đã hiểu sai ý cô, nhưng cô lại không muốn cải chính, thậm chí còn có ý niệm đã sai thì cứ cho sai, “Dì, cháu cảm ơn dì.”

“Khách sáo với dì làm gì, dì càng ngày càng thấy thích cháu rồi, nếu cháu có thể bước vào nhà họ Dư thì dì sẽ rất vui mừng. Đúng rồi, cháu bị thương vào bệnh viện, mà sao không thấy mẹ cháu tới?”

“Mẹ——” vừa nhắc Hoắc Thanh Cúc, mặt Hà Tuyết Phi liền bắt đầu trắng bệch, không biết dùng lý do gì thoái thác?

“Thế nào, có phải mẹ cháu xảy ra chuyện gì không?”

“Không phải đâu dì, chỉ là cháu còn chưa báo lại ẹ biết, gần đây mẹ cứ luôn đau đầu vì chuyện của cháu, cháu không muốn ——”

“Thật là một đứa bé ngoan ngoãn, hay là vậy đi, cháu đến nhà dì ở vài hôm xem như là đến dưỡng thương, cháu thấy thế nào?”

“A —— chuyện này, như vậy không tốt lắm đâu, Tử Cường anh ấy ——” Hà Tuyết Phi nghe Chung Mẫn Liên đề nghị vậy, vừa sợ lại vừa mừng, rất muốn tiếp cận Dư Tử Cường hơn nhưng lại sợ những lời Dư Tử Cường nói làm mình bậc khóc.

“Dì nói được là được, con đừng để tâm đến thằng Tử Cường. Cháu cứ nghỉ ngơi trước, dì đi gọi điện thoại cho người đến đón chúng ta?”

“Dì ——”

“Đừng nhiều lời nữa cứ quyết định vậy đi.” Chung Mẫn Liên không cho Hà Tuyết Phi có cơ hội cự tuyệt, đi ra ngoài gọi điện thoại.

Hà Tuyết Phi không kêu la nữa, trong lòng biết rõ làm vậy là không đúng nhưng vẫn cứ muốn làm, bởi vì ngoại trừ chỗ ở của Chung Mẫn Liên ra, cô không thể nào tìm thấy nơi nào khác còn có ánh sáng.

Chung Mẫn Liên đi ra ngoài, lấy điện thoại gọi cho Dư Tử Cường, định gọi anh đến đón bọn họ.

Lúc này Dư Tử Cường đang hẹn hò với Đình Tiểu Nhiên, hai người đùa giỡn cười hi ha, chơi vui vẻ đến quên cả trời đất, chỉ một cây kem cũng có thể tạo ra nhiều niềm vui thú, khiến tình cảm hai người càng thêm tốt đẹp.

Lần đầu tiên Đinh Tiểu Nhiên hẹn họ với người nhỏ tuổi hơn mình, cảm giác quả thật không tệ, chẳng còn so đo về chuyện tuổi tác, hoàn toàn chấp nhận người đàn ông này sẽ ở bên cạnh mình, “Dư Tử Cường, không lẽ khi anh chinh phục bất kỳ cô gái nào cũng đều dốc lòng thế này sao?”

“Em đừng có gọi cả họ lẫn tên anh ra gọi chứ? Cảm giác rất xa lạ.” Dư Tử Cường trả lời chẳng chút liên quan gì đến câu hỏi này.

“Em không gọi anh là ngài Dư xem như đã tốt lắm rồi, chẳng lẽ anh muốn em gọi anh như thế sao?”

“Thôi bỏ đi, em cứ gọi cả họ lẫn tên anh cũng được?”

“Này, anh đừng có lái chủ đề nữa, không mau trả lời câu hỏi của em đi?”

“Câu hỏi gì?” Dư Tử Cường giả ngu, ý muốn trêu chọc cô.

Đinh Tiểu Nhiên khinh thường nhìn chằm chằm anh, nghiêm túc lặp lại câu vừa hỏi, “Anh chinh phục con gái đều dốc lòng đến vậy sao, bất kể có thể chinh phục được cô ta hay không sao?”

“Nếu câu trả lời của anh là đúng, em có giận không?” Dư Tử Cường vẫn không trả lời thẳng, mà hỏi ngược lại cô?

“Không giận.”

“Tại sao?” Anh kinh ngạc nói, tưởng cô sẽ vì ghen mà tức giận, nhưng không ngờ cô lại nói không giận.

“Bởi vì em không tin anh có thể chinh phục hết tất cả các cô gái trên đời này.”

“Này, em đang khuyến khích anh đi theo đuổi người khác sao? Chẳng lẽ em đang nghi ngờ sức hấp dẫn của anh sao?” Dư Tử Cường hất đầu, cố ý tỏ ra mình rất đẹp trai, nhằm chọc mỹ nhân bên cạnh cười.

Đinh Tiểu Nhiên thật sự bị bộ dạng của anh chọc cười, thế nhưng cô vẫn tự tin nói: “Em không nghi ngờ sức hấp dẫn của anh, mà là em dám chắc chắn anh không thể nào chinh phục được tất cả các cô gái trên đời này?”

“Sao em dám chắc chắn như thế?”

“Sự thật đặt ra trước mặt, em không muốn tin cũng rất khó.”

“Sự thực gì?”

Đinh Tiểu Nhiên đột nhiên cười như tên trộm, nhướn mày nhìn anh, lạnh nhạt nói, “Anh dám thử đi chinh phục Thiên Ngưng không?”

Vừa nghe đến Tạ Thiên Ngưng, cả khuôn mặt Dư Tử Cường liền tối đen, trừng mắt nhìn cô một hồi, không bao lâu trên mặt xuất hiện nụ cười yêu thương, “Ít ra anh cũng đã chinh phục được em, không phải sao?”

“A, anh dám chắc đã chinh phục được em rồi sao?”

“Đúng vậy, anh tin chắc thế.”

“Dư Tử Cường, em muốn chém anh ra làm tám khúc.”

“Oa, mưu sát chồng, chạy thôi.”

“Đứng lại cho em.”

Hai người mãi mê đùa giỡn không để ý đến vấn đề hình tượng, nên không biết cảnh hai người họ đùa giỡn trong công viên đã bị người ta âm thầm chụp lại.

Dư Tử Cường vừa chạy vừa chọc ghẹo Đinh Tiểu Nhiên, đang chơi vui vẻ đột nhiên điện thoại trong túi reo lên, vừa mới lấy ra xem, ai ngờ chưa nhìn rõ đã bị Đinh Tiểu Nhiên dùng sức đung vào, điện thoại di động vọt ra ngoài, không may rơi luôn vào trong hồ.

Đinh Tiểu Nhiên không ngờ Dư Tử Cường đột nhiên móc điện thoại ra, cho nên mới đẩy anh ra, khi thấy điện thoại di động của anh rơi vào trong hồ, vô cùng hốt hoảng đứng yên tại chỗ, ngượng ngùng cười nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, em không cố ý, ai biết đột nhiên anh lấy điện thoại ra?”

Dư Tử Cường nhìn điện thoại di động đang dần dần biến mất hoàn toàn ở trong hồ, mới quay đầu lại nhìn Đinh Tiểu Nhiên, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, ôn hòa nói: “Thôi bỏ đi, may mắn không phải người bị ngã vào trong hồ.”

Thấy anh bình tĩnh thế, cô không thể không bội phục anh, “Dư Tử Cường, điện thoại anh bị mất mà anh còn có thể cười, thật là bội phục bội phục.”

“Chứ em muốn anh phải làm sao, chẳng lẽ muốn anh vừa khóc vừa mắng em sao?”

“Á —— xem như bỏ qua chuyện này đi.”

“Được, đừng để chuyện điện thoại ảnh hưởng đến tâm trạng của chúng ta, đi, hôm nay chúng ta đi xem phim đi?” Dư Tử Cường một tay ôm eo Đinh Tiểu Nhiên, cùng cô rời đi.

“Xem phim, xem phim gì?” Đinh Tiểu Nhiên không chút cự tuyệt hay thấy lạ lẫm gì, ngoan ngoãn để anh khoác tay qua hông mình.

“Đương nhiên phải đến rạp chiếu phim, mới biết có phim gì để xem chứ?”

“Đến rạp chiếu phim làm gì, cứ về nhà xem phim trên TV không tốt hơn sao? Lại còn tiết kiệm được tiền.”

Nghe cô nói về nhà xem, anh lập tức dừng bước, cười xấu xa hỏi: “Em muốn về nhà xem sao?”

Thấy anh cười gian thế, cả người cô lạnh run, “Thôi, đến rạp chiếu phim đi?”

“Thế nào, em sợ anh ăn em hả?”

“Trong đầu anh luôn chỉ nghĩ đến chuyện đó thôi.”

“Đây là chuyện rất bình thường, chẳng lẽ em muốn anh nói dối rằng anh không muốn chạm vào người em sao?”

“Em mặc kệ anh, hừm.” Đinh Tiểu Nhiên mặc cỡ đồ cả mặt, cho nên tự đi một mình không thêm đôi co lại với anh.

Dư Tử Cường cười như tên trộm, nhanh chân đuổi theo, ôm lấy eo cô cùng nhau sóng vai đi, khi ở cạnh cô anh luôn cảm thấy rất vui vẻ, tự do tự tại không hề bị gò bó.

Trong gia đình nhà họ Dư, một người thì đang vui vẻ, người còn lại thì tức chết.

Vừa mới bắt đầu gọi, điện thoại Chung Mẫn Liên còn kết nối được điện thoại Dư Tử Cường, đột nhiên đến phút cuối lại mất tín hiệu liên lạc, làm bà tức chết, đành thất vọng quay về tìm Hà Tuyết Phi.

Hà Tuyết Phi thấy sắc mặt Chung Mẫn Liên rất khó chịu, đoán là do Dư Tử Cường, nhưng vẫn giả vờ không biết, hỏi: “Sao vậy dì, ai chọc dì giận vậy?”

“Còn không phải vì cái thằng Dư Tử Cường, dì muốn gọi nó đến đón chúng ta, ai ngờ nó không chịu nghe điện thoại, thật là dì tức chết mà.” Chung Mẫn Liên tức giận oán trách.

“Này ——”

“Không sao, nếu nó không đến đón chúng ta, dì sẽ kêu tài xế đến đón. Tuyết Phi, bắt đầu từ bây giờ cháu cứ đến nhà dì đi, dì muốn xem thử Đinh Tiểu Nhiên kia tài giỏi đến mức nào?”

“Dì à, cháu——”

“Dì đã quyết rồi cháu đừng nói nữa, trừ phi cháu không muốn ở chung với dì.” Chung Mẫn Liên không cho Hà Tuyết Phi có cơ hội cự tuyệt, muốn cô phải chuyển đến ở chung với bà.

“Dĩ nhiên cháu muốn ở chung với dì, nhưng mà anh Tử Cường ——” Hà Tuyết Phi vẫn thấy sợ Dư Tử Cường.

“Tất cả mọi chuyện để dì lo, cháu không cần để ý đến nó đâu. Tuyết Phi, coi như dì xin cháu, cháu nhất định phải đánh bại Đinh Tiểu Nhiên, cứu lấy Tử Cường có biết không?”

“Cứu Tử Cường?”

“Đúng, Tử Cường ở cạnh Đình Tiểu Nhiên chưa được bao lâu đã có nhiều thói hư tật xấu, cháu nói làm sao dì có thể yên tâm để nó ở cùng hạng con gái đó chứ, cho nên dì cầu xin cháu hãy giúp dì, dì cầu xin cháu”

Chung Mẫn Liên ra sức cầu xin, vả lại đang trong lúc bối rối không biết làm sao, cuối cùng Hà Tuyết Phi vẫn gật đầu đồng ý, “Dạ”

Hạnh phúc là dựa vào tranh giành mới có, cho nên cô phải cố giành lấy thứ thuộc về mình.

58. Chương 58: Không Thể Trách Con.

Cả ngày hôm nay Dư Tử Cường đều dùng tâm trạng tốt nhất để ở bên cạnh Đình Tiểu Nhiên, không muốn kể chuyện xảy ra ở nhà cho cô nghe, tránh cô suy nghĩ miên man hồ đồ.

Đình Tiểu Nhiên biết Chung Mẫn Liên không thích cô, nhưng lại không biết chuyện nghiêm trọng thế cho nên tâm trạng vẫn luôn vui vẻ, cô cảm thấy cuộc tình của mình và Dư Tử Cường vẫn có hi vọng rất lớn.

Mẹ Đình và cha Đình ở nhà chờ Đình Tiểu Nhiên về, nhìn thấy trong tay cô cầm một bó hoa hồng thật to, trên mặt hiện ra nụ cười hạnh phúc, không cần hỏi cũng biết cuộc hẹn hôm nay rất thuận lợi khiến mọi người đều vui theo cô.

“Tiểu Nhiên, con và Tử Cường quyết định khi nào kết hôn chưa?” Mẹ Đình vui mừng hỏi, rất mong mau chóng nhìn thấy hai người bọn họ bước vào lễ đường.

“Mẹ à, chúng con quen nhau chưa được bao lâu, nhanh như vậy đã kết hôn, mẹ không thấy kì lắm sao?” Bởi vì Đình Tiểu Nhiên xấu hổ, nên lời nói đều là dối lòng, nhưng vẻ hiện mắc cỡ của cô lại tiết lộ ra suy nghĩ trong lòng mình.

“Con đã lớn tuổi rồi, chỉ còn một tháng nữa đã bước sang 28, còn xấu hổ làm gì? Con mà... cứ xấu hổ hoài như vậy coi chừng biến thành bà cô già đó.”

“Mẹ, sao mẹ nói con chẳng đáng một đồng thế, bộ con gái mẹ lại tệ đến vậy sao?”

“Mẹ chỉ nói sự thật, nhớ năm đó mẹ chỉ mới hai mươi đã gả cho cha con, so với tuổi con bây giờ thì mẹ đã có một đứa con gái bảy tuổi.”

“Mẹ à, thời đại bây giờ người ta đều thích kết hôn trễ, mẹ có hiểu không?” Đình Tiểu Nhiên ra sức làm nũng với cha mẹ, chủ yếu để đánh lạc hướng không muốn nói đến chuyện tuổi tác.

Cha Đình vẫn ngồi im lặng ở bên cạnh, nhưng cũng vì quan tâm hạnh phúc cho con gái, không nhịn được xen vào một câu, “Tiểu Nhiên, cậu Tử Cường này rất đáng tin, nhìn bề ngoài có vẻ đào hoa, nhưng một khi đã thực lòng đặc biệt rất nghiêm túc, nếu các con thật sự có ý định kết hôn chung sống trọn đời, vậy mau tiến hành nhanh đi dù sao con cũng đã lớn rồi.”

“Cha à, cả cha cũng muốn đuổi con đi sao?”

“Không phải đuổi, mà là muốn con mau chóng có hạnh phúc cho riêng mình. Cho nên hai đứa phải mau tìm cách tạo cơ hội cho hai bên cha mẹ gặp mặt nhau một lần, để còn làm quen với nhau chứ.”

Vừa nghe cho hai bên cha mẹ gặp nhau, mặt Đình Tiểu Nhiên liền biến sắc, vội vàng kiếm cớ trì hoãn, “Cha, con và Tử Cường chỉ mới bắt đầu quen nhau, mọi người đừng làm vậy có được không, làm người ta cứ tưởng nhà mình cầu gả con gái đi lắm, thật vô cùng xấu hổ.”

Trên thực tế cô sợ để hai gia đình gặp nhau, vừa nghĩ tới chuyện Chung Mẫn Liên ghét cô, trong lòng liền sợ dựng tóc gáy.

“Mẹ con nói rất đúng. Nếu con trẻ hơn vài tuổi thì còn có thể xấu hổ, nhưng với độ tuổi bây giờ của con, con còn xấu hổ nữa thì sẽ biến thành bà cô già đó.”

“Bà cô già thì bà cô già, cùng lắm cả đời này con sẽ sống ở cạnh ba mẹ.”

“Có đứa con gái nào muốn ở cạnh cha mẹ mình cả đời chứ?”

“Vậy con sẽ là người bắt đầu làm trước, hi hi, ”

Nhìn đứa con gái đã sắp 28 tuổi rồi mà giống y như đứa con nít, làm cho cha Đình và mẹ Đình chỉ biết lắc đầu, vừa muốn cô mau chóng lấy chồng để được hạnh phúc lại không đành lòng muốn cô rời khỏi mình.

“Cha, mẹ, con đi tắm trước, ngày mai còn phải đi làm nên con đi ngủ sớm một chút.” Đình Tiểu Nhiên ôm bó hoa hồng đi tới phòng mình, không muốn nói chuyện này nữa, vậy mà vừa mới đứng dậy đột nhiên nghe thấy tiếng keng, quay đầu lại nhìn thì thấy là tiếng chiếc chìa khóa từ trong túi áo của cô rơi ra.

Mẹ Đình khom người nhặt chiếc chìa khóa lên, nhìn sơ qua một chút, nghi hoặc nói: “Chìa khóa này không phải chìa khóa nhà chúng ta, Tiểu Nhiên, chìa khóa này là của ai thế?”

Đình Tiểu Nhiên nhìn chiếc chìa khóa này, dần dần nhớ lại những cảnh tượng hôm nay ở cùng Dư Tử Cường, gõ đầu mình một cái, “Chết, hôm nay đi chơi con đã giữ giùm anh ấy chìa khóa nhà, kết quả quên trả lại cho anh ấy rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ, có cần trả lại gấp chìa khóa này cho nó không?”

“Cũng không cần, có người nhà mở giúp anh ấy mà, ngày mai đi làm con sẽ trả lại cho anh ấy.” Đình Tiểu Nhiên cầm lại chìa khóa, không chút lo lắng tiếp tục đi về phía phòng mình.

Mẹ Đình nhìn theo bóng dáng Đình Tiểu Nhiên, trên mặt lộ ra chút buồn, nặng nề hỏi: “Ông à, sao tôi cứ thấy lo về chuyện này quá đi?”

Cha Đình cũng không hề bất ngờ đối với chuyện lần này, bình tĩnh nghiêm túc trả lời lại: “Vốn dĩ rất khó mà, vừa nhìn cũng biết Tử Cường không phải con của gia đình bình thường, hơn nữa sao tôi cứ thấy cái tên này nghe rất quen, giống như đã nghe qua ở đâu rồi?”

“Thật ra lúc mới bắt đầu tôi nghe cũng có thấy quen, nhưng sau đó nghĩ lại cũng không có gì lạ, dù sao tên giống tên ở trên đời này rất nhiều, không có gì lạ.”

“Hi vọng như thế.”

Sau khi Dư Tử Cường đưa Đình Tiểu Nhiên trở về liền về nhà riêng của mình, nhưng lúc lục tìm chìa khóa mở cửa nhà ra, mới biết chìa khóa không có ở trên người mình mà đang ở chỗ Đình Tiểu Nhiên, đành quay lại nhà ngủ một đêm, ai ngờ sau khi về đến lại thấy Hà Tuyết Phi, thật sự bị chọc đến tức điên.

Chung Mẫn Liên còn tưởng hôm nay Dư Tử Cường không về nhà, hết sức kinh ngạc khi thấy anh xuất hiện trong nhà, nhưng mà cũng rất vui mừng, liền đến hỏi thăm, “Tử Cường, con về rồi à, đồ ăn vừa mới làm xong con mau qua ăn đi.”

Lúc không có Dư Tử Cường ở đây, Hà Tuyết Phi còn có thể lớn gan ngồi vào bàn ăn, vậy mà khi thấy anh trở về, cô liền sợ đến mức cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chớ nói chi là lên tiếng, vì quá căng thẳng nên tim không ngừng đập nhanh thình thịch thình thịch.

Dư Tử Cường đi vào lạnh lùng hỏi: “Mẹ, giờ là lúc nào, sao cô ta còn ở nhà chúng ta?”

“Tuyết Phi bị thương, mẹ mang con bé từ bệnh viện về nhà mình. Vả lại mấy ngày tới con bé sẽ ở lại nhà chúng ta, con không có ý kiến gì chứ?” Chung Mẫn Liên liền thẳng thắn nói hết mọi chuyện ra, sau khi nói xong liền đặt thức ăn khuya ở trước mặt Hà Tuyết Phi, dịu dàng nói: “Tuyết Phi, dì không biết cháu thích ăn gì cho nên nấu thử mấy món sở trường, cháu nếm thử tay nghề của dì đi.”

“Cám ơn dì, chỉ nhìn đã thấy rất ngon rồi, cháu ——” Hà Tuyết Phi chỉ dám nhìn Chung Mẫn Liên chứ không dám nhìn Dư Tử Cường, lời còn chưa nói hết đã bị ngắt ngang.

Dư Tử Cường thật sự không chịu nổi khi thấy Hà Tuyết Phi cứ dây dưa không buông, vỗ mạnh vào bàn lớn tiếng quát, “Hà Tuyết Phi, rốt cuộc phải làm sao cô mới chịu từ bỏ hả?”

“Em ——” Hà Tuyết Phi sợ đến nói không thành lời, nước mắt không có chút tiền đồ lại chảy ra.

Nhưng nước mắt của cô lại không khiến cơn giận Dư Tử Cường giảm đi, ngược lại còn tăng thêm, tiếp tục mắng, “Khóc, cô chỉ biết khóc và giả bộ nhu nhược yếu đuối, tôi thực sự rất ghét loại người như cô, cô mau lập tức cút ra ngoài cho tôi.”

“Em ——”

Chung Mẫn Liên đẩy Dư Tử Cường ra chạy lại bên cạnh Hà Tuyết Phi, giúp cô trút giận, “Con mắng đủ chưa, con trai mà mắng con gái không thấy thẹn sao?”

“Là cô ta không biết xấu hổ, không thể trách con.” Dư Tử Cường tức giận phản bác, lúc trước còn có chút cảm tình với Hà Tuyết Phi, nhưng bây giờ thì đã mất sạch, còn ghét cô hơn cả lúc ban đầu. Loại con gái hai mặt này, muốn anh nhìn một cái anh cũng không thèm.

“Mẹ đã nói là mẹ dẫn con bé về nhà, chuyện này không liên quan con bé, con muốn mắng thì mắng mẹ nè đừng có la nó. Mẹ cho con biết sớm muộn gì Tuyết Phi cũng bước vào nhà họ Dư chúng ta, cho dù con thích con nhỏ Đinh Tiểu Nhiên đến mức nào mẹ cũng không cho phép con sống chung với nó, nếu con muốn cưới Đinh Tiểu Nhiên, vậy ngày thành hôn của hai đứa chính là ngày làm tang lễ ẹ.”

“Mẹ, Hà Tuyết Phi đã ẹ ăn bùa mê gì mà mẹ che chở cho cô ta thế hả?”

“Vậy Đinh Tiểu Nhiên đã cho con ăn bùa mê gì, sao con che chở cho nó đến vậy?”

“Được, con không cãi với mẹ nữa, mẹ muốn giữ cô ta thì giữ đi, con đi, chỉ cần cô ta ở đây một ngày con tuyệt đối sẽ không về.” Dư Tử Cường tức giận ném lại một câu, rồi xoay người bỏ đi.

“Tử Cường, chờ đã, con muốn đi đâu?” Chung Mẫn Liên đuổi theo mấy bước, muốn gọi Dư Tử Cường về, nhưng anh đi quá nhanh, chỉ có một lúc mà người đã mất hút, bà đành dừng bước lại, thở dài.

Hà Tuyết Phi nghe tiếng Chung Mẫn Liên thở dài, cố gắng đứng dậy, khúm núm nói: “Dì, để cháu đi đi, nếu cháu ở lại anh Tử Cường nhất định không vui, cho nên ——”

Sắc mặt Chung Mẫn Liên liền không còn rầu rĩ, cương quyết nói, “Nó muốn đi thì cứ đi, mặc kệ nó, dù sao bình thường nó cũng đã rất ít về nhà, cháu cứ ở lại đây đi, vả lại sau này nơi đây cũng chính là nhà của cháu mà.”

“Bỏ đi dì, anh Tử Cường không thích cháu, cháu cũng không muốn ép anh ấy, xem như chúng cháu hữu duyên vô phận.”

“Tuyết Phi, sao cháu có thể nói ra những lời này cháu đã hứa với dì sẽ đánh bại Đinh Tiểu Nhiên mà? Nếu cháu nuốt lời dì sẽ rất giận, cực kỳ giận lắm đó.”

Vừa nghe Chung Mẫn Liên nói sẽ tức giận, Hà Tuyết Phi liền sợ, bất kể là đúng hay sai cũng nói đồng ý, “Được, cháu không nuốt lời.”

Theo tình hình bây giờ cô còn có cách nào khác để lựa chọn, đành đi bước nào hay bước đó, có khi tiếp tục lưu lại đây xem như là một hi vọng.

Dư Tử Cường nổi giận ùng ùng chạy ra khỏi nhà, lái xe chạy điên cuồng trên đường để giải tỏa cơn giận trong lòng, kết quả chạy hết mấy vòng vẫn không có cách nào xả hết cơn giận, cuối cùng dừng xe ở dưới nhà Đinh Tiểu Nhiên, sau đó lấy điện thoại di động ra, do dự có nên gọi cho Đinh Tiểu Nhiên không, nhưng do dự hết nửa ngày vẫn bấm máy gọi.

Lúc này trời đã sắp sáng, Đinh Tiểu Nhiên lên giường ngủ rất sớm, nhưng ngủ qua được một nửa lại bị điện thoại di động đánh thức, có chút tức giận dùng chăn che kín đầu, vừa buồn ngủ vừa mắng: “Ai mà nửa đêm canh ba còn gọi điện phá giấc ngủ của người khác?”

Mặc dù rất giận nửa đêm canh ba bị điện thoại đánh thức, nhưng tay vẫn cầm điện thoại di động lên, mắt nửa híp nửa mở nhìn màn hình điện thoại, thấy Dư Tử Cường gọi càng thêm nổi giận, vừa nhấn nút trả lời xuống liền lớn tiếng chửi, “Dư Tử Cường, nửa đêm anh không ngủ, chẳng lẽ không cho người khác ngủ sao?”

Mới vừa mắng xong liền nghe thấy giọng điệu đối phương pha lẫn chút ưu buồn, còn có sự tức giận đang kiềm nén làm cho cô không còn buồn ngủ, lập tức ngồi dậy nghe máy.

“Cái gì, anh giờ đang ở dưới nhà em?”

“Được, em tối ngày.”

59. Chương 59: Giông Bão Nổi Lên.

Sau khi Dư Tử Cường gọi cho Đinh Tiểu Nhiên, liền ngồi yên ở trong xe đợi cô, tâm trạng vẫn cứ phiền não không cách nào thả lại bình thường, nhất là mỗi khi nghĩ tới cái mặt âm hồn không tiêu tán của Hà Tuyết Phi là anh nổi giận.

Đinh Tiểu Nhiên mặc quần áo xong liền chạy xuống lầu, nhìn thấy xe Dư Tử Cường đỗ ở bên ngoài liền đi vào ngồi chỗ cạnh tài xế, vậy mà cái mông còn chưa ngồi xuống liền bị người kéo mạnh qua ôm hôn, không cách nào lên tiếng đành chờ đối phương buông ra mới trầm giọng hỏi: “Sao thế, anh gặp chuyện gì không vui hả?”.

“Trước mắt hãy để anh ôm em một chút, chỉ một chút là được”. Dư Tử Cường kéo Đinh Tiểu Nhiên ngồi lên đùi mình, ôm cô thật chặt, cứ im lặng cái gì cũng không nói, dùng cái này để hóa giải phiền muộn trong lòng.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh râu rĩ, bộ dạng này của anh làm cô rất đau lòng, vì vậy lớn tiếng la anh, “Không được nản lòng, bất kể là chuyện gì, đều sẽ có cách giải quyết đúng không nào?”.

“Đúng, anh không thể nản lòng, hơn nữa em nói rất đúng bất kể là chuyện gì đều sẽ có cách giải quyết”. Dư Tử Cường nỗ lực nặn ra nụ cười, cố không để mình buồn rầu vì những chuyện vô vị này.

Thấy trên mặt anh xuất hiện nụ cười, Đinh Tiểu Nhiên cũng cười, hai tay béo lấy má anh, trêu chọc, “Đây mới là Dư Tử Cường mà em biết”.

“Này không giống Đinh Tiểu Nhiên anh quen.”.Anh cũng bẹo má cô, trêu chọc y chạn như vậy, cuối cùng còn ghì chặt hôn lên trên môi cô một cái.

Bị anh hôn xong, cô nghiêm trang đẩy anh ra tức giận hỏi: “Nửa đêm canh ba, anh chạy đến dưới lầu nhà em chính là muốn chiếm tiện nghi của em sao?”.

“Em cảm thấy anh là người nhảm chán vậy sao?”.

“Giống, cực giống, cực kỳ giống”.

“Em đó, quả thật rất có tài chọc anh vui”. Dư Tử Cường bị Đinh Tiểu Nhiên chọc, tâm tình khá hơn rất nhiều, lúc này mới kể lại mọi chuyện, “Giờ Hà Tuyết Phi đang ở trong nhà do mẹ anh đưa cô ta về, vì thế anh và mẹ đã cãi nhau một trận, vì quá tức giận nên mới chạy đến đây.”

Nghe thế, Đinh Tiểu Nhiên càng thêm kích động, có chút đau lòng nhưng vẫn giả bộ bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Chẳng qua là chuyện nhỏ, anh cần gì giận như vậy? Thỉnh thoảng trong nhà có khách đến ở vài ngày đó là chuyện rất bình thường, anh đừng để tâm đến”.

“Em thấy Hà Tuyết Phi giống đến làm khách lắm sao?”. Anh tức giận, chỉ cần nghĩ đến chuyện này liền không thể nhịn.

“Mặc kệ cô ta đi, chỉ cần anh không để ý thì dù cô ta có làm gì cũng đều vô nghĩa, không phải sao?”.

“Nhưng anh nhìn thấy cô ta liền khó chịu.” .

“Được rồi được rồi, việc đã đến nước này anh có tức giận mấy cũng không thay đổi được gì. Thay vì tức giận hành hạ bản thân mình, chẳng bằng nghĩ cách làm sao để đối mặt chuyện này”.

“Anh đã nghĩ ra rồi, mấy ngày này anh sẽ không về nhà, nếu không phải chìa khóa bị em giữ anh đã đi ngủ từ sớm rồi”.

“Đừng có biện minh, rõ ràng anh muốn đến gặp em thôi. Mà thôi, cứ xem như em giữ chìa khóa của anh, nhưng với tài năng anh muốn tìm một chỗ ngủ qua đêm không phải là việc khó khăn. Đây là chìa khóa nhà anh, giờ không còn sớm anh mau về nghỉ đi, ngày mai còn phải đi làm đấy?”. Đinh Tiểu Nhiên ném chìa khóa lại cho anh, sau đó ngồi sang ghế lái phụ không muốn ngồi ở trên đùi anh nữa.

Dư Tử Cường lại không chịu cứ kéo cô lại, hai tay ôm chặt hông cô để cô tiếp tục ngồi trên đùi anh, “Đừng giận, ở bên anh thêm chút nữa đi”.

“Nửa đêm canh ba, ở cạnh anh để làm gì chứ, em muốn về ngủ, ngày mai còn phải đi làm đó.” .

“Anh duyệt cho em nghỉ phép, tối nay ở cùng anh có được không?”.

“Không được.”. Đinh Tiểu Nhiên dùng sức đẩy anh ra, nhất quyết xuống xe, đứng ở bên ngoài nói:“Mau về nghỉ đi, lái xe trên đường cẩn thận một chút, ngày mai không cần tới đón em đi làm, tự em đi được, như vậy anh có thể ngủ thêm một lát.”.

“Ha ha, em đang lo lắng cho sao?”.

“Lại nữa rồi, mau về đi.”

“Em hôn anh một cái, anh sẽ đi”. Dư Tử Cường nghiêng người tới, mặt tiến gần mặt cô, ý muốn được hôn.

“Anh đừng vọng tưởng”. Đinh Tiểu Nhiên đề đầu anh đẩy vào lại, sau đó đóng cửa xe, xoay người đi, không muốn anh lãng phí thêm thời gian.

Dư Tử Cường nhìn bóng dáng cô dần dần biến mất trong màn đêm, sau đó mới lái xe rời đi, tâm trạng tốt lên rất nhiều, càng khiến cho anh thêm quyết tâm cự tuyệt Hà Tuyết Phi.

Ngày hôm sau, Đinh Tiểu Nhiên đi làm sớm hơn bình thường, giải quyết gọn gàng sạch sẽ tất cả các công việc của một thư ký. Thế nhưng, cô lại cảm thấy có chuyện gì đó rất bất thường, thấy các đồng nghiệp khác cứ xì xào bàn tán to nhỏ với nhau, có người còn nhìn cô bằng ánh mắt châm biếm, cười nhạo.

Đối với chuyện này, cô cũng không để tâm nhiều, dù sao lời đồn nhảm trong công ty cô đã nghe qua không ít, cho nên coi tất cả như không nghe không thấy bỏ hết ra ngoài tai.

Nhưng lại có người sợ thiên hạ không loạn không vui.

Một nữ nhân viên cầm lấy một tờ báo, cố ý đi tới cạnh Đinh Tiểu Nhiên, vờ đụng vào làm rơi tờ báo xuống mặt đất. [Vinhanh-annkasi + .]

“Thật xin lỗi.”. Đinh Tiểu Nhiên lễ phép nói xin lỗi, sau đó ngồi chồm hổm xuống nhặt giúp tờ báo, nhưng khi thấy tấm hình chụp Dư Tử Cường ở cạnh Hà Tuyết Phi trên báo, cùng với tấm ảnh Điền Vĩ gửi cho cô đều giống y như nhau, chỉ có phụ đề bên dưới viết là tại bệnh viện là cô chưa thấy.

Vì quá kinh ngạc, Đinh Tiểu Nhiên không trả tờ báo lại ngay, mà đọc hết tin tức đăng trên đó. Mới biết ngày hôm qua Dư Tử Cường chở Hà Tuyết Phi đến bệnh viện, hơn nữa còn lấy thân phận là bạn trai.

Chẳng lẽ ngày hôm qua lời Điền Vĩ nói là thật?

Không phải là thật đâu.

Nữ nhân viên thấy mặt Đinh Tiểu Nhiên trắng xanh, vì vậy ở bên cạnh châm chọc, “Thư ký Đinh, thật ngại quá, vốn dĩ tôi muốn giấu tờ báo này đi, tránh cô thấy mà đau lòng, ai biết chuyện lại thành như vậy, thật xin lỗi”.

Lúc này lại có một nữ nhân viên đi tới, cũng xói móc vào, “Haizz, có vài người phải biết rõ thân phận của mình đi, đừng vọng tưởng chim sẽ bay lên thành phượng hoàng, trên đời này chim sẽ có rất nhiều nhưng bay lên làm Phượng Hoàng thì chỉ có thể một mà thôi”.

“Đúng vậy, bản thân tôi cũng thấy cô Hà và chủ tịch Dư rất xứng đôi”.

“Tôi cũng thấy vậy”. .

Đinh Tiểu Nhiên cầm tờ báo, đứng ngốc lảng tại chỗ, qua một hồi mới lấy lại bình tĩnh, không nhìn đến hai cô nhân viên đang xía xói mình, trực tiếp đi về phòng làm việc, dù trong lòng thật sự rất khó bình tĩnh nhưng cô lại không muốn hành hạ bản thân mình.

Cho dù chuyện này là thật, cô cũng phải chờ Dư Tử Cường nói rõ ngay trước mặt cô.

Tờ báo được xuất bản với số lượng lớn, rất nhanh chuyện Dư Tử Cường và Hà Tuyết Phi đã truyền đi khắp mọi nơi, ngay cả cha Đinh và mẹ Đinh cũng biết. Đương nhiên cả Chung Mẫn Liên cũng không ngoại lệ, cầm tờ báo cười ha ha, tán thưởng, “Tuyệt, thật sự là quá tuyệt, rốt cuộc ông trời cũng đã có mắt, tôi đã nói rồi sao Tử Cường có thể thích loại con gái như Đinh Tiểu Nhiên chứ ?”.

Hà Tuyết Phi đi tới, ngồi bên cạnh, dịu dàng hỏi: “Dì, chuyện gì mà dì vui quá vậy?”.

“Đương nhiên là chuyện tốt rồi. Tuyết Phi, vì sao cháu không nói cho dì biết ngày hôm qua Tử Cường chở cháu đến bệnh viện?”.

“Dì, sao dì lại biết?”.

“Đương nhiên dì biết, mà tất cả mọi người trong đất nước này cũng đều biết, cháu xem nè”. Chung Mẫn Liên đưa tờ báo cho Hà Tuyết Phi để tự cô đọc.

Hà Tuyết Phi cầm lấy tờ báo, khi nhìn thấy tấm hình đăng, kinh ngạc trợn mắt há mồm không biết nên vui hay buồn, bởi vì cô biết khi Dư Tử Cường nhìn thấy tờ báo này sẽ rất phần nộ.

Trời ạ, sao lại có chuyện như vậy?

“Tuyết Phi, xem ra Tử Cường vẫn rất thích cháu, chẳng qua ngoài miệng không chịu thừa nhận mà thôi.”.

“Dì, chuyện không phải như thế đâu.”.

“Cháu không cần... xấu hổ nữa, nếu Tử Cường không thích cháu, sao nó chịu chở cháu đến bệnh viện chứ?”.

“Dì à, chẳng qua Tử Cường chỉ có lòng tốt, không có ý gì khác.”. Hà Tuyết Phi thử giải thích, nhưng lại không muốn giải thích quá rõ, muốn làm ọi chuyện trở nên mơ mơ hồ hồ, không biết thực giả.

Giờ cô chỉ có thể dựa vào Chung Mẫn Liên, nếu nói rõ ra, Chung Mẫn Liên từ bỏ thì cô cũng hết cách.

Chung Mẫn Liên cứ đinh ninh Dư Tử Cường có cảm tình với Hà Tuyết Phi, cho nên kiên trì nói: “Dì thấy nó có ý như vậy, chẳng qua xấu hổ không muốn thừa nhận thích cháu. Tuyết Phi, cháu cần phải cố gắng thêm, tin chắc không bao lâu nữa cháu có thể ở bên cạnh Tử Cường rồi. Dì bây giờ rất vui, nếu cháu ở cạnh Tử Cường dì lại càng vui hơn.”.

“Dì à, thật ra anh Tử Cường không thích cháu, đây chỉ là hiểu lầm, giữa chúng cháu, giữa chúng cháu không có gì đâu.”.

“Cháu đừng mặc cảm bản thân, dì cảm thấy Tử Cường thích cháu, hoặc có lẽ giờ nó đang khảo niệm tình cảm của cháu, nó cố ý làm như vậy để xem cháu có vượt qua được thử thách không, nó mới chịu chấp nhận cháu”.

“Thật sự như vậy sao?”. Hà Tuyết Phi nghi hoặc, ánh mắt mông lung, vốn cảm thấy mình đã mất hết hi vọng nhưng khi nghe Chung Mẫn Liên nói những lời này, đột nhiên lại bắt đầu có hi vọng.

Chẳng lẽ Tử Cường đang khảo nghiệm cô?

“Đương nhiên là thật, cháu phải nhẫn nại nhiều hơn, cháu chưa nghe câu nước chảy đá mòn sao?”.

“Nhưng mà ——”.

“Đừng có nhưng nhị nữa, đi, dì đưa cháu đến công ty, cháu không cần làm gì chỉ cần ở cạnh Tử Cường thôi”. Chung Mẫn Liên nói là làm, đỡ Hà Tuyết Phi dậy đưa cô đến công ty.

Hà Tuyết Phi có chút bất an, nhỏ giọng cự tuyệt: “Dì à, làm vậy không tốt đâu, cháu không biết làm gì cả đến đó chỉ càng gia tăng phiền phức ọi người thêm, nếu bị giám đốc Hà biết, ông ấy lại quở trách nữa”.

“Cháu đừng để ý đến lão già Hà Phương Quốc kia, ông ta ỷ mình làm việc trong công ty nhiều năm nên mới không xem ai ra gì. Hôm nay chúng ta nhất định phải đến công ty, chọc cho Đinh Tiểu Nhiên kia tức chết.

“A——”.

“Đừng do dự nữa, đi. .”

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Chung Mẫn Liên, Hà Tuyết Phi đành thuận theo bà cùng nhau đến công ty, hơn nữa trong lòng cũng muốn đi, để biết Dư Tử Cường và Đinh Tiểu Nhiên như thế nào rồi?

Một trận giông bão đã sắp mở màn rồi.

60. Chương 60: Chúng Ta Chia Tay.

Vì Dư Tử Cường ngủ trễ nên dậy khá muộn, cả bữa sáng cũng không ăn, vội vã chạy tới công ty làm việc, nên chưa biết tin tức hôm nay.

Chung Mẫn Liên và Hà Tuyết Phi đến sớm hơn Dư Tử Cường, lại đúng lúc Hà Phương Quốc không có ở đây, cho nên công ty trở thành địa bàn của Chung Mẫn Liên, người bị khai đao đầu tiên chính là Đinh Tiểu Nhiên, “Quả nhiên da mặt cô rất dày, tin tức đã đăng trên báo rồi, vậy mà vẫn vác mặt đến đây.”

Đinh Tiểu Nhiên chờ Dư Tử Cường đến, ai ngờ người đến lại là Chung Mẫn Liên và Hà Tuyết Phi, nhìn thấy vết thương khắp người Hà Tuyết Phi, cô tin bài báo kia viết sự thật, mặc dù tâm trạng không vui nhưng vẫn bình tĩnh đối mặt với Chung Mẫn Liên, nói, “Bà chủ, tôi là nhân viên nơi này, đến đây làm việc là chuyện rất bình thường.”

“Làm việc là cái cố, cái chính là cô muốn dựa dẫm con trai tôi thôi. Cô Đinh Tiểu Nhiên, thừa dịp Tử Cường không có ở đây chúng ta hãy nói rõ ra đi, cô tiếp cận con tôi đơn giản cũng chỉ vì tiền, nói, cô muốn bao nhiêu tôi cho, chỉ cần cô mau chóng rời khỏi Tử Cường.”

“Bà chủ à, tôi chưa bao giờ nghĩ như thế.”

“Cô không thừa nhận cũng không sao, chỉ cần cô gật đầu đồng ý, tôi nhất định sẽ cho cô một con số khiến cô hài lòng.”

“Bà chủ, bà hiểu lầm rồi. Tôi ở cùng Tử Cường không phải vì tiền, thực tế không phải tôi bám theo anh ấy mà là anh ấy đòi theo đuổi tôi. Nếu bà muốn chúng tôi chia tay, vậy cứ để chính miệng Tử Cường nói với tôi, chỉ cần anh ấy nói chia tay, tôi lập tức đi không lấy một đồng nào của bà.”

Đinh Tiểu Nhiên kiên trì làm Chung Mẫn Liên rất khó chịu, trực tiếp lấy ra hai tờ chi phiếu, mỗi một tờ một trăm triệu đưa tới trước mặt cô, không vui nói: “Hai trăm triệu, dù làm việc cả đời cô cũng không thể nào kiếm đủ số tiền này, cầm lấy và lập tức biến mất.”

Đinh Tiểu Nhiên không để ý tờ chi phiếu trước mặt, vẫn kiên trì quyết định của mình, “Bà chủ, xin bà hãy thu lại chi phiếu, nếu muốn chia tay phải chính miệng Tử Cường nói với tôi, bằng không tôi sẽ không chia tay anh ấy.”

“Nói sao cô cũng muốn làm trái lệnh của tôi?”

“Tôi không cố ý làm trái lại lệnh bà, nhưng tôi có nguyên tắc của riêng tôi, xin bà tha thứ.”

“Dù nguyên tắc mấy, nhưng khi đứng trước tiền bạc cũng vô dụng. Cô chê hai trăm triệu ít phải không, vậy tôi cho cô thêm hai trăm triệu nữa, như vậy được chưa?” Chung Mẫn Liên lại giơ chi phiếu ra trước mặt Đinh Tiểu Nhiên, muốn cô nhận lấy tiền rồi đi.

Hà Tuyết Phi kinh ngạc khi thấy Chung Mẫn Liên chi ra bốn trăm triệu không chút do dự, nếu cô được gả cho Dư Tử Cường, có khi nợ nần gia đình đều có thể trả sạch, và lại cũng không cần ngày ngày lẩn trốn chủ nợ.

Với ý niệm như vậy, trong thâm tâm của Hà Tuyết Phi muốn Đinh Tiểu Nhiên giơ tay ra nhận lấy số tiền Chung Mẫn Liên đưa sau đó rời khỏi Dư Tử Cường.

Đáng tiếc ——

Đinh Tiểu Nhiên vẫn không động lòng với số tiền kia, lặp lại câu cũ, “Bà chủ, tôi đã nói rồi, nếu muốn chia tay thì phải do chính miệng Tử Cường nói với tôi, chỉ cần anh ấy nói chia tay, tôi lập tức sẽ đi ngay. Còn nữa, tôi không thiếu tiền.”

Nếu cô thiếu tiền thì đã sớm chạy đến chỗ Tạ Thiên Ngưng lấy rồi, cần gì tự hạ thấp nhân phẩm của mình chứ?

Chung Mẫn Liên không tin lời Đinh Tiểu Nhiên, cho rằng cô muốn nhiều hơn, vì vậy giễu cợt, “Đinh Tiểu Nhiên, thật không ngờ dã tâm cô quá lớn, bốn trăm triệu vẫn còn chưa đủ, chẳng lẽ cô muốn lấy cả ngân hàng Thiên Tường này luôn sao?”

“Bà chủ à, tôi đã nói tôi không thiếu tiền.”

“Không ai lại chê mình nhiều tiền.”

“Đích xác không ai chê mình nhiều tiền, nhưng có người sẽ chê xuất xứ số tiền có từ đâu.”

“Ý cô nói số tiền của tôi là rất bẩn?”

“Tôi không có ý này, tôi chỉ không muốn dựa vào tình cảm để kiếm tiền. Tôi vẫn nói câu kia, muốn tôi chia tay thì phải do chính miệng anh ấy nói, chỉ cần anh ấy nói tôi sẽ không bám lấy anh ấy nữa.”

Bám lấy —— lời này khiến Hà Tuyết Phi nghe thấy có chút xấu hổ, đột nhiên cảm thấy mình ở phương diện này không sánh bằng Đinh Tiểu Nhiên, nhưng vì muốn được đổi đời, cho dù không sánh bằng cô cũng phải giành lấy.

Chung Mẫn Liên lấy lại chi phiếu, hừ lạnh nói: “Hừm, cô bỏ lỡ cơ hội này thì suốt cuộc đời của cô sẽ trắng tay, từ nay tôi sẽ không cho cô một đồng nào nữa.”

“Nếu không chiếm được người cần gì phải nhận lấy tiền, hoàn toàn phải sạch quan hệ mới có thể bắt đầu lại.” Đinh Tiểu Nhiên thẳng thắn trả lời một câu, không chút quan tâm câu nói kia của bà.

Đinh Tiểu Nhiên càng bình tĩnh càng khiến Hà Tuyết Phi khiếp sợ, không ngừng thấy mình không bằng người ta, vì vậy xấu hổ cúi đầu xuống không dám lên tiếng nữa câu, thân thể dần dần co rụt.

Chung Mẫn Liên không chú ý tới Hà Tuyết Phi, chỉ lo tranh cãi Đinh Tiểu Nhiên, “Hoàn toàn phải sạch quan hệ, nói sao nghe đơn giản thế, kết cuộc khi cô không thể ở cạnh Tử Cường, không chừng sẽ biến thành mấy bà điên la hét ầm ĩ.”

“Bà chủ à, nếu bà thật sự nghĩ như vậy tôi cũng không còn gì để nói. Một hồi Tử Cường đến, chúng ta chờ nghe anh ấy nói thế nào, được không?” Mặc Chung Mẫn Liên nói lời cay độc thế nào, Đinh Tiểu Nhiên vẫn đối đãi bà như bậc trưởng bối, nói chuyện vẫn luôn rất khách khí không lộ ra tức giận.

Nhưng Chung Mẫn Liên lại cảm thấy cô đang kiêu ngạo, càng thêm tức giận, “Thế nào, cô lấy Tử Cường ra dọa tôi sao?”

“Tôi——”

“Cô đừng ý có Tử Cường làm chỗ dựa thì phách lối không xem ai ra gì, tôi cho cô biết, ở nhà họ Dư này, người có quyền quyết định chính là tôi, tôi không cho phép hai người ở bên nhau thì hai người vĩnh viễn không thể ở cùng nhau.”

“Vậy nếu chúng con vẫn muốn ở bên nhau thì sao?” Đúng lúc này Dư Tử Cường chạy tới, nghe Chung Mẫn Liên nói những lời này liền nổi trận lôi đình, vừa vào cửa liền tức giận lạnh lùng hỏi: “Mẹ, mẹ muốn ép con vào đường cùng mẹ mới cam tâm sao?”

Dư Tử Cường tới, Hà Tuyết Phi sợ đến mặt mày trắng bệch, Chung Mẫn Liên cũng hơi thu liễm lại nhưng vẫn muốn nói, “Tử Cường, trừ phi mẹ chết, bằng không mẹ tuyệt đối sẽ không cho cô gái này bước vào nhà họ Dư.”

“Mẹ, mẹ muốn ép con rời khỏi nhà họ Dư sao?”

“Thế con muốn ‘ép’ mẹ chết sao?”

“Con——” Chung Mẫn Liên lấy tánh mạng ra uy hiếp, Dư Tử Cường có chút bất lực, dù không đồng ý vẫn rất kiên đề, dù sao người này là mẹ của anh.

Thấy Dư Tử Cường có chút sợ, Chung Mẫn Liên rất mừng, không để ý cảm thụ Đinh Tiểu Nhiên khuyên nhủ Dư Tử Cường, “Tử Cường, con là con trai mẹ, dù có làm gì mẹ cũng không hại con, nhưng với người khác thì khác, trên thế giới này có quá nhiều người dối trá, ngoài mặt nói cái này nhưng sau lưng nói cái khác, con không nên để bọn họ lừa. Nghe lời mẹ, chia tay cô gái này quen Tuyết Phi đi, nếu hai đứa thật sự không hợp tính, mẹ không ép con cưới con bé nữa, được không?”

“Mẹ, mẹ không cần nói thêm nữa, con đã quyết định sẽ kết hôn với Tiểu Nhiên.” Dư Tử Cường thở dài một cái, kiên trì nói ra quyết định của mình, tức giận trừng mắt nhìn Hà Tuyết Phi đang khúm núm đứng bên cạnh, cảm giác chán ghét cô ta lên tới cực điểm.

Hà Tuyết Phi cảm nhận ánh mắt tức giận của Dư Tử Cường, trong lòng hơi sợ, hơn nữa chân đang bị thương làm cô thiếu chút nữa ngã xuống, nhưng vì sĩ diện cô không muốn bản thân té ngã.

Chung Mẫn Liên biết Dư Tử Cường đang trừng Hà Tuyết Phi, khiển trách: “Con đừng trách Tuyết Phi, từ đầu đến cuối nó chưa nói câu nào, hơn nữa là mẹ kéo con bé tới.”

Chung Mẫn Liên càng nói giúp Hà Tuyết Phi, Dư Tử Cường càng hận cô, lạnh lùng hỏi: “Cô Hà Tuyết Phi, cô quả nhiên rất tài giỏi, cả mẹ tôi cũng nghe theo răm rắp, thành người hầu mặc cô sai bảo.”

“Em, em không có.” Hà Tuyết Phi không chịu nổi bị miệt thị, dừng cảm ngắc đầu lên phản bác, “Em thật sự không có, hơn nữa em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này.”

“Có hay không trong lòng cô tự hiểu, đã nói với cô 800 lần đừng bám theo tôi, nhưng cô vẫn không chịu nghe, có phải muốn làm quan hệ mẹ con tôi tan vỡ, cô mới hài lòng không hả?”

“Không phải vậy.”

“Nếu không phải, vậy giờ cô rút đi cho tôi, vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa.”

“Em ——” Hà Tuyết Phi không biết nói sao, cũng không biết làm gì lại tiếp tục cúi đầu.

Chung Mẫn Liên đứng chắn ở trước mặt Hà Tuyết Phi, “Tử Cường, con đừng chỉ biết nhắm vào Tuyết Phi, chuyện này không liên quan con bé, hết thảy mọi chuyện đều do mẹ tự quyết định. Con nói Tuyết Phi phá hư quan hệ mẹ con ta, nhưng mẹ thấy chính Đình Tiểu Nhiên mới phá hư tình cảm mẹ con ta, bắt luận thế nào hôm nay con phải chia tay con nhỏ này.”

“Nếu con không chia tay với cô ấy thì sao?”

“Vậy ngày mai con cứ làm tang sự ẹ.” -vinhanh.

“Mẹ ——” Dư Tử Cường lại rơi vào bế tắc.

Lúc này Đình Tiểu Nhiên có chút muốn khóc, nhưng vẫn nỗ lực kiềm chế không cho nước mắt rơi xuống, nhìn Dư Tử Cường rơi vào khó xử, trong lòng rất xót xa, đau buồn thay anh, suy nghĩ một chút buồn bã nói: “Tử Cường, chúng ta chia tay.”

Lời này vừa nói ra, Dư Tử Cường vội nắm lấy tay cô, mãnh liệt phản đối, “Không được, em đã hứa với anh, bất kể chuyện gì xảy ra cũng không chia tay anh, em quên rồi sao?”

“Em không quên, nhưng anh lại không nói sự thật cho em biết, không phải sao?” Đình Tiểu Nhiên đưa tờ báo cho Dư Tử Cường, để tự anh xem.

“Nói thật gì?” Dư Tử Cường vẫn mờ mịt chưa rõ chuyện gì xảy ra, liền mở tờ báo ra xem, thấy phía trên là hình của anh và Hà Tuyết Phi, còn có cảnh trong bệnh viện, lập tức nhíu chặt chân mày, cuống quýt giải thích: “Chuyện không phải như thế, hôm qua anh đi cùng cô ta đến bệnh viện chẳng qua là thuận đường mà thôi.”

“Bất kể thế nào, anh nói dối em đó là sự thật. Trước lúc tờ báo này được đăng, em đã nhìn thấy tấm hình tương tự do Điền Vĩ gửi cho em, nhưng lúc đó em vẫn chưa tin còn gọi điện thoại hỏi anh có phải đang ở một mình không, vậy mà anh nói với em là phải. Nếu anh không có gì với Hà Tuyết Phi, vậy cần gì nói dối em chứ?”

“Anh lo em sẽ suy nghĩ bậy bạ, cho nên mới không dám nói ra sự thật, đây chỉ là một lời nói dối có thiện ý.”

“Lời nói dối vẫn là lời nói dối, có lẽ anh nói dối là có thiện ý, nhưng nó cũng chứng tỏ anh vẫn không tin em. Thật ra những thứ này có nói ra cũng không sao, em sẽ không tức giận, chỉ là giữa chúng ta còn có quá nhiều chuyện chưa giải quyết, cho nên ——” Đình Tiểu Nhiên nhìn Chung Mẫn Liên một chút, ý tứ đã rõ rồi.

Cô tin, chẳng qua Tử Cường chỉ thuận đường chở Hà Tuyết Phi đi bệnh viện, nhưng cô thật sự khó vượt qua được cửa ải của Chung Mẫn Liên.

61. Chương 61: Lấy Cái Chết Ép Buộc.

Quá nhiều vấn đề chưa giải quyết —— nghe câu này, Dư Tử Cường tức giận nhìn Chung Mẫn Liên, bắt đắc dĩ nghiêm túc cầu xin nói: “Mẹ, xem như con van mẹ, đừng xen vào chuyện riêng của con có được không?”

Chung Mẫn Liên không chút do dự, như đinh chém sắt cự tuyệt anh, “Không được, mẹ không để cô gái này hủy hoại cả đời con, cho dù con có hận mẹ thì mẹ cũng phải xía vào chuyện này cho bằng được.”

“Mẹ ——”

“Đừng nói gì nữa, lúc trước mẹ không kiên quyết phản đối, nhưng lần này mẹ tuyệt đối không để con tiếp tục phạm lỗi bất luận thể nào cũng phải ngăn cản con. Tử Cường, nếu hôm nay con không chia tay cô gái này thì ngày mai chuẩn bị tang lễ ẹ.”

“Mẹ, giờ là thời đại nào, sao mẹ vẫn cứ dùng cách cổ hủ vậy chứ.”

“Mặc kệ là thời đại nào, chỉ cần hữu dụng mẹ sẽ dùng, vả lại mẹ nói được là làm được.” Chung Mẫn Liên vẫn nhất quyết đòi chia cắt không thể không ‘ép’ Dư Tử Cường chia tay Đinh Tiểu Nhiên, vì vậy cầm lấy cây kéo trên bàn làm việc, dùng sức rạch xuống cổ tay mình, nhưng trong lúc đó bà lại chẳng quan tâm máu tươi chảy giàn giụa trên cổ tay, mà uy hiếp nói: “Nếu con không chia tay cô ta, vậy chờ khi nào máu mẹ chảy cạn thì nhất xác mẹ.”

“Mẹ, mẹ làm gì vậy?” Dư Tử Cường luống cuống, xông lên muốn ngăn Chung Mẫn Liên.

Chung Mẫn Liên liền lui về sau, không cho anh đến gần, tiếp tục uy hiếp nói: “Không được bước tới, thừa dịp máu mẹ còn chưa cạn, con phải lập tức chia tay cô ta hơn nữa thể từ nay không được lui tới với cô ta, bằng không mẹ sẽ chết ở trước mặt con.”

“Mẹ ——”

“Chẳng lẽ vì cô gái này, con thật nhẫn tâm nhìn mẹ chảy cạn máu sao?”

“Con ——” Dư Tử Cường rơi vào tình thế cực kỳ khó xử, quay đầu lại nhìn Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên biết anh khó xử, rơi nước mắt cười khổ, thật sự không muốn nhìn anh đau khổ, vì vậy lấy tay lau nước mắt trên mặt, cố nén nỗi đau trong lòng, hít thật sâu một hơi, bắt đắc dĩ nói: “Tử Cường, chúng ta chia tay.”

“Tiểu Nhiên ——” Dư Tử Cường thật sự không muốn chia tay, nhưng hiện tại anh đã hết cách lựa chọn.

Cô không giận khi anh không còn sự lựa chọn, lấy tay lau đi nước mắt ngoảnh mặt đi, vừa bước đi vừa vui vẻ nói: “Thật ra chia tay cũng không chẳng sao, người xưa không phải đã nói một câu như thế này sao: *Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ, nếu hai mối tình đã thật sự khắc sâu, đâu cần sớm chiều bên nhau(*), chỉ cần em hiểu lòng anh là tốt rồi. Mau dẫn mẹ anh đi bệnh viện đi, nếu cứ để máu chảy như vậy thật sự sẽ chết người đó.”

“Tiểu Nhiên ——”

“Được rồi, em đi đây, anh cố giữ gìn sức khỏe.” Đinh Tiểu Nhiên cầm túi xách của mình lên, hốc mắt ngậm ngập nước mắt, cô không quay đầu lại mà cứ đi thẳng ra khỏi phòng làm việc. lúc này lòng đau như cắt, nước mắt như thác nước liên tục chảy xuống, căn bản không thể khống chế được.

Thì ra cảm giác đau lòng là như thế, thật sự rất đau, giống như bị ngàn dao đâm vào trong tim.

“Tiểu Nhiên ——” Dư Tử Cường không muốn Đinh Tiểu Nhiên đi, định đuổi theo kéo cô lại, nhưng mới đi được một bước liền bị gọi lại.

“Tử Cường, con quay lại ẹ.” Chung Mẫn Liên tiếp tục giơ ra cổ tay chảy máu, dùng cái này uy hiếp Dư Tử Cường không cho anh đi.

Dư Tử Cường không thể làm gì khác hơn liền dừng bước, xoay người lại, vẻ mặt buồn bã bất đắc dĩ, dù không tình nguyện cũng ép chính mình làm theo tình thế cấp bách hiện giờ, “Mẹ, con đưa mẹ đi bệnh viện.”

“Tử Cường, con đừng trách mẹ, mẹ đây cũng chỉ vì muốn tốt cho con, cô gái này lòng dạ không tốt, mặc dù bây giờ con chưa nhận ra con người thật của cô ta, nhưng sau này con nhất định sẽ biết, vậy nên nếu chờ đến lúc đó sợ rằng nó đã làm cho con thân bại danh liệt, mẹ không thể không đề phòng.”

“Được rồi, đừng nói nữa, đi bệnh viện trước đi.”

“Tử Cường ——”

Chung Mẫn Liên còn muốn khuyên Dư Tử Cường vài câu, nhưng anh không chịu nghe đi lên đỡ lấy tay bà, một tay khoắc chỗ vết thương cổ tay, dìu bà đi, “Đi, tới bệnh viện xử lý vết thương trước đã.”

“Được.” Chung Mẫn Liên mỉm cười, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn Hà Tuyết Phi, nở nụ cười chiến thắng với cô.

Hà Tuyết Phi nhìn thấy nụ cười chiến thắng của Chung Mẫn Liên, biết bà đã thành công, không, chính xác mà nói là bọn họ đã thành công, mặc dù làm tổn thương Đinh Tiểu Nhiên, nhưng có thể thành công ở cạnh Tử Cường, kết quả này khiến cô rất vui.

Hạnh phúc nhất định phải nỗ lực giành lấy, không phải mình dẫm đạp người khác thì chính là người khác dẫm đạp lên mình để đoạt lấy.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên rời khỏi công ty cũng không đi đâu xa, mà đến một tiệm trà gần đó ngồi ngây ngốc, hai mắt nhìn chăm chăm cửa lớn ngân hàng Thiên Tường, chỉ vì muốn được nhìn Dư Tử Cường lần cuối, để lòng không cần hy vọng thêm nữa. Không bao lâu sau cô liền thấy Dư Tử Cường dìu Chung Mẫn Liên từ bên trong đi ra ngoài, Hà Tuyết Phi chân cao chân thấp đi theo sau, ba người cùng ngồi lên xe rời đi, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Có lẽ bọn họ đã kết thúc rồi, đoạn tình cảm này quả thật đến quá đột ngột mà đi cũng rất đột ngột.

Sau khi không còn nhìn thấy xe Dư Tử Cường, Đinh Tiểu Nhiên đau lòng rơi nước mắt.

Lúc này, một chiếc khăn tay xuất hiện trước mặt cô, khiến cô rất kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn người đưa khăn tay ỉnh, ra là Điền vĩ, vốn tâm trạng đang không vui chân mày càng nhíu chặt, nước mắt trong nháy mắt không còn rơi nữa, đang lúc tâm trạng không tốt liền tức giận nói: “Anh tới làm gì, đến để chế giễu tôi sao?”

Điền Vĩ đưa khăn tay lại gần hơn, giọng điệu rất hòa nhã nói: “Em lấy lau nước mắt đi.”

“Không cần anh thương hại.” Đinh Tiểu Nhiên không nhận lấy khăn tay, hiện giờ trong ánh mắt cô đã không còn nước mắt, điều này chứng tỏ cô không phải loại người nhu nhược.

“Anh không có thương hại em, chỉ tới để nói cho em biết một đạo lý.”

“Hừm, người như anh có thể nói ra được đạo lý gì chứ? Tôi thấy chúng chỉ toàn là ngụy biện.”

“Tiểu Nhiên, anh biết em có thành kiến với anh, cho nên bất kể em nói gì anh cũng không giận. Anh muốn nói cho em biết một đạo lý rất đơn giản, người ở hai thế giới khác nhau vĩnh viễn không thể bên nhau, người có vận mệnh tốt như Tạ Thiên Ngưng ở trên đời này cơ hồ không hề tồn tại, em nên chấp nhận sự thật đi.”

“Tôi chấp nhận hay không đó là chuyện của tôi, quan hệ gì tới anh? Cho dù tôi và Tử Cường chia tay, thì tôi cũng sẽ không quay về với anh đâu, hừm.” Đinh Tiểu Nhiên hừ lạnh, sải bước đi về phía cửa, không muốn tổn thêm nước miếng với Điền Vĩ

Điền Vĩ lại bám theo cô không buông, vừa đi vừa nói: “Tiểu Nhiên à, chúng ta là con người chứ không phải thánh nhân, ai mà không có lỗi lầm chứ, anh đã biết sai rồi chẳng lẽ em không thể cho anh thêm một cơ hội sao?”

“Nếu lời xin lỗi này của anh là lần đầu, có lẽ tôi sẽ cho anh thêm cơ hội, chỉ tiếc không phải. Điền Vĩ, anh đừng bám theo tôi nữa chúng ta không thể nào đâu, tôi đã chấp nhận hiện thực mình không thể ở cạnh Tử Cường, vì vậy cũng xin anh hãy chấp nhận hiện thực tôi và anh là không thể nào.”

“Không, chỉ cần em chịu mở lòng mình ra, tiếp nhận anh thêm lần nữa, chúng ta sẽ lại có thể ở bên nhau. Tiểu Nhiên, anh thật sự không thể không có em, em cho anh thêm một cơ hội được không?” Điền Vĩ vô cùng kích động, kéo tay Đinh Tiểu Nhiên lại, ra sức cầu xin cô.

Đinh Tiểu Nhiên dùng sức rút tay mình về, cảnh cáo hắn, “Không được động tay động chân với tôi, bằng không tôi thưa anh tội quấy nhiễu.”

“Tiểu Nhiên ——”

“Đừng nói nữa, anh thật sự rất đáng ghét, anh càng bám theo tôi tôi lại càng ghét anh hơn.”

Lời này khiến Điền Vĩ có chút tức giận, nghiêm túc nói: “Nói đi nói lại, em chê anh không có gia thế địa vị có đúng không? Nếu anh có gia thế và địa vị như Phong Khải Trạch và Dư Tử Cường có lẽ thái độ bây giờ của em đã không giống vậy rồi?”

Đinh Tiểu Nhiên cười lạnh, giễu cợt trả lời hắn, “Nếu anh có gia cảnh như Phong Khải Trạch và Dư Tử Cường, sợ rằng cả liếc mắt cũng không thèm liếc lấy tôi một cái.”

“Rõ ràng em có thành kiến với anh.”

“Miệng ở trên mặt anh, anh thích nói sao thì nói tôi không quan tâm, cũng không thích so đo.”

“Anh không so đo chuyện em ở cùng Dư Tử Cường, sao em cứ so đo chuyện anh ở cùng Tiêu Vũ Huyền chứ?”

“Tùy anh muốn nói sao thì nói, anh đừng bám theo tôi nữa, cách không xa chính là đồn cảnh sát, nếu anh còn theo tôi nữa tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh đó, đến lúc đó anh đừng trách có tôi.” Đinh Tiểu Nhiên dùng tay chỉ Điền Vĩ, cảnh cáo hắn lần nữa, sau đó tiếp tục đi về phía trước, bởi vì không còn nghe thấy tiếng bước chân phía sau, lúc này đã xác định hắn không đi theo nữa mới an tâm.

Điền Vĩ lo ngại ‘đồn cảnh sát’ nên thật sự không dám theo sau, chỉ có thể đứng tại chỗ tức giận nhìn theo bóng lưng Đinh Tiểu Nhiên rời đi, hắn thật sự không cam lòng.

Hắn không tin không thể chinh phục được cô gái này lại.

“Đinh Tiểu Nhiên, em hãy chờ xem, sẽ có một ngày nào anh sẽ khiến em phải cam tâm tình nguyện trở về bên anh, ngoan ngoãn nghe lời của anh.”

Vào lúc này có hai tên lưu manh đi tới, chặn đường Điền Vĩ lại, miệng ngậm điều thuốc, cười xấu xa nói: “Điền Vĩ, mấy ngày nay anh chạy đi đâu, sao lâu rồi không thấy anh đến, gần đây có hàng mới anh không muốn ném thử một chút sao?”

“Đúng vậy, lâu lắm rồi không có thấy anh đến chẳng lẽ anh muốn làm bé ngoan sao? Hay anh đã cưới được cô nào tốt hơn, giới thiệu cho chúng tôi làm quen đi, tốt nhất là người nào có nhiều tiền đó nha.”

“Mấy ngày nay tôi có việc bận, chờ xong chuyện rồi mới đi.” Điền Vĩ không quan tâm nhiều đến hai tên lưu manh này, nói một câu xong liền đi.

Tên lưu manh chặn đường Điền Vĩ lại không để hắn đi, “Này, vội gì chứ, đã lâu không gặp, mời chúng em làm vài ly đi có được không?”

“Đúng đó, bạn gái của anh có tiền có thế, trên người chắc cũng được khảm khá, mời chúng em uống vài ly chắc không vấn đề chứ?”

“Chờ sau này ông đây phát tài sẽ mời hai người, hai người muốn uống bao nhiêu cũng có.” Điền Vĩ chết vẫn sĩ diện, không chịu thừa nhận mình giờ không có tiền.

“Đừng có mà khoác lác, con nhỏ bạn gái Tiêu Vũ Huyền của mày đã đính hôn với người khác, mày còn bản lãnh gì để mà phát tài nữa chứ?” vinhanh- .

“Không chỉ có Tiêu Vũ Huyền, ngay cả Đinh Tiểu Nhiên cũng đã có tình cảm với chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, giờ chỉ còn sót lại có mình hắn, cho nên hắn muốn dựa vào phụ nữ để phát tài là đều không thể nào.”

“Có lý.”

Điền Vĩ bị lời hai tên lưu manh chọc giận, nhưng không biết cãi lại họ như thế nào, đành dè nén lửa giận trong lòng xuống, vừa đi vừa phải tiếp tục nghe những lời châm chọc làm người tức giận.

Hắn sẽ không nhận thua như vậy đâu, chuyện đã đến nước này, nếu đã không còn cách nào thì chỉ có thể lợi dụng chuyện của Đinh Tiểu Nhiên để kiếm chút tiền, cho dù phải dùng thủ đoạn hèn hạ.

p.s: câu nói mà Đinh Tiểu Nhiên nhắc đến để an ủi khi chia tay cùng Dư Tử Cường.

(*) Đây là bài Thước Kiều Tiên, nguyên văn là :

Tiêm vân lộng xảo,

Phi tinh truyền hận,

Ngân Hán điều điều ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phù,

Tiện thắng khước nhân gian vô số.

Nhu tình tự thủy,

Giai kỳ như mộng,

Nhấn cổ Thước kiều quy lộ!

Lưỡng tình nhược thị cử trường thì,

Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ?

Dịch nghĩa:

Từng đám mây nhỏ khoe sắc

Sao bay gửi cho nhau nỗi hận

Sông Ngân vời vợi thắm muốn vượt qua

Gió vàng móc ngọc một khi gặp nhau

Hơn hẳn bao lần sống ở cõi đời

Tình êm đềm tự nước

Ước hẹn đẹp như mơ

Không nỡ nhìn lối về nơi cầu Ô Thước

Hai mối tình đã thật sự khắc sâu

Đâu cần chi gặp nhau chiều chiều sớm sớm]

62. Chương 62: Đùng Gặp Nhau Nữa.

Tại bệnh viện, sau khi vết thương của Chung Mẫn Liên đã được băng bó kỹ, hồi tưởng lại chuyện vừa rồi không khỏi toát mồ hôi lạnh, căn bản không ngờ từ khi nào mình lại gan dạ như vậy.

Mặc dù hơi mạo hiểm, nhưng lại đạt được kết quả khiến rất hài lòng.

“Tử Cường, con đừng trách mẹ, mẹ làm vậy là vì muốn tốt cho con, bắt đầu từ bây giờ con hãy cố quên Đinh Tiểu Nhiên, thử hẹn hò Tuyết Phi xem, nếu hai con thấy không hợp, mẹ sẽ không ép hai con ở cùng nhau, có được không?”

“Mẹ, nếu mẹ đã không sao, vậy con về công ty làm việc.” mặt Dư Tử Cường y như người chết không còn sức sống, yếu ớt trả lời không hề ăn nhập câu hỏi của bà.

Mặc dù Chung Mẫn Liên đau lòng cho con trai mình, nhưng vì tiền đồ của anh không thể làm gì khác hơn là kiềm chế lại nỗi đau, khuyên nhủ, “Tử Cường, mẹ biết giờ con rất hận mẹ, nhưng mẹ tin sẽ có một ngày con sẽ hiểu nỗi khổ tâm của mẹ.” vinhanh.

“Hoặc có lẽ một ngày nào đó mẹ sẽ thấy hối hận vì những chuyện hôm nay đã làm.”

“Mẹ sẽ không hối hận những chuyện đã làm hôm nay.”

“Tùy mẹ, con đã báo với tài xế, một hồi ông ta sẽ tới đón mẹ, con về công ty trước.” Dư Tử Cường không còn sức tranh cãi, giống như cái xác không hồn chẳng chút tinh thần, bất quá trước khi đi oán hận nhìn Hà Tuyết Phi, nỗi oán hận cùng căm ghét đối với cô đã lên đến cực điểm.

Anh vĩnh viễn không thể thích cô gái này, chỉ cần nhìn thôi anh đã thấy ghê tởm.

Hà Tuyết Phi nhìn vào ánh mắt sắc lạnh của Dư Tử Cường, liền sợ chết khiếp, vội vàng cúi đầu không dám nhìn lâu, không ngừng tự nói với mình đừng sợ, mọi chuyện đều có Chung Mẫn Liên chống lưng cho cô.

Chung Mẫn Liên lo lắng Dư Tử Cường lại đi tìm Đinh Tiểu Nhiên, cảnh cáo anh, “Tử Cường, con có thể trở về công ty làm việc, nhưng nếu con vẫn đi tìm Đinh Tiểu Nhiên mẹ sẽ tự sát, cho nên trước khi con muốn gặp nó phải suy nghĩ cho thật kỹ.”

Vừa lúc Dư Tử Cường đi tới cửa phòng, nghe được câu này lập tức dừng bước, mày nhíu chặt đưa lưng về phía Chung Mẫn Liên, dù giận nhưng lại không thể làm được gì, trong lòng vừa đau khổ vừa oán hận vì sao mình là con trai Chung Mẫn Liên.

Nhưng đây là sự thật anh không thể nào thay đổi, đành phải chấp nhận lạnh nhạt nói: “Mẹ, giờ tim con đã tan nát, mẹ còn muốn đẩy quan hệ mẹ con chúng ta đến bờ vực thẳm mới hài lòng sao?”

“Mẹ tha tim con tan nát, chứ không thể nhìn con bị Đinh Tiểu Nhiên làm hư.”

“Chẳng lẽ mẹ chỉ biết suy xét mọi chuyện qua bề ngoài thôi sao? Tim một người đã nát, sẽ không còn lòng dạ để ý chuyện gì nữa đâu. Mẹ không hiểu tim con giờ đau như thế nào đâu, thân là con của mẹ, nên phải vì mẹ chia tay người con yêu, nhưng mẹ không chịu để cho lòng con được yên, vậy thì bắt đầu từ hôm nay giữa hai người chúng ta chỉ còn lại quan hệ mẹ con.” Dư Tử Cường lạnh lùng bỏ lại một câu, không quay đầu lại bước ra khỏi phòng bệnh.

“Tử Cường —— Tử Cường ——” Chung Mẫn Liên hô mấy tiếng, thế mà vẫn không gọi người lại được cảm thấy lòng nặng trĩu, nhưng nguyên nhân chính bà lại không tìm hiểu lại đem mọi chuyện trút lên đầu Đinh Tiểu Nhiên, “Đều do con nhỏ Đinh Tiểu Nhiên kia gây ra, nếu không phải vì nó Tử Cường cũng không biến thành như vậy.”

Dư Tử Cường đi rồi, Hà Tuyết Phi mới ngẩng đầu lên nói, “Dì, làm như vậy không tốt lắm, hình như anh Tử Cường rất hận chúng ta.”

“Quá một thời gian sẽ bình thường thôi, chờ sau khi nó quên Đinh Tiểu Nhiên thì sẽ tha thứ cho chúng ta.”

“Muốn quên một người dễ như vậy sao, huống chi chúng ta lại không thể xác định bọn họ có gặp riêng nhau không, không phải sao?”

“Cháu nói có lý.” Chung Mẫn Liên gật đầu, cảm giác chuyện đến nước này vẫn chưa xong, “Cho dù Dư Tử Cường chia tay Đinh Tiểu Nhiên, khoảng cách giữa hai đứa nó vẫn rất gần, muốn gặp mặt cũng không phải việc khó, dì phải nghĩ cách mới được.”

“Dì, dì có nghĩ ra cách gì không?” Hà Tuyết Phi không còn áy náy, vào lúc này chỉ lo nghĩ chuyện buộc Dư Tử Cường quên Đinh Tiểu Nhiên.

“Cách do người nghĩ ra, nhất định sẽ có. Đừng vội, mọi chuyện đều phải đi từng bước, trước mắt cháu lo điều trị vết thương cho tốt.”

“Chỉ là những vết thương vụn vặt nghỉ ngơi vài ngày sẽ hết, trái lại là dì kia, vì cháu mà chảy nhiều máu vậy khiến cho cháu thấy rất đau lòng.”

“Nếu như cháu thật sự lo lắng, vậy phải mau cố giành lấy Tử Cường, sau đó trở thành con dâu nhà họ Dư chúng ta.” Chung Mẫn Liên nở nụ cười nắm lấy tay Hà Tuyết Phi.

Hà Tuyết Phi có chút xấu hổ ngượng ngừng cười, rồi rầu rĩ nói: “Chỉ sợ Tử Cường không thích cháu.”

“Lòng người làm từ thịt, chỉ cần cháu kiên nhẫn, dì tin sẽ có một ngày nó sẽ thích cháu.”

“Dạ.”

“Được rồi, chúng ta mau về thôi, trở về còn nghĩ cách xem tiếp theo phải làm thế nào mới có thể khiến Tử Cường cắt đứt hoàn toàn với Đinh Tiểu Nhiên.”

“Vâng thưa dì, để cháu đỡ dì.” Hà Tuyết Phi tiến lên, mặc dù trên người cũng có vết thương nhưng vẫn muốn đến đỡ Chung Mẫn Liên.

“Được, cháu quả thật là cô gái tốt, dì thích cháu lắm.” Chung Mẫn Liên rất mừng, cũng quay lại dìu cô, hai người cùng đi ra ngoài.

Sau khi Dư Tử Cường ra khỏi bệnh viện, căn bản không về lại công ty mà đi tìm một chỗ uống rượu giải sầu, cầm lấy điện thoại di động muốn gọi cho Đinh Tiểu Nhiên, nhưng lại không có dũng khí gọi, mà dù có gọi cũng không biết nói gì đành phải tiếp tục dùng rượu để quên đi nỗi buồn.

Từ nhỏ đến lớn, anh luôn là người sống rất vô tư, chưa bao giờ nếm trải đau khổ, cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có ngày khổ sở như vậy, nhưng điều càng làm anh không nghĩ tới người mang đau khổ đến cho anh chính là mẹ mình.

Nụ cười.

Sau khi rời khỏi công ty, Đinh Tiểu Nhiên không về nhà mà cứ lang thang đi trên đường, nhưng vì không biết phải đi đâu, cô như cái xác không hồn nhìn mọi người đi tới đi lui bất giác rơi nước mắt, lúc này cặp mắt đã khóc đến sưng húp.

Chẳng qua cô chỉ muốn yêu một người, tại sao lại khó thế?

Cha Đinh và mẹ Đinh đã biết thân phận Dư Tử Cường, cũng biết anh có quan hệ không rõ ràng với Hà Tuyết Phi, cho nên cùng nhau ngồi nghiêm trang ở nhà chờ Đinh Tiểu Nhiên trở về để hỏi rõ.

Đinh Tiểu Nhiên ở bên ngoài đến khi trời tối mới về, ai ngờ vừa vào cửa liền thấy hai người ngồi nghiêm trang trên ghế sofa phòng khách, cô cố gắng nặn ra nụ cười như ngày thường, chào, “Cha, mẹ, con đã về.”

Cha Đinh và mẹ Đinh đều không mở miệng nói chuyện, nghiêm túc ngồi tại chỗ nhìn chằm chằm tờ báo trên bàn.

“Cha, mẹ, hai người làm sao vậy, hai người đã ăn tối chưa?” Đinh Tiểu Nhiên đi tới hỏi, vừa mới nói xong liền thấy tờ báo trên bàn, nụ cười trên mặt trong nháy mắt liền cứng ngắc, nặng nề nói: “Cha mẹ biết rồi sao?”

Cha Đinh cầm lấy tờ báo, đứng dậy tức giận hỏi: “Tiểu Nhiên, con nói đi rốt cuộc chuyện này là sao?”

Mẹ Đinh cũng đứng lên nhưng không giận như cha Đinh, mà ôn hòa hỏi: “Tiểu Nhiên, tại sao con không nói cho chúng ta biết Dư Tử Cường chính là chủ tịch ngân hàng Thiên Tường? Nếu mẹ biết thân phận của nó thì đã khuyên con cẩn thận khi giao du với nó, hoặc có khi mẹ sẽ không cho con qua lại với nó.”

“Cha, mẹ, con đã chia tay anh ấy rồi, chuyện đã qua cứ cho nó qua đi đừng hỏi nữa.” Đinh Tiểu Nhiên nói ra sự thật.

Nghe chia tay, mẹ Đinh kinh ngạc, không thể tin mọi chuyện lại nhanh như vậy, “Cái gì chia tay, hôm qua không phải còn hẹn hò vui vẻ lắm sao, sao hôm nay lại chia tay, chẳng lẽ vì chuyện trên báo đăng nên con chia tay với nó sao?”

“Điều báo chí viết là giả.”

“Nếu là giả, vậy sao con đột nhiên chia tay Tử Cường? Mắt con sưng đỏ có phải đã khóc không, chẳng lẽ nó ức hiếp con sao?”

“Mẹ, mẹ đừng đoán mò có được không, chuyện không phải như mẹ nghĩ.”

“Vậy thì thế nào, mau kể rõ đi.”

“Mẹ Tử Cường không thích con, không chịu chấp nhận con cho nên chúng con chia tay, chuyện chỉ đơn giản vậy thôi. Được rồi, hiện giờ con rất mệt muốn đi ngủ, cha mẹ ngủ ngon.” Đình Tiểu Nhiên chỉ nói hai câu, sau đó bước nhanh về phòng mình, đóng cửa khóa trái lại không để bất cứ ai vào quấy rầy.

“Tiểu Nhiên ——” Mẹ Đình đau lòng cho con gái mình, thở dài nói: “Vốn tưởng rằng Tiểu Nhiên đã tìm được hạnh phúc, không ngờ lại là một cơn ác mộng, ông trời sao cứ muốn trêu chọc nó hoài vậy chứ?”

Cha Đình dùng sức cuộn tròn tờ báo lại, sau đó vứt vào trong thùng rác, nghiêm túc ra lệnh: “Sau này không được nhắc tên Dư Tử Cường này nữa, tôi không cho con gái của mình quen với tên lãng tử tình trường đó đâu, huống chi dựa vào gia cảnh nhà nó nhất định sẽ khinh khi Tiểu Nhiên, tôi không muốn nửa đời sau của con gái phải sống cuộc đời bị người ta sỉ nhục.”

“Cũng đúng, giàu hèn khác nhau, ít nhiều gì cũng sẽ có cái nhìn khác nhau, Dư Tử Cường không thể giống Phong Khải Trạch chống đối lại gia đình mình, mẹ nó không thích Tiểu Nhiên nó liền chia tay Tiểu Nhiên, tôi không muốn gả Tiểu Nhiên cho gia đình như vậy, ai biết sau khi gả rồi có bị người ta khi dễ không? Mặc dù gia đình chúng ta không giàu có gì, nhưng Tiểu Nhiên là đứa con gái mà tôi thương yêu nhất, sao tôi nhẫn tâm để nó chịu khổ chứ?” 〇_〇

“Được rồi, cứ xem người tên Dư Tử Cường này chưa từng xuất hiện tại nhà chúng ta, đừng bao giờ nhắc đến người này để Tiểu Nhiên mau chóng quên thằng đó đi.” Cha Đình nhìn cửa phòng đóng chặt, quyết tâm không cho Đình Tiểu Nhiên qua lại với Dư Tử Cường nữa, vì vậy im lặng không đề cập tới cái tên ‘Dư Tử Cường’.

Không nhắc tới thì có thể quên thật sao?

Đình Tiểu Nhiên tự giam mình trong phòng, khóc thêm một trận đến cả gối đầu cũng ướt sũng, tay cầm điện thoại di động mở ra sổ trên danh bạ, nhìn chăm chăm dãy số Dư Tử Cường, ngón tay có chút không khống chế muốn gọi đi, nhưng cuối cùng vẫn không thể gọi.

Nếu chia tay, vậy thì nên cắt đứt hết cùng cửa mãi làm gì chỉ càng thêm đau đầu thôi, mặc dù lòng đau xót nhưng chỉ có thể vượt qua nỗi đau mới bắt đầu lại.

“Tử Cường, chúng ta không nên gặp nhau nữa”, trên gương mặt đầm đìa nước mắt của Đình Tiểu Nhiên xuất hiện nụ cười, sau đó xóa số liên lạc của Dư Tử Cường, ý định hoàn toàn cắt đứt quan hệ với anh.

Bởi vì chỉ có như vậy, cô mới có thể từ trong đau khổ bước ra thế giới bên ngoài.

63. Chương 63: Người Tới Cửa.

Dư Tử Cường uống rượu cả đêm, muốn mượn rượu giải sầu, sau đó lại về nhà riêng của mình tiếp tục uống, uống đến khi say mềm bất tỉnh nhân sự ngã xuống giường ngủ ngáy khò khò.

Hà Tuyết Phi đợi cả đêm không thấy Dư Tử Cường về, trong lòng có chút sốt ruột, đồng thời còn lo lắng anh lại đi tìm Đình Tiểu Nhiên, trong lòng bất an không sao bình tĩnh, nhưng lại chẳng dám biểu hiện quá rõ ràng, đành gián tiếp hỏi: “Dì ơi, đến bây giờ mà anh Tử Cường còn chưa về, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Nếu so sánh, trái lại bởi vì Dư Tử Cường đã chia tay Đình Tiểu Nhiên, Chung Mẫn Liên thấy rất vui, ngồi xem TV không chút lo lắng, “Cháu đừng lo không có chuyện gì đâu, lúc trước chưa quen Đình Tiểu Nhiên, Tử Cường đều luôn như vậy thường không trở về nhà ngủ, cứ vui chơi suốt đêm ở quán rượu là chuyện rất bình thường.”

“Nhưng mà bây giờ không giống, giờ anh ấy tức giận như vậy cháu thấy lo cho anh ấy ——”

“Với hiểu biết của dì, giờ chắc nó đang ở bên ngoài mượn rượu giải sầu, có thể đã uống đến say mềm tìm chỗ nào đó ngủ rồi, cháu không cần lo lắng đâu.”

“A, vậy mà còn không lo được sao lỡ như anh ấy say xỉn gặp phải chuyện gì nguy hiểm ở bên ngoài, thì không tốt đâu?”

“Sao hả, còn chưa gả vào đã bắt đầu lo lắng cho chồng tương lai sao?” Chung Mẫn Liên rất hài lòng biểu hiện của Hà Tuyết Phi, liền ghẹo cô.

Bởi vì quá lo lắng cho Dư Tử Cường, Hà Tuyết Phi không còn...thẹn thùng nữa, liền nói ra suy nghĩ trong lòng, “Dì à, hay là chúng ta ra ngoài tìm anh ấy đi?”

“Nửa đêm canh ba biết đi đâu mà tìm? Hơn nữa trên người cháu còn đang bị thương đi đứng không tiện, cháu cứ an tâm ở nhà dưỡng thương đi, qua hai ba ngày đi bảo đảm nó sẽ lại về.”

“Nếu qua hai ba ngày, anh ấy vẫn chưa trở về đây thì sao?”

“Vậy dì liền đến nhà Đinh Tiểu Nhiên đòi người, dì đã tra được địa chỉ nhà của cô ta rồi!”

“A ——”

“Tuyết Phi, đã khuya lắm rồi cháu đi ngủ đi, chuyện Tử Cường cháu không cần quá lo lắng cho nó thêm một chút thời gian để bình tĩnh lại, không nên vội vàng ép buộc nó quá, biết không?” Chung Mẫn Liên khuyên nhủ, hoàn toàn hiểu rõ nguyên nhân tối nay Dư Tử Cường không về.

Bà cần phải cho con trai thêm thời gian để quên Đinh Tiểu Nhiên.

Nghe lời khuyên của Chung Mẫn Liên, cho dù Hà Tuyết Phi có sốt ruột mấy cũng không dám biểu hiện ra nữa, dịu dàng nói: “Dạ, cháu về phòng nghỉ trước, dì, dì cũng nghỉ sớm đi nha.”

Cô không nên quá nôn nóng, càng nôn nóng lại càng làm hỏng việc, cô nhất định phải bình tĩnh.

Chuyện Chung Mẫn Liên tự sát ở công ty, làm cho dư luận xôn xao truyền đi khắp nơi khiến ai ai cũng đều biết, đương nhiên Hà Phương Quốc cũng biết, mặc dù rất bất mãn nhưng dấu sao đây là chuyện nhà người ta, ông không thể xía vào quá nhiều đành kiềm nén xuống tận đáy lòng, chuyên tâm làm việc.

Chung Mẫn Liên cho rằng qua hai ba ngày Dư Tử Cường sẽ trở về, nhưng đã qua ba ngày vẫn chưa về lại không chịu đi làm, điều này làm bà bắt đầu có chút lo lắng, vì vậy tự đến nhà Đinh Tiểu Nhiên tìm người.

Nghỉ ngơi qua hai ba ngày, vết thương trên người Hà Tuyết Phi cũng đã lành lại có thể đi bộ bình thường, lúc này đi theo Chung Mẫn Liên đến nhà Đinh Tiểu Nhiên tìm Dư Tử Cường.

Sáng sớm mẹ Đinh liền thức dậy làm bữa sáng, thấy cửa phòng Đinh Tiểu Nhiên còn đóng chặt, tâm trạng liền nặng nề, thở dài nói với cha Đinh: “Tiểu Nhiên đã tự giam mình trong phòng ba ngày rồi, tôi thấy rất buồn lòng.”

Cha Đinh ột ít vào miệng, dù không có lòng dạ để ăn nhưng cũng vẫn phải cố ép mình ăn chút gì đó, thở dài nói: “Muốn vết thương khép lại cần phải có thời gian, để con bé yên tĩnh chút đi. Nếu thấy nó không ổn, gọi điện cho Thiên Ngưng đến đây nói chuyện với nó đi.”

“Tôi cũng có nghĩ tới Thiên Ngưng, nhưng thân phận bây giờ của Thiên Ngưng không giống trước kia, tôi ngại gọi lắm.”

“Mặc dù thế, nhưng nếu thật không còn cách nào đành phải làm như vậy?”

“Được, tôi biết rồi, qua hai ngày nữa mà Tiểu Nhiên còn như vậy, tôi sẽ gọi điện thoại cho Thiên Ngưng để con bé đến đây một chuyến.” Mẹ Đinh đứng dậy, định dọn đĩa trống trên bàn ăn, ai ngờ chuông cửa vang lên, làm bà rất ngạc nhiên.

Không chỉ có mẹ Đinh kinh ngạc, cả cha Đinh cũng kinh ngạc, nghi người nhấn chuông cửa là Dư Tử Cường, sắc mặt liền hầm hầm giận dữ.

“Tôi đi mở cửa.” Mẹ Đinh suy nghĩ một chút, quyết định đi mở cửa, ai ngờ mở cửa không thấy Dư Tử Cường mà là thấy Hà Tuyết Phi người xuất hiện trên bài báo, suy đoán người đàn bà bên cô chắc là mẹ Dư Tử Cường.

Mẹ Đinh đoán được thân phận hai người kia, càng thêm không vui tức giận hỏi: “Hai người tới làm gì?”

Phương thức chào hỏi như vậy khiến Chung Mẫn Liên cảm thấy không vui, giễu cợt nói: “Quả nhiên gia đình xuất thân bản tiện không có giáo dục, nên mới dạy ra đứa con gái vô liêm sỉ.”

Mẹ Đinh biết Chung Mẫn Liên đang chờ người nào, vì bất bình cho đứa con mình đáng thương của mình, không thêm mời bà vào, cứ như vậy đứng ngoài cửa cãi nhau với bà, “Sáng sớm bà chạy đến nhà người ta ăn nói vô phép, vậy mà cũng có giáo dục lắm sao?”

“Tôi không thêm cãi nhau với bà, tránh làm mất thân phận của mình. Tôi tới tìm con trai tôi, gọi nó ra đây.”

“Buồn cười, con của bà sao lại ở nhà tôi?”

“Cái này phải hỏi con gái bà. Đinh Tiểu Nhiên đâu, gọi cô ta ra đây.” Chung Mẫn Liên không đợi mẹ Đinh mời vào, trực tiếp xông vào, quan sát hoàn cảnh bên trong, trên mặt lộ ra nụ cười khinh miệt, giễu cợt: “Gia đình như vậy mà cũng đòi làm xui gia với chúng tôi, đúng là si tâm vọng tưởng.”

“Này, tôi đâu có mời bà vào, sao bà tự đi vào thế?” Mẹ Đinh đi tới trước mặt Chung Mẫn Liên, ngăn lại đường đi không cho bà vào trong hơn nữa, trong lòng mặc kệ bà là quý bà giàu có thế nào, chỉ mong muốn xả giận giúp con gái, cho nên không cho bà ta nửa điểm mặt mũi, nói: “Tôi mặc kệ bà có thân phận gì, bà dám tự tiện xông vào nhà tôi chính là tự xông vào nhà dân, tôi có quyền thưa bà.”

“Với cái nhà rách nát này của bà, mời tôi vào, tôi cũng không thêm. Bà yên tâm, chỉ cần tìm được con trai, tôi lập tức đi ngay.”

“Tôi nói rồi, con của bà không có ở nơi này, bà lập tức rút ra ngoài cho tôi.”

“Bà nói thì tôi phải tin sao, lục soát mới biết chứ?”

“Sao bà có thể ngang nhiên xông vào, còn đòi lục soát nhà người ta hả?”

“Hừm?” Chung Mẫn Liên hừ lạnh, không đôi co với mẹ Đinh, quay qua nói với Hà Tuyết Phi: “Tuyết Phi, con vào trong tìm xem, có Tử Cường ở chỗ này không?”

“Dì, thật sự phải vào tìm sao?” Hà Tuyết Phi dĩ nhiên biết tự tiện xông vào nhà người khác lục soát là phạm pháp, cho nên có hơi sợ.

“Dĩ nhiên phải vào tìm, Tử Cường đã mất tích ba ngày, nơi này là nơi duy nhất nó có thể tới, tìm đi?”

“Nhưng đây là nhà của người ta, làm như vậy là phạm pháp?”

“Tất cả hậu quả để dì gánh, tìm đi?”

“A,” Hà Tuyết Phi thật sự cũng rất muốn tìm, cho nên ngoan ngoãn nghe lời đi vào lục soát không dám chống đối.

Mẹ Đinh chặn lại không cho cô vào, cảnh cáo nói: “Không cho phép ra oai ở nhà tôi, bất kể hai người ở bên ngoài ra oai thế nào nhưng ở chỗ này là do tôi quyết định.”

Chung Mẫn Liên cười xem thường, phản bác: “Bằng mọi giá hôm nay tôi phải vào trong lục soát, cùng lắm mua lại toàn bộ khu nhà ở đây thôi.”

“Tôi biết bà là người có tiền, nhưng bà cũng đừng có khinh người quá đáng chứ?”

“Là các người không biết liêm sỉ trước, đừng trách tôi khinh người quá đáng? Nếu con trai tôi không có ở chỗ này, thì cứ để chúng tôi lục soát có sao đâu?”

“Bà ——”

Cha Đinh vẫn luôn ngồi im nghe cuộc cãi vã của hai người, hiện giờ đã không còn sức chịu đựng, nổi trận lôi đình lớn tiếng quát, “Để bà ta tìm đi, tìm xong thì mau rút đi.”

Đinh Tiểu Nhiên ở trong phòng nghe được thấy tiếng cãi nhau, dường như trong đó có tiếng của Chung Mẫn Liên, vội vàng ra xem thử thì nhìn thấy Chung Mẫn Liên và Hà Tuyết Phi. Nhìn thấy hai người kia lòng cô càng buồn hơn, bất lực hỏi: “Bà chủ, sáng sớm bà tới nhà của tôi, có chuyện gì không?”

Chung Mẫn Liên nhìn bộ dáng đau khổ của Đinh Tiểu Nhiên liền cười vui vẻ, khinh thường nói: “Nếu không phải vì Tử Cường, tôi sẽ không tới nơi này đâu. Đinh Tiểu Nhiên, rốt cuộc cô đem giấu Tử Cường ở đâu rồi?”

“Cháu không có giấu anh ta, sau khi rời khỏi ngân hàng Thiên Tường, cháu chưa có gặp lại anh ấy lần nào nữa?”

“Cô nói láo, ba ngày rồi nó chưa có quay về, làm sao cô có thể chưa gặp qua nó chứ?”

“Tin hay không thì tùy, ba ngày nay cháu không có ra ngoài, mỗi ngày trừ cha mẹ ra chưa có gặp qua người nào hết?”

Lúc này Hà Tuyết Phi đã tìm sơ qua hết một lần, trở lại nói với Chung Mẫn Liên, “Dì ơi không có, không tìm thấy anh Tử Cường ở đây?”

Chung Mẫn Liên lấy được đáp án, không chỉ không tức giận, ngược lại còn phấn khởi, mặc Đinh Tiểu Nhiên cảm thấy như thế nào, châm chọc nói, “Xem ra Tử Cường nói được làm được, nói chia tay liền nhất định sẽ chia tay, nếu nó không ở đây, vậy chúng ta đi chỗ khác tìm. Đinh Tiểu Nhiên, nếu lúc đầu cô chịu nhận lấy số tiền tôi cho cô để chia tay Tử Cường, thì đâu phải rơi vào tình cảnh trắng tay hôm nay?”

Đinh Tiểu Nhiên mặt vô biểu tình nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không thiếu tiền. Nếu bà đã không tìm thấy Dư Tử Cường, như vậy xin mời về cho, đừng quấy rầy cuộc sống của gia đình chúng tôi, chuyện gia đình bà không liên quan gì đến chúng tôi.”

“Chết vẫn sĩ diện, nếu không ham tiền tại sao cứ bám theo Tử Cường không buông. Tôi đã điều tra qua, hiện giờ cô đã 28 tuổi, lớn hơn Tử Cường hai tuổi, nếu so với ra tuổi tác có hơi lớn nhưng đáng đáp của cô cũng đâu đến nỗi khó coi, sao đến bây giờ còn chưa gả đi, không phải do mắt nhìn quá cao đã tâm quá lớn hay sao?”

Bị Chung Mẫn Liên châm chọc, Đinh Tiểu Nhiên chỉ trầm mặc không trả lời lại một câu.

Nhưng mẹ Đinh lại không chịu nổi, cầm chổi lên xua đuổi người, “Cút ra ngoài cho tôi, biến, nơi này không hoan nghênh các người, đi ra.”

Chung Mẫn Liên nhìn cây chổi trong tay mẹ Đinh, buộc lòng phải thối lui ra cửa, vừa lui vừa cảnh cáo Đinh Tiểu Nhiên, “Đinh Tiểu Nhiên, cô tốt nhất đừng bám theo Tử Cường nữa, bằng không tôi sẽ không bỏ qua đâu?”

“Nếu bà không đi, tôi sẽ cho bà biết tay, cút ——” mẹ Đinh cầm chổi đuổi Chung Mẫn Liên và Hà Tuyết Phi ra ngoài, đóng cửa lại, tức giận mắng, “Giàu có thì đã sao, còn thua mấy bà bán rau cá ở chợ nữa kia, xem ra hôm nay mẹ đã biết mấy bà giàu có là thế nào rồi, hừm.”

Đinh Tiểu Nhiên đau lòng đứng khóc tại chỗ, trong đầu không ngừng nhớ lại những lời Chung Mẫn Liên nói —— xem ra Tử Cường nói được là làm được, nói chia tay liền nhất định sẽ chia tay.

Đúng vậy, đã ba ngày Dư Tử Cường không có liên lạc với cô, thật sự nói chia tay liền chia tay, rõ ràng trong lòng đã quyết định chia tay anh, nhưng sao cô vẫn thấy đau lòng như vậy?

Mẹ Đinh thấy con gái khóc thành như vậy, đau lòng tới an ủi cô, “Tiểu Nhiên, con đừng để ý tới lời bà ta nói, bà ta có hơn gì ai đâu, vậy mà còn có mặt mũi đi nói người khác?”

“Con gái ngoan, đừng khóc, mẹ thấy con như vậy rất đau lòng có biết không?”

“Mẹ, con không sao, rất nhanh sẽ bình thường lại thôi.” Đinh Tiểu Nhiên lấy tay lau đi nước mắt, nỗ lực nặn ra nụ cười, vậy mà nụ cười bây giờ của cô nhìn còn khó coi hơn cả lúc khóc.

Cha Đinh cũng đi tới, lấy tay vỗ vỗ bả vai Đinh Tiểu Nhiên, an ủi, khích lệ cô, “Tiểu Nhiên, có vài thứ phải bỏ xuống thì cứ bỏ xuống đi, xem như không bỏ được cũng phải bỏ, thứ thuộc về mình vĩnh viễn đều là của mình, không thuộc về mình cho dù cưỡng cầu mấy cũng cầu không được, thoải mái, thả lỏng tinh thần đi.”

“Đúng đó, mẹ Dư Tử Cường xem thường gia đình chúng ta, mà mẹ đây cũng không ưa gì bọn họ cả. Ý mình có mấy đồng tiền dơ bẩn thì lớn lắm chắc?” mẹ Đinh cũng đi theo khuyên, ngay cả bây giờ giọng điệu vẫn chưa bình thường lại, vẫn còn giận dữ đối với Chung Mẫn Liên.

“Cha, mẹ, con biết mình phải làm thế nào, hai người yên tâm con nhất định không bi quan nữa đâu. Con về phòng nghỉ trước, sau đó chuẩn bị sơ yếu lý lịch hai ngày nữa đi ra ngoài tìm việc.” Đình Tiểu Nhiên lại dùng tay lau đi nước mắt, nỗ lực không khóc, sau đó xoay người đi vào phòng mình.

Nhìn bóng lưng con gái rời đi, cha Đình và mẹ Đình liền thở dài, đau lòng không dứt.

Ngẫm nghĩ lại, Cha Đình quyết định phải gọi điện cho Tạ Thiên Ngưng, vì vậy nói với mẹ Đình: “Bà gọi điện thoại cho Thiên Ngưng, nói cho con bé biết tình trạng bây giờ của Tiểu Nhiên, có lẽ Thiên Ngưng có thể giúp Tiểu Nhiên cái gì đó? Cho dù không giúp được thì cứ xem như tìm người nói chuyện phiếm với nó cũng tốt, cả ngày rầu rĩ ở trong nhà sẽ càng tệ hơn thôi.”

“Được, tôi hiểu rồi. Chờ chút nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho Thiên Ngưng, giờ không còn sớm, ông mau đi làm đi tránh bị trễ giờ.”

“Ừ, bà ở nhà nhớ xem chừng Tiểu Nhiên.” cha Đình trước khi đi vẫn dặn dò lại một câu, ngoài mặt bình thường kì thực rất lo lắng cho con gái, vốn không ghét Dư Tử Cường, nhưng hành động hôm nay của Chung Mẫn Liên khiến ông càng thêm quyết tâm không cho bọn họ quay lại với nhau.

Sau khi Chung Mẫn Liên rời khỏi nhà họ Đình, tâm trạng cực kỳ tốt.

Hà Tuyết Phi không hiểu tại sao bà lại vui, nghi hoặc hỏi: “Dì ơi, chúng ta bị người ta cầm chổi đuổi ra ngoài mà dì còn vui sao?”

“Dĩ nhiên vui chứ, Tử Cường không đến tìm Đình Tiểu Nhiên liền chứng minh nó đã thật sự chia tay Đình Tiểu Nhiên, sao dì có thể không vui chứ?”

“Thật, có thật không?”

“Tuyết Phi, kể tiếp phải trông cậy vào cháu, cháu cố lên nha. Dì sẽ phái người đi dò hỏi xem giờ Tử Cường đang ở đâu, sau đó cháu hãy qua đó an ủi nó, chiều cố cho nó, làm như vậy nó nhất định sẽ cảm động mà thích cháu?”

“Dì, cảm ơn dì đã vì cháu mà làm nhiều việc như thế.”

“Vẫn là câu nói kia, muốn cảm ơn dì phải mau mau bước vào nhà họ Dư, làm con dâu của dì.”

“Dạ, cháu sẽ cố gắng.” Hà Tuyết Phi cúi đầu, xấu hổ trả lời, giống như chú nai ngơ ngác trông chờ vào tương lai tràn đầy hi vọng.

64. Chương 64: Không Còn Hy Vọng

Tạ Thiên Ngưng nhận được điện thoại của mẹ Đình, mới biết chuyện Đình Tiểu Nhiên xảy ra lớn đến như vậy, vội vàng chạy nhanh tới, dĩ nhiên cả Phong Khải Trạch cũng đi theo, một đường đảm nhiệm chức vệ sĩ.

Mấy ngày nay Đình Tiểu Nhiên chỉ lo co rúc trong thế giới bị thương của chính mình, căn bản không nghĩ tới sẽ nói chuyện này với ai khác, có chút bất ngờ thấy Tạ Thiên Ngưng xuất hiện trước mặt cô, “Thiên Ngưng, sao cậu lại tới đây?”

“Nếu không phải do dì gọi điện thoại nói ình biết, mình mà không đến đây có lẽ cậu cũng không định nói ình chuyện của cậu có đúng không?” Tạ Thiên Ngưng có chút tức giận, nhìn bộ dạng đau khổ ngồi trên giường của Đình Tiểu Nhiên, lòng cực kỳ đau xót.

“Nhất thời không biết phải nói sao.”

“Không thể nói thẳng việc này ra sao, chẳng lẽ cậu không xem mình là bạn thân của cậu sao?”

“Thiên Ngưng, thật xin lỗi, lần sau mình nhất định sẽ nói cho cậu. Chỉ có mình cậu tới thôi sao?”

“Khỉ con đang ngồi ngoài phòng khách xem ti vi.”

“Cậu thật hạnh phúc.” trên mặt Đình Tiểu Nhiên lộ ra nụ cười khổ, thấy tình cảm Tạ Thiên Ngưng và Phong Khải Trạch êm ấm hạnh phúc như thế, không khỏi tự ti cho cuộc tình của mình.

Thử nghĩ lại, chuyện của cô gặp lại có chút giống của Tạ Thiên Ngưng, chỉ tiếc người khác nhau nên kết quả cũng khác nhau.

Tạ Thiên Ngưng biết cô đau lòng vì cái gì, vì vậy nắm lấy tay cô, an ủi khích lệ cô, “Tiểu Nhiên, cậu đừng nản lòng, mình tin cậu nhất định có thể vượt qua được cửa ải khó khăn này.”

“Lúc trước mình vẫn cho rằng có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, cho nên mới ở cạnh Tử Cường, nhưng mà bây giờ mình mới hiểu được giữa chúng mình đã không thể nữa rồi.”

“Tiểu Nhiên, trước kia cậu đâu có như thế này, Đinh Tiểu Nhiên mình quen là người sẽ không dễ dàng bị đánh gục.”

“Sẽ không dễ bị đánh gục, cũng không đại biểu sẽ không bị đánh gục. Thiên Ngưng, cậu biết không, Chung Mẫn Liên chỉ vì muốn Tử Cường chia tay mình cứ nhiên dấm tạt, chuyện liên quan đến sống chết của mẹ mình, cậu nói Tử Cường có thể không thỏa hiệp sao? Chỉ vì lý do này chúng mình mới chia tay, mình không trách anh ấy muốn trách thì trách chính mình không thể khiến Chung Mẫn Liên thích mình.”

“Nếu Chung Mẫn Liên không thích cậu chỉ vì cậu không có gia thế, chuyện này mình có thể giúp cho cậu?”

Đinh Tiểu Nhiên trực tiếp cự tuyệt tâm ý tốt của Thiên Ngưng, “Thiên Ngưng, cảm ơn cậu đồng ý giúp mình, bất quá mình thật sự không cần.”

“Nếu cậu biến thành một người giàu có, tự nhiên Chung Mẫn Liên sẽ tặng thêm vài phần kính trọng đối với cậu, đến lúc đó cậu có thể ở cùng Dư Tử Cường rồi, không phải sao?”

“Dựa vào lừa gạt để có được hạnh phúc sẽ không bền lâu dài, vả lại mình tuyệt không xấu hổ xuất thân của mình.”

“Ý của mình là biến cậu thành một tiểu thư giàu có thật sự, không phải lừa gạt người ta.”

“Cậu có cách biến mình thành người giàu có sao? Nhưng nếu cậu định lấy tiền của cậu đưa mình vậy không cần đâu? Mình muốn tự mình kiếm tiền, có thì dùng không có thì thôi, không muốn lấy của người khác biến thành của mình.”

Đinh Tiểu Nhiên vẫn cố chấp như vậy khiến Tạ Thiên Ngưng chỉ biết im lặng, thở dài hỏi: “Vậy cậu định làm sao, thật sự chia tay Dư Tử Cường hả? Rõ ràng hai người đều thích nhau, tại sao cậu không cố gắng giành lấy, hay vốn dĩ cậu không thích Tử Cường?”

“Mình thích.” Đinh Tiểu Nhiên lập tức phản bác, nhưng nói thẳng mấy chữ đó ra thật sự không thể.

“Nếu thích, phải biết cố gắng giành lấy chứ. Hà Tuyết Phi đã không từ bất cứ thủ đoạn nào để giành lấy, còn cậu thì chỉ biết ở đây gặm nhấm nỗi đau, nếu cậu cứ tiếp tục ôm đau khổ một mình thì thật sự sẽ vuột mất hạnh phúc trong tầm tay đó.”

“Thiên Ngưng, hiện tại trong lòng mình cảm thấy rất phiền, đừng nói chuyện này nữa, hay là cậu dẫn mình ra ngoài đi dạo, sau đó mời mình ăn bữa tiệc thịnh soạn có được không?” Đinh Tiểu Nhiên nói lảng sang chuyện khác, không muốn nhắc tới những chuyện đau lòng này nữa.

“Được, cậu mau mau thay quần áo rồi rửa mặt đi, chúng ta sẽ đi ăn bữa tiệc thịnh soạn ngay bây giờ. Mình ra ngoài nói với khỉ con, để anh ấy đi về trước.” Tạ Thiên Ngưng biết tâm trạng Đinh Tiểu Nhiên không tốt, đang u mê lạc mất phương hướng cho nên không nên quá bức ép cô đưa ra quyết định, mà phải từ từ hành động.

Mẹ Đinh vẫn luôn đứng ngoài cửa nghe ngóng người ở bên trong nói chuyện, bởi vì cửa đang đóng cho nên không thể nghe rõ hết tất cả. Khi thấy Tạ Thiên Ngưng đi ra, liền hỏi thử: “Thiên Ngưng, Tiểu Nhiên sao rồi, nó không có chuyện gì chứ?”

Tạ Thiên Ngưng đóng cửa lại, khẽ thở dài, rầu rĩ đáp: “Tình trạng tựa hồ không tốt lắm, lần đầu cháu thấy cậu ấy mất hết ý chí chiến đấu như vậy, y như người mất hồn đó.”

Nghe Tạ Thiên Ngưng nói vậy, mẹ Đinh càng thêm đau lòng, “Lúc trước chia tay Điền Vĩ cũng không thấy nó đau lòng như thế, xem ra nó rất thích Dư Tử Cường, nhưng hết lần này tới lần khác mẹ Dư Tử Cường

luôn ý thói xem thường già đình chúng ta. Nói thật, dì không muốn gả Tiểu Nhiên cho gia đình như vậy, tránh khổ thân sau này.”

“Dì à, mọi chuyện rồi sẽ có cách giải quyết, dì đừng quá lo lắng mọi chuyện sẽ ổn ngay thôi, huống chi còn có con đây mà?”

“Thiên Ngưng, cháu có cách gì giúp Tiểu Nhiên không? Cháu bây giờ đã là bà chủ nhỏ nhà họ Phong, nên lời cháu nói ra sẽ có trọng lượng hơn rất nhiều. Nếu như cháu có thể giúp cho Tiểu Nhiên, dì vô cùng cảm ơn cháu.”

“Dì à, dì khách sáo với cháu làm gì, lúc trước cháu gặp khó khăn điều nhờ Tiểu Nhiên giúp đỡ cháu, giờ cũng phải đến phiên cháu giúp cậu ấy chứ. Chẳng qua Tiểu Nhiên không chịu nhận sự trợ giúp của cháu, nên cháu cũng không biết phải làm sao. Vả lại nếu suy nghĩ kỹ, cách của cháu cũng chưa chắc tốt lắm, hiện tại chỉ có thể đi bước nào hay bước nấy, trước cứ giúp cậu ấy thả lỏng tinh thần lại một chút rồi hãy tính tiếp.”

“Được, dì nghe lời cháu.”

Sau khi Tạ Thiên Ngưng đi ra, Đình Tiểu Nhiên không có lập tức thay quần áo, mà là ôm đầu gối ngồi ở trên giường ngẩn người, nỗ lực điều chỉnh tâm tình, sau một lúc mới cố gắng đi thay quần áo, trong lúc vô tình nhìn vào lịch bàn, thấy phía trên có ghi nhật ký ngày, cơ thể đột nhiên chấn động, mặt liền trắng toát, một tay run rẩy đặt vào trên bụng mình.

Vẫn chưa tới thời kỳ, không phải trúng thưởng rồi chứ?

“Mấy tháng trước còn rất bình thường, không nên tự hù dọa mình.” Đình Tiểu Nhiên tự an ủi mình, sau đó nhanh chóng mặc quần áo đang hoang, chạy chuốt lại một chút rồi ra cửa.

Lúc này Phong Khải Trạch đã rời đi trước, một mình Tạ Thiên Ngưng ngồi trong phòng khách chờ cô.

Tạ Thiên Ngưng thấy Đình Tiểu Nhiên đi ra, lập tức đứng dậy, thấy sắc mặt cô tái nhợt tựa hồ đang lo sợ, cho rằng cô quá đau lòng mới như vậy liền đi tới ghẹo cô, “Được rồi được rồi, cái mặt cậu sao cứ đau khổ hoài vậy hả? Ra ngoài dạo phố thì phải vui lên, bằng không người ta còn tưởng mình ăn hiếp cậu đó.”

Đình Tiểu Nhiên hít sâu một hơi, cố nặn ra nụ cười thật vui, “Được được được, bà Phong nói ra cái gì thì chính là cái đó, vậy bây giờ cậu có thể mời mình đi ăn một bữa tiệc thịnh soạn được chưa hả.”

“Đây mới là Đình Tiểu Nhiên mình quen chứ, hôm nay cậu muốn ăn bao nhiêu đều được, một nhà hàng không đủ vậy thì đi hai nhà hàng luôn cũng chẳng sao.”

“Đây là do chính miệng cậu nói, đến lúc đó mình ăn quá nhiều cậu đừng có khóc hu hu nha.”

“Cậu nghĩ mình sẽ khóc rống lên hu hu sao?”

“Trước kia sẽ, còn bây giờ thì, cậu mà khóc hu hu thì mình sẽ siết cổ cậu.”

“Thôi, nói nhiều vậy làm gì, mau lên đi, mình rất nóng lòng muốn được ăn thức ăn ngon đây. Mẹ, con đi trước, tối nay con không về nhà ăn tối đâu, cho nên khỏi chờ con.” Đình Tiểu Nhiên đem tất cả tâm sự giấu đi, không để lộ ra ngoài, kéo Tạ Thiên Ngưng đi ra cửa.

“Được, hai đứa đi chơi vui vẻ.” mẹ Đình nhìn nụ cười trên mặt con gái, mặc dù biết cô chỉ gượng cười cho vui, nhưng chỉ cần cô chịu cười, đó lại là chuyện tốt.

Có lẽ chỉ cần dựa vào Tạ Thiên Ngưng, bọn họ sẽ không cần sợ Chung Mẫn Liên nữa.

Trong ba ngày, Dư Tử Cường đều tự nhốt mình trong căn nhà riêng, tỉnh dậy liền uống rượu, say thì nằm ngủ, tỉnh rồi uống, say rồi ngủ tiếp, cả người y như một hủ chìm, mặt đầy râu ria, trên người không chỉ có mùi rượu còn có một mùi hôi thối.

Chung Mẫn Liên đến nhà Đình Tiểu Nhiên tìm không thấy Dư Tử Cường, cho nên phái người đi hỏi thăm một chút, không bao lâu liền tra ra được căn nhà riêng của anh, vì vậy dẫn theo Hà Tuyết Phi trực tiếp nhấn chuông cửa.

Lúc đó Dư Tử Cường mới vừa tỉnh lại, đang muốn đi tìm rượu, đột nhiên nghe thấy chuông cửa, suy nghĩ đầu tiên chính là Đinh Tiểu Nhiên tới tìm, vì vậy chạy thật nhanh ra mở cửa, song khi thấy rõ người ngoài cửa là ai, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, lạnh lùng hỏi: “Sao hai người tìm được nơi này?”

Anh chỉ dẫn có mình Đinh Tiểu Nhiên đến nơi này, những người khác đều không biết, cho nên vừa rồi chuông cửa vang lên anh cứ nghĩ là Đinh Tiểu Nhiên, ai ngờ ——

Chung Mẫn Liên nhìn bộ dạng con trai của mình biến thành thế này, vừa đau lòng vừa tức giận, liền mắng: “Nhìn bộ dạng của con kìa, con còn thua mấy tên lưu manh trên đường phố gấp trăm ngàn lần đó.”

Dư Tử Cường không để ý lời giáo huấn của Chung Mẫn Liên, đi vào trong nhà tiếp tục tìm rượu uống.

Chung Mẫn Liên đi theo vào, thấy trên đất chất đầy chai rượu nằm lán lộn khắp nơi, càng thêm tức giận, “Tử Cường, vì một cô gái mà biến mình thành như vậy có đáng không?”

“Vậy mẹ vì cô ta hại con trai mình thê thảm như vậy có đáng không?” Dư Tử Cường cầm chai rượu hỏi ngược lại, hỏi xong liền uống một ngụm lớn giống y như cái xác không hồn, không hề biết giận.

“Mẹ làm vậy cũng vì muốn tốt cho con, cô Đinh Tiểu Nhiên kia cũng đã gần 30 rồi mà còn chưa có gả đi, nếu không phải vì đáng đáp quá khó coi thì nhất định đã tâm cô ta quá lớn.”

“Được rồi, con không muốn nghe những lời mẹ nói nữa, mẹ đã tìm tới đây, vậy con liền đi nơi khác để mẹ không tìm được.”

“Đi đâu?”

“Đi xài cho hết cái mạng này.”

“Con —— con đang trả thù mẹ sao?”

“Mẹ là mẹ của con, làm sao con dám trả thù mẹ chứ? Chỉ là tim con đã chết, con muốn sống thế nào thì tùy con. Con không thể đứng nhìn mẹ bị con ép chết, nên con đã đồng ý chia tay Tiểu Nhiên, nhưng con không có hứa với mẹ cuộc đời sau sẽ sống như thế nào.” Dư Tử Cường cười lạnh nói, đặt chai rượu trong tay xuống, sau đó cầm lên ví tiền đi ra ngoài, từ đầu đến cuối không thèm nhìn Hà Tuyết Phi một cái, trực tiếp lướt qua người cô.

Hà Tuyết Phi cảm thấy hiện tại y như tiết trời vào đông rét lạnh vô cùng, cả con tim đều bị đông cứng, vốn dĩ còn có hi vọng nhưng vào giờ khắc này lại thành vô vọng.

“Tử Cường —— Tử Cường ——” Chung Mẫn Liên chạy theo, muốn gọi Dư Tử Cường về.

Nhưng vô dụng, Dư Tử Cường đã ngồi vào trong xe, lái đi không hề quay đầu lại.

65. Chương 65: Rất Mâu Thuẫn.

Lần này Dư Tử Cường bỏ đi khiến Chung Mẫn Liên vừa tức vừa lo lắng, tâm trạng đã không vui còn phải đi an ủi Hà Tuyết Phi, “Tuyết Phi, Tử Cường bị đả kích mạnh nên cách hành xử có hơi chút quá đáng, cháu đừng chấp nhất gì nó, có được không?”

Mặc dù Hà Tuyết Phi đau khổ nhưng vẫn cố giả bộ như không sao, hiền hòa trả lời, “Dì à, dì yên tâm, cháu không trách anh Tử Cường, chỉ cần anh ấy không giận cháu là đã mừng lắm rồi”.

“Thật là đứa bé hiểu chuyện, nhất định cặp mắt Tử Cường có vấn đề, chứ vì sao nó lại không thích cháu chứ?”

“Dì à, chuyện này sợ rằng rất khó cưỡng cầu, nếu Tử Cường đã không thích cháu, cháu nên thành toàn cho anh ấy và Đinh Tiểu Nhiên thôi.” Hà Tuyết Phi nói ra lời trong lòng, mục đích là muốn thăm dò xem Chung Mẫn Liên có vì Dư Tử Cường biến thành như vậy mà mềm lòng không?

Bất quá kết quả thăm dò khiến cô rất hài lòng.

Chung Mẫn Liên vừa nghe thành toàn cho Dư Tử Cường và Đinh Tiểu Nhiên, lửa giận liền bốc cháy, kịch liệt phản đối, “Không được, dì tuyệt đối không cho loại người như Đinh Tiểu Nhiên bước vào nhà họ Dư.”

“Dì ——”

“Được rồi, những lời này cháu đừng nhắc nữa. Vết thương trên người cháu cũng đã lành lại nhiều rồi, có lẽ cháu nên trở về nhà gặp lại mẹ mình, hôm nay không cần đi theo dì, cháu về đi.” Đầu tiên Chung Mẫn Liên nghiêm nghị cảnh cáo, sau đó hòa nhã nói, rồi tự mình rời đi.

Hà Tuyết Phi nhìn theo bóng lưng Chung Mẫn Liên rời đi, tâm trạng cực kỳ phức tạp, vừa muốn giành được Dư Tử Cường, nhưng lại thấy cứ nài nỉ ép buộc cũng chưa chắc chiếm được hạnh phúc chân chính, khiến lòng cô cực kỳ mâu thuẫn.

Đột nhiên, Hoắc Thanh Cúc từ bên cạnh đi ra làm cô giật mình, “Mẹ, sao mẹ lại xuất hiện ở chỗ này?”

“Vậy sao con lại ở chỗ này?”, Hoắc Thanh Cúc tức giận hỏi ngược lại, bất quá rất nhanh thay đổi sắc mặt, liền nói : “Tuyết Phi, hiện tại Dư Tử Cường và Đinh Tiểu Nhiên đã chia tay, Chung Mẫn Liên lại ra sức giúp con con cần phải cố gắng hết sức, có biết không?”

“Vậy thì sao chứ, Tử Cường vẫn không yêu con.” Hà Tuyết Phi thở dài trả lời, vẫn cứ muốn giành được trái tim của Dư Tử Cường.

“Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, chỉ cần con kết hôn với nó xong, chẳng lẽ nó vẫn có thể làm ngơ bà xã của mình sao? Huống chi sau khi gả cho nó, chúng ta có thể lật ngược tình thế không cần trốn tránh chủ nợ nữa.”

“Mẹ, nếu dì và Tử Cường biết thân phận thật của chúng ta, dù con có gả cho Tử Cường thì những ngày tháng sau này vẫn được sống yên lành sao? Nói không chừng tới lúc đó Tử Cường sẽ đòi ly hôn con, kết quả chúng ta vẫn chỉ còn lại hai bàn tay trắng.”

Nói đến chuyện này, bỗng nhiên Hoắc Thanh Cúc liền giật mình, thành thật gật đầu, “Đúng vậy, sao mẹ không nghĩ tới chuyện này chứ? Chung Mẫn Liên là một người rất háms lợi, một khi biết thân phận thật của chúng ta, cho dù con kết hôn với Dư Tử Cường rồi, bà ta vẫn có thể đuổi con ra khỏi nhà đến khi đó chúng ta vẫn chỉ còn lại hai bàn tay trắng.”

“Trừ phi Tử Cường thật lòng yêu con, bằng không dù con đã gả cho anh ấy, kết quả e rằng còn thảm hơn cả bây giờ.”

“Nói cũng phải, nhưng chẳng lẽ cứ bỏ qua cơ hội tốt như vậy sao?” Hoắc Thanh Cúc không đành lòng buông tha, bằng mọi giá phải nghĩ ra cách phá đi cục diện bây giờ, hơn nữa càng nghĩ phương thức càng thâm độc, cuối cùng nghĩ ra một kế rất hiểm, “Tuyết Phi, trước mắt chúng ta cần phải giải quyết cho xong khoản nợ nần, cho nên con phải nghĩ cách lấy cho bằng được tiền của Chung Mẫn Liên, rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đấy thôi.”

Đối với kế sách này, Hà Tuyết Phi không thể nào đồng ý, liền phản đối, “Ý mẹ là kêu con đi lừa dì sao? Dì đối xử với con rất tốt, nếu con làm vậy với dì, chẳng phải là mất hết lương tâm rồi sao?”

“Đầu năm nay, giá lương tâm đáng được mấy đồng chứ, dù con người có lương tâm mấy cũng đâu thể kiếm ra đồ ăn ngon chứ.”

“Mẹ ——”

“Đừng nhiều lời nữa, quyết định thế đi. Mới vừa rồi mẹ đã thấy bộ dạng của Dư Tử Cường, sau khi nó chia tay Đinh Tiểu Nhiên liền biến mình thành kẻ bê tha đắm chìm trong men rượu, nói không chừng sau này sẽ càng tồi tệ hơn, nếu cứ tiếp tục vậy không chừng Chung Mẫn Liên sẽ mềm lòng, sẽ để cho nó ở cạnh Đinh Tiểu Nhiên, đến lúc đó cả chì lẫn chày đều mất hết. Thừa dịp giờ con đang được Chung Mẫn Liên tín nhiệm, mau mau tranh thủ lấy của bà ta một ít, sau đó chúng ta cao bay xa chạy.” Hoắc Thanh Cúc chỉ một lòng nghĩ cách lấy tiền trả nợ, thay đổi những ngày sống khổ sở, căn bản không để ý tâm trạng khó xử của Hà Tuyết Phi.

Hà Tuyết Phi vẫn còn do dự, không thể nào đưa ra quyết định, “Mẹ, cho con chút thời gian để con suy nghĩ lại có được không?”

“Cần gì suy nghĩ, cứ quyết định thế đi nếu như không lấy được tiền trả nợ, mẹ sẽ bán con.”

“Mẹ, con là con gái mẹ, sao mẹ lại không suy nghĩ cho con chút nào vậy?”

“Con còn biết mẹ là mẹ con à, mẹ là mẹ của con sao con không chịu nghĩ ẹ chứ? Mẹ nuôi con khôn lớn bộ dễ lắm sao?”

Trong lúc hai mẹ con cãi vã, đột nhiên có mấy tên lưu manh xuất hiện bao vây bọn họ, trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười xấu xa, còn có người nhìn Hà Tuyết Phi say đắm, “Hoắc Thanh Cúc, bà cũng biết tìm chỗ trốn lắm, nhưng cuối cùng vẫn bị anh em chúng tôi dễ dàng tìm ra?”

“Các người, vì sao các người lại tìm được nơi này?” Hoắc Thanh Cúc hết hoảng, muốn chạy trốn nhưng đường đi đã bị chặn cản bản không thoát được, cửa phía sau bị khóa chặt, không thể vào được, chỉ có thể bất động đứng tại chỗ.

“Dễ thôi, mấy ngày trước con gái bà xuất hiện trên báo cùng với một nhân vật lớn, muốn chúng tôi không biết cũng khó lắm?”

“Nguyên lai là như vậy.” Nghe nói như thế, mặt Hà Tuyết Phi liền biến thành trắng, Hoắc Thanh Cúc càng thêm khó coi, không ngờ đến tờ báo kia tiết lộ hành tung của bọn họ, vậy mà lúc trước bà còn vui mừng vì nó nữa chứ.

“Bớt nói nhảm đi, mau trả tiền lại cho chúng tôi.”

“Nếu hôm nay vẫn không có tiền, vậy để con gái bà lại cho chúng ta hưởng thụ một chút đi, ha ha ——”

“Không được.” Hà Tuyết Phi giang hai tay che chắn trước ngực cảnh giác nhìn mấy tên lưu manh này, chỉ nghĩ tới chuyện bọn họ chạm vào thân thể cô thì đã thấy sợ, chớ nói chi thật sự để cho bọn họ đụng vào.

“Không muốn thì trả tiền.”

“Tôi, tôi không có tiền.”

“Quý mới tin hai người không có tiền. Bây giờ hai người đang ở cùng chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, sao có thể không có tiền chứ?”

“Tôi thật sự không có.” Hà Tuyết Phi vẫn cố gắng giải thích, nhưng Hoắc Thanh Cúc lại cắt ngang lời cô, ôn hòa nói chuyện với mấy tên lưu manh, “Các người đã biết con gái tôi đang quen chủ tịch ngân hàng Thiên Tường, vậy các người còn sợ chúng ta không có tiền trả nữa sao? Bây giờ tình cảm hai đứa nó vẫn chưa ổn định, chờ sau khi hai đứa kết hôn rồi, số tiền này chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng nếu các người cứ ép buộc, để Dư Tử Cường biết chúng tôi thiếu một số tiền lớn chỉ sợ sẽ không còn thích con gái tôi, đến lúc đó hôn sự này sẽ thất bại, cho dù các người có giết chúng tôi thì chúng tôi vẫn không có tiền để trả, có đúng không?”

Mấy tên lưu manh nghe Chung Mẫn Liên nói những lời này, có chút do dự vì vậy cùng nhau thảo luận.

“Tôi cảm thấy bà ta nói rất có lý.”

“Đúng là rất có lý, số tiền lớn thế nhất định bọn họ không thể nào trả nổi, nhưng nếu có ngân hàng Thiên Tường ra mặt thì sẽ khác.”

“Giờ làm gì, thả bọn họ đi sao?”

“Dù sao chúng ta đã tìm ra bọn họ, bọn họ chạy không thoát đâu cứ tạm tha cho họ đi, chúng ta cứ âm thầm giám sát, đợi bọn họ có tiền thì sẽ trả cho chúng ta, đến lúc đó cũng chưa muộn.”

“Ừm, đây là một cách tốt cứ quyết định thế đi.”

Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi nghe rất rõ những lời bọn họ nói, trong lòng sợ hãi dựng tóc gáy, nhưng lại không thể không nhắm mắt đối mặt.

Sau khi mấy tên lưu manh bàn luận xong, trực tiếp nói: “Hoắc Thanh Cúc, chúng tôi sẽ cho các người thêm một thời gian, nhưng các người đừng nên có ý đồ bỏ trốn, bằng không chúng tôi sẽ vạch trần chuyện của các người ra đó.”

“Tôi nhất định không trốn, nếu như có tiền nhất định sẽ sớm trả lại cho các người.”

“Nhớ đó, các anh em chúng ta đi.”

Có một tên lưu manh còn chưa chịu đi, ánh mắt thâm tà nhìn chằm chằm bộ ngực Hà Tuyết Phi, cả nước miếng cũng muốn chảy xuống, lời nói ra khỏi miệng điều là những lời lẽ thô tục, “Thật là quá chuẩn, rất muốn ôm một chút cho thỏa thích.”

Hà Tuyết Phi nghe những lời này, thân thể run rẩy sợ hãi, hơi lùi ra sau, lấy tay che chắn chính mình cảnh cáo nói: “Anh, anh tốt nhất đừng có làm vậy.”

“Yên tâm, tôi biết nặng nhẹ, nếu như bây giờ chạm vào cô sao chúng tôi có thể lấy được tiền chứ?” Tên lưu manh thu hồi ánh mắt thâm tà, nhanh chóng đuổi theo mấy người phía trước.

Lúc này Hà Tuyết Phi mới thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ kế tiếp lại phải đối mặt vấn đề khó khăn mới.

Hoắc Thanh Cúc suy nghĩ cẩn thận, quyết định ra tay ở phía Chung Mẫn Liên, vì vậy ra lệnh Hà Tuyết Phi, “Tuyết Phi, bắt đầu từ bây giờ bất kể con dùng biện pháp gì, nhất định phải lấy được tiền của Chung Mẫn Liên.”

Hà Tuyết Phi rất ghét cách làm này, nhưng khi nghĩ đến mấy tên ... lưu manh kia, lại sợ bọn họ làm ô uế mình, dưới quyền hành không thể làm gì khác hơn là lựa chọn bảo vệ bản thân trước, gật đầu đáp ứng, “Con sẽ ráng hết sức.”

“Không phải ráng hết sức, mà là nhất định phải làm được.”

“Mẹ, tiền ở trong túi người ta, mẹ kêu con làm sao lấy đây?”

“Đương nhiên là thò tay vào lấy, không đưa tay vào thì sao lấy ra được?”

“Nếu như nói thò tay vào, không chừng còn chưa lấy được tiền đã bị người phát hiện rồi.”

“Vậy sao con không chịu động não một chút chứ?”

“Mẹ——” Hà Tuyết Phi tức giận, oán trách nói: “Nếu như không phải do mẹ và ba ham mê cờ bạc, chúng ta đâu đến nỗi rơi vào hoàn cảnh này chứ? Rõ ràng là các người làm sai, tại sao bắt con gánh chịu?”

Hoắc Thanh Cúc rất ghét nghe Hà Tuyết Phi oán trách, mắng cô, “Thế nào, lớn rồi, đủ lông đủ cánh muốn bay một mình sao?”

“Điều nói trên đời này chỉ có mẹ thương con, nhưng con lại không cảm nhận được chút tình thương nào của mẹ, mẹ không thương con giống như dì. Có lúc con thật sự rất hoài nghi mình có phải con gái mẹ không?”

“Con đang ăn nói bậy bạ gì đó?”

“Con không nói bậy, con chỉ đang nói sự thật. Nếu con là con ruột của mẹ, vậy tại sao mẹ luôn đối xử lạnh nhạt với con như vậy chứ?”

“Con câm miệng ẹ.” Hoắc Thanh Cúc tức giận, tát Hà Tuyết Phi một cái, tiếp tục rầy la cô, “Mẹ nói cho con biết, giờ con không muốn làm cũng phải làm, không lấy được tiền mẹ sẽ ở trước mặt Chung Mẫn Liên nói ra hết tất cả, để cho con không còn một chút hi vọng nào cả.”

“Mẹ, mẹ thật sự rất quá đáng.” Hà Tuyết Phi che đi gương mặt bị đánh, khóc lóc chạy đi, trong lòng rất đau, thật mong muốn có người yêu thương cô.

Trên đời này còn có rất nhiều người, chẳng lẽ không có người nào yêu cô sao?

66. Chương 66: Quên Hết Tất Cả.

Dư Tử Cường rời khỏi căn nhà riêng của mình, không còn chỗ đi đành chạy quanh dưới lầu Đình Tiểu Nhiên, có điều anh không dám đi lên chỉ biết ngồi giữa mặt nước nhìn nhớ đến bóng người bên trong, trong lòng càng thêm chán ghét cho bản tính yếu hèn của mình.

Từ trước đến nay anh luôn cho rằng bản thân mình có thể định đoạt tất cả mọi chuyện, nhưng bây giờ mới biết thật ra không phải, anh căm ghét bản thân mình khi rơi vào tình cảnh bất lực này.

Đúng lúc mẹ Đình đi mua đồ trở về, thấy có một chiếc xe đỗ dưới lầu nhà mình trông rất quen, liền bước chậm lại cẩn thận quan sát, lúc này nhìn thấy Dư Tử Cường, mặc dù bộ dạng của anh trông rất bi thảm nhưng cơn giận của bà vẫn còn cao đến ngút trời, bà bước lại hỏi: “Cậu còn dám vác mặt tới nơi này sao?”

Dư Tử Cường không ngờ sẽ gặp mẹ Đình vào lúc này, vì vậy xuống xe nói với bà, “Chào dì, dì khỏe không?”

“Gặp mặt cậu là thấy không khỏe rồi, cậu đi đi, sau này đừng đến đây nữa, nhất là đừng có vác cái bản mặt cậu đến tìm con gái tôi.”

“Dì à, cháu thật sự xin lỗi, Tiểu Nhiên có khỏe không dì?” Dư Tử Cường biết mẹ Đình giận mình về việc gì, anh cũng biết giải thích nhiều chỉ toàn là viện cớ, đành nói xin lỗi thôi.

“Khỏe, rất là khỏe nữa kìa, giờ nó đang cùng bạn ra ngoài ăn một bữa tiệc thịnh soạn. Sau này cậu đừng đến đây nữa, trở về nói ẹ cậu biết đừng đến đây gây sự, đừng có thấy chúng tôi là dân đen bình thường mà dễ bắt nạt, hừm.”

“Cái gì, mẹ cháu tới đây sao?” Dư Tử Cường rất bất ngờ, không nghĩ tới Chung Mẫn Liên lại làm đến mức độ này.

“Đâu chỉ mẹ cậu, ngay cả cô gái trên báo kia cũng tới. Người sang giàu như các vị đây chúng ta với không nổi, cho nên mong các vị sau này đừng có đến quấy rầy chúng tôi nữa.”

“Hà Tuyết Phi.”

“Tôi không cần biết cô ta là ai, tóm lại tôi không muốn dính líu gì đến các người nữa, cậu lập tức rút đi.”

“Dì ơi, cháu muốn gặp mặt Tiểu Nhiên.”

“Nó không có ở đây, nói đi du lịch với bạn rồi, mấy ngày này nó sẽ không về đâu, cậu đừng tới tìm nó nữa, rút đi, rút đi, rút đi, rút đi ——” Mẹ Đình vì không muốn Dư Tử Cường bám theo Đình Tiểu Nhiên, đành bịa ra lời dối.

Dư Tử Cường biết mẹ Đình nói dối, nhưng vì không muốn chọc bà giận hơn liền không cãi lại, ngồi lên xe của mình lái xe rời đi. Mẹ Đình tức giận như vậy, có thể nhận ra Tiểu Nhiên đau khổ đến cỡ nào.

Cô khổ càng khiến anh khổ sở nhiều hơn.

Lúc này ở trong nhà hàng, Đình Tiểu Nhiên không ngừng ăn, mặc kệ bộ dạng ăn uống của mình thế nào chỉ lo cắm đầu ăn, ngoại trừ ăn, cô không muốn nghĩ đến những chuyện khác.

Tạ Thiên Ngưng ngồi đối diện nhìn cô ăn, bất đắc dĩ lắc đầu khuyên một câu, “Tiểu Nhiên, cậu đang hưởng thụ món ngon hay đang hành hạ chính mình vậy?”

“Đương nhiên hưởng thụ món ngon, mấy ngày nay mình chưa ăn gì cả, rất là đói bụng, giờ có nhiều món ngon như vậy dĩ nhiên phải ăn cho đủ vốn! Ừm, —— ngon quá.” Đình Tiểu Nhiên vừa ăn vừa trả lời, trong miệng chất đầy thức ăn, còn chưa kịp nuốt xuống lại nhét tiếp đồ ăn vào trong miệng.

“Cậu ăn chậm một chút, coi chừng nghẹn. Mình thấy cậu chả giống hưởng thụ mà giống hành hạ bản thân mình thì có. Tiểu Nhiên, nếu đau khổ vậy sao không tìm Dư Tử Cường nghĩ cách để Chung Mẫn Liên chấp nhận cậu, so với tự hành hạ bản thân mình còn tốt hơn. Vả lại hai người đều yêu nhau, tại sao không cố gắng để được ở cạnh nhau chứ?”

“Thiên Ngưng, nếu cậu thật sự suy nghĩ à, thì đừng nhắc đến người này nữa có được không?”

“Sao cậu cứ trốn tránh vấn đề này mãi thế? Đinh Tiểu Nhiên trước kia mình quen không phải như vậy, bất kể cậu lúc trước có gặp khó khăn gì cũng sẽ cố gắng đối mặt giải quyết tất cả, nhưng cậu bây giờ lại cứ luôn lẩn trốn vấn đề, Tiểu Nhiên, chẳng lẽ cậu thấy Dư Tử Cường không đáng giá để đoạt lại sao?”

“Không phải không đáng giá, mà là giành không được. Thiên Ngưng, đừng nói chuyện này nữa, làm mất hết khẩu vị rồi, hi hi!” Đinh Tiểu Nhiên nỗ lực nặn ra nụ cười, kiên quyết không để mình khóc, vì muốn không cho nước mắt rơi xuống liềm mạng ắn.

Tạ Thiên Ngưng nhìn bộ dạng Đinh Tiểu Nhiên, vừa tức vừa đau lòng, lấy điện thoại di động ra gọi cho Dư Tử Cường, nhưng vừa mới nhấn nút gọi liền bị Đinh Tiểu Nhiên ngăn lại.

Đinh Tiểu Nhiên lo lắng Tạ Thiên Ngưng sẽ gọi điện thoại cho Dư Tử Cường, liền nắm lấy tay cô, nghiêm túc hỏi: “Thiên Ngưng, cậu muốn gọi điện thoại cho ai?”

“Gọi Dư Tử Cường tới, để cho hai người đối mặt nhau nói rõ mọi chuyện.”

“Không được.”

“Tại sao?”

“Không tại sao cả, tóm lại không được là không được, nếu cậu gọi điện thoại cho anh ấy, vậy mình sẽ đi ngay.”

“Tiểu Nhiên —— ”

“Thiên Ngưng, mình biết cậu muốn giúp mình, nhưng chuyện này cậu không giúp mình được đâu, càng làm như vậy chỉ khiến Tử Cường khó xử thêm, anh ta kẹp giữa mình và Chung Mẫn Liên đã khổ lắm rồi, mình không muốn gây thêm đau khổ cho anh ấy nữa, cho nên —— ”

“Cho nên cậu lựa chọn để chính mình đau khổ, đúng không?”

Đinh Tiểu Nhiên cười khổ, không trả lời câu hỏi của Tạ Thiên Ngưng, tiếp tục ắn, dùng im lặng để trả lời tất cả câu hỏi.

Tạ Thiên Ngưng biết tâm trạng hiện giờ của cô, cho nên cất điện thoại đi không gọi cho Dư Tử Cường nữa, thở dài nói: “Yêu một người, thật ra là hi vọng người ấy được vui vẻ hạnh phúc, mình có thể hiểu nỗi khổ tâm của cậu. Sớm biết hai người có kết cuộc như vậy, lúc đầu mình sẽ không gán ghép hai người lại với nhau đâu.”

“Có phải cậu đang đau lòng lắm không?” Đinh Tiểu Nhiên cười hi hi chọc ghẹo.

“Có chút chút.”

“Nếu cậu cảm thấy có lỗi với mình, vậy giúp mình tìm một công việc khác tốt hơn đi, bắt đầu từ bây giờ mình sẽ cố gắng chuyên tâm vào sự nghiệp, cố kiếm thật nhiều tiền, gạt bỏ chuyện tình cảm sang bên.”

Tạ Thiên Ngưng xem thường nhìn cô, tức giận nói: “Gạt bỏ chuyện tình cảm sang bên, có phải cậu cũng muốn gạt luôn mình không?”

“Ai da, bà chủ nhỏ của tôi ơi, cậu đừng có vạch lá tìm sâu qua lời mình nói chứ? Lúc trước bị Tiêu Vũ Huyền quây đến cả công việc cũng không còn, sau đó đi làm ở ngân hàng Thiên Tường, kết quả chưa có chút thành tích gì lại bị người ta đuổi, mình không muốn mất tình và mất luôn cả sự nghiệp, nếu như mình đã không có được tình yêu, vậy mình cần phải cố giành lấy sự nghiệp, bất quá trở thành nữ cường nhân cũng không tệ lắm.”

“Nhưng làm nữ cường nhân sẽ rất mệt.”

“Mình thích. Hiện tại công việc tốt rất khó tìm, nếu mình nộp đơn xin vào một công ty nào đó, không chừng nhờ Tiêu Vũ Huyền kia lại tới giờ trò quỷ, đến lúc đó mình vẫn lại bị đuổi đi cho nên cần phải lợi dụng tài nguyên sẵn có. Thiên Ngưng, giúp mình nha, ít khi mình mở miệng nhờ người khác lắm, cậu giúp mình đi.”

“Chuyện này sao ——” Tạ Thiên Ngưng cố ý giả bộ do dự, thật ra trong lòng đã đồng ý bất quá vẫn cảnh cáo trước, “Tiểu Nhiên, chuyện công việc không phải việc lớn gì nhưng công việc giao cho cậu lại không nhỏ đâu, không biết cậu có đồng ý không?”

“Công việc gì?”

“Giờ Phong Thị đế quốc đang cần tổng giám đốc điều hành, mình cảm thấy cậu rất thích hợp, bất quá nếu cậu trở thành tổng giám đốc rất có thể sẽ trở thành tiêu điểm chú ý trên báo, mà thành nhân vật tiêu điểm thì sẽ có rất nhiều vấn đề lớn xảy ra mình nghĩ cậu biết rất rõ mà.”

“Tổng giám đốc điều hành của Phong Thị đế quốc, Wow, vị trí này quá lớn đi, mình có thể đảm nhiệm sao?” Đinh Tiểu Nhiên kinh ngạc đến mức muốn rớt cặp mắt ra, có chút bất ngờ khi mình bay lên cao quá.

Nếu thật vào Phong Thị đế quốc làm việc, cô sẽ phát tài rồi!

“Năng lực làm việc của cậu như thế nào mình đây biết rất rõ, nhất định có thể đảm nhiệm, hiện tại chỉ chờ cậu đồng ý hay không thôi.”

“Thiên Ngưng, cậu đem Phong Thị đế quốc đưa vào tay mình, cậu không sợ bị người ta nói xấu sau lưng sao?”

“Đây là cha kêu mình và khỉ con tìm người, ai lại nói xấu chứ? Như vậy đi, cho cậu vài ngày để suy nghĩ nếu như quyết định rồi thì gọi điện nói mình biết. Nhưng đừng suy nghĩ lâu quá, vị trí tốt sẽ không phải vô thời hạn để chờ cậu đâu.”

“Được, mình sẽ suy nghĩ kỹ, nhất định nhanh chóng cho cậu câu trả lời. Nói chuyện với cậu mãi thức ăn cũng muốn lạnh rồi, không được mình phải ăn nhanh cho xong.” Tâm trạng của Đinh Tiểu Nhiên liền tốt lên rất nhiều, không còn lấy thức ăn để giảm bớt đau khổ, mà đang hưởng thụ món ngon.

Tạ Thiên Ngưng cũng nhận thấy trong lòng rất vui, sau đó cầm ly sữa tươi lên định uống, ai ngờ lại thấy Điền Vĩ ở bên ngoài tựa hồ đang giám sát hai người, vì vậy trừng mắt liếc nhìn hắn một cái không vui nói: “Tiểu Nhiên, tên Điền Vĩ đó đang ở bên ngoài kia!”

“A ——” Đinh Tiểu Nhiên có chút kinh ngạc, đảo mắt nhìn lại quả thật thấy Điền Vĩ ở bên ngoài, buồn bực nói một câu, “Đừng để ý tới hắn.”

Điền Vĩ đứng ở ngoài cửa nhà hàng hút thuốc lá, cả người gầy đi rất nhiều không còn phong độ như trước, nhìn qua không có chút tinh thần gì, nhưng lại vẫn kiên trì chờ ở bên ngoài, dù bị phát hiện cũng không chịu rời đi đứng hút thuốc liên tục canh chừng.

Nhìn sao Tạ Thiên Ngưng cũng cảm thấy Điền Vĩ đến không phải có ý tốt, vì vậy nhắc nhở: “Tiểu Nhiên, cậu vẫn nên đề phòng hắn ta một chút, dường như Điền Vĩ không còn giống như trước, mình thấy hình như hắn đang có ý đồ gì đó với cậu.”

“Có lẽ vậy.” Đinh Tiểu Nhiên cũng không để tâm nhiều đến Điền Vĩ, nhìn hắn một cái cười khinh thường, tiếp tục ăn xem hắn ta như người tàng hình.

“Mình đang nói nghiêm túc, Điền Vĩ không phải loại người tốt lành gì đâu, trước kia mình không biết nhưng bây giờ lại rất nhạy cảm với loại người này, cậu không được đến gần hắn ta nữa, biết không?”

“Dạ bà chủ nhỏ của tôi ơi, cậu còn dài dòng hơn cả mẹ mình nữa, có phải người phụ nữ nào làm mẹ rồi cũng sẽ trở nên dài dòng thế không?”

“Thế cậu chê mình dài dòng sao?”

“Làm sao mình dám chê cậu, trừ phi mình chán sống rồi. Đi thôi, mình ăn no lắm rồi.” Đinh Tiểu Nhiên vỗ vỗ cái bụng phình lên của mình, bất ngờ nắc cục sau đó cầm lên túi xách, đứng dậy đi ra khỏi nhà hàng, cho dù đi tới sẽ đối mặt với Điền Vĩ cô cũng không ngại, thần thái trông rất tự nhiên bình thản.

Tạ Thiên Ngưng nhận ra điểm này, hài lòng gật đầu đi theo ra cửa lớn.

Ngoài cửa, Điền Vĩ thấy Đinh Tiểu Nhiên đi ra, không hề né tránh đứng ở bên ngoài chờ cô, ai ngờ cô không thèm nhìn hắn cái nào đã bỏ đi, hắn đành phải đuổi theo chặn đường cô đi, chủ động mở miệng nói, “Tiểu Nhiên, anh biết chuyện của em với Dư Tử Cường rồi, em không sao chứ?”

Nhắc đến Dư Tử Cường, lòng Đinh Tiểu Nhiên lại đau nhói, bất quá vẫn giả vờ kiên cường lớn tiếng trả lời, “Tôi đương nhiên khỏe, mới vừa rồi còn ăn rất ngon lành nữa kìa!”

“Chỉ khi nào tâm trạng em không vui, sẽ trút giận vào thức ăn.”

“Vậy thì sao? Đây là chuyện của tôi không liên quan đến anh, phiền anh đừng có cản đường, được không?”

“Tiểu Nhiên —— ”

“Anh không tránh, vậy tôi tự đi đường vòng.” Đinh Tiểu Nhiên nói xong lập tức lách sang bên cạnh, muốn đi vòng qua Điền Vĩ để tiến về phía trước.

Nhưng Điền Vĩ không cho, kéo tay cô lại không cho cô đi, đau khổ van xin cô, “Tiểu Nhiên, chẳng lẽ em thật lòng không muốn cho anh thêm một cơ hội sao?”

Tạ Thiên Ngưng thấy Điền Vĩ kéo tay Đinh Tiểu Nhiên liền đẩy hắn ra, cảnh cáo nói: “Này này, nói chuyện thì nói, cần gì lôi lôi kéo kéo?”

“Thiên Ngưng ——” Bởi vì Điền Vĩ sợ Tạ Thiên Ngưng ghét, cho nên khi đối mặt cô trong lòng rất khẩn trương, nói không ra lời.

“Anh Điền à, xin anh hãy gọi tôi là cô Tạ hoặc là bà Phong.” Tạ Thiên Ngưng cố ý chỉnh cách hắn gọi, dùng cái này để nói rõ quan hệ hai người.

“Bà Phong, tôi chỉ muốn trò chuyện với Tiểu Nhiên, không có ý gì khác.”

“Anh có ý gì không tôi không cần biết, tôi chỉ biết anh không xứng với Tiểu Nhiên, cho nên mời anh sau này đừng bám theo cô ấy nữa.”

“Tôi —— ”

“Nói nhiều với hắn như vậy làm gì, vô dụng thôi chúng ta đi.” Đinh Tiểu Nhiên biết bất kể nói thế nào Điền Vĩ cũng sẽ không đi, trực tiếp kéo Tạ Thiên Ngưng đi.

“Không cho phép đi theo chúng tôi.” trước khi Tạ Thiên Ngưng đi vẫn cảnh cáo Điền Vĩ một câu.

Thật sự sau khi bị cảnh cáo Điền Vĩ thật không dám bám theo, mà đứng tên tại chỗ nhìn theo bóng dáng bọn họ rời đi, ánh mắt đột nhiên bốc cháy, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cắn chặt răng dần xuống cơn giận sôi sục trong lòng.

Đinh Tiểu Nhiên đã quyết tâm không tha thứ cho hắn, hắn cứ khổ sở cầu xin cũng không phải cách, xem ra chỉ có thể đổi sang cách khác thôi.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên đi được mấy bước, không nhận được quay đầu lại nhìn phát hiện Điền Vĩ thật sự không đuổi theo, không thể không thở dài nói: “Xem ra thân phận khác nhau nói chuyện hiệu quả cũng khác nhau, mình cảnh cáo hắn không biết bao nhiêu lần nhưng một lần cũng không hiệu quả, cậu chỉ mới cảnh cáo một lần hắn liền không dám đuổi theo, bội phục bội phục.”

Tạ Thiên Ngưng không quay đầu xem sắc mặt của Điền Vĩ, mà là khinh thường giễu cợt hắn, “Loại đàn ông như tên Điền Vĩ này chính là lẩn mềm sợ mạnh, nếu như không phải mình có khỉ con chống lưng, hắn ta sẽ không nể mặt mình đâu! Tiểu Nhiên, loại đàn ông này không thể nương tựa được đâu, cậu không nên vì chuyện chia tay Dư Tử Cường đau khổ mà quay lại bên cạnh hắn!”

“Mình ngốc vậy sao?”

“Đa phần những kẻ thông minh khi thất tình đều rất ngu ngốc.”

“Tạ Thiên Ngưng, bây giờ cậu có Phong Khải Trạch chống lưng, cho nên lá gan của cậu càng lúc càng lớn đó.”

“Cậu đang hâm mộ hay ghen tỵ mình đó?”

“Không hâm mộ cũng không ghen tỵ. Thiên Ngưng, vào sinh nhật 28 tuổi của mình cậu định tặng gì ỉn đây?” Đinh Tiểu Nhiên cố gắng nói sang chuyện khác, không muốn nhắc đến chuyện tình cảm đau lòng này nữa.

Chỉ cần có thể quên, cô sẽ cố gắng quên đi.

“Đúng ha, còn nửa tháng nữa cậu đã 28 tuổi rồi, cậu muốn mình tặng gì cho cậu?”

“Bây giờ cậu đã trở thành người có tiền, mình phải cố gắng tranh thủ mới được.”

“Đinh Tiểu Nhiên cậu giỏi lắm, dám đánh cả chủ ý này với mình sao, hãy xem mình trừng trị cậu đây, tiếp chiêu.”

“Đừng mà, mình rất sợ nhột, cậu đừng chọc mình mà!”

“Mình vẫn muốn chọc.”

Hai cô gái cứ vô tư đùa giỡn trên đường, không biết tất cả hành động của họ đã rơi vào trong tầm mắt người khác.

67. Chương 67: Giận Đến Ngát Xỉu

Trong lúc vô tình Dư Tử Cường lái xe ngang qua thì nhìn thấy Đinh Tiểu Nhiên đang vừa nói vừa cười với Tạ Thiên Ngưng, đau khổ trong lòng liền với đi mấy phần, mặc dù không nghe được bọn họ nói gì, nhưng chỉ cần có thể thấy nụ cười của cô thì đã vui rồi.

Có lẽ anh cũng nên đổi mặt thực tế.

Đinh Tiểu Nhiên không phát hiện Dư Tử Cường đang ở rất gần, nhưng Điền Vĩ lại thấy, linh quang chợt lóe đột nhiên nghĩ ra được một kế, vì vậy đi tới gõ cửa kính xe.

Dư Tử Cường ngẩng đầu nhìn lên, thấy là Điền Vĩ, vẻ mặt lập tức âm ảm quay kính xe xuống, không vui hỏi: “Anh tới làm gì?”

“Muốn thương lượng với cậu một chút chuyện.” Điền Vĩ vịn tay ở cửa kính xe, mặt đầy gian xảo.

“Tôi chẳng có gì để thương lượng với anh.”

“Đương nhiên là có, bởi vì giữa chúng ta đều nhắm trúng một người.”

“Tuy là vậy nhưng tôi không có gì cần để thương lượng với anh.” Dư Tử Cường cực kỳ không muốn thấy Điền Vĩ, vì thế định đóng lại cửa kính xe.

Điền Vĩ quỳnh lên, lập tức nói toàn bộ suy nghĩ trong lòng mình, “Nếu cậu muốn ở cùng Đinh Tiểu Nhiên, tôi có cách.”

Lời này vừa ra, Dư Tử Cường lập tức dừng tay kinh ngạc nhìn Điền Vĩ, biết rõ hẳn không có ý tốt nhưng vẫn mở miệng hỏi, “Cách gì?”

Thấy Dư Tử Cường nóng vội, tà niệm trong lòng Điền Vĩ càng cao hơn, cười nói: “Làm việc gì cũng cần phải có thù lao mới được chứ, phải không chủ tịch Dư?”

“Anh muốn thù lao bao nhiêu?”

“Năm mươi triệu, chỉ cần cậu cho tôi năm mươi triệu, tôi sẽ có cách giúp cậu ôm được người đẹp vào lòng.”

“Tại sao tôi phải tin anh?”

“Chỉ bằng hiện giờ cậu đã không còn cách ứng phó, tôi sẽ giúp cậu trước sau đó mới lấy tiền, cậu thấy thế nào?”

Dư Tử Cường căn bản không tin Điền Vĩ, nhưng vẫn giấu cợt hẩn, “Vây tôi cũng chóng mắt lên xem thử một chút bản lĩnh của anh.”

“Nhớ chuẩn bị sẵn năm mươi triệu.” Điền Vĩ hớn hử, mặt mày tràn đầy tự tin rời đi, trong lòng không còn nghĩ vãn hồi quan hệ với Đinh Tiểu Nhiên, mà là suy nghĩ làm thế nào để kết nối cô lại với Dư Tử Cường.

Đối với hẩn mà nói hiện tại chỉ cần có tiền, những chuyện khác đều mặc kệ.

Dư Tử Cường thấy đáng về Điền Vĩ tràn đầy niềm tin, trong lòng thật sự ôm lấy chút hi vọng đối với hẩn, đột nhiên cảm thấy mình cứ kéo dài mãi như thế cũng không phải cách, vì vậy thả lỏng tinh thần lái xe vào một cửa tiệm cắt tóc, bất quá phương hướng lại ngược với Đinh Tiểu Nhiên, thế nhưng tâm trạng của anh đã trở nên tốt lên rất nhiều.

Ngày hôm sau, Chung Mẫn Liên nghe nói Dư Tử Cường đến công ty làm việc, hơn nữa còn tràn đầy tinh thần, bà cực kỳ hưng phấn kích động chạy tới công ty xem thử, thật sự thấy anh đang ngồi trong phòng cố gắng làm việc, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cảm thán nói: “Tử Cường, mẹ biết con là con trai ngoan của mẹ, làm sao con có thể vì một cô gái mà trở mặt với mẹ chứ?”

Dư Tử Cường không để ý tới Chung Mẫn Liên, xem bà như không khí chỉ lo miệt mài chú tâm làm công việc của mình.

Chung Mẫn Liên cũng mặc kệ, càng nói càng hăng say, “Tử Cường, nếu tâm trạng con đã bình ổn lại, vậy không bằng thử tiếp nhận Tuyết Phi xem, dẫu cho sau này không thể kết hôn thì cũng có thể làm bạn bè, có được không?”

“Tuyết Phi vừa có gia giáo lại có học thức tốt, người lại đẹp, so với Đinh Tiểu Nhiên kia tốt hơn rất nhiều.”

“Tử Cường, con có nghe mẹ nói không?”

Bất kể Chung Mẫn Liên nói gì Dư Tử Cường cũng vẫn không để ý tới bà, vùi đầu vào công việc, một hồi gõ chữ bàn phím, một hồi ký tên lên trên giấy, một hồi lại gọi điện thoại, thái độ cực kỳ lạnh nhạt không hề ngẩng đầu nhìn Chung Mẫn Liên một cái.

Chung Mẫn Liên bắt đầu cảm thấy có cái gì đó không ổn, lại gần hơn một chút, dùng giọng điệu cảm hóa nói, “Tử Cường, có phải con còn oán trách mẹ không? Mẹ biết con vẫn còn đang giận mẹ, nhưng mẹ làm vậy là vì muốn tốt cho tương lai của con nên dù con có hận mẹ, mẹ cũng cam chịu.”

Đúng lúc này Hà Phương Quốc đi vào, ai ngờ lại thấy Chung Mẫn Liên có mặt ở đây, nhất thời không biết nói sao, đành cầm công văn đứng nghiêm trang tại nơi đó.

Cuối cùng Dư Tử Cường cũng ngẩng đầu lên, nhưng không phải nhìn Chung Mẫn Liên mà là nhìn Hà Phương Quốc, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi, “Chú Hà, chú tìm cháu có chuyện gì không?”

Đột nhiên gọi thân thiết khiến Hà Phương Quốc có chút không thích ứng, nhưng vẫn có thể tùy cơ ứng biến nói thẳng vào chuyện chính. “Chỗ này có một phần văn kiện khẩn, chú muốn đưa cho cháu xem, thuận tiện muốn thương lượng với cháu để có thể tìm ra cách xử lý không?”

“Nếu chú Hà thấy được thì nhất định là được, cần cháu xem qua để làm gì?” Dư Tử Cường đứng dậy ra khỏi vị trí, đi tới bên cạnh Hà Phương Quốc, nhận lấy công văn trong tay ông sau đó đọc lướt qua, hài lòng gật đầu, “Quả nhiên là phương án tốt, chú Hà thật không hổ danh là thiên tài về phương diện này, bội phục bội phục.”

“Lại chọc chú rồi, với sự thông minh và tài trí của cháu, chỉ cần cố thêm vài năm nữa nhất định thành tích sẽ vượt hơn hẩn chú, cố gắng học tập cho tốt đi nhóc con.” Hà Phương Quốc lấy thân phận trưởng bối vỗ vỗ bả vai Dư Tử Cường, khích lệ anh.

“Cháu sẽ cố gắng học tập, nhất định phải giỏi hơn cả ba.Chú Hà, tại sao ngân hàng Thiên Tường vẫn chưa hợp tác với Phong Thị để quốc vậy? Nếu như có thể hợp tác với Phong Thị để quốc, lợi nhuận nhất định sẽ không ít.” vinhanh-le-quy-don.

“Lúc trước chúng ta cũng đã từng nghĩ tới chuyện hợp tác với Phong Thị để quốc, nhưng Phong Gia Vinh là loại người không dễ giao thiệp, chúng ta đã từng tìm ông ta nói qua một hai lần nhưng vẫn không thành

công, sau đó chúng ta không còn tìm đến ông ta nữa.”

“Nếu nói một hai lần không thành công, vậy nói thêm ba bốn lần, thậm chí năm sáu lần cũng được, một ngày nào đó ông ta cũng sẽ gật đầu đồng ý thôi, không phải sao?”

“Nếu cháu có lòng tin với Phong Gia Vinh, vậy cứ thử đi một chuyến xem.”

“Được, hôm nào có thời gian cháu sẽ qua gặp ông ấy.”

“Tử Cường ——” Chung Mẫn Liên vẫn bị xem là không khí, trong lòng rất không vui cho nên cố gắng nỗ lực nói xen vào, nhưng chỉ là nói xen vào chứ không có làm được gì.

Dư Tử Cường không cho Chung Mẫn Liên cơ hội nói chuyện, tiếp tục cùng Hà Phương Quốc bàn chuyện quan trọng, “Chú Hà, ngoại trừ Phong Thị đế quốc ra, những công ty lớn nhỏ khác cũng là một nguồn đầu tư phát triển rất lớn, nếu như chúng ta có thể biến tất cả công ty lớn nhỏ này là thành khách hàng của chúng ta, qua một năm sẽ càng phát triển rất mạnh đó.”

Hà Phương Quốc đã nhận ra thái độ Dư Tử Cường đối với Chung Mẫn Liên rất lạnh lùng, hơn nữa trong lòng cũng biết rõ nguyên nhân, bắt quá làm bộ như không biết, chỉ bàn luận công việc, “Tử Cường, cháu chỉ mới bước vào lĩnh vực này, có rất nhiều chuyện còn chưa nắm rõ, cho nên làm việc gì cũng không nên quá nóng vội, hãy từ từ tiến hành. Mặc dù chúng ta sẽ thêm lớn mạnh nếu biến những công ty lớn nhỏ này trở thành khách hàng của chúng ta, nhưng nó cũng có nghĩa sẽ tăng thêm nhiều đối thủ cạnh tranh với chúng ta, nếu như cháu không nắm chắc trăm phần trăm chiến thắng các đối thủ của mình, thì hãy lưu lại cho bọn họ một chút thức ăn kha khá đi.”

“Ở thế giới này, quyền lợi chỉ thuộc về những người cường giả, nếu như cướp không được thức ăn thì không thể trách người khác quá mạnh mà phải tự trách chính mình quá yếu.”

“Lập luận của cháu rất là tốt, mặc dù nó có thể tổn thương đối thủ nhưng nó cũng sẽ dễ thương tổn đến chính mình. Chú đề nghị cháu vẫn không nên dùng phương pháp tuyệt đường sống này, bằng không sẽ rất bất lợi cho bản thân mình.”

“Cám ơn chú Hà đã dạy bảo, cháu biết mình phải làm sao rồi. Bước kế tiếp cháu sẽ cố gắng tranh lấy miếng thịt béo bở ở chỗ Phong Thị đế quốc, chú cũng đừng quên giữa chúng ta còn có Tạ Thiên Ngưng, có câu phỉ thủy bất lưu ngoại nhân điền, đồ tốt không nên để cho người ngoài hưởng đó sao?”

“Đúng, vậy cháu lo làm việc của mình trước đi, chú về phòng làm việc.” Hà Phương Quốc nghe Dư Tử Cường nói lời này, nét mặt không hề vui mà là ưu sầu, chăm chú nhìn Chung Mẫn Liên một lúc, sau đó xoay người rời đi.

Xem ra chuyện này đã ảnh hưởng rất lớn đối với Dư Tử Cường, nếu không mau giải quyết ổn thoả, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện lớn.

Dư Tử Cường khẽ gật đầu, mỉm cười nhìn theo bóng dáng Hà Phương Quốc rời đi, sau đó quay đầu lại tiếp tục ngồi vào bàn làm việc của mình, chọc Chung Mẫn Liên cực kỳ giận.

Bấy giờ Chung Mẫn Liên đã không thể nào nhịn nổi, hai tay vỗ lên trên bàn làm việc, nghiêm túc hỏi: “Con đây đang ra oai phủ đầu mẹ có đúng không?”

Cho dù bị nghiêm hỏi, Dư Tử Cường vẫn không để ý tới chỉ biết vui đầu vào công việc.

“Tử Cường, trả lời vấn đề của mẹ.”

“Con—— Vì một người ngoài Đĩnh Tiểu Nhiên kia, mà đối xử vậy với mẹ, chẳng lẽ con không thấy quá đáng lắm sao? Mẹ thật sự không hiểu, con tiện nhân Đĩnh Tiểu Nhiên kia rốt cuộc có cái gì tốt mà làm cho con điên đảo thần hồn vì nó nhiều như thế hả?”

Nghe mấy lời này, Dư Tử Cường nhúu chặc chân mày, dừng công việc lại nhưng không có ngẩng đầu lên chỉ lạnh lùng nói: “Mẹ nói đủ chưa? Nói đủ rồi xin mời ra ngoài, đừng có ở đây làm phiền con.”

“Tử Cường, mẹ là mẹ của con, vì sao con có thể đối xử với mẹ mình như vậy?”

“Con đã làm theo ý mẹ chia tay Tiểu Nhiên, mẹ còn muốn gì nữa?”

Đây chính là kiểu Đinh Tiểu Nhiên dạy con đối xử với mẹ mình thế sao?” Chung Mẫn Liên càng nói càng thêm tức giận, lúc này giận đến sắp bốc lửa trong lòng càng thêm căm hận Đinh Tiểu Nhiên.

Bà có một đứa con trai ngoan, nhưng hôm nay lại vì cô gái này mà trở thành một người khác, bà làm sao không hận được chứ?

Dư Tử Cường lạnh lùng cười một tiếng, lạnh lùng nói: “Có lẽ cả đời con cũng sẽ như vậy.”

“Con muốn chống lại mẹ sao?”

“Tại sao không nói là mẹ muốn đối nghịch với con chứ?”

“Mẹ đây là vì muốn tốt cho con, giữa Tuyết Phi và Đinh Tiểu Nhiên, ai có mắt nhìn cũng sẽ chọn Tuyết Phi, tại sao hết lần này tới lần khác con lại chọn Đinh Tiểu Nhiên chứ?”

“Tạ Chánh Kỳ và cha cũng đều thích Lâm Thư Nhu, chú Hà cũng kính trọng Lâm Thư Nhu, tại sao tất cả bọn họ đều không thích mẹ? Nếu như dùng ánh mắt người đời đánh giá chọn lựa người mình yêu thích như lời mẹ nói, không phải mẹ cũng giống Tiểu Nhiên, chẳng sánh bằng ai đó sao?”

Lâm Thư Nhu chính là vết sẹo trong lòng Chung Mẫn Liên, bị Dư Tử Cường nói như vậy tức giận đến nổi, lời nói bị nghẹt cứng trong cổ họng không phát ra được, vì vậy lấy tay ôm ngực, lượng không khí tràn vào phổi bị nghẹn, khiến hơi thở của bà trở nên rối loạn hỗn hển, cuối cùng không thể điều hòa hô hấp bình thường lại, thân thể chìm xuống, cả người gục ngã.

Dư Tử Cường cảm thấy khác thường, thấy Chung Mẫn Liên tức giận ngã xuống, khiến mình cũng hoảng sợ vội vàng chạy đến đỡ bà, hô to, “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

“Con—— chọc ——” Chung Mẫn Liên một tay nắm lấy vạt áo trước ngực Dư Tử Cường, muốn nói bị chọc tức chết, nhưng lời còn chưa nói hết đã hôn mê ngất xỉu.

“Mẹ —— mẹ, bây giờ con lập tức đưa mẹ đi bệnh viện, mẹ nhất định không có chuyện gì đâu.” Dư Tử Cường rất hối hận mình đã nói nặng lời như thế, vội vàng bế Chung Mẫn Liên lên chạy nhanh ra ngoài.

Với cục diện thế này, e rằng những điều mà anh muốn có sợ là không thể lấy được.

Chẳng lẽ bắt anh phải chấp nhận thực tế sao?

(*) chuẩn câu là: nước phù sa không nên chảy ra ruộng người ngoài, chuyện tốt không đến phiên người ngoài hưởng.

68. Chương 68: Phát Thiệp Cưới.

Dư Tử Cường đưa Chung Mẫn Liên đến bệnh viện, chờ sau khi kiểm tra xong lập tức chạy nhanh đến hỏi: “Bác sĩ, tình trạng mẹ tôi thế nào rồi?”

Lúc này Chung Mẫn Liên đã tỉnh, nằm ở trên giường bệnh sinh hờn dỗi không chịu nói tiếng nào?

Lúc này bác sĩ nhìn Chung Mẫn Liên nằm ở trên giường, mới bắt đầu từ từ nói: “Chỉ là bị kích động mạnh, nhất thời buồng tim không chịu nổi mới hôn mê bất tỉnh. Bất quá sau này không nên để bà ấy bị kích động mạnh, bằng không dễ mắc bệnh tim lắm. Người lớn tuổi, nếu không an dưỡng tốt, thân thể rất dễ xảy ra chuyện, nhất là loại bệnh trạng ngất xỉu này cần phải cẩn thận chú ý nhiều, người có huyết áp ổn định thì sẽ tốt hơn, nhưng nếu là người có huyết áp cao thì không nên để thường xuyên bị chọc tức là tốt nhất.”

Bác sĩ nói ra những lời này rất hợp ý Chung Mẫn Liên, liền lên mặt nghiêm túc hỏi Dư Tử Cường, “Có nghe không? Bác sĩ nói không được để mẹ bị kích động nữa, nếu con không muốn lấy cái mạng già của mẹ, vậy thì mau kết hôn với Tuyết Phi đi.”

“Mẹ, mẹ đang nói lạc đi đâu vậy?” mặc dù Dư Tử Cường rất ghét việc cưới Hà Tuyết Phi, nhưng lại không dám kiên quyết lớn tiếng chống đối lại Chung Mẫn Liên, sợ bà lại ngất xỉu.

“Không phải mẹ, mà là con đang lảng tránh vấn đề đó. Vì muốn con mau chóng cắt đứt mọi quan hệ dây dưa với Đình Tiểu Nhiên, hôm nay con nhất định phải hứa với mẹ cưới Hà Tuyết Phi.”

“Cho dù cắt đứt quan hệ với Tiểu Nhiên, cũng không nhất thiết cưới Hà Tuyết Phi, con có quyền cưới cô gái khác chứ?”

“Nếu con muốn chọc bà già này tức chết, bây giờ con có thể cự tuyệt mẹ.” Chung Mẫn Liên lại lấy sinh mệnh mình ra uy hiếp Dư Tử Cường.

Dư Tử Cường rất lấy làm khó xử, không biết nói sao đành hít sâu một hơi cố gắng dằn nén đau khổ trong lòng mình.

Bác sĩ nghe một hồi, phát hiện đây là chuyện gia đình người ta, người ngoài không tiện xen vào, vì vậy thức thời bỏ đi ra ngoài để hai người họ tự mình giải quyết.

Vậy mà bác sĩ vừa mới đi, Hà Tuyết Phi và Hoắc Thanh Cúc liền chạy tới, nhất là Hoắc Thanh Cúc, vừa thấy mặt đã giả vờ thân thiện quan tâm hỏi, “Mẫn Liên, vì sao bà lại bị đưa vào trong bệnh viện?”

Chung Mẫn Liên vừa nhìn thấy người bên đầu chuyển tuyến của mình, tâm trạng liền tốt lên, vả lại còn ở ngay trước mặt Dư Tử Cường trực tiếp tố khổ, “Cũng tại thằng con bất hiếu này chọc tức tôi đó, nếu nó còn chọc tôi giận nữa, chắc không bao lâu sau tôi phải đi gặp cha nó quá.”

Nghe những lời hờn mát này, Dư Tử Cường càng cảm thấy khó chịu hơn, nhưng lại không biết phải nói sao đành cố nhẫn nhịn.

Vừa vào cửa Hà Tuyết Phi liền nhìn sắc mặt Dư Tử Cường trước, mặc dù vẻ mặt hơi khó coi nhưng lại không tức giận như trước, trong lòng liền không quá mức căng thẳng, mạnh dạn tiến đến hỏi thăm Chung Mẫn Liên, “Dì à, dì phải cố giữ gìn sức khỏe bằng không thì nguy hiểm lắm.”

“Nếu như có người không xem trọng cái mạng già này, cứ thích đả kích chọc giận dì thì cứ để nó làm.” Chung Mẫn Liên nhìn Dư Tử Cường, bây giờ không phải Dư Tử Cường đả kích bà, mà là bà đang đả kích Dư Tử Cường,

Dư Tử Cường dĩ nhiên biết ý Chung Mẫn Liên, trong lòng bức rức ngổn ngang, ngẩng đầu lên lạnh lùng hỏi: “Mẹ, có phải chỉ cần cưới Hà Tuyết Phi mẹ sẽ vui lên đúng không?”

“Đúng vậy, nếu con kết hôn với Tuyết Phi, mẹ nhất định sẽ rất vui trẻ thêm mười tuổi”

“Cũng không thêm nghĩ con có thích cô ta không sao?”

“Tử Cường, Tuyết Phi có chỗ nào không tốt, con cưới được nó chính là phúc phận của con. Đừng nhớ đến con nhỏ Đình Tiểu Nhiên kia nữa, trừ phi mẹ chết bằng không con đừng hòng quên nó. Nếu như con cứ si mê không giác ngộ, vậy hãy làm tang sự giúp mẹ trước rồi sau đó sống cùng với cô ta.”

Chung Mẫn Liên vẫn không thay đổi ý, nói thẳng ra những lời này với Dư Tử Cường, sau đó quay ngược lại hỏi Hà Tuyết Phi, “Còn cháu, quyết định của cháu thế nào?”

Hà Tuyết Phi biết Dư Tử Cường không muốn cưới cô, nhưng cô lại rất muốn gả cho anh, nhất là sau khi gặp mấy tên lưu manh kia, vô cùng sợ tương lai của mình sẽ rơi vào vực sâu bóng tối không nhìn thấy ánh mặt trời, cho nên biết rõ đây là một cuộc hôn nhân cưỡng ép cũng đồng ý, “Cháu đồng ý gả cho anh ấy.”

Trong lòng Dư Tử Cường còn ôm chút hi vọng với Hà Tuyết Phi, hi vọng cô không đồng ý hôn sự này, ai ngờ câu trả lời cuối cùng của cô lại là ——

Chung Mẫn Liên nghe Hà Tuyết Phi nói đồng ý, lập tức thúc giục Dư Tử Cường, “Tử Cường, Tuyết Phi đã đồng ý rồi, con còn do dự cái gì? Thôi thì xem như hôm sự của hai đứa đã định xong, mẹ sẽ chọn ngày lành gần nhất để hai đứa thành hôn.”

Hoắc Thanh Cúc vô cùng vui sướng nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ ra vẻ nói, “Mẫn Liên à, như vậy có quá nóng vội không, dù sao thì——”

“Đây là rên sắt khi còn nóng có biết không? Để tránh mọi chuyện càng thêm phức tạp, hôn sự của bọn chúng phải mau tiến hành nhanh hơn một chút.”

“Nói cũng phải, vậy tùy bà định đoạt.”

“Tốt tốt, cứ quyết định thế đi, một hồi chúng ta cùng nhau đi chọn ngày lành tháng tốt để cho hai đứa nó kết hôn. Đúng rồi, tổ chức nhanh vậy chồng bà có tới tham dự hôn lễ kịp không?” Chung Mẫn Liên hoàn toàn tự mình quyết định, căn bản không để ý cảm thụ Dư Tử Cường có chịu hay không, lúc này đã vui đến mức quên hết tất cả phiền muộn trong lòng.

Võn Hoắc Thanh Cúc cũng rất vui, nhưng vừa nghe nhắc đến chuyện chồng mình về mặt có chút cứng nhắc, bất quá cũng rất nhanh khôi phục lại bình thường, mượn đại cái cớ để lảng tránh câu hỏi, “Về chuyện này, không cần để ý đến ông ấy, dù sao trong mắt ông ấy cũng chỉ có kinh doanh, còn nói gần đây phải đến Châu Phi để tìm mỏ than gì đó rất là bận rộn, cho nên hôn sự của Tuyết Phi đều để mình tôi làm chủ.”

“Đó là chuyện rất bình thường, đàn ông luôn lấy sự nghiệp làm trọng mà.”

“Cũng đúng.”

“Không bằng như vậy đi Thanh Cúc, chúng ta tổ chức hôn lễ ở nơi này trước, sau đó mới đến nơi của bà làm thêm một lần nữa, để nó tăng thêm phần sôi động hơn, có được không?”

“Nơi đây là địa bàn của bà, bà nói sao thì cứ làm vậy.” Cái gì Hoắc Thanh Cúc cũng chịu theo ý Chung Mẫn Liên, rất giỏi trong việc che giấu niềm vui sướng trong lòng.

Cuối cùng những năm tháng khổ sở của bà cũng sắp qua rồi.

Hà Tuyết Phi biết Hoắc Thanh Cúc đang nói dối, nên thấy hơi chột dạ không dám ngẩng đầu nhìn thẳng Chung Mẫn Liên, khéo mắt hơi liếc nhìn sang Dư Tử Cường, phát hiện thái độ của anh lạnh lùng như một tảng băng, không có chút sức sống hay tình cảm của con người, đột nhiên trong lòng có một loại cảm giác sợ hãi.

Dư Tử Cường đã nản lòng thoái chí, ngay cả cuộc sống của bản thân mình không thể quyết định liền xoay lưng về phía mọi người, lạnh lùng đến bên cạnh Hà Tuyết Phi nói: “Một ngày nào đó, cô sẽ hối hận với quyết định hôm nay của chính mình.”

“Em ——” trong lòng Hà Tuyết Phi càng thêm bất an, căng thẳng đến mức không nói thành lời, chỉ biết cúi đầu, mười ngón tay đan xen vào nhau, mồ hôi lạnh ẩm ướt trong lòng bàn tay.

“Dù tôi đã kết hôn với cô, nhưng cũng sẽ không yêu cô.”

“Em ——”

“Tử Cường, sao con lại nói thế với Tuyết Phi hả?” Chung Mẫn Liên không chịu đựng nổi thái độ của Dư Tử Cường, liền la rầy anh.

Hoắc Thanh Cúc lại mặc kệ tất cả, chỉ muốn hôn sự này được hoàn thành thuận lợi, vì vậy ra mặt giả hòa một chút, “Mẫn Liên, bà cũng đừng trách Tử Cường, chuyện này xảy ra quá bất ngờ, hãy cho Tử Cường thêm chút thời gian để bình tĩnh lại đi.”

“Tôi chỉ lo sẽ ủy khuất cho Tuyết Phi thôi.”

“Tuyết Phi là đứa bé rất hiểu chuyện, nó sẽ thông cảm à, có phải không Tuyết Phi?” Hoắc Thanh Cúc cho Hà Tuyết Phi một ánh mắt, ý bảo cô gạt đầu trả lời.

Hà Tuyết Phi vẫn lẳng lặng nhìn Dư Tử Cường, rất lâu sau mới phục hồi lại tinh thần trả lời Hoắc Thanh Cúc, “A —— dạ?”

“Vậy cô tự lo thân mình đi là vừa, hừm”, Dư Tử Cường hừ lạnh một tiếng, bỏ đi không quay đầu lại. Quả nhiên đã hoàn toàn thay đổi, biến thành một con người lạnh lùng vô cảm.

Chung Mẫn Liên bị sự lạnh lùng của anh làm cho cả người run rẩy, nhưng rất nhanh bị bà gạt sang một bên tiếp tục bàn bạc chuyện hôn sự với Hoắc Thanh Cúc, “Thanh Cúc à, hay là chúng ta quyết định chọn cuối tháng này đi, hiện tại chúng ta bắt đầu lo phát thiệp cưới để hôn lễ này càng thêm huy hoàng, bà thấy có được không?”

“Không phải tôi đã nói rồi sao, đây là địa bàn của bà, bà nói sao thì chính là thế.” Việc gì Hoắc Thanh Cúc cũng chịu theo ý Chung Mẫn Liên, vì lo sợ chuyện này có biến, cố ý gián tiếp hỏi: “Mẫn Liên, có muốn gửi thiệp cưới cho Đình Tiểu Nhiên không?”

Vừa nói đến Đình Tiểu Nhiên, Chung Mẫn Liên liền biến sắc tức giận hỏi: “Gửi thiệp cưới cô ta làm gì, để cô ta tới phá hư sao?”

“Không phải đến phá hư, mà là để cô ta từ bỏ. Hơn nữa cứ phát thiệp cưới cho cô ta trước cũng tốt, nếu cô ta muốn đến gây rối chúng ta có thể giải quyết trước, tránh cho cô ta đến gây sự trong hôn lễ.”

“Bà nói rất đúng, phải phát thiệp cưới cho Đình Tiểu Nhiên. Tôi chẳng những gửi thiệp cưới cho Đình Tiểu Nhiên, mà còn muốn cô ta là người đầu tiên nhận thiệp nữa kìa. Đi thôi Thanh Cúc, bây giờ chúng ta phải mau chóng chọn ngày lành tháng tốt, để chuẩn bị cho hôn lễ, sau đó gửi thiệp cưới cho Đình Tiểu Nhiên.” Chung Mẫn Liên nói là làm, lập tức từ trên giường bệnh bước xuống, vội vàng mang giày sau đó đi ra ngoài.

Hoắc Thanh Cúc ở sau lưng cười đắc ý, hài lòng với kế sách mình đã bày ra với Chung Mẫn Liên.

Hà Tuyết Phi thì lại không vui nổi, tâm tình so với lúc trước càng nặng nề hơn, cảm thấy quyết định hôm nay là một sự sai lầm, nhưng cô lại không muốn đứng ra phá hư chuyện này, lại càng không muốn bị đám lưu manh làm nhục, cho nên dù biết quyết định này là sai, cô cũng phải thuận theo.

Đình Tiểu Nhiên đi chơi vui vẻ với Tạ Thiên Ngưng hết một ngày, tâm trạng mới vừa có chút chuyển biến tốt, ai ngờ sáng hôm sau lại nhận được thiệp cưới, còn là của Dư Tử Cường và Hà Tuyết Phi, thời gian trên đó được viết rất rõ ràng, vừa đúng ngày sinh nhật 28 tuổi của cô.

Không ngờ bọn họ lại kết hôn nhanh thế, khiến cô không thể nào cho bọn họ lời chúc phúc ngay được.

Mẹ Đình và cha Đình đều nhìn thấy thiệp cưới, càng lo lắng Đình Tiểu Nhiên sẽ đau lòng cho nên liền ở lại bên cô an ủi.

“Tiểu Nhiên, mẹ thấy hôn lễ này con không nên đi, họ kết hôn cứ để họ kết hôn đi, không liên quan gì đến chúng ta.”

“Cha thấy không cần thiết phải đi. Mẹ con nói đúng đó Tiểu Nhiên, chuyện của bọn họ không liên quan đến chúng ta, hôm đó là sinh nhật con, cha đã xin nghỉ để cả gia đình chúng ta cùng đi du lịch, con thấy có được không?”

“Đúng rồi, cả nhà chúng ta cùng nhau đi du lịch, hơn nữa còn phải đi thật nhiều nơi vì vậy chúng ta phải mau chóng đi lo chuẩn bị đồ đạc trước. Tiểu Nhiên, lâu rồi mẹ không có đi du lịch, nên con nhất định phải đồng ý đó.”

Trên mặt Đình Tiểu Nhiên vẫn mang theo nụ cười khổ, hai mắt nhìn chằm chằm thiệp cưới trong tay, mặc dù cha mẹ không ngừng nói chuyện ở bên tai, nhưng lại không thể khiến cô giảm bớt đau khổ trong lòng, nước mắt không tiền đồ lại rơi xuống, nhỏ xuống thiệp cưới, “Anh ấy muốn kết hôn sao?”

Đáng tiếc cô dâu không phải cô.

Thấy con gái khóc, mẹ Đình cũng rất đau lòng, ngồi bên cạnh khẽ ôm cô vào lòng, buồn bã nói: “Con gái ngoan của mẹ, mấy ngày gần đây con khóc quá nhiều rồi, con khóc làm lòng mẹ cũng muốn tan nát theo, phải làm sao con mới có thể trở về thành đứa con gái ngoan trước đây của mẹ chứ?”

Cha Đình cũng ngồi xuống, vỗ vỗ bả vai khích lệ Đình Tiểu Nhiên, “Tiểu Nhiên, có những thứ cần phải cố bỏ xuống, nếu không bỏ được chỉ có mình khổ, con hiểu không?”

Đình Tiểu Nhiên vẫn không trả lời lại cha Đình và mẹ Đình, hít sâu một hơi, không cho nước mắt rơi xuống nữa, lấy hai tay xé tấm thiệp cưới làm đôi vứt vào trong thùng rác, vui vẻ nói: “Bắt đầu từ bây giờ, con muốn trở về làm Đình Tiểu Nhiên của trước kia. Cha, mẹ, ngày sinh nhật của con cả gia đình chúng ta cùng nhau đi du lịch đi.”

“Đây mới là con gái ngoan của mẹ, vậy cả nhà chúng ta đều sẽ đi du lịch.”

“Vậy ngày mai cha sẽ đến công ty xin nghỉ, chúng ta đi trước một hai ngày, sau đó cùng nhau du lịch ba bốn hoặc năm ngày cho thỏa thích, mọi người vừa ý không?” Cha Đình cũng dí dỏm theo, chỉ vì muốn chiếm được nụ cười của con gái.

Có tình yêu thương của cha mẹ, những vết thương trong lòng Đình Tiểu Nhiên cũng từ từ vơi đi không ít, ôm lấy cha mẹ mình hưởng thụ tình yêu thương của hai người họ.

Con đường tình yêu của cô mặc dù đầy rẫy chông gai, nhưng bù lại cô có được tình thân và tình bạn xem ra cũng rất công bằng.

Tin Dư Tử Cường kết hôn với Hà Tuyết Phi được truyền đi rất nhanh, chẳng những Tạ Thiên Ngưng biết được tin tức này, ngay cả thiệp mời cũng nhận được, rất tức giận muốn gọi điện thoại tới chửi Dư Tử Cường, nhưng không biết chửi thế nào, đành ôm lấy tâm sự buồn bực một mình.

Phong Khải Trạch lo lắng cô kiềm chế cơn giận sẽ hư hại thân thể, đành đến bên an ủi cô, “Được rồi, lúc trước anh đã đề nghị mọi người, hãy làm cho Hà Tuyết Phi chỉ còn hai bàn tay trắng, nhưng mọi người không chịu nghe, cho nên cứ tiếp tục chấp nhận kết quả hiện tại đi. Không cần nghĩ quá nhiều, nếu như Dư Tử Cường và Đình Tiểu Nhiên thật sự có duyên phận, cuối cùng hai người bọn họ cũng sẽ ở bên nhau thôi.”

“Khỉ con, anh cũng tin vào duyên phận này đúng không?”

“Trước kia không tin, nhưng giờ thì tin.”

“Tại sao?”

“Nếu như không phải duyên phận để anh gặp lại em, có lẽ cả đời này chúng ta cũng sẽ không thể gặp nhau, nếu không phải duyên phận khiến cho quan hệ của em và Ôn Thiếu Hoa xảy ra vấn đề, có lẽ bây giờ chúng ta đã không thể hạnh phúc bên nhau, không phải sao?”

Hiện tại Tạ Thiên Ngưng chẳng có tâm tình để nói giỡn, luôn phiền não vì chuyện Đình Tiểu Nhiên, cảm thấy mình cần làm chút gì đó, nghĩ đi nghĩ lại đột nhiên nghĩ đến bối cảnh gia đình Hà Tuyết Phi, nghi hoặc hỏi: “Khỉ con, tại sao Chung Mẫn Liên lại thích Hà Tuyết Phi đến vậy chứ? Không phải nói Hà Tuyết Phi là con gái cưng của một gia đình giàu có sao, sao em chưa từng nghe qua về cô ta chứ?”

“Trên thế giới này có rất nhiều gia đình giàu có, em có thể nghe hết tất cả sao?”

“Chung Mẫn Liên là người rất yêu quyền thế, bà ta thích Hà Tuyết Phi, chứng tỏ Hà Tuyết Phi không phải là một nhân vật bình thường. Khỉ con, anh điều tra giúp em một chút về người này có được không?”

“Điều tra cô ta làm gì?”

“Cái này à, thì anh cứ giúp em điều tra chút đi, em muốn hiểu rõ hơn xem có thể giúp Tiểu Nhiên không, phải điều tra nhanh hơn một chút đó nha?”

Phong Khải Trạch khẽ cười, cứng chiu đáp: “Được, chỉ cần chuyện em muốn biết, anh nhất định sẽ điều tra rõ ràng giúp em, rất rõ ràng?”

69. Chương 69: Đối Tượng Mới.

Lễ thành hôn đã được ấn định xong, và lại vội đến mức chỉ còn chưa tới một tuần lễ.

Dư Tử Cường mặt xám như tro nhìn Chung Mẫn Liên đang hí hửng ca hát viết thiệp mời, đột nhiên phẳng phát thấy cuộc sống của bản thân mình rất tối tăm, không còn thấy được ánh sáng mặt trời nữa.

Ngay lúc này, người anh muốn gặp nhất chính là Đình Tiểu Nhiên, tuy nhiên lại không gặp được.

“Tử Cường, con mau qua đây giúp mẹ xem một chút, còn thiếu người nào chưa mời không để mau chóng bổ sung thêm.” Chung Mẫn Liên mãi lo đắm chìm trong niềm vui mình, căn bản không để ý đến tâm trạng tồi tệ của Dư Tử Cường.

“Tự mẹ xem là được rồi.” Dư Tử Cường vô lực trả lời, cảm điện thoại di động ngăn người, chuyện gì cũng không muốn làm hay đề cập tới.

“Đây là hôn lễ của con, con còn có thời gian rảnh rồi ngăn người sao, mau qua đây giúp một tay đi, bằng không thì đi tìm Tuyết Phi hàn huyên đôi câu để tăng thêm tình cảm.”

“Mẹ ——”

“Rồi rồi rồi, mẹ không nói nữa để tự mình mẹ làm, không làm vướn bận cuộc sống của con, con muốn làm gì làm đi.”

“Con ra ngoài hóng mát một chút.” Dư Tử Cường không chịu đựng nổi bầu không khí ngột ngạt này, đứng dậy muốn đi ra ngoài.

Nhưng vừa mới đi hai bước liền bị Chung Mẫn Liên gọi lại, “Đứng lại.”

“Mẹ, không phải mẹ đã nói con muốn làm gì thì làm sao, sao giờ lại không cho con đi?”

“Trừ phi con không được đi tìm Đinh Tiểu Nhiên, những chuyện khác mẹ không xen vào, đừng quên con đã hứa gì với mẹ.”

“Nếu con đã hứa với mẹ, con nhất định sẽ làm được. Mẹ yên tâm con sẽ không đi tìm cô ấy, chẳng qua chỉ đi ra ngoài dạo quanh một chút.” Dư Tử Cường nặng nề trả lời, tiếp tục đi ra ngoài cửa.

Lần này Chung Mẫn Liên không gọi anh lại, hưng phấn tiếp tục làm công việc của mình.

Sau khi Dư Tử Cường ra cửa, cố ý quay đầu lại nhìn sắc mặt ngạt tràn hạnh phúc của Chung Mẫn Liên, điều này càng làm cho anh thấy hoảng sợ liền đóng cửa rồi đi.

Xem ra cả ông trời cũng không chịu thay đổi sự thật anh phải cưới Hà Tuyết Phi.

Kể từ khi nhận được thiệp mời của Dư Tử Cường và Hà Tuyết Phi, Đinh Tiểu Nhiên không bước ra khỏi cửa một bước, tự giam mình ở trong phòng không chịu ra ngoài, cũng không chịu liên lạc với bất cứ ai.

Lần này tự động Tạ Thiên Ngưng đến nhà tìm để hiểu cho rõ nguyên do, “Tiểu Nhiên, cậu thật sự định từ bỏ như vậy sao?”

“Không từ bỏ thì có thể làm gì được? Người ta đã sắp kết hôn rồi, chẳng lẽ cậu muốn kêu mình đi vào lễ đường giành lại chứ ư sao?” Đinh Tiểu Nhiên cười khổ trả lời, sau đó mở ra hộc tủ bắt đầu thu dọn quần áo.

“Sao cậu lại thu dọn quần áo, cậu định rời khỏi nơi này sao?” Tạ Thiên Ngưng vừa thấy cô thu dọn quần áo, trong lòng càng thêm lo lắng.

“Mình muốn đi du lịch vài ngày với cha mẹ để giải sầu quên đi phiền muộn, thuận tiện ăn mừng sinh nhật 28 tuổi của mình. Nếu không phải bên cạnh cậu còn có Phong Khải Trạch, mình nhất định sẽ dẫn cậu đi cùng, tiếc rằng bây giờ chẳng những cậu có chồng còn có con nữa, sợ là không thể theo mình rồi”

“Sự thật là cậu đang muốn lẩn tránh thực tế, chứ không phải muốn đi du lịch.”

“Thiên Ngưng, cậu đừng nói nữa, mình không muốn nghe về chuyện này nữa đâu?”

“Vậy mình hỏi cậu thêm một lần nữa, có phải cậu thực lòng muốn quên Dư Tử Cường không?”

“Đúng vậy, mình đã quyết định chấm dứt với anh ấy, bắt đầu lại lần nữa.” Đinh Tiểu Nhiên không chút do dự trả lời, hơn nữa còn trả lời rất kiên quyết không lộ ra chút bi thương nào.

Cô đã đau khổ quá nhiều, không muốn lại đau khổ thêm nữa.

Tạ Thiên Ngưng đi tới, ném hết toàn bộ quần áo trong va li ra, lớn tiếng nói: “Nếu cậu thật sự đã quyết định buông tay, vậy không cần trốn tránh nữa. Bắt đầu từ bây giờ cậu chính là tổng giám đốc điều hành của Phong Thị đế quốc, vào ngày sinh nhật 28 tuổi cũng chính là ngày cậu nhậm chức, mình và khỉ con sẽ đến công ty chào đón cậu.”

“Thiên Ngưng, cậu nói thật đó chứ?” Đinh Tiểu Nhiên rất bất ngờ, có chút sợ với cái chức danh này, lo lắng chính mình không thể đảm đương nổi.

Phong Thị đế quốc là nơi không phải người bình thường có thể bước vào, hơn nữa cô vừa vào lập tức làm tổng giám đốc, quả thật quá nhanh rồi.

“Mình nói rất nghiêm túc, không giỡn đâu. Chuyến du lịch này cậu không được đi, ngoan ngoãn đến công ty mình làm.”

“Thiên Ngưng, mình vào làm tổng giám đốc điều hành sẽ không ai tín nhiệm đâu, tất cả mọi người sẽ lời ra tiếng vào nói rằng mình dựa quan hệ để vào ——”

“Cậu chính là Đinh Tiểu Nhiên, còn sợ người khác lời ra tiếng vào sao? Cho dù cậu dựa vào quan hệ để vào thì đã sao? Người có thể dựa vào quan hệ để bước vào Phong Thị đế quốc, đó cũng chính là một loại bản lãnh.”

Đinh Tiểu Nhiên kinh ngạc nhìn Tạ Thiên Ngưng, thở dài nói: “Thiên Ngưng, mình phát hiện sau khi cậu sinh em bé xong, cách ăn nói rất có khí phách và quyết đoán đó nha.”

“Đừng thay đổi chủ đề, hôm nay cậu ngoan ngoãn ở lại đây chuẩn bị, vài ngày nữa chuẩn bị đi làm, không được phép đi du lịch.”

“A ——”

“A cái gì a, cứ quyết định vậy đi. Mình ra ngoài nói chuyện này với mẹ Đinh, hừm.” Tạ Thiên Ngưng cương quyết không cho Đinh Tiểu Nhiên có cơ hội thoái lui, liền đi ra bên ngoài tìm mẹ Đinh.

Đinh Tiểu Nhiên bất đắc dĩ thở dài, có chút mơ hồ không thể nghĩ ra, lại thấy Tạ Thiên Ngưng nói rất đúng, cái này đồng nghĩa với trốn tránh không muốn buông tay, nếu cô đã muốn quên sao không chịu buông bỏ hết tất cả chứ?

“Được, bỏ thì bỏ. Bắt đầu chuẩn bị tài liệu làm việc thôi.” Đinh Tiểu Nhiên đã quyết định xong, không thu dọn hành lý nữa, mà chạy đến trước máy tính tra xem một số tài liệu để sau khi nhậm chức còn có chút tài liệu để làm việc.

Cô đang chuẩn bị tài liệu cho công việc, bên kia thì đang chuẩn bị cho hôn lễ, bắt quá người chuẩn bị lại không phải Dư Tử Cường.

Một mình Dư Tử Cường lái xe dạo quanh không mục đích, trong lúc bất tri bất giác lại lái xe tới dưới lầu Đinh Tiểu Nhiên, nhưng không dám lên tìm cô, ngồi ở dưới lầu ngẩn người nhìn lên.

Vừa đúng lúc Tạ Thiên Ngưng ra khỏi nhà Đinh Tiểu Nhiên, thấy xe Dư Tử Cường đỗ ở bên ngoài, bắt quá vẫn chưa xác định rõ có phải anh không, vì vậy bước tới xem thử một chút.

“Thiên Ngưng ——” Dư Tử Cường ngồi ở trong xe thấy Tạ Thiên Ngưng bước tới, liền quay kiếng xe xuống, chào hỏi cô, “Thiên Ngưng, sao chị lại ở chỗ này?”

Sau khi xác định là Dư Tử Cường, Tạ Thiên Ngưng liền mở cửa xe ngồi vào chỗ cạnh tài xế, giận dữ hỏi, “Dư Tử Cường, cậu đã muốn kết hôn với Hà Tuyết Phi rồi, sao còn tới đây hả?”

“Thật sự xin lỗi.”

“Cậu đâu có lỗi gì với tôi, người cậu cần xin lỗi không phải tôi mà chính là Tiểu Nhiên.”

“Ngoại trừ nói xin lỗi, tôi thật sự không biết nên nói gì. Thiên Ngưng, tôi thật sự là bất đắc dĩ, tôi không muốn cưới Hà Tuyết Phi, nhưng lại không thể không cưới cô ta.” Dư Tử Cường bất lực gục lên trên tay lái, sắc mặt tràn đầy u sầu, cả người gầy gò tiêu tụy đi rất nhiều.

Thấy anh như thế, Tạ Thiên Ngưng cũng không thể trách móc tiếp, thở dài nói: “Là do mẹ cậu ép cậu cưới Hà Tuyết Phi sao?”

“Ừm, mẹ lấy tánh mạng ra uy hiếp, tôi không thể không thỏa hiệp.”

“Quả nhiên chuyện này thật sự rất khó, Chung Mẫn Liên nhắm đúng lợi thế của chính mình, nếu đổi tôi là cậu, e là cũng phải thỏa hiệp. Tử Cường, Hà Tuyết Phi đó có lai lịch thế nào tại sao mẹ cậu cứ ép cậu cưới cô ta? Tôi có kêu khỉ con đi điều tra Hà Tuyết Phi, qua mấy ngày nữa là sẽ có kết quả.”

“Mẹ cô ta là bạn cũ của mẹ tôi, đã nhiều năm không gặp nhau. Nghe nói cả gia đình Hà Tuyết Phi đều sinh sống làm việc ở nước ngoài, thuộc gia đình rất giàu có, mỗi ngày cha cô ta chỉ lo bận rộn chuyện làm ăn cần bản không để ý tới chuyện gia đình, bây giờ còn đến Châu Phi xem cái mỏ than gì đó. Tôi thật sự không hiểu tuổi thọ của con người sống được bao lâu đâu, kiếm nhiều tiền như vậy làm gì, không phải đủ xài là tốt rồi sao?”

“Sinh trưởng ở nước ngoài, ở nước nào?”

“Chuyện này tôi không có hỏi nên không rõ, vả lại cũng không muốn hỏi.” Dư Tử Cường vừa nhắc Hà Tuyết Phi, thái độ liền rất lạnh nhạt, tựa hồ không muốn nhắc tới cô ta.

Bất quá Tạ Thiên Ngưng lại không ngừng hỏi, “Tử Cường, cậu đã sắp kết hôn với người ta, tại sao không chịu tra xét lí lịch cho kỹ chứ?”

“Biết lí lịch cô ta nhiều thì có ích lợi gì, chỉ cần biết cô ta thuộc gia đình giàu có thì đã đủ thu phục mẹ tôi rồi.”

“Cũng đúng.” Không biết ở đất nước nào, xem ra việc điều tra lai lịch của Hà Tuyết Phi sẽ cần tốn thêm chút công sức rồi. Bất quá điều tra rõ cũng chưa chắc có lợi gì, giống như Tử Cường nói chỉ cần gia đình cô ta giàu có thì đã đủ thu phục Chung Mẫn Liên.

“Thiên Ngưng, chỉ có một mình chị tới đây sao, có cần tôi chở chị về không?” Dư Tử Cường không muốn nhắc nhiều về Hà Tuyết Phi, liền nói sang chuyện khác.

“Được, dù sao bây giờ cậu cũng chẳng có chuyện gì để làm, mà tôi thì cũng ngại gọi khỉ con tới đón, cho nên cậu cứ chở tôi về nhà đi.”

“Chà, chị là bà chủ nhỏ của Phong Thị đế quốc, cả chút tiền này chị cũng tính toán nữa sao?”

“Đừng có lải nhải, lái xe đi.” Tạ Thiên Ngưng thất dây an toàn, chờ Dư Tử Cường lái xe đi, ai ngờ đột nhiên có một cô gái chặn trước đầu xe.

Dư Tử Cường đang chuẩn bị khởi động xe, lại thấy có người chặn đường, đành vội vàng dừng xe lại.

Người chặn đường không phải ai khác, đó chính là Hà Tuyết Phi.

Hà Tuyết Phi chặn lại trước đầu xe, trông ánh mắt buồn bã mang theo chút giận dữ nhìn chằm chằm Dư Tử Cường, giống như một cô gái điếm đam đắm yêu đang tìm cách lừa gạt khi bị người ta bắt nạt.

Tạ Thiên Ngưng nhìn thái độ chịu đựng của Hà Tuyết Phi, lại nhìn sang Dư Tử Cường, bình thản hỏi: “Vợ chưa cưới của cậu đã tới, bước tiếp theo phải làm sao bây giờ?” vinhanh- .

“Còn làm gì nữa.” Dư Tử Cường tức giận trả lời, cỡi dây đai an toàn ra, bước xuống xe.

Tạ Thiên Ngưng cũng cỡi dây đai an toàn ra bước xuống xe, muốn biết xem Hà Tuyết Phi này là người thế nào.

Hà Tuyết Phi oán giận nhìn Dư Tử Cường hỏi: “Chỉ còn vài ngày nữa anh đã kết hôn với em, sao bây giờ còn đi tìm Đinh Tiểu Nhiên, chẳng lẽ anh không có chút nào để tâm đến cảm thụ của em sao?”

“Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi đến tìm Đinh Tiểu Nhiên hả?” Dư Tử Cường không vui phản bác, chẳng để chút mặt mũi nào cho Hà Tuyết Phi.

“Đây là dưới lầu nhà Đinh Tiểu Nhiên, anh không đến tìm cô ấy vậy anh đến đây làm gì?” Sau khi Hà Tuyết Phi nói xong liền đảo mắt nhìn sang Tạ Thiên Ngưng đang đứng bên cạnh, bởi vì không biết cô là ai cho nên suy đoán có chút sai lệch, “Thế nào, anh tìm được đối tượng mới rồi sao?”

“Đối tượng mới — Hà Tuyết Phi, cô phải nhớ cho kỹ đừng có chọc giận cô gái này, bằng không dù cô có mười cái mạng cũng không bù đắp nổi đâu.”

“Ý anh là muốn che chở cho đối tượng mới này sao?”

“Tùy cô nghĩ sao thì nghĩ, nhưng nhớ đừng đụng vào cô gái này.”

“Em——” Hà Tuyết Phi khúm núm cúi đầu, căn bản không có tính làm gì chỉ muốn biểu đạt bất mãn trong lòng mình thôi.

Nhưng sau đó lại xuất hiện thêm một người khác.

70. Chương 70: Cố Ý Đả Kích.

Hoắc Thanh Cúc cũng đến, đứng bên cạnh Hà Tuyết Phi ương ngạnh hỏi Dư Tử Cường, “Tử Cường, cậu đã hứa với mẹ cậu sẽ không đến tìm Đinh Tiểu Nhiên, thế hôm nay cậu đến đây là có ý gì?”

“Các người theo dõi tôi, ” Dư Tử Cường tức giận trừng mắt nhìn hai mẹ con trước mặt, trong lòng tràn ngập oán hận, nếu như bọn họ là đàn ông anh đã sớm giơ tay ra đâm rồi.

“Nói theo dõi thì thật là khó nghe quá, tôi chỉ muốn chú ý động tĩnh ở nơi này thôi,”

“Các người theo dõi Tiểu Nhiên, ”

“Chúng tôi không có ý gì khác, chỉ muốn biết cậu có còn đến tìm cô ta nữa không, nhưng thật sự không ngờ cậu lại tới đây, ” Nói thế nào thì Hoắc Thanh Cúc cũng chỉ lo cho bản thân mình, căn bản không để tâm đến cơn giận của Dư Tử Cường, lại càng không điểm xĩa xem là loại cô gái nào đang đứng bên cạnh anh.

Tạ Thiên Ngưng chưa từng gặp qua Hoắc Thanh Cúc cho nên không biết mặt bà, liền hỏi thăm chút: “Tử Cường, bà ấy là ai sao còn ngang ngược hơn cả mẹ cậu vậy.”

Hoắc Thanh Cúc nghe Tạ Thiên Ngưng nói năng vô lễ không chút nể nang, có hơi bực mình liền mắng cô tại chỗ, “Cô là ai mà dám ăn nói thiếu lễ độ với tôi như vậy hả.”

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... tôi cảnh cáo bà, nếu bà còn dám to gan theo dõi Tiểu Nhiên nữa, tôi nhất định sẽ không để yên cho bà đâu”

“Bắt đầu từ bây giờ cho đến khi hôn lễ kết thúc, tôi sẽ phái người đến canh chừng nơi này 24 giờ, tuyệt đối không cho phép cô ta tới phá hoại lễ cưới.” Hoắc Thanh Cúc xem thường lời cảnh cáo của Tạ Thiên Ngưng, một lòng chỉ muốn Hà Tuyết Phi mau gả cho Dư Tử Cường,

Chỉ cần hoàn thành xong hôn lễ này, bà không còn gì để sợ nữa.

“Tiểu Nhiên là bạn thân nhất của tôi, bà bắt nạt cô ấy đồng nghĩa là bắt nạt tôi.”

“Đinh Tiểu Nhiên là bạn thân nhất của cô” Hoắc Thanh Cúc từ câu nói này liền đoán ra thân phận của Tạ Thiên Ngưng, cho rằng cô và Đinh Tiểu Nhiên đều là người tầm thường không phải nhân vật lớn gì, cho nên càng không để cô ta vào trong mắt khinh thường nói: “Bắt nạt cô đó thì sao hả,”

“Cái này thật sự rất khó nói, ”

“Hừm, chỉ giỏi tài bịp bợm thôi”

Dư Tử Cường vốn muốn nói cho Hoắc Thanh Cúc biết thân phận của Tạ Thiên Ngưng, nhưng cuối cùng nghĩ kỹ lại thấy vẫn không nên nói, bất quá lại nói cho Tạ Thiên Ngưng biết thân phận của Hoắc Thanh Cúc, “Bà ấy là mẹ của Hà Tuyết Phi.”

“Ồ, thế ra là mẹ vợ tương lai của cậu đó à?” Tạ Thiên Ngưng quan sát Hoắc Thanh Cúc, cảm thấy bà không giống kiểu quý bà nhà giàu, mặc dù ăn mặc rất chau chuốt, thế nhưng hai bàn tay lại qua thô kệch không giống như bàn tay của người nhà giàu.

Bất quá cô cũng không thể chỉ dựa vào đôi tay để đoán thân phận của đối phương.

“Nếu đã biết, còn không mau chào hỏi cho lễ phép chút đi.” Hoắc Thanh Cúc càng ngày càng cao ngạo không xem Tạ Thiên Ngưng ra gì,

“Xem ra bà thật sự đã sống ở nước ngoài quá lâu, cho nên không hiểu biết về đời sống và con người ở nơi này, nhưng tôi cũng lấy làm lạ, các người đang sinh sống tốt ở nước ngoài, tại sao về nước chưa đầy hai tháng đã không ngừng bắt ép người ta cưới con gái mình, chẳng lẽ các người có bí mật gì không thể cho người khác biết sao?”

Bị đoán trúng một chút, Hoắc Thanh Cúc có hơi lúng túng nhưng vẫn cố trấn tĩnh, kịch liệt phản bác: “Cô ăn nói bậy bạ gì đó, chẳng lẽ người ta sống ở nước ngoài quá lâu thì không được về lại quê hương mình sao?”

“Dĩ nhiên có thể về, nhưng sản nghiệp của gia đình các người lớn thế vì sao lại gả con gái qua loa như vậy, giống y như muốn chạy nhanh đi đầu thai, chẳng lẽ con gái bà có bệnh gì đó không tiện nói cho người khác biết, hoặc giả các người có một bí mật nào đó không thể phơi bày cho người khác?”

“Chính cô mới là người có bệnh không thể nói cho người khác biết.”

“Nếu không có tại sao lại vội vàng muốn gả con mình đi, hơn nữa còn ép buộc người ta cưới.”

“Cô là ai mà dám xía vào chuyện nhà của người ta hả?” Hoắc Thanh Cúc nói chuyện càng ngày càng thiếu văn hóa, giống hệt các bà bán cá chanh chua,

Thái độ của bà như vậy khiến Dư Tử Cường bắt đầu có chút hoài nghi, nhưng lại không nói ra.

Hà Tuyết Phi cũng phát giác cách ăn nói của Hoắc Thanh Cúc rất thiếu văn hóa, vội vàng chạy lại cản bà, “Mẹ, đừng nói nữa chúng ta mau về thôi.”

Hoắc Thanh Cúc cố gắng khắc chế lửa giận trong đáy lòng, hai mắt hung hăng liếc nhìn Tạ Thiên Ngưng, Tạ Thiên Ngưng lại cố ý đả kích bà không cho bà khắc chế lửa giận, “Này, tôi mặc kệ gia đình bà giàu có thế nào, gia sản nhiều bao nhiêu, nếu các người cứ cưỡng ép người ta kết hôn thì thế nào cũng sẽ không có kết quả tốt đâu, ngẩng đầu ba thước có thần linh, làm quá nhiều chuyện xấu coi chừng bị thiên lôi đánh đổ”.

“Con quỷ này, tuổi còn nhỏ mà miệng mồm lại sắc bén thế.”

“Cám ơn, lâu rồi tôi chưa nghe ai nói mình nhỏ tuổi cả, cám ơn nhá.” vinhanh- ,

“Ah đúng rồi, thiếu chút nữa tôi đã quên, Đinh Tiểu Nhiên sắp 28 tuổi, cô là bạn thân nhất của cô ta, so ra độ tuổi cũng không chênh lệch nhiều lắm, chắc là đã lớn tuổi rồi”. Hoắc Thanh Cúc bị chọc tức, thật sự không thể dằn xuống lửa giận trong lòng nhất quyết phải cãi lại với Tạ Thiên Ngưng,

Hà Tuyết Phi lo lắng sẽ xảy ra chuyện, đành ra sức khuyên, “Mẹ, chúng ta mau về, đừng gây với cô ta nữa.”

“Bây giờ không phải mẹ gây sự với cô ta, mà là cô ta muốn gây sự với mẹ.”

“Vậy mặc kệ cô ta đi, chúng ta về thôi, ”

“Hừm,” Hoắc Thanh Cúc cũng biết tiếp tục gây nữa sẽ không có lợi gì ình, liền hung hăng trừng mắt nhìn Tạ Thiên Ngưng, hừ lạnh một tiếng liền kéo Hà Tuyết Phi đi,

Tạ Thiên Ngưng lại không muốn dừng tiếp tục đả kích bà, “Này, bà cứ đi như vậy sao, vậy tôi kêu Tử Cường lên lầu gặp Tiểu Nhiên nha.”

Lời này vừa ra, không chỉ Hoắc Thanh Cúc tức giận, ngay cả Hà Tuyết Phi cũng hoảng sợ vội vàng dừng bước, xoay người lại buồn bã nhìn Tạ Thiên Ngưng, nhưng lại không dám nói câu nào.

Cô không dám nói nhưng Hoắc Thanh Cúc lại dám, sải bước tới trước mặt Tạ Thiên Ngưng, tức giận quát lớn: “Cô đúng là đồ con gái không biết xấu hổ, cô dám chọc giận tôi tôi sẽ cho cô biết thế nào là mất mặt.”

“Từ đầu tới cuối đều do các người hung hăng quát tháo không cho tôi chút thể diện nào, cậu nói xem có phải không Tử Cường?” Tạ Thiên Ngưng khôn khéo mỉm cười còn nháy mắt một cái với Dư Tử Cường.

Dư Tử Cường biết Tạ Thiên Ngưng đang nghịch, chịu theo ý cô nói, “Đúng vậy, từ đầu tới cuối đều do các người không cho cô ấy thể diện.”

“Tử Cường, cậu nói như vậy là muốn giúp cô ta sao?” Hoắc Thanh Cúc chất vấn,

“Tôi chưa bao giờ nói sẽ giúp các người.”

“Cậu và Tuyết Phi sắp sửa kết hôn, tôi chính là mẹ vợ cậu, cậu ăn nói như vậy chính là không tôn trọng bậc trưởng bối.”

“Tôi chỉ kết hôn với Hà Tuyết Phi, nhưng chưa bao giờ nói sẽ xem cô ta là vợ mình, chẳng qua kết hôn chỉ là cho cô ta một cái danh nghĩa thôi, còn những thứ khác tôi không có hứa gì cả cho nên sau khi kết hôn cũng không đung vào người cô ta, thế nên cô ta đừng mong lấy được thứ gì từ chỗ tôi cả, ”,Dư Tử Cường càng nói càng vô tình.

Hà Tuyết Phi tổn thương lòng, không thể chịu đựng nổi cơn đau giằng xé ở tận đáy lòng, khóc lóc chạy đi,

“Tuyết Phi ——” Hoắc Thanh Cúc thấy Hà Tuyết Phi vì bị tổn thương bỏ mà chạy đi, dù rất giận nhưng lại không dám nổi giận với Dư Tử Cường, vì vậy liền đem hết tội trạng trút lên người Tạ Thiên Ngưng, chia tay về phía cô lớn tiếng chửi, “Con nhỏ kia, mày đừng có khinh người quá đáng, ”

Tạ Thiên Ngưng không sợ nhún nhún vai, bình thản phản bác: “Tôi không biết mình khinh thường bà hồi nào, trái lại là do bà bắt nạt người ta, ý nhà mình có sản nghiệp lớn nên không xem ai ra gì, còn bức ép người ta cưới con gái mình, rốt cuộc ai ăn hiếp ai, chỉ cần người có mắt đều nhìn có thể nhận ra.”

“Mày đừng có ăn nói xấc láo như thế.”

“Lời tôi nói chẳng đáng là gì, so với giọng điệu không ngừng la mắng chửi người ta của bà.”

“Tao sẽ dạy ày một bài học, ” Hoắc Thanh Cúc thật sự nuốt không trôi cơn giận này, giơ tay lên tát vào mặt Tạ Thiên Ngưng,

Dư Tử Cường lập tức tiến lên, bắt lấy cổ tay bà, không cho bà đánh, nghiêm túc cảnh cáo nói: “Bà tốt nhất đừng động vào cô ấy, cô ấy không phải loại người có thể dễ chọc giận đâu.”

“Buông tay, ”

“Buông thì buông, ”

Dư Tử Cường buông tay ra, thế nhưng Hoắc Thanh Cúc lại không nói chuyện với anh mà hung hăng nhìn chằm chằm Tạ Thiên Ngưng, tức giận nói: “Cô chờ đó, tôi sẽ cho cô biết chọc giận tôi sẽ có hậu quả thế nào.”

“Thế nào, bà muốn tìm người đánh tôi sao,” Tạ Thiên Ngưng liền đoán được ý đồ Hoắc Thanh Cúc muốn làm gì, có lẽ kinh nghiệm quá nhiều nên đã quá quen thuộc,

Hoắc Thanh Cúc nói, “Cô sợ sao?”

“Bà thấy bộ dạng bây giờ của tôi giống như đang sợ sao?”

“Hừm, ý có Tử Cường chống lưng cho nên cô mới không sợ, thế nhưng để rồi xem cậu ta có thể chống lưng cho cô được bao lâu,”

“Dựa vào cậu ta chống lưng, không biết tôi chết bao nhiêu lần rồi,”

“Này này này, chị đừng nói tôi vô dụng đến vậy chứ,” Dường như tâm trạng của Dư Tử Cường rất tốt, đến bây giờ cũng không nói ra thân phận Tạ Thiên Ngưng cho Hoắc Thanh Cúc biết, để bà ta tiếp tục cho người mai phục Tạ Thiên Ngưng,

Chỉ cần Hoắc Thanh Cúc đắc tội với Tạ Thiên Ngưng thì sẽ bị Phong Khải Trạch ra tay đối phó, như vậy cả nhà họ Hà sẽ dễ dàng rơi vào thảm cảnh sụp đổ, đến lúc đó anh không cần phải cưới Hà Tuyết Phi nữa rồi,

Chỉ tiếc vài ngày nữa anh đã phải kết hôn, thời gian quá ngắn sợ rằng không thể chờ cả nhà Hà Tuyết Phi sụp đổ.

Phải chỉ lúc đầu dùng chiêu này sớm thì tốt quá, giờ mới nghĩ tới thì đã trễ,

“Cậu vốn dĩ rất vô dụng, cả người mình yêu còn không bảo vệ nổi, thì cần dùng nữa làm gì?” Tạ Thiên Ngưng khinh thường nhìn chằm chằm Dư Tử Cường, vì bất bình cho Đinh Tiểu Nhiên mà chế nhạo anh,

“Này, chị cũng nên hiểu cho nỗi khó xử của tôi một chút có được không, tôi không thể đứng nhìn mẹ tôi đi vào chỗ chết, ”

“Đàn ông thông minh sẽ cố nghĩ ra cách để vẹn toàn đôi bên, còn đàn ông vô dụng thì chỉ có biết thỏa hiệp, ”

“Dù đàn ông thông minh cỡ nào khi gặp phải chuyện như vậy cũng phải trở nên vô dụng, ”

“Khỉ con nhất định sẽ có cách để vẹn toàn đôi bên, ”

“Anh ta vì muốn vẹn toàn đôi bên nên mới có thể ra tay tuyệt tình với cha mình.”

“Dư Tử Cường, cậu còn dám nói xấu khỉ con nữa tôi sẽ trừng trị cậu liền đó.” Tạ Thiên Ngưng giơ ra nắm đấm, cảnh cáo Dư Tử Cường,

“Được được được, không nói thì không nói được rồi chứ,” Dư Tử Cường bị cảnh cáo thế thật sự không dám nói nữa, không phải do anh sợ nắm đấm của Tạ Thiên Ngưng mà là sợ nắm đấm của Phong Khải Trạch

Hoắc Thanh Cúc thấy không ưa hành động đó của Tạ Thiên Ngưng, nhưng rõ ràng cứ gây nỡ thì chẳng có lợi gì ỉnh, vì vậy cảnh cáo Dư Tử Cường, “Tử Cường, cậu tốt nhất nên nhớ những gì mình đã hứa.”

“Không cần bà nhắc, tôi biết mình đang làm gì,”

“Biết là tốt, hừm, ” Hoắc Thanh Cúc nhận được đáp án hài lòng, trợn mắt nhìn Tạ Thiên Ngưng một cái, rồi hừ lạnh một tiếng xoay người bỏ đi,

Nhất định phải dạy cho cô ta một bài học mới được, bằng không bà không thể nuốt trôi cơn giận hôm nay.

71. Chương 71: Tất Cả Chỉ Là Cái Cớ.

Sau khi Hoắc Thanh Cúc đi rồi, Tạ Thiên Ngưng lắc đầu cười khẽ không nói gì?

Dư Tử Cường thấy cô phản ứng như thế, liền đoán được trong lòng cô đang nghĩ đến chuyện gì đó liền trực tiếp hỏi rõ, “Có phải chị đã nhìn ra vấn đề gì không? Nói ra để cùng nhau san sẻ đi?”

“Vừa rồi cậu cố ý không nói ra tên tôi, không phải muốn mượn sức tôi đối phó bọn họ sao?”

“Thiên Ngưng À, sau khi chị đi theo Phong Khải Trạch liền thông minh ra nhiều đó, vả lại còn rất gan dạ, đem so với Tạ Thiên Ngưng nhất gan sợ phiền phức trước kia thì đúng là khác nhau một trời một vực.”

“Bộ trước kia tôi vô tích sự đến vậy sao?” Tạ Thiên Ngưng khinh thường nhìn chằm chằm anh tức giận nói, bất quá cũng biết đó là lời nói thật lòng, cô hôm nay đã không còn giống trước kia.

“Được rồi, đừng nói chuyện này nữa mau đi vào thẳng chuyện chính, rốt cuộc chị đã nhìn ra được vấn đề gì?” Dư Tử Cường liền trở nên khá nghiêm túc.

“Chẳng lẽ cậu không nhìn ra được vấn đề gì sao?”

“Đừng lòng vòng nữa, mau nói chuyện chính đi.”

“Theo lời cậu nói, Hà Tuyết Phi từ nhỏ xuất thân trong gia đình quyền quý vừa có tiền lại có thế, còn sống một thời gian dài ở nước ngoài cho nên lá gan sẽ không nhỏ đến như vậy, cũng không phải loại người sống không có lập trường. Nếu cô ta muốn gả cho cậu, tính cách cũng phải giống Hồng Thi Na, tham vọng chiếm hữu rất mạnh, nhưng cậu xem biểu hiện cô ta vừa rồi đi, rất là khúm núm rụt rè y hệt như tôi lúc trước vừa nhát gan lại sợ phiền phức còn không có chủ kiến, ngoại trừ những người sinh ra trong cùng một hoàn cảnh mới có thể sinh ra tính cách không có lập trường và gan dạ thôi.”

“Có lẽ do bản tính cô ta sinh ra đã như vậy?” Bởi vì từng tiếp xúc qua Hà Tuyết Phi, cho nên Dư Tử Cường không có để ý nhiều tới cô ta.

“Tính cách của Hà Tuyết Phi và mẹ cô ta hoàn toàn trái ngược không giống như của mẹ con, một người nhất gan hèn yếu, một người lại ngang ngược hung hăng, theo tôi thấy Hà Tuyết Phi này hẳn là bị mẹ mình ép gả cho cậu, mà dĩ nhiên cô ta cũng có tình cảm với cậu.”

“Tại sao Hoắc Thanh Cúc lại muốn ép con gái mình gả cho tôi?”

“Tôi không phải Hoắc Thanh Cúc, làm sao tôi biết?”

“Hết rồi?”

“Hết gì mà hết, chuyện này phải do bản thân cậu tự tìm hiểu lấy, vì sao cứ hỏi tôi hả? Dư Tử Cường, cậu thật sự không định gặp Tiểu Nhiên sao?” Tạ Thiên Ngưng vẫn khuyên Dư Tử Cường, không hy vọng anh và Đinh Tiểu Nhiên cứ buồn bã như vậy mãi.

Dư Tử Cường ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ nhà Đinh Tiểu Nhiên, thở dài nói: “Không thể lên được, nếu như chưa giải quyết xong chuyện này, dù có đi gặp cô ấy cũng chỉ càng tăng thêm đau khổ cho cô ấy mà thôi.”

“Nói cách khác, chuyện này còn chưa giải quyết, cả đời này cậu sẽ không gặp Tiểu Nhiên sao?”

“Có lẽ.”

Lời này làm Tạ Thiên Ngưng rất tức giận, lớn tiếng mắng, “Dư Tử Cường, cậu đúng là không phải đàn ông, sớm biết như vậy tôi đã không cho hai người quen nhau rồi”.

“Này, chị không nên đổ hết lỗi vào tôi có được không? Tôi cũng đâu còn cách nào, chẳng lẽ chị muốn để Tiểu Nhiên đau khổ thêm sao?”

“Cái có, tất cả chỉ là cái có thôi.”

“Nếu như đây là lấy có có thể khiến cô ấy vui hơn một chút, thì cũng đáng giá chứ?”

“Đáng giá cái đầu cậu. Này, tôi không muốn cậu lái xe chở tôi về nhà nữa, tự tôi gọi xe chở về.” Tạ Thiên Ngưng tức giận nhìn chằm chằm Dư Tử Cường, sau đó bực tức rời đi.

“Thiên Ngưng, Thiên Ngưng ——” Dư Tử Cường hô lên mấy tiếng, nhưng không gọi được người trở về, bất quá anh cũng không muốn đuổi theo, mà đứng yên lặng thở dài tiếp tục ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ nhà Đinh Tiểu Nhiên.

Anh có nên nghe theo lời Tạ Thiên Ngưng, đi lên gặp cô ấy không?.

Nhưng anh đã hứa với mẹ, không đến tìm Đinh Tiểu Nhiên rồi.

Tạ Thiên Ngưng vẫn chưa đi xa, quay đầu lại nhìn Dư Tử Cường, thấy anh ngơ ngẩn nhìn cửa sổ nhà Đinh Tiểu Nhiên, vì vậy gọi điện thoại cho Đinh Tiểu Nhiên nói cho cô biết Dư Tử Cường đang ở dưới lầu.

Đinh Tiểu Nhiên nhận được cú điện thoại này, bất ngờ lập tức chạy đến bên cửa sổ, từ cửa sổ nhìn xuống tìm kiếm bóng dáng Dư Tử Cường, không bao lâu sau thì nhìn thấy anh, trong lòng kích động muốn nhào vào lồng ngực của anh, ôm anh thật chặt, nhưng lại không thể được.

Dư Tử Cường từ dưới nhìn lên trên, khoảng cách hơi xa nên không thấy Đinh Tiểu Nhiên đang đứng cạnh cửa sổ, cảm thấy hơi buồn bực, không bao lâu liền lên xe rời đi.

“Tử Cường ——” Đinh Tiểu Nhiên thấy anh lên xe lái đi, không nhịn được kêu một tiếng, nhưng vì tiếng gọi không lớn nên người phía dưới căn bản không nghe thấy, nhưng ngược lại người ở trong nhà lại nghe rất rõ ràng.

Vừa lúc Mẹ Đinh đi qua cửa phòng Đinh Tiểu Nhiên, nghe cô ở bên trong gọi tên ‘Dư Tử Cường’, vì vậy liền bước vào, không vui hỏi: “Tiểu Nhiên, mới vừa rồi con gọi Dư Tử Cường, không phải nó lại đến chứ?”

Mẹ Đinh vừa hỏi vừa nhìn quanh khắp căn phòng một lần, bởi vì không thấy bóng dáng Dư Tử Cường mới không còn giận nữa, bất quá vẫn khiển trách: “Tiểu Nhiên, con không nên nghĩ đến tên Dư Tử Cường kia nữa, huống chi chỉ còn vài ngày là nó kết hôn với cô gái khác, con nghĩ đến nó làm gì?”

“Mẹ ——”

“Mẹ không phải muốn ép buộc gì con, mẹ chẳng qua chỉ không muốn con càng lún càng sâu thôi. Thiên Ngưng đã tìm cho con một công việc tốt, con nên dốc hết tinh thần vào trong công việc mới, nói không chừng sau khi đến Phong Thị để quốc còn gặp được đối tượng tốt hơn.”

“Mẹ, mẹ đang nói đi đâu vậy?”

“Mẹ chỉ nói cho con nghe về thực tế.”

“Được rồi, con không muốn nói chuyện này với mẹ nữa, con muốn ra ngoài đi dạo quanh để giải sầu, bữa tối không cần chờ con con sẽ tự ăn ở bên ngoài.” Đinh Tiểu Nhiên không muốn nghe nhắc đến nỗi đau trong lòng, cầm lấy túi xách rời đi.

“Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên ——” mẹ Đinh đuổi theo gọi lại mấy tiếng, bất quá không có tiến lên ngăn cản mà chỉ thở dài, trong lòng không mong muốn con gái mình lại đi tìm Dư Tử Cường.

Không chỉ có mẹ Đinh không muốn, còn có rất nhiều người không muốn Dư Tử Cường và Đinh Tiểu Nhiên ở bên nhau.

Sau khi Hoắc Thanh Cúc ôm một bụng tức trở về nhà, liền kiếm Hà Tuyết Phi phát tiết, dù là có lý hay vô lý cũng đều đem ra chửi, “Con không biết tranh giành một chút nào sao? Người ta nói mấy câu khó nghe con liền khóc lóc chạy đi, như thế thì sao có thể giành chồng với Đinh Tiểu Nhiên hả? Mẹ cảnh cáo con, nếu con không biết giữ chặt Dư Tử Cường, mẹ sẽ đem con bán để trả nợ.”

“Mẹ, con là con gái của mẹ, sao mẹ chẳng chịu suy nghĩ cho con một chút nào vậy hả?” Hà Tuyết Phi không cảm nhân được tình thương người mẹ từ Hoắc Thanh Cúc, trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

“Mẹ muốn gả con cho Dư Tử Cường, này không phải đều là vì nghĩ cho hạnh phúc tương lai của con sao?”

“Nhưng anh Tử Cường đã nói rõ, ngoại trừ danh nghĩa vợ chồng anh ấy sẽ không cho con bất cứ thứ gì nữa cả?”

“Có danh nghĩa vợ chồng là đủ rồi, chỉ cần lấy được tiền của nhà họ Dư, những thứ khác đều không quan trọng.”

“Nhưng con sẽ không hạnh phúc.”

“Có tiền còn chưa đủ hạnh phúc sao?”

Hà Tuyết Phi không muốn tranh cãi với Hoắc Thanh Cúc, ngậm ngùi khóc thút thít, trong lòng cực kỳ mâu thuẫn khó chịu, vừa muốn gả cho Dư Tử Cường để thay đổi số mạng, nhưng lại không muốn ép buộc người khác, tránh nửa đời sau khỏi phải sống không có tình cảm.

Nhưng bây giờ còn có lựa chọn khác cho cô sao?

Hoắc Thanh Cúc biết Hà Tuyết Phi đang phân vân, không còn lớn tiếng mắng mà ôn hòa khuyên nhủ trấn an cô, “Tuyết Phi, những lời hôm nay mẹ nói con đừng để trong lòng, đều do con nhỏ kia chọc mẹ giận. Nói đến con nhỏ kia, rốt cuộc nó là ai mà lớn lối đến vậy chứ?”

Nghe mấy lời an ủi này, tâm tình của Hà Tuyết Phi liền dễ chịu hơn nhiều, lấy tay lau đi nước mắt, bàn về việc chính, “Mẹ, cô gái đó không hề đơn giản cư nhiên có thể suy đoán ra được bí mật của chúng ta, nếu như cô ta dựa vào những thứ này đi điều tra, thì rất nhanh sẽ tra ra được chân tướng sự thật.”

“Đúng thật là sẽ rất nhanh. Nhưng mà chỉ còn có mấy ngày nữa con đã kết hôn với Dư Tử Cường, mẹ không tin chỉ trong mấy ngày này cô ta có thể điều tra ra tất cả sự thật. Vả lại chỉ trong vòng có hai ngày, đừng nói tra ra chân tướng, ngay cả một chút dấu vết của chúng ta đều không thể tra ra được đâu?”

“Nhưng sao con vẫn thấy lo, cảm giác có hơi thấp thỏm bất an trong lòng?”

“Mẹ biết con là người mềm lòng, không muốn dựa vào lừa gạt để giành lấy Dư Tử Cường, nhưng mà hiện tại chúng ta đã không còn đường nào để đi, nếu như chúng ta không có tiền, con biết hậu quả sẽ thế nào rồi chứ?”

Nghe Hoắc Thanh Cúc nói như vậy, nỗi băng khuâng do dự trong lòng Hà Tuyết Phi liền biến mất, kiên quyết muốn gả cho Dư Tử Cường, “Mẹ, con biết mình phải làm gì rồi?”

“Biết là tốt, mẹ đã phái người canh chừng trước nhà Đinh Tiểu Nhiên, nếu Dư Tử Cường lại tới nhà cô ta, mẹ sẽ gọi cho Chung Mẫn Liên biết để Chung Mẫn Liên xử lý nó? Còn con nhỏ hôm nay chộc giận mẹ, mẹ cũng sẽ điều tra cho rõ rồi bắt lấy nó, sau đó dạy cho nó một bài học.” Hoắc Thanh Cúc vô cùng oán giận, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống người.

Hà Tuyết Phi cảm thấy hơi sợ, khuyên: “Mẹ, bây giờ đang là lúc cấp bách, đừng có gây ra nhiều chuyện âm ỉ, tránh thất bại trong gang tấc.”

“Mẹ biết, chuyện xử lý cô gái kia đương nhiên phải chờ sau khi con gả cho Dư Tử Cường rồi, mẹ mới cho cô ta một bài học, còn về phần Đinh Tiểu Nhiên, nhất định phải giám sát chặt chẽ không được lơ là.”

“Nhưng mà ——”

“Đừng có những nhị nữa, hiện tại con cần phải canh chừng kỹ Dư Tử Cường, rồi còn chuẩn bị làm cô dâu nữa, những thứ khác cứ giao hết ẹ.”

“Dạ.”

Thấy Hà Tuyết Phi ngoan ngoãn nghe lời, trên mặt Hoắc Thanh Cúc lén lút lộ ra nụ cười gian manh xảo trá đáng sợ.

Đinh Tiểu Nhiên vốn định ra ngoài dạo quanh một chút để giải sầu, nhưng vừa ra khỏi khu vực nhà của mình liền cảm thấy có gì đó không ổn, hình như có ai đó đang theo dõi cô, cẩn thận quan sát thì quả nhiên thấy có người phía sau đang theo dõi cô, cho nên cô không dám đi vào nơi vắng người.

Ở đằng sau, có hai gã cứ lén lén lút lút đi theo Đinh Tiểu Nhiên, mặc dù khoảng cách duy trì nhất định nhưng dấu vết để lại vẫn rất rõ ràng, thế nhưng bọn chúng lại không hề hay biết.

“Này, có phải cô gái là người giành đàn ông với Hà Tuyết Phi không?”

“Đúng chính là cô ta, Hoắc Thanh Cúc bảo chúng ta canh chừng kỹ cô ta không được để cô ta đến phá hư hôn lễ, làm vậy Tuyết Phi mới có thể thành công gả cho Dư Tử Cường, đến lúc đó chúng ta mới có thể lấy được tiền.”

“Nhìn dáng dấp cô ta quả thật rất tuyệt, tôi muốn ——” ánh mắt của hắn luôn cứ nhìn chăm chăm vào cặp chân thon dài của Đinh Tiểu Nhiên, biểu hiện trên mặt rất dâm uế.

“Đúng là bản tính của chó không đổi cứ thích phân, bắt quá nếu như có cơ hội thì chơi cô ta một lúc cũng không tệ.”

“Này thì quá đơn giản, chỉ cần đi theo cô ta còn sợ không có cơ hội sao?”

“Đi.”

Hành động theo dõi của hai tên theo sau càng ngày càng rõ ràng, trong lòng Đinh Tiểu Nhiên hơi sợ, vì vậy tăng nhanh cước bộ chen vào trong đám đông, vốn định đi về nhà nhưng vừa nghĩ tới phải qua một con hẻm nhỏ không người, liền quyết định không đi vào tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Cô phải tìm cách đánh lạc hướng hai tên kia mới được, bằng không sẽ không còn đường để thoát thân.

72. Chương 72: Đùng Từ Chối.

Mặc cho Đinh Tiểu Nhiên cố gắng thế nào, hai tên này vẫn cứ bám theo suốt, không còn cách nào cô đành phải trốn vào trong nhà hàng, gọi đại món gì đó để ăn, cố lẫn trốn vào trong để không cho bọn họ nhìn thấy cô.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên vào trong nhà hàng, hai tên này không dám theo vào mà đứng bên ngoài chờ, chờ mãi mà không thấy ra liền có hơi tức giận.

“Con nhỏ này thông minh thật, hình như nó biết chúng ta theo dõi nó.”

“Chúng ta cứ bám sát theo một thời gian dài như vậy, dù có ngu đến đâu cũng biết có người theo dõi.”

“Vậy sao còn bám sát thế làm gì?”

“Được rồi được rồi, bây giờ có nói cũng thừa thôi chờ xem tình huống rồi hãy tính tiếp.”

Đinh Tiểu Nhiên ngồi trong nhà hàng, ánh mắt vẫn luôn luôn chú ý ở hai tên bên ngoài, không phát hiện trong nhà hàng còn có một người khác.

Dư Tử Cường ngồi một mình ở trong nhà hàng, mặc dù có rất nhiều món ngon nhưng lại không ăn miếng nào, chẳng qua ngồi đó hồi tưởng lại bóng dáng Đinh Tiểu Nhiên ở trước mặt anh ăn thức ăn, ai ngờ nhớ mãi nhớ mãi thật sự nhìn thấy bóng dáng Đinh Tiểu Nhiên xuất hiện ở trước mặt, vừa mới bắt đầu anh còn tưởng là ảo giác, khi nhìn thấy cô đang gọi món với nhân viên phục vụ, còn nghe được giọng nói của cô, thế mới biết không phải ảo giác trong lòng rất kích động lập tức đứng dậy đi qua.

Đinh Tiểu Nhiên căn bản không biết Dư Tử Cường đi tới, hai mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm ra bên ngoài, cho đến khi có một bóng đen phủ xuống trước mặt cô mới lấy lại được tinh thần, từ từ ngẩng đầu lên, ngay khi nhìn rõ diện mạo người đứng trước mặt liền hơi hốt hoảng, không biết nên rời đi hay ở lại.

Biết rất rõ nên đi, nhưng cô vẫn lẳng lặng ngồi yên bất động.

“Tiểu Nhiên, quả đúng là em chứ không phải ảo giác.” Dư Tử Cường rất mừng khi đối diện mình là Đinh Tiểu Nhiên, ánh mắt cứ luôn nhìn chăm chăm cô.

Bị anh nhìn như vậy làm cô hơi kích động, không nhịn được cũng dõi mắt nhìn theo anh, mắt một lúc lâu vẫn không nói thành câu, chỉ có thể chậm chậm đọc rõ từng chữ, “Anh, em ——”

“Anh không ngờ bước vào đây lại gặp được em, em khỏe không?”

“Em, em rất khỏe, còn anh?”

“Nếu anh nói mình khỏe em tin không, ” Dư Tử Cường cười khổ, sắc mặt đã viết rõ đáp án anh không khỏe chút nào.

Đinh Tiểu Nhiên cũng không tốt hơn bao nhiêu, vẫn miễn cưỡng nở nụ cười cho vui, nhưng cô cười càng nhiều lại càng thêm khó coi, “Cuộc sống đại khái là vậy, không phải anh chiến thắng nó, thì chính nó sẽ chiến thắng anh.”

“Vì sao em lại thay đổi thành con người đa sầu đa cảm như vậy?”

“Có lẽ vì muốn giảm bớt phiền não thôi.”

“Tiểu Nhiên, em có hận anh không?” vinhanh-annkasi

“Không hận.”

“Em không hận anh, nhưng anh thì lại thấy hận chính bản thân mình, anh hận tại sao mình lại vô dụng như vậy. Thiên Ngưng nói đúng, anh đúng là một tên vô dụng.” Dư Tử Cường bắt đầu trở nên kích động, cổ áp chế bất mãn từ từ dâng lên trong lòng.

Thấy anh đau khổ, trong lòng Đinh Tiểu Nhiên cũng không vui nổi, muốn an ủi anh nhưng lại không biết phải an ủi bằng cách nào, đành nỗ lực nói sang chuyện khác, “Chúng ta không nhắc chuyện này nữa, rất hiếm khi không hẹn mà gặp nhau, có chuyện gì vui hãy nói ra đi.”

“Bây giờ đối với anh mà nói, chỉ cần không cưới Hà Tuyết Phi là điều anh thấy vui nhất.”

“Đừng quá bi quan như vậy, em thấy Hà Tuyết Phi cũng không phải người xấu xa gì, anh thử cố gắng chấp nhận cô ấy xem, hoặc cứ đối xử cô ấy như vợ mình là được.”

“Với anh mà nói bất kể cô ta tốt thế nào, chỉ cần anh không yêu thì vĩnh viễn trong mắt anh không thể nào đối xử cô ta như vợ mình được.”

“Đừng nói những lời bi quan như vậy, hãy tin rằng trong thế giới này sẽ có kỳ tích xảy ra.”

“Nếu anh không cưới Hà Tuyết Phi và em quay trở về bên anh, anh sẽ tin thế giới này có kỳ tích xuất hiện.”

Đinh Tiểu Nhiên cố ý nói sang chuyện khác, ai ngờ bị Dư Tử Cường quay lại đề tài cũ, làm cho tâm trạng cô càng thêm nặng nề, lẳng lặng thở dài, trong lúc lơ đãng nhìn thấy hai gã kia vẫn còn đứng ở ngoài cửa, hơn nữa cầm lấy điện thoại di động chụp hình bọn họ, có chút sốt ruột nhắc nhở: “Tử Cường, bên ngoài có hai tên chụp trộm chúng ta, hơn nữa bọn họ còn theo dõi em, cho nên em mới trốn vào trong nhà hàng này không dám ra ngoài.”

“Ừm ——” Dư Tử Cường không vui nhíu mày, quay đầu lại liếc nhìn hai gã thanh niên đứng ngoài cửa, tức giận nói: “Mẹ anh thật quá đáng, cư nhiên sai người âm thầm theo dõi anh.”

“Hai người này là theo dõi em, em vừa ra khỏi nhà bọn họ liền cứ bám theo, đến bây giờ cũng không chịu đi.”

“Vì lý do an toàn, anh sẽ chở em về nhà.”

“Thôi, nếu để mẹ anh biết anh và em gặp nhau, lại gây thêm phiền phức cho anh. Chuyện đánh lạc hướng hai tên này rất dễ dàng anh cứ về trước đi, còn có cái này em trả lại cho anh.” Đinh Tiểu Nhiên từ trong túi xách lấy ra một chiếc chìa khóa, đặt lên trên bàn sau đó đẩy tới trước mặt anh, tựa hồ có chút không đành lòng.

Lúc trước anh đưa chìa khóa này cho cô là muốn cô trở thành nữ chủ nhân của ngôi nhà đó, không ngờ kết quả lại thành như vậy.

Nhìn chìa khóa trên bàn, Dư Tử Cường lại nhớ đến khoảng thời gian hai người quấn quýt bên nhau, lúc này mới nhớ ra đã rất lâu rồi mình không có chạm vào cô gái khác, lạnh lùng cười đẩy chìa khóa lại trước mặt Đinh Tiểu Nhiên, “Căn nhà đó anh giao lại cho em.”

“Em ——”

“Đừng từ chối, mặc dù thời gian hai chúng ta quen nhau không lâu, nhưng đó là những ngày tháng anh thấy vui nhất. Anh không có bất kỳ thứ gì để tặng cho em, xem như căn nhà đó là món quà anh dành tặng cho em đi.”

“Nhưng mà ——”

“Anh đã nói đừng từ chối mà, hãy để cho lòng anh cảm thấy thoải mái một chút có được không?”

Nghe Dư Tử Cường thỉnh cầu như thế, dù Đinh Tiểu Nhiên không muốn nhận nhưng vẫn phải nhắm mắt nhận lấy, cầm lại chìa khóa lẳng lặng nói cảm ơn, “Cảm ơn”.

“Sao em lại khách sáo nói lời cảm ơn với anh chứ, nếu em đã không chịu để anh chở em về nhà, vậy hãy để anh giải quyết hai tên đó để em về nhà an toàn hơn.” Dư Tử Cường vừa nói xong, liền đứng dậy đi ra khỏi cửa nhà hàng, căn bản không cho Đinh Tiểu Nhiên có cơ hội ngăn anh.

“Tử Cường, Tử Cường ——” Đinh Tiểu Nhiên gọi mấy tiếng, nhưng vẫn không gọi được Dư Tử Cường trở lại liền vội vàng thanh toán tiền, muốn nhanh vọt ra ngoài xem thử nhưng đột nhiên lại bị Tiêu Vũ Huyền gây rối xuất hiện chặn lại đường đi của cô.

Đúng lúc Tiêu Vũ Huyền và Lâm Trường Thịnh từ trong phòng ăn đặc biệt đi ra, nhưng không thấy Dư Tử Cường chỉ thấy có mình Đinh Tiểu Nhiên, cho nên tiến lại giễu cợt mấy câu, “Ồ kìa, đây không phải Đinh Tiểu Nhiên Đinh đại tiểu thư đó sao, sao hôm nay chỉ có mình cô vậy còn Dư Tử Cường đâu, anh ta không đến cùng cô sao? À tôi đây thật là lú lẫn, thiếu chút nữa đã quên vài ngày nữa Dư Tử Cường sẽ kết hôn với cô gái khác rồi, làm sao rảnh rỗi đến cùng cô chứ?”

“Tiêu Vũ Huyền, hiện tại tâm trạng tôi không tốt, không muốn đôi co với cô, chớ cản đường, mau tránh ra.” Đinh Tiểu Nhiên không có tâm tình tranh cãi với Tiêu Vũ Huyền, chỉ muốn xem thử tình trạng của Dư Tử Cường.

Nhưng Tiêu Vũ Huyền không cho còn có ý lớn giọng cho toàn bộ mọi người nghe thấy lời cô, “Tâm trạng không vui, có phải vì bạch mã hoàng tử của mình bị người ta giành mất nên mới không vui không? Đinh Tiểu Nhiên à, tôi đã sớm nói với cô rồi, đừng mơ chim sẽ bay lên làm phượng hoàng, nhìn đi, chim sẽ vẫn mãi là chim sẽ đó thôi.”

“Tôi đã nói hiện tại tâm trạng tôi không vui, không muốn cãi nhau với cô, nếu cô còn ở đây nói nhảm chớ trách tôi không khách sáo.”

“Bản thân tôi cũng muốn biết cô không khách sáo thì làm gì được tôi?”

Lâm Trường Thịnh không muốn Tiêu Vũ Huyền gây thêm phiền toái, khuyên cô, “Bỏ đi Vũ Huyền, chuyện của cô ta không liên quan đến chúng ta, chúng ta đi thôi.”

“Bỏ ư, tại sao có thể bỏ qua chứ, lúc đầu cũng chính cô ta làm bề mặt em khiến em làm trò cười cho thiên hạ, mỗi lần nhìn thấy cô ta là thấy ghét rồi làm sao có thể bỏ qua chứ.” Tiêu Vũ Huyền không chịu bỏ qua cho Đinh Tiểu Nhiên, không hạ nhục được cô thì không cam tâm, tiếp tục nói, “Đinh Tiểu Nhiên, chỉ còn vài ngày nữa thì Dư Tử Cường đã kết hôn, mà tôi lại không còn cần Điền Vĩ, nếu như cô cầu xin tôi tôi sẽ để cô và Điền Vĩ ở bên nhau, cô thấy sao?”

“Đồ thần kinh.” Đinh Tiểu Nhiên mắng một câu, sau đó tách khỏi Tiêu Vũ Huyền đi ra cửa.

Nhưng Tiêu Vũ Huyền không cho, chạy nhanh lại ngăn cản đường đi của cô, tức giận hỏi: “Cô mắng ai là thần kinh hả?”

“Đương nhiên là mắng cô rồi, chẳng lẽ tôi tự mắng mình sao?”

“Đinh Tiểu Nhiên, cô đừng có quá đáng nha.”

“Quá đáng sao? Giờ là ai quá đáng với ai hả, tôi đã nói không muốn gây với cô nhưng cô lại cứ tìm cách kiếm chuyện với tôi không phải sao? Tiêu Vũ Huyền, hôm nay tâm trạng của tôi không tốt không muốn đôi co với cô, nếu cô còn gây chuyện với tôi thì đừng trách tôi vì sao không nể mặt.”

“Không nể mặt ư? Tôi đây cũng muốn biết cô làm gì được tôi nào?” Tiêu Vũ Huyền không hề tôn trọng Đinh Tiểu Nhiên, cao giọng nói.

“Vì cô ở nhà mình có tiền nên mới xem thường người khác như vậy, nhưng nếu tôi muốn chinh cô thì chẳng cần tốn một đồng nào cả.”

“Nói miệng ai nói không làm được, còn làm được thì có mấy người đâu?”

“Nếu cô không tin thì giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho Tạ Thiên Ngưng để cô ấy ra tay giúp trừng trị cô, còn nếu cô thật sự không sợ lời Tạ Thiên Ngưng nói thì cứ tiếp tục chọc tôi thử đi, thật ra tôi cũng biết cách ý thể hiếp người lắm, chẳng qua là khinh thường dùng thôi, đừng tưởng rằng có mấy đồng tiền dơ bẩn thì xem mình là giỏi, ở trong mắt tôi cô còn thua cả mấy bà dì quét dọn vệ sinh nữa kia, hừm.” Đinh Tiểu Nhiên tức giận, dùng toàn lực đẩy Tiêu Vũ Huyền ra sau đó không quay đầu lại trực tiếp bỏ đi.

Tiêu Vũ Huyền lần này không dám ngăn cô, nhưng vẫn không cam tâm đứng yên tại chỗ tức giận nói: “Thực ghê tởm, không phải nhờ có Tạ Thiên Ngưng là bạn thân, thì mình giỏi lắm chắc.”

“Tiêu Vũ Huyền, nếu sau này em còn không chịu tu tâm dưỡng tánh, cứ la hét ầm ĩ vậy anh sẽ chia tay em luôn.” Lâm Trường Thịnh không muốn chọc giận Tạ Thiên Ngưng, vì vậy nghiêm nghị cảnh cáo Tiêu Vũ Huyền, không vui xoay người rời đi.

“Trường Thịnh, sao anh lại nói ra những lời như thế với người ta chứ?” Tiêu Vũ Huyền nhanh chân đuổi theo, thở phì phò làm nũng.

Nhưng cô làm nũng mấy cũng vô dụng, hiện giờ Lâm Trường Thịnh rất là giận, lớn tiếng mắng cô: “Nói vậy với em đã là nhẹ rồi, chuyện của em và Đinh Tiểu Nhiên đã sớm trôi qua tám trăm năm, không những thế em cũng đã ép cô ta nghỉ việc ở công ty, thế nhưng mỗi lần em gặp người ta là thích gây sự, em mà càng làm vậy anh sẽ cho rằng em còn nhớ thương tên Điền Vĩ kia, chứ không thì vì sao em lại không chịu bỏ qua cho Đinh Tiểu Nhiên chứ?”

“Được rồi được rồi, sau này em sẽ không bao giờ ... gây phiền phức cho cô ta nữa được rồi chứ, anh đừng giận nữa mà.”

“Hừm.”

“Trường Thịnh ——” lần này Tiêu Vũ Huyền rất lo lắng, đuổi theo Lâm Trường Thịnh giải thích, cho nên dù còn giận chuyện Đinh Tiểu Nhiên, nhưng vẫn không có dự định tiếp tục xía vào.

73. Chương 73: Tốt Đến Vậy Sao?

Dư Tử Cường nổi giận ùng ùng bỏ chạy ra khỏi nhà hàng, sau đó bay thẳng đến chỗ hai tên theo dõi.

Hai người nhìn thấy sắc mặt giận dữ của Dư Tử Cường, lo sợ thân phận của anh vội vàng bỏ của chạy lấy người.

“Đứng lại cho tôi.” Dư Tử Cường nhìn thấy hai tên này bỏ chạy, liền đuổi theo, rượt theo bọn họ không tha, giống hệt như đang đuổi theo kẻ thù.

“Trời ạ, sao hắn cứ đuổi theo hoài vậy?”

“Hỏi nhiều làm gì, mau chóng đánh lạc hướng hắn đi.”

Hai tên này không hy vọng Dư Tử Cường đuổi kịp, tìm cách chạy vào chỗ vắng người, rồi cuộc chạy mãi chạy mãi sau cùng lại chạy vào trong một ngõ cụt.

“Chạy đi, tôi xem các người còn chạy đến đâu được nữa?” Dư Tử Cường đuổi theo cho tới khi hai tên này không còn đường để trốn mới dừng lại, hoạt động xương khớp cổ tay tựa hồ như muốn đánh nhau.

“Chủ tịch Dư, chúng ta bỏ chạy không phải vì sợ ngài, chẳng qua không muốn động tới ngài, ngài đừng vì thế mà quá đáng.”

“Đúng vậy, nơi này chỉ có ba người chúng ta, nếu thật muốn đánh nhau, chính là hai đấu một, thua thiệt chỉ có mình ngài nên ngài hãy về đi, chúng tôi không muốn động thủ với ngài.”

“Các người không muốn động thủ, nhưng tôi lại muốn, dạo gần đây tôi thấy rất bức bối khó chịu, thế nhưng lại không có chỗ nào để phát tiết, không ngờ các người lại tự mình tìm đến, rất là đúng lúc.” Dư Tử Cường vừa nói vừa đi về phía trước, trên mặt là nụ cười mờ ám.

Anh đuổi theo hai gã kia là vì muốn lấy bọn họ ra trút giận, không đánh một trận thì sao hả giận ?

Hai gã này đã hết đường lui, đành cùng nhau thương lượng, “Bây giờ chúng ta phải làm gì đây?”

“Còn biết làm sao, hiện tại hắn muốn đem chúng ta ra trút giận, chúng ta cũng chỉ có thể đánh trả lại thôi.”

“Nếu như đánh hắn, lỡ sau này hắn tìm chúng ta tính sổ thì làm sao?”

“Chuyện này để sau nói, trước mắt lo qua cửa ải này đã.”

Hai người này còn chưa thương lượng xong, Dư Tử Cường đã tiến lên đâm một đâm vào một tên, sau đó quyền đâm cước đá giống như đang phát tiết cơn giận chứ không giống như đang đánh nhau.

“A ——”

Dư Tử Cường đánh hai tên kia đến nổi tức giận, vì vậy không chút kiên kỵ đánh lại, vừa xông lên vừa nhặt một khúc gỗ, dùng sức đánh lên người anh.

Thân thủ Dư Tử Cường khá là nhanh nhẹn, nhiều lần né được đòn công kích của đối phương, bắt quả trên người vẫn trúng không ít.

Hai gã này thấy đánh mãi vậy cũng không phải cách, nháy mắt ra ám hiệu, trong đó một gã xông lên ôm chặt Dư Tử Cường, giữ chặt tay chân để anh không cử động, một gã khác cầm gậy gỗ xông lên đánh vào

đầu Dư Tử Cường, một cú này làm người trực tiếp ngất xỉu, hơn nữa còn đánh đến bể đầu chảy máu nằm im trên mặt đất.

Thấy Dư Tử Cường bất tỉnh nhân sự té xuống đất, hai tên này có chút hốt hoảng, nhất là tên cầm gậy gỗ đánh Dư Tử Cường ngất xỉu, vội vàng vút gậy gỗ đi run run hỏi: “Hắn, hắn có chết không?”

“Mày dùng mạnh lực đánh như vậy làm gì?”

“Tao cũng đâu biết, vừa rồi do quá nôn nóng, liền, liền đánh xuống, làm sao bây giờ?”

“Thừa dịp không ai phát hiện, chạy mau.”

“Chờ tao một chút.”

Hai gã đánh Dư Tử Cường bất tử nhân sự xong liền hoảng sợ vội vàng bỏ chạy, nhưng khi vừa chạy ra khỏi đầu hẻm liền đụng mặt Đinh Tiểu Nhiên, hốt hoảng lập tức chạy nhanh sang hướng khác.

Đinh Tiểu Nhiên bị Tiêu Vũ Huyền lôi kéo một hồi, cho nên lúc cô ra ngoài đã không còn thấy bóng dáng Dư Tử Cường, đành chạy xung quanh tìm, ai ngờ lại thấy hai gã theo dõi cô hốt hoảng chạy ra từ một con hẻm nhỏ, bởi vì Dư Tử Cường ra ngoài là muốn đuổi theo hai gã này, cô cảm thấy lo lo, vì vậy vừa chạy vào trong hẻm vừa gọi, “Tử Cường, Tử Cường anh đang ở đâu?”

“Tử Cường ——”

Bất kể cô gọi thế nào, trong con hẻm nhỏ vẫn không có thanh âm đáp lại.

Nhưng vì không có ai trả lời, mà trời lại càng tối đen, Đinh Tiểu Nhiên không dám ở một mình trong con hẻm nhỏ vắng người, định chạy vào xem thử một chút rồi đi ra, nhưng không ngờ lại nhìn thấy Dư Tử Cường nằm ở dưới đất, cô rất sợ, vội vàng chạy tới đỡ anh dậy ôm vào trong lòng.

“Tử Cường, Tử Cường, anh làm sao vậy?”

Trên mặt Dư Tử Cường vẫn còn lưu lại vết thương sưng đỏ, vừa nhìn liền biết mới đánh nhau với người ta, nhất là phần đầu chảy máu không ít.

Đinh Tiểu Nhiên ôm Dư Tử Cường, máu trên người của anh thấm nhuộm quần áo cô, nhưng cô lại không để tâm tới, bởi trong lòng như có một ngọn lửa không ngừng phun trào, “Tử Cường, anh mau tỉnh lại, mau tỉnh lại đi anh?”

Nhưng bất kể cô gọi thế nào người trong ngực vẫn nằm im bất tỉnh, bất đắc dĩ đành lục tìm điện thoại di động trong túi xách để gọi xe cứu thương đến, miệng không ngừng nói, “Anh nhất định không có chuyện gì nha, nhất định là không sao.”

Sớm biết thế cô đã không nhiều lời với Tiêu Vũ Huyền, mau chạy ra cản Dư Tử Cường đuổi theo hai lưu manh đó, như thế sẽ không có chuyện gì xảy ra rồi.

Đúng là dù nhiều tiền cách mấy cũng không thể đoán trước chuyện tương lai.

Đinh Tiểu Nhiên lên xe cứu thương đưa Dư Tử Cường đến bệnh viện, sau đó lo lắng đứng chờ ở ngoài cửa phòng cấp cứu, bởi vì cô không biết số điện thoại của Chung Mẫn Liên nên đành phải gọi báo cho Hà Phương Quốc, để Hà Phương Quốc nói lại cho Chung Mẫn Liên biết chuyện này.

Chung Mẫn Liên vừa nghe xong điện thoại của Hà Phương Quốc, lập tức chạy tới bệnh viện, vả lại còn dẫn theo Hà Tuyết Phi và Hoắc Thanh Cúc.

Chung Mẫn Liên vừa đến bệnh viện liền thấy Đinh Tiểu Nhiên, nổi giận dùm dùm không nói hai lời liền tát cô một bạt tay.

Chát —— thanh âm vô cùng vang dội.

Đinh Tiểu Nhiên lấy tay che bên mắt bị đánh, không nói tiếng nào chịu đựng cơn đau rất hừng hực trên mặt, mặc dù tát tay này do Chung Mẫn Liên đánh nhưng cô lại không tức giận, bất quá chỉ nặng nề hô lên một tiếng, “Bà chủ ——”

“Đừng gọi tôi, tránh làm bẩn thân phận của tôi. Có phải vì cô không chiếm được con tôi cho nên sai người hại chết nó không?”

“Cháu, cháu không có.”

“Không có, không có sao giờ nó lại ở trong phòng cấp cứu hả?”

“Cháu không biết.” Cô quả thật không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Cô không biết, sao cô có thể không biết? Mà dù cho giờ có chuyện gì đi nữa thì đã không còn quan trọng, quan trọng là ... Con trai tôi được bình an, nhưng trước đó tôi muốn cô lập tức biến mất khỏi trước mặt tôi, cô cút cho tôi.” Chung Mẫn Liên ghét Đinh Tiểu Nhiên còn nhiều hơn trước kia, không những thế còn chứa đầy hận ý.

Đinh Tiểu Nhiên biết nói gì cũng vô dụng đành ngậm miệng chịu đựng oan uất, bởi vì căn bản Chung Mẫn Liên không chịu nghe cô giải thích, vả lại cô cũng không muốn nói nhiều lại càng không muốn rời đi, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào đèn đỏ phòng cấp cứu.

Chung Mẫn Liên thấy Đinh Tiểu Nhiên không chịu đi, liền động thủ đẩy cô, “Cô cút đi cho tôi, lập tức cút.”

“Cháu, cháu muốn chờ xem kết quả, chỉ cần xác định Tử Cường không sao cháu sẽ đi.”

“Cô làm hại Tử Cường còn chưa đủ, còn muốn tiếp tục hại nó nữa sao?”

“Cháu không có.”

“Không có mới lạ, Tử Cường là vì ở bên cô nên mới phải nhập viện, cô chính là đồ sao chổi, mau cút cho tôi, sau này không được quay trở lại tìm Tử Cường, cút đi.” Chung Mẫn Liên càng ngày càng giận, xua đẩy Đinh Tiểu Nhiên đi.

Đinh Tiểu Nhiên phải lui về sau từng bước từng bước một, nhưng ánh mắt vẫn nhìn đèn đỏ ở trên phòng cấp cứu.

Hà Tuyết Phi cũng rất lo lắng cho Dư Tử Cường, thấy Đinh Tiểu Nhiên bị Chung Mẫn Liên nhục mạ và đẩy lui, không nhận được tiến lên khuyên nhủ, “Bỏ đi đi, hãy để cô ấy ở đây cùng chờ tin tức.”

“Tuyết Phi, con tốt bụng thế làm gì, đối phó loại con gái không biết xấu hổ này cần phải nhẫn tâm hơn một chút. Không được, dù không thể để cô ta tiếp tục ở lại nơi này, cút đi ——” Chung Mẫn Liên không nghe khuyên can, không ngừng xua đuổi Đinh Tiểu Nhiên đi.

“Đi ơi, điều quan trọng nhất bây giờ là an toàn của Tử Cường, những chuyện khác chúng ta nói sau đi.”
vinhanh- .

“Tử Cường đã có bác sĩ bên trong lo rồi, dù cô ta ở lại chỗ này cũng chẳng giúp ích được gì, chỉ cần nhìn mặt cô ta là đã bực mình. Đinh Tiểu Nhiên, cô mau biến đi, đừng có ở đây làm cho tâm tình mọi người thêm tồi tệ hơn.”

“Bà chủ, cháu chỉ muốn chờ nghe tin tức của Tử Cường, chỉ cần anh ấy bình an cháu sẽ lập tức đi ngay.”
Đinh Tiểu Nhiên dùng giọng điệu cầu khẩn, hiện giờ cô chỉ mong muốn được ở lại chờ tin tức chứ không muốn rời đi như vậy.

Nhưng Chung Mẫn Liên không chấp nhận, “Bình an của con trai tôi không cần cô nhọc lòng lo lắng. Bởi vì tôi lo lắng cô sẽ đem vận xấu lây sang cho con tôi kia, cho nên cô không cần tiếp tục lưu lại, xin mau đi cho.”

“Bà chủ ——”

“Cút.”

Thấy Chung Mẫn Liên lạnh lùng xua đuổi Đinh Tiểu Nhiên, trong lòng Hoắc Thanh Cúc rất phấn khởi, ngược lại Hà Tuyết Phi thấy có chút xấu hổ, muốn đến giúp cô nhưng lại không có dũng khí, đành im lặng không nói.

Đinh Tiểu Nhiên ưu sầu và bất đắc dĩ, ánh mắt vẫn nhìn đèn đỏ trên phòng cấp cứu, nhưng chỉ vì Chung Mẫn Liên cứ xua đuổi người, đành không thể làm gì hơn lui dần về phía sau rồi đi, nhưng không phải rời đi hoàn toàn mà là đứng đợi ở chỗ khác của bệnh viện.

Đinh Tiểu Nhiên vừa đi, Hoắc Thanh Cúc liền bắt đầu khích bác ly gián, “Tôi xem đây nhất định là quỷ kế do Đinh Tiểu Nhiên bày ra, mục đích là muốn cho hôn lễ không thể cử hành đúng thời hạn, như vậy cô ta mới có cơ hội xoay ngược lại tình thế.”

“Cô ta đừng hòng vọng tưởng.” Chung Mẫn Liên tức giận nói.

“Nhưng bây giờ mục đích của cô ta đã đạt thành, Tử Cường bị thương phải vào nằm trong bệnh viện, chỉ còn vài ngày nữa hôn lễ cử hành, nếu hôn lễ không được cử hành đúng thời hạn e sẽ xảy ra nhiều biến hoá, chỉ cần có chút thay đổi kết quả sẽ không khác nhiều lắm, không phải sao?”

“Xem tình trạng của Tử Cường thế nào rồi tính tiếp, nếu như không quá nghiêm trọng hôn lễ vẫn được tiến hành như bình thường.”

“Như vậy có ổn không?” Hoắc Thanh Cúc giả bộ bất đắc dĩ, thật ra trong lòng lại cực kỳ vui sướng. Chỉ cần hôn lễ tiến hành bình thường, bất kể Dư Tử Cường sống hay chết, gãy tay hay gãy chân cũng không liên quan bọn họ.

“Không được cũng phải làm, tôi sẽ không để Đinh Tiểu Nhiên thực hiện được ý đồ.”

“Vậy chuyện này cứ theo ý bà quyết định vậy.”

Hà Tuyết Phi dĩ nhiên biết trong lòng Hoắc Thanh Cúc đang suy nghĩ cái gì, còn chứng kiến trên mặt bà thoáng hiện nụ cười nham hiểm, đột nhiên trong lòng xuất hiện một loại dự cảm không an tâm, cảm thấy hôn lễ này chắc chắn không thể tiến hành thuận lợi.

Nếu như hôn lễ không thể cử hành thuận lợi, chẳng phải cô sẽ bị mấy tên lưu manh kia đem bán đi sao?

Không được, hôn lễ này nhất định phải tiến hành theo đúng thời hạn.

Hà Tuyết Phi cố khắc chế bản tính nhu nhược của mình lại, để bản thân mình độc ác hơn một chút giống hệt Hoắc Thanh Cúc chỉ muốn hôn lễ được tiến hành đúng thời hạn, không còn nghĩ đến chuyện bị tổn thương hay không tổn thương.

Chung Mẫn Liên chỉ lo lắng cho bệnh trạng của Dư Tử Cường, nên không nhìn thấy trên mặt Hoắc Thanh Cúc lộ ra nụ cười nham hiểm, càng không biết bây giờ mình đang mắc phải sai lầm nghiêm trọng.

74. Chương 74: Trùng Họ Trùng Tên.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên rời đi, Chung Mẫn Liên không còn tức giận nhiều, lo lắng đứng chờ ở cửa phòng cấp cứu, vừa nhìn thấy đèn đỏ tắt lập tức tiến lên chặn bác sĩ lại, vội hỏi: “Bác sĩ, con trai tôi thế nào rồi?”

“Yên tâm không còn nguy hiểm đến tánh mạng, vết thương trên người chỉ là bị ngoài da bắt quá đầu mới bị thương nặng”.

“Cái gì, đầu bị thương nặng, có ảnh hưởng gì không?”

“Bởi vì người bị thương vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê, nên tình trạng cụ thể phải chờ sau khi cậu ta tỉnh lại mới xác định, bất quá mọi người đã có thể vào thăm cậu ta được rồi.”

“Cám ơn bác sĩ”, Chung Mẫn Liên nóng lòng muốn nhìn thấy con trai, cho nên khi nghe không còn nguy hiểm tánh mạng, vội vàng nói cám ơn chạy vào phòng bệnh thăm Dư Tử Cường.

Hà Tuyết Phi định đi vào thăm Dư Tử Cường, ai ngờ nghe thấy tiếng Hoắc Thanh Cúc đang nói chuyện điện thoại với người khác, đột ngột dừng bước ngoác nhìn về phía bà.

Hoắc Thanh Cúc đi vào chỗ vắng người nói chuyện điện thoại, vì tránh người khác nghe còn dùng tay che miệng nói: “Cái gì, Dư Tử Cường bị các người đánh, các người điên rồi sao?”

“Không phải cố ý, một câu không phải cố ý là có thể xóa bỏ tất cả sao? Hiện tại người ta còn nằm trong bệnh viện, các người làm vậy chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến thời gian tổ chức hôn lễ sao?”

“Thôi đi, giờ có nói gì cũng vô dụng, các người mau tìm nơi nào trốn đi, hoặc mau rời khỏi nơi này để phòng ngừa sau khi Dư Tử Cường tỉnh lại tìm các người tính sổ. Được rồi, tôi không muốn nói với các người nữa, cút máy”.

Sau khi Hoắc Thanh Cúc cúp máy quay người lại liền thấy Hà Tuyết Phi, mới đầu còn hơi hoảng sợ, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh tức giận mắng: “Con làm gì nhìn mẹ như vậy, làm mẹ giật mình à.”

“Mẹ, mẹ mới gọi điện thoại cho ai vậy, là ai ra tay đánh Tử Cường bị thương? Sẽ không phải do mẹ ——”, Hà Tuyết Phi hoảng sợ, không muốn suy nghĩ tiếp.

“Con suy nghĩ bậy bạ gì đó, Dư Tử Cường bị thương không có liên quan gì đến chúng ta, là do nó vì muốn bảo vệ Đình Tiểu Nhiên nên mới bị thương”.

“Mẹ, có phải mẹ biết xảy ra chuyện gì không?”

“Tuyết Phi, điều kiện tại con cần làm bây giờ không phải hỏi mẹ xảy ra chuyện gì, mà là vào thăm Dư Tử Cường, bằng không Chung Mẫn Liên sẽ tưởng rằng con không lo lắng đến Dư Tử Cường đó, chúng ta mau vào đi”, Hoắc Thanh Cúc không muốn ở ngoài này nói bí mật riêng tư, trực tiếp chặn lại đề tài, sau đó đi vào trong phòng bệnh.

Hà Tuyết Phi cũng hiểu đạo lý này, nhưng trong lòng vẫn rất hoang mang bất an, thế nhưng vẫn cứ đi vào trong phòng bệnh.

Thế nhưng lại không ai hay biết, trong một góc khuất bệnh viện, còn có một người đang âm thầm theo dõi bọn họ.

Đình Tiểu Nhiên vẫn luôn ở trong bệnh viện chờ kết quả, vừa thấy bác sĩ đi ra vội vàng ngăn lại hỏi: “Bác sĩ, tình trạng thế nào rồi?”

Bác sĩ có chút hồ đồ không biết cô hỏi cái gì, vả lại nơi này là đại sảnh bệnh viện nên sẽ có rất nhiều bệnh nhân, căn bản không biết cô đang hỏi bệnh nhân nào, “Thưa cô, cô đây là đang muốn hỏi bệnh tình của bệnh nhân nào?”

“Chính là người vừa mới đưa vào trong phòng cấp cứu kia, tôi đã thấy bác sĩ vào trong và còn đứng ở ngoài đợi đó.”

“Ồ, là cậu ta à? Vì sao cô không ở ngoài phòng cấp cứu đợi mà phải tới nơi này?”

“Bác sĩ, tôi xin ngài, xin ngài làm ơn mau nói cho tôi biết tình trạng của anh ấy đi có được không?” Đình Tiểu Nhiên không có tâm tình nghe bác sĩ nói chuyện khác, dùng phương thức cầu xin để mau biết tình trạng của Dư Tử Cường.

Bác sĩ thấy cô không ngừng khẩn cầu, nên mới nói cặn kẽ tình trạng của anh cho cô biết, “Tình trạng cũng không có gì nghiêm trọng, nhưng cũng không thể xem là quá tốt, trên người anh ta chỉ là vết thương ngoài da không có gì đáng ngại, quan trọng chính là vết thương trên đầu.”

“Vậy vết thương trên đầu có nghiêm trọng lắm không?”

“Bây giờ vẫn chưa xác định được tình trạng cụ thể, còn phải chờ cậu ấy tỉnh lại mới biết”.

“Này, vậy khi nào anh ấy mới tỉnh lại?”

“Cái này vẫn không chắc chắn, có thể là mấy tiếng sau hoặc cũng có thể là ngày mai, hoặc vài ngày nữa.”

”A ——“

“Thưa cô, tôi còn có việc, tôi xin phép đi trước”.

“Cám ơn bác sĩ.” Đinh Tiểu Nhiên lễ phép tiễn bác sĩ, rồi đứng im tại chỗ định tiếp tục chờ trong bệnh viện, để biết chắc Dư Tử Cường không sao mới an tâm rời đi.

Không bao lâu Hoắc Thanh Cúc liền từ bên trong đi ra, thấy Đinh Tiểu Nhiên ngồi trên ghế đại sảnh, có chút lo lắng nên đã bước tới nói vài câu với cô, “Đinh tiểu thư, sao lâu vậy rồi cô còn chưa về nhà hả?”

“Tử Cường tỉnh chưa?” Đinh Tiểu Nhiên không có lòng dạ nào nói chuyện khác với Hoắc Thanh Cúc, vừa thấy người liền hỏi ngay tình trạng của Dư Tử Cường.

“Ồ, cô đúng là cô gái si tình, mọi chuyện đã rõ ràng vậy rồi mà vẫn còn lo nghĩ cho người yêu? Chỉ tiếc cậu ta không thuộc về cô, cô nên sớm buông tay đi, nếu tôi là cô thì lúc trước đã nhận lấy số tiền Chung Mẫn Liên đưa rồi rời khỏi Dư Tử Cường, chứ không phải biến thành cả người lẫn tiền đều không có”.

“Nói cho tôi biết, Tử Cường thế nào rồi?”

“Cậu ta rất khỏe, vô cùng khỏe nữa kìa, Hà Tuyết Phi và mẹ cậu ta đang ở bên trong chăm sóc cho cậu ta, vài ngày sau cậu ta có thể quang minh chính đại bước vào hôn lễ làm chú rể của cậu ta rồi”.

“Có thật không?” Nghe được tin này, chẳng những Đinh Tiểu Nhiên không còn khóc ngược lại cười rất tươi.

Chỉ cần anh không sao, với cô mà nói chẳng gì quan trọng nữa.

“Đương nhiên là thật, cũng bởi vì Tử Cường không sao, cho nên tôi mới đi về nhà. Cô Đinh à, cô đừng có đeo bám theo Tử Cường nữa, cậu ta sắp trở thành con rể tôi rồi, tôi hi vọng cô nên đại lượng một chút đi.”

“Anh Tử Cường không hề muốn kết hôn với con gái bà.”

“Nhưng Chung Mẫn Liên lại rất muốn cậu ta cưới con gái tôi.”

“Là do các người bắt ép anh ấy.”

“Muốn ép buộc một người cũng đâu phải chuyện dễ gì, không phải sao? Cô Đinh à, cô hãy mau đi đi bằng không tôi sẽ trở về nói cho Chung Mẫn Liên biết, để bà ta tới đuổi cô đi đó,”

Đinh Tiểu Nhiên không giận khi bị Hoắc Thanh Cúc xua đuổi, chỉ là trong lòng có chút buồn bã chán nản xoay người đi ra cửa bệnh viện, mỗi một bước đi lòng lại rơi vào một tầng băng lạnh lẽo, khiến khắp người đều lạnh.

Có lẽ cô nên buông tay, như vậy mới không gây thêm phiền phức cho nhiều người.

Hoắc Thanh Cúc thấy Đinh Tiểu Nhiên bỏ đi liền cười đắc ý, sau đó đi trở về vừa vào cửa phòng bệnh hưng phấn nói: “Mẫn Liên, bà có biết vừa rồi tôi nhìn thấy ai không? Là Đinh Tiểu Nhiên đó.”

“Cái gì, cô ta còn chưa đi sao? Giờ tôi sẽ ra ngoài đuổi cô ta đi”. Chung Mẫn Liên ngồi ở mép giường chờ Dư Tử Cường tỉnh lại, vừa nghe tên Đinh Tiểu Nhiên, liền nổi giận đứng lên định ra ngoài đuổi người”.

Hoắc Thanh Cúc vội kéo bà lại, cười càng thêm đắc ý, “Tôi đã nói dối và đuổi cô ta đi rồi, tôi đã nói với cô ta Tử Cường không sao, vài ngày nữa vẫn sẽ tiếp tục cử hành hôn, cho nên cô ta liền đau lòng bỏ đi”.

“Lừa đúng lắm, nếu Tử Cường tỉnh lại sớm bất kể bộ dạng có thế nào, hôn lễ vẫn sẽ cử hành như bình thường.”

“Bác sĩ đã nói Tử Cường không có nguy hiểm tánh mạng, vài ngày nữa nhất định có thể tỉnh dậy, bà yên tâm đi. Tuyết Phi, con ở lại tiếp tục chăm sóc cho Tử Cường nha, mẹ về trước”.

Hà Tuyết Phi cũng lười trả lời không đáp lại tiếng nào, chỉ ngó nhìn theo bóng lưng Hoắc Thanh Cúc rời đi, lại nhìn Dư Tử Cường đang nằm ngủ mê man trên giường, bỗng trong lòng cảm thấy căng thẳng lo sợ.

Hoắc Thanh Cúc đi tới cửa, cố ý quay đầu lại nhìn, hài lòng gật đầu một cái mới rời đi, nhưng bà lại không chú ý đến có một người đàn ông đang ngồi trong phòng bệnh bên cạnh chăm chú nhìn bà.

Người đàn ông này đội nón lưỡi trai đang cúi đầu ngồi im bất động, chờ Hoắc Thanh Cúc đi rồi liền lấy điện thoại di động ra, bấm báo lại tất cả mọi chuyện xảy ra tại đây.

Lúc này đã là mười giờ tối, Tạ Thiên Ngưng đang ở trong phòng dỗ con ngủ, Phong Khải Trạch thì mặc áo ngủ ngồi nhìn màn hình máy tính, ai ngờ điện thoại di động đột nhiên vang lên, liền đứng dậy nghe máy, chẳng qua chỉ đơn giản đáp lại hai câu rồi tắt, “Được, tôi biết rồi, tiếp tục theo dõi bọn họ”.

Tạ Thiên Ngưng nghe từ ‘theo dõi’ liền biết cuộc gọi này không đơn giản, vì vậy tới hỏi một chút: “Khỉ con, anh muốn theo dõi ai vậy hả?”

“Không phải em kêu anh điều tra người tên Hà Tuyết Phi đó sao, cho nên anh mới phái người theo dõi cô ta”,

“Vậy bây giờ có kết quả gì chưa?”

“Dư Tử Cường bị người ta đánh bị thương vào bệnh viện, người gây thương tích cho cậu ta chính là người do hai mẹ con Hà Tuyết Phi phái đi theo dõi Tiểu Nhiên”.

“A, té ra là như vậy, vậy em gọi điện thoại nói lại chuyện này cho Tiểu Nhiên biết”. Tạ Thiên Ngưng nói là làm, lập tức cầm lấy điện thoại di động gọi.

Phong Khải Trạch không cho, lấy lại điện thoại di động của cô, bình tĩnh nhắc nhở: “Hiện tại nói cho Tiểu Nhiên biết chẳng khác nào bứt dây động rừng, dù sao đây chỉ là kết quả theo dõi không có bất kỳ bằng chứng cụ thể, nếu như đem chuyện này nói ra cho dù là ai cũng có thể bị đổ thừa lại”.

Anh có thể bình tĩnh nhưng cô thì không, “Vài ngày nữa thì Dư Tử Cường thành hôn rồi, cứ kéo dài mãi chỉ sợ cậu ta và Tiểu Nhiên xem như hết thật rồi”.

“Vậy cũng hết cách, cho dù bây giờ em nói cho Đinh Tiểu Nhiên biết cũng không thể thay đổi bất cứ chuyện gì, còn không bằng chờ đợi kỳ tích”.

“Kỳ tích, chuyện đã được định xong, còn có thể có kỳ tích xảy ra sao?”

“Chưa tới thời khắc cuối cùng, kỳ tích vẫn có thể xảy ra. Anh đã điều tra rất nhiều nhưng vẫn chưa tra ra được bất kỳ đầu mối nào có liên quan Hà Tuyết Phi, bất quá ngược lại tra ra được một người có cùng tên cùng họ Hà Tuyết Phi, là một cô gái xuất thân từ một gia đình quyền quý. Cô ta là con gái của một thương nhân châu báu, gia sản quả thật rất lớn, và lại còn sống ở nước ngoài rất lâu, người cha rất say mê kinh doanh châu báu nên không để ý nhiều tới người nhà.”

“Tên họ và hoàn cảnh giống y đúc Hà Tuyết Phi, thế anh có điều tra rõ người tên Hà Tuyết Phi kia là Hà Tuyết Phi này không?”

“Anh đã xem qua hình của cô Hà Tuyết Phi kia, cô ta và Hà Tuyết Phi này hoàn toàn không phải cùng một người.”

“A —— thế Hà Tuyết Phi này là ai?”

Phong Khải Trạch nhún vai, bình thản nói: “Không biết, có lẽ là một tên lừa gạt”.

“Cái gì, tên lừa gạt?”. Tạ Thiên Ngưng kinh ngạc la lên, đoạt lại điện thoại di động tìm kiếm số của Đinh Tiểu Nhiên, lo lắng nói, “Không được, em nhất định phải thông báo ngay cho Tiểu Nhiên biết mới được, nói cho cô ta biết Hà Tuyết Phi là một tên lừa gạt”.

Vào lúc khẩn cấp này, vậy mà điện thoại Đinh Tiểu Nhiên cứ nhiên lại tắt máy.

“Con nhỏ Tiểu Nhiên này làm trò gì thế, không có gì sao lại tắt máy, cậu l mau àm ớn mở máy đi?”

“Chuyện này ngày mai nói cũng không muộn, em ồn ào thế sẽ làm con thức giấc đó”. Phong Khải Trạch lại cầm lấy điện thoại Tạ Thiên Ngưng, không cho cô gọi.

Tạ Thiên Ngưng bất đắc dĩ thở dài, không thể làm gì khác hơn là chấp nhận thực tế, tiếp tục đi dỗ con, “Bảo bối à, con nhất định phải phù hộ cho mẹ nuôi và cha nuôi của con, để hai người họ có thể sống bên nhau trọn đời có biết không?”

75. Chương 75: Hai Tên Lường Gạt.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên ra khỏi bệnh viện, mới để ý thấy căn nhà riêng của Dư Tử Cường cách bệnh viện không xa, cho nên định sẽ đi qua xem một chút.

Vậy mà vừa mới bước vào liền nhìn thấy trên đất đều là vỏ chai rượu, bầu không khí tràn ngập mùi hôi thúi, liền biết đã lâu không ai đến quét dọn, quả thật là làm người chết ngạt. Bất quá từ hoàn cảnh nơi này liền nhìn ra được, tâm trạng của Dư Tử Cường gần đây không được tốt, thậm chí còn tệ hơn cả cô.

“Tử Cường, thật sự làm khổ anh rồi.”

Đinh Tiểu Nhiên thở dài, quyết định dọn dẹp lại căn phòng này, vì vậy bỏ túi xách xuống bắt đầu dọn dẹp từng chỗ một, mỗi một góc đều được dọn dẹp rất sạch sẽ, trong lúc bất ngờ không cẩn thận lại đụng vào camera, thế mới biết nhà Dư Tử Cường có cài đặt thiết bị theo dõi, bất quá ngẫm nghĩ cẩn thận một chút thật ra điều này cũng không có gì lạ, rất nhiều người thích cài đặt camera theo dõi trong nhà để phòng trộm.

“Thật muốn xem thử bộ dạng uống say xỉn không còn biết trời trăng của anh ấy như thế nào.” Đinh Tiểu Nhiên có chút ngạc nhiên, dù sao cũng đang nhàn rỗi nên muốn nhìn ngắm bộ dạng Dư Tử Cường một chút, vì vậy liền đem đoạn video trong camera quay được mở ra xem, rồi tìm kiếm bóng hình Dư Tử Cường trong đó, ai ngờ xem tới xem lui lại thấy được một đoạn video lạ thường.

Tất cả quá trình bị người ta đòi nợ của Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi đều được quay lại toàn bộ, hơn nữa còn rất rõ mặt mọi người.

“Thì ra, thì ra bọn họ không phải gia đình quyền quý gì mà chỉ là hai tên lường gạt. Không được mình nhất định phải mau chóng đem chuyện này nói cho bà chủ biết mới được.” Đinh Tiểu Nhiên vừa mừng vừa sợ, lập tức sao chép đoạn video này vào điện thoại di động của mình, sau đó hỏa tốc chạy tới bệnh viện.

Lúc này đã hơn nửa đêm, trong bệnh viện không còn người nào nhưng Chung Mẫn Liên và Hà Tuyết Phi vẫn còn ở lại, thấy Đinh Tiểu Nhiên đột nhiên xuất hiện thì giật mình, nhất là Chung Mẫn Liên không nói hai lời liền mở miệng mắng chửi xua đuổi người, “Này, tôi đã nói với cô như vậy rồi mà còn chưa chịu đi sao. Đúng là không biết xấu hổ, làm con tôi biến thành như vậy rồi mà vẫn còn dám đến, cô mau cút cho tôi, lập tức cút ra ngoài.”

“Bà chủ, tôi có chuyện rất quan trọng cần nói cho bà biết, thật ra Hà Tuyết Phi ——” Đinh Tiểu Nhiên còn chưa nói hết câu liền bị Chung Mẫn Liên cắt ngang.

“Cô không cần nói thêm gì nữa, tôi không muốn nghe cô mau lập tức cút ra ngoài cho tôi.”

“Bà chủ, thật ra thì bọn họ——”.

“Tôi kêu cô cút cô có nghe thấy không, cút ra ngoài. Tuyết Phi, con mau đuổi cô ta ra ngoài cho đi.”

Hà Tuyết Phi cũng mất hứng khi thấy Đinh Tiểu Nhiên cứ dây dưa mãi, vì vậy tiến lên kêu cô rời đi, “Đinh Tiểu Nhiên, cô mau đi đi, có chuyện gì chờ Tử Cường tỉnh lại rồi nói có được không?”.

“Tôi tỉnh rồi.” Hà Tuyết Phi vừa mới nói xong, Dư Tử Cường đột nhiên mở miệng nói chuyện làm mọi người giật nảy mình.

“Tử Cường, con đã tỉnh rồi sao thật sự quá tốt, con có thấy chỗ nào không thoải mái không, đầu còn đau không?” Chung Mẫn Liên thấy con trai mình tỉnh lại thật sự rất mừng nên không còn để ý đến Đinh Tiểu Nhiên, ngồi ở mép giường vui mừng nhìn con trai, thở dài nói: “Tỉnh lại là tốt, tỉnh lại là tốt.”

“Mẹ, thật ra con đã sớm tỉnh, chẳng qua không muốn nhìn thấy người không muốn nhìn cho nên mới không mở mắt.” Dư Tử Cường trừng mắt nhìn Hà Tuyết Phi một cái, trong lời nói đã ám chỉ rất rõ ràng.

Hà Tuyết Phi biết Dư Tử Cường đang nói cô, nhưng vẫn cố nhắm mắt làm lơ nói, “Tử Cường, anh tỉnh rồi, tốt quá.”

“Khỏi cần, tôi không cần cô quan tâm.”

“Tử Cường, Tuyết Phi đã ở đây chăm sóc con suốt đêm, vì sao con có thể nói những lời như vậy với nó hả?” Chung Mẫn Liên bắt bình dùm Hà Tuyết Phi, vì thế quay sang khai đao Đinh Tiểu Nhiên “Còn không phải do cô xuất hiện sao. Đinh Tiểu Nhiên, cô thật đúng là mặt dày không bình thường mà, sao đuổi mãi cũng không đi, đúng là da mặt quá dày.”

“Bà chủ, trẻ thế này tôi còn đến đây là vì có chuyện rất quan trọng cần nói với mọi người.” Đinh Tiểu Nhiên đưa điện thoại di động ra, muốn mở đoạn video bên trong cho Chung Mẫn Liên xem.

Nhưng Chung Mẫn Liên lại đoạt lấy điện thoại Đinh Tiểu Nhiên, sau đó dùng lực ném ra ngoài cửa, “Cút, tôi không muốn nghe cô nói đâu.”

Điện thoại di động bị Chung Mẫn Liên ném đi toét thành hai nửa.

Đinh Tiểu Nhiên vội vàng chạy ra nhặt điện thoại lên, cố gắng gắn chúng lại, nhưng điện thoại di động đã toét hư không thể khởi động, cô chỉ có thể dùng miệng nói, “Bà chủ, thật ra Hà Tuyết Phi cô ấy ——”

“Tôi không muốn nghe cô nói xấu Tuyết Phi, cô cút đi.” Chung Mẫn Liên thừa dịp Đinh Tiểu Nhiên còn chưa trở lại, lập tức đóng cửa không để cô đi vào.

Dư Tử Cường thấy Chung Mẫn Liên quá đáng thế, vì vậy muốn xuống giường mở cửa cho Đinh Tiểu Nhiên nhưng Chung Mẫn Liên lại không cho, đẩy anh nằm xuống, “Vết thương trên người con còn chưa lành, bác sĩ nói đầu bị tổn thương nặng tình huống cụ thể phải đợi con tỉnh lại mới biết, hiện tại chưa được bác sĩ kiểm tra, con không được phép rời khỏi giường này.”

“Mẹ, mẹ nên để Tiểu Nhiên nói xong hết chứ.” Dư Tử Cường bắt bình nói.

“Đợi cô ta nói xong thì mẹ cũng đã tức chết rồi. Cô ta có nói gì mẹ cũng không nghe, bắt đầu từ bây giờ mẹ sẽ cho người canh chừng ở đây suốt 24 giờ, cô ta mà dám quay trở lại mẹ sẽ chặt đứt chân cô ta.” Chung Mẫn Liên cố ý nói lớn tiếng, mục đích muốn cho Đinh Tiểu Nhiên ở ngoài cửa nghe.

Đinh Tiểu Nhiên quả thật đã nghe thấy, biết mình dù có nói thế nào cũng không được, dù sao cũng không có chứng cứ, vả lại Chung Mẫn Liên lại rất có thành kiến lớn với cô, không bằng quay về tìm thêm chứng cứ và cả viện binh.

Bất kể như thế nào, cô nhất định không thể để cho Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi, hai tên lường gạt này được thành công ý nguyện.

Dư Tử Cường không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, liền biết Đinh Tiểu Nhiên đã đi rồi, vì vậy tức giận quát: “Mẹ, con bị mẹ ép thành nông nổi này, mẹ còn muốn con làm gì nữa, chẳng lẽ thấy con đau khổ đến chết mẹ mới cam tâm sao?”

“Tử Cường à, bây giờ con đang bị Đinh Tiểu Nhiên mê hoặc làm cho thần trí trở nên quá hồ đồ, mẹ không thể chỉ vì một chút hồ đồ của con mà đánh mất đi hạnh phúc cả đời. Đạo lý này sau này con sẽ hiểu, trước mắt con phải cố dưỡng vết thương cho lành lại, vài ngày sau vẫn tiếp tục tiến hành hôn lễ.” Dù nói thế nào Chung Mẫn Liên cũng vẫn không chịu tiếp nhận Đinh Tiểu Nhiên, hơn nữa bà càng ngày càng có thành kiến nhiều với cô hơn.

“Mẹ, con đã bị thương thành như vậy, chỉ còn vài ngày làm sao kết hôn được chứ?”

“Bác sĩ nói, đó chỉ là bị thương ngoài da, để thợ trang điểm make up lên là sẽ không nhìn ra, hơn nữa giờ con đã tỉnh, những việc con này có là gì đâu, cho nên hôn lễ vẫn được tiếp tục.”

“Mẹ nói con bị Tiểu Nhiên mê hoặc làm thần trí hồ đồ, con lại thấy là mẹ bị Hà Tuyết Phi làm cho hồ đồ thì có, cái gì cũng vì nghĩ cho cô ta, tới bây giờ cũng không hề lo nghĩ cho con trai mẹ gì cả. Con không muốn nói nhiều đạo lý gì với mẹ nữa, con sẽ nói chỉ nói rõ một lần duy nhất, đó là nếu con kết hôn với cô ta, không chỉ con chết sớm mà đời này mẹ cũng đừng mơ được ôm cháu nội.”

“Tử Cường, con không được ăn nói hàm hồ với mẹ như vậy.”

“Con hàm hồ sao, thật ra người quá đáng là mẹ đó, vì muốn con cưới một người con không thích cư nhiên lấy tính mạng mình ra uy hiếp, nếu con lấy mạng mình ra uy hiếp mẹ, mẹ sẽ thấy thế nào hả?”

“Đủ rồi, không cho phép nói thêm nữa, vài ngày sau vẫn tiếp tục tiến hành hôn lễ, nếu như con không tham dự vậy thì chờ làm tang sự cho mẹ.” Chung Mẫn Liên vì muốn Dư Tử Cường ngoan ngoãn kết hôn, không thể làm gì khác hơn lại lấy sinh mệnh mình ra uy hiếp anh.

Dư Tử Cường biết tranh cãi thế nào cũng không thắng, ánh mắt tràn ngập oán hận nhìn Hà Tuyết Phi một lúc, sau đó nằm lại trên giường lấy chăn che phủ đầu ngủ, không muốn nhìn thấy bất luận kẻ nào.

Hà Tuyết Phi hoảng sợ, trước kia vốn rất muốn gả cho Dư Tử Cường, nhưng bây giờ lại rất sợ gả cho anh, lo lắng sau khi kết hôn mọi chuyện bị bại lộ với mức độ chán ghét Dư Tử Cường giành cho cô, nhất định còn hung dữ với cô hơn, sau đó cả chỗ dựa là Chung Mẫn Liên cũng mất đi, chỉ sợ sẽ thảm hại nhiều hơn.

Nhưng mà cô không thể nói rõ hết ra ngay bây giờ, dù có nói ra thì cũng sẽ rất thê thảm.

Chung Mẫn Liên thấy sắc mặt Hà Tuyết Phi rất khó coi, bản thân bà không hoài nghi nhiều cho rằng cô chỉ mệt mỏi và bị hoảng sợ cho nên an ủi cô một chút, “Tuyết Phi, cháu đừng để ý đến lời Tử Cường nói, nó chỉ giận lẫy mà thôi.”

“Không sao, cháu hiểu mà.” Hà Tuyết Phi gượng cười trả lời, không để bản thân biểu hiện sự sợ hãi ra ngoài.

“Cháu yên tâm, có dì ở đây, dì nhất định sẽ không để nó bắt nạt cháu.”

“Cám ơn dì.”

“Khách khí cái gì, sau này chúng ta đã là người một nhà rồi.”

Dư Tử Cường vốn núp trong chăn không muốn lên tiếng, nhưng nghe bọn họ nói như vậy thật sự chịu không nổi, dùng sức hừ mạnh một tiếng, “Hừ.”

Thanh âm hừ mạnh vậy, bất kể ai cũng đều nghe thấy.

Chung Mẫn Liên mặc kệ anh tiếp tục nói với Hà Tuyết Phi, “Tuyết Phi, hai đứa cứ từ từ bồi dưỡng tình cảm, đừng quá nóng vội, chắc chắn sau này sẽ được mà.”

“Cháu biết mà dì.” Hà Tuyết Phi ôn hòa trả lời, bởi vì lúc này Dư Tử Cường che kín đầu, cho nên không thấy đáng về khuôn trương sợ hãi của cô.

“Hình như sắc mặt của cháu không được tốt, chắc là mệt mỏi quá rồi, không bằng về nghỉ ngơi trước đi.”

“Dì còn không than mệt, sao cháu có thể kêu mệt chứ? Dì cứ yên tâm, cháu còn trụ được mà.”

“Này, chỉ còn vài ngày nữa cháu đã trở thành cô dâu rồi, không thể xuất hiện trước mặt đông đảo mọi người với đôi mắt gấu mèo được, nhanh về nghỉ đi nơi này để dì lo là được rồi.”

“Có được không dì?”

“Dì đã nói được là được, cháu về đi.”

“Dạ, vậy cháu về trước.” Hà Tuyết Phi chẳng qua chỉ làm bộ bên ngoài, vừa nói xong liền lập tức rời đi, chạy trốn chết ra khỏi cửa.

“Đứa nhỏ này, thiệt là.” Chung Mẫn Liên thấy Hà Tuyết Phi chạy trốn chết đi, chẳng qua chỉ khẽ mỉm cười cũng không để tâm nhiều, quay qua nói chuyện với người trong chăn, “Tử Cường, thật ra Tuyết Phi cũng rất tốt, vừa dịu dàng lương thiện lại có học thức, còn hiểu biết lễ nghĩa, con ăn nói với nó như vậy thế mà nó chẳng có nửa câu oán trách, nếu đổi là cô gái khác đã sớm bị con chọc tức bỏ đi mất rồi.”

Dư Tử Cường biết Hà Tuyết Phi đã đi, vì vậy vén chăn lên ngồi dậy, tức giận nói: “Mẹ, mẹ cũng biết nếu là con gái thì đã sớm bị con chọc tức bỏ đi rồi, thế mà Hà Tuyết Phi này lại cứ cố chịu đựng bị người ta vũ nhục, cô ta gả cho con nhất định là có âm mưu không tốt rồi.”

“Tuyết Phi đâu giống loại con gái đó, nó vừa có học thức, lại được giáo dục tốt nên mới không so đo với con.”

“Mẹ đây là đang cường từ đoạt lý.”

“Con ngoan ngoãn nằm xuống ngủ cho mẹ, không được phép suy nghĩ đến con nhỏ Đinh Tiểu Nhiên kia nữa, mẹ sẽ ngồi ở chỗ này canh chừng không cho cô ta bước vào, con hãy ngoan ngoãn chờ thêm vài ngày làm chú rể đi.”

“Hừ.” Dư Tử Cường lại càng bực hơn, lấy chăn che khuất đầu, đột nhiên cảm thấy sống như vậy còn khó chịu hơn chết. vinhanh-annkasi.

Chẳng lẽ bắt anh nửa đời sau phải sống cùng Hà Tuyết Phi sao?

76. Chương 76: Thuận Tiệp Thôi

Vì quá nóng lòng muốn vạch trần sự thật, Đinh Tiểu Nhiên vội vã đi tìm Tạ Thiên Ngưng nhờ cô giúp một tay, khi cô chạy tới đã là ba giờ sáng, lúc này Tạ Thiên Ngưng vẫn còn đang ngủ, cô dùng một tay ra sức nhấn chuông cửa một tay lắc mạnh cửa sắt.

“Thiên Ngưng, mở cửa ra, Thiên Ngưng.”

Hành động này khiến còi báo động vang lên, nhưng cô không để ý tới tiếp tục gọi, “Thiên Ngưng, mau mở cửa ra đi mình có việc gấp cần tìm cậu, Thiên Ngưng.”

Nửa đêm canh ba, bất kể là ai nghe thấy tiếng còi báo động cũng không thể không dậy.

Phong Khải Trạch nghe thấy tiếng còi báo động, nhanh chóng rời giường mặc quần áo vào, định ra ngoài xem tình huống thế nào.

Tạ Thiên Ngưng cũng đã tỉnh, bởi vì chưa từng nghe còi báo động trong nhà vang lên nên có chút hốt hoảng, vội vàng mặc quần áo kinh ngạc hỏi: “Khỉ con, có phải có ăn trộm không?”

“Không biết, em ở lại trong phòng cùng con anh đi ra ngoài xem thử.” Phong Khải Trạch mặc xong quần áo mắt nhìn sang đứa trẻ trong nôi, vừa nói xong câu liền bước nhanh ra khỏi phòng.

“Ah, vậy anh phải cẩn thận một chút.” Tạ Thiên Ngưng ngồi yên bên nôi cùng con, lo lắng có chuyện gì đó xảy đến với Phong Khải Trạch, cho nên thỉnh thoảng hay hướng mắt nhìn ra ngoài cửa.

Kết quả hết nửa ngày, người tới lại là Đinh Tiểu Nhiên làm bọn họ chỉ biết im lặng.

Khi biết người tới là Đinh Tiểu Nhiên, mặt Phong Khải Trạch cũng đã xanh mét, nếu không phải nghĩ tình Tạ Thiên Ngưng, chắc chắn anh đã lớn tiếng chửi người rồi.

“Tiểu Nhiên, nửa đêm canh ba cậu vội vàng chạy đến nhà mình bộ có chuyện gì gấp lắm sao?” Tạ Thiên Ngưng đã xác định không phải nhân vật nguy hiểm mới dám bước xuống lầu, kinh ngạc khi thấy Đinh Tiểu Nhiên xuất hiện.

“Thiên Ngưng, mình đã biết được một bí mật rất quan trọng, vốn muốn nói cho Chung Mẫn Liên biết ai ngờ bị bà ta đuổi đi, bà ấy không chịu nghe mình nói, còn ném bể điện thoại di động của mình. E là chỉ có mình cậu mới giúp được mình, với thân phận của cậu chắc chắn có thể nói rõ chuyện này ở trước mặt Chung Mẫn Liên, cậu giúp mình được không mình không muốn Tử Cường bị người ta lừa gạt.” Đinh Tiểu Nhiên rất là lo lắng, nói một hơi thật dài nhưng vẫn chưa vào trọng điểm.

“Tiểu Nhiên, trước mắt bình tĩnh từ từ nói rõ cho mình biết, rốt cuộc cậu đã biết được bí mật gì rồi?”

“Hà Tuyết Phi và Hoắc Thanh Cúc đều là những tên lường gạt, bọn họ không phải là quý bà hay tiểu thư của gia đình danh giá giàu có gì, mà là hai tên lường gạt đang thiếu nợ, bọn họ dựa vào thủ đoạn lừa gạt nhằm lấy tiền của Tử Cường để đi trả nợ. Thiên Ngưng, cậu làm ơn giúp mình được không, mình xin cậu đó.”

“Cậu không cần quá lo lắng mình nhất định sẽ giúp cho cậu, yên tâm đi. Bất quá chuyện gì cũng phải dựa vào chứng cứ, cậu có chứng cứ gì không?”

“Có, cậu đưa điện thoại của cậu cho mình đi.” Đinh Tiểu Nhiên yêu cầu Tạ Thiên Ngưng đưa điện thoại di động cho cô, sau đó lấy ra thẻ nhớ trong điện thoại di động mình bỏ vào, bật đoạn video đã được lại cho mọi người xem.

Xem xong đoạn video đòi nợ, Tạ Thiên Ngưng trợn tròn mắt kinh ngạc, “Trời ạ, không ngờ sự thật lại là như vậy, hai người kia quả thật là thật quá giỏi, có thể lừa gạt qua mặt cả Chung Mẫn Liên.”

Sau khi Tạ Thiên Ngưng nói lời thán phục xong, thấy biểu hiện Phong Khải Trạch rất điềm tĩnh giống như đã sớm biết sự thật, nghi ngờ hỏi: “Khỉ con, anh xem xong đoạn video này mà không kinh ngạc sao?”

Phong Khải Trạch khinh thường cười lạnh, trông bộ dạng như đã nằm trong dự kiến, thẳng thắn nói: “Anh đã sớm đoán ra bảy tám phần rồi, tại sao còn phải kinh ngạc?”

“Sao anh đã sớm đoán ra được bảy tám phần mà không nói cho em biết?”

“Cậu Phong, cậu đã sớm nghĩ ra sao lại không chịu nói ra cho chúng ta biết chứ, chẳng lẽ cậu cũng muốn để Dư Tử Cường cười Hà Tuyết Phi sao?” Đinh Tiểu Nhiên rất là giận, không vui nhìn chằm chằm Phong Khải Trạch, rất khó chịu với cách làm của anh.

“Đúng đó, cả em cũng tức đấy.” Tạ Thiên Ngưng cũng giận dữ nói, cũng giống như Đinh Tiểu Nhiên nhìn chằm chằm Dư Tử Cường.

Phong Khải Trạch cầm lấy điện thoại, bấm xem lại đoạn video lần nữa, vừa xem vừa từ từ giải thích, “Một tiểu thư quyền quý vừa có thân phận địa vị cao, làm sao cam tâm chịu gả cho một người đàn ông không thương còn vũ nhục mình chứ? Cho dù cô ta có dục vọng chiếm giữ cực mạnh thì thái độ và thủ đoạn cũng phải hung ác hơn mới đúng, nhưng cô ta lại chỉ biết khúm núm chịu đựng ủy khuất, bản tính nhát gan như con chuột con cừu nhỏ mà đem ra so với thân phận cao quý lại hoàn toàn không phù hợp. Vả lại anh đã tra ra được một cô tiểu thư Hà Tuyết Phi khác, nhưng dáng dấp lại không giống cô này cho nên liền đoán ra Hà Tuyết Phi hiện tại là tên lường gạt, cô ta lợi dụng thân phận của Hà Tuyết Phi kia để đi gạt người.”

“Một Hà Tuyết Phi khác, chẳng lẽ có đến hai Hà Tuyết Phi sao?” Đinh Tiểu Nhiên càng nghe càng hồ đồ đầu cả đầu.

“Chẳng qua chỉ trùng họ trùng tên mà thôi, bắt quả Hà Tuyết Phi kia thật sự là một tiểu thư thiên kim giàu có, lúc trước mình còn không dám chắc chắn về Hà Tuyết Phi này, nhưng bây giờ xem xong đoạn video cậu đưa ra, mình có thể chắc chắn nói cô ta là một tên lường gạt.” Tạ Thiên Ngưng chỉ giải thích vài câu, vì muốn Dư Tử Cường và Đinh Tiểu Nhiên được bên nhau không đợi Đinh Tiểu Nhiên mở miệng cô đã chủ động thỉnh cầu Phong Khải Trạch, “Khỉ con, chúng ta nhất định phải giúp hai người họ có được không? Hơn nữa bà Hoắc Thanh Cúc kia còn dám mắng em bằng những câu rất khó nghe, thiếu chút nữa còn ra tay đánh em, nếu không phải Tử Cường ngăn lại chắc em đã bị ăn mấy bàn tay của bà ta rồi.”

Vốn dĩ Phong Khải Trạch không quan tâm chuyện Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi, chỉ xem đây là chuyện nhỏ nhặt cần gì giải quyết, song khi nghe được Tạ Thiên Ngưng nói Hoắc Thanh Cúc mắng cô còn muốn đánh cô, cơn giận liền bùng nổ, nghiêm túc hỏi rõ, “Thiên Ngưng, em nói Hoắc Thanh Cúc mắng em còn đánh em, thế chuyện này xảy ra vào lúc nào?”

“Chính là ngày hôm qua em đi tìm Tiểu Nhiên đó, kết quả ở dưới lầu nhà Tiểu Nhiên gặp được Tử Cường, không ngờ Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi cùng nhau xuất hiện. Hoắc Thanh Cúc đại khái không biết em là ai cho nên nói chuyện rất khó nghe, em vì tức giận bất bình cho Tiểu Nhiên cũng châm chọc lại bà ấy mấy câu làm bà ấy giận đến mặt đỏ tai hồng muốn ra tay đánh người.”

“Bà già chết tiệt kia dám đánh bà xã anh sao, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bà ấy.”

“Bà ta chưa đánh được em, bắt quả em cũng sẽ không để yên cho bà ta đánh đâu, anh đừng quá nóng giận.”

“Bà ta mà dám đánh em anh sẽ cho người lột da bà ta ngay bây giờ, anh sẽ không bỏ qua chuyện bà xã mình bị người ta khi dễ đâu. Tiểu Nhiên, đoạn video này cô cứ để ở đây, tôi sẽ biết cách vận dụng nó cô cứ trở về nghỉ ngơi cho khỏe đi, vài ngày nữa sẽ có một tuồng kịch hay đặc sắc cần chờ cô đến xem đó.”

“A ——” Đinh Tiểu Nhiên vẫn không hiểu gì cả. Mặc dù không hiểu rõ nhưng cô rất tin tưởng năng lực của Phong Khải Trạch.

“Chung Mẫn Liên cũng đã phát thiệp mời cho cô, thời gian hôn lễ vẫn y như cũ cho nên cô cần phải ăn mặc cho thật đẹp vào ngày hôm đó.”

“A ——” tên Phong Khải Trạch này rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì đây?

“Tiểu Nhiên, ý của khi con là muốn làm bề mặt Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi trong ngày tổ chức hôn lễ, ngày hôm đó chúng ta nhất định phải đến tham dự hôn lễ để xem trò hay. Ah, hay là ngày mai mình dẫn cậu đi mua quần áo để cậu xuất hiện trong ngày hôn lễ thật xinh đẹp lộng lẫy.” Tạ Thiên Ngưng đã hoàn toàn hiểu ý của Phong Khải Trạch, hưng phấn lôi kéo tay Đinh Tiểu Nhiên.

“Mình đâu phải cô dâu, đi dự hôn lễ tại sao cần phải ăn mặc cho thật đẹp chứ?.” Nếu như cô dâu là cô thì thật là tốt biết bao, chỉ tiếc không phải.

“Thì cũng giống mình lúc trước để giành lấy thắng lợi đó.”

“Nhưng mình lại không muốn vì những lời nói bên ngoài mà làm khổ chính mình.” Lúc Đinh Tiểu Nhiên nói ra những lời này bộ dạng có hơi nhăn nhó, rõ ràng đang nói trái lòng mình.

“Thế nào, chẳng lẽ cậu không muốn sao? Nếu cậu đã nói không muốn vậy cứ để Dư Tử Cường và Hà Tuyết Phi thuận lợi tổ hành hôn lễ, về phần cậu thì đến Phong Thị để quốc làm tổng giám đốc điều hành đi.” Tạ Thiên Ngưng cố ý nhằm đả kích cô.

“Thiên Ngưng, mình đang rất là bức bối, rất là khó chịu, cậu đừng đâm chọc mình nữa có được không? Bất quá nói đi nói lại, ngày tổ chức hôn lễ cũng là ngày mình nhậm chức, bây giờ cậu kêu mình đi tham dự hôn lễ, mình làm sao mà phân thân ra thêm một người chứ haizzz.”

“Thì hoãn ngày nhậm chức lại hai ngày, bất luận thế nào cậu cũng phải đi tham dự hôn lễ, nếu để bỏ lỡ một tiết mục đặc sắc thế thì rất là đáng tiếc.”

“Thiên Ngưng, cảm ơn cậu, cảm ơn gia đình cậu đã giúp mình nhiều như vậy, mình không biết phải làm sao để báo đáp ơn này cho mọi người.” Đinh Tiểu Nhiên rất xúc động, hiện tại ngoại trừ nói cảm ơn ra, căn bản không biết làm phải làm sao nữa, đột nhiên cảm thấy bản thân mình rất là vô dụng.

Xảy ra chuyện lớn thế, cô lại nhu nhược yếu đuối, đúng là quá vô dụng.

“Là chị em với nhau không cần khách sáo với mình thế.”

“Cậu Phong, cảm ơn cậu.” Đinh Tiểu Nhiên biết không cần phải quá khách sáo với Tạ Thiên Ngưng, nhưng mà cô vẫn muốn đặc biệt cảm ơn Phong Khải Trạch một chút.

Sắc mặt Phong Khải Trạch vẫn còn đang giận, lạnh lùng đáp: “Không cần cảm ơn tôi, tôi chỉ là thuận tiện thôi.”

“Mặc dù là thuận tiện, nhưng tôi vẫn phải nói lời cảm ơn này với anh.”

“Cậu tính cảm ơn cả đêm luôn sao? Giờ này cũng đã khuya lắm rồi, cậu cứ ở lại đây ngủ một đêm đi, ngày mai cùng mình ra ngoài dạo phố mua quần áo.” Tạ Thiên Ngưng tức giận hỏi, sau đó quay sang nói với thím Chu: “Thím Chu, nhờ thím dọn dẹp giúp cháu một căn phòng nha.”

“Vâng, bà chủ.” Thím Chu hiểu, lập tức đi vào sửa sang lại.

“Thiên Ngưng ——”.

“Không được từ chối, cậu mà còn khách sáo nữa là mình trở mặt đó.”

“Được, mình sẽ không khách sáo với mọi người nữa đâu. Ôi chao, đây là lần đầu tiên mình được ở trong căn nhà sang trọng thế, mình phải nếm thử cảm giác của người nhà giàu xem thoải mái đến thế nào đây.” Đinh Tiểu Nhiên không hề khách sáo, vào giờ phút này không chỉ khôi phục lại bộ dạng hài hước, còn có tâm tình nói giỡn nữa.

“Chỉ cần vui vẻ thoải mái, bất kể là giàu hay nghèo cũng chẳng sao cả.”

“Nói rất hay. Cả ngày hôm nay mình cứ chạy đầu này rồi chạy qua đầu kia hoài, cho nên thật sự rất mệt, mình phải đi nghỉ trước hai người cứ từ từ nói chuyện đi nha!”

“Tốc độ thích ứng của cậu quả thật không phải nhanh bình thường nha!” Tạ Thiên Ngưng thấy Đinh Tiểu Nhiên bước đi lên lầu, còn cười rất vui nữa, sau đó nhìn sang Phong Khải Trạch, thấy sắc mặt của anh quả là rất khó coi, không thể làm gì khác hơn đành dỗi dằn anh, “Được rồi được rồi, anh đừng giận nữa được không, em cũng đâu mất cọng tóc nào đâu anh giận làm gì chứ?”

“Anh giận là vì em xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói cho anh biết.” Phong Khải Trạch tức giận nhìn chằm chằm cô.

“Em sợ nói ra sẽ làm anh giận ..., cho nên mới không nói, huống chi đây chỉ là một việc nhỏ, rất nhỏ mà nên anh đừng để ở trong lòng mà, đừng làm mình tức giận nha.”

“Thiếu chút nữa bị người ta đánh, còn nói chuyện nhỏ sao?”

“Hoắc Thanh Cúc cũng đâu tốt lành gì hơn em, bà ấy bị em chọc tức thiếu chút nữa đánh nhau rồi, ha hã!”

“Em còn có tâm tình để cười à.”

“Em không cười, chẳng lẽ anh muốn em khóc sao? Được rồi được rồi, dù sao vài ngày nữa Hoắc Thanh Cúc cũng sẽ bị xoi tái, anh cần gì tức giận vào lúc này chứ! Đi, chúng ta về ngủ đi em mệt lắm rồi, đi thôi đi thôi.” Tạ Thiên Ngưng không ngừng liên tục lôi kéo Phong Khải Trạch đi, tựa hồ đã quen với cái tính bướng bỉnh này của anh rồi.

Không quen cũng không được, ai bảo anh là chồng của cô.

Phong Khải Trạch được dỗ dành khiến cho tâm trạng cũng tốt lên rất nhiều, bất quá trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ làm sao giải quyết chuyện của Hoắc Thanh Cúc. Người nào dám bắt nạt bà xã anh thì đừng mơ được sống yên.

Hơn nửa đêm Hoắc Thanh Cúc nghe được tiếng mở cửa, cho rằng đám người đòi nợ đến, tức tốc rời giường mở đèn, sau khi nhìn rõ là Tuyết Phi thì mới yên tâm, nhưng vẫn không vui mắng người, “Nửa đêm canh ba con trở lại làm gì, sao không ở trong bệnh viện với Dư Tử Cường?”

Hà Tuyết Phi rất là mệt mỏi, liền ngồi lên ghế sofa, thở dài nói: “Mẹ, chúng ta làm như vậy có khi nào sẽ khiến cho mọi chuyện càng thêm tồi tệ hơn không?”

“Con lại suy nghĩ lung tung gì nữa đó? Mẹ cảnh cáo con, chỉ còn vài ngày nữa thì hôn lễ sẽ được cử hành, không, hiện tại đã qua mười hai giờ chính xác mà nói chỉ còn ngày mai nữa thôi, vào ngày cử hành hôn lễ con phải biểu hiện cho thật tốt vào, không được phép để xảy ra chút không may nào bằng không mẹ sẽ hối tội con đó?”

“Mẹ, anh Tử Cường căn bản không muốn kết hôn với con, lỡ như sau khi kết hôn anh ấy phát hiện chúng ta là những tên lường gạt nhất định sẽ đòi ly hôn con, vả lại chúng ta lừa người ta cưới mình đó cũng là phạm pháp.”

“Cái gì phạm pháp, phạm vào luật nào chứ, con thật sự tên là Hà Tuyết Phi, trên hộ khẩu viết rất rõ ràng, mà chúng ta lừa cưới chỗ nào hả?” Hoắc Thanh Cúc vẫn không chịu hồi đầu, kiên trì làm theo ý mình, “Mẹ mặc kệ, nếu như lễ cưới ngày mốt không thể tiến hành thuận lợi, mẹ sẽ bán con đi để trả nợ.”

Lòng Hà Tuyết Phi càng thêm lạnh giá, khóc không ra nước mắt, đau lòng hỏi: “Mẹ, rốt cuộc con có phải là con gái của con không?”

“Con không phải con mẹ, vậy thì là con của ai?”

“Nếu như con là con gái của mẹ, tại sao lòng dạ mẹ lại độc ác thế? Mặc dù Chung Mẫn Liên là người hám lợi, nhưng tình yêu thương của bà ta giành cho Dư Tử Cường không phải là giả, cha mẹ Đinh Tiểu Nhiên cũng rất thương yêu cô ta, còn mẹ, cho tới bây giờ mẹ và cha đều không hề yêu thương con, con thật sự rất nghi ngờ mình có đúng là con ruột của hai người không, bằng không sao hai người lại nhẫn tâm đến vậy chứ?”

“Con ngốc này, con hôm nay uống nhầm thuốc sao, sao lại nói ra những lời điên khùng thế hả? Mau trở về phòng chờ làm cô dâu đi, không được phép suy nghĩ lung tung nữa.”

“Mẹ, chúng ta thừa dịp trời tối rời khỏi nơi này, tìm một nơi bí ẩn khác lẫn trốn có được không?” Hà Tuyết Phi khẩn cầu nói, không muốn tiếp tục đi trên con đường lừa gạt.

Nhưng Hoắc Thanh Cúc không chịu, hung hăng tát cô một cái, “Hà Tuyết Phi, con bình tĩnh lại một chút đi, mẹ nói cho con biết, chuyện tới nước này chúng ta đã không thể quay đầu lại, hoặc là con gả cho Dư Tử Cường, hoặc là ngoan ngoãn để bị bán đi.”

Hà Tuyết Phi che lại bên mặt bị đánh, đau lòng khóc thút thít, chỉ có thể bất lực khẽ nói, “Các người nhất định không phải cha mẹ của tôi, nhất định không phải, trên đời này làm gì có cha mẹ nào lại không thương con của mình, cho nên các người nhất định không phải cha mẹ của tôi.”

“Tùy mày muốn nghĩ sao thì nghĩ.”

“Mẹ ——”

“Đừng gọi tao, mày hãy ngoan ngoãn tỉnh táo lại cho tao, nếu muốn thay đổi vận mệnh của mình, vậy thì phải biết cố gắng giành giật lấy, có khóc cũng chẳng thay đổi được chuyện gì đâu.” Hoắc Thanh Cúc ném lại một câu, tức giận đi vào trong phòng, để một mình Hà Tuyết Phi tiếp tục ngồi khóc.

77. Chương 77: Mặc Thử Áo Cưới

Ngày hôm sau, Hoắc Thanh Cúc và Chung Mẫn Liên tựa hồ rất vui, bận rộn lo chuyện chuẩn bị hôn lễ, bất quá Đinh Tiểu Nhiên cũng không thua kém gì, vui vẻ đi mua sắm với Tạ Thiên Ngưng, không hề bị chuyện hôn lễ ngày mai làm ảnh hưởng đến tâm trạng.

Trái lại có hai người tâm trạng cực kỳ hồng hét.

Hà Tuyết Phi là nữ chính trong hôn lễ, nhưng cô lại cười không nổi, giờ mỗi một phút một giây trôi qua đều hồi hộp lo sợ thỉnh thoảng còn hay thở dài, ngay cả áo cưới cũng không dám mặc thử.

Tâm trạng Dư Tử Cường lại càng tồi tệ hơn, nằm trên giường bệnh ở bệnh viện bị người giám sát 24 tiếng đồng hồ, không có một chút tự do riêng, quần áo chú rể cũng bị người ta mang vào trong bệnh viện.

Có lẽ thật sự phải kết hôn với Hà Tuyết Phi rồi.

Hiện tại anh vừa rất muốn gặp Tiểu Nhiên vừa càng hy vọng cô dâu chính là cô, đáng tiếc hiện thực rất tàn khốc.

Đinh Tiểu Nhiên cầm túi lớn túi nhỏ trong tay đi trên đường, đúng lúc ngang qua một tiệm áo cưới, thấy bên trong treo rất nhiều kiểu áo cưới đẹp liền bị hấp dẫn liền dừng bước, nhìn vào cửa thủy tinh, thầm thở dài nói: “Wow, áo cưới đẹp quá!”

Tạ Thiên Ngưng cũng dừng bước, nhìn vào áo cưới trong tiệm, ở bên tai cô chọc ghẹo: “Có phải rất nóng muốn mau chóng mặc vào chiếc áo cưới xinh đẹp này để gả cho Dư Tử Cường không?”

“Mình không có, cậu đừng có nói bậy.”

“Cậu có, trên mặt cậu đã viết rõ đáp án như vậy rồi.”

“Cho dù có thì đã sao? Nếu cậu còn nghĩ chúng ta là chị em tốt, thì đừng giấu cợt mình.”

“Được được được, mình không chọc cậu nữa. Tiểu Nhiên, có muốn vào trong xem thử áo cưới không, dù sao sau này cũng phải mặc, mà không chừng có kì tích xảy ra thì sao, chỉ bằng cứ vào xem trước, nếu thích thì chọn, đi, chúng ta vào đi.” Tạ Thiên Ngưng nói là làm, không đợi Đinh Tiểu Nhiên đồng ý, đã kéo Đinh Tiểu Nhiên vào trong tiệm áo cưới Italia.

“Thiên Ngưng ——” Đinh Tiểu Nhiên có chút ngượng, dù không muốn thì cũng đã bị người kéo vào trong tiệm áo cưới rồi, đành chấp nhận thực tế vào trong xem áo cưới, “Wow, đẹp quá, thật sự rất đẹp!”

“Tiểu Nhiên, cậu đã nhắm được cái nào chưa?”

“Cái đó, thật sự rất đẹp.”

“Cái này sao?”

“Đúng, mình rất thích kiểu này.”

Lúc này nhân viên trong tiệm đi tới, lễ phép hỏi: “Hai vị tiểu thư, xin hỏi có cần giúp gì không?”

“Áo cưới trong tiệm của các người có cho mặc thử không?” Tạ Thiên Ngưng rất thẳng thắn hỏi, căn bản không quan tâm đến chuyện mất thể diện.

Đinh Tiểu Nhiên đã đoán ra được ý định của cô, vội kéo cô trở lại khẽ nói: “Thiên Ngưng, cậu đừng quây nhiễu, chúng ta đi thôi.”

“Cũng đã tới rồi cần gì lo lắng như vậy. Vả lại chúng ta đã mua đủ đồ rồi, thời gian lại rất nhiều không bằng cậu cứ mặc thử một cái áo đi.”

“Không cần, làm vậy rất mất mặt.”

“Con gái mặc áo cưới có gì mất mặt? Quyết định vậy đi, mình nói với nhân viên lấy áo cưới kia xuống cho cậu thử.” Tạ Thiên Ngưng quyết định tiếp tục hỏi lại nhân viên trong tiệm đang đứng: “Áo cưới trong tiệm các người có cho mặc thử không?”

“Dĩ nhiên có. Nếu hai vị đã thích chiếc áo này, vậy tôi sẽ lấy nó xuống ngay đây.” Nhân viên trả lời xong, bắt đầu lấy áo cưới xuống.

Trong thâm tâm Đinh Tiểu Nhiên rất muốn mặc chiếc áo cưới này, cho nên không vì sĩ diện mà nói trái lòng nữa, nhìn chăm chú vào chiếc áo cưới đang từ từ được gỡ xuống khỏi người con ma đơ can, trên mặt bất giác lộ ra nụ cười.

Nhân viên gỡ áo cưới xuống xong sau đó giao cho Tạ Thiên Ngưng, Tạ Thiên Ngưng liền ném cho Đinh Tiểu Nhiên, cầm lấy đồ đạc trong tay cô, nói. “Cậu vào trong phòng thay đồ mặc chiếc áo cưới này vào, những đồ đạc khác cứ đưa mình cầm, mau lên đi.”

“Như vậy được không?”

“Được mà, mau lên đi.”

“Vậy mình đi!”

“Đi đi.”

“Được.” Đinh Tiểu Nhiên cười híp mắt ôm áo cưới đi vào phòng thay đồ, thực lòng rất muốn mau chóng mặc nó vào.

Tạ Thiên Ngưng tìm một chỗ ngồi xuống, từ từ đợi.

Ở trong tiệm còn có vài nhân viên khác, thấy có hai cô gái tới mặc thử áo cưới liền bắt đầu xì xào bàn tán.

“Mình thấy hai cô gái này tám phần muốn lấy chồng đến phát điên rồi, nhìn thấy áo cưới là liền muốn mặc ngay.”

“Vào cửa đều là khách, tất cả phải làm theo đúng quy tắc.”

“Những người này đâu giống khách, không chừng còn làm bẩn áo cưới nữa đó!”

Một nhân viên khác nghe thấy lời xì xào bàn tán của hai người kia, vội vàng nhắc nhở bọn họ, “Xuyt, đó là vợ của cậu chủ nhà họ Phong, hai người đừng vào không nổi đầu, im miệng lại chút đi.”

“A ——” hai nhân viên liền hoảng sợ, căng thẳng ngậm miệng nhìn Tạ Thiên Ngưng đang ngồi một mình trên sofa, trong lòng cầu nguyện lời bọn họ vừa nói cô không nghe thấy.

Quả thật Tạ Thiên Ngưng không có nghe thấy hai người họ đang nói gì, chỉ lo nhìn về phía phòng thay đồ chờ Đinh Tiểu Nhiên bước ra.

Không bao lâu sau thì Đinh Tiểu Nhiên đã mặc xong áo cưới bước ra, đứng bất động trước gương, nhìn mình trong gương trong đầu liền mơ tưởng viễn vông nghĩ đến cảnh mình mặc áo cưới cùng Dư Tử Cường đi vào lễ đường, trong lòng thấy rất ấm áp.

Nếu cô dâu trong hôn lễ ngày mai kia là cô, thì tốt biết bao!

“Wow, quả đúng là người đẹp nhờ lụa, mặc bộ áo cưới này vào quả nhiên khác xa.” Tạ Thiên Ngưng đi tới, liền tiếp khen tặng, “Tiểu Nhiên, mình đã có thể tưởng tượng ra cảnh cậu mặc chiếc áo cưới này bước vào lễ đường, chắc chắn sẽ là cô dâu đẹp nhất.”

“Cậu đeo mồm đeo miệng quá đi.” Đinh Tiểu Nhiên cười cười phản bác, bất quá thật sự rất thích cảm giác được mặc áo cưới.

“Mình nói thật mà.”

“Mình lại thấy cậu phóng đại quá rồi.”

“Được rồi được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, có phải cậu rất thích chiếc áo cưới này không?”

“Mình ——” Đinh Tiểu Nhiên đang muốn trả lời, ai ngờ thấy Tiêu Vũ Huyền và Lâm Trường Thịnh từ trong đi ra, hình như hai người họ đến để chụp ảnh cưới.

Tiêu Vũ Huyền mặc áo cưới khoác tay Lâm Trường Thịnh đi ra, vừa thấy Đinh Tiểu Nhiên, liền không nhịn được chế nhạo cô, “Đinh Tiểu Nhiên, nữ chính ngày mai không phải cô đâu, thế nào hả, không lẽ cô định mặc chiếc áo cưới này giả làm nữ chính trong buổi hôn lễ ngày mai sao?”

Bởi vì có Tạ Thiên Ngưng đứng bên cạnh, Lâm Trường Thịnh thấy hơi sợ, cho nên kéo Tiêu Vũ Huyền lại khẽ nhắc nhở cô, “Đừng quên những lời trước đây anh đã nói với em.”

“Em biết, anh yên tâm em chỉ tới nói vài câu thôi.” Tiêu Vũ Huyền trấn an Lâm Trường Thịnh, tiếp tục bốn cợt: “Đinh Tiểu Nhiên, cô làm vậy không thấy mình giống kẻ thứ ba lắm sao?”

“Tiêu Vũ Huyền, tôi chưa từng thấy người nào không biết miệng mình vừa thú vị vừa đáng ghét như cô đó?” Đinh Tiểu Nhiên lập tức phản bác lại, không cho Tiêu Vũ Huyền một chút mặt mũi nào.

Cô gái này thật sự rất đáng ghét nhiều lần cứ muốn sỉ nhục cô, khiến cô mất hết kiên nhẫn liền đáp trả.

“Miệng là của tôi, dù thối mấy cũng không liên quan cô.”

“Đúng vậy, miệng là của cô, dù nó thối thế nào cũng không liên quan đến tôi, nhưng cô lại không ngừng hướng miệng thú vị của mình vào tôi mà nói, thế nên nó lại liên quan đến tôi rồi.”

“Này, cô giận sao, có phải bị tôi nói trúng ý đồ của cô rồi không? Cô đến mặc áo cưới chẳng lẽ thật sự muốn thay thế cô dâu trong hôn lễ ngày mai sao?”

“Chuyện này không liên quan cô, dù sao hôn lễ ngày mai đâu phải là của cô.”

“Cô ——” Trong lúc Tiêu Vũ Huyền nói ra mấy câu, Lâm Trường Thịnh vẫn luôn quan sát biểu tình biến hóa trên mặt Tạ Thiên Ngưng, sợ chọc giận cô vì vậy nhắc nhở Tiêu Vũ Huyền, “Được rồi, đừng nói nữa, chúng ta đi chụp hình đi.”

“Người ta đang bắt nạt em, chẳng lẽ em không được quyền lên tiếng sao?” Tiêu Vũ Huyền nổi giận, không chịu bỏ qua chuyện này lập tức cãi lại, “Đinh Tiểu Nhiên, cô mạnh miệng như vậy chẳng qua ý mình có Tạ Thiên Ngưng làm chỗ dựa thôi, chứ không có cô ta tôi xem cô còn có rắm gì để lên mặt.”

“Nếu lời giải thích này có thể khiến cô vui, tôi đây cũng không ngại.” Đinh Tiểu Nhiên cười khê phản bác, lúc nói chuyện trông rất oai, hiển nhiên trông không giống như kẻ đang ý thế hiếp người.

Cô muốn ý thế hiếp người thì Tiêu Vũ Huyền đã sớm tiêu đời rồi.

“Nếu tôi nói vậy có thể làm cô vui, tôi đây cũng chẳng để tâm đâu.”

“Tiêu Vũ Huyền, cô muốn chụp áo cưới thì cứ chụp đi, tôi thích mặc áo cưới là quyền của tôi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, cô cứ ba lần bốn lượt gây chuyện với tôi cẩn thận coi chừng biến thành con thiêu thân đâm đầu vào lửa đó.”

“Sao nào, cô muốn dựa hơi Tạ Thiên Ngưng đối phó tôi sao?”

“Tôi đã nói rồi, nếu cô cứ đi quá giới hạn, tôi đây không ngại dùng thủ đoạn này. Mặc dù ý thế hiếp người có chút hèn hạ nhưng để phó loại người ngang ngược tự cho mình là giỏi như cô, tính ra cũng không quá hèn.”

“Được, mình ủng hộ cậu.” Tạ Thiên Ngưng bỏ lại một câu, đi lên sòng vai đứng cạnh Đinh Tiểu Nhiên nghiêm túc nhìn Tiêu Vũ Huyền, cảnh cáo cô, “Tiêu Vũ Huyền, làm người đừng có quá tự cao, Tiểu Nhiên chưa từng xúc phạm đến bất kỳ lợi ích gì của cô, còn cô thì lại ép cậu ấy ra khỏi công ty còn nhiều lần sỉ nhục cậu ấy, là chị em tốt của cậu ấy tôi không cho phép bất cứ kẻ nào bắt nạt chị em tốt của tôi.”

Tạ Thiên Ngưng vừa ra mặt, Tiêu Vũ Huyền bị dọa sợ lui ra đứng sau lưng Lâm Trường Thịnh.

Lâm Trường Thịnh biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, vì vậy ra mặt giải hòa, “Thật sự rất xin lỗi bà Phong, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi bà, tôi bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện này nữa.”

“Anh bảo đảm, anh có tự tin bảo đảm được không?”

“Dĩ nhiên tôi rất tự tin có thể bảo đảm.”

“Muốn tôi tin anh như thế nào hả?”

Lâm Trường Thịnh vì muốn Tạ Thiên Ngưng tin tưởng, ngay trước mặt mọi người cảnh cáo Tiêu Vũ Huyền, “Nếu lần sau em còn dám bắt nạt Đinh Tiểu Nhiên, anh sẽ không cưới em, nếu sau này cưới em rồi mà còn như vậy, chúng ta liền ly hôn.”

“Em, em không dám nữa.” Tiêu Vũ Huyền lần này thật sự bị dọa sợ, tất cả bất mãn với Đinh Tiểu Nhiên liền biến mất trong nháy mắt, chỉ cầu mong giữ được cuộc hôn nhân của mình.

Không thể đối phó chính diện với Đinh Tiểu Nhiên, cô có thể lén gọi điện thoại nói cho Chung Mẫn Liên biết Đinh Tiểu Nhiên đang đi thử áo cưới.

Không ai biết trong lòng Tiêu Vũ Huyền đang suy nghĩ cái gì, cả Lâm Trường Thịnh cũng không biết vì vậy mỉm cười lễ phép nói với Tạ Thiên Ngưng: “Bà Phong, làm như vậy bà đã tin chưa?”

“Tạm thời tôi tin anh, nếu chuyện này còn xảy ra, tôi sẽ không khách sáo nữa. Hai người đi chụp hình cưới đi, đừng quấy rầy chúng tôi.”

“Cảm ơn, đi thôi.” Lâm Trường Thịnh vội vàng lôi Tiêu Vũ Huyền đi, một khắc cũng không dám lưu lại.

Ai có thể ngờ một Tạ Thiên Ngưng tầm thường bé nhỏ, hôm nay lại có thể oai phong một cõi đến vậy.

78. Chương 78: Trò Hay Gì?

Tạ Thiên Ngưng nhìn bộ dạng Tiêu Vũ Huyền trong nháy mắt biến thành một con cừu nhỏ yếu đuối, liền giễu cợt một câu, “Thật đúng đắn cận bã, chỉ biết lấy mạnh hiếp yếu giỏi bắt nạt người sức yếu hơn mình, hừm.”

“Vốn dĩ Tiêu Vũ Huyền chính là loại người như vậy, không cần so đo với cô ta, càng để ý đến cô ta chỉ càng lãng phí thêm thời gian chúng ta thôi.” Đinh Tiểu Nhiên đã quen tranh cãi với Tiêu Vũ Huyền, cho nên không mấy để ý đến tiếp tục ngắm nhìn mình trong gương, hy vọng có một ngày được mặc chiếc áo cưới chân chính bước vào trong lễ đường.

“Thế nào, có thích không?” Tạ Thiên Ngưng cũng không nghĩ đến Tiêu Vũ Huyền, đứng cạnh Đinh Tiểu Nhiên ngắm hình ảnh trong gương.

“Ừm.”

“Cậu thích thì cứ mua cái này đi.”

“Thôi đi, mặc thử là được rồi, cần gì phải mua chứ? Huống chi cô dâu ngày mai đâu phải mình. Mình vào thay áo cưới ra đây.” Đinh Tiểu Nhiên không muốn mình cứ sống trong ảo tưởng, bước vào phòng thay đồ cởi áo cưới ra.

Tạ Thiên Ngưng cũng không ngăn cản cô mà phân phó cho một nhân viên bán hàng đứng cạnh, nói “Tôi muốn chiếc áo cưới đó, chốc nữa các người đóng gói kỹ nó giao đến địa chỉ này.”

“Vâng.”

Đinh Tiểu Nhiên không biết Tạ Thiên Ngưng đã mua chiếc áo cưới đó, sau khi ra khỏi phòng thay đồ liền cầm lại đồ đạc trực tiếp rời đi, còn thúc giục: “Thiên Ngưng, đi, đồ cần mua chắc đã đủ rồi, chúng ta về đi.”

“Được, tối hôm nay cậu cứ tiếp tục ở lại nhà mình, ngày mai sẽ có thợ trang điểm đến trang điểm cho cậu, để cậu trở thành người xinh đẹp nhất.”

“Không cần khoa trương vậy đâu, ngay cả thợ trang điểm cũng mời tới làm mình cứ thấy cô dâu ngày mai chính là mình vậy. Hơn nữa, đến tham dự hôn lễ mà trang điểm quá đẹp sẽ khiến người ta cười chê đó.”

“Người tranh một lời, Phật tranh một nén nhang, thừa cơ hội này để Chung Mẫn Liên biết cậu đã hoàn toàn biến thành một người mới? Chung Mẫn Liên là một người rất háms lợi, nếu cậu cứ ăn mặc quá tầm thường, bà ta vĩnh viễn sẽ không chấp nhận cậu, nhưng nếu cậu muốn cùng Dư Tử Cường đơm hoa kết trái nhất định phải biến mình trở nên thật đặc biệt.”

“Như vậy có ổn không?”

“Cho dù không thể cũng phải dạy cho Chung Mẫn Liên hiểu một chút chứ, xem bà ta sau này còn dám khinh người nữa không? Về thôi, đi hết một ngày cũng mệt rồi, cùng nhau trở về đi.” Tạ Thiên Ngưng đã quyết định cho nên dù cô có nói gì thêm cũng không thể thay đổi, liền cầm lấy đồ đạc đi ra khỏi cửa.

Đinh Tiểu Nhiên không cưỡng được những suy nghĩ ảo tưởng trong đầu mình, cho nên chấp nhận không cãi lại nữa cùng đi theo ra cửa, ai ngờ vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Hoắc Thanh Cúc.

Hoắc Thanh Cúc nổi giận đùng đùng chạy tới, vừa lúc đứng ngoài cửa lớn tiệm áo cưới nhìn thấy Đinh Tiểu Nhiên, lập tức giận dữ hỏi: “Đinh Tiểu Nhiên, rốt cuộc cô muốn giở trò gì đó hả?”

Bà vừa nhận được tin Đinh Tiểu Nhiên đang ở trong tiệm áo cưới mặc thử áo cưới, liền lập tức vọt tới xem thử, không ngờ lại là thật.

Ngày mai là thời khắc mấu chốt, bà không cho phép xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn.

“Cái này phải để tôi hỏi lại bà là đang giở trò gì mới đúng chứ?” Bởi vì biết Hoắc Thanh Cúc là một tên lường gạt, cho nên thái độ của Đinh Tiểu Nhiên cũng không còn mấy thân thiện, bất quá vẫn không muốn vạch rõ sợ sẽ phá hư chuyện.

“Hừ, ngày mai Tử Cường sẽ kết hôn với Tuyết Phi, thế mà cô vẫn chưa chịu bỏ cuộc thật đúng là không biết xấu hổ.”

“Rốt cuộc kẻ nào không biết xấu hổ sẽ rất nhanh được phơi bày thôi. Chúng ta đi, mặc kệ bà ta.” Đinh Tiểu Nhiên không muốn tiếp tục khua môi múa mép với Hoắc Thanh Cúc, gọi Tạ Thiên Ngưng một tiếng, sau đó đi ngang qua bên cạnh.

Tạ Thiên Ngưng cười khê cũng không để ý đến Hoắc Thanh Cúc, liền vội đi theo Đinh Tiểu Nhiên.

Hoắc Thanh Cúc không cam tâm liền đuổi theo, chặn đường đi hai người lại hung hăng cảnh cáo, “Đinh Tiểu Nhiên, tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám phá hư hôn lễ ngày mai, tôi nhất định sẽ không tha cho cô.”

“Thật không?” Đinh Tiểu Nhiên khinh thường cười lạnh, khiêu khích nói: “Tôi thật sự rất muốn biết bà sẽ làm gì được tôi?”

“Cô ——”

“Nói đi, nếu ngày mai tôi tới phá hư hôn lễ, bà sẽ làm gì tôi hả?”

“Cô thật sự quá kiêu ngạo rồi.”

“Kẻ luôn kiêu ngạo chính là bà, nếu như bà không còn tỏ ra kiêu ngạo nữa thì chúng tôi bà đang rất sợ. Hoắc Thanh Cúc, hôn lễ ngày mai tôi nhất định sẽ tới dự hơn nữa còn sẽ còn tặng cho hai mẹ con các người một phần lễ vật rất lớn, cực kỳ lớn đó, các người cứ chóng mắt chờ xem.” Đinh Tiểu Nhiên cười gian manh, nhìn bộ dạng trông rất đắc ý tựa như đã bày sẵn kế.

Tạ Thiên Ngưng cũng cười đắc ý liếc nhìn Hoắc Thanh Cúc một cái, sau đó cùng rời đi.

Hoắc Thanh Cúc cảm thấy sợ, vì muốn hôn lễ ngày mai được tiến hành thuận lợi, vì vậy nháy mắt ra hiệu cho hai người đàn ông trốn trong góc, để bọn họ ra tay động thủ.

Vì phòng ngừa Đinh Tiểu Nhiên sẽ tới phá hư hôn lễ ngày mai, biện pháp hiệu quả nhất chính là không để cô ta tới tham dự hôn lễ.

Hai người đàn ông này nhận được ám hiệu của Hoắc Thanh Cúc, lặng lẽ theo đuôi Đinh Tiểu Nhiên và Tạ Thiên Ngưng, định tìm cơ hội ra tay hạ thủ.

Có lẽ vì đã quen bị người theo dõi, Đinh Tiểu Nhiên đặc biệt nhạy cảm nhận ra khác thường, khẽ nói: “Thiên Ngưng, Hoắc Thanh Cúc phái người theo dõi chúng ta, xem ra định ra tay với mình đó.”

“A ——” Tạ Thiên Ngưng có chút kinh ngạc, vội quay đầu ra sau nhìn, thật sự có hai tên lén lút theo sau, không chỉ thế cô còn phát hiện ra người do Phong Khải Trạch phái theo giám sát Hoắc Thanh Cúc.

Hai tên này thấy Tạ Thiên Ngưng quay đầu lại lập tức tìm chỗ trốn, không biết hành động đó lại chính là giấu đầu lòi đuôi.

“Đừng nhìn ra sau, chúng ta nghĩ cách đánh lạc hướng chúng là được rồi. Lần trước mình cũng bị bọn họ theo dõi, cho nên bây giờ chúng ta cứ đi tới chỗ đông người đi.” Đinh Tiểu Nhiên kéo Tạ Thiên Ngưng lại không để cô nhìn ra sau lưng, cố gắng tìm cách đánh lạc hướng hai tên kia.

Thế nhưng Tạ Thiên Ngưng lại không chút sốt ruột nào, cười hì hì nói: “Một chút có trò hay để xem rồi.”

“Trò hay gì?” -vinhanh

“Chung quanh có người của khỉ con.”

“A ——” lần này đến phiên Đinh Tiểu Nhiên kinh ngạc, nhìn quanh bốn phía nhưng lại không thấy người nào có biểu hiện kỳ lạ, “Không có, mình đâu có nhìn thấy người của Phong Khải Trạch đâu?”

“Nếu dễ dàng bị phát hiện, bọn họ thật sự là quá vô dụng rồi. Hai tên theo dõi chúng ta cứ ném lại cho bọn họ, chúng ta đi.”

“À.”

Hai tên theo đuôi căn bản không biết mọi hành động của mình đều bị người khác giám thị, vẫn ngu ngốc đi theo Đinh Tiểu Nhiên và Tạ Thiên Ngưng, ai ngờ đi một hồi đột nhiên bị người ta kéo vào trong hẻm nhỏ hung hăng đánh một trận.

Hai tên này bị đánh đến mất mũi sưng bầm, khắp người run rẩy nhìn cả đám người bao vây bọn họ, xem bộ dạng mỗi người đều có vẻ không dễ chọc khiến cả người không khỏi sợ hãi, mặc dù rất sợ nhưng vẫn muốn hỏi rõ.

“Các, các người sao đánh người tùy tiện vậy hả?”

“Chúng tôi không có chọc giận mấy người, sao mấy người lại đánh người chứ?”

“Đám theo dõi bà chủ chúng tao, đánh chúng mày như vậy xem như là đã nhẹ nhàng lắm rồi, hừm.” Một người trong đó khinh thường nói.

“Bà chủ các người, là ai?”

“Chính là một trong hai cô gái bị chúng mày theo dõi. Ranh con, nghe khẩu khí chúng mày chắc không phải người nơi đây, nhưng nếu chúng mày đã ra ngoài đời lẫn lộn thì phải nên điều tra cho rõ người nào có thể chọc, người nào không thể chọc chứ.”

“Bà chủ các người là ai?”

“Một người mà chúng mày đụng không nổi. Lập tức biến, nếu chúng mày còn dám gây chuyện với bà chủ chúng tao, kết quả không phải no đòn một bữa đâu. Chúng ta đi.” Sau khi nói xong, mấy tên kia bỏ lại hai người này rồi rời đi.

Hai tên này nghe không hiểu gì cả, căn bản không biết rốt cuộc mình đụng phải người nào, đành lúi thủ thối quay về tìm Hoắc Thanh Cúc.

Hoắc Thanh Cúc vô cùng kinh ngạc thấy bọn họ bị đánh thành như vậy, không thể tin hỏi: “Các, các người đừng nói với tôi là bị Đinh Tiểu Nhiên và bạn cô ta đánh thành như vậy nha?”

“Bà thấy có thể sao? Hai cô gái đó không phải người dễ chọc đâu, một người trong đó còn là bà chủ gì gì đó.” Hai tên này bị người ra sức đánh, tâm trạng thật sự không tốt cho nên thái độ đối với Hoắc Thanh Cúc cũng rất tệ, trực tiếp đòi tiền, “Hoắc Thanh Cúc, mau trả tiền đi, mấy hôm nay chúng tôi còn chưa nhận được đồng nào đây nè.”

“Con gái tôi còn chưa được gả cho Dư Tử Cường, thì đâu ra tiền trả cho các người? Gọi các người đi làm chút chuyện cũng làm không xong còn muốn đòi tiền sao, hừm.”

“Chúng tôi tới để đòi nợ, không phải tới giúp bà làm việc. Cho dù bây giờ bà không trả nợ, tối thiểu cũng trả chút tiền thuốc men chứ.”

“Đúng vậy, mau giao tiền đi.”

Hà Tuyết Phi vẫn ngồi trên ghế sofa phòng khách, nghe cuộc đối thoại của Hoắc Thanh Cúc với hai tên kia, có chút khó hiểu liền đứng dậy hỏi, “Các người vừa nói ai là bà chủ?”

“Tám phần là cô gái đi cạnh Đinh Tiểu Nhiên, chúng tôi theo dõi chưa được bao lâu liền bị một đám người kéo vào trong hẻm nhỏ đánh một trận, bọn họ còn cảnh cáo chúng tôi sau này không được phép theo dõi bà chủ bọn họ nữa. Hoắc Thanh Cúc, tôi thấy lần này các người đụng phải nhân vật thứ dữ rồi đó, Đinh Tiểu Nhiên có được một nhân vật như vậy che chở, chỉ sợ mong đẹp muốn Hà Tuyết Phi gả cho Dư Tử Cường của bà không thành hiện thực được đâu, chi bằng ——” Một tên trong đó liền hí hóp mắt nhìn chằm chằm Hà Tuyết Phi, ý tứ đã rất rõ ràng.

“Anh ——” Hà Tuyết Phi hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt lui ra sau không dám hỏi nhiều nữa.

“Cậu muốn làm gì hả?” Hoắc Thanh Cúc đứng chắn ở trước mặt Hà Tuyết Phi, nghiêm nghị nói: “Chưa tới thời khắc cuối cùng, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nếu các người muốn lấy được tiền thì đừng có làm bậy, bằng không liền lưới rách cá chết, ai cũng đừng mong lấy được tiền.”

“Được rồi, vậy chúng tôi đành chờ xem tình huống ngày mai rồi tính tiếp. Hoắc Thanh Cúc, bà mau đưa tiền phí thuốc men cho chúng tôi đi.” Một tên đưa tay về phía Hoắc Thanh Cúc đòi tiền.

Vì muốn trấn an những tên đòi nợ này, Hoắc Thanh Cúc đành móc ít tiền trong ví ra đưa cho bọn họ, “Cút ——”

“Có tiền thì dễ nói rồi, chúng ta đi.”

Thấy hai tên kia đã đi, Hà Tuyết Phi mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn chưa quên được những lời vừa nghe, “Mẹ, rốt cuộc bạn của Đinh Tiểu Nhiên là ai?”

“Con hỏi mẹ, mẹ đi hỏi ai đây?” Hoắc Thanh Cúc tức giận trả lời, nhìn ví da của mình một chút rồi gấp lại, giận dữ nói: “Chết tiệt, tiền còn lại chẳng được bao nhiêu, nếu mấy ngày tới chúng ta vẫn không có tiền, e rằng ngay cả cơm cũng không có mà ăn.”

“Mẹ ——”

“Mẹ mệt rồi, con đừng làm nhảm nữa, ngoan ngoãn đi chuẩn bị cho hôn lễ ngày mai đi, đừng gây rắc rối cho mẹ nữa.”

Hà Tuyết Phi bị mắng một trận, cho nên một câu cũng không dám nói đành cúi đầu đi về lại phòng mình, chờ hôn lễ ngày mai.

79. Chương 79: Vẫn Thấy Căng Thẳng.

Hôn lễ của Dư Tử Cường và Hà Tuyết Phi vẫn được tiến hành theo đúng thời hạn.

Từ sáng sớm Hà Tuyết Phi đã khoác trên người bộ y phục cô dâu xinh đẹp, vừa ngắm mình trong gương vừa cố gắng kiềm chế cơn sợ hãi lo lắng trong lòng mình, không ngừng cầu xin trời để hôn lễ này được tiến hành thuận lợi.

Chỉ cần gả cho Tử Cường, bất kể sau này có chịu nhiều đau khổ cô vẫn cam chịu, cô tin tưởng chỉ cần mình thật lòng đối xử tốt với anh thì một ngày nào đó anh sẽ chấp nhận cô.

Sáng sớm Hoắc Thanh Cúc đã đến trấn giữ tại hiện trường hôn lễ, đặc biệt chờ Đinh Tiểu Nhiên đến, dự định chặn cô lại ngoài cửa không cho cô tới phá hư chuyện.

Còn Chung Mẫn Liên thì vào trong bệnh viện thúc giục Dư Tử Cường thay quần áo, còn tự mình giúp anh sửa soạn lại sau đó phái người đưa anh lên xe, mà cả chính bà cũng đi theo tiến vào lễ đường.

Hôm nay Dư Tử Cường làm chú rể, nhưng nét mặt lại không có chút gì vui vẻ tươi cười, mặt mày âu sầu bi thảm khiến cho bầu không khí hoàn toàn trở nên tĩnh lặng.

Chỉ có điều Chung Mẫn Liên lại cười rất vui, còn nỗ lực khuyên anh, “Tử Cường, hôm nay là ngày vui của con, con đừng mặt mày nhăn nhó nữa được không, cười một cái đi.”

“Mẹ nghĩ con có thể cười nổi sao?” Dư Tử Cường buồn bã hỏi.

“Mẹ biết con không thích Hà Tuyết Phi, nhưng đây chỉ là tạm thời có khi kết hôn xong con sẽ thấy con bé là một cô gái rất tốt, sau đó thì yêu nó.”

“Thật không, vậy sao mẹ kết hôn với cha nhiều năm như vậy mà cha vẫn không yêu mẹ?”

“Con muốn chọc cho mẹ xỉu nữa phải không?” Chung Mẫn Liên nghiêm túc hỏi, nhưng chỉ nghiêm túc được một lúc, lại cười hì hì nói, “Tử Cường con đừng như vậy, Tuyết Phi là một cô gái tốt đáng để con yêu đó.”

“Con lại chẳng thấy cô ta có điểm nào tốt cả?” Dư Tử Cường không dám lấy chuyện của cha ra đả kích Chung Mẫn Liên, lo lắng sợ bà tức giận lại ngắt đi nên nói lảng sang chuyện khác.

“Đó là do con có thành kiến với nó, bởi trong lòng con chỉ lo nghĩ đến Đinh Tiểu Nhiên thôi, mẹ thì lại thấy Đinh Tiểu Nhiên kia chẳng có gì tốt cả?”

“Đó là vì mẹ có thành kiến với Tiểu Nhiên.”

“Vậy chỉ có thể trách cô ta không cho mẹ ấn tượng tốt. Bỏ qua đi, hôm nay mẹ không muốn nghe nhắc tới cô ta, một chút nữa bước vào lễ đường, dù cho Đinh Tiểu Nhiên có tới tham dự hôn lễ con cũng không được làm chuyện xằng bậy gì đó, bằng không mẹ sẽ chết cho con xem.” Chung Mẫn Liên không muốn ngày quan trọng hôm nay bị lãng phí vì những thứ này, cho nên liền dừng lại đổi sang chủ đề khác nói, “Một hồi sẽ có rất nhiều khách mời quan trọng tới tham dự hôn lễ, con phải biểu hiện cho tốt vào, bọn họ đều là những người nhân vật quan trọng có thể trợ giúp cho sự nghiệp sau này của con đó.”

“Quan trọng à, dù quan trọng mấy có qua được Tạ Thiên Ngưng không?” Dư Tử Cường khinh thường nói, bởi vì bài xích hôn lễ cho nên ngay cả khách mời tham dự cũng bị bài xích theo.

“Nếu Tạ Thiên Ngưng không nhờ có Phong Khải Trạch che chở, cô ta cũng chẳng là thứ gì cả.”

“Mẹ à, mẹ có dám nói ra lời này trước mặt Phong Khải Trạch không?”

“Được rồi, con đừng chống đối mẹ nữa, bộ muốn chọc mẹ tức chết sao? Đợi lát nữa biểu hiện cho tốt vào, đừng có chia bộ mặt hầm hầm như ai đó thiếu nợ tiền con vậy.”

“Hừm.” Dư Tử Cường hừ lạnh một tiếng không nói nữa, nhưng trên mặt thủy chung vẫn không cười, trong đầu liền nghĩ đến Đinh Tiểu Nhiên, nghĩ một chút trong hôn lễ có thể nhìn thấy được mặt cô không, bởi vì anh thật sự rất muốn gặp cô.

Sáng sớm Đinh Tiểu Nhiên đã bị Tạ Thiên Ngưng tra tấn, khoa tay múa chân nhiều lần mới chọn xong quần áo, còn bị thợ trang điểm hóa trang hết nửa ngày làm cô thấy đầu óc xây xẩm mặt mày, mệt mỏi than oán, “Thiên Ngưng, rốt cuộc cậu muốn giày vò mình đến bao lâu nữa hả?”

“Sẽ nhanh thôi đợi thêm chút đi.” Tạ Thiên Ngưng đứng bên cạnh nhìn thợ trang điểm trang điểm cho đến khi hài lòng, mới gật đầu nói: “Tốt lắm, như thế đi, cảm ơn.”

“Bà chủ quá khách sáo rồi, đây là bổn phận của chúng tôi mà.”

“Bà chủ, xin hỏi còn cần làm gì nữa không?”

“Không cần, các người về đi.”

Nghe Tạ Thiên Ngưng nói xong, thợ trang điểm mới thu dọn đồ đạc rời đi.

Tạ Thiên Ngưng kéo Đinh Tiểu Nhiên đến trước mặt mình, vui vẻ khen tặng thở dài nói: “Ừm, đẹp, thật sự rất đẹp, Tiểu Nhiên nhà ta quả là cô gái xinh đẹp kiều diễm. Đi, chúng ta lên đường tham dự hôn lễ.”

Đinh Tiểu Nhiên nhìn mình trong gương, một thân cao quý khoác trên người chiếc váy áo thanh lịch kết hợp đôi giày thủy tinh cao gót, gương mặt được trang điểm tỉ mỉ thật khéo léo, nhìn giống y như một con thiên nga trắng tuyết đẹp, khiến cô vừa mừng vừa sợ lại vừa thẹn, lúng túng hỏi: “Thiên Ngưng, mình thật sự phải đi dự hôn lễ sao?”

“Đã chuẩn bị xong, còn hỏi thiệt giả à? Đi thôi, đại mỹ nhân.” Tạ Thiên Ngưng không cho Đinh Tiểu Nhiên do dự kéo cô ra khỏi cửa.

“Nhưng mà ——” Đinh Tiểu Nhiên vẫn còn hơi nhần nhó, thật sự rất ngượng khi ra sân với bộ dạng như vậy, thế nhưng Tạ Thiên Ngưng lại kiên quyết muốn lôi cô đi, cô đành nhắm mắt đi theo.

Hôm nay là ngày có thể lật ngược tình thế, cô tin tưởng vào sự giúp đỡ của Phong Khải Trạch nhất định có thể vạch mặt sự thật về Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi, chỉ là sau đó cô không biết phải đối mặt mọi người như thế nào.

Thôi, đi bước nào tính bước đó.

Phong Khải Trạch ngồi ở ghế tài xế chờ hai cô, thấy hai người vừa lên xe lập tức lái xe đi thẳng đến lễ đường. Hôm nay anh không phải đến dự hôn lễ, mà là đi dạy dỗ người, dạy cho bà già Hoắc Thanh Cúc kia biết đắc tội bà xã anh sẽ như thế nào.

Hoắc Thanh Cúc đang đứng đón tiếp khách tại hôn lễ, mỗi một người bước vào đều quan sát rất cẩn thận, từng phút giây trôi qua đều hết sức cẩn thận lưu ý chung quanh để kịp thời xử lý tình huống phát sinh, nhất là Đinh Tiểu Nhiên.

Lúc này, Chung Mẫn Liên dẫn theo Dư Tử Cường đến, vừa xuống xe đã thấy Hoắc Thanh Cúc đang đứng tiếp đón khách liền thân thiện tới chào hỏi, “Bà sui ——”

“Mẫn Liên, sao bà đối xưng hô nhanh quá vậy.” Hoắc Thanh Cúc cũng rất thân thiện, cười đến miệng không thể khép lại.

“Phải sửa thôi, sau này chúng ta đã chính thức trở thành thông gia rồi.”

“Đúng đúng, chúng ta sau này chính thức đã là thông gia rồi. Tử Cường, đừng có cái mặt nhần nhó nữa cười lên đi, đừng để khách khứa họ nói ra nói vào.” Hoắc Thanh Cúc không hài lòng biểu tình của Dư Tử Cường, cho nên uyển chuyển nhắc nhở anh.

“Tôi là vậy đó.” Dư Tử Cường tức giận trả lời, sắc mặt càng thêm khó coi hơn, không chỉ không cười mà còn nổi giận.

“Hôm nay có rất nhiều quan khách lớn đến tham dự, còn có rất nhiều ký giả, nếu con không muốn ngày mai tin đồn truyền đi khắp nơi thì thể hiện tốt cho mẹ.” Chung Mẫn Liên khề buông lời cảnh cáo bên tai Dư Tử Cường.

Nhưng lời cảnh cáo này tựa hồ không có tác dụng gì đối với anh.

Dư Tử Cường vẫn cười không nổi, lạnh lùng nói: “Không làm được.”

“Con muốn chọc mẹ tức chết sao?”

“Mẹ, con đã rất cố gắng ép mình kết hôn với Hà Tuyết Phi, nếu mẹ muốn ép con đến phát điên, thì con cũng chẳng còn gì để nói.”

“Được được được, con đi vào trong đi nơi này không cần con nữa đâu.” Chung Mẫn Liên đành thối lui từng bước, không muốn gây với Dư Tử Cường nên gọi anh đi vào trong.

Dư Tử Cường cũng không muốn nói thêm, đang muốn xoay người đi vào lại thấy xe Phong Khải Trạch từ xa chạy tới, vì vậy dừng bước lại chờ người trên xe bước xuống. Trong tất cả các khách mời hôm nay, người anh muốn gặp anh chỉ có hai người này. vinhanh-annkasi.

Phong Khải Trạch dừng xe trước mặt Chung Mẫn Liên.

Sắc mặt Chung Mẫn Liên nghiêm trang hẳn lên rất nhiều, tựa hồ rất căng thẳng, cả nụ cười trên mặt cũng cứng ngắc.

Hoắc Thanh Cúc thấy bà phản ứng thế liền đoán thân phận người ngồi trong xe này không phải tầm thường, cho nên bộ dạng cũng liền trở nên nghiêm chỉnh, đứng chờ để chào hỏi.

Sau khi Phong Khải Trạch dừng xe, một hồi mới mở cửa xuống xe đứng bất động ở cửa xe nhìn cả đám người.

Chung Mẫn Liên tươi cười tiến lên đón tiếp, lời nói cung kính ôn hòa, “Thì ra là cậu Phong, hoan nghênh khách quý hôm nay đã đến dự, thật sự rất lấy làm mừng vì cậu có thể tới dự hôn lễ của con trai tôi.”

Cậu Phong —— Hoắc Thanh Cúc nghe xưng hô này, vẫn còn chưa nhận ra thân phận của Phong Khải Trạch, vì vậy khẽ hỏi lai lịch vị khách mới đến này, “Xin hỏi người này là ai thế?”

“Cậu ấy chính là người thừa kế Phong Thị đế quốc, đại thiếu gia của nhà họ Phong.”

“A —— Phong Thị đế quốc.” Sau đó Hoắc Thanh Cúc mới rõ ra thân phận của Phong Khải Trạch, vì quá kinh ngạc nên cả người liền đơ ra ngây ngốc một hồi, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười, dự định sẽ lấy lòng nhân vật lớn này, vì vậy cũng tiến lên chào hỏi, “Cậu Phong, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, thật hân hạnh được gặp cậu.”

Bà đã nghe nói qua về Phong Thị đế quốc, một gia đình cực kỳ giàu có nổi tiếng, còn lớn hơn cả ngân hàng Thiên Tường của Dư Tử Cường, chỉ tiếc hôm nay người con gái bà gả không phải là Phong Khải Trạch.

Phong Khải Trạch rất lạnh lùng, căn bản không quan tâm lời chào hỏi của Chung Mẫn Liên và Hoắc Thanh Cúc, mà quay đầu lại nhìn chờ Tạ Thiên Ngưng bước ra.

Sự lạnh lùng của anh khiến cho Chung Mẫn Liên và Hoắc Thanh Cúc có chút lúng túng, nhưng không dám lên tiếng nữa câu chỉ lẳng lặng đứng im.

Tạ Thiên Ngưng ngồi yên lặng chỗ cạnh tài xế, không vội bước xuống xe mà quay đầu ra sau khích lệ Đinh Tiểu Nhiên, “Tiểu Nhiên, đến rồi xuống xe thôi.”

“Mình, mình thật sự thấy rất căng thẳng?” Đinh Tiểu Nhiên không dám bước xuống xe, mười ngón tay khấu chặt, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh.

“Cậu căng thẳng quá làm gì, hôm nay chúng ta tới chẳng qua đến dự hôn lễ, chứ đâu kêu cậu đi cướp chú rể?”

“Thiên Ngưng, cậu nói đi đâu vậy?”

“Mình nói thực mà. Xuống xe thôi, Dư Tử Cường đang ở bên ngoài bộ cậu không muốn gặp cậu ta sao?”

“Tử Cường ——” vừa nghe Dư Tử Cường, Đinh Tiểu Nhiên rất kích động, đưa tay ra mở cửa xe, nhưng cuối cùng vẫn không dám mở, lòng ngực căng thẳng không ngừng đập thành thịch, “Mình, mình vẫn thấy rất hồi hộp.”

“Cậu thật sự không còn giống Đinh Tiểu Nhiên lúc trước mà mình quen. Đinh Tiểu Nhiên mình quen rất lớn gan, lại còn rất dũng cảm nhưng giờ nhìn lại bản thân cậu đi, vừa nhát gan lại còn hay nhẩn nhó.” Tạ Thiên Ngưng hơi im lặng, không còn cách nào đành khuyên cô, “Xuống xe đi, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, chẳng lẽ cậu định trốn luôn ở trong xe hoài sao?”

“Không có, mình, mình chỉ muốn điều chỉnh tâm lý lại một chút thôi.”

“Vậy cậu nhanh lên đi, mình xuống xe trước đây. Sau khi mình xuống xe mà cậu còn chưa xuống, thì mình sẽ đứng ở ngoài cửa xe lời cậu xuống đó.”

“Biết rồi.”

“Tiểu Nhiên, cố gắng lên.” Tạ Thiên Ngưng chọc ghẹo Đinh Tiểu Nhiên xong, sau đó xuống xe xuất hiện ở trước mặt mọi người, có lẽ đã quen bị người nhìn chăm chú cho nên không còn để tâm nhiều đối với ánh mắt mọi người, trực tiếp đi tới trước mặt nói chuyện với Phong Khải Trạch, “Khỉ con, mọi chuyện đều đã chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi.” Phong Khải Trạch ôn nhu trả lời.

“Vậy chúng ta cứ chờ xem kịch vui đi.”

Khi chính mắt Hoắc Thanh Cúc nhìn thấy diện mạo thật của Tạ Thiên Ngưng, sợ đến mức hai chân như muốn nhũn ra, run rẩy lui ra sau không dám để Tạ Thiên Ngưng nhìn thấy bà, nhưng bất kể bà lui thế nào đều không thể che giấu được cả người mình.

80. Chương 80: Trò Vui Bắt Đầu.

Tạ Thiên Ngưng vừa xuống xe liền nhìn thấy Hoắc Thanh Cúc, chẳng qua làm bộ như không thấy mà thôi, lấy tay gõ cửa sổ xe chỗ ngồi phía sau, ý bảo người bên trong xuống xe.

Đinh Tiểu Nhiên biết Tạ Thiên Ngưng gõ cửa có ý gì, không ngừng hít sâu vào khích lệ chính mình, sau đó giờ tay ra mở cửa.

Ở ngoài xe, tất cả mọi người đều rất tò mò rốt cuộc người ngồi bên trong là ai, cho nên tất cả ánh mắt đều dồn lên trên cửa chờ người bên trong bước ra ngoài.

Dư Tử Cường tựa hồ đã đoán ra bảy tám phần, kích động nhìn cửa xe, vui mừng đến nỗi bước lên phía trước để được nhìn gần hơn.

Chung Mẫn Liên cho rằng là Đối Phương Dung, nên vẻ mặt vẫn luôn mỉm cười, dự tính sẽ niềm nở chào hỏi, ai ngờ ——

Lúc này Đinh Tiểu Nhiên đã đẩy cửa xe ra, chân đầu tiên đặt xuống đất rồi chậm rãi từ bên trong bước ra ngoài, xuất hiện ở trước mặt mọi người.

“Tiểu Nhiên ——” Dư Tử Cường vừa nhìn thấy Đinh Tiểu Nhiên, trên mặt liền lộ ra nụ cười, định đến lại gần hơn một chút thế nhưng bị người ngăn cản.

“Tử Cường ——” Chung Mẫn Liên vừa nhìn thấy người trong xe xuống là Đinh Tiểu Nhiên, lập tức biến sắc liền dời đi tầm mắt, vả lại còn nhìn thấy Dư Tử Cường muốn bước đến liền kêu anh lại không cho anh tới gần.

Hoắc Thanh Cúc xanh mặt, lần này đã hiểu ra người được phái đi theo dõi trước đây tại sao bị đánh mất mũi sừng bằm, cũng hiểu ra mình đã đụng phải người không nên đụng vào. Nhưng những chuyện này không phải điều bà lo sợ, bà sợ Tạ Thiên Ngưng sẽ vì Đinh Tiểu Nhiên ra mặt ngăn chặn buổi hôn lễ này, xem ra hiện tại chỉ có mình Chung Mẫn Liên mới có thể giúp bà, “Mẫn Liên, Đinh Tiểu Nhiên đã tới, có khi nào bà sẽ ——”

“Cho dù cô ta có Tạ Thiên Ngưng chống lưng tôi cũng không để mặc cô ta phá hư hôn lễ này, yên tâm đi.” Chung Mẫn Liên khẽ trả lời, dùng ánh mắt căm ghét nhìn chằm chằm Đinh Tiểu Nhiên, hoàn toàn không hề bắt ngờ bộ dạng xinh đẹp của Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên vừa xuống xe lập tức nhận được ánh mắt sắc bén của Chung Mẫn Liên, còn có địch ý của Hoắc Thanh Cúc, bất quá cô cũng không để tâm nhiều, chỉ cần được nhìn thấy Dư Tử Cường bình an, vậy là vui rồi.

“Tiểu Nhiên, chúng ta vào trong thôi.” Tạ Thiên Ngưng không hề quan tâm để ý đến ánh mắt khác thường của những người chung quanh, cố ý kéo tay Đinh Tiểu Nhiên rời đi.

Phong Khải Trạch cũng đi theo, cả người toát lên vẻ lạnh lùng nghiêm trang khiến không khí từng bừng trở nên vô cùng cứng ngắc.

Dư Tử Cường cũng muốn theo vào nhưng lại bị Chung Mẫn Liên ngăn cản giữ lại, khẽ cảnh cáo nói: “Đừng quên chuyện con đã hứa với mẹ, nếu hôm nay con không ngoan ngoãn kết hôn với Tuyết Phi, ngày mai chuẩn bị làm tang sự cho mẹ.”

“Mẹ, hôm nay là ngày vui, mẹ không cảm thấy nói ra những lời này rất không may mắn sao?” Dư Tử Cường mặc dù dừng bước, nhưng tầm mắt vẫn luôn đặt trên người Đinh Tiểu Nhiên, cho đến khi bóng dáng cô biến mất trong đám đông, anh mới quay đầu lại buồn bã nhìn Chung Mẫn Liên.

Chung Mẫn Liên mặc kệ anh có buồn thế nào, chỉ mong muốn hôn lễ được tiến hành thuận lợi, “Mẹ mặc kệ, chỉ cần hôn lễ hôm nay có thể thuận lợi tiến hành, dù lời nói ra không may mắn đi nữa thì mẹ cũng vẫn sẽ nói.”

“Mẹ, vì sao mẹ lại như vậy?”

“Dù thế nào mẹ vẫn là mẹ của con. Mẹ biết con luôn muốn tìm gặp Đinh Tiểu Nhiên, nhưng mẹ tuyệt đối không cho phép, nên hãy ngoan ngoãn ở đây đón chào khách đi.”

Dù Dư Tử Cường không cam tâm tình nguyện, nhưng vì bị Chung Mẫn Liên cưỡng ép nên vẫn phải đứng lại bên ngoài chào đón khách, chỉ có điều trên khuôn mặt anh lại chưa bao giờ xuất hiện một nụ cười, lòng dạ càng thêm tồi tệ chỉ mong muốn sao có thể vứt bỏ hết tất cả, gì cũng không màng đến.

Hoắc Thanh Cúc vẫn luôn đứng ở bên ngoài, kể từ khi Tạ Thiên Ngưng xuất hiện, bà chỉ cố gượng cười chứ không còn cười thật lòng như trước nữa, trong lòng bối rối, lo lắng hỏi: “Mẫn Liên, nếu như chọc giận tới Tạ Thiên Ngưng, kết quả sẽ thế nào hả?”

“Tạ Thiên Ngưng chính là bảo vật quý giá nhất trong lòng Phong Khải Trạch, vả lại còn được Phong Gia Vinh chấp nhận cho nên hiện bây giờ cô ta đã chính thức trở thành vợ cậu chủ nhà họ Phong, chọc tới cô ta kết quả sẽ rất thảm, cho nên một hồi nữa bất cứ chuyện gì xảy ra, bà cũng không được gây xung đột chính diện với Tạ Thiên Ngưng, có biết không?”

“Hả, nghiêm trọng đến thế sao?”

“Ai biết cô ta là người Phong Khải Trạch yêu nhất làm gì?”

“Vậy nếu cô ta ra mặt giúp Đinh Tiểu Nhiên phá buổi hôn lễ, vậy chẳng lẽ chúng ta không thể chống lại sao?”

“Yên tâm, có tôi ở đây, tôi biết mình phải giải quyết như thế nào, nếu một hồi thật sự Tạ Thiên Ngưng ra mặt giúp Đinh Tiểu Nhiên, bà không cần nói gì hết mọi chuyện cứ giao hết cho tôi.” Chung Mẫn Liên tràn đầy lòng tin, không lo sợ Tạ Thiên Ngưng sẽ phá hư buổi hôn lễ này.

Thế nhưng Hoắc Thanh Cúc lại không có nhiều lòng tin đến vậy, bởi vì trước đó đã từng nhiều lần nhục mạ Tạ Thiên Ngưng, lại còn phái người theo dõi, nếu Phong Khải Trạch tìm bà tính sổ thì sao bà có thể chống lại được chứ.”

Khách đến dự hôn lễ rất đông, đều là những nhân vật có mặt mũi, ngay cả Tiêu Vũ Huyền và Lâm Trường Thịnh cũng tới, bất quá bọn họ vừa nhìn thấy Tạ Thiên Ngưng thì lập tức quay đầu đi chỗ khác, không dám tới gây sự với cô.

Đinh Tiểu Nhiên chẳng còn lòng dạ nào để suy nghĩ khách mời đến dự là ai, khi cô quay đầu lại đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Dư Tử Cường, trong lòng sốt ruột khẽ hỏi: “Thiên Ngưng, rốt cuộc mọi chuyện đã chuẩn bị xong chưa?”

“Cậu lo lắng vậy, có phải sợ ông xã tương lai của mình bị người ta đoạt mất không?” Tạ Thiên Ngưng cười hì hì chọc ghẹo lại cô, bất quá vì để phòng ngừa chuyện phát sinh, quay lại hỏi: “Khỉ con, đã chuẩn bị xong chưa?”

“Hai người đã hỏi vấn đề này rất nhiều lần rồi, rốt cuộc muốn anh trả lời thêm bao nhiêu lần nữa mới an tâm hả?” Phong Khải Trạch nghiêm túc trả lời, không thèm chào hỏi bất cứ người nào, chỉ tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Tạ Thiên Ngưng kéo tay Đinh Tiểu Nhiên ngồi lại sát bên anh, liền trêu ghẹo anh, “Đừng có cái mặt nghiêm trang như vậy nữa được không? Em chỉ vì lo cho hạnh phúc của Tiểu Nhiên thôi, em không muốn thấy Dư Tử Cường kết hôn với Hà Tuyết Phi.”

“Anh cam đoan với em, hôn lễ hôm nay khẳng định không thể nào thuận lợi cử hành, Hà Tuyết Phi nhất định không thể gả cho Dư Tử Cường đâu, về phần Đinh Tiểu Nhiên sau này có thể gả cho Dư Tử Cường được không, anh không thể bảo đảm.”

“Chuyện sau này của Tiểu Nhiên và Tử Cường cứ tính sau, hiện tại bằng bất cứ giá nào chúng ta nhất định cũng phải vạch trần bộ mặt thật của Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi.”

Đinh Tiểu Nhiên ngồi bên cạnh Tạ Thiên Ngưng, vừa nghe cô nói chuyện với Phong Khải Trạch vừa tìm kiếm bóng dáng Dư Tử Cường lẫn trong đám đông, bởi vì người đến bây giờ quá nhiều, cho nên khó mà tìm ra được, chỉ có thể buồn bã cúi đầu ngồi tại chỗ.

Tạ Thiên Ngưng biết cô muốn nhìn thấy người nào, vì vậy an ủi: “Tiểu Nhiên, đừng nôn nóng, từ từ chờ đi, chờ Chung Mẫn Liên sau khi biết được âm mưu của Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi, bà ấy sẽ không còn kiên quyết chống đối chuyện cậu ở cùng Tử Cường nữa.”

“Hi vọng như thế.”

Khi các khách mời cơ hồ đã đến đủ, Chung Mẫn Liên mới cho Dư Tử Cường đi vào, bất quá lúc nào bà cũng luôn ở bên cạnh theo dõi anh, không để anh có cơ hội tiếp xúc với Đinh Tiểu Nhiên, muốn anh phải đứng ở trước mặt cha xứ chờ cô dâu tới.

Dư Tử Cường đứng im ở trước mặt cha xứ, nhưng không phải đợi cô dâu đến mà là đang tìm Đinh Tiểu Nhiên, không bao lâu sau thì nhìn thấy cô ở trong đám đông, ánh mắt luôn đặt trên người cô, trong lòng rất mong được qua đó nói chuyện với cô.

Chung Mẫn Liên dùng sức ngắt cánh tay Dư Tử Cường, nhắc nhở anh hãy thu hồi tầm mắt, “Cô dâu cũng sắp tới rồi, con không được phép nhìn đi đâu hết.”

Bởi vì bị néo đau, nên Dư Tử Cường phải thu hồi lại tầm mắt, mặc dù không nói nhưng sắc mặt lại viết rõ anh thật sự không vui.

Kèm theo tiếng nhạc tuyệt vời vang lên, Hà Tuyết Phi hai tay cầm bó hoa, chân bước lên thảm đỏ từ từ tiến lại gần Dư Tử Cường, trong lòng rất hồi hộp lo lắng, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh, trong lúc vô tình nhìn thấy Đinh Tiểu Nhiên ở trong đám đông khiến cô càng lo lắng hơn.

Đinh Tiểu Nhiên đến dự lại còn ăn mặc xinh đẹp như vậy, giống như hoàn toàn không hề lo lắng chuyện cô gả được cho Dư Tử Cường. Thế này là sao?

Bởi vì Hà Tuyết Phi mãi mê lo nghĩ đến chuyện Đinh Tiểu Nhiên, lại thêm quá mức căng thẳng nên không cẩn thận làm cho bước chân đi hơi chệch khỏi đường đi, thiếu chút nữa đã ngã xuống trước mặt mọi người.

Hoắc Thanh Cúc bước nhanh tới đỡ lấy cô, khẽ thủ thủ nhắc nhở bên tai: “Chú ý một chút, đừng để xảy ra bất cứ chuyện gì có biết không?”

“Dạ.” Hà Tuyết Phi nỗ lực kiềm chế căng thẳng trong lòng, tiếp tục đi về phía trước, không còn dám len lén nhìn Đinh Tiểu Nhiên nữa, dồn tất cả lực chú ý đặt trên người Dư Tử Cường, bước từng bước tới chỗ anh.

Dư Tử Cường nhìn Hà Tuyết Phi bước tới, hai bàn tay bắt tri bắt giác nắm chắc thành nắm đấm, giận đến nghiêng răng, thật sự không hi vọng buổi hôn lễ này được tiếp tục tiến hành, nhưng anh lại không dám chống đối đành chỉ biết cưỡng ép chính mình chấp nhận.

Vào lúc này Chung Mẫn Liên chạy tới trước mặt Dư Tử Cường, dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn anh, vừa lo lắng vừa sợ hãi, còn có khát vọng cầu xin mong đợi.

Hoắc Thanh Cúc cười híp mắt đưa tay Hà Tuyết Phi giao cho Dư Tử Cường, “Tử Cường, mẹ giờ giao đứa con gái yêu của mẹ lại cho con, con ——”

Dư Tử Cường vẫn không chịu đưa tay đón mà giống y khúc gỗ đứng bất động tại chỗ, cả người cực kỳ nghiêm trang lộ ra chút tức giận.

Chung Mẫn Liên thấy anh không chịu phối hợp vì vậy khê nhắc, “Tử Cường, còn đứng ngây đó làm gì, mau nắm lấy tay cô dâu đi? Còn đứng nhìn làm gì, sau này con bé sẽ là vợ của con đó.”

“Cô thật lòng muốn gả cho tôi sao?” Dư Tử Cường vẫn không chịu nắm lấy tay Hà Tuyết Phi, mà là ở trước mặt mọi người hỏi cô, giọng điệu lạnh lùng không mang theo chút tình cảm nào.

“Em, muốn.” Hà Tuyết Phi căng thẳng gật đầu, lòng bàn tay càng đổ nhiều mồ hôi lạnh.

“Tại sao cô muốn gả cho tôi?”

“Em, em, em thích anh”

“Thích nhiều không?”

“A ——”

Dư Tử Cường hỏi cô dâu như vậy làm mọi người rất kinh ngạc, Chung Mẫn Liên vội vàng ngăn anh lại, “Tử Cường, nào có chú rể hỏi cô dâu chuyện này chứ?”

“Những chuyện này rất bình thường, chẳng lẽ không được quyền hỏi sao?” Dư Tử Cường tỏ rõ câu hỏi của mình rất bình thường.

“Câu hỏi này không phải giành cho con hỏi, mà phải để cho cha xứ hỏi.” Chung Mẫn Liên ra sức nhét tay Hà Tuyết Phi vào tay Dư Tử Cường, sau đó quay lại nói với cha xứ: “Cha xứ, có thể bắt đầu rồi.”

“Được.” cha xứ gật đầu một cái, vừa muốn mở miệng hỏi thì đằng sau đã có người xông vào.

Bốn người đàn ông mặc tây trang đen, áp giải mấy tên lưu manh bước vào lễ đường, hơn nữa còn nghênh ngang bước lên trên thảm đỏ.

Hoắc Thanh Cúc thấy mấy tên lưu manh kia, sợ đến tái xanh cả mặt, cả người đều run rẩy lòng tràn đầy sợ hãi.

Đinh Tiểu Nhiên thấy Dư Tử Cường và Hà Tuyết Phi đứng ở trước mặt cha xứ, vốn đang lo lắng định hỏi Phong Khải Trạch bước tiếp theo phải làm sao bây giờ, ai ngờ trò vui đã được bắt đầu, nhất thời nở nụ cười.

81. Chương 81: Tôi Có Bằng Chứng.

Sự xuất hiện của mấy tên lưu manh không chỉ khiến Hoắc Thanh Cúc bị dọa sợ, mà ngay cả Hà Tuyết Phi cũng sợ tới mức đứng không vững phải lui ra sau mấy bước, cũng may kịp thời giữ vững lại thăng bằng, bằng không thiếu chút nữa đã bẽ mặt rồi.

Đột nhiên có kẻ tự tiện xông vào, dĩ nhiên người ra mặt đầu tiên giải quyết chính là Chung Mẫn Liên, “Này này này, các người là ai tới đây để làm gì?”

Một người mặc tây trang đen đẩy một gã lưu manh tới trước mặt Chung Mẫn Liên, ra lệnh hẳn, “Đem tất cả những gì mày biết nói hết ra đi”.

“Tôi ——”, Tên lưu manh căng thẳng bước tới, nhìn Hoắc Thanh Cúc hơi do dự một chút cuối cùng vì quá sợ hãi nên đem tất cả nói hết ra, “Hoắc Thanh Cúc, bà đừng trách chúng tôi, chúng tôi cũng chỉ là bị người ta ép buộc mới làm thế, chuyện bà và con gái bà giả mạo thân phận người ta để lừa cưới đã sớm bị người phát hiện rồi?”

“A ——” Chung Mẫn Liên vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ kinh ngạc nhìn Hoắc Thanh Cúc, bất quá bà vẫn không tin nhiều vào những lời tên lưu manh này nói.

Hoắc Thanh Cúc chết cũng không thừa nhận, mãnh liệt chỉ trích nói: “Cậu ăn nói xàm bậy gì đó, có phải ai đó đã xúi giục cậu nói vậy không?”

Sau khi Hoắc Thanh Cúc chỉ trích xong, cố ý dời tầm mắt chứa đầy oán hận lên trên người Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn lại bà, không chút sợ hãi lo lắng như vừa rồi, tuy nhiên cũng không chủ động nói ra chân tướng mà vẫn giữ trầm mặc. Nếu như cô nói ra chân tướng chắc chắn Chung Mẫn Liên sẽ không tin, thay vì như thế chi bằng cứ để người khác nói.

Chung Mẫn Liên nhìn theo tầm mắt Hoắc Thanh Cúc, thấy Đinh Tiểu Nhiên vẫn thản nhiên ngồi ở chỗ đó, bà liền hùng hổ không xem ai ra gì dứt khoát đứng ngay bên cạnh Hoắc Thanh Cúc, cùng nhau chỉ trích nói: “Tôi thấy các người hôm nay cố ý đến đây để gây sự. An ninh, an ninh đâu hết rồi, mau lôi những tên này ra ngoài đánh cho tôi”.

Cũng vào lúc đó, một người mặc tây trang đen khác đẩy một tên lưu manh tiến lên trước, ra lệnh cho hẳn, “Đến phiên mày nói.”

“Vâng”. Lưu manh gạt đầu một cái, không chút do dự đem những gì mình biết ra nói, “Hoắc Thanh Cúc và chồng bà ta đã ham quen thói bài bạc, đánh bài thiếu nợ đại ca chúng tôi rất nhiều tiền, bởi vì không có tiền trả nợ cho nên mấy năm nay bọn họ cứ luôn lẩn trốn chủ nợ, còn chúng tôi thì đuổi theo bọn họ đòi nợ. Khoảng thời gian trước, khi tìm gặp được hai mẹ con họ, Hoắc Thanh Cúc có nói với chúng tôi chỉ cần con gái bà gả cho Dư Tử Cường rồi sẽ thì số nợ kia chẳng đáng là gì, cho nên bà ấy muốn chúng ta giúp bà ta một tay.”

“Nói bậy, tất cả đều là lời bịa đặt”. Hoắc Thanh Cúc hơi mất khống chế lớn tiếng hét, còn cố gắng lừa Chung Mẫn Liên, “Mẫn Liên, bà đừng tin lời bọn họ nói, bọn họ nhất định bị người khác mua chuộc nhằm cố ý hãm hại tôi.”

Cho dù Hoắc Thanh Cúc không ám chỉ rõ ra người nào, nhưng Chung Mẫn Liên vẫn biết rõ người bà đang ám chỉ là ai, cũng bởi vì biết cho nên vẫn tin tưởng Hoắc Thanh Cúc, hung hăng nhìn chằm chằm Đinh Tiểu Nhiên, tức giận nói: “Hừm, quả thật có những người chỉ vì nhằm muốn đạt được mục đích, mà bất chấp tất cả không từ thủ đoạn nào?”

Dư Tử Cường cũng biết họ đang nói người nào, vì muốn bênh vực cho Đinh Tiểu Nhiên liền đứng ra nói thay cô, “Con tin cô ấy không phải loại người như thế. Hoắc Thanh Cúc, nếu như bà thật sự không phải tên lường gạt, thì cần gì sợ lời nói bóng gió người khác, chi bằng hãy kể rõ về hoàn cảnh gia đình của bà ra đi, chỉ cần nói ra để người điều tra một chút liền biết thật hay giả thôi.”

“Tôi đâu có làm gì sai, vì sao phải để người ta điều tra?”, Hoắc Thanh Cúc vẫn cứ cật lực mạnh mẽ làm lơ, không muốn bị người điều tra.

“Không muốn để điều tra rõ chứng minh mình trong sạch sao? Hoặc là cứ nói thẳng ra một ít tin đơn giản về gia đình bà đi, dù sao ở nơi này có rất nhiều nhân vật lớn, mà gia đình bà cũng thuộc gia đình danh giá giàu có lại nổi tiếng, chỉ cần nói ra sẽ có vài người biết thôi. Chồng bà tên gì, làm nghề gì, sinh sống ở quốc gia nào, mở công ty gì?”

“Tôi ——”

“Đây đâu phải vấn đề khó khăn gì đúng chứ bà Hoắc Thanh Cúc?”

Hoắc Thanh Cúc càng căng thẳng hơn, thật sự không biết nên trả lời thế nào, ném ánh mắt cầu giúp sang Chung Mẫn Liên, vậy mà ngàn vạn lần bà lại không nghĩ tới lời nhờ giúp này cứ nhiên không thành công.

Chung Mẫn Liên cũng cảm thấy những vấn đề này không hề khó trả lời, cho nên muốn Hoắc Thanh Cúc trả lời, “Thanh Cúc, những chuyện này rất bình thường bà cứ trả lời đi.”

“Tôi ——”.

“Nếu như bà không trả lời, này thật đúng là có vấn đề rồi”.

“Chồng của tôi sống ở, ở nước Anh, là một nhà kinh doanh châu báu đá quý, hiện tại đang ở Châu Phi.” vốn dĩ Hoắc Thanh Cúc không có biết nhiều tin tức lắm, cho nên khi trả lời có hơi cà lăm.

Bất quá lời này lại khiến Chung Mẫn Liên tin tưởng, thẳng thắn nói: “Tử Cường, giờ con đã có đáp án mình cần thế đã hài lòng chưa?”.

Dư Tử Cường khinh thường cười lạnh, tiếp tục hỏi: “Chồng bà tên gọi là gì, mở ra cửa hàng kinh doanh châu báu đá quý gì, có liên kết với chi nhánh ngân hàng nào trong nước không?”

“Tôi ——” sắc mặt Hoắc Thanh Cúc cực kỳ khó coi, không biết phải trả lời làm sao.

Chung Mẫn Liên có chút không vui khi thấy Hoắc Thanh Cúc cứ ấp a ấp úng như vậy, không nhịn được nói: “Thanh Cúc, đây không phải vấn đề khó khăn gì cả, chồng bà tên gì, mở công ty tên gì, chẳng lẽ những thứ này cũng khiến bà khó trả lời sao?”

“Không, không phải”.

“Nếu không phải vậy bà trả lời đi, để bọn họ tâm phục khẩu phục.”

“Chồng tôi tên gọi là Hà Quảng Bình, tên công ty——”

“Tên gì?”.

“Tên——”

Hoắc Thanh Cúc ráng sức suy nghĩ, nhưng vẫn không biết phải trả lời thế nào về tên công ty. Bà giả mạo chuyện kinh doanh châu báu đá quý, đó là vì có một nhà kinh doanh châu báu đá quý có cùng họ với chồng bà, hơn nữa lại trùng hợp gia đình đó có một cô con gái trùng họ tên với con bà, thế nhưng vào đúng lúc này bà lại không thể nghĩ ra tên công ty châu báu đá quý đó là gì.”

Mặc dù Hà Tuyết Phi nhớ được tên công ty, nhưng vì quá căng thẳng nên cả một câu cũng nói không ra, thế nên ngay lúc này không có cách nào trả lời giúp Hoắc Thanh Cúc, lại giận bản thân vì sao không mau trốn khỏi lễ đường này đi. Chuyện đã tới nước này, cô đã có thể liên tưởng ra chuyện kế tiếp sẽ phát sinh thế nào rồi.

Đây chỉ là một giấc mộng hư ảo, hiện tại đã đến lúc tỉnh giấc, cô cần mau thức dậy thôi.

Qua hết nửa ngày mà Hoắc Thanh Cúc vẫn không chịu trả lời, điều này khiến Chung Mẫn Liên rất giận không vui nói: “Thanh Cúc, chúng ta sắp trở thành người nhà rồi, chẳng lẽ ngay cả tên công ty nhà bà là gì cũng không muốn nói ra cho tôi biết, bà làm vậy không cảm thấy rất quá đáng sao?”

“Không phải như thế.” Hoắc Thanh Cúc vừa thấy Chung Mẫn Liên tức giận liền lo lắng, vội vàng muốn giải thích nhưng lại không biết giải thích thế nào.

“Không phải vậy, thế thì là thế nào? Nói cho tôi biết tên công ty nhà bà bộ khó lắm sao?”

“Không, không phải khó gì. ”

“Nếu không khó gì, vậy bà mau trả lời đi, để những tên gây chuyện này mau chóng cút xéo.”

“Tôi ——”

Vào lúc này, lại một người mặc tây trang đen đẩy tên lưu manh cuối cùng ra phía trước, để hắn nói rõ chân tướng, “Tối mày nói.”

“Chồng Hoắc Thanh Cúc không phải tên Hà Quảng Bình mà tên là Hà Sinh Hữu, vả lại Hà Sinh Hữu không phải nhà kinh doanh châu báu già cả, ông ta chẳng qua chỉ là một tên lường gạt thích chơi bởi lâu lổ, vừa là con bạc lại còn hành nghề buôn người, lừa bắt cóc con nít đòi tiền chuộc.”

“Nói vậy, đều là nói vậy.” Hoắc Thanh Cúc càng thêm nóng nảy, vọt tới trước hét lớn, lo sợ Chung Mẫn Liên sẽ tin những lời này vội vàng nói: “Mẫn Liên, bà đừng tin lời bọn họ nói, lời bọn họ nói đều là bịa đặt nhất định có người sai khiến bọn họ nói vậy?”

“Thanh Cúc, trước tiên bà không nên quá kích động.” Chung Mẫn Liên nhận ra Hoắc Thanh Cúc đang rất kích động, tựa hồ muốn phát điên liền vội tiến lên trấn an bà.

Nhưng Hoắc Thanh Cúc căn bản không thể khống chế được cảm xúc lúc này, chỉ thẳng vào mặt Đinh Tiểu Nhiên, chỉ đích danh cô ra, “Đinh Tiểu Nhiên, nhất định do cô bày trò, bởi vì cô không cam lòng cho nên mới bày ra những trò như vậy?”

“Thanh Cúc, bà bình tĩnh lại chút đi.”

“Đinh Tiểu Nhiên, tất cả chuyện này đều do cô bày vẽ sau lưng đúng không?”

“Thanh Cúc, bà đừng có như vậy, bình tĩnh lại chút đi có được không?”

“Mẫn Liên, tất cả những chuyện này đều là quỷ kế của Đinh Tiểu Nhiên, bà mau nhanh cho người đuổi cô ra ngoài đi, đuổi ra đi.” Bất kể Chung Mẫn Liên khuyên nhủ thế nào, Hoắc Thanh Cúc vẫn không thể tỉnh táo lại, còn muốn xông lên ra tay với Đinh Tiểu Nhiên.

Dư Tử Cường nhanh tay lẹ mắt kéo bà lại, cảnh cáo nói: “Hoắc Thanh Cúc, tốt nhất bà chớ có làm vậy, bằng không đừng trách tôi không sáo.”

“Tử Cường, sao con có thể ăn nói với mẹ vợ như vậy hả?”, Chung Mẫn Liên cực kỳ bất mãn cách ăn nói của Dư Tử Cường, liền khiển trách anh.

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ còn không nhận ra gì sao, mẹ con họ chính là hai tên lường gạt.” Dư Tử Cường bực tức hất tay Hoắc Thanh Cúc ra, dưới tình trạng không có bất kỳ chứng cứ nào, thì anh vẫn chọn tin vào lời những tên lưu manh kia nói.

Nếu như đây không phải là thật, thì sao Hoắc Thanh Cúc lại lo sợ hốt hoảng như thế, cho nên hai mẹ con bọn họ nhất định là tên lường gạt.

“Tử Cường, con không được ăn nói hàm hồ.”

“Con không có ăn nói hàm hồ, mà lời con nói đều là sự thật. Con đã sớm cảm thấy hai mẹ con bọn họ rất có vấn đề. Mẹ à, bộ mẹ cứ muốn bị mẹ con họ che mắt hoài sao?”

“Sự thật là gì, tự mẹ sẽ tra ra rõ.”

“Hừm.” Dư Tử Cường hừ lạnh một tiếng, trợn mắt nhìn Hoắc Thanh Cúc một cái, lại chán ghét nhìn Hà Tuyết Phi một cái, lại nhìn sang Đinh Tiểu Nhiên thì phát hiện bên cạnh cô Phong Khải Trạch cười rất nham hiểm, tựa hồ như đã mưu tính sẵn gì đó, trong lòng có chút lúng túng.

Chẳng lẽ chuyện hôm nay đều do Phong Khải Trạch làm.

Dư Tử Cường càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất cao, liền ngoan ngoãn tiếp tục quan sát những người khống chế mấy tên lưu manh kia, cách ăn mặc của bọn họ rất giống người đi theo bên cạnh Phong Gia Vinh, cho nên có thể giải thích rõ ràng câu hỏi đầu tiên, quả nhiên đều do Phong Khải Trạch giở trò, tuy nhiên anh lại thấy rất thích cho nên liền cứ im lặng chờ xem trò vui tiếp theo.

Hoắc Thanh Cúc vì quá lo lắng, cho nên tâm trạng không thể nào bình tĩnh lại, không còn quan tâm đến chuyện hình tượng cứ liên tục chửi mắng, “Đinh Tiểu Nhiên, cô cho rằng dùng thủ đoạn hèn hạ này là có thể đạt được mục đích sao? Tôi cho cô biết không thể nào được đâu, cô nghĩ mình có thể gả được cho Dư Tử Cường hả, sao cô không nhìn lại thân phận của mình một chút đi?”

“Đương nhiên thân phận của tôi không thuộc hàng cao quý, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với mấy tên lường gạt.” Đinh Tiểu Nhiên rất cục cựa cũng đã mạnh dạng đứng dậy, không chút nào sợ hãi trực tiếp đối mặt Hoắc Thanh Cúc, phản bác lại lời của bà.

“Cô nói ai là tên lường gạt hả, chứng cứ đâu, cô có chứng cứ gì chứng minh tôi là tên lường gạt không?”

“Tôi có bằng chứng.”

“Cô——” Hoắc Thanh Cúc cứ cho rằng chuyện mình làm không chê vào đâu được, không có bất kỳ chứng cứ nào có thể chứng minh tất cả mọi việc làm của bà, cho nên trong lòng vẫn rất tràn đầy tự tin, nhưng khi nghe Đinh Tiểu Nhiên nói có chứng cứ lại run lên bần bật, bất quá có chết vẫn chống cự nói: “Vậy cô mau lấy chứng cứ ra đi.”

82. Chương 82: Tối Vừa Lúc.

Hoắc Thanh Cúc không chỉ hoảng hốt mà còn lo sợ, trái ngược hẳn với Chung Mẫn Liên, dù có chút hơi tức giận nhưng vẫn rất tin tưởng vào Hoắc Thanh Cúc, cho nên lớn tiếng kêu Đinh Tiểu Nhiên lấy ra chứng cứ, “Tốt thôi, chứng cứ đâu cô lấy chứng cứ ra đi, chứ đừng có biết nói thôi.”

Đinh Tiểu Nhiên không trả lời Chung Mẫn Liên, mà nhìn sang Phong Khải Trạch, kêu anh lấy bằng chứng, “Lấy bằng chứng ra đi.”

Bởi vì Đinh Tiểu Nhiên kêu Phong Khải Trạch lấy ra chứng cứ, càng làm Hoắc Thanh Cúc luống cuống hơn vì muốn ổn định thế cục cho nên có hoảng sợ đến mấy cũng phải biện minh chút gì đó, “Đinh Tiểu Nhiên, cô muốn dựa dẫm vào người khác để đạt được mục đích của mình sao?”

Chung Mẫn Liên vốn còn sợ chọc giận Phong Khải Trạch, nghe Hoắc Thanh Cúc nói thế liền tỏ ra kiêu ngạo, thay đổi cách ăn nói nhằm khuyên Phong Khải Trạch đừng nhúng tay vào chuyện này, “Cậu Phong à, đây vốn là chuyện gia đình tôi, kính mong cậu đừng nhúng tay vào có được không?”

“Chuyện gia đình bà dĩ nhiên tôi sẽ không nhúng tay vào, nhưng có một món nợ tôi cần thanh toán cho nên chuyện này sẽ phải khác đi rồi.” Phong Khải Trạch uy nghiêm ngồi bất động, chỉ nói ra có một câu đã khiến cho toàn bộ người trong hội trường nín lặng, không ai dám nói ra nữa câu.

Bởi vì liên quan chuyện của gia đình mình, dù Chung Mẫn Liên không dám lên tiếng cũng vẫn phải nói, “Cậu Phong à, dường như tôi không hề chọc giận gì tới cậu, vậy cậu đến đây là định tính sổ với ai?”

“Sao bà không hỏi lại bà thông gia của bà?”

“Rốt cuộc chuyện này là sao?” Chung Mẫn Liên thật sự quay sang hỏi Hoắc Thanh Cúc, trong ánh mắt còn mang theo sự tức giận và hoài nghi của bà.

Hoắc Thanh Cúc hiểu ý Phong Khải Trạch, nhưng chết vẫn không thừa nhận, “Tôi làm sao biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Bà thật sự không có chọc gì đến cậu ta sao?”

“Không có.”

“Thật không?”

“Thật, thật sự là không có.”

Hoắc Thanh Cúc trả lời khẳng định như thế, Chung Mẫn Liên liền lựa chọn tin tưởng bà liền ôn hòa nói với Phong Khải Trạch: “Cậu Phong à, chắc trong chuyện này có sự hiểu lầm gì rồi phải không?”

“Bà ta nói gì bà cũng đều tin, chẳng lẽ bà không có chút năng lực để suy nghĩ sao?” Phong Khải Trạch giễu cợt nói.

“Không phải tôi không có năng lực suy nghĩ, mà là bà ấy không cần thiết phải gạt tôi, huống chi bà ta đâu phải đồ ngu khi không tự nhiên đi chọc giận cậu chứ.”

“Sự thật thế nào sao bà không tự đi hỏi con trai bà?”

“Chuyện này ——” Chung Mẫn Liên không dám cương quyết cãi lại tránh chọc giận Phong Khải Trạch, cho nên dựa theo lời anh đi hỏi Dư Tử Cường, “Tử Cường, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Dư Tử Cường hả hê cười, có chút đắc ý đáp: “Chuyện rất đơn giản, Hoắc Thanh Cúc lớn tiếng chửi Tạ Thiên Ngưng một trận còn muốn ra tay đánh chị ta.”

“Cái gì?” Chung Mẫn Liên kinh ngạc, không thể tin lần nữa hỏi lại Hoắc Thanh Cúc, “Thanh Cúc, thật sự có chuyện như vậy sao?”

Hoắc Thanh Cúc biết chuyện đã tới bước đường này rồi không thể nào che giấu thêm nữa, liền tìm cách biện giải cho chính mình, “Khi đó cô ta đâu có nói cho tôi biết mình là Tạ Thiên Ngưng, cho nên ăn nói có chút quá lời. Nếu mà tôi biết cô ta là Tạ Thiên Ngưng, tôi chắc chắn sẽ không gây sự với cô ta.”

“Bà ——”

Tạ Thiên Ngưng thấy bọn họ cứ vây quanh những chuyện không đâu, vội vàng cắt ngang lời bọn họ nhắc nhở Phong Khải Trạch, “Khỉ con, mục đích hôm nay chúng ta tới đây chủ yếu không phải nói chuyện này, mau đi vào mẩu chốt đi.”

Phong Khải Trạch không nghĩ như vậy, dùng ánh mắt sắc bén liếc nhìn Hoắc Thanh Cúc, lạnh nhạt nói: “Mục đích hôm nay anh đến là nói về cái này.”

Mục đích anh đến nơi này chủ yếu là trút giận giúp bà xã mình, về phần trợ giúp Đinh Tiểu Nhiên và Dư Tử Cường chẳng qua chỉ là thuận tiện mà thôi.

“Đây không phải chuyện quan trọng.”

“Đối với anh thì đây mới là chuyện quan trọng, bà ta chẳng những mắng em còn phái người theo dõi em, em nói xem món nợ này làm sao anh có thể mặc kệ không tìm bà ta tính sổ hả?”

“A ——”

Nghe Tạ Thiên Ngưng nói chuyện với Phong Khải Trạch, Chung Mẫn Liên kinh ngạc đến con người cũng sắp rớt ra ngoài, khiếp sợ hỏi: “Thanh Cúc, bà có từng làm những chuyện này không?”

“Tôi, tôi đã mắng cô ta, nhưng lúc đó tôi không biết cô ta là ai nếu như tôi biết, tôi đã không nói những lời đó với cô ta, vả lại ——” Hoắc Thanh Cúc cố gắng giải thích nhưng lời còn chưa nói hết đã bị cắt ngang.

Tạ Thiên Ngưng không muốn cứ quay quanh chủ đề này, liền cắt ngang lời giải thích của Hoắc Thanh Cúc, muốn Phong Khải Trạch đi vào mẩu chốt, “Khỉ con, đi thẳng vào vấn đề đừng vòng vo chuyện này nữa.”

“Hôm nay các người tới nơi này không phải chỉ vì muốn nói về chuyện này thôi sao?” Hoắc Thanh Cúc có chút luống cuống, sợ lại bị phanh phui chuyện gì nữa, nhất là việc bọn họ là những kẻ lường gạt, nếu lại quay về đề tài này nhất định bà sẽ tiêu đời.

Hoắc Thanh Cúc không hi vọng nói tới chuyện này, nhưng ai ngờ sự thật không như bà mong muốn.

Phong Khải Trạch biết Tạ Thiên Ngưng muốn mau chóng giúp Đinh Tiểu Nhiên và Dư Tử Cường, vả lại trong lòng anh cũng muốn mau chóng giải quyết xong bà Hoắc Thanh Cúc này, vì vậy ra ám hiệu chỉ thị cho mấy tên thủ hạ ra tay.

Nhận được chỉ thị của Phong Khải Trạch, một người trong nhóm người mặc tây trang đen liền lấy USB ra, đi sang bàn để máy tính, mở ra một đoạn video công khai trước mặt mọi người, hơn nữa còn chỉnh âm thanh lớn để tất cả mọi người nghe thật rõ, bởi vì đây là màn hình phóng đại, cho nên bất kể là người nào cũng đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

“Làm gì vậy?” Bởi vì Chung Mẫn Liên còn chưa xem qua đoạn video, nên đầu óc có chút mơ hồ không hiểu Phong Khải Trạch định làm cái gì.

Hoắc Thanh Cúc vẫn luôn lo lắng đề phòng, hai mắt bất ngờ mở to khi thấy màn ảnh xuất hiện bà và Hà Tuyết Phi còn có những tên đòi nợ kia, lập tức hoảng sợ vội nhào tới muốn tắt máy tính, “Không được.”

Mấy tên kia nhìn thấy Hoắc Thanh Cúc muốn nhào tới, lập tức tiến lên ngăn bà lại để đoạn video kia phát ra hoàn chỉnh.

Lúc này Hà Tuyết Phi cũng xem đoạn video kia, mặt mày tái xanh, hai tay run run khiến bó hoa cưới tuột khỏi tay rơi xuống đất, cả người ngồi xụi trên đất, mặt xám như tro tàn, vừa lúng túng vừa đau lòng, nước mắt như vỡ òa không ngừng chảy xuống làm ướt cả một góc áo cưới, vậy mà điều khiến trái tim cô càng thêm bị tổn thương và tuyệt vọng hơn chính là không có một người nào lo lắng cho cô.

Xong rồi, hết thấy mọi chuyện xem như xong rồi.

Dư Tử Cường vẫn đứng bên cạnh Hà Tuyết Phi, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình lớn, vừa kinh ngạc vừa giận, quả là không ngờ sự thật lại là như vậy, cho nên không thèm quan tâm khi nhìn thấy Hà Tuyết Phi ngồi xụi lủi trên mặt đất, trên mặt xuất hiện nụ cười hừng phấn tiếp tục nhìn chăm chăm màn hình, không nhìn được hô lên, “Thật tốt quá, rốt cục chân tướng đã được phơi bày rồi.”

“Những thứ này không phải là thật, không phải là thật.” Hoắc Thanh Cúc không muốn mọi người nhìn thấy liền chắn ở trước màn hình lớn, nhưng bởi vì màn hình này quá lớn không phải chỉ dùng thân thể của một mình bà là có thể che đậy nổi.

Mọi người xem xong đoạn video, liền chỉ chỗ vào Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi.

“Trời ạ, té ra là như vậy, bọn họ thật quá đáng cư nhiên là kẻ đi lừa gạt người ta.”

“Sau này phải cảnh giác trong việc nhìn người mới được, tránh bị người khác lừa gạt.”

“Đúng đúng, những người như vậy quả thật là táng tận lương tâm.”

“Đây không phải là thật, không phải thật.” Hoắc Thanh Cúc bị đả kích mạnh khi nghe mọi người chỉ chỗ, cả người hơi mất khống chế không ngừng lớn tiếng giải thích, còn chỉ vào Đinh Tiểu Nhiên chửi, “Nhất định là do cô giả vờ, những chuyện này đều do cô cố ý sắp đặt đúng không, bởi vì cô muốn gả cho Dư Tử Cường nên mới cố ý hại tôi.”

Đinh Tiểu Nhiên bước tới đối mặt bà, đồng dạng nói: “Đoạn video này là được quay ở trước cửa nhà riêng Tử Cường, tôi nghĩ chắc bà đã nhớ rõ chuyện xảy ra tại nơi đó rồi chứ.”

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.”

“Chúng có xác thật, bà còn muốn gạt ai hả?”

“Con tiện nhân này, là chính mày hãm hại tao, tất cả chuyện đều là do mày làm hại.” Hoắc Thanh Cúc cực kỳ kích động, xông lên muốn bóp lấy cổ Đinh Tiểu Nhiên.

Ánh mắt Dư Tử Cường luôn để ý đến hành động của bà, liền đứng chặn ở trước mặt bà trước, khiến cho bà không thể đụng vào Đinh Tiểu Nhiên, “Hoắc Thanh Cúc, đoạn video này được quay ở trước cửa nhà tôi, chuyện đã đến nước này rồi bà còn có gì giả thích không?”

“Dư Tử Cường, chỉ vì cậu không muốn lấy con gái tôi cho nên mới hợp lực với Đinh Tiểu Nhiên hãm hại tôi, có đúng không?”

“Hợp lại hại bà sao, nếu bà không làm chuyện gì xấu làm sao tôi hại bà được?”

“Là các người, nhất định là các người muốn hại tôi. Đinh Tiểu Nhiên, con tiện nhân này.” Hoắc Thanh Cúc mặc kệ sự ngăn cản của Dư Tử Cường cứ muốn xông tới đánh Đinh Tiểu Nhiên.

Dư Tử Cường không chút khách khí đẩy bà ra, cảnh cáo nói: “Hoắc Thanh Cúc, bà tốt nhất chớ gây sự, bằng không tôi chẳng những thừa bà lừa gạt người, còn thừa luôn tội bà muốn hành hung người khác.”

“Tôi không có lừa gạt, Tuyết Phi là con gái tôi, tên của nó thật sự là Hà Tuyết Phi, chúng tôi không có lừa gạt gì ai hết?”

“Vậy chẳng lẽ bà thực sự là vợ của nhà kinh doanh châu báu đá quý Hà Quảng Bình và Hà Tuyết Phi chính là con gái của ông ta sao?”

“Tôi, đúng là chúng tôi.” Hoắc Thanh Cúc dù hơi cà lăm nhưng vẫn cố trả lời là phải, chuyện đã đến mức độ này mà vẫn còn không chịu nhận thua.

“Đúng mới là lạ.”

“Dư Tử Cường, cậu có gì chứng minh tôi không phải hả?”

“Vậy bà có chứng gì chứng minh là bà hả?”

“Tôi ——”

Vào lúc này, một quý bà bước vào, trên cổ trên tay đều đeo đầy trang sức đắt tiền, khinh miệt hỏi: “Là ai dám nhận là vợ của chồng tôi Hà Quảng Bình, là ai giả mạo con gái tôi hả?”

Sau đó lại có một quý cô trẻ tuổi xinh đẹp đi vào, ăn mặc cao quý trang nhã, cử chỉ toát ra vẻ cao ngạo kiêu kỳ, không vui nói: “Là ai dám giả ra gia đình tôi hả?”

“Khỉ con, bọn họ là ai thế?” Tạ Thiên Ngưng không biết lại là chuyện gì nữa, kinh ngạc nhìn hai người bước vào, tuy nhiên cô biết bọn họ tới không phải giúp Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi.

“Anh mời nhân chứng tới, bọn họ chính là vợ và con gái của Hà Quảng Bình.” Phong Khải Trạch trả lời, mặc dù âm lượng không cao không nhỏ, nhưng cũng đủ để một ít người ở nơi này nghe được.

“A, anh đã liên lạc với họ từ khi nào vậy?”

“Từ khi anh biết có tới hai Hà Tuyết Phi thì đã bắt đầu liên lạc với bọn họ, thật tốt khi họ vừa tới kịp lúc.”

Hai người kia vừa xuất hiện khiến Hoắc Thanh Cúc càng trợn tròn mắt, càng khiến Hà Tuyết Phi suy sụp mạnh, quả thật chỉ muốn đào một cái hố chui xuống.

Bà chủ Hà và cô tiểu thư nhà họ Hà chân chính đã xuất hiện, dù cho bọn họ có nói rách miệng, thì sự chờ đợi bấy giờ chỉ có thể là những lời phỉ nhổ và khinh miệt, còn có một cuộc sống tối tăm.

83. Chương 83: Chân Tướng Bại Lộ.

Lần này Chung Mẫn Liên có chút ngu ngơ, không biết nên tin vào ai? Nhưng trực giác nói cho bà biết hai người kia mới đúng là thật. Bởi vì mọi người có mặt ở đây đều có thể nhìn ra ai là thật ai là giả.

Cũng bởi vì biết được ai thiệt ai giả, mới khiến bà càng thêm tức giận. Nghiêm túc hỏi Hoắc Thanh Cúc, “Thanh Cúc, bà còn gì để giải thích không?”

“Mẫn Liên, bà đừng tin lời bọn họ. Hai người này là do Đinh Tiểu Nhiên tìm đến để đóng kịch đó. Là giả, hai người này đều là giả.” Hoắc Thanh Cúc điên lên y như bà điên không ngừng gào thét, còn muốn xông lên đuổi bà chủ Hà và cô tiểu thư nhà họ Hà thật.

Nhưng khi bà vừa tới gần, mấy vệ sĩ phía sau lập tức xuất hiện chặn bà lại.

Bà chủ Hà đi tới cười khinh thường, nói: “Dù tôi rảnh rỗi cũng không rảnh đến đây chỉ để diễn trò. Mặc dù tôi không biết bà là ai nhưng tôi biết bà là kẻ giả ra thân phận tôi để lừa người khác là đủ rồi.”

Hà Tuyết Phi thật cũng tiến lên nhìn Hà Tuyết Phi ngồi xụi lơ dưới đất, giẫm cọt, “Loại người tâm thường như cô mà dám đòi giả mạo tôi, đúng là không biết tự lượng sức mình.”

Hà Tuyết Phi nâng đôi mắt giàn giụa nước mắt nhìn người giẫm cọt mình, dùng giọng nói nhỏ như muỗi kêu nói: “Đúng. Thật xin lỗi.”

Giọng điệu nhỏ thều, ngoại trừ cô ra căn bản không ai có thể nghe. Bất quá người khác nhìn vào ánh mắt ngằm ngập nước kia điều nghĩ cô đang chột dạ và sợ hãi.

Hoắc Thanh Cúc nhìn bộ dạng nhu nhược của Hà Tuyết Phi, tức giận đi tới kéo cô dậy, lớn tiếng ra lệnh: “Con đứng lên cho mẹ, phải mạnh mẽ gan dạ lên một chút chứ?”

Hà Tuyết Phi bị Hoắc Thanh Cúc kéo mạnh dậy, nhưng cô vẫn không có một chút gan dạ mạnh mẽ nào cả, và lại cứ khóc lóc khuyên: “Mẹ, chuyện đã đến nước, mẹ đừng gạt người ta nữa?”

“Con nói ngốc nghếch gì đó hả?” trong cơn tức giận, Hoắc Thanh Cúc tát Hà Tuyết Phi một bạt tay, lực đạo rất mạnh làm cho khóe miệng Hà Tuyết Phi cũng chảy máu.

“Mẹ, nhân chứng và vật chứng đều có. Mẹ cảm thấy chúng ta còn có thể lừa người ta sao?” Hà Tuyết Phi che bên mặt bị đánh, cảm thấy không còn chỗ để cô dung thân, đành muốn buông xuôi tất cả, mạnh dạn nói ra toàn bộ suy nghĩ trong lòng mình: “Nói dối cuối cùng vẫn là nói dối. Mẹ có thể bịt miệng một người không để họ nói ra sự thật, nhưng mẹ có thể bịt miệng tất cả mọi người trên đời này không?”

“Con đang ăn nói bậy bạ gì đó?”

“Con không nói bậy, trong lòng mẹ biết rõ mà. Mẹ, Chuyện chúng ta nói dối đã bị vạch trần rồi, mẹ hãy đối mặt với sự thật đi.”

“Quả nhiên không phải con gái ruột nên chẳng biết gì cả. Tao khổ sở nuôi mày khôn lớn, mày báo đáp cho tao như thế sao?” Hoắc Thanh Cúc lại tát Hà Tuyết Phi một bạt tay, làm hai bên mặt cô đều sưng đỏ.

Vậy mà Hà Tuyết Phi lại không cảm thấy đau một chút nào, còn cảm thấy có chút mỉa mai. Đúng lúc này đột nhiên trên mặt nở nụ cười vui sướng. “Thì ra tôi không phải con ruột của bà, chẳng trách bà không hề thương tôi.”

“Dù mày không phải con ruột tao, nhưng mày do chính tay tao nuôi khôn lớn, mày phải biết cảm kích chứ.”

“Nuôi lớn? Dựa theo lời bọn họ vừa nói thì bà chính là kẻ chuyên bắt cóc buôn lậu người, chỉ cần chiếu theo đó mà suy đoán, tôi chắc mình cũng là do bị bà lừa bắt đi. Nếu không phải tôi bị các người lừa bắt, chắc giờ đã có một gia đình rất hạnh phúc. Có cha có mẹ thương yêu tôi, chứ không phải sống cùng hai vợ chồng ham thói bài bạc nhà bà. Chính bà đã làm hại tôi mất đi tình cảm gia đình, mất đi hạnh phúc mà mình vốn có, còn kêu tôi cảm ơn bà sao? Bà không thấy chuyện này rất buồn cười sao?” Hà Tuyết Phi cũng bắt đầu kích động oán hận đối với Hoắc Thanh Cúc, còn phảng phất bộc lộ ra ngoài những đau khổ và bất mãn chất chứa tận sâu trong đáy lòng.

“Vậy thì sao?”

“Hoắc Thanh Cúc, bà đã hại tôi mất đi hạnh phúc gia đình, giờ còn muốn hại tôi thêm nữa sao? Tôi cho bà biết, bắt đầu từ bây giờ tôi sẽ không để bà hại tôi thêm nữa đâu? Những việc làm tàn tạt lương tâm kia tự bà gánh đi còn, số nợ bài bạc của bà cũng tự mình tìm cách trả đi, bắt đầu từ bây giờ tôi và hai vợ chồng bà không còn bất kỳ quan hệ gì nữa.”

“Mày cho rằng chỉ cần mở miệng nói cắt đứt thì thật sự sẽ không còn quan hệ gì nữa sao?”

“Tôi không phải con gái bà. Đã thế còn bị chính các người cướp mất đi hạnh phúc gia đình, cho nên bà không chỉ nợ tiền, trái lại còn thiếu tôi một món nợ rất lớn, vì vậy quan hệ giữa tôi và bà hiện tại chỉ còn nợ nần thôi.”

“Hừ? Nói sao dễ nghe thế, bước ra khỏi cánh cửa này mày vẫn là con gái tao. Đám người tao thiếu nợ khi nhìn thấy mày nhất định sẽ tìm mày đòi. Nếu mày không trả bọn họ sẽ đem bán mày đi. Mày nghĩ giữa tao và mày chỉ có quan hệ nợ nần thôi sao?” Hoắc Thanh Cúc hiểu rõ tình trạng bây giờ đã không thể nào thay đổi. Nhưng cơn giận trong lòng lại không ngừng dâng cao, đành trực tiếp lấy Hà Tuyết Phi ra trút giận.

Hà Tuyết Phi làm sao không giận, bởi vì biết rõ chân tướng sự thật nên càng thêm hận Hoắc Thanh Cúc thấu xương. Hơn nữa từ nhỏ Hoắc Thanh Cúc cũng chưa từng thật lòng yêu thương cô càng khiến hận thù trong lòng cô thêm khắc sâu, vì muốn trả thù liền vạch trần hết tất cả mọi chuyện ra, “Dì à, việc lần trước Tử Cường bị người ta đánh phải vào bệnh viện đều chính do Hoắc Thanh Cúc phái người làm ra. Từ lúc bắt đầu mục đích của cả hai chính là tiếp cận dì để lừa tiền của dì. Nhưng trải qua mấy ngày ở bên dì, cháu

có thể cảm nhận được đi rất thật lòng đối xử tốt với cháu. Rất nhiều lần cháu muốn nói ra sự thật cho đi biết nhưng cháu lại không dám. Xin lỗi dì, hi vọng dì có thể tha thứ cho cháu.”

“Cô út đi, tôi không muốn nghe cô nói nữa.” Chung Mẫn Liên không thèm nhìn Hà Tuyết Phi, từ thái độ cùng giọng nói có thể nhận ra bà vẫn không tha thứ.

“Dì à, cảm ơn dì đã chăm sóc cháu trong suốt mấy ngày qua, để cháu hiểu cảm giác được người khác quan tâm là thế nào. Cháu đi đây, dì nhớ giữ gìn sức khỏe.” Hà Tuyết Phi cũng không vì không được Chung Mẫn Liên tha thứ mà tức giận. Chỉ tròng mắt oán hận nhìn Hoắc Thanh Cúc, ánh mắt rưng rưng nước ròi đi ở trước mặt mọi người, nhưng cảm giác ròi đi như thế này lại không hề thấy mất mặt hay đau khổ gì cả? Ngược lại lại có một loại cảm giác rất nhẹ nhõm.

Từ nay về sau cô không cần phải vì Hoắc Thanh Cúc mà sống cuộc đời lẩn trốn chủ nợ nữa. Từ nay về sau cô đã có thể sống cuộc đời thuộc riêng về chính mình, một cuộc sống mới bắt đầu.

“Hà Tuyết Phi, mày trở lại cho tao có nghe thấy không?” Hoắc Thanh Cúc thấy Hà Tuyết Phi bỏ đi, tức giận lớn tiếng ra lệnh cô quay lại.

Thế nhưng mệnh lệnh này lại không có một chút tác dụng nào? Hà Tuyết Phi vẫn như cũ không quay đầu lại tiếp tục bước ra khỏi lễ đường, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Lúc này chỉ còn lại một mình Hoắc Thanh Cúc đối mặt với tất cả.

“Hoắc Thanh Cúc, tôi tin tưởng bà như thế, vậy mà bà cư nhiên đối xử với tôi như vậy?” Chung Mẫn Liên tức giận nhìn chằm chằm Hoắc Thanh Cúc. Rốt cuộc tới bây giờ bà đã biết rõ chân tướng mọi chuyện.

“Mẫn Liên, ngoại trừ nói dối việc gia đình làm nghề kinh doanh châu báu ra. Những chuyện khác đều là thật, tôi không có lừa bà.” Hoắc Thanh Cúc còn muốn giải thích, nhưng tất cả đều đã vô dụng.

“Đủ rồi. Bà còn muốn gạt tôi nữa sao? Tôi vì mẹ con hai người thiếu chút nữa trở mặt thành thù với con trai mình? Còn đem cả mạng mình đặt cược vào, không ngờ tất cả lại là âm mưu, bà thật quá đáng.”

“Mẫn Liên——”

“Tôi sẽ không tha thứ cho bà. Tuyệt đối không.”

Hoắc Thanh Cúc đã biết không còn cách nào giúp Chung Mẫn Liên tha thứ cho bà, nên không giải thích nữa, tức giận nói: “Không sai, tôi lừa bà đó. Nhưng bà cũng không thể đẩy hết toàn bộ trách nhiệm lên trên người tôi.”

“Chuyện này chẳng lẽ không phải do lỗi của một mình bà sao? Tôi đã thật lòng tin tưởng bà thế, vậy mà bà dám lừa dối tôi. Bà còn có lương tâm không hả?”

Hoắc Thanh Cúc bình thản nói. “Bà nói tôi không có lương tâm? Vậy không lẽ bà có sao? Nếu không phải bà quá ham quyền quý khinh miệt người nghèo, thì sao tôi có thể dễ dàng lừa bà như vậy chứ? Nói đi nói lại cũng do bà quá ỷ mình thanh cao, khinh thường người khác thôi.”

“Bà ——” Chung Mẫn Liên bị Hoắc Thanh Cúc mắng, giận đến tim nhói đau, dùng một tay che ngực, bước chân có chút lảo đảo phải lui ra sau.

Đình Tiểu Nhiên đứng bên cạnh nhìn thấy Chung Mẫn Liên muốn ngã xuống, vội lại đỡ bà, “Bà chủ, bà không sao chứ?”

Dư Tử Cường cũng vội vàng tiến lên đỡ Chung Mẫn Liên, “Mẹ. Mẹ có sao không?”

Chung Mẫn Liên thở dốc, mắt nhìn sang thấy Đình Tiểu Nhiên liền vội rút tay mình về, không cho cô chạm vào, không vui nói: “Hiện tại cô đã hài lòng rồi chứ? Có phải rất vui khi thấy tôi ngu ngốc bị người ta lừa phải không?” vinhanh-annkasi.

“Cho tới bây giờ cháu chưa từng nghĩ đến chuyện này.” Đình Tiểu Nhiên chân thành trả lời, buồn bã nhìn Dư Tử Cường, không dám đụng vào Chung Mẫn Liên nữa.

“Mẹ, Tiểu Nhiên không phải loại người như thế? Mẹ đừng có thành kiến với cô ấy nữa có được không?” vì cảm thấy trong lòng rất khó chịu, Dư Tử Cường vội đỡ lời giúp Đình Tiểu Nhiên,.

Cứ tưởng rằng sau khi vạch trần sự thật về Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi, mẹ sẽ tiếp nhận Tiểu Nhiên, xem ra mọi chuyện vẫn còn rất khó.

“Chẳng lẽ mẹ nói sai sao? Lúc trước mẹ đối xử cô ta không tốt, cho nên cô ta nhất định rất hận mẹ, vả lại chắc chắn hiện giờ đang còn cười nhạo mẹ.”

“Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy?”

“Mẹ chỉ nói ra sự thật.”

“Chuyện này cứ để sau này hãy nói, trước mắt giải quyết chuyện Hoắc Thanh Cúc trước đi.” Dư Tử Cường vội vàng nói sang chuyện khác, không muốn Chung Mẫn Liên lại nhắc đến chuyện này, tuy nhiên vẫn ra hiệu cho Đinh Tiểu Nhiên một ánh mắt an tâm.

Đinh Tiểu Nhiên hiểu ý mỉm cười đáp lại, không nói thêm lời nào. Cô cần phải cố gắng thêm nhiều hơn nữa, để làm cho Chung Mẫn Liên tiếp nhận cô.

Vừa nói đến Hoắc Thanh Cúc, Chung Mẫn Liên lại càng giận dữ hơn. Ánh mắt sắc lạnh tức giận nhìn chăm chăm vào bà ta, tiếp tục mắng, “Hoắc Thanh Cúc, tôi luôn coi bà là bạn tốt của tôi, không ngờ tới bà lại báo đáp tôi như thế, bà thật quá độc ác.”

Mặc dù đã bại lộ chân tướng, thế nhưng Hoắc Thanh Cúc vẫn còn rất kiêu căng phách lối, “Bạn bè, bà thật lòng xem tôi là bạn sao? Nếu lúc trước tôi nói rõ tình cảnh thật sự của mình ra, liệu bà có còn đối xử với tôi như bạn bè không?”

“Bà ——”

“Sẽ không chứ gì? Bà chắc chắn sẽ không xem tôi là bạn của bà. thậm chí còn khinh thường không muốn nhìn tôi lấy một cái nữa kia. Từ thái độ của bà đối xử với Đinh Tiểu Nhiên, tôi liền biết bà sẽ đối xử với tôi như thế nào rồi.”

“Hoắc Thanh Cúc.”

“Thế nào? Bị tôi nói trúng liền giận sao? Chung Mẫn Liên à, bà không những là người rất háms lợi, lại còn thường khinh miệt người khác nên khó trách được vì sao mà Văn Hạ lại không yêu bà? Bởi vì bà không xứng được bất kỳ người đàn ông nào yêu cả? Bà vốn dĩ không thể so với Lâm Thư Nhu, chỉ cần người có mắt nhìn ai cũng sẽ chọn Lâm Thư Nhu chứ không phải chọn bà.”

“Bà ——” Chung Mẫn Liên bị lời Hoắc Thanh Cúc đả kích, khiến máu ở buồng tim không thể lưu chuyển, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

84. Chương 84: Tâm Thành Tắc Linh.

Chung Mẫn Liên bị người chọc tức dẫn đến hôn mê, Dư Tử Cường vội vã đỡ lấy bà, “Mẹ, mẹ ——”

Hoắc Thanh Cúc thấy Chung Mẫn Liên bị tức đến ngất đi, đột nhiên sợ chuyện sẽ càng thêm náo loạn tồi tệ hơn, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không còn.

Không ổn, bà nhất định phải tìm cách không tiếng động lặng lẽ rời khỏi chỗ này, bằng không dù Dư Tử Cường không tìm bà tính sổ, thì những tên đòi nợ kia cũng sẽ không bỏ qua cho bà.

Bởi vì Chung Mẫn Liên ngất xỉu khiến tầm mắt mọi người đều đặt trên người bà ấy, căn bản không ai chú ý đến Hoắc Thanh Cúc.

Đinh Tiểu Nhiên không kịp nghĩ nhiều tiến lên đỡ lấy Chung Mẫn Liên, nhắc nhở: “Nhanh đưa đi bệnh viện.”

“Được.” Dư Tử Cường cũng không để ý nhiều, trực tiếp bồng Chung Mẫn Liên, vội vã chạy ra ngoài, trước khi đi còn quay đầu lại nghiêm nghị cảnh cáo Hoắc Thanh Cúc, “Hoắc Thanh Cúc, nếu mẹ tôi có mệnh hệ gì, tôi sẽ giết bà, hừ.”

Hoắc Thanh Cúc lại không sợ lời hăm dọa này, y như cũ tức giận nhìn chăm chăm mọi người, trừng mắt nhìn Dư Tử Cường và Chung Mẫn Liên, sau đó lại trừng mắt nhìn Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên biết Hoắc Thanh Cúc đang trừng cô, nhưng cô lại không quan tâm đến, chỉ muốn theo Dư Tử Cường tới bệnh viện, nhưng vừa nghĩ tới Chung Mẫn Liên còn bài xích cô, trong lòng có chút do dự, đứng im tại chỗ không dám đi cùng.

Tạ Thiên Ngưng biết Đinh Tiểu Nhiên suy nghĩ điều gì, vì vậy khích lệ cô, “Tiểu Nhiên, cậu còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi đi chứ?”

“Nhưng mà ——”

“Không có nhưng gì hết, nhanh lên đi.”

“Nhưng bà chủ không thích mình, nếu mình theo lời cậu đi cùng, chỉ sợ càng khiến tình trạng của bà thêm tồi tệ hơn, thôi bỏ đi.” Đinh Tiểu Nhiên phiền muộn, nghiêm túc nói.

Tạ Thiên Ngưng không vui nổi giận khi thấy cô cứ thoái thác, “Nhanh lên đi, nhớ kỹ tâm thành tắc linh, đó là những gì lúc trước mình đã làm cho cha mình chấp nhận mình đó?”

“Mình có thể sao?”

“Phải có lòng tin vào mình chứ, đi đi.”

“Ừm.” Được Tạ Thiên Ngưng khích lệ, Đinh Tiểu Nhiên không còn do dự nữa, chạy nhanh ra ngoài đuổi theo Dư Tử Cường.

Nhân vật chính lần lượt rời đi, các khách mời trong hôn lễ cũng ríu rít tản đi, Hoắc Thanh Cúc biết chuyện đã hỏng liền lần trong đám khách mời chuẩn đi.

Buổi hôn lễ hôm nay kết thúc như thế.

Tạ Thiên Ngưng bắt đắc dĩ lắc đầu, biểu đạt vài câu, “Haizz, hi vọng trải qua chuyện này Chung Mẫn Liên có thể tiếp nhận Tiểu Nhiên.”

“Được rồi, chuyện sau này chúng ta cũng không giúp được gì nhiều tất cả đều phải dựa vào sự cố gắng của Đinh Tiểu Nhiên, chúng ta quay về thôi.” Phong Khải Trạch có hơi thiếu nhẫn nại, tựa hồ không muốn xen tiếp vào chuyện này nữa.

“Chuyện đã xong rồi, chúng ta ——” Tạ Thiên Ngưng muốn nói đi về, đột nhiên nhớ tới Hoắc Thanh Cúc, liền tìm kiếm bóng dáng bà ở chung quanh, nhưng tìm thế nào cũng không thấy nghi hoặc hỏi: “Này, Hoắc Thanh Cúc đâu?”

“Bà ta đi rồi.” Phong Khải Trạch trả lời, tựa hồ không để tâm lắm đến chuyện này.

“Bà ta đi rồi, thế bỏ đi khi nào?”

“Cũng chưa lâu lắm, em tìm bà ta có chuyện gì sao?”

“Bà ta vừa lừa gạt người khác vừa chuyên buôn lậu người, chẳng lẽ chúng tôi không nên giao bà cho cảnh sát sao?” Tạ Thiên Ngưng vẫn cho rằng nên đem giao Hoắc Thanh Cúc đến đồn cảnh sát.

Tuy nhiên lại có người không nghĩ thế.

Phong Khải Trạch duỗi tay dài ra, sau đó kéo cô ôm vào trong ngực mang cô đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa lạnh lùng nói: “Anh đã khiến cho Hoắc Thanh Cúc thân bại danh liệt, đây chính là cái giá phải trả cho tội mắng chửi người của bà ta, còn chuyện sau này của bà ta đều không liên quan đến chúng ta, chúng ta về thôi.”

“Dù không liên quan đến chúng ta, nhưng anh cũng không thể thờ ơ bỏ mặc chứ, không lẽ là anh cố ý thả Hoắc Thanh Cúc đi?”

“Không sai, chính anh cố ý thả bà ta.”

“Tại sao chứ? Đối lại là người khác đối xử với em như vậy, anh nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho người ta đi như vậy?”

“Anh thả bà ta đi, đương nhiên là sẽ có người khác đến dần xếp bà ấy, như vậy chẳng phải tốt hơn sao? Để người khác đích thân ra tay dạy dỗ bà ta, anh cũng đỡ phí thêm sức.”

“Có ý gì?”

“Được rồi, chuyện này đến đây chấm dứt, về nhà thôi, bảo bảo nhất định đang nhớ cha và mẹ lắm đó.” Phong Khải Trạch không muốn lãng phí thêm thời gian vì chuyện Hoắc Thanh Cúc, cương quyết dừng cuộc đối thoại này, sau đó đến mở cửa xe ý bảo Tạ Thiên Ngưng mau lên xe.

Tạ Thiên Ngưng bắt đầu dĩ nhún nhún vai, ngoan ngoãn bước lên xe không suy nghĩ nhiều về chuyện này nữa, thế nhưng trong lòng lại tin chắc kết cục của Hoắc Thanh Cúc sẽ không đơn giản như vậy.

Khỉ con là ai chứ, anh đích thị là ma quỷ hóa thân thì làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho kẻ dám đụng chạm tới người của anh? Cho nên Hoắc Thanh Cúc kia hãy nên tự cầu nhiều phúc cho mình đi.

Sau khi Phong Khải Trạch và Tạ Thiên Ngưng rời khỏi lễ đường, những người còn lại cũng đều rời khỏi, nhưng trước khi rời đi đều thả tự do cho mấy tên lưu manh.

Mặc dù mấy tên lưu manh bị hoảng sợ đến kinh hồn bạt vía, bất quá hiện tại không còn thấy những người kia thì lá gan lại lớn trở lại, lớn tiếng chửi Hoắc Thanh Cúc bằng những lời lẽ thô tục, đổ hết mọi tội lỗi lên trên người bà. zisc.

“Chết tiệt, đều do mụ quỷ Hoắc Thanh Cúc kia làm hại, nếu không phải do bà ta thì chúng ta đâu phải đụng tới Phong Khải Trạch chứ? Cũng may Phong Khải Trạch chỉ bắt chúng ta nói mấy câu, bằng không hẳn ta thật sự tìm chúng ta tính sổ thì ném phải mùi vị đau khổ rồi.”

“Không chỉ thế, hiện tại Hà Tuyết Phi không thể trả cho Dư Tử Cường, giờ món nợ này chúng ta phải đòi bằng cách nào?”

“Đương nhiên đi tìm hai mẹ con Hoắc Thanh Cúc đòi, nếu không lấy được tiền thì bắt người.”

“Này này này, chúng mày đừng quên, Hà Tuyết Phi không phải con gái Hoắc Thanh Cúc, bọn họ đã cắt đứt quan hệ với nhau, chẳng lẽ chúng ta vẫn phải đến đòi nợ Hà Tuyết Phi sao?”

“Cho dù không phải cũng phải đòi, Hoắc Thanh Cúc đã là hoa tàn nhụy héo, có bán cũng không đáng bao nhiêu tiền, Hà Tuyết Phi lại khác vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp. Hơn nữa chúng mày nghĩ lại đi, trải qua chuyện ngày hôm nay chúng mày cảm thấy Hoắc Thanh Cúc còn có tiền để trả lại cho chúng ta sao?”

“Không thể.”

“Vậy thì đúng rồi, nếu biết bà ta đã không thể nào trả lại tiền, vậy chúng ta cần gì lãng phí thêm thời gian ở trên người bà ta chứ?”

“Nhưng mà tao không nuốt trôi nổi cơn giận này, chẳng lẽ cứ vậy bỏ qua cho bà già chết tiệt Hoắc Thanh Cúc kia sao?”

“Trực tiếp đánh bà ta một trận, rồi lục xem trên người bà ta còn thứ gì đáng giá cứ lấy đi, sau đó đến tìm Hà Tuyết Phi đòi nợ, chẳng phải là có lời hơn sao?”

Sau khi đám lưu manh kia bàn bạc xong, còn quyết định trút món nợ này lên đầu Hà Tuyết Phi, tuy nhiên trước khi hành động phải tìm bắt Hoắc Thanh Cúc để giải quyết cơn giận.

Chuyện âm ỉ trong hôn lễ đã khiến dư luận không ngừng xôn xao, tất cả các mạng lưới truyền thông đều đăng tin về chuyện này, trong nháy mắt Đinh Tiểu Nhiên trở thành nhân vật tiêu điểm, thế nhưng vì bệnh viện không chịu cho nhiều ký giả vào nhằm tránh ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của bệnh nhân, nên một đám ký giả muốn phỏng vấn chỉ có thể đứng chờ giữ cửa ở ngoài bệnh viện.

Đinh Tiểu Nhiên luôn luôn ở trong phòng bệnh, chờ người trên giường tỉnh lại, bất quá hiện ở trong phòng bệnh vẫn còn có một người khác.

Dư Tử Cường cũng ở trong phòng bệnh, nhìn thần thái có vẻ không tệ, hơn nữa dường như trông có vẻ vui mừng, luôn ngồi bên cạnh nhìn chăm chăm Đinh Tiểu Nhiên, một khắc không dời đi tầm mắt.

“Này, sao anh cứ nhìn chăm chăm vào em thế, anh nên canh chừng bà chủ mới đúng, đừng nhìn em nữa.” Đinh Tiểu Nhiên bị nhìn có hơi không thoải mái làm khuôn mặt đỏ rần, bất đắc dĩ đành phải gọi anh.

Nhưng dù có nói cũng vô dụng, anh vẫn tiếp tục nhìn, càng nhìn càng thêm thích thú, “Dĩ nhiên phải nhìn rồi, dù cho nhìn cả đời anh vẫn thấy không đủ, anh tưởng rằng qua buổi hôn lễ hôm nay cuộc đời anh sẽ chỉ còn bóng tối, không ngờ lại có cuộc chuyển biến lớn như thế, anh thật sự rất mừng. Tiểu Nhiên, làm sao em lại phát hiện ra đoạn video kia?”

“Đó là camera bảo vệ nhà, sao lại có thể không thấy chứ?” Cô tức giận trả lời, thật ra trong lòng cũng rất kích động, bắt đầu ôm ấp một chút hi vọng. Nếu như Chung Mẫn Liên có thể tiếp nhận cô, có lẽ cô và Tử Cường có thể ở được bên nhau, Thiên Ngưng nói rất đúng, chỉ cần tâm thành tắc linh, cho nên cô cần phải thật thành tâm.

“Anh dĩ nhiên biết đó là camera bảo vệ nhà, cái chính anh muốn hỏi là làm sao em tìm được đoạn video này? Chẳng lẽ vì em quá nhớ anh, nên lén lút chạy đến nhà riêng kia của anh? Trong lúc em lén lút lợi đồ đạc của chủ nhân trong nhà, mới phát hiện ra đoạn video này.” Dư Tử Cường cố ý giả bộ lưu manh, nhằm trêu chọc cô.

Bị Dư Tử Cường nói trúng, Đinh Tiểu Nhiên có chút thẹn thùng lúng túng đỏ mặt, cố điều chỉnh tâm trạng một chút dứt khoát trực tiếp đối mặt, “Đúng đó, em rất nhớ anh cho nên mới lén lút chạy đến đó, câu trả lời này anh đã hài lòng chưa?”

“Hài lòng, cực kỳ hài lòng, hài lòng đến nỗi muốn bay thẳng lên trời luôn, nhưng nếu như em có thể nói ra một câu ‘em yêu anh’, vậy anh sẽ càng hài lòng hơn.”

“Miệng lưỡi ngọt ngào của anh quả nhiên vẫn không thay đổi.”

“Miệng lưỡi ngọt ngào của anh ngoài nói với em ra, sẽ không nói với bất kỳ người nào nữa. Tiểu Nhiên, anh biết trong khoảng thời gian này em đã chịu rất nhiều ủy khuất, cũng biết mẹ đối xử với em có hơi quá đáng, nhưng anh hi vọng em ——” Dư Tử Cường đứng dậy nắm lấy tay cô, giọng điệu khẩn thiết nói.

Lời còn chưa nói hết đã bị cô cắt ngang, “Đừng nói thế, tới bây giờ em cũng chưa từng trách hờn gì bà chủ cả, nhất là sau khi biết Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi là hai tên lường gạt, em rất lo lắng bà chủ biết được chân tướng sự việc có chịu nổi không. Mặc dù bác sĩ nói bà chủ không có gì đáng ngại nhưng mà này là bị chọc giận đến ngắt xiu, nên nhất định sẽ ảnh hưởng tới thân thể, Tử Cường em muốn cầu xin anh một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Một hồi bà chủ có tỉnh lại, nếu bà vẫn còn có thành kiến với em, xin anh đừng có đối nghịch cãi lại bà, càng không nên gây âm ỉ với bà, có được không?”

“Này —— nếu mẹ anh có thể nhận ra em là cô gái rất tốt, thì cả nhà chúng ta đã rất hạnh phúc rồi.”

“Anh đừng trách bà chủ nữa, thật ra chuyện này cũng không có gì đâu, đôi khi trong lúc xung đột sẽ làm cho đôi bên càng hiểu nhau hơn, càng xung đột nhiều thì càng hiểu rõ nhiều. Thật ra bà chủ không phải người không biết lý lẽ, có lẽ do lúc đầu em đã để lại ấn tượng với bà quá tệ, nếu đối lại là mẹ em nhất định cũng sẽ hiểu sai thôi. Anh ngấm ngấm lại đi, lần đầu tiên bà chủ nhìn thấy em cũng là lúc em bị Tiêu Vũ Huyền tạt thức ăn lên người, khiến cả người đều bị dính bẩn, còn bà chủ lại xuất thân từ gia đình danh môn rất chú trọng hình tượng nên nhìn thấy bộ dạng em như vậy, khó tránh khỏi có chút không thích. Lần thứ hai gặp mặt lại là trong hộp đêm, dù đó là vì em nghe lén anh muốn đi hộp đêm với Hà Tuyết Phi, trong lòng không vui mới theo vào, kết quả còn bị anh bắt gặp, sau đó ——”

“Sau đó bị ăn sạch sành sành.” Anh cười gian tà nói thay cô.

Cô hậm hực nhìn chăm chăm anh, “Đúng, kết quả là bị bà chủ bắt gặp, bà chủ là người rất đoan trang nghiêm khắc, đương nhiên không chấp nhận loại con gái không đứng đắn này rồi. Không chỉ không thích

em, còn có thành kiến với em cũng là chuyện rất bình thường, làm gì có ai lại thích con dâu mình ăn mặc lôi thôi còn đến chỗ không đằng hoàng kia chứ?”

“Tiểu Nhiên, cảm ơn em.” Dư Tử Cường kéo Đinh Tiểu Nhiên vào trong ngực, chân thành cảm kích cô.

Đinh Tiểu Nhiên đứng bất động để anh ôm, nhưng có điều cô lại không hiểu vì sao anh lại cảm kích cô, “Sao đột nhiên cảm ơn em?”

“Nếu đổi lại là người khác, nhất định sẽ rất cảm hận mẹ anh, thậm chí còn ép anh chọn giữa mẹ và vợ, không ngờ chẳng những em không hận mẹ anh, còn thấu hiểu nỗi lòng của bà ấy, giúp anh không phải khốn đốn trong việc chọn lựa này, vì vậy anh rất cảm ơn em.”

“Anh không cần cảm ơn em, thật ra thì trong lòng bà chủ cũng khổ sở lắm, một mình nuôi anh không lớn, bà chủ không chỉ đóng vai trò người mẹ trong cuộc đời anh, còn phải kiêm luôn cả vai trò người cha, bất kể bà chủ đã làm sai điều gì, trong lòng bà anh vẫn là người cực kỳ quan trọng, em hiểu anh cho nên em càng hiểu bà chủ hơn, bởi vì hiểu rõ cho nên sẽ không hận bà, em rất mong được nhìn thấy bà chủ có thể sống vui vẻ khỏe mạnh.”

“Không ngờ chỉ có mấy ngày không gặp, miệng lưỡi của em càng ngày càng ngọt, mới vừa rồi em nói cái gì mẹ chồng, có phải em gọi mẹ anh là mẹ chồng không?” Anh dùng tay niết cằm cô, thật hy vọng mọi chuyện có thể êm dịu xuống luôn như vậy.

Cô đẩy tay anh ra, rời khỏi lòng ngực anh, nghiêm túc nói: “Nơi này là bệnh viện, vả lại còn có bà chủ bên cạnh anh nên nghiêm túc một chút đi, chớ có sờ tay sờ chân.”

Dư Tử Cường thu tay về, cổ giả bộ nghiêm chỉnh, “Được được được, anh nghe lời em.”

Đinh Tiểu Nhiên trợn mắt nhìn anh, sau đó trở về mép giường nhìn Chung Mẫn Liên đang nằm trên giường, lo lắng hỏi: “Tử Cường, sao bà chủ lại hôn mê lâu như vậy đến bây giờ còn chưa tỉnh, không biết có sao không?”

“Yên tâm không sao đâu, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là khỏe lại thôi. Trong lòng mẹ, cha anh chính là điểm yếu của bà, lúc trước anh cũng từng lấy chuyện cha ra đả kích mẹ, kết quả làm mẹ giận đến ngất xỉu, hiện tại lại bị Hoắc Thanh Cúc đả kích, nhất định là mẹ rất buồn.”

“Bắt đầu từ bây giờ chúng ta đừng nhắc lại chuyện này nữa, có được không?”

“Anh tin mẹ nhất định có thể vượt qua cửa ải này, cứ để bà yên tĩnh nghỉ ngơi đi.”

“Mới vừa rồi bác sĩ nói bà chủ sẽ rất nhanh tỉnh lại, nhưng giờ đã qua hết nửa ngày mà bà chủ vẫn còn chưa tỉnh, hay chúng ta gọi bác sĩ đến xem thử đi?” Đinh Tiểu Nhiên vẫn không thể nào yên tâm muốn gọi bác sĩ tới xem một chút.

Dư Tử Cường lại không nghĩ thế, “Có thể do mẹ quá mệt mỏi, cứ để mẹ ngủ thêm một hồi đi.”

“Được.”

“Tiểu Nhiên, em có mệt không, nếu mệt anh sẽ kêu người đưa em trở về nhà trước”

“Em không mệt, chờ sau khi bà chủ tỉnh lại em sẽ rời đi. Đúng rồi, em có chuyện này muốn nói cho anh biết.” Đinh Tiểu Nhiên đắp kín mền giúp Chung Mẫn Liên, hưng phấn xoay người lại nhìn Dư Tử Cường, trên mặt tràn đầy nụ cười khiến người nhìn vào rất dễ xao xuyến.

“Chuyện gì?”

“Thiên Ngưng muốn em làm tổng giám đốc điều hành ở Phong Thị đế quốc, hai ngày nữa sẽ đến nhậm chức, cho nên ——”

Dư Tử Cường không đợi Đinh Tiểu Nhiên nói xong, lập tức cắt lời cô, “Anh không cho phép.”

“Tại sao?”

“Không vì sao cả, dù sao anh không đồng ý.”

“Anh đừng có không nói lý như vậy được không?”

“Không được, anh chính là người không nói đạo lý đó, anh không cho phép em đến Phong Thị để quốc.”

“Rất nhiều người tranh giành suất đầu mề trán chỉ vì muốn được tiến thân vào Phong Thị để quốc còn không được, hiện tại có cơ hội tốt ở trước mắt anh muốn em không biết quý trọng sao? Thiên Ngưng rất tin tưởng vào thực lực của em, vả lại em đã vượt qua được cửa ải của Phong Khải Trạch rồi, cho nên sau này vào làm trong Phong Thị để quốc hẳn không có vấn đề lớn gì đâu.”

“Anh không để tâm chuyện lớn nhỏ gì, tóm lại là anh không cho phép, chờ sau khi bệnh tình của mẹ khá hơn một chút, em cứ tiếp tục quay về ngân hàng Thiên Tường làm đi. Phong Thị để quốc có thể cho em chức tổng giám đốc thì anh cũng có thể cho em, em thấy sao?” Dư Tử Cường nhất quyết không cho Đinh Tiểu Nhiên vào Phong Thị để quốc, sau khi nói ra yêu cầu không đợi cô trả lời liền cương quyết nói: “Anh mặc kệ, dù sao cũng không cho phép em rời xa khỏi tầm mắt anh, chút nữa anh sẽ gọi điện thoại nói với Thiên Ngưng về chuyện này, nói chị ấy tìm người khác làm tổng giám đốc đi, không cho phép chị ấy đánh chủ ý về em.”

Anh còn định mắng người phụ nữ này một trận mới được, định cướp bà xã của anh đi sao, không có cửa đâu.

“Anh đừng giở tính trẻ con ra có được không?” Đinh Tiểu Nhiên muốn thử khuyên nhủ Dư Tử Cường, nhưng một chút hữu dụng cũng không có.

“Không được, dù em có nói gì cũng không được.”

“Nhưng em đã hứa với Thiên Ngưng rồi.”

“Thế em đã ký hợp đồng lao động với chị ta chưa?”

“Chưa có.”

“Nếu chưa có, thì chuyện càng dễ giải quyết. Tiểu Nhiên, em quay về giúp anh có được không, bên cạnh anh đang cần một trợ thủ trợ giúp.” Dù có ký lao động hợp đồng anh cũng không để cho cô đi.

Đinh Tiểu Nhiên không thể lập tức trả lời Dư Tử Cường, chỉ có thể cố gắng trì hoãn nói sang chuyện khác, “Chúng ta không nên nói chuyện này nữa, ở bên ngoài có rất nhiều ký giả, anh nói xem phải làm sao bây giờ?”

“Ký giả.” tựa hồ Dư Tử Cường còn chưa biết chuyện này, vì vậy đi tới cạnh cửa sổ nhìn xuống, thật đúng là có rất nhiều ký giả, bắt đầu dĩ thử dài quyết định đi ra ngoài giải quyết, “Em ở đây chăm sóc cho mẹ anh một chút, anh ra ngoài đuổi đám ký giả kia đi, bọn họ cứ đứng chờ như vậy cũng không phải cách.”

“Được, anh đi cẩn thận một chút, ở dưới có rất nhiều người, rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn lắm, huống chi vết thương trên người anh còn chưa lành hẳn.”

“Yên tâm, anh không có yếu ớt đến vậy đâu. Nếu như có chuyện gì phải gọi điện thoại ngay cho anh, anh sẽ lập tức chạy về.”

“Vâng.” Đinh Tiểu Nhiên nhìn Dư Tử Cường đi ra khỏi cửa phòng bệnh, đến khi bóng lưng anh biến mất mới chuyển tầm mắt sang người nằm trên giường, sau đó ngồi bên cạnh chăm sóc bà, lẩm bẩm nói, “Bà chủ, nếu như giữa chúng ta có thể hiểu rõ nhau hơn một chút, cháu tin rằng nhất định chúng ta có thể hòa thuận chung sống cùng nhau.”

“Trải qua những chuyện gần đây đã giúp cho cháu trưởng thành hơn rất nhiều, cũng giúp cháu hiểu chuyện nhiều hơn, Thiên Ngưng đã từng nói chỉ cần cháu chân thành thì sẽ được như ý nguyện, cháu tin chỉ cần cháu đối xử với dì chân thành thì thế nào cũng có một ngày dì sẽ chấp nhận cháu có đúng không? Hi hi...”

“Nếu như lúc gặp mặt đầu tiên cháu để lại ấn tượng cho dì tốt, có lẽ mọi chuyện sẽ không giống như vậy rồi?”

Đinh Tiểu Nhiên cho rằng Chung Mẫn Liên vẫn còn hôn mê nên không nghe thấy lời cô nói, mới nói toát ra suy nghĩ trong lòng mình, còn cười hi hi, ai ngờ vừa nói xong người trên giường đột nhiên mở mắt, làm cô sợ hết hồn, “Bà chủ, bà, bà tỉnh rồi sao?”

85. Chương 85: Chết Vãn Sĩ Diện

Chung Mẫn Liên đột nhiên mở mắt, ánh mắt phức tạp nhìn Đinh Tiểu Nhiên. Mặc dù giọng điệu vẫn chán ghét bất mãn như trước, nhưng bên trong lại pha lẫn vài phần nhu hòa, cứng rắn nói “Cô muốn giả vờ làm người tốt sao?”

“Bà chủ, bác sĩ nói tim của bà không được tốt, cần giữ tâm trí thoải mái bình tĩnh không nên cáu gắt, không nên quá kích động. Nếu bà chủ không muốn nhìn thấy cháu, vậy cháu xin rời đi trước.” Đinh Tiểu Nhiên lễ phép trả lời, gật đầu một cái, xoay người định cầm lấy túi xách bên cạnh rời đi.

“Cô cho rằng rời đi thì có thể khiến tâm trạng của tôi bình ổn lại sao?” Chung Mẫn Liên đổi sang giọng điệu khác, có chút thân thiện nói với Đinh Tiểu Nhiên.

Đinh Tiểu Nhiên xoay người lại mỉm cười nhìn bà, trong lòng thật sự không biết mình nên đi ngay bây giờ hay ở lại, cũng không biết nói gì, do dự một hồi liền ngắc ngoặc bạch suy nghĩ trong lòng ra, “Bà chủ, cháu không biết nên nói gì cho phải, sợ nói sai lại chọc giận bà chủ không vui làm ảnh hưởng đến sức khỏe của bà chủ, cho nên cháu thấy mình nên rời đi trước sẽ tốt hơn?”

“Không biết nói gì cho phải, sao vừa rồi cô lại có thể nói nhiều với Tử Cường như vậy?”

“Những lời cháu nói với Tử Cường, bà chủ đều nghe hết rồi sao?”

“Nghe thì sao?”

“Cũng không sao đâu bà chủ, thật sự cháu không có ý gì khác xin bà đừng hiểu lầm.” Thì ra Chung Mẫn Liên đã sớm tỉnh, chẳng qua chỉ giả vờ ngủ.

Cũng được, cứ nói hết suy nghĩ trong lòng ra, có lẽ giữa bọn họ còn có thể chung sống hòa thuận với nhau.

Chung Mẫn Liên không nói gì, bình tĩnh nhìn Đinh Tiểu Nhiên một hồi. Rất lâu sau mới nói toát ra một câu làm người ta không thể lý giải được, “Ngày mai cô nhớ mang theo canh gà tới, tôi muốn nếm thử chút tài nấu nướng của cô.”

“A ——” nhất thời Đinh Tiểu Nhiên không hiểu được dụng ý trong lời nói của Chung Mẫn Liên, thế nhưng vẫn gật đầu đồng ý, “Vâng, ngày mai cháu sẽ mang canh gà tới.”

“Nhặt một chút, biết không?”

“Dạ.”

“Vậy cô về trước đi, cứ để Tử Cường ở lại với tôi được rồi, nhớ ngày mai mang theo canh tới.”

“Dạ, cháu sẽ đi ra ngoài gọi Tử Cường vào ngay bây giờ.” Đinh Tiểu Nhiên dần dần đã hiểu được dụng ý câu nói của Chung Mẫn Liên, mặt tràn đầy hưng phấn mỉm cười, cho đến khi đi ra khỏi phòng bệnh vẫn còn cười. Chung Mẫn Liên kêu cô ngày mai mang canh tới, có phải bày tỏ đã đồng ý chấp nhận cô rồi không?

Cho dù không phải thì cô vẫn phải cố gắng nấu cho thật ngon.

Vừa đúng lúc Dư Tử Cường đã đuổi hết ký giả đi, thấy Đinh Tiểu Nhiên đi ra vội vàng chạy lại, nghiêm túc hỏi: “Tiểu Nhiên, chẳng phải em đang ở trong phòng bệnh cùng với mẹ anh sao, sao lại đi ra đây?”

“Tử Cường, bà chủ đã tỉnh lại muốn anh về ở cạnh bà.” Đinh Tiểu Nhiên nghiêm túc trả lời, còn vui vẻ khẽ nói: “Bà chủ còn kêu em ngày mai mang canh đến cho bà chủ uống.”

Nghe nửa câu đầu Dư Tử Cường còn tưởng rằng Chung Mẫn Liên lại nổi giận xua đuổi Đinh Tiểu Nhiên đi, tính oán trách một câu ai ngờ lại nghe nửa câu sau khiến anh rất bất ngờ, “Có thật không? Mẹ anh kêu em ngày mai mang canh đến cho bà uống sao?”

“Chuyện như vậy sao em có thể giỡn chứ?”

“Nói cũng phải, chuyện này đâu phải chuyện có thể đem ra đùa. Tiểu Nhiên à, xem ra mẹ anh đã bắt đầu tiếp nhận em rồi, em phải cố gắng hơn nữa lên nha, nói không chừng món canh này chính là cuộc khảo nghiệm mẹ anh giành cho em. Nếu em có thể thông qua cuộc khảo nghiệm của mẹ, vấn đề sau này của chúng ta cũng sẽ không còn.”

“Đạo lý này em hiểu, muốn bà chủ ngay lập tức tiếp nhận em đó là chuyện không thể nào. Mọi việc điều phải tiến hành từ từ, em về nhà trước anh mau vào chăm sóc bà chủ đi, đừng để bà ở một mình. Bà chủ mới vừa bị đả kích mạnh nhất định rất cần người thân làm bạn an ủi, anh là người thân nhất duy nhất nhất định phải ở bên cạnh chăm sóc cho bà chủ. Mau lên đi, nhớ không được ở trước mặt bà nhắc đến Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi, cũng đừng vì em mà cãi nhau với bà chủ có biết không?”

“Em còn chưa xuất giá về nhà chồng, mà đã lo lắng suy nghĩ cho mẹ chồng rồi nhỉ?” Dư Tử Cường cười trêu chọc cô, bởi vì quan hệ giữa cô và Chung Mẫn Liên đột nhiên thay đổi khiến anh rất mừng.

“Được rồi đừng giỡn nữa, mau quay về chăm sóc cho bà chủ đi.” Đinh Tiểu Nhiên đẩy Dư Tử Cường vào trong bệnh viện, không muốn anh nói những lời dư thừa nữa.

“Có muốn anh cho người đưa em về không?” Anh vẫn lưu luyến khi thấy cô phải rời đi.

“Không cần, em tự đón xe về được. Tạm biệt”

“Tạm biệt.”

Đinh Tiểu Nhiên biết nếu cô không đi Dư Tử Cường khẳng định cũng không đi, cho nên dứt khoát xoay người rời đi không lưu lại.

Dư Tử Cường vẫn đứng nguyên tại chỗ cho đến khi người đẹp biến mất khỏi tầm mắt mới thu hồi lại nhân thân, xoay người đi vào trong phòng bệnh.

Chung Mẫn Liên đã sớm ngồi phòng bệnh chờ Dư Tử Cường, thấy anh vào liền cố ý lạnh lùng nghiêm túc nói, “Có phải Đinh Tiểu Nhiên đã đi rồi không?”

“Mẹ, mẹ đừng nghiêm túc như vậy có được không?” Nếu như không phải vừa rồi nghe được những lời Đinh Tiểu Nhiên nói, Dư Tử Cường nhất định cho rằng Chung Mẫn Liên vẫn còn thành kiến với Đinh Tiểu Nhiên.

“Không nghiêm túc một chút sao được, sợ con vui mừng quá trốn thôi.”

“Mẹ, con biết mẹ là người mẹ tốt nhất trên đời này mà.” Dư Tử Cường ngồi xuống mép giường, muốn dùng kiểu em bé làm nũng với mẹ để chọc cho bà vui.

“Con đã gặp Đinh Tiểu Nhiên rồi có đúng không?”

“Đúng vậy, em ấy còn nói cho con biết mẹ kêu em ấy ngày mai mang canh đến cho mẹ uống.”

“Chẳng qua chỉ kêu cô ta mang canh đến mà thôi, con vui cái gì?”

“Mẹ, mẹ đừng mạnh miệng nữa mà, ngoài mặt nói mang canh nhưng thật ra mẹ muốn thử khảo nghiệm con dâu tương lai của mình có đúng không? Mẹ, mẹ đừng sĩ diện mãi nữa được không?”

Ở Dư Tử Cường vừa dụ dỗ vừa đùa giỡn vừa làm nũng công kích Chung Mẫn Liên, cuối cùng không còn sĩ diện nữa, cảm khái nói: “Những lời con vừa mới nói với Đinh Tiểu Nhiên mẹ đều nghe thấy, quả thật như lời cô ta nói, ấn tượng đầu tiên của mẹ đối với cô ta quả thật không tốt, lại không kiềm chế được khi nhìn thấy cô ta ở trong quán bar, vì tất cả điều này khó tránh khỏi hơi thành kiến với cô ta. Vả lại mẹ là người thích sĩ diện cho nên vẫn không muốn chấp nhận cô ta,”

“Mẹ, thật ra trong chuyện này đều có nguyên nhân. Mọi việc không thể chỉ nhìn qua bên ngoài có đúng không?” Dư Tử Cường tận lực uyển chuyển lời nói để giúp Chung Mẫn Liên giảm bớt thành kiến đối với Đinh Tiểu Nhiên.

“Đúng vậy, mọi việc không thể chỉ nhận xét qua bề ngoài. Mẹ bị Hoắc Thanh Cúc và Hà Tuyết Phi lừa một vô đầu nên cũng đã nhận ra rất nhiều việc, mọi chuyện trên đời không nên chỉ biết xét qua vẻ bề ngoài cần phải trải qua thời gian dài tìm hiểu rõ mới hiệu quả, cho nên mẹ quyết định ——”

“Cho nên mẹ đã quyết định chấp nhận Tiểu Nhiên?”

“Mẹ còn chưa nói hết, con xen vào làm gì?” Chung Mẫn Liên không vui nói, vẻ mặt lại bắt đầu nghiêm túc nói tiếp: “Vì vậy mẹ quyết định cho Đình Tiểu Nhiên thêm một cơ hội, nếu cô ta có thể thông qua khảo nghiệm của mẹ, mẹ sẽ để cô ta trở thành con dâu của mẹ”.

“Mẹ, cảm ơn mẹ, mẹ thật sự là một người rất tốt.” Dư Tử Cường hưng phấn ôm Chung Mẫn Liên, chỉ cần nghe qua lời nói và hành động của anh liền biết anh vui đến cỡ nào rồi.

Tuy nhiên vẻ mặt Chung Mẫn Liên vẫn không thay đổi, còn nghiêm túc hơn nữa nói: “Con đừng vội mừng quá sớm, mẹ đây nói trước nếu cô ta không vượt qua khảo nghiệm, thì con đừng oán trách mẹ.”

“Mẹ, mẹ đừng sĩ diện nữa được không?”

“Lời này của con là sao?”

“Nếu như trong lòng mẹ vẫn không chấp nhận Đình Tiểu Nhiên, dù không có khảo nghiệm cũng không thay đổi được gì. Cuộc khảo nghiệm này chẳng qua chỉ là một mắc thang giúp mẹ không bị mất thể diện, khi lập tức chấp nhận Tiểu Nhiên. Thật ra mẹ dùng trò này nhằm giúp mẹ vừa có thể diện vừa đạt được mục đích của mình”.

“Thằng quỷ, mẹ thấy con vênh váo lắm rồi đó nha?”

“Mẹ, con thật lòng muốn kết hôn với Tiểu Nhiên, con muốn sống cùng cô ấy hết quãng đời còn lại, em đừng gây sức ép cho hai chúng con nha. Xem như con cầu xin mẹ đó?” Dư Tử Cường lại ra chiều làm nũng cầu xin, để thu phục Chung Mẫn Liên.

“Mẹ đã nói chỉ cần cô ta vượt qua khảo nghiệm của mẹ, mẹ sẽ cho hai đứa ở bên nhau. Con có cầu xin mẹ cũng vô ích, cuộc khảo nghiệm này nhất định phải có. Nếu không phải mẹ nghe được những lời cô ta nói, bằng không mẹ đã không tiến hành cuộc khảo nghiệm nhanh vậy đâu? Xem như đứa nhỏ này cũng có lòng, bị mẹ trách mắng nhiều vậy, thế nhưng lại không hận mẹ còn cẩn thận lo nghĩ cho mẹ, lại còn có lòng ở bên cạnh chăm sóc cho mẹ, dù cho là người xuất thân trong gia đình danh giá cũng chưa hẳn có lòng như vậy?” Cũng bởi vì nghe được những lời Đình Tiểu Nhiên nói khiến bà có hơi cảm động, mới quyết định cho cô cơ hội, bằng không còn phải chậm rãi tìm hiểu cô ta thêm một thời gian nữa.

“Thì ra mẹ bị những lời Tiểu Nhiên nói làm cảm động.”

“Vậy thì sao?”

“Mẹ, có phải giờ mẹ đã biết Tiểu Nhiên là người con gái rất tốt rồi đúng không? Có phải mẹ cảm thấy em ấy rất xứng làm con dâu của mẹ rồi không?”

“Này còn chưa chắc. Nói không chừng cô ta chỉ vì đạt mục đích mới cố ý làm vậy. Không chừng sau khi cô ta được gả vào nhà chúng rồi, bản tính thật sự liền lộ ra hết thì sao?” mặc dù trong lòng Chung Mẫn Liên không muốn nghĩ tới, nhưng vẫn phải nói ra tình huống xấu nhất.

Dư Tử Cường có chút mất hứng, nhưng nghĩ đến những lời Đình Tiểu Nhiên vừa giao phó, anh đành cố nén không vui xuống hòa nhã nói, “Mẹ, thật ra Tiểu Nhiên không phải loại người như vậy. Vả lại từ khi bắt đầu chính con đeo đuổi cô ấy, là con bám chặt lấy cô ấy không buông. Vất vả mới kéo được cô ấy đến tay, mẹ nhẫn tâm muốn con phí công vô ích dùng giỏ tre múc nước (nguyên văn: trúc lam đả thủy) sao?”

“Được rồi, trong lòng mẹ có chừng mực, con không cần nói giúp cô ta nữa. Tử Cường, Hoắc Thanh Cúc đâu rồi?”

“Chắc trốn rồi, sau khi mẹ ngất xỉu con và Tiểu Nhiên vội vàng đưa mẹ tới bệnh viện nên không để ý tới chuyện còn lại trong hôn lễ, chắc sau đó Hoắc Thanh Cúc liền trốn rồi. Bất quá bà ta dám đắc tội Phong Khải Trạch, e rằng không có lợi để hưởng đâu? Dù sao chúng ta cũng không bị tổn thất gì, cho nên không cần dính dáng gì đến bà ta nữa?”

“Không được, bà ta dám lừa mẹ như vậy sao có thể bỏ qua chứ? Không phải bà ta buôn lậu người sao? Con đi tìm chứng cứ tố cáo bà ta vào nhà giam giúp mẹ đi?” Chung Mẫn Liên cực kỳ cảm hận Hoắc Thanh Cúc, bằng mọi giá cũng không chịu tha thứ cho bà.

Dư Tử Cường vì trấn an Chung Mẫn Liên, đành phải chịu theo ý bà làm, “Dạ, con sẽ đi thu tập chứng cứ phạm tội của bà ấy, sau đó đem tống giam bà ấy vào ngục. Nhưng trước tiên mẹ phải cố nghỉ ngơi cho thật tốt, không được tức giận nữa, bác sĩ nói tim mẹ không được tốt, cần phải cố gắng giữ bình tĩnh.”

Rốt cục sau cơn mưa trời lại sáng.

86. Chương 86: Quả Báo Của Bà.

Sau khi Đinh Tiểu Nhiên về tới nhà, bởi vì trong lòng thấy rất vui nên vừa bước vào liền thăm hỏi, “Cha, mẹ, con đã về.”

Cha Đinh và mẹ Đinh ngồi trên ghế sofa phòng khách, nghiêm trang nhìn chăm chăm vào màn hình TV, sắc mặt dường như hơi giận.

Thấy hai người như thế, Đinh Tiểu Nhiên dựa theo tầm mắt bọn họ nhìn, thấy bọn họ đang xem kênh tin tức giải trí hôm nay nhắc về chuyện xảy ra trong hôn lễ Dư Tử Cường, trong lòng rất hiểu bọn họ tức giận vì chuyện gì, cho nên liền ngồi lên ghế sofa làm nũng với mẹ, “Mẹ, mẹ và cha đừng có như vậy được không, tâm trạng hôm nay của con rất vui, nên cha mẹ cũng vui lên đi chứ? Nào, cười một cái đi mà.”

“Vui, làm sao mẹ vui cho nổi, đã kêu con không được dây dưa với thằng Dư Tử Cường kia nữa, vậy mà con vẫn đi, lại còn gây sự trong hôn lễ người ta, con muốn làm mẹ và cha con tức chết sao?”. Mẹ Đinh tức giận khiển trách, nhưng giọng điệu lại mang đầy tình yêu thương con.

“Mặc dù có gây ầm ĩ, nhưng không phải con làm bậy đâu, hơn nữa trong chuyện này con cần phải có mặc, con không thể trơ mắt đứng nhìn mẹ con anh Tử Cường bị Hoắc Thanh Cúc gạt.”

“Họ bị gạt đó là chuyện của họ, liên quan gì tới con?” .

“Mẹ, con biết mẹ vẫn còn giận chuyện Chung Mẫn Liên tới nhà chúng ta, thế nhưng chuyện đó cũng đã là quá khứ rồi, mẹ cũng đã thấy bọn họ chẳng qua họ đều là người bị hại, nên đừng giận nữa có được không?”.

“Đây không phải chuyện giận hay không, mà là chuyện thực tế. Tiểu Nhiên, thân phận và hoàn cảnh gia đình chúng ta quá khác biệt với gia đình Dư Tử Cường, cho nên sau khi cưới xong ắt hẳn sẽ có nhiều chuyện phát sinh xảy ra, mẹ không hy vọng nửa đời sau của con phải sống trong ân hận, con hiểu không?”.

“Con hiểu, con biết mẹ và cha luôn lo nghĩ cho con, nhưng xin mọi người hãy tin tưởng vào con gái mình, con nhất định có thể giải quyết tốt chuyện này, nếu như không giải quyết được con sẽ không kết hôn với Dư Tử Cường. Mẹ, nói cho mẹ biết một chuyện nha, Chung Mẫn Liên kêu con mai mang theo canh gà tới bệnh viện cho bà, mẹ biết ý này là sao không? Ý là bà ấy đã bắt đầu chấp nhận con rồi, không còn bài xích con nữa”. Đinh Tiểu Nhiên vừa nói tới chuyện này miệng cười đến không khép lại được, xem như đã quyết tâm rồi.

Mẹ Đinh biết dù có khuyên thế nào cũng không làm cô dao động, đành phải nhìn sang cha Đinh, để ông ra mặt.

Cha Đinh vừa mở miệng đã nghiêm khắc ra lệnh, “Cha không cho phép con quay lại với Dư Tử Cường”.

“Cha, cha đừng làm vậy mà, con và Tử Cường vất vả lắm mới loại bỏ được muôn vàn khó khăn, bây giờ chỉ còn chút nữa đã tu thành chánh quả, cha nhẫn tâm chia cắt chúng con sao?”. Đinh Tiểu Nhiên nỗ lực khuyên nhủ, hi vọng cha mẹ có thể thông cảm cho cô. Vất vả lắm Chung Mẫn Liên mới chấp nhận cô, giờ lại đến phiên cha mẹ cô không chấp nhận Dư Tử Cường, sao những chuyện phiền phức này cứ rủ nhau kéo tới hoài thế.

“Không phải chúng ta nhẫn tâm muốn chia cắt hai đứa, mà là do bọn họ không thể nào chấp nhận con thôi, con đừng lấy mặt mình dán mũi lạnh bọn họ nữa.”

“Cũng không thể nói vậy được, giả sử nếu con là con trai cha mẹ, người con muốn cưới làm vợ mà ngay cả chút rộng lượng cũng không có, mọi người sẽ thấy thế nào? Cha, mẹ, con biết hai người có thành kiến với Chung Mẫn Liên, thật ra trong chuyện này cũng không thể đổ thừa hết trách nhiệm lên bà ấy, bởi vì ấn tượng đầu tiên con để lại cho bà quá tệ, nên khó tránh khỏi khiến bà ấy hiểu lầm con đến vậy”.

“Nói một hồi, chẳng qua con vẫn muốn tiếp tục ở bên cạnh Dư Tử Cường có đúng không?”.

“Cha, con xin cha mà, đây là lúc để bắt đầu cho hạnh phúc của riêng con, mong mọi người ủng hộ con có được không, con cầu xin cha mẹ đó”.

Mẹ Đinh suy nghĩ lại những lời Đinh Tiểu Nhiên nói, cảm thấy lời cô nói cũng có lý, bất đắc dĩ thở dài nói: “Thật ra những lời con nói không sai, làm con dâu sao có thể so với con gái, mẹ là người từng trải nên rất rõ những đạo lý này, khó được con lại hiểu chuyện như vậy, xem ra con gái của mẹ đã lớn thật rồi”.

“Con đã 28 rồi, sao có thể không hiểu chuyện được nữa chứ? Cha, Chung Mẫn Liên đã chịu cho con cơ hội, cha cũng cho gia đình người ta thêm một cơ hội có được không? Dẫu sao con cũng thật lòng yêu Tử Cường, con muốn được sống chung với anh ấy”.

“Cha chỉ sợ sau khi con gả đi sẽ chịu nhiều đau khổ, dù sao bước vào gia đình danh môn sâu tựa biển, gì cũng phải học không giống như nhà chúng ta”. Cha Đinh cũng hiểu rõ đạo lý này, nhưng vì lo cho con gái không muốn nửa đời sau của cô chịu nhiều tủ nhục.

“Con biết cha mẹ vì lo lắng cho con, nhưng xin cha mẹ hãy tin con, hãy tin con gái của chính mình, chút chuyện nhỏ này đối với con mà nói chỉ như một đĩa thức ăn mà thôi. Cha, mẹ, con đã sẵn sàng chuẩn bị cho những khảo nghiệm khó khăn về sau rồi, cũng như lời Tử Cường đã nói, chỉ cần Chung Mẫn Liên chấp nhận con, bà ấy sẽ đối xử tốt với con thôi, cha mẹ hãy cổ vũ con gái cha mẹ một chút đi, có được không?”.

Đinh Tiểu Nhiên vẫn nhất quyết kiên trì lập trường của mình, cha Đinh chỉ đành đối mặt với thực tế, dù không ưa Chung Mẫn Liên nhưng vẫn ủng hộ con gái mình, “Được, cha sẽ cho con thêm một cơ hội, tuy nhiên nếu gia đình nhà họ Dư kia vẫn cứ ngang ngược nữa, con đừng trách sao cha không nể tình”.

“Con biết cha là người cha tốt nhất trên đời này mà”.

“Được rồi, hi vọng con sẽ không hối hận với quyết định hôm nay” .

“Con tuyệt đối sẽ không hối hận với quyết định hôm nay. Mẹ, lần trước mẹ có dạy con nấu món canh gà rất ngon, con quên mất cách làm rồi, mẹ dạy con lại một lần nữa đi, nhanh lên đi mẹ”. Đinh Tiểu Nhiên thuyết phục cha mẹ mình xong, nhưng sau đó vì muốn mau học được cách nấu canh gà để ứng phó cuộc khảo nghiệm ngày mai, nên khi vừa nói xong thì người đã chạy vào trong bếp.

Mẹ Đinh mỉm cười, nhìn sắc mặt cha Đinh vẫn còn hơi căng thẳng, liền khuyên ông, “Đừng suy nghĩ nhiều quá, con cái tự có phúc của con cái, dù ông không tin Chung Mẫn Liên thì cũng nên tin Dư Tử Cường, tôi cảm thấy Dư Tử Cường là thật lòng thích con gái chúng ta, có nó bên cạnh con gái mình sẽ không chịu nhiều ủy khuất đâu? Huống chi lời Tiểu Nhiên nói cũng đúng, làm con dâu cần phải có tính rộng lượng hơn”.

“Dù sao chuyện cũng đã xong, trải qua việc bị Hoắc Thanh Cúc lừa gạt, tôi nghĩ có lẽ Chung Mẫn Liên đã rút ra được chút bài học. Thôi được rồi, trước mắt cứ chờ xem tình huống rồi nói tiếp, nếu không có trở ngại gì, tôi sẽ đồng ý cho hai đứa nó ở chung với nhau”. Cha Đinh vẫn thấy nên chừa chút đường sống, không cần quá cương quyết ngăn cản.

Dĩ nhiên ông vẫn giấu đi suy nghĩ của mình, vì vẫn chưa biết chắc Chung Mẫn Liên sẽ đối xử với con gái mình thế nào?

Đinh Tiểu Nhiên hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng cha mẹ mình, cô chỉ muốn cố gắng vượt qua cuộc khảo nghiệm của Chung Mẫn Liên, để bà chấp nhận, còn những chuyện khác cứ tính sau.

Sau khi Hoắc Thanh Cúc trốn ra khỏi lễ đường, lập tức về nhà thu dọn đồ đạc, vội vã muốn thoát khỏi nơi này đến nơi khác trốn nợ, ai ngờ vừa ra khỏi cửa liền bị người chặn lại.

Mấy tên đòi nợ lập tức đứng chặn trước mặt Hoắc Thanh Cúc, trông bộ dạng mỗi người đều rất tức giận, dường như rất muốn đánh người.

“Hoắc Thanh Cúc, bà lại muốn trốn có đúng không?”.

“Này còn phải hỏi sao, nhìn bộ dạng mang theo hành lý của bà ta, tám phần là muốn trốn nợ.”.

“Dù muốn trốn cũng phải trả hết tiền trước cho chúng tôi rồi mới được đi”.

“Tôi không có tiền, dù các người có giết tôi, tôi cũng không có tiền”. Hoắc Thanh Cúc ngần sợ hãi trong lòng, thẳng thẳng nói.

Mấy tên lưu manh dĩ nhiên biết bà không có tiền, thế nhưng vẫn cứ xông lên giật hết những món nữ trang đeo trên người bà, ngay cả sợi dây chuyền trên cổ chẳng đáng giá bao nhiêu cũng đoạt đi, “Không có tiền thì lấy đồ thế vào”.

“Các người không thể làm vậy, đây là số tài sản cuối cùng của tôi, các người lấy đi hết tôi biết sống sao đây?”. Hoắc Thanh Cúc muốn tiến lên giành lại, thế nhưng đồ còn chưa lấy được đã bị đập cho mấy đập, ngã nhào trên đất.

“Bà làm hại chúng tôi thiếu chút đã dắc tội với Phong Khải Trạch, món nợ này chúng tôi còn chưa tính với bà, bà còn muốn chúng tôi lo đến sự sống chết của bà nữa sao?”. Một gã lưu manh đi tới, dùng sức đá vào Hoắc Thanh Cúc đang nằm trên mặt đất.

“A ——.” Hoắc Thanh Cúc bị đá đau khắp cả người, không dám phản kháng chỉ biết nằm im rên rỉ.

Một tên lưu manh khác cũng tiến lên đá mấy đá, sau đó thúc giục: “Nhanh lên, coi chừng cảnh sát nhìn thấy thì không hay đâu, mau đi thôi”.

“Đi mau” .

Sau khi mấy tên lưu manh đã thương lượng xong, quyết định nhanh chóng rời khỏi, tuy nhiên vẫn còn một tên trong đám lưu manh vừa dùng lực đá Hoắc Thanh Cúc vừa lớn tiếng chửi: “Bà già thúi, món nợ này chúng tôi vẫn chưa tính xong đâu, chờ bà có tiền ông đây lại tới đòi”.

“Ui da ——.” Hoắc Thanh Cúc hai tay ôm lấy đầu mình, thân thể co lại thành một vòng, nằm trên mặt đất khóc thút thít, rất lâu sau mới dám buông tay ra, từ từ bỏ dậy, bởi vì thân thể vô cùng đau đớn nên không dám đứng thẳng, ngơ ngác nhìn chung quanh, không biết tiếp theo nên chạy về đâu?

Qua nhiều năm sống lẫn trốn chủ nợ, bà đã quá sợ hãi và mệt mỏi, không muốn tiếp tục sống như thế nữa? Nhưng hiện thực lại rất tàn khốc, không thể không sống như thế?

Vào lúc này, Hà Tuyết Phi mặc váy cưới đi tới, thấy Hoắc Thanh Cúc bị đánh mặt mũi sưng bầm, một chút cảm thông cũng không, lạnh lùng nói: “Đây là báo ứng mà ông trời giành cho bà đó”.

“Hừm, hiện giờ tao khốn khổ thế này, thì sau này mày cũng không khá hơn chút nào đâu?”. Hoắc Thanh Cúc cười lạnh nói, đột nhiên nhìn thấy trên cổ Hà Tuyết Phi có một sợi dây chuyền giá trị không nhỏ, liền xông tới giật lấy.

Hà Tuyết Phi đã sớm biết bà sẽ làm vậy, nên vội vàng lui ra sau, nhanh tay cởi sợi dây chuyền xuống giấu kỹ không cho bà lấy, “Sợi dây chuyền này là của dì cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không đưa cho bà đâu?”. Hôm nay cô chỉ còn lại hai bàn tay trắng, cuộc sống sau này đều phải dựa vào sợi dây chuyền này để bắt đầu lại từ đầu, cho nên cô nhất định phải giữ gìn cẩn thận.

“Đưa cho tao”. Hoắc Thanh Cúc mặc kệ, tiếp tục giật lấy.

“Bà là gì của tôi, tại sao tôi phải đưa cho bà?”. Hà Tuyết Phi Tưởng giấu sợi dây chuyền ra sau lưng, khê né tránh không cho Hoắc Thanh Cúc chạm vào cổ.

“Tên mày là do chính tao ban cho?”.

“Nhưng chính bà là người bắt cóc tôi.”.

“Tao bắt cóc mày thì sao? Dù sao mày đã biết tao không phải mẹ ruột của mày, vậy tao cũng không cần che giấu mà nói luôn sự thật cho mày biết, mày không phải do tao lừa gạt mà là do chính tao bắt trói mày mang đi, thật ra mày chính là cô chủ của một gia đình giàu có, tao vốn định bắt cóc mày để đòi chút tiền

chuộc, nhưng cha mẹ mày lại đi báo cảnh sát, nên chúng tao đành phải dẫn theo mày chạy trốn, suốt mấy năm nay phải luôn trốn chủ nợ nên mới phải dẫn theo mày theo suốt mười mấy nay”.

“Vậy cha mẹ tôi là ai?”. Hà Tuyết Phi cực kỳ kích động, trong thâm tâm rất muốn biết cha mẹ mình là ai?

“Nếu mày chịu đưa cho tao sợi dây chuyền kim cương kia, tao sẽ nói cho mày biết đáp án?”.

“Tại sao tôi phải tin bà, lỡ sau khi tôi đưa dây chuyền cho bà rồi, bà không nói cho tôi biết thì tôi phải làm sao bây giờ?”.

“Không tệ, lần này mày thông minh ra rồi đó, không còn ngu ngốc yếu đuối như trước nữa”.

“Đó là vì tôi biết bà là loại người rất gian xảo”.

“Mày nghĩ thế sao?”. Hoắc Thanh Cúc vừa nói vừa tìm cách giành lấy sợi dây chuyền kim cương trong tay Hà Tuyết Phi, chỉ tiếc ——

Hà Tuyết Phi biết bà ta đang có ý đồ xấu, cho nên trong mọi thời khắc đều cẩn thận chú ý đến hành động của bà, “Hoắc Thanh Cúc, sống chung với bà nhiều năm như vậy, bà là loại người thế nào tôi đây biết rất rõ, lòng dạ của bà đã bị mực rửa thối nát hết rồi, tuyệt đối không dễ dàng nói ra thân thế của tôi ra, có khi còn bịa đặt ra những chuyện không có thật, cho nên tôi sẽ không tin bà đâu.”.

“Trên đời này ngoại trừ tao ra không ai biết được thân thế của mày đâu, chẳng lẽ mày không muốn biết cha mẹ mày là ai sao?”.

“Sai, trên đời này còn một người biết rõ thân thế của tôi, người kia chính là chồng của bà, dù sao tôi đã không có cha mẹ nhiều năm rồi, cho nên cũng không cần quá nóng vội, thay vì để bà lừa lấy sợi dây chuyền, không bằng tự tôi giữ lại tự đi tìm cha mẹ mình” .

“Chỉ e cả đời chưa chắc mày sẽ tìm ra được”.

“Nếu năm xưa cha mẹ tôi có đến báo cảnh sát, vậy thì chắc chắn ở sở cảnh sát sẽ còn ghi chép lưu lại, chỉ cần dựa theo đó truy ra sẽ không mất quá nhiều thời gian đâu?”.

Hoắc Thanh Cúc biết không còn cách nào để Hà Tuyết Phi chủ động giao ra sợi dây chuyền, liền chạy tới giật.

Hà Tuyết Phi lui ra sau mấy bước, sau đó không lui nữa mà đứng im bất động, còn lấy ra sợi dây chuyền giấu ở sau lưng, cười đắc ý lắc lư trước mặt Hoắc Thanh Cúc.

“Đưa cho tao ——.” Hoắc Thanh Cúc xông lên giành lấy sợi dây chuyền, ai ngờ đột nhiên xuất hiện mấy tên cảnh sát bao vây lấy bà, còn còng tay bà lại.

“Hoắc Thanh Cúc, tất cả chứng cứ phạm tội của bà chúng tôi đã có đủ, chắc bà cũng biết vì sao chúng tôi bắt bà rồi chứ?”.

“Ông, các ông—— là mày báo cảnh sát?”. Hoắc Thanh Cúc giận đến nghiến răng nhìn Hà Tuyết Phi.

“Không sai, là tôi báo cảnh sát đó, bà cứ ở đó mà chờ luật pháp chế tài đi”. Hà Tuyết Phi đáp lại, sau đó thỉnh cầu cảnh sát, “Ngài cảnh sát ơi, lời vừa rồi Hoắc Thanh Cúc nói các vị cũng đã nghe thấy rồi đó, có thể phiền các vị tra giúp tôi, cha mẹ của tôi là ai không?”.

“Không thành vấn đề, cô Hà cũng cùng đi với chúng ta trở về đồn cảnh sát để làm sổ ghi chép đi”.

“Được. Để tôi đi thay bộ quần áo khác, một chút là xong ngay”. Hà Tuyết Phi rất phối hợp với cảnh sát, lập tức trở về thay quần áo, nhưng trước tiên cần phải giấu kỹ sợi dây chuyền kia.

Hoắc Thanh Cúc không phục, dù tay bị còng vẫn cứ lớn tiếng chửi, “Hà Tuyết Phi, con tiện nhân này, uốn công tao nuôi dưỡng mày nhiều năm thế, mày đúng là con tiện nhân vong ân phụ nghĩa”.

“Đàng hoàng một chút đi, bà bắt cóc người ta, khiến người ta phải lìa xa cha mẹ từ nhỏ, còn nói gì công ơn nuôi dưỡng hả? Loại người điên khùng như bà, nên sớm gặp quả báo rồi, đi”. Cảnh sát tiến lên áp giải, sau đó giận dữ mắng Hoắc Thanh Cúc mấy câu.

“Hà Tuyết Phi, tao có thành quỷ cũng không tha cho mày”. Hoắc Thanh Cúc vẫn không ngừng lớn tiếng mắng chửi, “Mày chờ đó cho tao, tao nhất định sẽ không tha cho mày”.

87. Chương 87: Đại Kết Cục

Ngày hôm sau, Đinh Tiểu Nhiên rời khỏi giường từ sớm, đi chợ mua thịt gà nấu canh, sau khi chuẩn bị kỹ lưỡng canh gà, mới mang tới bệnh viện.

Sáng sớm Dư Tử Cường đã đến bệnh viện, ngồi ở bên cạnh Chung Mẫn Liên, hai người đều đang đợi Đinh Tiểu Nhiên mang canh tới, nhất là Dư Tử Cường chờ đến có chút sốt ruột.

So ra, Chung Mẫn Liên lại rất bình tĩnh, dáng vẻ không hề lo lắng ngồi trên giường đọc báo đăng hôm nay, thấy Dư Tử Cường cứ lo lắng đi tới đi lui liền hỏi anh, “Con lo cái gì, chẳng lẽ con đi tới đi lui thì người sẽ xuất hiện sao?”

“Giờ sắp trưa rồi mà Tiểu Nhiên còn chưa tới, tất nhiên con phải lo rồi. Mẹ, con ra ngoài gọi điện cho em ấy, hỏi em ấy có xảy ra chuyện gì không?” Dư Tử Cường thật sự rất sốt ruột, rất muốn biết hiện giờ Đinh Tiểu Nhiên đang ở đâu, liền lấy điện thoại di động ra gọi cho cô.

Nhưng Chung Mẫn Liên không cho, ngăn cản nói: “Không cho gọi, nếu vì con gọi điện cho Đinh Tiểu Nhiên, cô ấy mới chịu tới bệnh viện thì cả đời này mẹ sẽ không chấp nhận cô ta.”

“Mẹ, lỡ trên đường đi em ấy gặp chuyện gì thì sao, con nhất định phải gọi điện hỏi một chút.”

“Chờ thêm một lúc đi, giờ vẫn còn sớm, con sốt ruột quá làm gì? Cất điện thoại đi, cứ từ từ đợi, nếu hôm nay cô ta không mang canh gà tới bệnh viện cho mẹ, vậy con đừng có oán trách mẹ.”

“Mẹ ——”

“Không cần bàn bạc nữa, cất điện thoại đi. Con qua xem này, tin tức hôm nay vẫn nhắc đến chuyện xảy ra trong hôn lễ hôm qua, còn đăng tin Hoắc Thanh Cúc bị cảnh sát bắt, chuyện này nhất định do Phong Khải Trạch làm rồi.” Chung Mẫn Liên ném một phần báo cho Dư Tử Cường, để anh xem.

Hiện tại trong lòng Dư Tử Cường rối như tơ vò, giờ chỉ lo nghĩ đến Đinh Tiểu Nhiên không còn lòng dạ nào quan tâm đến chuyện Hoắc Thanh Cúc, cho nên không thèm nhìn liền vứt tờ báo sang một bên tiếp tục sốt ruột chờ đợi.

Đây là cơ hội cuối cùng anh có thể ở cạnh Đinh Tiểu Nhiên, anh thật không muốn bỏ cuộc, lại không biết phải làm cách nào mới biết tin Đinh Tiểu Nhiên đang ở đâu?

Đúng rồi, Tạ Thiên Ngưng. Zlsc.

Dư Tử Cường vừa nghĩ tới Tạ Thiên Ngưng, liền định gọi cho cô nhưng Chung Mẫn Liên không cho, cản ngăn nói: “Cũng không được gọi cho Tạ Thiên Ngưng, chỉ cần người có liên quan Đinh Tiểu Nhiên đều không cho con liên lạc.”

“Mẹ, mẹ đừng quá đáng vậy mà?”

“Không phải mẹ quá đáng, mà là vấn đề nguyên tắc, mẹ muốn biết rốt cuộc Đinh Tiểu Nhiên này là người như thế nào, có xứng làm vợ con không. Mau cất điện thoại đi, trước khi Đinh Tiểu Nhiên đến, con không được gọi một cú điện thoại nào đó biết chưa, dù là một tin nhắn cũng không được, nếu con dám gọi một cú điện thoại hoặc gửi một tin nhắn, chính là Đinh Tiểu Nhiên đã thua cuộc, cô ta không qua được cuộc khảo nghiệm này, vậy con không được ở cạnh cô ta nữa. Vì lý do công bằng, mẹ tạm thời bảo quản điện thoại giúp con, chờ Đinh Tiểu Nhiên tới mới trả lại cho con.”

“Mẹ ——”

“Lấy ra.”

Dư Tử Cường không còn cách nào, đành đưa điện thoại của mình cho Chung Mẫn Liên.

Chung Mẫn Liên lấy điện thoại đặt vào dưới gối, không để Dư Tử Cường có cơ hội lấy đi, vô cùng kiên nhẫn tiếp tục đọc báo chờ đợi, nhất là tìm tin tức liên quan Hoắc Thanh Cúc đọc, thấy báo đăng hình bà ta mặt mũi sưng vù, trong lòng rất sẵn khoái, không nhịn được trầm trồ khen ngợi, “Thật tốt quá, rốt cuộc bà già đó cũng có ngày hôm nay, thật đáng đời.”

“Mẹ, chẳng qua Hoắc Thanh Cúc bị bắt mà thôi, còn Hà Tuyết Phi, mẹ có dự định gì không?” đột nhiên Dư Tử Cường nhắc đến Hà Tuyết Phi.

Nghe tên Hà Tuyết Phi, mặt Chung Mẫn Liên hơi chấn động, đờ người ra một chút liền lấy lại bình tĩnh, vừa giả vờ bất mãn vừa hồ đồ nói, “Mẹ cần lo gì chứ, cuộc sống sau này của cô ta chẳng liên quan gì mẹ hết, chỉ cần cô ta đừng đến trêu chọc mẹ, mẹ cũng sẽ không làm gì cô ta.”

Bà đã từng hi vọng Hà Tuyết Phi có thể trở thành con dâu nhà họ Dư, nhưng bây giờ tất cả hi vọng đều biến thành thất vọng, khiến bà không còn lòng dạ nào nghĩ tới những cô tiểu thư giàu có nữa, chỉ hy vọng tìm được một con dâu chất phát thực thà không lừa gạt là được.

Dư Tử Cường hiểu lời Chung Mẫn Liên nói, vì không muốn bà khó chịu nên dừng chủ đề này lại, nói sang chuyện khác, “Mẹ, bác sĩ nói hôm nay mẹ có thể xuất viện, dù sao Tiểu Nhiên cũng chưa đến, con đi giúp mẹ làm một số thủ tục xuất viện.”

“Ừm, nhớ kỹ, không được gọi điện cho Đinh Tiểu Nhiên, biết không?” Chung Mẫn Liên nhắc nhở lần nữa.

“Điện thoại của con đã bị mẹ giữ, gọi làm sao được?”

“Này rất khó nói, không chừng con lén lút sau lưng mẹ đi tìm chỗ nào có điện thoại công cộng gọi điện cho Đinh Tiểu Nhiên thì sao.”

“Mẹ đã quá xem trọng con rồi, số điện thoại của mẹ đã dùng mười năm mà con còn không nhớ, huống chi số khác? Con phải mau chóng đi làm thủ tục xuất viện, mẹ cứ tiếp tục đọc báo đi.” Dư Tử Cường thở phào trả lời, sau đó đi ra ngoài, mặc dù nói ra ngoài làm thủ tục xuất viện, nhưng vẫn quyết định thử đi ra ngoài bệnh viện xem Đinh Tiểu Nhiên đã tới chưa.

Ai ngờ không gặp Đinh Tiểu Nhiên, lại gặp Điền Vĩ gầy gò tiều tụy.

Bởi vì không muốn dính đến Điền Vĩ, làm như không nhìn hần bước nhanh tới cửa bệnh viện.

Điền Vĩ lập tức đuổi theo Dư Tử Cường đến hoa viên bệnh viện, sau đó tiến lên chặn lại đường đi của anh, cười quỷ quyệt nói: “Dư Tử Cường, sao thấy tôi liền bỏ chạy vậy, chẳng lẽ muốn quỵ nọ?”

Lời này làm Dư Tử Cường hồng hỗi, “Quỵ nọ, tôi không thiếu tiền cậu, cần gì quỵ nọ hả?”

“Quả nhiên quý nhân luôn hay quên, cũng được, tôi nhắc lại cho cậu một lần nữa, lúc trước tôi đã nói chỉ cần tôi giúp cậu ôm được người đẹp về, cậu sẽ cho tôi năm mươi triệu, cậu còn nhớ chuyện này chứ?”

“Tôi không quên, nhưng đến bây giờ tôi còn chưa ôm được người đẹp về sao anh có thể đến đòi tiền tôi chứ? Hơn nữa, từ đó đến giờ cũng chưa thấy qua anh xuất hiện, cũng chưa thấy anh làm bất cứ chuyện gì cho tôi cả, nên dù có ôm người đẹp về thì tất cả cũng không phải công lao của anh, cho nên tôi không cần đưa anh một đồng nào cả, hơn nữa lúc trước tôi chỉ nói sẽ xem thử bản lĩnh của anh chứ chưa có hứa sẽ đưa tiền cho anh?”

“Dư Tử Cường, cậu dám đùa bốn tôi sao?” Điền Vĩ tức giận, hai tay núp áo trước ngực Dư Tử Cường, giống như đang muốn đánh người.

Bất quá Dư Tử Cường chỉ dùng một chút lực đã đẩy được hắn ra, châm chọc nói: “Chỉ với bộ dạng gầy yếu như khúc củi mục của anh, mà muốn đánh với tôi sao?”

“Cậu đừng có khinh người quá đáng.”

“Tôi khinh người quá đáng hay do anh không biết xấu hổ, muốn tiền phát điên rồi. Điền Vĩ à, tôi biết anh đang nghiện thuốc phiện, nên rất cần có tiền để mua hàng chứ gì. Tôi cho anh biết, anh đừng mơ tưởng lấy được một đồng nào của tôi, nếu anh dám bám theo tôi và Tiểu Nhiên, tôi lập tức báo cảnh sát, để cảnh sát

đưa anh vào trại cai nghiện, hừm.” Dư Tử Cường nghiêm rằng cảnh cáo Điền Vĩ, chỉnh sang quần áo lại đôi chút, sau đó tiến về phía trước, dự định đi làm thủ tục xuất viện.

Điền Vĩ không dám bám theo Dư Tử Cường, dù không cam lòng nhưng lại sợ anh thật sự đi báo cảnh sát. Dù sao đã tới cùng đường, không lấy được tiền của Dư Tử Cường vậy tới lấy tiền của Chung Mẫn Liên.

Chung Mẫn Liên vẫn luôn ở trong phòng bệnh đọc báo, đọc hết báo tin tức lại chuyển sang tạp chí, đặc biệt chọn mục đăng tin tức hôn lễ hôm qua, đọc một lần lại sang một lần khác, dù rất giận nhưng cũng thấy mình rất may mắn, may mắn vì không phạm phải sai lầm lớn, thiếu chút nữa dẫn sói vào nhà.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

Đinh Tiểu Nhiên mang canh cẩn thận đi vào bệnh viện, lễ phép gõ cửa phòng bệnh, chờ người bên trong cho phép mới dám đẩy cửa đi vào, “Bà chủ, cháu đến rồi.”

Chung Mẫn Liên bỏ tạp chí trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Đinh Tiểu Nhiên, thấy trong tay cô quả thật mang canh đến, lòng có chút cảm động nhưng lại không biểu hiện ra, vẫn lạnh nhạt hỏi: “Cũng sắp trưa rồi, sao giờ mới đến?”

“Từ sáng sớm cháu đã đi chợ tìm mua loại gà ngon nhất, vì vậy đã tới trễ mất hết ba tiếng đồng hồ. Thừa dịp canh gà còn nóng, cháu múc một chén cho bà chủ uống nha.” Đinh Tiểu Nhiên nói là làm, vội lấy canh gà ra múc đầy một chén, dùng hai tay bưng đến trước mặt Chung Mẫn Liên.

“Ừm.” Chung Mẫn Liên hài lòng gật đầu, sau đó uống một hớp nhỏ chén canh gà, thấy mùi vị cũng không tệ, lại uống thêm một hớp, mặt vô biểu tình thờ dãi nói: “Mùi vị canh không tệ, cô học ai thế?”

“Dạ, cháu học từ mẹ cháu.”

“Mẹ cô có biết cô nấu canh gà này cho tôi uống không?”

“Dạ biết, cháu cũng đã nói hết mọi chuyện cho cha mẹ rồi, mặc dù giữa chúng ta có chút hiểu lầm, nhưng cháu tin chỉ cần thấu hiểu nhau thêm một chút là có thể giải quyết hết tất cả mọi hiểu lầm này, đương nhiên vẫn hi vọng bà chủ có thể mở lòng ra để chúng ta có thể hiểu nhau nhiều hơn.” Đinh Tiểu Nhiên vẫn nói rất khách sáo, nhưng trong đó lại không lộ ra chút kiêu căng hay nịnh nọt.

Chung Mẫn Liên cẩn thận quan sát cô, hài lòng gật đầu một cái, tiếp tục uống canh, “Canh này quả thật rất ngon, cô có muốn tiếp tục nấu canh này cho tôi uống không?”

“Chỉ cần bà chủ muốn, cháu nhất định sẽ nấu cho bà chủ uống.”

“Bà chủ gì chứ, kêu cô được rồi.” (vinhnh : nếu xưng bằng ‘bác’ nghe già quá, vả lại CML cũng không lớn tuổi nhiều nên gọi ‘cô’ nghe cho mát tai hơn)

“A ——”

“Thế nào, chẳng lẽ không muốn gọi sao?”

“Không phải, chẳng qua có hơi đột ngột, có chút ——”

Chung Mẫn Liên vẫn chưa từng cười với Đinh Tiểu Nhiên, nhưng hiện tại rốt cục bà đã cười với cô, còn nắm tay cô, kéo cô ngồi xuống mép giường, ôn hòa nói với cô, “Tiểu Nhiên, lúc trước cô đã đối xử với cháu có hơi quá đáng, cháu đúng là một cô gái tốt, hi vọng cháu không chấp nhất với bà già hồ đồ này.”

“Từ trước đến giờ cháu chưa từng nghĩ với bà chủ —— so đo với cô, thật đó. Nhìn nụ cười của cô, cháu đột nhiên thấy mình như lại có thêm một người mẹ.” Đinh Tiểu Nhiên mừng rỡ như điên, rất muốn cười thật lớn nhưng vì hơi căng thẳng nên không dám phá hủy hình tượng.

“Sau này thành con dâu của cô rồi, đương nhiên cô sẽ là mẹ của cháu, và thế là cháu lại có thêm một người mẹ thôi, đúng chứ.”

“Cô, cô, cô thật sự đồng ý để cháu ở bên Tử Cường sao?”

“Hiếm khi Tử Cường nghiêm túc với một cô gái như thế, thế mà cô lại không ngừng ép buộc, uy hiếp nó, nhưng điều khiến cô không ngờ tới đó là một âm mưu đã được vạch sẵn kế hoạch, thật sự cô đã làm khổ nó suốt thời gian qua. Cuối cùng cô cũng đã thông suốt, tiểu thư nhà giàu thì sao, quan trọng nhất vẫn là nụ cười con trai mình, không những vậy dù không có cuộc khảo nghiệm hôm nay, cô cũng nhận ra được tấm lòng tốt bụng của cháu, dù trước kia cô đã gây ra nhiều lỗi lầm nhưng cháu vẫn không hề có nửa câu oán hận, điều này đã nói lên hết tất cả.”

“Cháu cảm ơn cô.”

“Cháu không cần nói cảm ơn cô, phải là cô nói xin lỗi cháu mới đúng. Tiểu Nhiên, cô giao Tử Cường lại cho cháu, cháu phải thay cô chăm sóc cho nó, lo lắng suốt quãng đời còn lại của nó cho thật tốt, có được không?”, hai tay Chung Mẫn Liên nắm lấy tay Đinh Tiểu Nhiên, chân thành cầu xin cô.

“Cô à, cô cứ yên tâm, cháu sẽ dùng hết cuộc đời này chăm sóc cho anh ấy.” Đinh Tiểu Nhiên không chút do dự đáp ứng thỉnh cầu của bà, nụ cười trên mặt càng vui mừng hơn.

“Như vậy cũng tốt, chờ sau khi cô xuất viện, sẽ tìm ngày lành tháng tốt tổ chức hôn lễ cho cháu kết hôn với Tử Cường, có được không?”

“Dạ.”

“Cháu thật sự quá hiền lành, trong lòng nghĩ sao nói đó. Cô còn muốn uống thêm canh cháu nấu, cháu múc cho cô thêm một chén đi.”

“Dạ.” Đinh Tiểu Nhiên đứng dậy, đi đến chỗ để canh.

Nhưng lúc này, đột nhiên rầm một cái, làm cô sợ hết hồn vội vàng xoay người lại xem thử xảy ra chuyện gì.

Điền Vĩ đập cửa xông vào, tay cầm con dao vọt thẳng vào góc lên trên cổ Chung Mẫn Liên kéo bà rời khỏi giường, “Bà bước xuống cho tôi.”

“A —— cậu, cậu muốn làm gì?” Chung Mẫn Liên hoảng sợ khiếp vía, lo dao găm sẽ gây tổn thương cổ mình, đành ngoan ngoãn phối hợp với Điền Vĩ, bước xuống giường.

“Điền Vĩ, anh làm gì vậy, mau thả người ra.” Đinh Tiểu Nhiên tiến lại, giận dữ ra lệnh cho Điền Vĩ.

“Em đừng tới đây, bằng không tôi giết bà ta.” Điền Vĩ kiềm giữ Chung Mẫn Liên lại cảnh cáo Đinh Tiểu Nhiên, trông thần trí có hơi phát cuồng không ổn định, miệng không ngừng hô tiền, “Tiền, đưa tiền cho tôi, mau chuẩn bị tiền ngay đi.”

“Anh cần tiền phải không? Vậy anh thả cô ra trước đi, rồi chúng ta cùng nhau thương lượng, có được không?”

“Đinh Tiểu Nhiên, em cho rằng tôi là đứa bé lên ba sao? Nếu thả bà ta, các người nhất định sẽ không tha cho tôi, đừng nói lời vô nghĩa, mau kêu Dư Tử Cường chuẩn bị tiền, tôi muốn có tiền.”

“Được, tôi sẽ kêu Tử Cường chuẩn bị tiền, anh đừng tổn thương cô nha.” Đinh Tiểu Nhiên thấy thần trí Điền Vĩ có vẻ không ổn, lo xảy ra sơ xuất gì sẽ ảnh hưởng đến Chung Mẫn Liên, vì vậy lấy điện thoại di động ra gọi cho Dư Tử Cường, nhưng điện thoại di động của Dư Tử Cường đang ở dưới gối, không thể nào liên lạc được, “Tử Cường không mang theo điện thoại di động, đành chờ anh ấy gọi lại thôi, chỉ bằng anh thả cô ra trước đi, tim của cô không được khỏe, anh đừng làm cô sợ mà.”

“Em cho rằng tôi là thằng ngu sao? Nếu thả bà ta ra, tôi lấy gì làm con tin?”

“Tôi làm con tin cho anh, anh thả dì ấy ra đi.”

“Tiểu Nhiên, cháu ——” Chung Mẫn Liên cực kỳ kích động, không ngờ Đinh Tiểu Nhiên lại vì bà mà mạo hiểm tánh mạng.

Điền Vĩ vừa kinh ngạc vừa tức giận, nói: “Đinh Tiểu Nhiên, không ngờ em vì Dư Tử Cường mà ngay cả mạng mình cũng không cần, bà già này lúc trước đối xử với em tệ như vậy, sao em còn mạo hiểm vì bà ta chứ?”

“Tôi sẽ kết hôn với Tử Cường, sau này cô ấy chính là mẹ chồng tôi, chuyện trước kia đã qua, tôi không cần quan tâm nữa làm gì. Điền Vĩ, anh đừng tạo thêm sai lầm nữa, dù anh có tiền thì đã sao, anh phạm pháp cũng sẽ bị cảnh sát bắt thôi, còn phải đi ngồi tù nữa, anh làm vậy có đáng không?” Đinh Tiểu Nhiên bước chậm chậm đến gần Điền Vĩ, cố gắng khuyên hấn.

Nhưng vô dụng, Điền Vĩ cần tiền phát điên rồi, nhất là khi nhớ những đau đớn dần vặt cơn nghiện kéo tới, liền cầm chặt con dao khổng lồ trên cổ Chung Mẫn Liên, tiếp tục hô to đòi tiền, “Đừng nhiều lời, mau đưa tiền cho tôi, tôi chỉ cần có tiền.”

“Được, chờ Tử Cường về anh ấy sẽ đi chuẩn bị tiền, nhưng trước đó anh phải đổi tôi với cô đã có được không? Anh thả cô ra, rồi dùng tôi làm con tin cho anh, cô đang bệnh tim, không chịu nổi dằn vặt đâu, lỡ cô xảy ra chuyện gì anh sẽ không nhận được tiền đâu, cho nên lấy tôi thay cho cô đi.” Đinh Tiểu Nhiên bước chậm chậm đến chỗ Điền Vĩ, dùng chính mình đổi với Chung Mẫn Liên.

Điền Vĩ thật sự lo lắng bệnh tim Chung Mẫn Liên chuyển biến xấu, cho nên nắm chặt cơ hội đẩy Chung Mẫn Liên ra giữ Đinh Tiểu Nhiên lại làm con tin.

“A ——” Chung Mẫn Liên bị đẩy ngã xuống giường, kinh hô một tiếng lập tức đứng dậy, lo lắng nhìn Đinh Tiểu Nhiên, sợ Điền Vĩ tổn thương cô, cho nên cố gắng ra sức khuyên: “Cậu muốn tiền thôi chứ gì, tôi cho cậu tiền chỉ cần cậu không tổn thương người là được.”

“Mau chuẩn bị một xe tiền mặt, mau lên đi.” Điền Vĩ kiểm chặt Đinh Tiểu Nhiên, ra lệnh Chung Mẫn Liên chuẩn bị tiền.

Chung Mẫn Liên cầm lấy điện thoại lập tức gọi cho ngân hàng, sai người mau chuẩn bị tiền.

Đúng lúc này Dư Tử Cường trở về, vừa đẩy cửa liền đối mặt một loạt tình cảnh này, nhất là khi thấy con dao trên cổ Đinh Tiểu Nhiên, sợ đến mức lòng như lửa đốt, lớn tiếng mắng: “Điền Vĩ, tên cặn bã này, nếu mày dám tổn thương cô ấy, tao sẽ banh da lột thịt mày ra.”

“Hừm, nếu mới này mày chịu đưa tao tiền, tao sẽ không phải làm như vậy. Mày đến rất đúng lúc mau đi chuẩn bị tiền đi, tao cần một xe đầy tiền mặt, trong vòng hai tiếng mày phải làm xong cho tao.”

“Làm sao trong vòng hai tiếng có thể chuẩn bị hết một xe chở tiền mặt chứ?”

“Đó là chuyện của mày, tao chỉ muốn kết quả, mau đi chuẩn bị đi.”

“Tử Cường, mau cho người đi chuẩn bị tiền đi, bằng không cậu ta sẽ tổn thương đến Tiểu Nhiên đó, mau lên đi.” Chung Mẫn Liên thật sự rất lo lắng cho an toàn Đinh Tiểu Nhiên, không biết làm sao hơn đành giục Dư Tử Cường đi chuẩn bị tiền mặt.

“Mẹ ——” Dư Tử Cường rất cảm động khi thấy Chung Mẫn Liên phản ứng như thế, nhưng bởi vì hiện tại không phải lúc nên cảm động, cuống quýt gọi điện thoại cho người mau chuẩn bị tiền.

Không bao lâu sau, mọi người trong bệnh viện phát hiện chuyện ở nơi này, có người lập tức báo cảnh sát, không đến mười phút cảnh sát đã đến vây quanh Điền Vĩ.

Bởi vì cảnh sát xuất hiện, khiến Điền Vĩ có hơi lúng túng, giữ Đinh Tiểu Nhiên càng chắc hơn, cảnh cáo nói: “Không được qua đây, bằng không tôi sẽ cho cô ta chết chung với tôi.”

“Được được được, chúng tôi không bước qua đây, các người cũng không được đi qua đó, cậu cẩn thận, đừng làm tổn hại đến con tin đó.” Chung Mẫn Liên vội vàng nhắc nhở không cho cảnh sát tới gần, sợ Điền Vĩ tổn thương Đinh Tiểu Nhiên.

“Điền Vĩ, anh chạy không thoát đâu, nếu anh chủ động thả tôi ra, tôi sẽ không tố cáo anh tội bắt người.” Đinh Tiểu Nhiên thử khuyên Điền Vĩ.

Nhưng Điền Vĩ không tin, “Lời em nói tôi không thể tin, việc đã đến nước này tôi chỉ có thể bắt em làm con tin, sau khi lấy được tiền liền bỏ trốn.”

“Anh có thể chạy thoát được nơi này, nhưng anh nghĩ mình có thể trốn thoát khỏi đất nước này sao?”

“Chuyện này không cần em quan tâm, đi.” Điền Vĩ kéo Đinh Tiểu Nhiên ra ngoài, vừa lui vừa cảnh cáo nói: “Không được bước tới, bằng không tôi giết cô ấy.”

Cảnh sát chậm rãi đuổi theo Điền Vĩ, không dám tới quá gần, tất cả mọi người đều lo tìm cơ hội cứu người.

Đương nhiên cả Dư Tử Cường và Chung Mẫn Liên cũng đuổi theo, trong lòng lo lắng luôn nhìn chăm chăm con dao trong tay Điền Vĩ.

Điền Vĩ bắt ép người đi ra bên ngoài, nên dẫn tới nhiều người chú ý, bác sĩ và bảo vệ trong bệnh viện cũng đến.

Cha Đinh và mẹ Đinh vốn dĩ muốn tới bệnh viện xem Chung Mẫn Liên đối xử con gái mình thế nào, vậy mà mới vừa đến cửa bệnh viện thì thấy con gái mình bị người ta bắt giữ, vội vàng chạy lại lo lắng nói: “Điền Vĩ, cậu làm gì vậy, mau thả con gái tôi ra.”

“Tên khốn này, mày mau thả con gái tao ra.”

“Chú, cô, hai người cứ yên tâm, chỉ cần Dư Tử Cường chuẩn bị tiền cho cháu xong, cháu nhất định sẽ thả cô ấy ra.” Điền Vĩ vừa muốn lấy tiền, vừa cam kết.

Không đợi cha Đinh, mẹ Đinh và Dư Tử Cường cầu xin, Chung Mẫn Liên đã mở miệng trước, “Được, chỉ cần cậu không tổn thương con bé, cậu muốn bao nhiêu tiền tôi cũng cho, chỉ cần cậu không làm hại con bé.”

Lời này vừa ra, khiến cha Đinh và mẹ Đinh rất cảm động, không ngờ Chung Mẫn Liên sẽ vì cứu con gái họ mà đưa ra điều kiện này, đây là Chung Mẫn Liên mà lúc trước họ gặp sao?

“Vậy các người còn không mau chuẩn bị tiền đi, mau lên.”

“Dù sao thứ cậu cần là một xe chở tiền mặt, thì cũng phải cho chút thời gian chuẩn bị chứ?”

“Bớt nói nhảm đi, mau đi chuẩn bị tiền đi.” Bởi vì chung quanh có quá nhiều người, cảnh sát, bảo vệ, bác sĩ, ký giả, cơ hồ loại người nào cũng có làm cho Điền Vĩ bị vây chặt, khiến lòng càng lo sợ nhiều hơn, cầm con dao cũng phát run.

Đinh Tiểu Nhiên cách cự ly hần rất gần, nhìn thấy tay hần đang phát run, cảm thấy đây là một cơ hội tốt liền dùng mắt ra hiệu cho Dư Tử Cường, để anh tìm cơ hội động thủ.

Dư Tử Cường lắc đầu, không dám mạo hiểm làm vậy, rất sợ làm cô bị thương tổn, vừa rất sợ mất đi cô.

Điền Vĩ hốt hoảng thất thần, không chú ý tới Dư Tử Cường và Đinh Tiểu Nhiên đang lén dùng mắt ra hiệu, chỉ chú ý cảnh sát chung quanh, không ngừng kêu bọn họ lui ra sau, có lúc lấy con dao gác trên cổ Đinh Tiểu Nhiên ra, dùng để chĩa vào cảnh sát, “Lui ra cho tôi, không cho phép tới đây, lui ra.”

Bọn cảnh sát thấy có cơ hội, dù không nói nhưng trong lòng mọi người đều biết phải làm thế nào, luôn chú ý con dao trong tay Điền Vĩ, tính thừa dịp dao găm không còn trên cổ Đinh Tiểu Nhiên liền ra tay không chể hần.

Một cảnh sát mặc thường phục lẩn vào trong đám đông, chờ thời cơ tới hành động.

Dư Tử Cường cũng chú ý con dao của Điền Vĩ, biết phải thừa dịp con dao không còn trên cổ Đinh Tiểu Nhiên thì ra tay, nhưng anh không có gan mạo hiểm như vậy.

“Mau chuẩn bị tiền đi, tôi muốn một xe chở tiền mặt, mau lên đi.” Điền Vĩ lại kề con dao găm lên trên cổ Đinh Tiểu Nhiên, uy hiếp mọi người chuẩn bị tiền cho xong.

Vậy mà đúng lúc này, một chiếc xe tải lái tới, ngồi bên trong là một người thanh niên ăn mặc nghiêm trang, cực kỳ bình tĩnh nói với Điền Vĩ: “Tiền cậu cần chúng tôi đã chuẩn bị xong.”

Vừa nghe đến tiền, Điền Vĩ rất hưng phấn, không quản bên trong là tiền thật hay giả, kêu người thanh niên kia xuống xe trước, “Anh xuống xe cho tôi, giơ hai tay lên, lui sang một bên.”

Người thanh niên ngồi ghế tài xế đứng dậy rời đi, giơ hai tay, từ từ thối lui ra sau.

“Toàn bộ lui ra sau hết cho tôi, lui ra sau.” Điền Vĩ buộc mọi người lui ra sau, thấy cự ly cách khá xa liền dùng sức đẩy Đinh Tiểu Nhiên ra, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất bước lên xe, đóng cửa xe lại muốn trốn

đi, ai ngờ sau xe đột nhiên xuất hiện một người dùng tay ghì chặt cổ hần, khống chế hần. “Các người gạt tôi, tất cả các người là lũ khốn kiếp dám lừa dối tôi.”

Sau đó cảnh sát bên ngoài cũng đến giúp một tay, chế phục Điền Vĩ.

Đinh Tiểu Nhiên bị dùng sức đẩy ngã, trọng tâm không vững ngã nhào xuống đất, bàn tay cùng đầu gối đều bị thương, thế bị đau dự dỗi nhất lại là ở bụng, đau đến chịu không nổi.

Mặc dù Dư Tử Cường dùng tốc độ nhanh nhất đỡ lấy Đinh Tiểu Nhiên, nhưng cuối cùng vẫn không đỡ được, khiến cô ngã nhào trên đất, vội vàng chạy lại đỡ cô, “Tiểu Nhiên, em không sao chứ?”

“Bụng em đau quá.” tay Đinh Tiểu Nhiên ôm lấy bụng, đau đến đầu đầy mồ hôi lạnh.

Chung Mẫn Liên cũng chạy tới, quan sát Đinh Tiểu Nhiên, vội vã hỏi: “Thế nào, có phải đụng trúng đâu không?”

Mẹ Đinh cũng chạy tới, thấy dưới thân Đinh Tiểu Nhiên chảy máu, trong lòng mặc dù có chút đau lòng, nhưng lại không hề nói lời vô nghĩa, vội vàng nhắc nhở: “Đằng sau là bệnh viện, mau bồng vào trong bệnh viện đi.”

“Đúng rồi, đi bệnh viện, tránh ra cho tôi.” Dư Tử Cường bế ngang Đinh Tiểu Nhiên lên, hét lớn vào những người vây quanh kêu nhường đường, vội vàng chạy vào bệnh viện.

Mẹ Đinh, cha Đinh và Chung Mẫn Liên đuổi theo sau, lúc này chỉ lo nghĩ đến tình trạng Đinh Tiểu Nhiên, sớm quảng chuyện Điền Vĩ ra... khỏi đầu.

Trong bệnh viện, bác sĩ đã sớm chuẩn bị kỹ càng, người vừa tới lập tức tiến vào phòng cấp cứu.

Mọi người ở bên ngoài phòng cấp cứu đều rất lo lắng, nhất là Dư Tử Cường, đi tới đi lui một khắc cũng không dừng.

Chung Mẫn Liên cũng sốt ruột ngồi đợi, đảo mắt nhìn chung quanh đột nhiên thấy trên người Dư Tử Cường có máu, lo lắng hỏi: “Tử Cường, quần áo con sao lại dính nhiều máu như vậy, bộ bị thương ở đâu sao?”

“Máu?” Dư Tử Cường còn chưa kịp phản ứng, vừa cúi đầu nhìn thật sự thấy áo sơ mi trắng của mình bị nhiễm đỏ, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, “Tại sao trên người của con lại có máu chứ, chẳng lẽ là máu Tiểu Nhiên?”

“Tử Cường, cậu và Tiểu Nhiên đã phát triển tới mức độ nào rồi?” Mẹ Đinh nghiêm túc hỏi, tựa hồ đã biết xảy ra chuyện gì.

“Chúng con ——”

“Nói thật cho tôi biết, có phải hai người đã sớm phát sinh quan hệ rồi không?”

Dư Tử Cường đang định trả lời, thì Chung Mẫn Liên đã trả lời thay anh, “Đúng vậy, bọn chúng đã sớm phát sinh quan hệ, chuyện này cũng qua hơn một tháng rồi.”

Biết được tin này, cha Đinh rất tức giận, xông lên nắm lấy áo Dư Tử Cường, nghiêm khắc chỉ trích nói: “Cậu đã chạm vào nó, sao còn đi cười cô gái khác?”

“Con thật sự xin lỗi chú.”

“Cậu nói xin lỗi với tôi thì có ích lợi gì.”

“Con không biết chuyện sẽ phát sinh như vậy, cho nên ——”

“Một câu không biết của cậu là có thể dùng để đẩy hết tất cả trách nhiệm sao?”

Chung Mẫn Liên rất đau lòng thấy con trai mình bị người khác nhục mạ, thế nhưng vì hiểu cho suy nghĩ của cha Đinh liền đứng ra nhận lỗi, “Hai người đừng trách Tử Cường, tất cả lỗi lầm trong chuyện này đều do tôi gây ra, là do tôi quá hồ đồ, bây giờ chỉ hy vọng Tiểu Nhiên bình an thôi.”

Mẹ Đinh kéo cha Đinh, khuyên nhủ, “Đều do tạo hóa trêu người, dù sao cũng đã là chuyện trong quá khứ, Tiểu Nhiên cũng không mong muốn chúng ta làm vậy đâu ông đừng quá nóng nảy. Cũng may mắn chuyện

này xảy ra ở ngoài cửa bệnh viện, có thể kịp thời chữa trị, chắc chắn Tiểu Nhiên và đứa bé sẽ không có chuyện gì đâu.”

Mẹ Đinh nói ra lời này khiến tất cả mọi người đều hết hồn khiếp sợ, nhất là Dư Tử Cường, kinh ngạc hỏi: “Dì, dì nói đứa bé, chẳng lẽ Tiểu Nhiên em ấy mang thai sao?”

“Nhìn tình huống có lẽ là thế, sức khỏe Tiểu Nhiên luôn luôn rất tốt, dù vừa rồi có bị Điện Vĩ đẩy mạnh cũng không dễ bị thương thành như vậy, vả lại mấy tháng nay kinh nguyệt của nó còn chưa tới, tám phần là mang thai rồi.”

“Thật tốt quá, con sắp làm cha rồi.”

“Vậy chẳng phải mẹ sắp làm bà nội rồi sao.”

Tin tốt này khiến Dư Tử Cường và Chung Mẫn Liên rất vui mừng, nhưng cha Đinh lại không thể nào vui được, tức giận nói: “Hừm, làm con gái tôi bụng to, vậy mà cậu còn cười được.”

“Ông thông gia, ông đừng quá tức giận, ngàn lỗi vạn lỗi đều là lỗi của tôi, tất cả đều là lỗi của tôi hết, giờ tôi hướng ông chịu lỗi, có được không?” Bây giờ Chung Mẫn Liên không còn quan tâm cái gì mặt mũi sĩ diện nữa, chân thành hướng cha Đinh nói lời xin lỗi, còn dùng danh xưng gọi ‘ông thông gia’.

Cha Đinh cũng không phải người có lòng dạ sắt đá, bởi vì biểu hiện ngày hôm nay của Chung Mẫn Liên rất tốt, nên liền tha thứ cho bà, “Nếu sau này hai người còn dám ức hiếp con gái tôi, tôi nhất định tìm các người tính sổ.”

“Chuyện này hai người cứ yên tâm, sau khi Tiểu Nhiên bước vào nhà chúng tôi, tôi nhất định sẽ chăm sóc cho con bé thật tốt, còn có cả cháu nội của tôi nữa.”

“Chung Mẫn Liên, bà phải nhớ là chăm sóc cho con gái tôi thật tốt, không nên chỉ biết lo cháu nội của bà thôi.”

“Biết rồi, tôi sẽ đối xử Tiểu Nhiên thật tốt, mới vừa rồi người Điện Vĩ bắt là tôi, nhưng Tiểu Nhiên lại cam tâm mạo hiểm đổi con tin, con dâu tốt như vậy tôi nhất định sẽ đối xử thật tốt.”

Nhận được cam kết của Chung Mẫn Liên, cha Đinh mới yên tâm.

Dư Tử Cường cũng không rảnh nói chuyện phiếm với mọi người, trong lòng sốt ruột muốn chết, luôn cứ nhìn chăm chú vào đèn phòng cấp cứu, vừa thấy bác sĩ bước ra vội vàng tiến lên hỏi: “Bác sĩ, thế nào rồi?”

“Cũng may cấp cứu kịp thời, người lớn và em bé đều không sao, sau này nhớ tịnh dưỡng cho tốt là được.”

Nhận được câu trả lời của bác sĩ, Dư Tử Cường cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm, vội vàng vào bên trong gặp Đinh Tiểu Nhiên.

Chung Mẫn Liên cũng không vội đi vào, mà ngăn cha Đinh và mẹ Đinh lại thương lượng chuyện hôn sự, “Ông thông gia, bà thông gia, nếu Tiểu Nhiên không sao, vậy chúng ta cũng mau bàn bạc chuẩn bị hôn lễ cho bọn chúng đi.”

“Cũng đúng, em bé đã có hôn sự này phải mau tiến hành mới được, trễ nữa mang bụng to bước vào lễ đường thì không tốt đâu?”, mẹ Đinh cũng rất tán đồng.

Mặc dù cha Đinh không nói gì, nhưng ý đã rõ là đồng ý chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Dư Tử Cường vào trong phòng bệnh, ngồi ở mép giường nhìn Đinh Tiểu Nhiên đang nằm ngủ mê man trên giường, nắm lấy tay cô thâm tình nói: “Cô ngọc này, mang thai sao lại không nói cho anh biết chứ?”

Đinh Tiểu Nhiên chẳng qua chỉ mơ mơ màng màng ngủ, nghe có người nói với cô, vì vậy mở mắt ra thì thấy Dư Tử Cường, bật cười, “Tử Cường, em không sao, yên tâm đi.”

Thấy cô mở mắt, anh vội quan tâm hỏi: “Bụng em còn đau không, vết thương trên người có còn đau không?”

“Giờ thân thể em rất tốt, không còn đau nữa rồi. Về chuyện đứa bé, em không phải không muốn nói cho anh biết, mà là ngay cả chính bản thân em cũng không biết, cũng may ông trời không nhần tâm, đã giúp

bảo vệ đứa bé này an toàn.” Mặc dù vết thương trên người còn đau, nhưng cô vẫn cố nhẫn nhịn, bởi nỗi đau kia không bằng niềm vui sướng hiện giờ trong lòng cô.

“Em đó, còn không biết chú ý đến sức khỏe của mình, ngay cả mang thai cũng không biết.”

“Gần đây có nhiều chuyện xảy ra quá, nhất thời không chú ý tới.”

“Sau này không được phép ỷ lại sức khỏe của mình nữa, có biết hông?”

“Được rồi được rồi, em biết rồi. Đúng rồi, cha mẹ em và cả cô dâu rồi?”

“Mẹ biết em mang thai, rất là vui mừng, sau đó kéo di và chú đi bàn chuyện hôn lễ của chúng ta rồi. Tiểu Nhiên, thật sự cảm ơn em.” Dư Tử Cường đổi sang hai tay nắm tay Đinh Tiểu Nhiên, lòng tràn đầy niềm yêu thương.

Đinh Tiểu Nhiên cười cực kỳ đáng yêu, dí dỏm nói: “Chỉ một câu nói cảm ơn vẫn chưa đủ thành ý đâu nha.”

“Vậy em muốn gì?”

“Anh có chịu giao cả cuộc đời này của anh cho em không?”

“Chịu.” Anh không chút do dự trả lời, sau đó đặt một nụ hôn lên môi cô.

Một tháng sau, nhà họ Dư lại cử hành hôn lễ, khách được mời đến dự không chỉ bạn bè thân thiết, bất kể thân phận thế nào cũng đều được mời.

Sáng sớm Đinh Tiểu Nhiên đã mặc áo cưới ngồi trang điểm, bộ áo cưới cô mặc chính là bộ mặc thử ở tiệm áo cưới lần trước, không ngờ Tạ Thiên Ngưng đã mua lại tặng cho cô.

“Tiểu Nhiên, giờ tới phiên cậu làm cô dâu cậu cảm thấy thế nào?” Tạ Thiên Ngưng đứng một bên nhìn Đinh Tiểu Nhiên đang trang điểm, hỏi cảm thụ của cô.

“Cậu đã làm cô dâu rồi, mình cảm thấy thế nào thì cậu rõ mà, cần gì hỏi mình.” Đinh Tiểu Nhiên có chút xấu hổ trả lời, trong lòng rất kích động.

Chờ lâu thế, rốt cục cũng đến phiên cô làm cô dâu, sao có thể không vui chứ? Chẳng qua niềm vui này thật sự không cách nào diễn tả bằng ngôn ngữ, nhưng lại thấy rất ngọt ngào.

“Mặc kệ nói thế nào, chúc mừng cậu đã gả cho đức ông chồng như ý. Xem ra trực giác của mình rất tốt, sớm nhận ra cậu và Dư Tử Cường là một cặp.”

“Được rồi được rồi, cậu đừng làm cho mình buồn nôn mắc ói.”

“A, cậu muốn ói à, ngàn vạn lần không được ói lên áo cưới bằng không một hồi đi lên thăm đố, không chỉ làm trò cười cho mọi người mà còn thối nữa.”

“Tạ, Thiên, Ngưng.” Đinh Tiểu Nhiên đỏ mặt thở phò phò nhìn chằm chằm cô.

Lúc này, Chung Mẫn Liên bưng một chén canh vào, vừa đi vừa kêu nhường đường, “Cho tôi qua một chút, mau cho tôi qua một chút. Tiểu Nhiên, uống trước chút canh gà, mẹ vừa mới nấu xong đừng để bụng đói.”

“ ”

Đinh Tiểu Nhiên cực kỳ im lặng nhìn thẳng vào mắt Tạ Thiên Ngưng, bất đắc dĩ cười.

Tại hôn lễ, Dư Tử Cường tươi cười đón khách, chào hỏi thân thiện mỗi một khách mời, khác xa hoàn toàn với không khí u ám lần trước.

Đương nhiên Tiêu Vũ Huyền và Lâm Trường Thịnh cũng tới tham dự hôn lễ, hai người có hơi không được tự nhiên, vừa lúng túng vừa thẹn thùng còn có bất ngờ.

Dư Tử Cường biết tại sao Tiêu Vũ Huyền có vẻ mặt như thế, không cho cô chút mặt mũi nào đứng tại chỗ nói, “Tiêu đại tiểu thư, hôm nay là ngày tôi và Tiểu Nhiên kết hôn, hoan nghênh cô tới tham dự, tuy nhiên hi vọng cô không còn kiêu ngạo khinh thường người khác như trước kia, bởi vì cô ấy bây giờ đã là vợ của tôi, bằng không cô biết hậu quả thế nào rồi chứ.”

“Sẽ không, tôi sẽ không.” Tiêu Vũ Huyền vội vàng trả lời, thật ra cô muốn nói là không dám, nhưng lại mắc cỡ nói ra.

Ai mà ngờ cuối cùng Đinh Tiểu Nhiên thật sự gả cho Dư Tử Cường, hơn nữa Chung Mẫn Liên còn chấp nhận cô.

“Vậy là tốt nhất, mời hai vị vào bên trong.”

Lâm Trường Thịnh vội dẫn Tiêu Vũ Huyền vào bên trong, tránh cho miệng cô lại nói bậy, bất quá lo lắng của anh là dư thừa, bởi vì bây giờ Tiêu Vũ Huyền đã không dám lên tiếng nữa câu.

Đinh Tiểu Nhiên được cha Đinh dẫn ra, theo tiếng nhạc dịu dàng đi qua thảm đỏ, từng bước từng bước tới bên người cô sẽ đi cùng hết nửa đời còn lại, trong đầu nhớ lại cảnh lúc bọn họ gặp nhau, quen nhau rồi yêu nhau.

Thật sự ra cô rất hạnh phúc, chỉ cần tìm được đúng người, ai cũng có thể có được hạnh phúc.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gai-e-vung-len-khieu-chien-thieu-gia-ac-ma>